

Giới thiệu Thiên Hải Nguyên Đường

Phật nói:tu trăm kiếp mới có thể ngồi cùng thuyền...tu ngàn kiếp mới có thể chung chăn gối...500 lần ngoài đầu,đôi lấy một lần lướt qua nhau...500 lần kiếp trước đôi lấy một lần lướt qua nhau kiếp này...

Vậy mà nàng đã đợi chàng 200 năm dài đằng đẳng chờ đợi ngày chàng trọng sinh.Được bên chàng 5 năm ngắn ngủi...rời rời xa nhân thế. Nàng hối tiếc làm cách nào nàng được trọng sinh lần nữa làm sao để được ở bên cạnh chàng viết tiếp câu chuyện tình còn dang dở..

Mời các bạn đón đọc Thiên Hải Nguyên Đường cùng cảm nhận tình cảm sâu sắc của nàng dành cho chàng và nàng có tiếp nối được câu chuyện tình dang dở hay không

Bên cạnh thưởng thức tựa truyện hay của tác giả Cò Cò thì truyện xuyên không sắc nữ mang tên Phượng Nghịch Thiên Hạ sẽ là tác phẩm thay thế mang lại cho bạn đọc những trải nghiệm mới lạ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ta Vì Người Mà Vượt Thời Không

Duyên phận như sợi chỉ vô hình nối 2 con người ở 2 thời không khác nhau về cùng một chỗ,nghe tưởng như hoang đường nhưng không có nghĩa là không tồn tại.

Yêu đến thiên trường địa cửu không phải là không có,chỉ là quá hiếm hoi.

Si mê luyến ái như thế,phải chăng chính là tình kiếp,càng dây dưa lại càng trầm luân...

Cứ vài tháng nàng lại lên núi tìm cây thuốc,tuy nhà có trồng hẳn một vườn được điền khá quý mô,nhưng có vài loại quý hiếm hình như chỉ ưa sống trong tự nhiên.

Núi Mây,một vùng rừng nguyên sinh rộng lớn,quanh năm hầu như đỉnh núi đều chìm trong sương mù,là nơi sinh sống của vô vàn kỳ hoa dị thảo.Đi loanh quanh từ sáng sớm đến xế chiều cũng hái được khá khá thứ nàng cần.

Nàng tháo giỏ mây đeo sau lưng ra,ngồi xuống một gốc cây lớn định bụng nghỉ ngơi một chút sẽ xuống núi.Tuy không phải dân bản địa nhưng ngọn núi này nàng viếng thăm vô số lần,nên dù về muộn một chút cũng không phải là vấn đề đáng lo ngại.

Đột nhiên,phía không xa trước mặt nàng hình như ẩn hiện trong đám lá cây có bóng dáng một người.

“này”.

Nàng đứng lên,lớn giọng.

“này,phía trước là vực sâu đó”.

Nhưng người kia dường như không nghe thấy,vẫn chậm chãi tiến bước.Nàng đột nhiên lo lắng cho người đó liền đuổi theo.

“có nghe thấy không,phía trước nguy hiểm đó”.

Nàng tăng tốc,phát hiện ra người đó là một cô gái,mặc một bộ váy màu thiên thanh.

“cô ơi,dừng lại ,dừng đi nữa.”

Nàng vừa dứt lời thì cô gái quay đầu lại.Bàn tay nàng vươn ra không trung muốn lưu kéo người trước mặt liền cứ thế dễ như vậy.Đường như cả cơ thể cũng bị hóa đá mất rồi,nàng phát hiện,cô gái mặc y phục cổ trang có khuôn mặt giống nàng như soi gương nhưng ánh mắt lại vô cùng phức tạp như không phải nàng.

Trong khi nàng còn chưa hết bàng hoàng kinh ngạc thì cô gái đã lại quay người bước tiếp.Nàng theo bản năng hốt hoảng lao tới,bước chân hụt vào khoảng không.

Trong làn nước mát lạnh buả vẫy,áp lực nặng nề chèn ép lên phổi lên tim làm nàng cảm tưởng như mình sắp tắt thở đến nơi.Nhưng rồi đột nhiên cảm giác sợ hãi tột cùng đó giảm dần,nàng mở mắt hé mắt.Một mảng đỏ như máu tươi khiến nàng sợ hãi nhắm mắt lại rồi mất một lúc lâu sau mới dám mở ra lần nữa.

Trước mắt nàng, trong mảng bồng bềnh đỏ đến tang thương, khuôn mặt một người làm nàng ngột thở.

Khuôn mặt một nam nhân trắng bệnh xa lạ, cặp lông mày nhũn lại, đôi môi tím tái mím chặt, vừa khổ sở vừa không cam chịu, mái tóc dài đen nhánh tỏa ra xung quanh mềm mại theo sóng nước dập dềnh, bàn tay trái nắm chặt sợi dây lụa màu thiên thanh của chiếc mặt nạ bạc điêu khắc tinh tế những hoa văn uốn lượn. Nàng lao tới, kéo người đó trôi lên...

Trôi lên được mặt nước rồi, nàng liền điên cuồng hít đầy phổi không khí, sau đó cũng chẳng dám chậm trễ diu người gặp nạn vào bờ. Phải dốc hết toàn bộ sức lực nàng mới đưa được người ấy lên, sau đó cũng nằm vật ra, xụi lơ theo....

Nàng hôn hển thở, không biết nằm nghỉ bao lâu sau mới ý thức được tình hình... Tình hình là... đây là tiên cảnh sao? Nàng ngồi dậy mở lớn đôi mắt vốn đã rất to, vô cùng kinh hi ngấm bầu trời... có cần đẹp tới mức không bút nào tả xiết đến vậy không.

Hoàng hôn buông xuống, giáng chiều hư ảo nhuộm từng mảng màu lưu chuyển từ vàng nhạt sang cam, từ đỏ ối xuống tím hồng rồi xanh đen, từng đám mây lơ dờ buông mình một cách nhẹ nhàng, mặc cho luồng ánh sáng tỏ chỗ này điểm nơi kia.

Chúng nhảy nhót khắp chốn, giăng vào từng cơn gió như một tấm lụa sa tanh long lanh đến không thực, phản chiếu xuống mặt sông như rắc lên vô vàn hạt bụi ngọc.

Sóng lại không ngừng thổi, đây bên này xô bên kia làm cả con sông dài lấp lánh như bùng sáng. Nắng như những sợi vàng ròng không chịu yên phận, vẫn vương vãi trên một tấm lưới phủ lên khu rừng hai bên dòng sông.

Màu đỏ sống động của lá phong cộng với màu của chạng vạng như một thứ phép thuật làm mê hoặc bất cứ một người phàm trần nào.

Một luồng gió lạnh thấu xương lao tới làm nàng choáng váng, bấy giờ mới nhìn người nằm bên cạnh. Nàng lập tức vừa vỗ nhẹ vào mặt đối phương mấy cái vừa gọi nhưng người ta không có phản ứng, sau đó đặt 2 tay lên ngực làm động tác ép nước trong phổi ra ngoài. Làm được một lúc thì người ấy sặc nước tỉnh lại, nàng bắt mạch... cơ thể suy nhược...

Trên y phục có nhiều chỗ bị rách, lộ ra miếng vết thương, tím tái, mất máu quá nhiều e lành ít dữ nhiều. Người này đã gây thù chuốc oán với ai mà bị đánh tới nông nỗi này.

Giống như bị vô số người bao vây, mỗi kẻ chém một nhát, mỗi nhát đều không sâu nhưng sẽ khiến cơ thể người này cử động chậm lại. Mỗi nhát chém, nạn nhân lại phản ứng chậm lại một chút, giống như đang bị tra tấn, để kẻ này từ từ ném mùi vị đau đớn thống khổ, bị dày vò cho đến chết.

Nhưng người này mạng cũng quá lớn đi, rõ ràng thể trạng thâm tới vậy thế mà vẫn chạy thoát được. Là do bọn truy sát toàn một lũ bất tài vô dụng hay là do kẻ này quá nguy hiểm. Đã thế rơi xuống nước còn may mắn được nàng vớt lên, nếu giờ mà bỏ mặc cái cục nợ này, hẳn là người ta cảm chắc cái chết.

Một luồng gió khác lại phóng tới, rét buốt tới mức khiến nàng xây xẩm mặt mày. Nàng diu người đó đứng dậy, cả cơ thể nam nhân to cao đều đổ vào nàng như không còn chút xíu khí lực. Nàng nhìn quanh, cảm thấy nơi này vừa giống khung cảnh non nước núi mây lại vừa chẳng giống.

Còn nữa, dù nàng bị ngâm nước sông, lại hứng chịu từng trận gió đêm nơi núi cao rừng thẳm, nhưng cái nhiệt độ này cũng quá không thích hợp cho tiết trời mùa hạ. Lá phong, thông đỏ... chẳng lẽ bây giờ là mùa thu...

Trong lúc nàng còn đang hoài nghi thì phát hiện ra một cái hang cách đây không xa, trước cửa hang cao gần 1 trượng và rộng khoảng 2 trượng có mấy cây chuối che chắn.

Nàng lại một phen khó nhọc, vất vả diu cái người nặng gần gấp đôi mình, đi cẩn trọng từng bước. Quảng đường ngắn ngủi bình thường đi mất 5 phút nhưng giờ để đến được đó lại là cả một vấn đề nan giải.

Đặt người đó cẩn thận ngồi dựa lưng vào vách hang, nàng cũng ngồi bệt xuống theo, vừa hôn hển thở gấp gáp vừa nhìn người ta chăm chăm. Nàng nhìn nhìn bàn tay trái của đối phương đã buông ra sợi dây lụa xanh lơ của chiếc mặt nạ, rồi nhìn mu bàn tay phải có 3 vết thương...

Bớt một nàng vội vàng đi tìm một đồng lá khô, mấy cành cây nhỏ, đá đánh lửa, rồi một phen vô vùng khổ sở mới nhóm được, lại tất tả chạy đi ôm về một đồng cành cây to lớn giúp duy trì sự cháy.

Chưa hết, may trong hang có sẵn đồng đá, nàng chỉ cần lăn chúng lại để cố định 2 cành cây cao có chạc đặt ở gần đồng lửa đối diện cửa hang tiện tránh gió, trên đó có đặt một khúc cây. Nàng cởi chiếc áo sơ mi ca rô khoác ngoài ra phơi, bên trong có mặc áo phông ngắn tay.

Ngoài kia đã tối trời, từng trận gió thổi vu vu như quần thảo khiến đám lá cây kêu gào, trong hang, nhờ có đồng lửa nên xua tan bớt cái lạnh lẽo. Nàng ngồi trên phiến đá, vừa hơ lửa vừa nhìn người ta, thầm nghĩ tiếp theo phải làm sao đây?

Đột nhiên từ phía sâu trong hang phát ra âm thanh như tiếng nước chảy, Nàng nghiêng tai lắng nghe kỹ thêm chút nữa, sau đó quay ra nhìn nam nhân y phục đỏ như máu đang ngồi thở thoi thóp kia.

Nàng đứng lên, từ trong đồng lửa rút ra một cành cây, rồi mới bước về phía sâu trong hang. Tuy ánh sáng leo lét nhưng có vẫn hơn không, cũng chẳng quá sâu như nàng tưởng thì bắt gặp một hồ nước nhỏ. Hơi nóng tỏa ra mang theo từng trận ẩm ướt ẩm áp, phía trên cao uốn lượn một dòng suối nước nóng len lỏi qua những phiến đá từ đây chảy vào lòng hồ.

Nàng vui mừng hôn hồ,cắm cây đuốc dựa vào tảng đá bên hồ rồi quay ngược trở ra. Nàng ngồi xuống,nhẹ giọng gọi.

“bên trong có suối nước nóng,tạ dịu người vào ngâm một chút để miệng vết thương chóng lành ...?”

Nói xong nàng chăm chú nhìn động tĩnh người ta.Nàng đưa ngón trỏ,chọc chọc vào má đối phương,bấy giờ người ta mới có phản ứng.Đôi mắt nam nhân từ từ hé mở nhìn nàng.Nàng nhìn một chút đôi mắt đối phương rồi lặp lại câu nói ban nãy.

Đôi mắt người ta nhắm một chút rồi mở ra,coi như đã trả lời,nàng nhận được sự đồng ý liền vòng 2 tay xuống nách đối phương,nắm môi dốc sức dịu người ấy đứng dậy.

Lúc đứng lên,2 người trong tư thế ôm sát đối diện,tím đánh thạch một cái làm nàng hoảng hốt vội ngược mắt nhìn đối phương vừa hay nam nhân cũng cúi đầu xuống.Nhưng ngay giây sau nàng liền trấn tĩnh,một tay ôm hông đối phương,một tay giữ lấy cánh tay người ấy khoác lên vai mình rồi thận trọng bước đi.

Nàng chỉ chăm chú nhìn đường cho đến khi ánh sáng của cây củi cắm gần hồ lơ mờ soi khoảng không gian trước mặt thì từ tốn buông đối phương ra.

“người tự cởi đồ xuống tắm được chứ?không cần ta giúp đúng không?”

Đối phương chớp mắt một cái nhìn nàng,chẳng rõ ý tứ,hình như nửa cần trợ giúp nửa không.Nhưng nàng không muốn hiểu,liền xoay người rồi đi,còn người ấy thì bắt đầu chậm rì rì cởi đồ.

Nhưng mà nàng nghĩ sao lại dừng bước ,đứng nhìn đối phương từng chút từng chút một cởi bỏ một cách khó khăn chật vật.Nhờ ánh sáng leo lắt của ngọn đuốc,nàng cũng chẳng thấy rõ thứ gì,chỉ lơ mờ thấy một bóng dáng thon dài. .

Những bước chân của đối phương khó nhọc đi về phía hồ,rồi chạm vào mặt nước,cả cơ thể đổ ả một cái. .nàng hoảng hốt lao xuống,kéo đối phương lên,cơ thể người ta đổ cả vào người nàng như không còn chút khí lực. .thực sự đã làm khó người ta rồi.

“người sao rồi?không sao chứ?”

Đối phương hé mắt nhìn nàng rồi mệt mỏi nhắm lại.Nàng đẩy người ta ra nhưng đối phương lại như không xương dán cả vào.Nàng cũng đành bất lực thờ dài.

Một lát sau,người ta cũng tự động tách ra,đứng dựa lưng vào thành hồ,mức nước cao ngang vai,hơi ẩm lượn lơ khiến nam nhân suy yếu tựa mộng ảo.Nàng thừ ra một lúc xong cũng rất nhanh chóng leo lên hồ.

Ra vật một đồng lá chuối mang vào trải xuống đất thành cái giường lớn,nhặt chiếc mặt nạ lên đặt cẩn thận xuống,rồi rút một khúc củi lửa đi về phía hồ.Vừa vào đến nơi lại thấy cái đầu người ta chìm xuống mặt nước,nàng đặt vội khúc củi lửa dựa vào một tảng đá gần đó rồi lao xuống hồ ngay.

Kéo được người đó lên rồi nhưng đối phương lại chủ động đứng cách xa nàng.Nàng nhìn người ta không biết phải nói gì,ngắm một lúc, thờ dài một cái rồi leo lên bờ,mang chỗ y phục của đối phương vò qua loa trong nước hồ rồi quay ra chỗ phơi đồ.

Ban nãy trong đồng đồ nàng thấy có một thẻ mộc bài dài 3 thốn rộng 5 phân điêu khắc một bên mặt những đường hoa văn uốn lượn tinh xảo,một bên khắc chữ “giáo chủ”liền đề cùng chỗ với tấm mặt nạ bạc.

Vừa thần thờ phơi đồng y phục của đối phương vừa suy nghĩ mông lung,cuối cùng mới phát hiện cả cơ thể ướt sũng.Nàng cầm lấy chiếc áo sơ mi ca rô hơi khô vừa quay ra định bước về phương hồ thì trông thấy đối phương đi về phía mình.Nàng vội quay người đi,đưa chiếc áo về phía đối phương,thấp giọng nói.

“đắp tạm đi”.

Người ta nhìn nàng một lúc lâu mới đưa tay cầm lấy rồi đặt chân vào chiếc giường lá chuối từ từ ngồi xuống dựa lưng vào vách hang,chiếc áo phủ lên thân dưới.

Nàng quay ra nhìn người ta rồi ngồi xuống bên cạnh,vươn tay bắt mạch.Mạch đập vẫn còn rất yếu nhưng đã ổn định,do mất quá nhiều máu thôi,cần nghỉ ngơi tắm bổ là được. .Nàng nhìn người ta,đối phương lặng lẽ nhìn lại..

Người này trên cổ có đeo một sợi dây lụa màu thiên thanh xuyên qua một cái khoen bạc giống như cái đài hoa bọc phần đầu viên hắc ngọc hình quả lê với vô số mặt cắt vô cùng tinh tế tự phát quang lấp lánh ánh tím tím.

Nàng mỉm cười thân thiện,nhìn cơ thể đối phương đầy những vết thương nhưng đã khép miệng,cảm thấy tốc độ hồi phục cũng quá nhanh đi,rồi đứng lên đi về phía hồ .Nàng cởi đồ,vắt hết áo quần vào hồ nước bấy giờ mới phát hiện trên cổ cũng đeo một miếng hắc ngọc hình quả lê với vô số mặt cách tinh tế.

Này được nha,gống y chang như là một cặp với viên mặt ngọc người ta đeo.Nàng chắc chắn trước đây mình không hề có nó,cũng chẳng rõ đã đeo nó từ lúc nào,kỳ quái.Nàng nghĩ người một lúc rồi cũng bước xuống,cảm thấy nếu nó tự động ở trên người mình vậy thì cứ thế là của mình thôi.

Vò vò một lượt qua loa áo quần rồi đặt tạm lên mặt tảng đá ngay cạnh hồ,bấy giờ nàng mới nhắm mắt lại thư giãn.Tâm trí nàng trống rỗng,không nghĩ

ngồi gì cả, chỉ tập trung ngâm mình một lúc.

Đột nhiên cảm thấy một dòng khí kỳ lạ xâm chiếm cơ thể, khiến toàn thân vô cùng dễ chịu, thoải mái khó nói nên lời, chỉ nghĩ đơn giản là do tác dụng của việc ngâm nước nóng ngâm mang lại. Nàng mở mắt ra liền thấy cả vùng nước nóng như phát quang, thứ ánh sáng trắng ánh tím từ viên mặc ngọc lan tỏa ra rồi chạy vào cơ thể nàng...

Ngần ngợ nhìn nhìn hồi lâu cho đến khi nó tự tắt...

Rút rề và thận trọng bước về phía ánh sáng, nàng nhìn nam nhân đang nằm thẳng lưng trên chiếc giường lá chuối chài trên mặt đất một lúc mới bước về phía cây phơi đồ. Thu gọn y phục của đôi phượng một chút, nàng phơi tạm đồ của mình lên, sau đó ngồi xuống tảng đá đặt cạnh đồng lửa, bây giờ mới suy nghĩ miên man.

Như vậy là xuyên không thật rồi, là người con gái giống nàng như soi gương đó đã mang nàng tới thời đại này? Nếu tìm thấy nàng ta, liệu nàng ta có giúp nàng trở về thế giới cũ? Rồi cuộc thi vì lý do gì mà nàng ta lại đưa nàng tới...

Rồi sau này mọi chuyện sẽ như thế nào? Liệu mình có sống được ở thời đại này không? Nếu không trở về được thì ông bà nội sẽ ra sao đây? Bây giờ ông bà nội hẳn đang đi tìm nàng...

Bố mẹ mất trong một vụ tai nạn khi nàng mới 4 tuổi, lúc đó còn nhỏ xíu nên ông bà nội chỉ nói 2 người đó đến một nơi rất xa, một nơi rất xinh đẹp, yên bình cùng với rất nhiều người thân quen. Nàng nói cũng muốn tới chốn đó, ông bà nội lại bảo, hiện giờ không đến được.

Nàng lại hỏi khi nào thì mới được gặp, ông bà nội trả lời, đợi mai sau nàng khôn lớn trưởng thành, lập gia đình, sinh con. Đợi ông bà nội đi gặp trước, đợi nàng già hơn ông bà nội. Nàng nghiêng đầu, suy nghĩ rất lâu, mấy hôm sau nàng mới lại hỏi, thế thì lâu quá, nàng rất nhớ họ, muốn gặp họ thì phải làm sao. Tại sao họ lại tới nơi đó, tại sao họ không mang nàng theo, tại sao phải đợi thật lâu mới được gặp...

Mỗi lần nhớ bố mẹ nàng thường khóc rất lâu, về sau thì không như thế nữa, lại cứ nói chuyện với đám cây cỏ khiến cho lũ bạn mẫu giáo sợ hãi mà tránh xa.

-bạn nói, giờ bố mẹ mình đang làm gì? Có phải là đang bốc thuốc hoặc đang châm cứu, hoặc đang bắt mạch... ừm, phòng khám không có bố mẹ phụ giúp, rất đông bệnh nhân... ông bà hình như rất bận rộn...

-Đường đường, bạn đang chơi với ai vậy? bạn lại nói chuyện một mình à?

-không, mình nói chuyện cùng thảo thảo.

-thảo thảo nào? -nhỏ bạn ngó quanh.

-đây chính là thảo thảo -nàng giơ nhánh cỏ lên cho bạn nhìn.

Nhỏ bạn nhìn nàng một chút rồi xoay người bỏ chạy, la toáng lên.

-cô ơi, cô ơi! đường đường lại nói chuyện một mình với cây cỏ, kỳ cục quá!

Nàng mặc kệ, tiếp tục quay ra nói với ngọn cỏ.

-bạn nói, nếu có bố mẹ mình phụ giúp giống như lúc trước hẳn ông bà sẽ có thời gian cười đùa với mình... ừm, nếu mình cũng giỏi giang như bố mẹ thì tốt biết mấy... nếu mình cũng biết bốc thuốc, biết châm cứu, biết bắt mạch... nếu mình biết tên của rất nhiều cây thuốc, trị bệnh cho rất nhiều người... ừm, nếu mình cũng trở thành thầy thuốc, giống bố mẹ, giống ông bà... hẳn là họ sẽ rất vui... mình cũng sẽ rất vui...

-thảo thảo, thật ra bạn có phải là một cây thuốc không?... bạn có tác dụng gì? ừm... nhà mình có rất nhiều sách thuốc, nếu mình đọc chúng, mình sẽ biết được ngay... nếu mình chăm chỉ học không biết bố mẹ có trở về gặp mình... mình muốn sớm được gặp họ...

Nàng từ nhỏ vốn học chẳng giỏi bất kỳ một môn gì, không những thế càng chẳng khá giao tiếp, một phần từ vô cùng mờ nhạt trong lớp. Nàng chăm chỉ cặm cụi siêng năng học y có lẽ ban đầu cũng không hề thích thú, nhưng sau khoảng thời gian dài tự ép buộc bản thân dần dần lại tìm thấy một sự lôi cuốn khó lý giải.

Ở lớp thì thu mình lại, giấu sau tấm kính vô hình, ngăn cách với các bạn, về nhà thì chui tọt vào thư phòng, hoặc chạy ra vườn được điền, hoặc tự nhốt trong phòng chế thuốc...

Sau này, dù trải qua 5 năm đại học y được cổ truyền thì nàng vẫn không hề có một người bạn thân thiết, đã như thế thì đào đâu ra bạn trai...

Cho nên, sau khi tốt nghiệp xong, mặc ông bà nội ra sức vun vén giới thiệu hết mối xa đến mối gần, việc không thành vẫn không thành...

Bây giờ nàng đã 27 rồi, đừng nói nọ hôn đầu, đến cả cái nắm tay cũng chẳng có... tuổi thanh xuân tươi non mơn mơn của nàng sao lại nhạt nhẽo khô khan tới vậy. Lúc đó thì chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, cũng không nghĩ được nhiều.

...nhưng tình cảm là thứ không thể cưỡng cầu, nàng vẫn luôn để mọi việc diễn ra theo tự nhiên... sau này cũng thế.

Nàng mở mắt ra,thở dài một hơi rồi quay ra nhìn nam nhân đang ngủ có vẻ say sưa.Có lẽ nàng đã ngủ ngất được một lúc,không biết bao lâu và giờ là lúc nào?Người nam nhân đó chẳng biết lai lịch ra sao,liệu cứu người ta có mang phiền phức lại cho nàng không?

Nếu là lúc trước nàng chẳng bao giờ phải đắn đo suy tính việc có nên cứu người hay không.Nhưng nàng lại xuyên không về thời đại xưa thật là xưa,nhờ chẳng may đây là kẻ đại gian đại ác đang bị một đám võ lâm chính phái vây bắt.

Sau này bọn họ biết, không phải là nàng sẽ trở thành kẻ thù chung của cả giang hồ đấy chứ,rồi sẽ bị truy sát ,chôn đông tránh tây.

Không thể thám tới vậy chứ,chẳng lẽ bắt nàng phải rời xa ông bà thân yêu,ngôi nhà thân yêu,công việc thân yêu chỉ để chịu tội sống cảnh hôm nay không biết có qua được ngày mai?

Nhưng cái người thân thể mang nhiều thương tích thể kia có trông giống một người thật thà lương thiện không?

...không biết cái người thân thể bí ẩn này đã phải sống những tháng ngày như thế nào?...đau đớn...khó sợ...mệt mỏi...chịu đựng...nhẫn nhịn...uất hận...căm thù...cô đơn...

Nàng đứng lên,sờ thử áo quần,thấy đồ của đối phương đã khá khô,liền khoác lấy chiếc áo to thùng màu đỏ dài gần đầu gối,chắc đối phương mặc vào chỉ dài qua hông,2 cánh tay áo bó gọn xắn lên một chút là được,hắn là trung y,rồi lấy cả chiếc đai lưng cột lại.

Còn 2 chiếc áo,một màu trắng ngắn hơn là nội y và một màu đỏ dài hơn là ngoại y với 2 cánh tay áo rộng thùng thình,thấy là bất tiện rồi,thật không hiểu nổi người xưa xoay sở thế nào.Nàng thấy đã khô liền thu lại rồi kéo y phục của mình ra.

Nàng bước tới chiếc giường lá chuối,ngồi xuống,quay mặt đi,vươn tay,vắt chiếc áo che thân dưới ra rồi khoác 2 chiếc áo của đối phương lên.Nàng quay đầu lại,chỉnh trang lại 2 chiếc áo coi như là tẩm chăn đắp,sau đó cầm lấy chiếc áo mà mình vừa vắt ra,đứng lên,đi về phía hồ nước,giũ sơ qua rồi quay lại phơi áo lên.

Xong xuôi bấy giờ nàng mới nằm xuống chiếc giường lá chuối,cách đối phương một khoảng.Ngủ say rất an phận,nhưng khi trời gần sáng,đồng cùi lửa tắt ngấm từ lâu thôi không tỏa nhiệt,nàng theo bản năng tiến lại gần đối phương để tìm hơi ấm.

Cuối cùng,khi mặt trời lên cao,có lẽ như mọi khi thì nàng hẳn thức dậy rồi,nhưng vật lộn với “cục nợ”đến nửa đêm mất quá nhiều sức lực khiến nàng vô cùng mệt mỏi,cứ nằm ôm ngon lành bên cạnh trông thật thoải mái.

Nam nhân đột ngột mở bừng mắt,cả người đều cảm thấy mọi mệt mỏi đã tan biến. Toàn thân mồ hôi tuá ra đầm đìa,hơi thở dồn dập,khó chịu,bức bối như vừa trải qua cơn ác mộng...

Chàng chỉ cảm thấy giấc mộng cực kỳ chân thực,cảm xúc mang đến rất rõ ràng nhưng sau khi thức giấc thì mọi thứ lập tức trở lại mơ hồ,càng lúc càng nhạt nhòa cuối cùng hoàn toàn chẳng đọng lại gì hết...

Thật kỳ lạ,chàng nghi hoặc nhìn đồng hồ phơi phía trước,cảm thấy hoang mang,nhìn hồi lâu thì đột nhiên cảm thấy phần ngực tung tức,như có vật gì đè lên liền đưa mắt xuống nhìn.Một cánh áo đỏ quen thuộc,nhưng cánh tay trắng muốt nhỏ nhắn thò ra thì hình như không phải của mình.

Nhìn hoài nhìn mãi cuối cùng chàng mới từ từ quay đầu sang bên cạnh.Gương mặt nữ nhân xa lạ nhưng lại rất đối thân quen một cách khó hiểu kẻ cận trong gang tấc,hơi thở nhẹ nhàng của nàng đều đặn lan tỏa,vấn vương nơi chóp mũi khiến chàng đột nhiên thấy bình tâm,an ổn.

Chàng nhìn đến thất thần,cho đến khi tự giật mình phát hiện ra có gì đó không đúng lắm,chính là chàng chưa từng để nữ nhân nào tiếp cận mình gần đến thế.Vì mùi hương trên người nữ nhân luôn khiến chàng chán ghét,nhưng thiếu nữ này có gì đó khiến chàng quyến luyến.Chàng nhắm mắt lại...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Con Đường Đế Nghiệp.

Giang sơn như họa mỹ nhân như thơ,

Tự cổ chí kim,có nam nhân nào không điều đứng vì 2 lẽ ấy.

Cách đây rất lâu ,rất lâu,sau khoảng thời gian dài lục quốc giả vờ hòa hảo liền bắt đầu xuất hiện những cuộc chiến khơi mào náo náo.Mà những dạn nứt này lại được bắt nguồn từ một nữ tử.Một nàng công chúa, dung nhan họa thủy,khuyên đảo hồng trần.

Chiến tranh liên miên 20 năm rốt cuộc cũng chấm dứt.Lục quốc thống nhất,vị hoàng đế đầu tiên đặt tên nước là Đông hải, lấy niên hiệu là AN LẠC.An lạc để không những giới dùng binh còn giới trị quốc,trong những năm tháng sau này ngài thực sự đã mang lại một cuộc sống ấm no yên ổn cho bách tính.

Cảnh thái bình thịnh vượng kéo dài 50 năm ngắn ngủi,ngài được trăm họ hết lời ca ngợi,để lại tiếng thơm muôn đời, lưu danh sử sách.

Nhưng cũng như bao triều đại khác, thời kỳ vàng son sớm tắt, con cháu của ngài sau này lại không kế thừa được khí chất minh vương, chỉ ngày càng lụi bại, mục rữa.

Các hoàng đế về sau vì được hưởng sẵn những gì tốt đẹp nhất từ trong trứng nên không biết quý trọng, suốt ngày chỉ biết chìm đắm trong những lời ngon ngọt, trong rượu thơm và giai nhân, không cần biết tới dân chúng đang sống trong cảnh khốn khó ra sao.

Hơn trăm năm trôi qua với nhiều cuộc tranh đấu dữ dội giữa các phe phái, đế quốc Đông hải hùng mạnh cuối cùng cũng bị phân chia làm tứ quốc. Vị quốc sư cuối cùng của tiền triều Đông hải gieo quẻ tiên đoán. Gần 200 năm sau, tứ quốc lại hợp nhất, một vị hoàng tử kiệt xuất của Đông hải sẽ ra đời để hoàn thành điều đó.

Tứ quốc, hiện giờ hùng mạnh nhất là Đông hải, 4 mùa luân chuyển, phía bắc giáp Bắc kỳ giá lạnh, phía tây giáp Tây hoàng khô nóng, phía nam giáp Nam hoa ôn hòa, phía đông là vùng biển rộng lớn.

Đông hải quốc với diện tích 25 ngàn 6 trăm lý, có 40 thành trì, quốc gia chú trọng binh lực, trong đó bộ binh 30 vạn, kỵ binh 20 vạn, thủy binh 15 vạn.

Thiên thời, địa lợi, nhân hòa đều đầy đủ cả, chỉ chờ gió đông nổi lên nữa thôi.

Thái tử Thiên Hạo là nhị hoàng tử, lên ngôi kế vị khi 27 tuổi lấy niên hiệu là Cảnh đế. Thái thượng hoàng Cảnh Khang tròn ngũ tuần lui về sống ở cung Viên nguyệt.

Đây là cung của Nguyệt quý phi sống lúc trước, từ lúc nàng mất, nơi xinh đẹp ngập tràn hoa thơm này tuy được để trống nhưng vẫn có cung nữ chăm sóc cẩn thận.

Thái thượng hoàng Cảnh Khang là hoàng tử út Thiên Sơn, từ năm 14 tuổi ngài đã biết lợi dụng những mối quan hệ để củng cố thế lực. Trong những đối tác tiềm năng đó, người có công lớn nhất phải kể đến là Nam cung Việt.

Đó là một thương gia tài giỏi, với hệ thống trà quán từ lâu mang tên Thiên ý trải rộng khắp Đông hải, cung cấp và thu tóm cả dòng nguồn tin tức, giúp cho ngài dù bị giam lỏng trong cung vẫn nắm bắt mọi tình hình.

Năm 20 tuổi ngài lấy em gái của Nam cung Việt là Nam cung Viên nguyệt, cũng tức là mẫu phi của thái tử Thiên Hạo sau này, phong chức quý phi.

Vốn ngài muốn tặng danh hiệu hoàng phi nhưng đám văn võ cương quyết không chịu nhượng nói con của thương nhân mà được tại chức phi đã là quá rộng lượng.

Cũng trong năm đó, ngài lập ra Thiên Địa cung, chuyên đi thu nạp trẻ mồ côi về để huấn luyện trở thành sát thủ.

Sau nhiều năm ẩn nhẫn giả vờ ngoan hiền, khù khờ, một chân cũng không dám bước ra khỏi phủ. Chỉ ở trong bóng tối ngấm ngấm tạo ra mâu thuẫn giữa 3 vị huynh đệ, để họ tự đấu đá cắn xé lẫn nhau, cuối cùng ngư ông đắc lợi.

Nhị hoàng tử tâm không cam tình không nguyện nhưng vẫn phải ngoan ngoãn ra vùng biên cương phía bắc quanh năm giá lạnh trần trụi, không có lệnh tuyệt đối không được tự ý dời khỏi vùng đất, nếu làm trái là phạm tội kháng chỉ, toàn quân bị diệt.

Tam hoàng tử trầm tính ngàn tính cũng không ngờ cái kẻ mình tâm đắc dần dựng bắt tay cùng nhị ca lại chính là cái huyết tự đào. Tội ám sát thái tử, bị giam cầm trong phủ, tước bỏ phẩm vị giáng làm thứ dân, chỉ cho giữ lại 1 người hầu hạ duy nhất, ngân lượng chu cấp cũng bị cắt giảm tới mức đáng thương hại.

Thái tử quả nhiên là cáo, có điều, hồ ly thành tinh thật sự lại là tứ đệ bất tài vô dụng, lúc nào cũng làm ra cái vẻ ngu ngốc khờ khạo, không quan tâm đã động một chút nào đại sự cũng như tiểu sự.

Khôn ngoan tới mức đáng sợ.

Cứ tưởng mọi kế hoạch của thái tử chu toàn cặn kẽ mọi bề, không chút sơ hở, có ngờ đâu, tất cả đều nằm trong tính toán của tứ đệ.

Đến phút cuối mới biết, thì ra mọi đường đi nước bước đều đã được sắp đặt sẵn, tất cả đều là bẫy, không từ thủ đoạn để đạt mục đích thắng lợi.

Thái tử với tội danh mưu phản bị đày ra vùng biên ải phía tây quanh năm nắng nóng như thiêu như đốt, cầm tù trong một ngục thất tối tăm, ánh nắng mặt trời không rọi tới nổi.

Rốt cục là ai đúng ai sai, là ai dối gạt lừa lọc ai, là ai cười ai khóc, ai hạnh phúc ai bi ai. . .

Sinh ra trong hoàng tộc, tình huynh đệ chỉ là vật cản đường.

Hoàng tử Thiên Hạo sau này cũng vậy, nhưng giả tâm của người còn bộc lộ sớm hơn.

Hoàng tử Thiên Sơn kế vị năm 28 tuổi, lấy niên hiệu là Cảnh Khang, trị vì 22 năm thì nhường ngôi cho vị hoàng tử duy nhất có đủ năng lực và tài trí, chính là hoàng tử Thiên Hạo, là Cảnh đế sau này.

Không tính các nàng công chúa thì ngài có 5 vị hoàng tử, nhị hoàng tử là con của quý phi, đây là vị phi tử được đắc sủng nhất hậu cung. Cho tới tận lúc nàng tạ thế đến sau này cũng không có vị nào thay thế nổi, không một giai nhân nào sánh bằng từ về đẹp tiên thiên đến phẩm hạnh đức độ.

Hồng nhan bạc mệnh, năm hoàng tử Thiên hạo 7 tuổi thì từ trần, cũng trong năm đó hoàng cung xảy ra vô số chuyện tang thương, vô số vấn đề kinh thiên động địa.

Đầu tiên là hoàng hậu, nhân dịp đại hoàng tử của nàng tổ chức tiệc sinh thần, nàng cho người tìm về một vị đạo sĩ.

Vị đạo trưởng này ngoài 60 lấy pháp hiệu là Thiên cơ, coi như cũng có chút danh tiếng trong chốn võ lâm. Một buổi lễ cũng khá long trọng rườm rà, diễn ra từ buổi trưa, lập đàn cầu trời phật mong một năm mưa thuận gió hòa mùa vụ bội thu, cầu cho quốc thái dân an, vân vân và mây mây đến tận xế chiều mới vào tiệc chính.

Đại hoàng tử 12 tuổi tên Thiên lang, tướng mạo khôi ngô, khí khái bất phàm, tuy chưa được sắc phong nhưng hầu như ai cũng cung kính xem như là thái tử.

Thứ nhất thế lực của hoàng hậu không thể xem nhẹ, thứ 2 đại hoàng tử là con trưởng, thứ 3 tuy tuổi còn nhỏ nhưng khí chất đế vương vô cùng rõ ràng mỗi cử chỉ lời nói đều khiến cho người nghe bất giác tuân theo.

Thế nhưng cái tên dưới tường địa lý trên thông thiên văn kia lại gieo quẻ phán một câu hung hồn xanh ròn.

“Đại hoàng tử là sát tinh chuyển thế, nhất định từ bây giờ phải đưa vào chùa sinh sống, nếu không sẽ có rất nhiều tai ương xuất hiện. Nhất định phải xuất gia, để sự thanh tịnh nơi đất phật gột rửa mọi chướng khí không sạch sẽ của đại hoàng tử, có như thế Đông hải quốc mới hùng mạnh hưng thịnh”.

Đương nhiên là đạo sĩ bị tống vào ngục, chẳng lẽ lão lại hồ đồ tới mức không biết sau khi nói ra những lời ngu xuẩn đó còn có thể toàn mạng. Nhưng lão lại không thể không làm thế, rất đơn giản bởi vì lão đã bị người khác thao túng. Ai bảo cái mạng nhỏ của lão lại nằm trong tay người ta.

Ngay tối hôm đó, hoàng hậu nhận được một bức mật thư, trong thư viết.

“sau một tháng nhất định phải đưa đại hoàng tử vào chùa AN phước, nếu không đại hoàng tử sẽ chết mà cả hoàng hậu cũng sẽ không toàn mạng. Hiện giờ người đang trúng độc, sau 3 ngày không giải cơ thể sẽ bị phân hủy từ từ đau đớn thống khổ đến chết. Nếu người đồng ý, hãy thả lão đạo sĩ”.

Hoàng hậu lập tức cho người truyền gọi tất cả các ngự y trong cung tới xem bệnh, ai cũng chẩn đoán ra nàng bị trúng độc và có triệu chứng chết kinh khủng như thế nhưng lại không ai giải được độc này.

Trong 3 ngày tin tức hoàng hậu bị trúng độc không rõ nguyên nhân lan truyền, mọi danh y tới bắt mạch nhưng đều lắc đầu bó tay. Hoàng hậu suy sụp thấy rõ, vô cùng tiêu tụy cuối cùng đành phải thả đạo sĩ.

Ngay tối đó giải được được đưa tới, có điều đó cũng chỉ là giải được tạm thời, cứ một tháng phải uống một lần. Hoàng hậu hoàn toàn không còn sức phản kháng.

Sau khi cắt đám đuôi theo dõi thủ vệ của hoàng hậu, lão đạo sĩ được bí mật đưa tới gặp một người. Một tiểu hài tử 7 tuổi y phục sang trọng mà quý khí ngời trên ngực gỗ điêu khắc cầu kỳ nghịch một đám ngựa hắc ngọc bóng loáng trên chiếc bàn dài.

“quỳ xuống”.

Một trong 2 tên thuộc hạ to cao bặm trợn mang lão đến, đứng ở 2 bên giờ giọng nạt nộ. Không đợi nói đến câu thứ 2 lão thức thời làm theo, kẻo có thể đối đầu với hoàng hậu há có thể là hạng tầm thường.

Sau đó một vị phu nhân xinh đẹp mỹ miều hoa phục như lửa tuổi ngoài 20 vén rèm bước ra, đặt vào tay lão một bình sứ nhỏ.

Nàng mỉm cười nhã nhặn nói.

“đây là giải được”. sau đó vui vẻ lui về bên cạnh tiểu hài tử.

Lão đạo sĩ chưa chút nói.

“uống hết chỗ thuốc này thật sự có thể giải được hết sao? ta nói này Cẩm cô nương, lão Quái độc tiên y vẫn mạnh khỏe chứ? có thể nể mặt sư phụ người tha ta một con đường sống không?”.

Vừa thành khẩn nói lão vừa đưa ra một sợi dây đeo hắc ngọc.

Về mặt của vị phu nhân tỏ ra bất ngờ khi nhìn thấy, xong tâm tình nhanh chóng thu lại. Nét mặt của tiểu hài tử có chút non nớt thơ ngây kia cũng thoáng hiện qua vẻ tò mò.

Đó là miếng hắc ngọc hình lăng trụ lập lánh ánh xanh dương, chẳng hề có bất cứ đường chạm khắc, nhìn thoáng qua như hàng hạ phẩm.

“Đó là gì? ...?”

Một giọng con trẻ vang lên,hồ hững lạnh nhạt.

Nàng nhanh chóng trả lời thay lão.

“sư phụ thần có một sở thích,chính là thích mấy thứ đá lạ,sau đó đem tặng bằng hữu...”

Thật ra vật này không chỉ đơn giản là sản phẩm cá nhân bình thường.Những người được sở hữu vật này rất ít và nó có quyền lực nhất định đối với người của Huyết hải giáo.

Tất cả môn đồ của Huyết hải giáo khi nhìn thấy vật này đều phải cung kính xem trọng và bảo vệ người được thừa hưởng.Đây là một loại đá không chỉ cực quý mà còn cực hiếm,cho nên rất ít người biết được công dụng kỳ diệu của nó.

Mang nó bên người không chỉ phòng tránh được các loại khí xấu khiến chủ nhân chẳng bao giờ phải lo lắng mắc ba thứ bệnh tật vật vẫn.Còn khiến tinh thần luôn thanh tịnh,dung nhan luôn tươi tắn,đặc biệt là khi ngâm nó trong nước nóng một lúc rồi uống thì có thể giải được trăm thứ độc.

...So với các loại ngọc khí khác thì hiệu quả mà nó mang lại chính là trấn bảo.

Bảo vật quý giá như vậy đương nhiên nó là thuộc về thánh nữ,nàng vẫn thường hay mang một ít bên người sẵn tiện gặp ai thấy thuận mắt thì đem biếu đem tặng,rồi chỉ đơn giản nói là nên luôn mang theo bên người,khi nào có việc cần người Huyết hải giáo giúp đỡ thì chỉ việc gọi nó ra.

Quái độc tiên y có một cái và nàng cũng có...

“...vậy người muốn xử trí sao?”.tiểu hải tử lơ đãng hỏi.

“lão cũng cao tuổi rồi,chắc chỉ sống thêm mấy năm nữa thôi,chỉ cần lão không thể nói được,không thể nhìn thấy...hắn là ổn chứ?”.nàng từ tốn dò xét ý tứ thâm sâu của tiểu hải tử.

“...cho lão 10 ngày chạy chốn,sau đó chúng ta thông báo cho môn hạ hễ ai nhìn thấy lão thì lập tức giết không tha...”.nàng bình thản gợi ý thêm.

“lão quý mợ y đó mặc dù tính khí cổ quái tà dị nhưng cũng chưa bao giờ hại người vô tội,cũng chưa bao giờ cúi lưng phụng sự cường quyền,a đầu người là học trò duy nhất của hắn,sao lại tệ hại thế này...”.lão ai oán.

“thế này thì không tốt sao?ta thích thế nào thì chính là thế đó,lại còn phải cần lão khen ngợi”.nàng nhẹ giọng thốt ra.

“Người thật sự có thể nhìn ra thiên cơ?”

Tiểu hải tử chẳng rõ tâm tình cát giọng chuyển đề tài.

Lão lắc lắc đầu,buồn bã thốt ra bi phẫn.

“thiên cơ!thiên cơ!ta thật sự phải chết trong tay ngài,nhị diện hạ,ngài mới thực sự là sát tinh chuyển thế,là tướng mệnh phá hoàng”.

“to gan”.

2 tên thuộc hạ hoảng hốt kêu lên,nhưng về mặt của tiểu hải tử vẫn bình thản vô ba,cát giọng lơ đãng.

“ừm...ngươi thủ đoán xem,tương lai Đông hải quốc sau này thế nào?”

“thống nhất tứ quốc”.lão trả lời ngay.

“ừm”nhị hoàng tử gật nhẹ,hỏi tiếp.

“là ai lên ngôi cửu ngũ chí tôn?”

Giọng điệu vẫn hết sức đều đều,nghe không ra tâm tình,vẫn mãi mê chơi đùa với mấy con ngựa ngọc.

Nhị hoàng tử đợi một lúc cũng không thấy lão đáp lời thì đành quay ra nhìn,ánh mắt tầm tới giá lạnh nhìn không ra là của một tiểu hải tử 7 tuổi.Lão bắt giác không tự chủ được rung mình một cái,cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

“ta sẽ xoay chuyển càn khôn,sửa đổi thiên mệnh”nhị hoàng tử nhàn nhạt lên tiếng,quay trở lại nhìn mấy con ngựa quý.

“ngài không sợ bị trời trách phạt sao?”.lão run rẩy

“ừm...ta chỉ sợ thiên hạ thái bình quá ắt sẽ nhàm chán,cửu nương,ngươi nói thử xem đại loạn một chút có phải chơi sẽ vui hơn?”.

Nàng cười cười.

“từ xưa loạn thế xuất anh hùng,các giai thoại hào sảng kinh diễm cũng từ đó mà ra đời.Ngươi nghĩ coi,có vị hoàng đế nào bước đi trên con đường bá

ngiệp 2 tay lại không nhuộm máu, không làm những chuyện xấu xa? Lại còn phải quan tâm trong mắt người thiên hạ nghĩ gì? cái gì mà thế tục khó dung... Những kẻ ưa náo nhiệt như chúng ta thích nhất chính là nghịch thiên.” nàng nhẹ nhàng thốt ra.

Lão thừa người ra mắt một lúc rồi mở miệng than thầm

“giang sơn dễ đổi, hưng thịnh rồi suy đồi, tan tan hợp hợp một vòng luân hồi.

Sau đó lão quả thật đã biến mất khỏi thế gian, chẳng qua là, bên phía sát thủ Thiên địa cung khẳng định không tìm thấy lão. Không có lý nào một kẻ chân yếu tay mềm lại chạy thoát được, cũng không rõ là thế lực nào giúp sức.

Dù sao giờ lão cũng chỉ là một kẻ tàn phế, sống hay chết cũng chẳng quan trọng... quan trọng là, kẻ nào qua mặt được Thiên địa cung, điều này, các chủ của họ lại rõ hơn ai hết.

Giao hẹn bí mật chấp nhận một tháng sau đưa đại hoàng tử tới một ngôi chùa nhỏ bé tiêu điều, vô cùng vô cùng xa kinh thành, xong trong khoảng thời gian eo hẹp và chưa được công bố này cũng đủ để xảy ra một vài vụ việc khiến cho người ta càng tin chắc vào lời đạo sĩ.

Tiếp theo là tam hoàng tử Thiên nguyên 5 tuổi con của Đường nguyên phi.

Tam hoàng tử thể trạng từ nhỏ đã yếu ớt hay đau ốm, nàng lại sùng đạo vì thế rất hay đi chùa gần hoàng cung để cầu bình an. Sau sự kiện huyên náo về hoàng hậu và đại hoàng tử nàng lại càng lo lắng liền xin phép đi dâng hương.

Mọi khi nàng rút được cũng chỉ là các thẻ mang tính chất chung chung không tốt cũng chẳng xấu, nhưng lần này lại xin được quẻ đại hung, chuyện này làm nàng hoảng sợ. Xin xăm 3 lần thì cả 3 đều là quẻ hạ, khiến nàng một phen xanh mặt liền đi gặp chủ trì. Vị chủ trì nói.

“tam điện hạ khí chất mới sinh đã không tốt vốn không thích hợp ở trong cung, giờ sao sát tinh lại thức tỉnh nếu còn cố ép ắt không qua khỏi trong năm nay”.

Hòa thượng vừa dứt lời thì nàng liền bang hoàng ngã quỵ xuống may mà có cung nữ thân tín đứng bên cạnh vội đỡ. Hòa thượng nói tiếp.

“xin nương nương an tâm, chỉ cần đưa tam điện hạ vào một môn phái nào đó trên núi cao học cách điều hòa âm dương không chế ngũ hành tức khác sức khỏe sẽ cải thiện dần dần.”

“đại sư, ta nghe nói hoàng hậu vì sức khỏe của bản thân mà buồn rầu e là rất nhanh thôi sẽ đưa đại hoàng tử xuất gia, nếu đã thế ta chỉ cần mời một võ sư tới dạy chẳng phải là được rồi?”

“nương nương, cái chính là tiên khí nơi núi cao như núi võ đang hoặc còn luân sẽ thanh tẩy uế khí của tam điện hạ. Nương nương nếu ngài không tin thì trong vòng một tháng nữa thôi sức khỏe của tam điện hạ sẽ suy giảm thấy rõ.”

Và quả thật chỉ một hai tuần sau sức khỏe của tam hoàng tử chuyển biến tồi tệ, dù thuốc thang thế nào cũng không thấy đỡ.

Lại nói thêm 2 vị hoàng tử khác, một người là con của Hiền phi, tứ hoàng tử Thiên giang 4 tuổi. Vốn là một tiểu hài tử vô cùng thông minh lanh lợi, nhưng không hiểu sao sau một trận cảm mạo thông thường lại trở nên ngu ngốc đần độn.

Điều kinh khủng này đã khiến cho Hiền phi khóc một trận vô cùng thương tâm, khóc nhiều quá tới mức 2 mắt dần dần mờ đi.

Vị hoàng tử cuối cùng, ngũ điện hạ 3 tuổi Thiên mộc cực kỳ khả ái đáng yêu, người gặp người thích người gặp người thương lại khi không mắc một căn bệnh lạ toàn thân nổi nên những cái nốt màu đỏ cái to cái dài loang khắp cơ thể bao gồm cả mặt, dung mạo bị hủy hoại khiến người ta kinh hoàng không dám tin.

Đức phi vì hài tử như thế mà đau lòng sinh bệnh, cuối cùng lo nghĩ tới mức mái tóc xanh mượt bạc trắng.

Hoàng đế Cảnh Khang vẫn rất thương tâm chuyện Nguyệt quý phi ra đi, tuy đã nhiều tháng rồi nhưng dường như ngài còn suy sụp nhiều lắm.

Ngài giống như một cái xác di động, mọi việc lớn bé trong triều các vị đại thần hầu như đều phải tự thương lượng bàn bạc với nhau, đương nhiên người tạm thời có sức nặng lời nói quyết định cuối cùng chính là 2 vị trọng thần.

Một người là quan văn, thừa tướng đầy uy quyền dưới 1 người trên vạn người, phụ thân của Đường nguyên phi, Đường uyên hải. Một người khác là quan võ, đại nguyên soái Lý lâm sơn, phụ thân của hoàng hậu, trong tay nắm binh phù điều khiển 30 vạn đại quân.

Việc đại hoàng tử xuất gia là chuyện lớn, sau kỳ hạn một tháng hoàng hậu dâng tấu, Lý nguyên soái tuy rất kịch liệt phản đối nhưng sau khi biết nguyên nhân cũng đành đau lòng ưng thuận.

Một là số mệnh nàng hiện giờ vẫn đang nằm trong tay kẻ núp trong bóng tối, 2 là nếu không nghe theo chẳng những nàng thiệt mạng mà thậm chí đại hoàng tử cũng khó bảo toàn, 3 là giờ trong cung xảy ra những chuyện đau lòng thương tâm như thế e là không làm theo không được.

Triệu tổng quản thái giám luôn túc trực ở bên cạnh hoàng thượng từ lúc Nguyệt quý phi tạ thế, chứng kiến tâm tình ngài đau khổ tột cùng, đồ dẫn bản thân như kẻ mộng du, như một nửa linh hồn cũng đã đi theo.

Không biết phải nói lời an ủi ra sao, chỉ lặng lẽ bên cạnh như một cái bóng, nhưng giờ, chuyện đại sự này có ảnh hưởng tới xã tắc, lão chẳng thể không nói.

“hoàng thượng, đại hoàng tử xuất gia, người nghĩ sao?” lão thận trọng nói. Hoàng đế vẫn ngăn người trong căn phòng của ái phi, nhìn bức tranh vẽ nàng trước mặt.

“hoàng thượng, tứ điện hạ trở lên ngốc nghếch, ngũ điện hạ lại đột nhiên xấu xí, ngự y cũng đành bó tay...”.

lão dè dặt nói thêm, thanh âm vô cùng rầu rĩ ảo lão, hoàng đế bấy giờ mới rời mắt khỏi bức tranh giai nhân, nhưng gương mặt vẫn không biểu lộ cảm xúc gì.

“hoàng thượng, tam điện hạ sức khỏe ngày càng kém, đã xấu tới mức như ngọn nến trước gió, dường như lúc nào cũng có thể ra đi... ngài... ngài còn không mau tỉnh lại, không mau đi thăm chúng...”.

lão nghẹn ngào nói, nước mắt đã trực dâng trào.

“nhị điện hạ cũng đang tự nhốt mình cả ngày trong phòng mấy tháng nay... ngài định cứ như vậy mãi sao? bỏ mặc các hoàng tử, bỏ mặc giang sơn Đông hải...”

Nước mắt lão tuôn rơi lã chã, lão là người thân cận với hoàng đế từ nhỏ, nhìn ngài khôn lớn trưởng thành, nhìn ngài ngồi trên ngai vàng lèo lái đất nước, coi ngài còn quan trọng hơn cả sinh mạng. Giờ nhìn ngài ra nông nổi này, lão đau đớn vô cùng, hận không thể chia sẻ được sự khổ sở cho ngài.

Hoàng đế nhắm đôi mắt thâm quầng lại hồi lâu, 2 hàng lệ âm thầm chảy xuống.

“đỡ ta”.

Đây là câu nói đầu tiên ngài khó nhọc thốt ra trong mấy tháng qua, cơ thể gầy yếu phải dựa vào Triệu công công mới đứng vững.

“ta trăm mê cũng đủ lâu rồi...”

“...hoàng thượng...hoàng thượng...”lão vui mừng run run nói.

“nguyệt nhi, ta đành phải làm trái với mong muốn của nàng, phong hài tử của chúng ta thành thái tử...đợi sau này Hạo nhi có thể gánh vác được giang sơn, ta sẽ thoái vị, sống trong cung Viên nguyệt này chờ đợi ngày nàng tới đón ta...”

“...lặng lẽ tra cho ta...chuyện của các hoàng tử...ta không tin cái gì mà sát tinh chuyển thế, nhất định có kẻ chủ mưu đứng đằng sau...”

“hoàng thượng anh minh, nô tài nhất định...”

Có ai ngờ, hung thủ lại là nhị điện hạ mới 7 tuổi, có ai ngờ đồng phạm lại là các chủ của Thiên địa cung, dùng chính những thuộc hạ thân tín của chủ nhân để hại người thân của chủ nhân, lại dùng chính những thuộc hạ mà mình tin tưởng để đi tra xét...thì có thể tra ra chân tướng sự việc như thế nào?

20 năm sau, tứ quốc lại vì một mỹ nhân mà tranh tranh đoạt đoạt, hồng nhan họa thủy, chỉ một nụ cười kiều mỵ cũng đủ làm cho chúng sinh điên đảo, ngay cả bậc đế vương cũng bị ánh mắt câu hồn nhiếp phách đoạt lấy.

Một cái ngoáy đầu liếc nhìn càng khiến cho người ta như mị như mê, như si như túy, là cam tâm, là tình nguyện, để nàng thao túng, để nàng dày vò.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thiên Địa Cung Vây Bắt Tiểu Hoàng Tử

Thiên địa cung do hoàng tử Thiên sơn tức là thái thượng hoàng Cảnh khang sáng lập trong bí mật, mà nguồn cung cấp tiền tài là từ sơn trang nhà họ Nam cung, huynh đệ kết bái thương gia Nam cung việt. Với một hệ thống trà quán từ lâu Thiên ý trải rộng khắp Đông hải quốc, nắm bắt và thu tóm thông tin từ cung đình lẫn giang hồ.

Các chủ do Cẩm lệ chỉ dẫn nhận, nữ đệ tử duy nhất của quái độc tiên y, từ tính tình đến năng lực đều không khác sư phụ là mấy.

Nàng chính là người dùng mạn độc hại chết phụ hoàng của hoàng tử Thiên sơn sau đó đổ hết mọi tội lỗi lên người thái tử. Đương nhiên mọi kế hoạch từ a đến z nhất nhất đều làm theo từng đường đi nước bước do hoàng đế Cảnh khang sau này vạch sẵn.

Ban đầu Thiên địa cung chỉ là một đội quân bình thường của sơn trang Nam cung, sau đó Nam cung việt cho xây dựng một cung điện trên một hoang đảo cách rất xa đất liền làm nơi đào tạo sát thủ và điều chế được.

Hòn đảo nhỏ, chính giữa có một ngọn núi lửa đã ngủ cả ngàn năm, diện tích rừng bao phủ gần hết bề mặt với vô số hoa thơm cỏ lạ cùng vô vàn động thực vật độc, thực sự rất lý tưởng. Có điều xung quanh đảo chẳng có tuyến phòng hộ tự nhiên nào, chỉ có dải cát trắng mịn tuyệt đẹp ôm lấy, lên phải luôn có đội quân tuần tra.

Song song với việc xây cung điện thì Nam cung Việt cũng cho người đi lùng bắt những nam hài tử tầm từ 5 đến 7 nhót tậm chúng vào địa lao của sơn trang.

Mỗi nhóm 5 đứa, mỗi ngày cho ăn một bữa, mỗi bữa chỉ 2 khẩu phần thức ăn, trong đó ăn luôn cho một ít thuốc tẩy não. Theo thời gian toàn bộ ký ức về bản thân sẽ dần dà biến mất và tính cách cũng đổi thay theo chiều hướng :hiếu chiến, khát máu. .

Giờ ăn lúc thì sáng sớm tinh mơ, khi lại nửa đêm, đứng trước cửa mỗi phòng giam có một nam nhân đứng quan sát. Gã bảo 5 đứa trẻ tự đấu đá với nhau cho đến khi có 3 đứa bị đánh tới mức phải lên tiếng xin thua để cho 2 đứa còn lại được đi ra ngoài ăn uống tắm rửa.

Cứ tự đánh đấm lẫn nhau như thế cho đến khi mỗi phòng loại 3 đứa chỉ còn 2, những đứa trẻ sống sót sau thảm kịch tự giết hại lẫn nhau đã hoàn toàn lột xác. Chẳng còn chút non nớt thơ ngây vụng dại, tất cả đều là những hạt giống tươm thành những sát thủ tương lai mai sau giết người không chớp mắt ghê tay.

Sau khi trải qua vòng loại đầu tiên, chúng bảy giờ mới được đưa tới căn cứ của Thiên địa cung, lại sống 10 năm như địa ngục, những tháng ngày huấn luyện gian khổ, thấm đẫm máu và máu.

Để bảo đảm sự trung thành, sau khi chúng vượt qua kỳ khảo hạch hoàn toàn trở thành những sát thủ một địch 10, chúng lại được cho uống một loại chất độc chỉ có thuốc giải ức chế tạm thời với chu kỳ phát tác mỗi tháng diễn ra một lần vào ngày trăng tròn.

Trên con đường nhỏ huyện Ly Sơn, nắng chang chang như vẩy lửa chạy ngang qua khu rừng 2 bên vắng lặng có một cỗ xe 2 ngựa kéo bị một tốp người áo đỏ chặn lại. Người điều khiển xe đã chết, từ trong cỗ xe bước ra 2 nam nhân trẻ tuổi khỏe mạnh mặc y phục của một môn phái, đứng ở giữa là tiểu hài tử độ 5 tuổi xanh xao gầy gò khoác trang phục phú quý.

2 người nhìn một đám hồng y tay lăm lăm kiếm sắc, tự hỏi, này là chuyện gì? Một trong 2 người lên tiếng.

“các ngươi có phải tấn công nhầm người rồi không? chúng ta là người của Côn Luân phái, đừng cản đường chúng ta đi làm nhiệm vụ. Còn không mau tránh thì đừng trách chúng ta...”

Còn chưa dứt câu thì 1 trong 5 tên cất tiếng cướp lời.

“chỉ bằng 2 người các người, thật quá ngạo mạn”.

Câu nói vừa hết thì 2 tên sát thủ lao tới giao chiến.

Những đệ tử được xuống núi đi làm nhiệm vụ hẳn đều là những kẻ đã học được hết mọi công phu của môn phái, hơn nữa 2 kẻ này xem phong thái thì có vẻ rất tự tin.

Thế nhưng sau một hồi giao chiến thì rơi vào thế hạ phong, sắc mặt cả 2 liền trở lên trầm trọng, tự hỏi đã từng lăn lộn trên giang hồ nhiều năm, đấu với khá nhiều kẻ nhưng chưa từng chật vật như lúc này.

Dù đã dốc hết sức lực nhưng 2 kẻ kia luận về công phu thì ngang bằng mà luận về kỹ năng giết người thì hơn không chỉ một ít mà là một cấp bậc.

“các ngươi rốt cuộc là ai? tại sao lại muốn diệt chúng ta?”.

“nhiệm vụ của các ngươi là mang đứa nhỏ kia về môn phái của mình thì nhiệm vụ của chúng ta cũng vậy và dù cho các ngươi giao hay không giao thì đều sẽ chết.”

“nó chỉ là một tiểu hài tử có thâm thù đại hận gì tới mức không thể buông tha chứ?”

“chúng ta chỉ biết thi hành nhiệm vụ, những điều khác đều không quan tâm”.

Dứt lời 2 tên lại xông đến tấn công tới tấp dồn dập, qua 20 chiêu thì 2 đệ tử phái Côn Luân bỏ mạng. 5 tên sát thủ nhìn đứa trẻ gầy gò ốm yếu, còn tiểu hài tử đang tot cùng kinh hãi nhìn 2 xác chết máu me đầm đìa mà mới ít phút trước bọn họ còn trò chuyện thân thiện trong cỗ xe ngựa.

Một tên đi về phía hài tử, khi còn cách một bước chân thì đột ngột từ trong rừng một mũi tên lao ra như xé gió găm vào giữa ngực hắn. Ngay sau đó liên tiếp 2 mũi tên khác phóng tới cũng găm trúng ngực khiến hắn phun ra một búng máu đỏ tới nhức mắt rồi ngã lăn xuống đất chết.

4 tên sát thủ đồng loạt rút kiếm lao ra nghênh đón 1 nhóm người từ trong rừng phóng tới.

4 tên sát thủ hồng y cùng lúc giao đấu với 4 người mặc y phục màu xanh dương trên nền vải trắng tuyết.

Trong lúc hỗn loạn đao kiếm vung lên không chút khoan nhượng thì một bóng người lấy đứa trẻ lao đi. Một tên sát thủ đứng gần đó liền vội vàng lao theo nhưng bị một người áo trắng viền xanh chặn lại.

4 tên sát thủ bị 4 tên mới tới võ công khá cao cản đường liền đưa mắt ngẫm hồi ý. Rất nhanh liền thấy một tên lấy từ trong người một vật gì đó vung tay lên nền trời, chùm pháo sáng nổ tung hình đóa sen đỏ lấp lánh hồi lâu rồi mới tắt.

Tức khắc ánh đao mạnh mẽ vung lên giao thoa sắc bén với ánh kiếm, màu đỏ như máu của y phục như một con trăn hung dữ uốn lượn muốn bóp chết y phục màu thiên thanh. Chất liệu vải trắng tinh khôi với những đường viền xanh dương chuyển màu mềm mại tựa là như một tấm áo thiên thanh nhẹ vương theo gió, nhẹ buông theo màu đỏ hung tàn sắc lạnh.

Những luồng kiếm khí và đao khí bá đạo vung lên va vào nhau tạo ra những âm thanh vọng hết không gian. Lại một đợt pháo sáng phát ra, hình hoa sen đỏ rực rỡ.

Nam nhân đeo chiếc mặt nạ màu đen che nửa khuôn mặt nhưng vẫn có thể nhìn ra tuổi còn khá trẻ chỉ ngoài 20, một thân thon dài thẳng tắp đầy khí phách. Y phục gọn gàng màu trắng in chìm những cánh hoa bằng bạc làm nổi bật những họa tiết hoa văn đường kỳ hà màu xanh lam thắm ở các đường viền tay và vạt áo.

Thanh đao đen tuyền cột ở sau lưng không ngừng tỏa ra hàn khí bức người dường như rất muốn lao ra chém giết. Đứng bên cạnh hắn là một tiểu hài tử gầy yếu khoảng 5 tuổi gương mặt tái xanh im lặng không dám nói gì, xa hơn chút nữa là mấy con ngựa đứng thông thả gặm cỏ.

Nam nhân nhìn về phía đồng bọn đang chiến đấu, vốn định phóng lên ngựa cùng tiểu hài tử, nhưng khi chùm pháo sáng thứ nhất lóe lên thì hắn dừng lại. Việc di chuyển bằng ngựa dường như nhanh hơn là dùng khinh công lại đỡ tốn sức nhưng sẽ để lộ dấu vết rõ ràng.

Tiếp viện của bọn hồng y muốn tới cũng cần một khoảng thời gian bởi vì chúng không ngờ rằng đi cướp một đứa trẻ lại tốn công tới vậy lên chỉ cử 5 người cho rằng là quá nhiều.

Nhưng cũng không ngờ rằng, việc còn con này thánh nữ lại bảo đích thân hắn đi làm, thì ra đối phương chính là bọn Thiên địa cung. Vốn tưởng hắn chỉ việc cướp người mang đi còn bọn lâu la sẽ để đồng bọn thanh toán dễ dàng, thật không ngờ, bên hắn thiệt mạng 2 người và bên đối phương cũng vậy.

“nhóc con, nếu muốn sống thì đứng nguyên tại chỗ này, làm được không?”

Từ trên cao giọng nói mềm mại nhưng đầy khí lực vọng xuống, tiểu hài tử gật đầu theo phản xạ. Nam nhân lao ra chỗ đồng bọn, đao ra khỏi vỏ, giọng hét lớn.

“giết”.

Tức thì 2 thanh y phóng đi nhường lại 2 địch nhân. 2 địch nhân vốn trước đó đã tốn không ít sức lực nên luận về sức mạnh, tốc độ, phản xạ đều chậm hẳn so với bản thân lúc đầu. Nhưng dù cho có giao chiến lúc sung mãn nhất thì cũng không thể chống chọi nổi, cái kẻ được võ lâm minh chủ Hồng môn phải thừa nhận là thiên hạ đệ nhất ma đao Vô huyết.

Trên nền đất ngổn ngang thi thể và những vết máu tanh tươi, Vô huyết tra đao vào vỏ, nói với môn hạ.

“2 người các người dùng 5 con ngựa mang theo 2 người thiệt mạng của chúng ta về quê họ an táng, dùng pháo hiệu để gọi thêm tiếp viện có thể dụ được bọn Thiên địa cung theo xa bao nhiêu thì càng tốt, sau đó mới trở về giáo phái. Còn ta sẽ mang theo đứa nhỏ này chạy về hướng khác...”

2 người làm theo, mỗi người đặt một đồng bọn lên con ngựa của hắn, còn bản thân sẽ nhảy lên con ngựa của mình. Một tay cầm dây cương ngựa mình, một tay cầm dây cương ngựa của đồng bọn cùng lúc điều khiển, phóng về một hướng không nhanh không chậm.

Vô huyết ôm lấy cậu nhóc đi theo hướng ngược lại, có thể chạy được bao xa thì chạy.

Tối trời, Vô huyết dừng chân trong một cái hang đá nhỏ, sau khi nhóm lửa lên liền bắt đầu xem tình hình sức khỏe của cậu ta. Cơ thể vô cùng yếu ớt, cứ như một ngọn nến sắp cháy hết, hắn tự hỏi không hiểu Thiên địa cung và Huyết hải giáo vì lý do gì lại muốn tranh giành một đứa nhỏ vô dụng thế này. Tóm lại, đứa nhỏ này có lai lịch thế nào...

Vô huyết dựng đứa nhỏ ngồi dậy, cho 2 chân xếp gọn, mình ngồi phía sau cũng xếp gọn 2 chân, bắt đầu vận khí đã thông kỳ kinh bát mạch cho đứa nhỏ ốm yếu. Công việc chậm rãi, tỉ mỉ, cẩn thận và tốn nhiều nguyên khí kéo dài tới 1 canh giờ...

Sáng sớm hôm sau, lại quá trình thi triển khinh công tới xế trưa thì đặt chân vào một thị trấn nhỏ bé. Vô huyết tạt vào quán ăn Thiên ý, gọi mấy món đơn giản từ tốn ăn cơm và nhìn đứa nhỏ hôm nay đã có chút sức sống.

“có phải quen ăn sơn hào hải vị rồi lên không thích mấy món thường dân này?”

Hài tử ngẩng đầu nhìn nam nhân rồi lắc nhẹ.

“vậy thì có ăn nhiều một chút, nếu không sẽ chết và không được gặp lại người thân đâu.”

“nhưng ăn vào rất đau bụng...”

“ta biết, ta sẽ từ từ giải độc cho.”

“thức là thần y à?”

“không,nhưng độc này ta có thể giải được”

“lạ thật đó,thể mà ngự y trong cung lại không giải được...”

“...ừm...nhóc là ai?”

“thế thúc là ai?thúc muốn mang ta đi đâu?mấy người áo đỏ sao lại muốn bắt ta?mẫu phi nói ta phải tới côn luân phái thì sức khỏe mới khá lên được...”

“ừm,đầu tiên,côn luân phái không bảo vệ được nhóc,càng chẳng biết giải độc đâu.Mấy người áo đỏ là bọn sát thủ Thiên địa cung vì sao muốn bắt nhóc thì ta chịu,có thể là vì muốn đào tạo nhóc trở thành sát thủ,bọn chúng vốn vẫn hay đi bắt hải tử về huấn luyện mà,nhưng chắc không phải tới mức giết người rồi truy đuổi tới cùng chứ?...”

Nam nhân híp mắt nhìn lom lom hải tử,nhóc ta cũng mở to cặp mắt không hiểu nhìn lại.

“Nhóc là hoàng tử ah?”

Hải tử gật nhẹ xác nhận.

“mẫu phi là...?”

“mọi người gọi là Nguyên phi ạ...”

“ngoại công là thừa tướng Đường uyên hải,còn nhóc là tam hoàng tử ?

“đúng ạ”

Nhóc gật nhẹ.Vô huyết thờ người ra mắt một lúc như suy nghĩ gì mông lung lắm.

“được rồi,phải ăn no mới có sức chạy”.

Vô huyết kết thúc,bắt đầu ra sức và cơm ăn,nhìn lại thấy hải tử vẫn cứ mở to cặp mắt đăm đăm nhìn mình,hắn dừng lại đưa mắt ý hỏi.

“sao?”

“thúc vẫn chưa trả lời,thúc là ai?sao lại muốn bắt ta?”

Hắn đặt bát đĩa xuống,nhai nốt chỗ cơm rồi hùng hăng giọng trả lời.

“mọi người gọi ta là thiên hạ đệ nhất đao ma đao Vô huyết .”

Hắn lôi thanh đao to đùng phía sau lưng ra,hươ hươ trước mặt nhóc,về vô cùng hào hứng khoe.

“Hắc long nha,người anh em của ta”.

Nhóc nghiêng nghiêng cái đầu nheo nheo mắt nhìn thanh đao huyền thiết có chuôi hình đầu rồng được trạm trổ vô cùng sắc nét,sống động,miệng ngậm một viên ngọc lớn sáng bóng màu lục,bên trong hình như có nước lay động,còn có cả côn trùng.

Hai con mắt là 2 viên hồng ngọc đỏ như máu tươi rực sáng rất linh khí,bao là thân vảy uốn lượn kéo dài tới hết mũi là đuôi,bốn cái chân sắc móng đặt trên bốn đám mây,,một dòng chữ cổ nhỏ Hắc long nha khắc lên đó...

Nhóc vỗ tay mấy cái,về mặt biểu lộ vui vẻ,cũng chẳng rõ nguyên nhân gì nhưng nhìn thấy thanh đao đó hải tử cảm thấy vô cùng thân thiết.Có một sự xúc động không cất nghĩa cứ dâng lên khiến hải tử muốn chạm vào vô cùng.

“rất đẹp”.Nhóc thật tâm khen ngợi.

Vô huyết cất thanh đao ra sau lưng.

“có người nhờ vả ta phải đích thân lo liệu chuyện của nhóc...”

“ai ạ?”

“Khi nào cắt đuôi được bọn Thiên địa cung sẽ cho nhóc gặp người đó...”

“ta có biết người đó không ạ?”

“...không.”

“thế sao phải gặp người đó?”

“ừm... cái này thì phải đích thân hỏi người đó nhé, người ta rất muốn gặp nhóc đó?”

Sau khi nạp đủ năng lượng, Vô huyết mua một con ngựa, từ tốn thong thả đi một chặng đường vòng vèo về căn cứ của Huyết hải giáo ở gần biên giới Tây hoàng.

Ban ngày rong ruổi như đi ngao du thiên hạ, không gấp gáp không vội vã, buổi tối nếu may mắn thì dừng chân trong thị trấn, thuê một căn phòng nhỏ, ngồi truyền chân khí đã thông kinh mạch đồng thời giải trừ độc tố một canh giờ cho hài tử.

Không may thì chất đông cùi lửa giữa núi rừng hoặc đồng hoang, bắt con thú nhỏ, ôm Hắc long nha ngủ ngồi dựa lưng vào một thân cây còn hài tử thì gối đầu lên chân hân, đương nhiên cũng là sau khi ngồi truyền chân khí đã thông kinh mạch giải trừ độc tố.

Trong khi đó, đồng bọn ở hướng ngược lại sau khi chạy được một ngày thì bị bọn Thiên địa cung đuổi kịp, 2 người khỏe mạnh và 2 người thiệt mạng đầu với 10 sát thủ áo đỏ.

“đứa nhỏ kia đâu?”

Người đứng đầu lên tiếng, âm vực đều đều không cảm xúc, khuôn mặt lạnh lẽo như được đúc ra từ băng, bao vây cả cơ thể to lớn cầm thanh đại đao là luồng tử khí ma quái.

Hai thanh y tuốt đao, không nói một lời lao tới, kẻ đứng đầu điềm nhiên đứng nhìn, những sát thủ phía sau hân không vọng động.

Hắn hươ thanh đại đao cùng lúc đỡ đòn, những sát thủ khác lập tức tản ra.

Trận chiến 2 đánh một kịch liệt, dữ dội diễn ra trong cơn lốc gió khi khiến đám lá khô vốn nằm im lìm an phận trên mặt cỏ bị cuốn vào, đám lá xanh thì không ngừng xôn xao như rên la, một vài gốc cây ở gần bị vạ lây, gốc một nơi thân một nẻo...

Biết là kẻ địch vô cùng khó đối phó lên cả 2 đều dốc hết công phu quyết đấu một trận tử chiến cùng đồng vu quy tận, nhưng dù là thế, qua 50 chiêu cả 2 đều tử bại mà đối phương chỉ lĩnh có mấy vết tích còn con không đáng.

Sự chênh lệch thật không nhỏ, xem ra cả 2 chỉ là công cụ giúp hắn khởi động nóng người thôi. Nhưng trận chiến vừa dứt thì một loạt mũi tên phóng tới, sau đó là một nhóm cũng 10 người lao đến tuốt đao tấn công luôn.

Trận kịch chiến diễn ra dai dẳng, kéo dài suốt 1 canh giờ, cả hai bên đều vô cùng ngoan cường, cũng rất có thực lực, khiến cho cả một vùng cây rậm rạp gãy đổ ngổn ngang như bị một cơn bão tàn quét.

Trận kịch chiến gây ra tiếng động lớn thu hút nhiều kẻ, đối với những người hay đi lại trên giang hồ, không một ai là không biết tới mấy người mặc y phục màu thanh thiên.

Bọn chúng tuy ít khi xuất hiện nhưng không kẻ nào không rõ, mấy tên trộm này thường là cướp của của quan tham hoặc gian thương, sau đó dùng để cứu tế dân chúng, chưa từng gây chiến với bất kỳ môn phái nào, rất có địa vị trên võ lâm.

Là Huyết hải giáo có lịch sử gần 2 trăm năm được ngũ đại môn phái cực kỳ nể trọng, nghe nói võ lâm minh chủ Hồng môn và giáo chủ của Huyết hải giáo là bằng hữu.

Thiên địa cung tuy mới xuất hiện nhưng nhanh chóng tạo ra nỗi khiếp sợ bất an, ở đâu xuất hiện bọn y phục đỏ là nơi đó có chết chóc, nghe đâu chỉ cần trả đủ tiền thì dù giết quan hay tướng cũng không thành vấn đề, chưa từng thấy thất bại.

Nhưng kỳ lạ là triều đình chưa từng có ý định vây bắt bọn này, song lại cực kỳ đối nghịch với Huyết hải giáo.

Từng một lần điều động quân đội số lượng lớn tới vùng hoang mạc phía tây, sau một tháng bao vây thì quân số thất thủ tới mức thảm hại, nghe đồn quân đội bị vây hãm trong thạch trận, ngay đến bóng dáng bọn thanh y cũng chẳng nhìn thấy mà cứ thế tự chém giết lẫn nhau.

Với lại Thiên địa cung và Huyết hải giáo cũng chẳng biết là bắt nguồn từ nguyên nhân nào, hễ gặp nhau là xảy ra kịch chiến như có hận thù. Vì thế nhân sĩ võ lâm chỉ đứng xa xa ở ngoài như khán giả, được miễn nhìn xem các cao thủ kịch chiến.

Cuối cùng bên Huyết hải giáo toàn giết, Thiên địa cung chỉ còn sót duy nhất một người, chính là một trong ngũ cung chủ quỹ đao Phong cuồng mặt lạnh như hàn băng tuổi gần 40.

Hắn tá túc tại một quán trọ của Thiên ý, rồi viết một lá thư nhờ người giao cho các chủ, đại để trong thư cần người vẽ tranh chân dung của kẻ cần tìm về và phát cho tất cả Thiên ý quán trong phạm vi các châu phủ xung quanh huyện Ly Sơn.

Sau 2 ngày thì có tin hồi âm, tại một Thiên ý quán ở huyện Khúc bạch nhìn thấy một kẻ đeo mặt nạ đen mặc y phục thanh thiên dẫn theo một đứa bé trai tầm 5 tuổi rất giống với người trong hình vẽ.

“mặt nạ đen...ma đao Vô huyết...”

Trong khi đó Vô huyết đang ở trong một được quán tên Tâm y, chính là hệ thống sinh ý của Huyết hải giáo, hôm nay là ngày thứ 5 kể từ khi bỏ trốn cùng cậu bé, cũng là ngày cuối cùng giải xong hoàn toàn độc tố và đã thông hết kỳ kinh bát mạch.

Sau khi lấy xong một ít thuốc bổ và ngân lượng thì nhận được tin, Thiên địa cung đang ngược đường truy tìm, giáo phái sẽ cử thêm người trợ giúp. Vô huyết liền tìm mua một con ngựa tốt chút, sau đó thì phóng đi nhanh nhất có thể.

Bây giờ sức khỏe của hải tử đã khá hơn rất nhiều, có thể chịu được tốc độ bạt mạng như lúc này, liền chạy một hơi 6 canh, tới tận khi vầng trăng non treo lên hồi lâu thì tới một vùng hoang mạc nhưng vẫn còn cách đây Bạch liên sơn khoảng 2 ngày đường.

Sau một hồi loay hoay cũng nhóm được đồng lứa, 2 người rệu rạo ăn lương khô và uống nước cho bụng đỡ kêu réo.

Nhiệt độ về đêm nơi hoang vu luôn thấp hơn rất nhiều so với ban ngày, hải tử nằm ngói đầu lên đùi Vô huyết, còn hán ngồi khoanh chân ôm Hắc long nha bên cạnh đồng lứa bập bùng lan tỏa mùi cỏ cây hăng hắc ngái ngái.

Trên cao, muôn sao thi nhau nhấp nháy, nhiều chi chít như thế đêm ngàn vì tinh tú hội tụ, trải dài rộng khắp vòm trời quang đăng, thi thoảng những áng mây mỏng tanh như tấm khăn voan lại dịu dàng vuốt ve chúng.

“biết tại sao thức lại phải đeo mặt nạ rồi...”

“....?”

“vì thức quá tuần tử”.

Nghe câu nói của hải tử mà hán cười ngất, cảm thấy vô cùng vui vẻ.

“thức có một bằng hữu, người ấy tặng thức chiếc mặt nạ bằng hắc thạch này để dùng khi hành tẩu trên giang hồ cho thuận tiện... bởi vì quả thật trước đó đã xảy ra rất nhiều phiền phức... nhưng cũng chính vì nguyên nhân đó mà thức quen được người ấy, vừa vô cùng tài giỏi lại rất đáng khâm phục... ban đầu 2 thức là đối thủ của nhau, hề gặp mặt thì không đánh cũng đấu khẩu... lâu dần lại rất hiểu nhau... quen nhau từ lúc thức 18 đến giờ cũng được 20 năm rồi... tuần sau chính là sinh thần của người ấy...”.

Nói xong thì đứng lên, rút đao ra khỏi vỏ, vút một cái liền cách xa 3 trượng, hải tử cũng ngay ngắn ngồi lại, chăm chú nhìn hán múa đao.

Đêm khuya thanh vắng, nơi đại mạc hoang vu lạnh lẽo chỉ có gió vi vu thổi cùng bóng tối bao trùm và ánh lửa ấm áp nhảy nhót hòa với tiếng còi kêu lách tách được chứng kiến vị thiên hạ đệ nhất ma đao Vô huyết biểu diễn.

Đao là cương, thế là nhu, mỗi chiêu mỗi thức đều thuận theo gió, nương theo mây. Ánh đao trắng muốt, sắc lạnh, mỗi lần vung lên vẽ một đường cong tuyệt mỹ, nối tiếp không ngừng, bất tận miên man như dòng chảy của nước. Lúc cuộn cuộn mạnh mẽ, cán phá mọi trướng ngại, khi lại dịu dàng êm ả nhu mỹ mềm mại.

Đao xé gió chém vào khoảng không, vung lên, gạt ngang, xoay ngược, xoay tròn, lúc nhanh lúc chậm, tiết tấu thả lỏng tựa như không theo phép tắc. Khi cương khi nhu, tùy tâm sở dục...

Vô huyết tra đao lại, quay ra nói với hải tử.

“cảm thấy sao?”

Hải tử nghiêng đầu, mắt đảo một vòng rồi hăm hồ nói.

“thức nhận ta là đồ đệ được không?”

Vô huyết cười hiền lành, cúi xuống xoa đầu nhóc rồi thoải mái ung thuận. Tiếp đó hán xoay hải tử lại, còn mình ngồi xuống phía sau.

“ta sẽ truyền ít chân khí nhằm bảo vệ kỳ kinh bát mạch của nhóc, sau này học đao pháp sẽ thuận sẽ...”

Nửa canh giờ sau, một phía xa xôi của hoang mạc vang lên tiếng vó ngựa chạy dồn dập, bụi tung bay mờ mịt chẳng mấy chốc đã bao vây 2 thức cháu. Vô huyết dừng tay đứng lên nhìn nhóm người áo đỏ, bọn chúng cũng lần lượt xuống ngựa. Tên mặt lạnh như đóng băng, quý đao phong cuồng nhàn nhạt thốt ra lời.

”thù mới nợ cũ, cùng thanh toán một lần dứt điểm nào Ma đao.”

“chắc các ngươi không định 10 đánh 1 đấy chứ?” Vô huyết cười tựa vân đạm phong kinh.

“không đâu, 9 đấu 1 thôi”. Quý đao đáp.

Dứt lời, cả lũ cùng vung vũ khí lao vào quần chiến, hải tử vội vã chón sau tảng đá lớn nhưng vẫn đưa mắt theo dõi, quý đao phóng ra xa, đứng trầm ngâm nhìn kẻ mình vô cùng không ưa.

Cách đây 10 năm, giang hồ chỉ biết tới quý đao phong cuồng, ở đâu hán xuất hiện là ở đó có xác chết, bất kể là ấu, lão, bệnh tật hay thương tật, hề dính

đáng đến hẳn đều khó toàn mạng.

Nhưng Vô huyết xuất hiện, luôn đối nghịch với hắn, cướp đoạt hết khí thể của hắn, hết lần này đến lần khác cùng với cái tên a dua Hồng môn nữa.

...Thù này hận này... trước mắt cứ diệt người cái đã... đêm nay chính là giờ tử của người... lần này đừng hòng thoát... Hắn cười khoái trá trong lòng nhưng gương mặt vẫn lạnh lẽo, nhìn thật quý dị.

Hắc long nha sáng bóng vung lên, về một đường đao khí như long gầm, chém vào đối phương dù thấy cũng không chống lại nổi. Đao khí lúc xảo diệu tựa điệu múa đẹp mắt nhưng khi tới gần kẻ địch lại mạnh mẽ áp chế, vững chắc, bình ổn tựa như núi.

Rõ ràng cảm thấy có thể đỡ được nhưng khi vung vũ khí lên mới biết hóa ra sự chênh lệch thực lực lại xa tới vậy, giữa cái người được giang hồ phong tặng thiên hạ đệ nhất đao quả nhiên là một cấp bậc không thể với tới, khó so bì...

Mỗi lần vung đao, đao khí cọ sát với không gian xung quanh tạo ra vô vàn lưỡi đao gió sắc bén, oanh tạc mọi chướng ngại vật, không gì cản nổi... không gian tràn ngập mùi máu tươi tanh tưởi, ngồn ngộn những thi thể còn ấm nóng bị mất tứ chi hoặc cụt đầu... trên cao muôn sao cũng âm ảm vì thất kinh.

Vô huyết vung đao lần cuối, vẽ ra một đường huyết sắc đỏ đến ma mị, những giọt máu bay khỏi lưỡi đao, rơi xuống mặt cát hòa cùng đồng huyết nhục mờ hồ. Hắc long nha dường như còn tỏa sáng mạnh hơn lúc trước, tựa rất hài lòng, mũi đao chỉ vào Phong cuồng đang một tay túm lấy tiểu hài tử bị điểm huyết cứng đờ người...

“người sao lại khó ưa tới vậy chứ...” hắn buông giọng cảm râm nhưng vô cảm.

“nói nhảm, người còn khó ưa hơn ta gấp trăm ngàn lần, còn xấu xa bỉ ổi, vô liêm xỉ, ti tiện đê hèn, chính là người đó tên quý đao phong cuồng biến thái kia”. Vô huyết tuôn một tràng vô cùng trơn tru, như thể chửi rất thuận miệng.

Phong cuồng một tay cầm đại đao, tay còn lại vác thêm đĩa nhỏ nhưng hành động vẫn vô cùng nhanh nhẹn chuẩn xác, đầy uy vũ cùng nham hiểm. Hắn dùng hài tử làm lá chắn khiến Vô huyết không thể tùy ý vung đao, giao chiến mà tâm tư lo lắng bất an, cảm thấy cực kỳ chật vật.

Đây không chỉ đơn giản là người cần mạng về cho thánh nữ mà còn là đệ tử tâm đắc yêu quý trong tương lai, cái tên hạ lưu đáng chém ngàn đao cho cá ăn kia lại mang ra làm tấm khiên...

Cực kỳ đáng căm giận, đã thế còn rất khó đối phó, công phu hơn hẳn bọn tôm tép kia, mà từng chiêu từng thức đều là dồn người ta vào tử địa..

Trên cơ thể của Vô huyết dần xuất hiện mấy vết xước, cũng bắt đầu cảm thấy có gì đó không ổn... Vô huyết lập tức lấy trong người ra một lọ thuốc giải, uống mấy viên...

Phong cuồng để yên, còn tốt bụng nhìn hắn điều hòa khí tức, một lúc sau thử vận nội công không ngờ liền thổ huyết phun ra một búng máu thẫm, gần như đen khiến Vô huyết giật mình kinh hãi...

“người tưởng lần này thuốc giải của thanh y thánh cũng có tác dụng... độc này không giống mấy lần trước... đến cung chủ của ta cũng chưa chế ra được giải được đâu... là ta cố tình trộn đi để chuẩn bị sẵn cho người thưởng thức đó... thấy sao hả? có phải đau đớn tới mức muốn tự tay kết liễu... từ bây giờ sẽ không còn thiên hạ đệ nhất ma đao Vô huyết người nữa... chỉ còn ta, quý đao phong cuồng...”

Sau tràng cười dài, hắn biến mất cùng hài tử, dĩ nhiên là không quên lấy đi cả thanh đao Hắc long nha mà hắn khao khát từ lâu... không để mất tới một góc mọt bài đại diện cho thân phận giáo chủ lộ ra khỏi ngực áo...

Thế xác không hề cảm thấy một chút đau đớn nào, thật kỳ lạ nhưng cơ thể xụi lơ vô lực như thể sinh khí trong phút chốc bị rút đi cạn kiệt. Hắn ngồi dựa lưng vào tảng đá, đôi mắt cố gắng hé mở, tuy đã mất đi tri giác nhưng ý thức lại thanh tỉnh rõ ràng.

Đây là độc gì, sao không gây chút cảm giác gì hết ngoại trừ sự mệt mỏi không cách gì kìm hãm... là độc gì mà ngay đến giải được bách độc của thánh nữ cũng không cách chi không chế...

Ta không cam tâm cứ thế ra đi... thật sự không cam tâm rời xa một người...

Đột nhiên hiểu ra rằng cái chết chẳng ghê gớm đáng sợ tới mức thiên hạ vẫn đồn thổi, mà cái đáng sợ đến tột cùng ở đây có chăng chỉ là sự tiếc nuối vô hạn... Một cái gì đó cứ lớn dần rồi bành trướng chiếm hết tâm trí Vô huyết...

Hình ảnh cái được gọi là hạnh phúc mong manh... sợi chỉ quyền luyến nối với ký ức một người... Trong đôi mắt dần mất đi ánh sáng ẩn chứa tình cảm sâu đậm, thắm kín từ lâu lắm trước cả khi Vô huyết kịp nhận biết... thì ra đơn giản đó là yêu...

Nếu có kiếp sau... hãy cho ta bồi bên cạnh người... sẽ không phụ người... sẽ chẳng phụ ta...

Phía chân trời, bình minh thức giấc, ánh dương ấm áp xua tan bóng đêm kinh hoàng mang lại sự sống và hi vọng... chiếu lên hình hài một nam nhân toàn thân y phục đen tuyền, cười một hắc mã to lớn cường tráng đang điên cuồng lao tới, mái tóc dài buông xõa của chàng tùy ý tung bay, ẩn hiện một khuôn mặt tuấn tú bất phàm... ở một phía xa xa khác, bụi cát tung bay bởi một nhóm người cười ngửa mặt thanh y...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Thanh Y Thánh

Huyết hải giáo ra đời cách đây gần 200 năm, do vị quốc sư cuối cùng của tiền triều Đông hải quốc sáng lập. Ngài là vị quốc sư tồn tại từ lúc Đông hải quốc thống nhất lục quốc cho đến khi lại chia làm tứ quốc.

Chứng kiến đế quốc Đông hải từ lúc hưng thịnh đến suy tàn, tuy nước nhà vẫn còn nhưng giờ ngài lại từ chức về ẩn cư tại một vùng hoang mạc gần biên giới Tây hoàng cùng một tiểu công chúa mới 5 tuổi và đội quân hộ vệ của riêng ngài đào tạo.

Vị quốc sư gieo quẻ tiên đoán, gần 200 năm sau hậu triều Đông hải quốc sẽ sinh ra một vị hoàng tử tài ba có khả năng thu tóm thiên hạ, quy về một mối, từ đây cho đến cả ngàn năm sau đều yên ổn thái bình, là thời kỳ thịnh trị vàng son cùng lâu dài nhất trong lịch sử.

Là 1 trong các vị hoàng đế được muôn dân tôn sùng và ca ngợi nhiều nhất. Nhắc tới những truyền kỳ về ngài thì không thể bỏ qua vị hoàng hậu bí ẩn có công lớn trong việc thu phục lòng người.

Có câu dân là nước, quân là thuyền, nước lên thì thuyền lên, nước có thể đưa thuyền đi cũng có thể khiến thuyền bị lật, một vị quân vương tài giỏi là người biết cách khôn ngoan lợi dụng sức mạnh của nước để đưa thuyền tới mọi nơi mình muốn, có được lòng dân thì để vị tất vững chắc.

Khu vực ngài cho xây dựng căn cứ địa của Huyết hải giáo là một lòng chảo rộng lớn như một ốc đảo thiên đường giữa hoang mạc khô nóng.

Xung quanh ốc đảo được bao bọc bởi vô vàn dãy núi đá bảo vệ, chúng vừa cao vừa hiểm trở, địa thế dễ thủ khó công, hơn nữa bao vây dãy núi đá trùng điệp chính là vùng hoang mạc rộng lớn không một bóng người định cư, bao gồm không nước, chỉ có mấy loài thực vật và động vật thưa thớt nghèo nàn.

Đường vào duy nhất vô cùng nhỏ hẹp chỉ đủ rộng cho 5 người cưỡi ngựa đi hàng ngang xuyên qua 2 dãy núi đá, mà trên mỗi đỉnh ngọn núi đá có một chòi canh gác, từ trên cao dễ dàng phát hiện ra kẻ xâm lược, có thể tập kích thuận tiện bằng tên hoặc đá tảng.

Cho nên sau này tuy bị quân binh triều đình Đông hải tấn công nhiều lần với số lượng lớn nhưng vẫn luôn đứng vững vàng.

Quốc sư trở thành giáo chủ đời đầu tiên cho tới khi tiểu công chúa tròn 15 thì qua đời.

Suốt 10 năm qua, ngài một mặt phái thuộc hạ đi khắp nơi thu thập trẻ mồ côi hoặc nghèo khó về huấn luyện, một mặt cũng ra sức đào tạo tiểu công chúa bé bỏng trở thành vị thánh nữ đầu tiên đồng thời cũng sẽ là duy nhất, tồn tại mãi mãi tới gần 200 năm sau.

Nàng phải học rất nhiều thứ, đặc biệt là những thứ tương lai sẽ giúp Huyết hải giáo có một chỗ đứng không thể lung lay trong võ lâm. Cũng là giúp cho Đông hải quốc sau này thống nhất tứ quốc.

Nàng đọc binh thư, học về cách bày binh bố trận, về kỳ môn độn giáp, về trận đồ bát quái, học về tâm kế, lợi dụng yếu điểm đối phương để trị đối phương. Hiểu biết rất nhiều về tinh tượng, phong thủy, đặc biệt là y thư...

Quốc sư căn dặn: "mọi sự tùy duyên, có những thứ không thể cưỡng cầu, có những việc phải đi theo thiên mệnh... đến lúc cần phải buông bỏ thì không nên chấp nhất..."

Nàng dùng hơn trăm năm làm được rất nhiều việc cũng học được rất nhiều thứ... mà việc nàng phải chứng kiến nhiều nhất chính là nhìn mọi người chết đi.

Nàng nhìn sư phụ ra đi trong một hang động tự nhiên ở gần đỉnh một ngọn núi đá khá cao. Hang thoáng rộng, khô ráo, xung quanh tường vẽ rất nhiều những bức bích họa nối tiếp nhau như kể một câu chuyện.

Đó là những bức họa do chính tay ngài tự phác họa, tô màu, từng đường nét từng màu sắc vô cùng chăm chút, cầu kỳ...

Trong suốt 10 năm, ngài luôn ở trong cái hang này, chỉ đạo mọi việc cho thuộc hạ thân tín làm, cùng là nơi nàng tới nghe

giảng.

Mỗi ngày lại được nhìn thấy bức tranh dần dần được sinh ra, cuối cùng nàng cũng hiểu, sư phụ đang kể về câu chuyện của ngài... sau khi dùng toàn bộ sức mạnh của mình truyền lại cho nàng... ngài ra đi thanh thản, yên bình...

Nhìn lại toàn bộ số lượng tranh vẽ tường khổng lồ và đồ sộ, nàng cảm thấy sư phụ chẳng giống một con người chút nào. Ngài không thể hiện nhiều hi lộ ái ố, ngài cũng chẳng sân si tham thâm và ngài dường như quá hoàn hảo...

Có lẽ bởi vì ngài nghĩ mọi chuyện đều phóng khoáng hào sảng hơn người thường... ngài vốn xem nhẹ mọi thứ... hoặc là chẳng có gì khiến ngài phải bận tâm...

...Bức vẽ ngài ly biệt người thân theo sư phụ... gương mặt hải tử non nớt với đôi mắt có vẻ hơi buồn...

bức vẽ ngài từ biệt sư phụ đi theo quan binh... gương mặt niên thiếu... bình thân vô ba...

Bức vẽ ngài chủ trì làm một buổi lễ lớn, có binh lính, quan viên, hoàng thất và nhà vua trẻ tuổi... nhưng gương mặt cả ngài vẫn bình thường như thể đã từng làm việc này rất nhiều lần rồi...

Và rất nhiều rất nhiều bức khác đều là cảnh ngài đối diện với nhà vua, biểu tình không cao ngạo không xiêm nịnh... Nhà vua già dần mà dung mạo của ngài vẫn như xưa... Tính cách đó, cử chỉ đó, khí chất đó... vẫn chẳng hề lung lay thay đổi...

Dù đứng trước thần dân bá tánh chỉ đạo họ trị thủy, hoặc đứng trong bầu không khí của dịch bệnh hoành hành... cùng những lương y khác bắt mạch, bốc thuốc... hoặc đến nơi thiên tai đói kém phát lương thực cứu đói...

Dù là trước tình huống gì, hoàn cảnh nào ngài cũng không bộc lộ quá nhiều cảm xúc... Vì ngài cho rằng, cảm xúc giống như một tấm màn sương mù, khiến ta nhìn mọi thứ một cách thiên cận, chỉ thấy được cái vỏ bọc, còn bản chất thật sự lại bị che mất...

Hồng trần là bể khổ... con người sinh ra vốn là tiến gần đến cái chết... có sinh ắt có diệt đó là lẽ vô thường... kiếp này thật ra đều là nhân quả của kiếp trước... đời người ngắn ngủi, sao lại phải điên đảo vì quá nhiều thứ...

Nàng nhớ, một năm trước khi sư phụ từ trần, dung mạo ngài bắt đầu thay đổi, trông già đi một chút, nhất là mái tóc, dần dần bạc rồi trắng hết cả đầu.

Một sáng như nhiều buổi sáng khác, nàng lại chạy lên ngọn núi đá cao nhất có hang động vẽ bích họa, nơi ở của sư phụ, để nghe giảng.

Ngài đứng quay lưng lại, mặt đón nắng sớm mai, nàng ở phía sau lặng lẽ hít thở theo. Đây vốn là hành động bình thường vẫn diễn ra đầu tiên trong ngày nhưng không hiểu sao từ lúc dung nhan ngài bắt đầu già đi, thì tâm tư của nàng cũng theo đó bất an tăng dần...

Đứng từ phía sau nhìn, cảm thấy dường như tùy thời ngài đều có thể từ từ tan biến, hòa vào nắng làm một...

“tuyệt nhi, ta có vật này tặng con.”

Ngài ôn nhu nói, đôi mắt ngập tràn ấm áp, dứt lời liền đưa tay lên rồi vòng qua cổ nàng. Nàng cúi đầu nhìn liền phát hiện đây là một viên đá hắc ngọc hình quả lê ánh tím phần đầu được bọc lại bằng cái khoen bạc hình đài hoa với một sợi dây màu thanh thiên xỏ qua.

Nàng ngẩng ngốc nhìn nó, cảm giác rất thích.

“từ giờ con đã có thể đeo nó được rồi.”

Ngài hiền hòa nói, tiếp theo lại đặt vào lòng bàn tay nàng một sợi dây khác y đúc như thế, nói thêm

“giữ tạm dùm ta... sau này nếu gặp được người hữu duyên thì tặng đi...”

Nàng không hiểu nhưng vẫn cất tạm nó vào ngực áo, tiếp đó sư phụ cầm lấy 2 bàn tay nàng, lòng 2 bàn tay đối diện nhau, từ đấy một luồng chân khí thanh thuần thông thả chảy vào cơ thể nàng.

“nhắm mắt lại, thả lỏng cơ thể, để luồng khí có thể tự do chạy khắp cơ thể con...”

Ngài nhẹ giọng hướng dẫn, nàng liền ngoan ngoãn làm theo, phó mặc cho dòng khí luân chuyển nhiều vòng đại chu thiên sau đó tắt cả hội tụ ở vùng đan điền.

Nàng chỉ cảm thấy dòng khí chảy vào cơ thể vô cùng cuộn cuộn tưởng chừng như sẽ chảy mãi không ngừng. Cảm giác rất thư thái, dễ chịu...

“tuyệt nhi...”

Ngài gọi tên nàng, âm thanh như gió mát cứ lưu chuyển bên tai nàng. Đôi mắt nàng hấp háy như muốn mở, tiếng ngài lại vang lên, nghe có chút mệt mỏi, có chút buồn buồn...

“đừng mở mắt...”

“tuyệt nhi...”

“sư phụ?... ”

“... tuyệt nhi... sau này con không nên nảy sinh tình cảm luyến ái... ta và con thiên mệnh định sẵn cả đời cô đơn... ái tình... đối với cả ta và con đều không khác gì độc dược... tình càng đậm... độc càng sâu... cuối cùng sẽ hóa thành cát bụi... con... hãy ghi nhớ lấy...”

Dứt lời, một luồng gió ấm áp nhẹ bao lấy cơ thể nàng, sự ấm áp này, nàng cảm thấy rất đỗi thân quen, tựa như giọng nói, tựa như ánh mắt một người quan trọng khiến nàng giật mình mở bừng mắt...

Xung quanh nàng đâu còn ai... chỉ có 4 bức tường đá bích họa, lạnh lẽo... trống vắng... lệ... bất tri bất giác tuôn rơi...

Sau khi sư phụ mất, những vị giáo chủ kế nhiệm tiếp theo được tuyển lựa từ 10 người tài giỏi nhất trong số cả mấy trăm người. Rồi từ trong số đó dựa vào một cuộc nói chuyện cùng lúc, năng tình tế khéo léo đặt những câu hỏi và chọn ra được vị giáo chủ tiếp theo.

Những người còn lại sẽ trở thành trưởng lão, còn vị giáo chủ cũ sẽ trở thành hộ pháp của riêng nàng, nhưng hiện giờ nàng chọn từ trong số các trưởng lão.

10 người này sẽ được ban cho một miếng hắc ngọc hình lăng trụ lấp lánh ánh xanh dương, một đầu có bọc miếng khoen bạc như cái đài hoa là nơi xỏ sợi tơ xanh lơ, ban đầu nhìn sơ qua trông vô cùng tầm thường coi như miếng ngọc đeo trên cổ và nó có tính chất truyền thừa cho người kế vị sau.

Trong suốt hơn trăm năm dài đằng đẵng, nàng đi rất nhiều nơi, gặp đủ mọi loại người, thấy đủ mọi loại chuyện, đã ngộ được những điều trước đây không hiểu... cảm thấy kiếp người như cỏ dại vừa tham lam lại kiên cường...

Chính trong những chuyến đi thực tế đó nàng dùng tài năng cứu giúp cho vô số lão bá tánh khốn cùng, nhân tiện giải quyết tham quan hoặc ác phú, chỉ là chút trừng phạt nho nhỏ, đại loại là hạ cổ trùng, bảo họ sống biết điều một chút nếu muốn có giải được.

Danh tiếng vang vọng khắp nơi, triều đình đau đầu cho rằng nàng là yêu nữ mê hoặc dân chúng, nhiều lần vây bắt không thành bị nàng đùa bỡn quay mòng mòng, nhân sĩ chốn võ lâm kính trọng nàng, lão bá tánh biết ơn nàng, trăm họ gọi nàng là thanh y thánh.

Có một lần đi ngang qua thôn nhỏ, nơi đây xảy ra trận dịch mà bao đại phu đều không chữa ra căn bệnh. Nàng cũng lao tâm khổ tứ mãi cuối cùng cũng tìm ra nguyên nhân, chính tại nơi đây nàng nhận một cậu bé làm học trò.

Hải tử 10 tuổi, sớm không còn người thân, sống và theo học y của một đại phu trong làng từ nhiều năm trước, nhưng tư chất tiếp thu hơn người, tính cách lại ham học hỏi, rất có nhiệt tâm, nàng nhìn thấy cũng thuận mắt lên thu nhận.

Từ đó, ngoài vị hộ pháp luôn kề bên một bước không rời cùng 4 ẩn vệ làm chân sai vặt ra giờ có thêm một cậu nhóc làm phụ tá cũng không tệ.

Nàng lang bạt từ năm 15 tuổi, sau 50 năm vẫn chưa từng về lại bản giáo, đi khắp thiên sơn vạn thủy, để lại tiếng thơm vang dội tứ quốc. Những địa phương lưu lại, nàng lại mở một dược quán, đặt tên là Tâm y, nhưng chuyện này là bí mật, lão bản trên danh nghĩa là những thương nhân chịu ơn nàng đứng ra cai quản.

Nàng đã ngoài lục tuần nhưng dung nhan vẫn như xưa song mọi vật đều đổi khác, vị hộ pháp từ khi niên kỷ tứ tẩn đi theo nàng giờ cũng đã về trời, hải tử thông minh lanh lợi thừa nào giờ cũng đã trở thành nam nhân có thể nhờ vả tin cậy.

Tuổi ngoài 20 song danh tiếng y thuật của người này cũng vang xa không kém cạnh sư phụ, nhưng tính cách cổ quái khó hiểu khiến nhiều người ghen ghét, nên mọi người gọi hắn là Quái độc tiên y.

Từ lúc nàng thoái ẩn giang hồ, lại lui về sống những tháng ngày trong cấm địa của bản giáo, cô độc một mình, ngoại trừ gặp hộ pháp, giáo chủ và các trưởng lão.

Thú vui tẻ nhạt của nàng thường là đọc sách và đọc sách, thỉnh thoảng lại tự chơi cờ hoặc đi bày trận đồ... nghe tai tiếng về cậu học trò giờ không có nàng kìm chế tha hồ mà bộc lộ bản tánh vừa xấu xa vừa càn quấy.

Dù sao mỗi năm đến ngày tết hần đều trở về bản giáo mấy bữa, biểu nàng đủ thứ kỳ quái, cũng kể cho nàng nghe những chuyện hần trải qua. Được cái tên này là một kẻ ưa hóng hót thích xem chuyện bao đồng, nên có nhiều thứ để khoe, đi đến đâu cũng gây sóng gió thị phi, chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn...

Lần này hần không về một mình, mang theo một bé gái khoảng 10 tuổi, trông rất khả ái, ngoại hình tuy chẳng giống lắm nhưng tính cách cứ y như là đúc ra từ một khuôn. Nàng lần lượt nhìn cách cười của 2 người rồi bình thần phán.

“chắc hải tử giống mẫu thân, vậy thế tử mới của ngươi đâu, sao giấu lâu thế?”

Lão nhân trăm tuổi râu tóc lốm đốm sợi bạc, đôi mắt sáng quắc tinh anh, khuôn mặt đầy tiểu ý, mặc bộ thanh y tà áo nhẹ lay nhìn qua trông cũng có vẻ mang dáng dấp của tiên nhân.

Lão lâu bầu: “sư phụ, đồ nhi chỉ có một ái thể, nàng ấy mất 50 năm rồi thì làm gì có hải tử, đây là đồ đệ mới thu nhận. Nó không phụ không mẫu, tính cách lại hợp ý nên ban đầu nhận nuôi để đó, về sau lại thấy tư chất học y dược thông minh lanh lợi chẳng kém đồ nhi hồi nhỏ nên quyết định mang về ra mắt sư phụ. Chi nhi, con mau quý xuống vái lạy sư tổ.”

Hải tử liền ngoan ngoan vui vẻ làm theo, cất giọng lanh lảnh trong veo veo.

“Đồ tôn Chi nhi ra mắt tổ sư”.

“đường như sư phụ con đã kể về ta cho con hay nên trong biểu cảm của con không quá sùng sốt...”

“vâng đúng ạ, người kể rất nhiều rất nhiều truyền kỳ về ngài...”

Nàng gật nhẹ hải tử với biểu cảm của đồ tôn, rồi quay ra nói với lão nhân.

“Mộc nhi, con có tuổi rồi, đi cũng nhiều rồi, dừng chân được chưa?”

“sur phụ, đồ nhi cũng tính ở lại đây với ngài 1 năm, tiện thể nhờ ngài chỉ bảo Chi nhi thêm, sau đó đồ nhi sẽ cùng Chi nhi về núi Mây, ở đó còn căn nhà mà từ khi nàng ấy không còn, đồ nhi cũng chẳng dám ở lại, chắc phải nhờ người tu sửa lại từ bây giờ...”

“ừm, cứ theo ý Mộc nhi đi...”

Nàng thoải mái đáp ứng, tuổi thật của nàng đã 145 rồi, nhưng dung nhan vẫn chỉ như hơn trăm năm trước, không chút biến hóa, duy có tính cách thì càng lúc càng thông dong điềm đạm.

Giờ có thêm một lớn một nhỏ ở bên cạnh không ngừng hoạt động, không gian khu cấm địa vốn tĩnh mịch u lạnh như có thêm sinh khí cho đến ngày 2 người họ ra đi, nàng lại phải tiếp tục chờ đợi, chờ đợi một người cả trăm năm sau mới ra đời.

Việc chờ đợi đó tịch mịch ra sao thì chỉ có nàng biết, việc chờ đợi đó ý nghĩa thế nào cũng chỉ nàng hiểu... Cho nên ban đầu nàng còn hứng thú thử hình dung xem người đó dung mạo ra sao, bản tính thế nào, sẽ gặp gỡ trong khung cảnh ra sao, nói những gì... dần dà nàng thôi tưởng tượng.

Bởi vì nàng chợt nhận ra nghĩ ngợi quá nhiều về một người còn chưa gặp khiến tâm tình không thanh tịnh, những lúc bất ổn như thế thì lại nhớ tới sư phụ... Vị sư phụ dung mạo và khí chất như thiên tiên, thần bí và cao xa, nhưng luôn mang một vẻ thanh thần nhàn nhã.

Ngài vẫn thường lặng lẽ đứng phía ngoài cửa hang bí động ngắm mặt trời lúc sáng sớm tinh mơ hoặc khi trời chiều chạng vạng... Còn nàng thì đứng ở phía sau ngắm bóng lưng ngài...

Vốn lúc người đó được 5 tuổi đã vô cùng muốn mang về bản giáo nhưng định mệnh lại chẳng chiều lòng... Nàng chỉ có thể tiếp tục nhẫn nhịn thêm 10 năm nữa...

10 năm sau, nàng đứng trên đỉnh núi cao nhất dãy Bạch Liên sơn, bên mép cửa bí hang, phóng tầm mắt ra xa xa nhìn một nhóm người áo đồ nho nhỏ như một đàn kiến lửa tập trung ở giữa lòng hoang mạc. Bây giờ nàng đã 165 tuổi rồi... mà số tuổi của người ấy còn không bằng số lẽ của nàng.

...chờ đợi một lần, chờ hơn trăm năm...

Một tháng trước, tại thư phòng của thái tử, ngài đang ngồi chơi cờ với một vị phu nhân xinh đẹp hoa phục như lửa.

Thái tử 17 tuổi dung mạo phong hoa tuyết nguyệt, mặc cẩm y một thân quý khí, mỗi cử chỉ giơ tay nhấc chân đều toát lên cốt cách quân lâm thiên hạ khiến người khác càng không dám vọng tưởng.

Vị phu nhân kiều mị đánh cờ ngồi ngang hàng đối diện, ung dung tự tại không hề bị ảnh hưởng bởi cái khí chất cao cao tại thượng, thỉnh thoảng nàng lại nhấp một ngụm trà, thỉnh thoảng lại phe phẩy quạt lụa rõ ràng thoải mái như ở nhà mình vậy.

Thái tử hạ một quân cờ mặc ngọc, âm thanh thanh tú nhẹ vang lên vui tai.

“kỳ khảo hạch thế nào?”

“rất tốt a, tất cả đều hoàn thành, hơn 50 tân sát thủ, trong đó có một người duy nhất đoạt được mộc bài cung chủ!”

“sẽ không là hấn chứ?”

Nàng gập quạt lại giả vờ ngắm nghĩ.

“hình như đúng là người đó đấy a!”

Thái tử ngước cặp mắt phượng, chờ đợi nàng nói thêm.

“giống như là đang phát tiết vậy... vị trí đứng đầu thuộc về hấn...”

Nàng nhẹ nhàng thông báo. Thái tử không nói gì cả, như ngắm nghĩ song vẫn hạ cờ bình thường, một lúc lâu mới nhàn nhạt hỏi.

“lúc trước triều đình từng 2 lần vây đánh Huyết hải giáo nhưng đều đại bại, phần lớn là do không cách nào phá được thạch trận. Sư tổ của người không phải chính là thanh y thánh của Huyết hải giáo sao? Chắc hẳn người biết đường vào?...”

“ừm, chuyện này, thần lúc 10 tuổi quả thật có được sư phụ dẫn tới bãi kiến sư tổ một lần, lúc đó có người ra dẫn đường, chính là con đường độc đạo duy nhất đó, nhưng vì lúc ấy còn nhỏ lại là chuyện xảy ra cũng khá lâu rồi, tha lỗi cho thần hồi ấy lại không chịu ghi nhớ...” Nàng bình thản đáp lời.

“vậy sao?... huyết hải giáo là một nơi như thế nào?”

“rất đẹp” nàng trả lời ngay. “tổ sư cũng rất dễ gần...”

“huyết hải giáo cướp bóc hơn trăm năm qua hấn kim lượng chất cao thành núi...”

“đúng thế a”. nàng gật gù, thành thật đáp. “thần được sư tổ đích thân dẫn đi xem.”

“nếu có được...đội quân Hắc phong kỳ mới thành lập của ta hẳn không cần lo lắng nhiều...”

“quả thật có thể yên tâm về kinh phí...”nàng lại gật gù sau đó gọi ý.

“thái tử,chẳng phải ngài ngày đêm vẫn mong muốn tiểu tử đó sớm chết...chỉ bằng ta phải hẳn đi...”

Thái tử chậm rãi nhìn nàng hồi lâu,nàng điềm nhiên đón nhận ánh nhìn thâm thúy,rồi đột nhiên.

”chiếu tướng”.

Thái tử đôi đề tài có nghĩa là chuyện đó cứ theo vậy đi...

“ai da,ngài để ta thử chút coi”.nàng vội vàng giở giọng ca thần,nhưng vẫn đặt cờ hóa giải vô cùng tài tình.

“tài đánh cờ của người học được từ ai vậy?Nghe nói Quái độc tiên y chơi cờ dõ tậ mà...”

“đúng rồi,khi ấy thần được bồi cờ mấy lần với sư tổ...”nàng không chút che giấu.

“tính ra thanh y thánh bây giờ cũng phải hơn 150 tuổi.Vẫn chưa quy tiên à?hay là đã đắc đạo phi thăng thành thần tiên luôn rồi?”

“thần đã cắt đứt liên lạc với huyết hải giao gần 20 năm.Giờ thần là các chủ của Thiên địa cung,chỉ phụng sự cho ngài thôi.Mà sư phụ của thần cũng thế,quy ẩn nơi núi cao rừng hiểm,không màng thế sự...à,ngài ấy chỉ chờ ngày sư nương tới đón đi...”.

Một lát sau thái tử hỏi tiếp:“Còn cái người sống ở chùa An phúc thì thế nào rồi?”

“còn có thể thế nào,mất mùi miệng cảm...rất tu tâm dưỡng tính,hằng ngày ngồi gõ mõ và quét sân chùa...”

Trung bình 2 tháng một lần Nam cung phu nhân mới lại tới thăm Thái tử hoặc công khai dưới thân phận họ hàng hoặc bí mật khi đêm hôm tối,điện kiến thánh chủ xong thì tiện thể tạt té vào chào hỏi luôn,bắt chuyện này chuyện nọ chuyện kia,văn vãn và mây mây.

Mặc dù thái tử vẫn có cả đông tên mật thám tới tường trình đủ thứ vụ việc trên trời dưới biển...nhưng ngài vẫn muốn đích thân ngài tới...chỉ là rất ít người không bị căng thẳng dưới sự uy áp của ngài...có thể bình thản nhìn vào mắt ngài,đổi đáp không e dè câu lệ,đặc biệt là chơi cờ chẳng hề nhân nhượng chẳng chừa chút mặt mũi nào cho ngài.

Trở lại hiện trường một tháng sau.

Một nhóm hồng y 50 người cưỡi ngựa tới bên ngoài con đường duy nhất có thể vượt qua dãy núi đá Bạch Liên son để tiến vào Huyết hải giáo thì xuống ngựa.

Hầu hết trông ai cũng còn khá trẻ tuổi nhưng toàn thân gọn gàng lại lộ ra khí chất nguy hiểm,giống như bầy thú đang chuẩn bị sẵn sàng săn mồi.

Con đường trông vừa nhỏ hẹp lại ngập tràn hắc ám đối với một đội quân,nhưng với một nhóm cao thủ thì không biết có mấy phần đe dọa.

Hoàng hôn hư ảo dần buông xuống phía sau lưng một thiếu niên đứng tách ra khỏi đàn như con thú linh đang quan sát hang ổ con mồi,khiến y phục đỏ tựa máu nhẹ lay động theo nhịp gió vi vu như được phủ lên một sắc thái ma mị.

Mái tóc dài đen tuyền,buông xõa tự do,tùy ý tung bay như gợn cùng thứ ánh nắng vừa huy hoàng lại u lạnh.Tạo ra cái bóng tối tăm in trên mặt cát sinh động như một thực thể.

“ta sẽ vào thám thính trước”.

chàng đột ngột thốt ra,người phía sau cách một chút chăm chú lắng nghe.

“bình minh người dẫn bọn họ tấn công”.chàng nói thêm.

“chủ nhân...”giọng lo lắng vang lên ngay.

Chàng giờ cánh tay ra,chặn lại,kết thúc.

“yên tâm”.

Sau đó tức tốc lao vào chẳng chút chần chừ.

Con đường như bị bóng đêm trùm kín bởi 2 vách núi đá dựng đứng,cao chót vót,âm u và lạnh lẽo như muốn nuốt chửng vạn vật.Từ trên cao vút vút tiếng động xé gió lao tới như vũ bão.

Đôi mắt tuy đã quen với bóng tối nhưng để tránh được trận mưa tên như trút nước thế kia thì dù là ban ngày sáng trưng cũng khó.Nhưng đối với người

được huấn luyện để trở thành sát thủ từ nhỏ thì đó cũng chỉ đơn giản như bài thi mà chàng đã xuất sắc vượt qua vừa rồi.

Đôi mắt của con người vốn không có mấy tác dụng trong đêm đen, đôi khi còn cản trở trong luyện công, bởi vì trong thực chiến quan trọng nhất là khả năng đọc khí của đối phương.

Cho nên sau này chàng có quen biết một người mù nhưng công phu võ học lại đạt tới trình độ không tưởng chính là người duy nhất có thể đấu ngang ngửa mà chàng xem là đối thủ.

Thường thì người ta sẽ dừng bước chạy để tập trung đối phó cả trăm mũi tên phóng tới cùng lúc, sau này liệu có ai có đạt tới trình độ vừa thi triển kinh công vừa gạt được trận mưa tên...

Đao pháp mà chàng sử dụng vận dụng triệt để nguyên lý đường cong để tạo ra một kết giới gió đánh bật mọi vật xâm phạm. Chính là đao pháp tuyệt mỹ mà chàng được tận mắt chiêm ngưỡng một lần cách đây 10 năm. Ấn tượng lần đó quá sâu sắc lên hình ảnh đã tự động khắc vào tâm trí chàng như một bản năng cho dù sau đó bị cho uống thuốc xóa bỏ ký ức.

Cứ chạy được 3 thước lại ngheh đón một đợt tấn công ồ ạt kéo dài gần một khắc, lần lượt 5 lần như thế tạo ra 5 đồng mũi tên gãy văng nằm ngổn ngang xung quanh cách chàng một khoảng và nó chứng minh cửa ải đầu tiên của Huyết hải giáo đã thất bại.

Chàng tình nguyện tiên phong, phá tất cả mọi chướng ngại vật nếu gặp. Để xem rốt cuộc thì con đường độc đạo này gây khó dễ tới mức nào mà có thể cản phá được 2 đợt tấn công của quân lính triều đình. Cũng là muốn thể hiện chút gì đó cho bọn thuộc hạ mới được ban tặng kia thấy bản lĩnh của chủ tử họ tuy trẻ tuổi nhưng xứng để phụng sự.

Chàng lại lao tiếp, trước mặt con đường dài 1 dặm trở thành một cái hồ sâu khoảng 1 trượng cắm chi chít chồng gỗ vót nhọn.

Chàng không chút nao núng nhảy vào con đường, chân vừa chạm nhẹ vào cọc nhọn liền mượn lực tạo sức bật phóng ra xa hơn 2 trượng. Chẳng những thế, một loạt luồng tên theo gió lao tới vun vút, đao pháp thi triển, mạnh mẽ và nhanh chuẩn, dễ dàng gạt văng mọi hiểm nguy không chút chệch vật.

Thử hỏi thiên hạ liệu có mấy ai mới 15, 16 tuổi lại đạt được trình độ khinh công thượng thừa tới vậy, đao pháp sử dụng lại uy lực bá đạo như thế.

Một phần là do tu luyện từ nhỏ, hai phần là do tư chất linh hội hơn người, ba phần là do chế độ luyện tập khắc khổ nghiệt ngã, cuối cùng bốn phần là do ý trí kiên định quật cường, điên cuồng lao vào bất chấp mọi thử thách mọi giới hạn...

Sống 10 năm như vậy, ngập tràn trong mùi máu hôi tanh, có ai nguyện ý một cuộc đời như thế...

Nhẹ nhàng như một chiếc lá mượn sức gió thổi đẩy đi xa, gương mặt thiếu niên cương nghị mà bình thản, tĩnh lặng như thể đạp trên những ngọn cỏ hiền hòa nên chưa vương chút mồ hôi.

Mái tóc dài tùy tiện buông thả, hòa nhịp nhàng cùng tà áo, vui vẻ giỡn cùng đám gió theo mỗi bước lên xuống, theo mỗi đường vung đao.

Khi ẩn khi hiện như một yêu nghiệt dễ dàng thao túng vạn vật... bóng đen như làm nền cho sắc đỏ ma mị, không gian im ắng làm nổi bật âm thanh mỗi đường đao, cả khu vực như chìm trong mộng cảnh chỉ còn lại ánh đao lóe lên vun vút...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chủ Nhân Của Huyết Hải Giáo

Vượt qua ải tiếp theo, giờ trước mặt chàng là một khoảng đất rộng rãi có sức chứa cả ngàn quân với vô số đá to đá nhỏ đứng nằm ngổn ngang như thể tùy ý.

2 bên trái phải là cánh rừng ôm lầy rồi chạy tới sát chân núi đá, khung cảnh tối tăm vẫn im lìm kỳ lạ như thể không có hơi thở con người...

Chàng thở ra một ngụm khí dài rồi hít vào một hơi sâu, ngẩng đầu, ngược mắt nhìn ánh trăng sáng vàng vạc. Thì ra này giờ là do mây che sao?...

Đột nhiên một bóng người thành linh xuất hiện phía trước mặt, đứng trong đám đá im lặng chẳng biết là từ khi nào. Chàng lao tới không chút suy nghĩ, đặt chân vào vùng thạch trận đã từng 2 lần vây khốn mấy ngàn quân lính khiến họ không có nẻo trở về.

Cái bóng phóng đi ngay luôn lách lẹ lạng như thể đã từng đi lại vô số lần và chàng bám theo chẳng mấy khó khăn. Kể này từ đầu tới cuối chưa từng có biểu hiện gì chỉ lo bỏ chạy, chàng cũng không mấy nóng vội để xem định dẫn dụ đi đâu.

Chàng để ý thấy, thỉnh thoảng cái bóng lại đặt tay lên một tảng đá, tức thì vùng tiếp xúc lóe sáng ánh xanh lam kỳ dị vài giây sau mới tắt... như thể hắn đang tạo ra kết nối gì đó...

Được một lúc cũng thoát khỏi vùng đất đá cổ quái kỳ dị...cái bóng chạy vào một tòa lầu cao khoảng 4tác chia làm 2 tầng,rộng8 trượng và có vẻ khá sâu.Chàng dừng lại nhìn tòa lầu bề ngoài bình thường bằng đá một chút rồi cũng lao theo.

Âm thanh của tiếng bước chạy nhẹ thoai nhưng trong không gian tĩnh mịch bức này vang lên hết sức rõ ràng có lẽ còn do tòa lầu được dựng lên hoàn toàn từ đá.

Một loại đá lạ lùng,chàng dừng chạy,nhẹ bước ngắm nghía hành lang rộng 2 trượng với những hoa văn phát ra thứ ánh sáng lân tinh xanh lam ma quái vurun ra loang lổ trên khắp tường và trần.

Đưa tay lên sờ thử,cảm thấy trơn nhẵn mịn màng kèm sự mát lạnh truyền đến cùng một thứ gì đó khác nữa,chàng không biết nhưng thấy cũng hay.

Có lẽ phía sau bức tường đá dày dặn chắc chắn này là những căn phòng có người ở,thế nhưng cho đến tận giờ phút này chàng vẫn chẳng hề cảm thấy chút sinh khí nào tồn tại...

Cuối hành lang,cái bóng đứng đó như đợi chàng từ lâu,phía sau là cánh cổng cao chạm trần,nguồn phát sáng duy nhất vẫn chỉ là đám hoa văn uốn lượn ngoằn ngoèo khiến không gian hư ảo ma mị...

Cái bóng xoay lưng lại,đưa 2 tay đặt lên 2 phiến cửa,hoa văn lập tức lóe sáng theo một nguyên lý nào đó rồi tạo ra một ký tự trận đồ.

Cánh cửa đá nặng nề hé mở khoảng1 trượng,hắn lần vào,phía trong hình như phát ra thứ ánh sáng lấp lánh đầy vẻ quyền rũ,chàng hơi nhíu mày song vẫn lao theo.

Cánh cửa lại từ tốn chuyển động đóng lại nhưng hiện giờ chàng chẳng buồn quan tâm,mà bất cứ một ai khi nhìn thấy cảnh tượng này cũng sẽ trấn động tới mức chẳng còn thiết tha đề ý thứ gì khác.

Đập vào mắt chàng là đứng nghĩa của từ núi vàng biển ngọc.Một căn phòng to cao rộng lớn nhưng lại tựa như chật chội bởi một núi lớn vàng khối chất thành đống ở chính giữa.

Cái núi vàng chói mắt này nằm gọn trong một cái hồ ,không biết là nông sâu thế nào bởi nó còn được một đống đủ các loại đá quý cẩm thạch nằm đan xen lẫn lộn che kín mít.

Trong này,ngoại trừ thứ ánh sáng hư ảo huyền hoặc từ những hoa văn trên khắp tường và trần ra còn từ cửa vô số dạ minh châu.

Rất nhiều cây phát quang ra thứ ánh sáng lấp lánh của châu báu đặt xung quanh cái hồ.Thì ra đó là những cái cây hoàn toàn được gán ghép từ vô số ngọc ngà trở thành thân ,cành và lá,còn quả thì chính là những viên dạ minh châu trân quý.

Nhìn lại một lần nữa liền ngẩn ngơ cả người,tựa một cái vườn đến cả trăm cây ngọc thì đua tỏa sáng long lanh mê ly hư ảo.Những luồng ánh sáng phản xạ lẫn nhau tỏa ra vô số sắc màu lung linh kinh diễm hút hết hồn phách người ta.

Nhưng rồi cảm nhận được một ánh mắt sắc bén,chàng quay đầu nhìn về hướng đó,liền phát hiện cái bóng đó chắc đã đứng ở đấy lặng lẽ nhìn hồi lâu rồi...

Cái bóng bất ngờ xoay người 1 tay đặt lên bức tường phía sau lưng,cánh cửa mở ra,hắn liền mất hút.Chàng đuổi theo bản năng,vừa vụt qua thì cánh cửa đá nhỏ nhắn đóng lại...

Nghĩ thử,nếu chàng không thanh tịnh nhanh,có lẽ sẽ bị nhốt mãi cho đến khi chủ nhà tới vây bắt...Ai mà biết được nguyên lý hoạt động của cánh cửa đá đó thế nào...

Phía sau cánh cửa là bậc thềm dẫn tới lối nhỏ hướng tới một khu vườn mà cây gỗ lớn trồng chẳng theo một hàng lối,tùy ý mà lại như cố ý.

Đêm hôm khuya khoắt,trên cao trăng tròn vành vạnh tỏa ra thứ ánh sáng êm dịu,không gian dưới mặt đất lại thanh tịnh mà im ắng bao phủ vạn vật.Chỉ có gió lùa qua những tán cây tạo ra thứ âm thanh xôn xao vui tai.

Chàng lặng lẽ đi qua những hoa thụ rồi phát hiện những đóa hoa như cũng phát sáng...thứ ánh sáng mờ ảo nhạt nhòa.Nhưng vì được tụ tập lại một chỗ lên cả khu rừng đột nhiên trở lên vô cùng sống động kỳ diệu...

Chàng hít lấy một hơi thật sâu,cảm nhận hương hoa thanh lãnh êm dịu tràn ngập trong không gian...

Thế rồi bất ngờ 10 cái bóng cùng đồng loạt xuất hiện,vây quanh chàng,ở khoảng cách gần mặt đối mặt đã có thể nhìn rõ ràng một chút.Họ mặc y phục màu trắng làm nền,lấy sắc thiên thanh làm điểm nhấn ở vạt và tay áo,lại thêm chút xanh dương ở quần và thắt lưng,đấy chẳng phải chính là đồng phục của Huyết hải giáo.

Gương mặt bọn họ đều trong khoảng14 đến 28,có nam lẫn nữ dáng đứng thẳng lưng,tay cầm vũ khí,toàn thân tươi trẻ lại tỏa ra nguồn nội lực thâm sâu bức người...

Đột ngột một người bất thình lình lao lên,người này là một nữ nhân,dung mạo thanh tú sử dụng kiếm mềm linh hoạt như một con bạch xà.Niên kỷ trông khoảng 20 nhưng khí chất người này tỏa ra khi thực chiến lại có cảm giác trầm ổn nội liềm như của người trung tuần.

Mỗi chiêu mỗi thức nữ nhân này xuất ra đều cực kỳ ảo diệu, biến hóa khôn lường khiến chàng không dám xem thường. Thế tấn công nhanh mà chuẩn, lại vô cùng linh hoạt như thể thanh kiếm không phải là vật vô tri, nó tương thông với tâm ý nàng, tùy thời đều có thể xoay chuyển làm chàng rất hứng thú.

Trong lúc say sưa giao đấu, đột nhiên nữ nhân tách ra, lui về sau, đứng xa xa rồi quỳ một chân xuống như hành lễ trọng.

“Mặc liên”.

Nàng nhẹ giọng thốt ra, có phần cứng nhắc.

Trong khi chàng còn chưa kịp hiểu tình hình thì 2 người khác đã xông lên. Người đến là cặp sinh đôi giống nhau như 2 giọt nước, mặt vuông, mày rậm, mắt híp lại cong cong như vầng trăng non, một thân to cao, tay cầm trường côn tuổi tầm 28.

Hai người cũng chẳng nói năng gì cứ thế xông lên cùng giao chiến.

Bọn họ cùng liên thủ, hành động lại cực kỳ nhuần nhuyễn ăn khớp, rất có bài bản như thể đã từng hợp tác với nhau vô số lần, cũng có thể do họ là anh em sinh đôi nên tâm tư tương thông.

Kẻ công người thủ, kẻ lùi người tiến, kẻ đánh trái người đánh phải, kẻ đánh trên người đánh dưới, cùng lúc phải đối phó với 2 cao thủ còn pháp sử dụng lại biến hóa khôn ảo, chàng cảm thấy có sự áp bức buộc phải vô cùng thận trọng, cũng là kích thích...

Ban đầu chàng có phần lúng túng dần dà theo kịp nhịp điệu và tiết tấu trận pháp thì lại cảm thấy thú vị... Nhưng ngay khi chàng tỏ ra như thế, 2 người bọn họ lại nhảy ra xa, cùng quỳ một chân xuống hành lễ trọng.

“Huyết Mộc, Dạ Nguyệt”.

Cả 2 đồng thanh nói, giọng hào sảng đầy khí khái.

Lần này chàng hiểu ngay là bọn họ xưng danh tính, nhưng chàng không có hành động gì cả, cũng chẳng biểu lộ gì hết.

Một luồng gió vọt tới, chàng lập tức ứng chiến, người đến là một thiếu niên tầm 14, gương mặt trắng trẻo hồng nhuận, ngũ quan tinh tế, trong vẻ đẹp mềm mại lại lộ ra nét sắc sảo, trong sự non nớt chưa trưởng thành lại có ánh nhìn nghiêm túc cẩn thận.

Rõ ràng trông như một mỹ thiếu niên lên xe xuống kiệu lại có tư thái anh khí bức người khiến người ta không thể xem thường.

Thiếu niên sử dụng một cây cung bằng ngà voi làm vũ khí tấn công ở khoảng cách gần, nó thon thả tròn bóng với 3 đoạn cong tuyệt đẹp, dài hơn cả chiều cao của chủ nhân, ở khoảng cách lùi ra xa một chút mà xạ tiễn bằng thân tên gỗ thông bá hương.

Phản xạ cực nhanh, cũng cực linh hoạt, có thể ở cự ly gần lấy đại cung làm vũ khí đánh cận chiến vô cùng tài tình. Ở khoảng cách xa giương cung ngắm bắn chuẩn xác bằng loại cung dài, lại có thể một lần bắn ra 5 tên.

Thần thái an tĩnh, ứng phó xảo diệu, vẫn là lần đầu tiên chàng gặp một thiếu niên bản lĩnh tới vậy, vô cùng thường thức mà lĩnh giáo. Nhưng trên gương mặt lạnh nhạt có hờu chàng chẳng tỏ vẻ gì hết...

Mỹ thiếu niên lùi lại, quỳ một chân xuống.

“Huyết hoa”.

Giọng nói cất lên, trong vắt như chuông đồng ngân xa xôi vọng lại, cứ thế thấm thấu vào lòng người.

Còn chưa hết cảm thán thì một loạt luồng khí sắc bén lạnh lẽo lao tới.

Người đến tuổi khoảng 25, gương mặt tuấn nhã thần thái an nhàn, một thân thanh phục phiêu dật trong gió, chạy xung quanh chàng không ngừng phóng ra ám khí.

Ám khí phóng ra thập phần hiểm nguy, chúng lao tới mạnh mẽ và chuẩn xác, thậm chí còn nhanh tới mức khó tin.

Kẻ này tốc độ di chuyển quá nhanh, tới mức gió và hần như nhập làm một, chạy vòng vòng xung quanh tạo ra một vòng gió màu thiên thanh từ đấy ám khí phóng ra ào ào như lốc tố không cách gì đến gần đối phương chỉ có thể dùng ám khí đánh trả lại.

Lần phản công này chàng cảm thấy còn khó đối phó hơn lần bị cả mấy trăm mũi tên tấn công dồn dập lúc đầu. Ám khí đồng loạt lao tới sắc bén đầy uy lực, đánh qua phóng lại một hồi chàng thành thật cảm thán, kẻ này rất mạnh cũng rất khó đối phó.

Nãy giờ chàng có cảm giác như kẻ này vẫn chưa dốc hết toàn lực, chỉ là đang chơi đùa. Công và thủ hoàn hảo như thế thật sự khiến người ta ngưỡng mộ...

Thế nhưng chàng cũng đâu dễ cho kẻ đó gây tổn thương may mắn, dù ở trong trận mưa ám khí chàng vẫn đối phó đâu thấy chật vật. Ấy là chàng mới hơn 15 tuổi, 10 năm sau thành tựu của chàng còn tiến xa thế nào...

Gió nhanh chóng giảm dần rồi dứt hẳn, cùng những cánh hoa xanh lơ nhẹ bay lác đác để lộ ra nam nhân dung mạo tuấn kiệt, khí chất nho nhã mà điềm đạm nhìn về an tĩnh giống như nắng thu của hán khiến cho người ta bất giác lòng cũng yên ổn... thật kỳ lạ.

Hắn từ tốn quỳ một chân xuống, lưng thẳng tắp, hơi cúi đầu, cử chỉ giờ tay nhắc chân có phong phạm như của một thi nhân nho sĩ, tao nhã mà cao quý, cũng thật... kỳ.

“Huyết vân”.

Giọng nói mượt mà thanh âm vắng vắng lan truyền như gió xuân khiến người ta lại muốn thân cận.

Một luồng kinh phong ập tới, chàng lập tức nhảy ra xa thành công tránh được mũi roi như yêu xà lao đến.

Người đến là một nữ nhân tầm 26, khuôn mặt kiều mị, nét đẹp thanh thực thể hiện ở đôi mắt sáng sảo lộ nhu tình, ở khóe miệng đỏ mọng hơi hé mở đầy dụ hoặc, ở bộ ngực vun cao hút ánh mắt, ở eo nhỏ nhắn tôn cặp mông tròn trịa...

Từ đầu đến chân đều là đáng về lười biếng thả lỏng, nàng đứng đó tay chống hông cảm roi da trâu, tà nghệ mà đánh giá chàng lộ liễu.

...Sau đó nàng nở nụ cười, thật sự là phong tình tận xương, đồng thời tay vung lên, roi da như trăn lao đi. Roi da dài khoảng 2 bộ tính từ đoạn tay cầm đến đuôi rồi nối với một mũi sừng trâu cong cong hình trăng khuyết, nó uốn lượn linh hoạt và mạnh mẽ, những nơi đi qua đều để lại thương tổn sâu sắc.

Từ thế mỗi lần tấn công đều bộc lộ hết nét đẹp hình thể đầy gợi cảm của nàng, nếu chỉ có vậy mà đã ngăn ngại thì hậu quả gánh lấy chính là vết roi vô tình kia để lại trên da thịt đau đớn tới tận xương tủy.

Mỗi lần chàng tránh được thì roi da kia lại tiếp xúc với mảnh đất xinh đẹp, nó bị quật tung lên, cò đại và lá khô cũng theo đó bị đập cho tơi tả. Nếu vụt vào thân cây lớn thì để lại vết thương vừa dài vừa sâu, lớp vỏ dày bị vỡ để lộ lớp gỗ non mềm từ đây nhựa rỉ ra óng ánh như máu tươi hoặc vụt vào cành hoa thụ, cứ thế gây vụn mà roi xuống đất.

Xung quanh đều là hoa thụ, cả một khu vườn rộng lớn chỉ trồng duy nhất một loại cây có những bông hoa li ti xanh lơ mọc thành từng chùm tỏa ra thứ ánh sáng mờ mờ hư ảo.

Nàng như một cánh bướm yêu kiều mà nhảy lùi ra xa phía sau cũng quỳ một chân xuống hành lễ.

“Mặc hoa.”

Nàng dịu dàng nói, âm thanh như tấm mặt lại là lướt cứ thế đi vào tai chàng.

Mỹ thiếu niên Huyết hoa thì thầm gì đó vào tai nàng, lập tức về mặt liền trở lên căng thẳng, ánh mắt cứ thế nhìn vào vết thương trên cây và mấy cánh bị gãy, hết sức bí ai.

Người kể, lặng lẽ đứng nhìn chàng chăm chú, âm thầm đánh giá cẩn thận từ đầu đến chân, về mặt ý đầy tiểu ý, 2 khóe môi mỏng khẽ nhếch, cặp mắt cong cong lại sáng quắc... khiến chàng cũng không biết phải làm sao.

Y khoảng 27, một thân thon dài gọn gàng, mái tóc bôi cẩn thận bằng ngọc quan không có một sợi lông xòa.

Nổi bật trên gương mặt tuấn mỹ vô trù là ánh mắt có cái nhìn đầy ma lực như hút đối phương vào. Nụ cười của y cũng vô cùng ấn tượng, nó tự tin, như thể đó là lẽ đương nhiên, giống như áng mây vừa lơ đãng lại cao ngạo.

Tay cầm trường kiếm, y đi một vòng quanh chàng, cặp mắt sắc sảo đầy mị hoặc như hồ ly nhìn đầy vẻ hứng thú. Y cứ cười ranh mãnh tinh quái nhưng chàng đáp lại chỉ là nét mặt ngán năm tĩnh lặng.

Trường kiếm huơ lên vẽ một đường cung khí sắc bén bắn về phía chàng, liên tiếp, dồn dập, kiếm phong cứ thế uy áp lao đi không gì cản phá. Mỗi một chiêu một thức xuất ra đều tạo lên một độ cong kiếm khí uy lực như vũ bão, chuẩn xác nhắm hướng chàng oanh tạc

Tấn công tới tấp, khí lực sung mãn, y cứ thế tạo ra lớp phòng thủ bá đạo nhất.

Đao khí và kiếm khí va vào nhau tàn phá mọi vật cản, âm thanh nổ tung kinh tâm động phách. Ánh đao ánh kiếm cọ sát, tóe lửa, mỗi thế mỗi đòn kẻ công người thủ kẻ cản người phá, cao thủ so chiêu không còn biết đến thế giới xung quanh.

Nét mặt y tà cười, cái nhìn lại thâm thúy, chiêu thức hung hiểm, lạnh lẽo mà vô tình. Kiếm pháp vận dụng biến hóa khôn lường, tùy hứng lại đầy uy áp, lấy tấn công làm phòng thủ lấy vô ý làm hữu tình. Tâm là kiếm, kiếm là ý, tùy thời đều có thể vận dụng, không theo khuôn phép lại có thể quét ngang thiên hạ.

Kiểm thì vô tình người cũng vô tâm, không yêu không hận, không tham không thâm. Tâm phải vô kiếm phải tĩnh, trong vô là hữu trong tĩnh là động... kiếm pháp của y rất giống với... không, đây chẳng phải chính là đao pháp của ma đạo Vô huyết và chàng vẫn dựa theo đó mà luyện tập...

Y nở nụ cười nhẹ như gió lùa, rồi bay về phía sau, ung dung quỳ một chân hành lễ.

“Dạ Vũ.”

Y thốt ra, giọng nói thanh thanh lạnh lạnh, ánh nhìn tà mị, toàn thân vẫn tỏa ra thần thái ung dung cao xa, tựa như kẻ ngoài cuộc lảng lảng theo dõi hồng trần vạn dặm...

Đột nhiên Huyết vẫn lại gần, hần nhẹ nhàng nở nụ cười an nhiên nhưng không biết thì thầm gì lại khiến y tối sầm mặt lại...

Người kế, nàng tầm 24, gương mặt khả ái, nụ cười hiền lành, ánh mắt trong sáng, toàn thân mang lại cảm giác như mị tuy 2 tay cầm song đoản kiếm cũng không hề phá bỏ được nét đẹp có phần khuê nữ của nàng... thật thú vị.

Chiêu thức nàng sử dụng công thủ đều hoàn hảo thực sự khó đối phó y như với cặp sinh đôi Huyết mộc Dạ Nguyệt. Trái phải, trên dưới vận dụng nhuần nhuyễn tài tình. Mỗi chiêu mỗi thức nàng xuất ra bổ sung và tương trợ lẫn nhau, rất linh hoạt.

Tốc độ ra đòn nhanh nhẹn biến ảo, trong giao đấu có sự trầm ổn nội liềm giống với Mặc liên...

Nữ nhân nhìn yếu điệu như tiểu thư được giam trong phủ quyền quý lại có một vẻ từng trải như thể đã kinh qua trăm trận thực chiến...

Nàng lùi ra xa rồi quỳ một chân xuống hành lễ.

“Mặc vân.”

Giọng nói nhỏ nhẹ, toàn thân toát ra sự quy củ mực thước cũng lộ cả chút tùy ý. Như nhàn liễu, xinh đẹp trong sắc xuân, dương liễu cũng muốn đuổi theo sự lấp lánh của nắng, cũng muốn chạy theo cơn gió ngập tràn khoái hoạt...

Nhưng lại chỉ có thể đứng nhìn và mỉm cười, không bác bỏ không phủ nhận... một tiểu cô nương mới đôi mươi lại có một cặp mắt như thấu hiểu bề khô nhân gian...

Người tiếp, khoảng 22, mi mục như họa, ngũ quan như tạc, khuôn mặt tinh xảo không chút tí vết, nước da trắng mịn ánh hồng tựa cánh phù dung. Bộ thanh phục tao nhã cũng không thể che giấu hết vẻ mỹ lệ khiến hoa tươi cũng phải kém sắc, trăng sao cũng phải lu mờ.

Người này chỉ đơn giản đứng đó, tùy ý cho gió thổi bay mái tóc dài đen nhánh óng mượt, tùy ý để tà áo rộng rãi phiêu dật, tùy ý để chàng đánh giá. Gương mặt đẹp thần nhiên, diện vô biểu tình...

Người này sử dụng song đoản đao, lao lên tấn công nhanh nhẹn dứt khoát. Song đao vận dụng đã đạt tới trình độ hoàn hảo... khiến chàng cực kỳ kinh ngạc...

Không bàn đến dung mạo đẹp tới mức không còn thiên lý, khí chất người này phát ra giống như tạo thành 1 lớp kết giới cản lại tầm mắt dung tục của phàm nhân. Nội lực thực sự thâm hậu ổn trọng, thậm chí còn sâu xa khó dò hơn cả Mặc liên.

Đao pháp sử dụng cân bằng nhu cương, tiến lùi tựa như tùy ý lại nhuần nhuyễn, công thủ phối hợp lẹ làng như giao chiến với 2 người...

Tốc độ phản xạ linh hoạt biến ảo tài tình, giống như một cơn gió, vừa chạm vào là biến mất, giống như gần giống như xa, khó xác định khó nắm bắt. Đao pháp nhanh như thế, uy lực nó tạo ra cũng bá đạo không kém kiếm khí của Dạ Vũ...

Trên gương mặt tinh mỹ vừa có sự hoa diễm rực rỡ như ánh dương, lại có nét thanh dật, tinh nhiên, cao cao xa vời tựa mây trắng lơ đãng trôi. Đôi mắt đầy linh khí giống như nhìn thấu quy luật nhân quả của chúng sinh nhưng lại bàng quan, tiêu sái thoát tục không ưu không sầu, không cầu không ước.

Khí chất thanh cao vô khuyết, phong hoa tuyệt đại như thể bản chất trời sinh, này sóng mắt khẽ đưa, môi kia khẽ mở đã tạo ra mê lực câu hồn đoạt phách.

Nhưng lạ lùng thay trong nét an tường đạm nhiên lại ẩn chứa cả sự quý khí của bậc vương tôn công hầu, lại có cả ngạo khí bức người như danh tướng lão luyện... Nhân thế lại có một người khinh tài tuyệt điểm tới vậy...

Người này thu đao lại, tùy tiện quỳ một chân xuống hành lễ.

“Mặc phong.”

Giọng nói trầm thấp, giống một tia nắng ấm áp chiếu lên.

Chàng nhìn lại thanh đao, trải qua 9 trận giao chiến đã không còn lạnh lặn, bị mẻ và nứt. Tuy không phải là thanh bảo đao nhưng dù gì nó cũng đã gắn bó với chàng lâu năm, cũng nảy sinh chút tình cảm. Một thanh đao coi như khá tốt thế nhưng hôm nay đành phải bỏ mạng...

Kẻ cuối cùng tiến lên so chiêu niên kỷ 29, nam nhân gương mặt tuấn tú, toàn thân cao thấp lan tỏa khí chất khảng khái chính trực.

Người này khí chất trầm ổn, tư thế đứng hiên ngang, vững vàng, lưng thẳng tắp kiên định, ánh nhìn trực diện, sâu xa và bao quát. Người này cư nhiên tỏa ra cổ uy áp giống như bậc trưởng bối quan sát hậu bối, ánh nhìn nghiêm khắc và công minh...

Và chàng nhận ra, cái bóng dẫn dụ mình chính là kẻ này...

Kẻ này từ từ tiến lại gần chàng, những người khác cũng đồng loạt làm theo, vòng vây siết lại... Tâm tình chàng trong lòng dâng lên chút kỳ quái, ngoài mặt vẫn là thâm sâu khó dò.

Rồi đột nhiên bọn họ cùng quỳ một chân xuống,kính cẩn hành lễ,cất cao giọng hô vang.

“cung nghênh tân giáo chủ của Huyết hải giáo,chúc giáo chủ sớm thống nhất tứ quốc.”

"cung nghênh tân giáo chủ của Huyết hải giáo,chúc giáo chủ sớm thống nhất tứ quốc.”

"cung nghênh tân giáo chủ của Huyết hải giáo,chúc giáo chủ sớm thống nhất tứ quốc.”

Gi?chàng nhất thời không tiêu hóa được... này được nha,tình huống bất khả tư nghi như vậy mà cũng có thể xảy tới với chàng được sao?

Trong lúc chàng không biết phải xử trí như thế nào cho ổn thỏa thì bọn họ tự động nhất loạt đứng lên.Kẻ thần thái trông như thủ lĩnh phát tay áo như ra ám hiệu và 9 người ngay tức thì mất hút,vô thanh vô thức,khinh công thật thượng thừa...

Kẻ này lại ôm quyền thi lễ,cung kính nói.

“Thuộc hạ là Huyết vũ,từ giờ trở thành hộ pháp của thánh nữ.”

Nói đến đây thì dừng lại,lấy ra một thẻ bài 2 tay dâng lên về phía chàng.

“thẻ mộc bài này thuộc hạ không cần dùng tới nữa,nó là của người,giao chủ của Huyết hải giáo.”

Chàng hết nhìn mộc bài dài 3 thốn rộng 5 phân điều khắc những đường hoa văn tinh xảo,lại nhìn biểu tình rất mực thành kính kia,nhìn đi nhìn lại một hồi cuối cùng cũng vờn tay ra chậm rãi đón lấy.

Huyết vũ đứng thẳng lại tấm lưng thon dài,nói tiếp.

“9 người ban nãy là 9 trưởng lão của bản giáo,sau khi người lần lượt so chiêu thành công với bọn họ,chính là lúc bọn họ ngầm thừa nhận người có đủ tư cách trở thành chủ nhân tùy thời đều có thể thao túng sai khiến...”

Ngừng lại một chút,Huyết vũ nhìn chàng vài giây rồi mới bổ sung thêm.

“thánh nữ đang đợi người...tòa lâu của ngài ở phía trước.”

vừa nói hần vừa vung tay chỉ hướng.

“thánh nữ?”

Chàng buộc miệng thốt ra rồi nhìn về hướng tay hần chỉ,lúc quay lại thì kẻ đó cũng biến mất rồi.

Chàng chậm chạp bước đi,trong lòng không hiểu vì sao sinh ra chút căng thẳng hồi hộp nên dừng lại hít một hơi thật sâu.Những gốc cây hoa thụ rì rào trong gió thổi từng đợt là âm thanh duy nhất trong đêm khuya thanh vắng,tĩnh mịch.

Trăng vẫn dịu dàng như nước trên cao,an an nhiên nhiên mà coi xét bóng tối,chiếu lên những chùm hoa li ti màu xanh lơ như dát lên một tầng ngân quang hư ảo.

Một cơn gió mạnh quét tới khiến đám hoa nở trĩu nặng tung bay phát phới,không gian ngập tràn trận mưa màu xanh lơ lại lấp lánh ánh bạc,bạc,hương thơm thanh lãnh không ngừng vờn lấy chàng.

Trước mắt là tòa lâu nhỏ bằng đá phát ra thứ ánh sáng xanh lơ dịu nhẹ,thật giống một viên lam ngọc quý hiếm khổng lồ.Đến gần hơn chút nữa liền phát hiện,dưới tán cây hoa thụ to tới chục vòng tay người ôm và cao ngút tầm mắt kia có một dáng lưng đang ngược nhìn.

Chàng dừng chân,hít nhẹ một hơi hương hoa êm dịu,tâm tình bình lặng một chút rồi mới lại đảo bước lên chiếc cầu cong cong.Cây cầu ngắn ngắn bắc qua một hào nước vây lấy khoảng đất có trồng gốc đại thụ.

Con hào này chạy song song với con đường nhỏ dài đá sỏi chạy uốn lượn khắp khu vườn,cứ cách 6 tấc lại có một cây cầu nhỏ.Phía dưới đàn cá nhỏ cũng lấp lánh lan quang ánh xanh dương tầng tầng bơi lội.

Mỗi bước gần hơn chàng lại càng cảm thấy bồn chồn bứt dứt chẳng hiểu ở đâu cứ dâng lên.Khi còn cách độ 5 bước chân thì chàng dừng lại cả cơ thể không tự chủ được đều bất động căng cứng...Thiếu nữ mặc thanh phục bấy giờ mới từ tốn quay lại nhìn chàng,sau đó là quay hần người.

Nghe tiểu nha đầu nhà Nam cung kia cung cấp thì thánh nữ hần phải hơn trăm tuổi,là sư tổ của các chủ chắc tính tình cũng khó chiều...

Tiểu cô nương tú lệ này chắc chỉ đơn thuần là ti nữ thôi...

Nàng khoảng 14,15 tuổi,đôi mắt to tròn nhìn chàng thập phần chuyên chú,ánh nhìn sáng trong rõ ràng mê mẩn là thế nhưng vẫn hết sức thanh tĩnh.Màu quang trong veo,lại vô cùng thuần khiết,phản chiếu nơi đáy mắt chính là dung mạo của chàng.

Nàng có một cặp mắt linh động không chút tạp chất như thể chỉ là một tiểu cô nương tâm hồn đơn thuần. Giống như một viên ngọc luôn được nước hồ Thiên trì ngọt rửa khiến cho người khác chỉ có thể xa xa ngắm nhìn, không dám có nửa điểm bất kính. . .

Nụ cười của nàng lại hiền hòa, ôn nhu như tắm trong nắng ấm mùa xuân, chỉ đơn giản là được xuất phát từ nội tâm, chân thành nở ra. . . Nàng yên tĩnh ngắm chàng, như ngọn gió mát lịm mùa hạ bị chàng thu hút, quần quanh vẫn vương chẳng rời đi. . . Viên ngọc quý giá như vậy há có thể chỉ là một tí nữ nhỏ nhoi. . .

4 mắt nhìn nhau như kẻ say rượu mà càng uống lại càng thanh tỉnh, hồi lâu sau nàng mới chủ động tiến về phía chàng cho đến khi chỉ còn cách một bước chân. Nụ cười của nàng lại càng rực rỡ, ngọt ngào như tâm mật, trong ấm áp vô hạn có dịu dàng cực điểm.

Từ phía nàng một hương thơm thanh lãnh êm dịu bay tới, giống như mùi của các gốc hoa thụ کیا hay vốn dĩ đó chính là mùi thuần túy từ cơ thể nàng. . .

Người này rốt cuộc là cao nhân phương nào, sao chàng thấy bản thân đột nhiên trở lên có phần ngốc nghếch trì độn. . .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thăm Sát Ngự Lâm Quân.

Cách đây một tháng Vô danh nhận mệnh lệnh trực tiếp từ các chủ, hạ sát một vị quan lớn.

Từ khi các hoàng tử gặp kiếp nạn cách đây 20 năm và nhị hoàng tử chính thức kế vị thái tử, mọi chuyện sau đó diễn biến đều rất xuôi chèo mát mái. Con đường đi lên ngôi báu chẳng hề có bất kỳ trắc trở, trong triều các vị đại thần vô cùng an phận thủ thường, nhất nhất đều cung kính thái tử hết mực.

Thái tử từ năm 17 tham chính càng bộc lộ tư chất để vương rõ ràng, mỗi cái nhìn mảy may nhếch mắt không gian tự uy, đều khiến người khác âm thầm lo lắng run sợ, không hiểu đã đắc tội chỗ nào.

Từ phong thái thâm trầm tĩnh lạnh, đáng người uy vũ cao sang, đến cử chỉ giờ tay nhấc chân tôn quý lại ngạo khí tự nhiên tạo ra áp lực ngàn cân chèn ép lên tim gan phổi phèo khiến kẻ khác chẳng dám đối mặt nhìn thẳng, phải cúi đầu khom lưng.

Cũng trong năm đó người bắt đầu chọn lọc lấy lính tinh nhuệ từ bộ binh ra 1 vạn và kỵ binh ra 1 vạn, rồi lại điều động mấy vị cung chủ của Thiên địa cung tới huấn luyện. Giờ người là vị hoàng tử duy nhất có năng lực, cũng là vị thái tử quyền cao chức trọng nhất Đông hải quốc, ai dám không nghe theo.

Đội quân 2 vạn lính tinh nhuệ dễ dàng 1 địch 10 này được đặt tên là Hắc phong kỳ, không nghe lệnh của bất kỳ danh tướng nào, mục đích phục vụ duy nhất là tuân theo thái tử.

Nửa năm sau, giang hồ hay tin động trời Thiên địa cung đã xóa bỏ được Huyết hải giáo, nghe nói cung chủ trẻ tuổi nhất của Thiên địa cung mới 15, 16 gọi là Vô danh dẫn theo 50 sát thủ kịch chiến 3 ngày 3 đêm trong thạch trận.

Lại nghe nói trong trận huyết chiến đó một mình vị cung chủ đó đã hạ sát non nửa môn hạ của Huyết hải giáo, còn tiện tay giết luôn cả thánh nữ. . .

Chỉ còn lại 10 sát thủ sống sót, bọn họ lại bị khủng hoảng tinh thần một thời gian ngắn. . . Sự việc kinh thiên này được nhân sĩ võ lâm bàn tán xôn xao mãi, bọn họ cứ thắc mắc.

Rốt cuộc trận thăm sát đó kinh hãi thế tục tới mức nào mà có thể khiến cho những sát thủ với thần kinh thép còn sống sót phải điên loạn mấy ngày. . . Chỉ biết là từ đó về sau trên giang hồ không còn bóng dáng thanh y nữa.

Cũng không biết tin tức thất thiệt này ai đã tung ra để rồi kéo theo hệ lụy phiền toái sau này. . . nhưng nếu như sự thật được tiết lộ thì cũng không ổn.

Chuyện này vốn ngoại trừ 11 người bên Huyết hải giáo biết rõ nội tình nhưng dĩ nhiên là không phải đám người đó. Toàn bộ môn hạ khác thì đã sớm di tản tới các y quán và bên Thiên địa cung cũng chỉ còn 11 người sống sót bao gồm cả Vô danh. Sinh tử chi giao tuyệt không có nội gián được. . .

Là ai thân thông quảng đại tới mức có mặt ở hiện trường lại không khiến bất cứ cao thủ nào phát giác? hoặc có thể đơn giản là hần đứng ở ngoài phạm vi phát hiện. . .

Nhưng hần lại xuyên tạc sự thật, hay chính xác hơn là hần trộn 7 thật 3 giả rồi lan truyền ra võ lâm với mục đích gì?

Có lẽ đây chính là mục đích chẳng?

Sự việc lần đó đã dẫn tới luồng sóng căm phẫn oán hận của toàn nhân sĩ võ lâm đối với Thiên địa cung, những người có địa vị trên giang hồ hầu hết từng trước đây chịu ơn Huyết hải giáo, đặc biệt là ngũ đại tông phái.

Đối với ngũ đại tông phái, Huyết hải giáo chính là cái địa phương vô cùng được coi trọng, các sư tổ của ngũ đại trường môn đều từng là bằng hữu chi giao

với thánh nữ được nâng tặng mặc ngọc...

Bây giờ nhìn Huyết hải giáo súp đồ, có lý nào lại khoanh tay đứng nhìn... Vì thế một thời gian sau giảng hồ đồng lòng cùng vây đánh Thiên địa cung... đó là khoảng thời gian vô cùng sinh long hoạt hổ mà chàng lại được lệnh trà trộn vào, cùng tham dự cho thêm phần hồ nháo...

Nhưng chuyện này hồi sau mới nhắc tới.

Số ngân lượng vẫn để ở đó, Vô danh ở đây trông coi 5 năm, mỗi tháng theo lệnh của các chủ lại bí mật chuyển đi một ít tới Nam cung sơn trang. Sau đó Nam cung việt sẽ dùng tiền tài này để sắm sửa mua bán mọi vật dụng cũng như phát lương bổng cho các tướng sĩ của Hắc phong kỳ, hoặc lại được chuyển vào ngân khố quốc gia.

Nhưng những việc đó không do Vô danh đảm nhận.

Cho nên chàng phải thuộc hạ âm thầm lặng lẽ đi điều tra một chút liền biết được thì ra Thiên địa cung chính là cơ quan ngầm của hoàng đế... nghĩ lại này cũng thật dễ hiểu... cũng là nhờ giờ chàng có cả đồng cao thủ tuyệt đỉnh có thể dễ dàng qua mặt các sát thủ của Thiên địa cung khiến cho việc thăm dò không có bút dây động rừng...

Có được số tiền tài khổng lồ này, việc thôn tính 3 nước không còn lâu nữa...

Vài năm sau thái tử đã đến lúc cần phải tăng thêm số lượng cho Hắc phong kỳ, nhưng ngài còn dè chừng một người, đó là đại tướng quân Lý lâm sơn, kẻ nắm trong tay binh phù thao túng 30 vạn đại quân, gia tộc danh tướng được hoàng đế các đời vô cùng tin tưởng và kính nể.

Trong khi người còn bận tâm tính kế xem phải bày mưu như thế nào mới đoạt lại binh phù thì trùng hợp làm sao đại tướng quân chủ động dâng tâu nhượng lại 20 vạn đại quân, còn bản thân sẽ mang theo toàn gia cùng 10 vạn đại quân đi trấn thủ ở bốn địa Thục Ba gần biên giới Bắc kỳ.

Việc này thật bất khả tư nghị, trong này hẳn cất giấu âm mưu gì đó nhưng tạm thời trước mắt thái tử không nhìn ra.

Từ 20 vạn lính thường, lại phải trải qua một cuộc tuyển lựa còn lại 15 vạn đạt chuẩn rồi mới tiếp tục huấn luyện gắt gao thêm để chính thức trở thành Hắc phong kỳ, số còn lại được đưa về dưới trướng các thống lĩnh đã quy phục..

Một người nữa mà thái tử muốn trừ khử là thừa tướng đương triều Đường uyên hải, người này có một sức mạnh ảnh hưởng lớn tới các vị đại thần. Sau này nếu muốn chinh phạt 3 nước hẳn người này sẽ lên tiếng can ngăn đầu tiên, như thế rất không ổn chút nào.

Nhưng vị trọng thần này lại quá khó lôi kéo, mà việc giết trọng thần ở dưới chân thiên tử là hành động ngu xuẩn sẽ gây lên sóng gió không cần thiết...

Sau khi lên ngôi kế vị được 3 tháng thì vị trọng thần này xin trả lại mũ áo cáo lão hồi hương... đây chẳng phải là cơ hội đã tới...

Trên đường cùng gia quyến rời khỏi kinh thành tuy có 500 lính ngự lâm quân bảo vệ nhưng như thế thì nhằm nhò gì... để xem cứ ai đi làm nhiệm vụ này...

Trong ngự thư phòng rộng rãi một mảnh yên tĩnh, chỉ có vô số nến thơm thấp sáng chùng nhẹ nhàng đong đưa.

Người ngồi sau thư án, mặc áo hoàng bào, 2 tay lật giờ tấu chương uy nghiêm mà quý phái. Đột nhiên người ngẩng đầu lên, lộ ra dung mạo tinh mỹ lại sắc bén như một thanh lợi kiếm thẳng tắp bất khả xâm phạm.

Giọng nói trầm thấp lười biếng vang lên.

“giờ là lúc nào?”

Người đứng cung kính ở phía sau nhẹ nhàng phe phẩy quạt, cất giọng cổ quái.

“bẩm hoàng thượng, là đầu giờ Hợi, người có muốn dùng chút điểm tâm không ạ?”

Hai tay Cảnh đế buông tấu chương, ngả ra phía sau một chút.

“cũng đến lúc rồi.”

Nói xong người đứng lên, đi vào buồng trong. Trái phải 2 bên thư án là lối đi vào gian trong ngăn với bên ngoài bởi tấm màn lụa có những dải châu lấp lánh ánh ngọc.

Căn phòng vô cùng rộng lớn với những kệ sách kê sát tường, ở chính giữa là bộ trường kỷ điêu khắc tinh xảo, trên đó đang bày dang dở một trận cờ vây. Người ngồi xuống, lời ngọc thốt ra.

“trà và điểm tâm như mọi khi.”

Vị thái giám trung tuổi cung kính cúi đầu rồi đi. Gã đã phục vụ chủ nhân từ lúc người còn niên thiếu, giờ có thể chỉ cần nhìn sắc mặt cũng đoán ra được tâm tính.

Có một số việc phải nhanh nhẹn nắm bắt,rất nhiều chuyện của chủ nhân làm nô tài thì phải linh hoạt thức thời,chỉ cần hiểu sơ sơ,chỉ cần làm theo là đủ,biết cũng như không biết.

Chưa đến một khắc,một cung nữ tiến vào ở phía ngoài,gã liền tiến ra đích thân đón lấy mang vào thận trọng đặt đồ xuống.

“nô tài xin cáo lui.”

Gã lại hết mực cung kính lui đi.

Chưa đầy nửa khắc,cửa sổ rộng lớn treo màn lụa như nước pháp phối tung bay,một hồng y xuất hiện nhưng người đang ngồi quay lưng lại kia vẫn không động đậy nhúc nhích.Người mới tới quý xuống,cung kính thưa.

“thần,tham kiến hoàng thượng.”

Bấy giờ Cảnh đế mới dời mắt khỏi bàn cờ,cắt giọng lười nhác.

“ừm ,cửu nương,đứng lên đi”.

Người đến hoa phục như lửa,dung nhan kiều diễm,tuổi thật đã tới tứ tuần nhưng làn da vẫn căng mịn trắng nõn,nụ cười tươi tắn,vừa ôn nhu lại đầy mỉa hoặc,dáng người mê hồn đi đứng thướt tha.Người đến chính là Nam cung phu nhân,các chủ Thiên địa cung.

Nàng ngồi xuống ghé đôi diện,thần nhiên nhấp một ngụm trà,nhón một miếng điểm tâm.

Tay ngọc thon dài của hoàng đế hạ cờ xuống,âm thanh va chạm thanh thúy vang lên.

“Đường thừa tướng cáo lão hồi hương,trẫm muốn nhân dịp này cử “hắn” đi giết...”.

Giọng nói tùy ý,sát khí nồng đượm cũng thần nhiên như vậy lan tỏa.Tay nàng cầm cờ định hạ xuống liền khựng lại một chút,sắc mặt cũng khẽ cứng lại.

Nàng nhẹ nhàng đặt xuống rồi từ tốn nhắc lên,khi nhìn đến gương mặt hàn băng của người đối diện thì biểu tình của nàng cũng trở về trạng thái bình thường.

“ngài sao lại bất an thế?”

“Vô danh,thế nào...?”

Hoàng đế không trả lời nàng,lại đặt câu hỏi khác.

“...5 năm...Mạc bắc,từ lâu đã leo lên giành 1 chức trong ngũ hổ tướng...”

Nàng chậm rì rì thưa,tay thông thả hạ một quân cờ,nhìn biểu tình gật gù có vẻ đương nhiên của hoàng đế.

“hôm lão thừa tướng dâng tấu,tôi đó trẫm liền mơ thấy...kẻ ngồi trên ngai vàng là hắn...còn trẫm thì quý ở dưới...”

Không khí đột nhiên đặc quánh lại,vô cùng khó thở...tay nàng cầm quân cờ khẽ run và cứ dừng lại mãi giữa không trung...

“người nói xem,để hắn sống trong Thiên địa cung là muốn hắn bị dày vò,chà đạp,thống khổ sống không bằng chết...thế mà hắn lại chiếm được cái ghế cung chủ...để hắn đi diệt Huyết hải giáo chỉ với 50 thuộc hạ thì có khác nào đưa hắn vào chỗ chết đâu...thế mà hắn lại giải quyết được Huyết hải giáo thật...tuy mất 40 sát thủ nhưng từ đó về sau,bọn sát thủ mới đào tạo xong lại chỉ muốn đi theo hắn...bảo hắn đi quấy phá đại hội võ lâm,hắn lại mang về chức võ lâm minh chủ...”

Cảnh đế nói tới đây thì dừng lại,chỉ chăm chăm nhìn bàn cờ.Nàng cũng không dám nhúc nhích thờ mạnh,mãi một lúc sau tay từ hạ cờ xuống.

“hoàng thượng...ngài phản kích vậy sao?...”

Nàng thận trọng nói,lời vừa ra,ngài tròn mắt nhìn nàng một lúc khiến nàng thập phần căng thẳng.Ngài cười lớn một tràng dài,rồi khó khăn dừng lại,nghiêm túc nhìn nàng phán.

“cửu nương vẫn là người hiểu ta nhất”.

Bấy giờ nàng mới dám cười nhẹ,chuyện,ai bảo nàng quen toàn một đám thích náo nhiệt,hon nữa đi theo hoàng đế tính ra cũng hơn 20 năm,có thể không rõ sao.

“người hạ lệnh đi,bảo hắn dẫn theo 100 sát thủ...bên lính phủ thừa tướng,bảo đảm vũ khí tên nào cũng được bôi được...”

Hoàng đế nhẹ nhàng thốt ra,giọng nói ần ần sát khí.

Nửa đêm,một bóng hồng lóe lên trên mái ngói hoàng cung,rồi dừng lại dưới ánh trăng bàng bạc,đứng bên cạnh một con Trào phong(1 trong 9 người con

của rồng được đặt trên mái những ngôi nhà quyền quý khi xưa)

Lập tức 2 bóng dáng hắc y xuất hiện phía sau, ôm quyền thi lễ.

“các chủ.”

Bọn họ là 2 trong số 200 ám vệ luân phiên ẩn thân xung quanh nơi ở của hoàng đế, không tính số thị vệ tuần tra ngoài sáng phía dưới, đương nhiên, ở cung Viên nguyệt cũng tương tự.

Nàng không quay đầu, vờn tay đưa một phong thư ra sau, nhẹ giọng phân phó.

“dùng mãnh ưng đi Mạc bắc, giao nó cho Vô danh tướng quân”.

Một người đón lấy rồi nhanh nhẹn biến mất.

“thư này giao cho lục cung chủ...”

Người còn lại cung kính 2 tay đón lấy rồi cũng lặng lẽ chuồn mất.

Trước đó 2 ngày, theo như tin tức của tiểu nha đầu nhà Nam cung báo thì đội ngũ của Đường thừa tướng đến xế chiều sẽ đi ngang qua đèo Vân, vừa vặn trùng khớp với thời gian chàng từ Mạc bắc chạy tới.

CHƯƠNG 6.2: thám sát ngự lâm quân.

Đèo Vân là một tiểu lộ nhỏ, dài ngoằn ngoèo với rất nhiều đoạn uốn khúc nằm lưng chừng trên ngọn núi Mây, một bên là rừng rậm, một bên là sông sâu.

Thường thì khi được giao nhiệm vụ, nếu không phải là chỉ đích danh thì chàng sẽ để tên thống lĩnh Từ kỳ toàn quyền định đoạt, không tính những lần phải đi áp tải kim lượng thì từ dạo đoạt được mộc bài cung chủ tới giờ mới đích thân làm 3 vụ.

Từ sau nhiệm vụ tai tiếng đầu tiên liền chính thức gây thù chuốc oán tới toàn thể nhân sĩ võ lâm. Mỗi lần ra ngoài với tư cách là cung chủ chàng sẽ đeo chiếc mặt nạ bạc che kín toàn bộ khuôn mặt, mấy lần đầu đi thu hút khá nhiều bang phái tập kích đơn lẻ dọc đường.

Nhưng lần nào cũng thất bại cực kỳ thảm, nên về sau bọn chúng chẳng dám động tới, tiếng tăm ác ma của ngũ cung chủ lại càng vang dội, từ dạo đó chàng cũng chẳng cần phải đi cùng nữa, liền ru rú ở trong Huyết hải giáo.

Nhiệm vụ thứ 2 là khi chàng 18 tuổi, giang hồ rục rịch cử hành đại hội võ lâm, nghe nói mình chủ Hồng môn muốn rửa tay gác kiếm để ẩn cư trong rừng sâu, tìm người tài ba truyền lại ngôi vị và cả thanh bảo đao Hắc long nha.

Còn nghe nói, sau khi chọn ra mình chủ mới sẽ cùng tổng tiến công đánh vào tận sào huyệt của Thiên địa cung... các chủ chỉ định chàng chạy ra ngoài quấy phá một chút lấy tư cách là người đại diện của Nam cung sơn trang, đặt cho tên Thiên nguyên.

Chuyện này tạm thời lại sẽ nói đến sau...

Năm 20 tuổi, chàng để lại ngôi vị cho một thuộc hạ, người này trước đó cũng tạo ra nhiều danh tiếng trong võ lâm nên không ai phản đối, còn bản thân theo chỉ định của các chủ mang một bức thư đến Mạc bắc cùng 50 sát thủ.

Ban đầu chàng tạm giữ chức đội trưởng nhỏ nhỏ, song chỉ trong hai năm ngắn ngủi liền chiếm được một chân trong ngũ hổ tướng, chính là tiên phong Bắc hồ - Vô danh tướng quân, thống lĩnh 3 vạn Hắc phong kỳ. Và lần này chính là nhiệm vụ thứ 3, sau năm năm trôi trong Mạc bắc.

Chỉ là chàng không ngờ lần trở lại trung nguyên này lại là thời điểm bánh xe vận mệnh lần thứ 2 khởi động.

“lại thế nữa, chủ nhân, này là muốn chúng ta chết hay là muốn Đường uyên hải chết?”

Từ kỳ ở bên cạnh nhin không được phải lên tiếng ca thán.

“chủ nhân, này là muốn cả 2 cùng chết ah? suy nghĩ thật không hiểu nổi? cứ phải gây khó dễ mới được ah”.

“im!”

Chàng cũng không kiên nhẫn phải gắt nhẹ...

Cái tên này từ lúc gặp lại chàng là nói đủ thứ chuyện chẳng chịu ngừng nghỉ, làm như lâu lắm rồi không liên lạc. Đùa đấy, tháng nào mà tên này chẳng gởi tới Mạc bắc một lá thư dài dòng lê thê.

Chàng viết mấy dòng hồi đáp cho có lệ, sau đó lá thư sẽ được thêm mắm dặm muối bởi 2 anh em sinh đôi Huyết mộc, Dạ Nguyệt được mang đi cùng từ dạo đó gởi tới chức phó tướng.

“để người nhìn ra thì người đó đã không ngồi trên ngai vàng kia... người đó muốn chơi, thì ta sẽ phụng bồi tới cùng...”

Quả cầu lửa nặng nề nhích từng chút một xuống mặt sông lấp lánh như dát vàng, đoàn binh mã tinh nhuệ vất vả nhiều ngày trời gương mặt vẫn vô cùng nghiêm nghị và thận trọng tiến vào bìa rừng chuẩn bị dừng chân nghỉ ngơi. Mọi người vừa đốt đuốc nhóm lửa xong thì không gian đột nhiên ngập tràn những luồng khí quỷ dị.

Này được nha, màn đêm dần buông xuống không khí cũng theo đó càng trở lên dị thường lạnh lẽo. Cái ớn lạnh đến rùng mình thấm thấu từ từ vào từng tác da mớ thịt thập phần hung hiểm khiến cho toàn thể nha hoàn nô bộc cùng gia quyến Đường đại nhân chực nhân khẩu run rẩy hoảng sợ.

Nhưng 500 chúng hộ vệ trong tay cầm chắc vũ khí sẵn sàng nghênh chiến, tinh thần cảnh giác cao độ, 2 hàng lông mày nhíu chặt nghiêm túc cẩn trọng.

Quả nhiên quân nhân và dân thường khác nhau một trời một vực...

Rồi đột nhiên một trận hồng nhan lao xuống thế như thiểm điện, tiếng binh khí va vào nhau vang lên dữ dội, quang đao kiếm ánh lóe lên cùng với huyết nhục mờ hồ hỗn độn khiến người ta thất kinh không dám nhìn.

500 ngự lâm quân bình tĩnh ứng chiến bày ra thế trận lấy mạnh hiếp yếu. Cứ 100 người lại bao vây lấy 25 sát thủ hồng y, tuyệt không cho động mảy may tới gia quyến Đường đại nhân, tạo ra 4 vòng vây lớn siết chặt mạnh mẽ.

còn 100 người nữa thì vây khốn lấy một người đeo mặt nạ bạc che kín toàn bộ dung mạo, chỉ để mấy cái lỗ ở mắt mũi miệng.

Cứ nhìn biểu tình và hành động của ngự lâm quân xem ra là được chuẩn bị trước, cảm thấy việc tập kích này như không có gì bất ngờ...

Lính ngự lâm quân tinh nhuệ hơn lính thường vài lần nhưng so với sát thủ được huấn luyện giết người có bài bản thì vẫn kém hẳn vài bậc.

Này cũng không phải là sát thủ bình thường chính là được tuyển lọc, chọn lựa, gọt gao từ lúc niên thiếu đến khi thành niên, đều có khả năng lấy 1 chọi 10, công phu nhất kích tất sát không chút lưu tình.

Nhưng lính ngự lâm quân lấy việc bảo hộ chủ làm đầu, tinh thần liều chết quyết tử chiến đến cùng, như thế biết rõ đối phương đều là cao thủ không thể lơ là, phải toàn lực ứng đối, ngay từ đầu sĩ khí đã dâng cao như thế, e đã được biết... này là ai mặt báo...

100 đấu với 25, lấy số lượng hồng y trừ thực lực, thế trận quyết liệt, lấy dũng mãnh quả cảm hồng y kéo dài thời gian, vũ khí đều được bôi được, tinh thần tự tin một chút cũng là nhiều hơn một phần thắng... được này nhưng lại không phải là độc được, bởi vì, độc, đối với sát thủ của Thiên địa cung chính là vô dụng...

Trong thế trận giằng co chỉ cần để xảy ra chút xúy sơ hở liền gánh lấy kết cục thảm nhất...

Lấy 25 địch lại 100, thực lực so với cao thủ nhị đẳng nhất đẳng trên giang hồ, hoàn toàn có thể kéo gần khoảng cách chênh lệch... tiếc là dù lấy 1 chọi 4, hạ sát thành công cũng khó không lưu lại một hai vết thương nhỏ... dù là vết thương ngoài da, được liệu lập tức theo máu xâm nhập vào cơ thể phát huy tác dụng...

Tác dụng là máu sẽ không thể tự ngừng lại, cứ chảy mãi chảy mãi, hoặc là, các bộ cơ sẽ tê liệt từ từ... chỉ cần nhất đầu tiên không cẩn thận để bị trúng thì chẳng mấy chốc sẽ có vết thương thứ 2, thứ 3...

thật ra thì đây cũng được xem là trúng độc nhẹ... nhưng độc kiểu này thì giải trừ lại càng chậm... sự thật là những loại độc càng nguy hiểm trực tiếp đến tính mạng thì giải trừ lại càng nhanh.

Tất cả sát thủ sau khi trải qua bài thi thành công đều cho ăn một viên dược liệu mà thực chất đó là trứng của một loại cỏ trùng. Cỏ trùng này sinh trưởng trong cơ thể con người không những hoàn toàn vô hại mà ngược lại khi cơ thể vật chủ bị trúng độc chúng lập tức tiến tới vừa hút lấy chất độc vừa nhả chất nhầy có tác dụng chữa lành vết thương.

Chất độc càng mạnh thì việc giải độc càng nhanh, chúng chính là xem kịch độc thành thức ăn... chỉ là có một nhược điểm nho nhỏ, mỗi tháng tốt nhất nên có một bữa cho chúng ăn kịch độc, bằng không vào ngày trăng tròn chúng sẽ thải ra chất độc bá đạo tới mức sống không bằng chết, đến lúc đó ngay cả sư tổ của các chủ cũng thúc thủ vô sách...

chỉ là các chủ đương nhiên không giải thích kỹ càng, đơn giản nói là.

"tất cả các người đều được ăn một chất kỳ độc thiên hạ không thuốc giải, bản giáo phát cho mỗi người các người 2 viên chỉ có tác dụng ức chế tạm thời, vào ngày trăng tròn hàng tháng cần uống 1 viên, cứ 2 tháng 1 lần bản giáo mới cung cấp được... vì đây là kỳ độc cho nên hầu hết các loại độc còn lại nếu chẳng may bị trúng sẽ tự động rất nhanh được bài trừ..."

Lại nói, những kẻ bị trúng chiêu hiển nhiên không lo lắng độc phát tác lâu, yên tâm là sẽ nhanh chóng trừ khỏi... chỉ là thật không ngờ, đây không phải là độc gây yếu hại đến tính mạng... này, thật bất khả tư nghi...

Phàm là giao chiến quyết tử, độc được chuẩn bị sẵn để bôi lên vũ khí há lại chỉ là dược xoàng... nếu quả thật là vậy, thì hẳn là biết được bí mật của sát thủ Thiên địa cung... vậy chẳng phải là có gian tế nằm vùng...

Có kẻ muốn bảo hộ cho Đường uyên hải... này cũng dễ hiểu, Đường uyên hải là nguyên lão tam triều, làm tới chức thừa tướng, người người tôn kính...

Nhưng nếu hoàng đế muốn giết lão tại sao lại chỉ cho phép dẫn theo 100 sát thủ...

Hoàng đế muốn gây khó cũng chẳng phải lần đầu...xem ra...có ẩn tình chi đây...

Phải tìm hiểu chuyện này mới được...

Theo như tình hình diễn biến trước mắt rất có thể kết cục là lưỡng bại câu thương...vậy thì ai là kẻ ngư ông đắc lợi...

Mây xám xịt,thình thoảng để lộ mảnh trăng thượng tuần cong vút,âm đậm.Gió xô đẩy,đưa mùi máu tanh lan xa vạn dặm,trắng run rẩy,đao quang kiếm ánh phía dưới,người sát người,nhân tình tựa mong manh...

Không gian u ám,sát khí ngập trời,gió rít gào vùn vù,như bi thống như giận dữ như oán hận,cây cỏ xôn xao một mảnh kinh hãi,tang thương như thế,người đối người chẳng chút lưu tình...

Thân ảnh hồng y như ngọn lửa nơi u minh,linh động là thể hư ảo tựa quý mị,mỗi lần lướt qua lại một thân hình ngã xuống.Ra tay như thể dứt khoát,từng chiêu vung ra như thể mạnh mẽ xác chuẩn...là như thể vô tình...

Thân ảnh vùn vút như hồng nhan,mỗi lần vung tay,đao như phong,máu đỏ tới tê tâm phế liệt,vẽ lên không trung,văng ra tứ phía...mắt không chớp,tâm không động...là như thể băng nhân.

Thân như thiểm điện,tung hoành ngang dọc,thể như chẻ tre,không cách gì ngăn được,chiều chiều như vũ,tùy ý lại chẳng thể cản nổi...

Như tu la nơi địa ngục,tàn nhẫn,hung ác...trăng trên cao thất kinh trốn sau đám mây xám xịt dày đặc,gió xung quanh rầu rĩ,tiếng như ai oán,như thê lương...

Đánh một hồi từ trong rừng,cây nghiêng đất lở đánh tới ra đường đèo...đánh từ lúc trăng non mới nhú lưng chừng trời tới lúc treo lơ lửng trên đỉnh đầu,âm đậm thất sắc...

Đến khi nhìn lại,xung quanh thi thể la liệt,tay chân ngổn ngang,xác người tràn ngập khắp nơi,mùi máu tanh tươi nồng đơm này so với bãi chiến trường cũng không khác nhau là mấy...

Nhìn lại lần nữa,số người còn đứng đều là hồng y,50 nhân mạng một thân chặt vật, thương tích đầy mình phải dựa vào vũ khí mới có thể đứng vững vàng...

Người đứng ở giữa vòng vây tứ thi,thân thẳng tắp như cây tùng nghiêng gió,tà áo phiêu phiêu,tóc dài vũ vũ.

Bảo đao Hắc long nha cắm trên mặt đất nhuộm huyết dịch,thân đao sáng bóng,vài dòng huyết như mạch máu trơn trượt chảy xuống.Bàn tay nắm hờ nơi chuôi nhẹ run,mu bàn tay lấp lánh 3 đường huyết sắc...

Hô hấp gấp rút,dồn dập,đầy nhiễu loạn,xem ra hao tổn không ít khí lực...

Thân thể nhiều chỗ lộ ra vết thương rỉ máu,cứ không ngừng nhỏ giọt thấm đẫm vào hồng y...

Dưới ánh sáng hư ảo mờ nhạt của vầng trăng khuyết,trong đêm khuya u ám tĩnh lặng,áo đỏ rực nổi lên như quý mị hung hiểm...Ẩn sau mặt nạ bạc hoa văn tinh xảo là cặp mắt u lãnh hờ hững nhìn lướt qua vạn vật...

Rồi đột nhiên từ trong rừng phóng ra một loạt ám khí,theo sau là bóng dáng 2 hắc y vùn vút lao tới.

Mục tiêu đứng đấy vẫn bất động,chỉ khẽ nghiêng đầu lách thân liền tránh thoát được nhìn có vẻ dễ dàng nhưng thực chất lại khá chật vật.

Tiếp đó lại một luồng ám khí phóng đến tới tấp,chàng thể lực tiêu hao tránh né không nổi buộc lòng rời tay khỏi đao lùi lại vài bước.

2 hắc y nhân thân vừa rơi xuống đất cũng là lúc phía sau lưng cảm phập phập một loạt mũi tên.Cả 2 cùng thổ ra một búng máu rồi té ngã bất tỉnh...

Nhưng trước đó số ám khí vẫn lao tới.

Một ám khí xẹt qua bắp đùi không may lại trúng ngay miệng vết thương cũ,khí lực vốn suy kiệt lên chống đỡ chẳng lại con đau buốt truyền tới khiến chàng lùi mấy bước.

Một ám khí khác xẹt qua vị trí trên tai,lấy đi một ít tóc và cắt đứt sợi dây lụa khiến chiếc mặt nạ rơi xuống.Chàng theo bản năng vội vàng đón lấy.

Một ám khí nữa sượt qua vai trái,chàng chật vật lùi một bước,một ám khí sượt qua vai phải,một bước lùi nữa lại là lùi vào khoảng không.

Nói thì chậm nhưng mọi việc tiếp diễn lại chỉ trong vài cái chớp mắt...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Mặc Phong.

Trước mắt,hiện lên bóng dáng một người vừa từ trong rừng lao ra,nhìn thấy tình huống nguy hiểm của chàng liền tăng tốc phóng tới nhưng vẫn chậm một nhịp.

Người đến,một thân thanh y phiêu dật tựa trích tiên, gương mặt như họa tinh mỹ tựa bảo ngọc.Người này trước giờ đều an dật tĩnh nhiên,hôm nay trên dung nhan thanh diễm lại lộ ra sự khẩn trương,kinh hoàng. .hắn cứ mở to đôi mắt đẹp nhìn chàng nhanh chóng bị màn đêm và mặt sông nuốt mất. .

Một bóng dáng từ y khác cũng từ không trung hạ xuống,vác sau lưng là một cánh cung được làm từ ngà voi,gương mặt mỹ thiếu niên non nớt trong nét mềm mại như hoa lại có sự sắc bén quý hiếm của một thanh bảo kiếm.

“phong ca!...”

Giọng nói hoảng hốt phía sau vang lên.

“phong ca!...chủ nhân?...”

Giọng nói càng gần càng lộ rõ sự hoảng loạn.

Thanh y từ tốn nhắm 2 mắt lại,hít sâu một hơi,một lúc sau mới mở 2 mắt ra,quay lại,ngũ quan minh diễm lại an an nhiên nhiên,giọng nói cất lên nghe tựa tiếng gió êm ả vọng về nhưng vẫn khó dấu được lo lắng,bất an..

“không sao...chủ nhân sẽ không sao...”

Một bóng dáng lao đảo tiến tới,đi vài bước lại ngã quỵ,người này toàn thân cao thấp quần áo rách tả tơi lộ ra miệng vết thương máu nhỏ tí tách trên mặt đất phải dùng trường kiếm để dựa vào.

Y phục đỏ như nhuộm huyết nhìn vô cùng thê thảm,gương mặt trắng bệnh hẳn là do mất quá nhiều máu,đôi mắt trợn trừng mở to kinh hoàng,đôi môi tái nhợt run run...Thật chặt vật mới đi được tới bên mép vực rồi quỵ xuống. .

“Từ kỳ...chủ nhân không sao đâu,sẽ không...yên tâm...”

Giọng nói thanh y mềm mượt như nhung,ôn nhuận như nước,thấm thấu vào lòng khiến người nghe bình tâm. .

“thật sự là không sao?...”

Từ kỳ khó khăn nói,lệ bất tri bất giác rơi xuống. .

“đại nghiệp của chủ nhân còn chưa hoàn thành,người phúc lớn mạng lớn nhất định có quý nhân cứu giúp...”

Giọng nói thanh y đầm đìa từ trên cao vọng xuống,ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía chân trời,rồi nhìn mặt sông lăn tăn sóng gợn. .Mặc tuyết,ngài nhất định phải phù hộ cho chủ nhân. .đôi mắt tuyệt đẹp khẽ nhắm lại. .

Rồi đột nhiên xa xa có tiếng vó ngựa vang lên,một đội quân từ y khoảng 5 chục nhân mạng với 2 nữ nhân cầm đầu,một người trầm ổn thanh tú chính là Mặc liên và một người nhìn vừa âm áp như nặng lại trang nhã cao quý như bạch lan chính là Mặc Vân.

Tất cả bọn họ cùng xuống ngựa,nhưng chỉ có 2 nữ nhân dùng ánh mắt kinh hoàng quan sát xung quanh và tiến lại chỗ Từ kỳ.

“Phong huynh,tiểu Hoa...chuyện gì thế này...?”

2 người được xướng tên chính là Mặc Phong và Huyết Hoa.

Mặc Vân hỏi,âm điệu không che giấu được sự bàng hoàng.

“Từ kỳ hẳn sao vậy?...”

Nam nhân thanh y nhìn 2 nàng rồi gật nhẹ xem như là chào hỏi.

“Liên tỷ,Vân tỷ,lát trên đường về đệ sẽ nói rõ ràng”

Mỹ thiếu niên cất tiếng,chất giọng trầm ấm nghe cứ như được thưởng thức một tách trà thượng hạng.

2 người nhìn nhau rồi gật nhẹ.Mặc phong từ tốn nói.

“nhờ 2 muội hộ tống gia quyến của Đường đại nhân tạm tới biệt viện Minh Kính...ta sẽ tới bái kiến minh chủ sau...”

“được!”.2 người cùng đáp.“vậy chúng ta đi trước...”

Mặc Phong gật nhẹ.

2 người sau đó xoay người đi về hướng gia quyến Đường đại nhân.

Mặc phong bấy giờ mới đưa mắt nhìn Huyết Hoa,thấp giọng căn dặn.

“bảo vệ chu toàn gia quyến Đường đại nhân,che giấu thân phận của bọn họ cho tốt...”

“phong ca,huynh trăm ngàn lần đừng có đi lại một mình...”

Huyết Hoa ngược cặp mắt to tròn long lanh ánh lên sự quan tâm,chất giọng ầm áp như vuốt ve lòng người.

“tiểu Hoa,ta biết phải làm gì...”Mặc phong bắt đầu dãi thò dài.

“phong ca...còn chủ nhân...?”

“sẽ không sao...rất nhanh đệ sẽ được gặp lại người...”

Mặc phong hứa hẹn.Huyết hoa gật nhẹ sau đó nhìn xuống Từ kỳ.

“huynh phải có lòng tin,chủ nhân nhất định sẽ bình bình an an...”

Từ kỳ gắng gượng đứng dậy,guơng mặt vẫn không có tí huyết sắc...

Huyết hoa xoay người gia nhập cùng chỗ với nhóm tử y lục đục lên đường,đội quân hồng y chậm chạp tiến lại chỗ Từ kỳ,trông như một binh đoàn thầy ma...

“...thống lĩnh...chuyện này là sao?”

1 tên cất giọng nghi hoặc...Từ kỳ mắt lạnh lẽo nhìn gã,cất giọng hỏi ngược lại.

“cản được không?”

“hả?...”

“bây giờ các ngươi đánh lại được nữa không?”

Giọng tử kỳ âm trầm nghe như được hun đúc từ sắt khí.

“không...”.Gã run run mở miệng.

“nếu đã thế...chuyện này ngươi nói phải như thế nào?”

“chuyện này...”.Gã hoang mang.

“nếu để các chủ biết chúng ta không hoàn thành nhiệm vụ thì như thế nào?”

Từ kỳ hỏi gã,mắt lạnh quét qua chúng thuộc hạ,sau đó chậm chạp tiến lại.

“các ngươi sẽ không muốn trở thành vật thí nghiệm thử thuốc độc của các chủ chứ?”

Mắt lạnh lại quét qua đám thuộc hạ tàn tạ,rồi cao giọng quát lớn.

“trả lời xem nào?có muốn nhận trừng phạt sống không bằng chết đó không?”

“không muốn!”

Cả lũ găng hết sức đồng thanh.Từ kỳ lạnh lùng nói tiếp.

“Tất cả lính ngự lâm quân đều bị chúng ta diệt,2 tên hắc y kia tuy không biết là do ai phái tới quan sát nhưng cũng đã bị diệt...toàn bộ gia quyến của Đường đại nhân đều chết hết,có hiểu không?”

“hiểu!”.Đám hồng y trăm miệng như một.

Nhưng ngay sau đó một âm thanh trong trẻo vang lên, khiến cả lũ thất kinh hoảng sợ.

“mùi máu hôi tanh bay xa vạn dặm, muốn dọn dẹp thế nào đây?”

Từ một hướng ngược lại của đám tử y khởi hành ban nãy, một nhóm hồng y khác phóng ngựa lao tới. Dẫn đầu tiên là một nữ tử khoảng 18 tuổi, xinh tươi như hoa đào, gương mặt tú lệ, ánh mắt long lanh linh động, nụ cười thoải mái rực rỡ.

Theo sát phía sau nàng khoảng 50 hồng y nữa.

Từ kỳ nhìn nàng ta như nhìn thấy tử thần, đám thuộc hạ phía sau run rẩy như đám cỏ nghiêng đại phong.

“ai ui, thật là quá sức thảm hại”

Nàng chép miệng, yếu điệu tiến lại gần Từ kỳ, đôi mắt lấp lánh khi nhìn thấy nam nhân đứng cạnh hắn.

“uy, Từ kỳ, vị mỹ nam tử đứng cạnh ngươi là ai vậy? còn không mau giới thiệu”

Nàng vui vẻ nói, trong âm thanh có sự rộn ràng.

Từ kỳ bấy giờ mới ôm quyền thi lễ, ngắt ngừng nói.

“bái kiến lục cung chủ...”

Nàng gật nhẹ với Từ kỳ, nhưng ánh mắt lại không e dè trực tiếp nhìn thẳng vào Mặc phong.

“tiểu nữ tuy mới hành tẩu trên giang hồ nhưng cũng đi lại nhiều nơi gặp gỡ nhiều người, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một vị đại hiệp ngọc thụ lâm phong tới mức này. Chẳng hay có thể cho tiểu nữ biết cao danh quý tánh”.

Dứt lời nàng ôm quyền thi lễ với đối phương, hoàn toàn bỏ quên mọi chuyện.

Giọng nàng trong veo như nước suối chảy, ánh mắt lấp lánh thẳng thắn nhìn Mặc phong, nụ cười tươi rói chân thành, nhìn không ra phong thái một vị cung chủ của nhóm sát thủ lạnh lùng.

Gương mặt tinh mỹ của Mặc phong nhìn nàng, từ đầu tới cuối bình tĩnh thản nhiên, tiếp đó mới từ tốn hoàn lễ.

“cô nương quá lời, tại hạ không dám nhận 2 chữ đại hiệp, tại hạ tên gọi Mặc phong, chẳng hay cô nương tên gọi là gì?”

Nàng cười toe toét, nhìn thế nào trông cũng giống một tiểu cô nương nhà lành đơn thuần bị mỹ nam hấp dẫn.

“thì ra là Mặc công tử, tiểu nữ tên gọi Nam cung u liên, hôm nay được diện kiến, quả thật chính là tam sinh hữu hạnh”.

Đùa à, cái này chính là không khẩu tự khai, thì ra lục cung chủ chính là ái nữ của thiên hạ đệ nhất Nam cung sơn trang.

“Nam cung cô nương quá lời, tại hạ ngưỡng mộ từ lâu”.

Chàng trầm ổn nói. Nàng cười cười, trầm nghĩ, nguy hiểm quá, ta cứ nhiên lại trúng mỹ nam kế. Nam nhân lớn lên tại sao lại khuynh quốc khuynh thành giống tên đại ca hồ ly của ta lắm gì... Nàng khó khăn dời mắt khỏi Mặc phong, thần sắc lập tức trở lại bình thường.

“phát thuốc.” Nàng khoát tay, lạnh lùng ra lệnh. Lập tức các thuộc hạ của nàng tiến tới.

“khoan đã !”. Từ kỳ gắt nhẹ. “Lục cung chủ muốn làm gì?”

“ngươi nghĩ ta muốn làm gì?”.

Nàng một bộ nhon nhon nhìn Từ kỳ từ đầu tới chân một phen thê thảm.

“các ngươi bây giờ có khác nào phế nhân, đứng còn không nổi, ta đương nhiên là phát dược trị bệnh, ta có lòng tốt, các ngươi không cảm kích thì thôi, xem bộ dạng như đề phòng kẻ địch là sao?”

Nàng nói, giọng điệu vô cùng ủy khuất, không biết là diễn cho ai xem.

Cả đám bất khả tự nghi nhìn nàng, không phải là phát thuốc độc sao? giờ bọn họ có khác nào cá nằm trên thớt, có muốn giãy cũng giãy không nổi... này là có dụng ý gì?

“thế nào? có nhận không?”

Nàng lười biếng nói. Từ kỳ ngoan ngoãn ôm quyền thi lễ.

“đa tạ lục cung chủ!”

Nàng gật nhẹ, lại khoát tay, các thuộc hạ của nàng theo lệnh hành động.

Bọn họ sau khi nhận được thuốc thì ngồi xuống dưỡng thần.

50 người của lục cung chủ cùng bắt tay đào 6 cái hố lớn để chôn tử thi, sau đó lại vẩy thuốc để khử mùi hôi tanh, mọi việc xong xuôi thỏa đáng cũng là lúc bình minh dâng lên.

Trước đó thì, diễn ra cuộc nói chuyện nho nhỏ.

“Lục cung chủ, người định thưa chuyện này cho các chủ biết?”. Tử kỳ thăm dò.

“đương nhiên.”

Nàng nhanh nhẩu trả lời, sắc mặt của Tử kỳ mới có tý huyết sắc lại lập tức trở lên tái nhợt.

“ta nói này Tử kỳ, các người tốt nhất lên mau chóng đi tìm ngũ cung chủ, những chuyện khác không cần quá quan tâm, các chủ thật ra cũng không xem trọng việc Đường uyên hải còn sống hay chết, nhưng nếu ngũ cung chủ có mệnh hệ gì thì lại là đại sự...”

Nãy giờ nàng nói chuyện với Tử kỳ nhưng ánh mắt lại dán lấy bóng dáng phiêu dật của Mặc phong đang đứng quay lưng lại 2 người.

Dưới sắc trời đang dần dần thức giấc hân như cây ngọc đón gió, yên tĩnh và trầm ổn như danh sĩ, lại như tướng tài, nhưng toàn thân không hiểu sao vẫn có lớp hào quang quý khí bức người mà ngay đến bậc vương tôn công hầu cũng kém một bậc.

Tử kỳ kinh ngạc nhìn nàng, cảm thấy chẳng hiểu gì cả, không phải từ trước tới giờ các chủ luôn tìm việc gây khó dễ cho chủ nhân của họ sao?

“à, nếu ngũ cung chủ mà vong thì làm gì còn kịch hay mà xem”

Nàng nhẹ giọng nói thêm.

“gì?” Tử kỳ há hốc mồm nhưng lục cung chủ làm lơ nhìn nhìn đáng lưng mỹ nam tử trước mặt.

“thế 2 tên hắc y nhân kia là của ai?” Tử kỳ buột miệng hỏi.

“còn của ai vào đây, chính là cái người luôn luôn muốn biết nhất cử nhất động của các người đấy, kẻ mà, ta không nói ra, các người tự hiểu lấy”.

Nàng nhảm nhảm nói, sau đó tí tởn tiến lại gần Mặc phong, cất giọng ngọt lịm.

“Mặc công tử!”

Nghe có người gọi, hắc tử từ từ quay lại.

“tiểu nữ còn có việc phải làm, đành cáo biệt ở đây, nếu sau này có duyên tái ngộ mong Mặc công tử nể mặt chịu uống với tiểu nữ ly rượu nhạt”.

Dứt lời nàng ôm quyền thi lễ, bộ dáng cực kỳ nhã nhặn. Mặc phong hoàn lễ, chất giọng êm ái mượt mà vang lên.

“tạ hạ cung kính không bằng tuân mệnh”.

“Mặc công tử, chẳng hay huynh sẽ ở lại cùng đám Tử kỳ tìm người?”

“đúng vậy!”

“Mặc công tử hẳn biết thân phận của người đó?”

“biết!”

“Mặc công tử quả nhiên khí khái bất phàm có thể kết giao được với tên ma quỷ đó... chỉ là tiểu nữ tầm nhìn hạn hẹp chưa từng nghe qua danh hào của huynh...”

“tạ hạ tửu nhỏ sống ẩn cư, thỉnh thoảng mới đặt chân vào giang hồ, cách đây nhiều năm hữu duyên được kết giao với ngũ cung chủ”.

Mặc phong điềm đạm trả lời, trên mặt tư dung bình ổn như mây trôi nước chảy.

U liên cười cười, thầm nghĩ, người này đối đáp trôi chảy, cử chỉ khoan thai, dung mạo như ngọc, thật là nam nhân ngàn người chọn một... không đúng, nàng lắc đầu rồi nhìn chằm chằm Mặc phong.

Mỹ nam này là vạn người chọn một trăm năm tái sinh... Đứng dưới nắng sớm mai, một thân thanh y khoác lên người hần như bùng sáng mang lại cảm giác choáng ngợp, khiến người ngắm không dám thở mạnh như sợ kinh động mộng ảo...

Thế gian lại dưỡng một nam tử thanh cao vô khuyết phong tư tuyệt đại bức này... nữ nhân phải thế nào mới đứng cạnh bên được đây?...

“vậy thì tiểu nữ chờ tin tốt của ngũ cung chủ tử Mặc công tử”.

Dứt lời nàng lại ôm quyền thi lễ lần nữa.

“đó là lẽ tất nhiên”.

Hắn vân đạm phong kinh nói. Nàng tủm tỉm cười rồi quay người, tiến tới chỗ đám Tử kỳ.

Cả lũ vội vàng ôm quyền thi lễ, trâm miệng như một.

“cung tiễn lục cung chủ!”

Nàng nhìn nhìn sau đó phóng lên ngựa lao đi, đám thuộc hạ cũng nhanh chóng bám theo. Nhìn theo cái đám kiêu ngạo kia biến mất trong rừng cây, cả lũ đều ngao ngán phiền lòng.

Tử kỳ bấy giờ mới sực nhớ tới một chuyện, cẩn thận bước tới phía sau Mặc phong cất giọng hỏi.

“nếu Phong ca muốn cứu đám người đó, chỉ cần nói với chủ nhân một tiếng...”

Chỉ cần người mở miệng, có việc gì mà chủ nhân chưa từng đáp ứng, hắn thầm nghĩ trong lòng, chất giọng vừa buồn bã vừa mệt mỏi...

Từ ngày Huyết hải giáo phải tuyệt tích trên giang hồ, tất cả môn hạ đều được chuyển tới các được quán Tâm y làm việc, duy chỉ có 9 vị thủ lĩnh là ở lại khu cấm địa cùng với vị hộ pháp và thánh nữ, dĩ nhiên.

Còn khu vực phía ngoài cánh cửa đá ngăn cách bởi căn phòng chứa núi vàng là nơi sống của các sát thủ Thiên địa cung, thuộc hạ của Vô danh. Nhưng rất ít khi 10 người có mặt đông đủ, đa số đều phải thường xuyên thay phiên nhau ra ngoài làm việc, ngoại trừ một người.

Không tính tới thánh nữ thì Mặc phong chính là người duy nhất suốt ngày hết ngủ rồi ăn, hết ăn rồi thổi sáo, hết thổi sáo thì luyện đao, luyện đao chán thì ăn, ăn xong lại quay ra ngủ... (mình chính là vô cùng cực kỳ hâm mộ độ nhân rồi của nam nhân này nên mới chọn cái tên Mê trùng).

Vì trước đó từng một lần được thánh nữ giao việc con con, chẳng ngờ Mặc phong lại chuyện nhỏ hóa lớn, chuyện lớn biến thành kinh thiên động địa trấn động võ lâm...

Cũng biết Mặc phong mù đường từ nhỏ, chỉ nội cái lòng chảo thiên đường Bạch Liên sơn quen thuộc như thế mà cũng chẳng nhớ nổi, hết lần này tới lần khác đều cần người dẫn đường...

Một người hoàn hảo đến từng chi tiết, không ngờ lại có một nhược điểm bi ai tới vậy... trên đời này quả nhiên chẳng ai là toàn vẹn... chuyện xấu hổ của hắn tạm thời không đề cập tới...

Sau khi Vô danh trở thành giáo chủ liền đề duy nhất một người trong Thiên địa cung biết được sự tình, cũng là tiện sau này làm việc, chính là Tử kỳ.

Vô danh đối với vị thuộc hạ thân tín kém một tuổi này coi như đệ đệ mà đối xử mặc dù biết rằng đối với một sát thủ cần phải máu lạnh tuyệt tình...

Tử kỳ còn nhớ rất rõ, lần đầu tiên gặp mặt 10 người đó là cách đây 10 năm, lúc đó hắn mới hơn 14 một chút, giờ nghĩ lại dung mạo của mấy người đó theo năm tháng dường như chẳng hề thay đổi.

Đặc biệt là cái tên Huyết hoa, tới bây giờ trông vẫn non nớt thơ ngây như một tiểu thiếu gia danh giá...

Còn cái vị đứng ung dung nhàn tản trước mắt đây... lần đầu tiên diện kiến lập tức khiến hắn nhìn tới mức phát ngốc, Vô danh phải gọi tới mấy lần hắn mới từ trong cơn chệnh choáng tỉnh lại, gương mặt lập tức đỏ như máu...

Thánh nữ không hiểu vì sao đối với cái vị như bình hoa di động này vô cùng sùng, tới mức muốn gì được lấy, Vô danh thấy thế cũng tự động coi Mặc phong như thú cưng mà nuông chiều... 2 vị chủ tử còn như thế...

“Đường đại nhân chính là ngoại công của chủ nhân...”

Không nhanh không chậm, Mặc phong cung cấp một thông tin trấn động.

Tử kỳ há hốc mồm mãi không khép lại được.

“chuyện này... thánh nữ từng nói với chủ nhân... nhưng... rất nhiều chuyện người đã quên mất... nếu như lúc đó ta nói cho người biết... thì người sẽ làm gì?”

“...ta...”Từ kỳ ngắc ngứ mãi.“ta sẽ bắt cho chủ nhân hay...”

Cuối cùng cũng phun ra được.

“sau đó thế nào?”.Mặc phong nhẹ nhàng hỏi tiếp.

“...sau đó...”

“chủ nhân sẽ phản ứng ra sao?ngươi đoán được không?là tin hay không tin?”

“lời của Phong ca nói,chủ nhân sẽ tin”.Từ kỳ nói chắc như đinh đóng cột.

“vậy nếu như chủ nhân tin...ngươi ngàn dặm xa xôi ngày đêm chạy từ Mạc bắc về rồi cứ thế lại chạy đi?”

“việc này...”

“ngươi nghĩ,nếu hoàng đế muốn chủ nhân giết ngoại công của mình,mà chủ nhân lại thả đi...thì chuyện gì xảy ra?”

Từ kỳ ngốc lẳng nhìn hấn một hồi rồi thận trọng đáp.

“nếu quả thật chủ nhân chính là ngoại tôn của Đường đại nhân...mà Đường đại nhân lại chỉ có một ái nữ duy nhất...là Đường...Đường hoàng phi...đang bị diên trong lãnh cung...có nghĩa chủ nhân chính là tam hoàng tử Thiên nguyên...tức là vương gia...”

“xem ra ngươi hiểu biết không ít...”Mặc phong gật nhẹ.

“nghe nói tam hoàng tử hồi bé trên đường tới Côn luân phái thì bị ám sát...chết rồi...”từ kỳ nghi hoặc vẫn.

“...thánh nữ phái vị giáo chủ lúc bấy giờ là ma đạo Vô huyết định giữa đường cướp người...nhưng cuối cùng lại vẫn trở thành sát thủ,còn quên đi cả thân phận thật...”

Hấn nhẹ lắc đầu.

“những chuyện này...đều là thánh nữ nói cho người biết...”

“đương nhiên,chứ ngươi nghĩ ta làm sao biết được...”

“có chuyện gì mà thánh nữ không nói cho người biết không?”

Từ kỳ đánh bạo hỏi.

Mặc phong ngần ra nhìn hấn một chút rồi nhẹ nói.

“nếu các chủ hỏi chủ nhân sẽ trả lời ra sao?hoàng đế nghĩ gì?”

Hấn chuyển đề tài,gọng điệu có phần lạnh lẽo khiến Từ kỳ giật mình,tâm kêu không ổn liền thức thò quay lại chủ đề chính.

“hoàng đế sẽ nghĩ 2 bên đã nhận thức nhau,rất có thể sẽ không chơi trò mèo vờn chuột như từ trước tới nay với chủ nhân nữa...trực tiếp dùng Đường đại nhân làm con tin uy hiếp tránh đêm dài lắm mộng...”

Từ kỳ run run nghĩ,chủ nhân khó khăn lắm mới xây dựng được chút cơ nghiệp lại bị tên hoàng đế 3 phen 4 bận chơi khó rõ ràng là vừa muốn lợi dụng chủ nhân để làm việc lại vừa muốn hảo hảo dày vò...

Mặc phong cố tình chờ cho ngự lâm quân toàn giết mới xuất hiện,chi là không nghĩ Vô danh lại chật vật như thế,được bồi lên vũ khí đến 8 phần có liên quan tới Thiên địa cung tuy không phải là độc chết người nhưng tác dụng của nó rất rõ ràng.

2 Âm vệ của hoàng đế được phái tới quan sát,nhân lúc Vô danh tổn hao nguyên khí liền phóng ám khí,không ngờ lại chỉ bức được chàng rơi xuống vực,không rõ sống chết...

Lục cung chủ của Thiên địa cung rõ ràng là cũng bám theo từ lâu,nhất thấy mọi thứ diễn biến xong xuôi mới xuất đầu lộ diện...không những ban thuốc giải còn lo lắng cho tình trạng của Vô danh,còn mắt nhắm mắt mở bỏ qua vấn đề của Đường đại nhân.

...này là chủ ý của lục cung chủ...hay vốn các chủ không hoàn toàn nghe theo hoàng đế...

Dù thế nào thì việc khẩn cấp trước mắt chính là phải tìm thấy Vô danh...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Ta Tên Hải Đường

Lúc nàng mở mắt ra, chớp chớp mấy cái liền cứng người lại, nàng thấy, mình đang ôm lấy một người. . .Nàng thận trọng hít lấy một hơi rồi nhẹ nhàng nhấc cánh tay của mình, đồng thời tự xê dịch bản thân ra xa. . .

Này được nha, là nàng tự chủ động lấn tới, chứ vị trí của người ta vẫn không hề nhúc nhích. . .

Nàng ngồi dậy, tiếng bụng réo vang ầm ỉ, ngó quanh quanh, không biết bây giờ là lúc nào. Cúi xuống nhìn người ta, khuôn mặt lấm tấm mồ hôi, 2 hàng lông mày nhăn lại, đôi môi mím chặt. . .gặp ác mộng à?

Nàng đặt bàn tay lên trán đối phương, cảm thấy nóng nóng, tay còn lại vươn ra bắt mạch. . .

Đột nhiên khoe mắt đối phương lấn xuống 2 hàng lệ, nàng nhìn đến thất thần. . .người này. . .mơ thấy gì lại đau thương tới vậy?

. . .đường đường là nam nhân đầu đội trời chân đạp đất. . .lệ chỉ rơi khi phụ mẫu qua đời. . .

-Mặc tuyết. . .

Gi?

Âm thanh khe khẽ vang lên, như tiếng gió lướt tới, êm ái gọi tên. . . ái nhân. . .

-Mặc tuyết. . .

Lời thốt ra, nhẹ như hơi thở mong manh yếu ớt, lại nặng như thế khiến cả người nàng đều chấn động.

Tĩnh. . .thâm sâu tựa biển. . .

-Mặc tuyết. . .

Bàn tay chàng lạnh lẽo run rẩy, trong vô thức gắt gao nắm chặt lấy bàn tay nàng. Nàng chỉ còn biết ngồi bất động bên cạnh đối phương, để mặc bàn tay chàng siết tới mức đớn đau. . .

Một lúc sau khi hơi thở đối phương trở lên ổn định hơn nàng khó khăn rút tay mình lại, nhấn nhá xoa nắn bàn tay, miệng cảm râm.

-việc gì phải khóc vì nữ nhân, không có được là bởi không thuộc về mình, cưỡng cầu chỉ càng thêm đau khổ. . .

Nàng nói nghe thật đơn giản, cũng thấy có lý. . .nhưng, đó là phán xét của người ngoài cuộc thường sáng suốt minh mẫn. . .còn người trong cuộc thì chỉ có thể mãi trầm luân u mê. . .

Con người. . .có thể dùng lý trí để yêu không. . .có thể bắt trái tim thôi không tưởng niệm, thôi không chấp nhất. . .

Tĩnh. . .như sợi thiên tằm, càng vùng vẫy càng chói chặt, càng dầy dụa càng lún sâu. . .vạn kiếp bất phục. . .

Nàng đứng lên, lấy quần áo của mình xuống nhìn về phía đối phương. . .rồi cời y phục ra thay, xong xuôi lại phơi cái áo đồ lên bước ra khỏi hang.

Không gian ngập nắng vàng, những đám mây trắng tinh như những đàn cừu nhón nhợ gặm cỏ, vài chỗ lộ ra da trời xanh như viên lam ngọc thượng đẳng. . . Xung quanh cây cối rậm rạp lên nàng không cảm thấy ngột ngạt, gió không ngừng luồn qua những tán lá chạy nhảy khắp chốn tạo ra vô vàn âm thanh xôn xao. . .

Phải đi tìm chút thức ăn nhưng, ăn gì? Thịt thú rừng? làm ơn, mặc dù nàng vào rừng vô số lần nhưng đều là đi sáng về chiều mang theo thức ăn chưa từng đặt bẫy. . .để xem có trái dại nào không, ừm, quanh đây không biết có nhà dân?

Đi một hồi, miệng thêm khát, bụng thêm đói, thời tiết tuy dễ chịu nhưng vẫn khiến nàng choáng váng đầu óc bước chân không vững liền cứ thế lấn xuống đồi.

Chặt vật ngồi dậy ê ẩm cả người, nàng ngó xung quanh, đập vào mắt nàng không xa là một nhúm nấm. Nàng hoan hỉ cả nhắc lại gần, nhận ra đây là loại nấm thường mọc dưới những gốc cây thông đỏ vào mùa thu, là nấm từng nhưng, loại này thơm ngon lắm nha.

Nàng cời áo sơ mi ra dùng làm đồ đựng, cúi xuống nhẹ nhàng bứt chúng lên rồi phóng mắt ra xung quanh liền cười tít.

Một bên là con sông Lệ xanh trong uốn lượn, một bên là vạt rừng thông đỏ cao to ôm lấy, một bên là dòng nước lấp lánh êm đềm chảy, một bên là lá cây rì rào nói chuyện vui tai, dưới những gốc cây, xen lẫn với thảm lá mục, nấm mọc như vào mùa.

Không kìm nén,nàng bật cười ha ha 2 tiếng,cái chân hơi nhói đau liền quên mất luôn,hi hi hà hà bút hết đám này đến đám khác.Cuối cùng khi ngẩng đầu lên liền không biết làm sao để quay về...

Cái mặt mấy phút trước còn tươi như hoa giây sau đã héo rũ,nàng đứng ngẩn ra một lúc,cố gắng nhớ lại đường về...Ngẩng đầu,nhìn bầu trời âm u như sắp mưa...

Nàng quay ngược trở lại,chậm rì rì bước đi,dù sao cũng từng lăn lộn vô số lần đi ngược về xuôi trong rừng,khả năng dò đường không thể xem thường.Nàng trèo lên lại con dốc,chặt vật một phen cuối cùng cũng nhìn thấy cửa hang có mấy cái cây chuối không quá.

Bước vào hang,nàng đặt đồng nắm xuống rồi đến bên nam nhân ngồi xuống,một tay sờ trán một tay bắt mạch...vẫn sốt nhẹ...

Nhìn đôi môi người ta khô khốc nàng bắt giác cũng thấy khát nước vô cùng liền đi ra ngoài cửa hang vật lấy một ít lá chuối rồi trở vào tiến tới hồ nước khoáng nóng.

Nàng đặt 2 miếng lá lên mặt đá còn một miếng cuộn lại thành phiếu kín hứng lấy nước đầu nguồn.Cũng khá nóng nhiệt độ rất thích hợp để ngâm mình nhưng mà để uống thì có chút bỏng miệng à.Vừa uống vừa thổi thổi miễn cưỡng coi như thông qua,ừm,vị hơi khó uống một chút,mằn mặn...

Nàng uống xong phần của mình liền lấy thêm lần nữa rồi đi ra ngoài,vừa đi vừa thổi thổi.Nàng ngồi xuống bên,cẩn thận ghé miệng phiếu vào miệng người ta,một tay hơi kéo cằm xuống,một tay từ từ đổ.

Đổ một chút thì dừng lại,thấy người ta theo bản năng tự động uống nước mới tiếp tục nghiêng tay đổ chậm chậm.

Cho uống xong nàng nhìn mí mắt đối phương giật giật nhưng cũng không mở mắt ra.

Nàng ra ngoài nhìn sắc trời càng âm âm u u như chuẩn bị có bão tố liền vội vội vàng vàng nhặt nhay cành lớn cành nhỏ,vừa khuôn về hang thì mưa lộp bộp rơi xuống.

Hạt nào hạt láy cũng to đùng đùng chẳng mấy chốc thì rào rào như trút nước,cả không gian chìm trong cảnh trắng xóa nhật nhòa.

Cái hang phút chốc tối om om,lại một phen khó khăn lắm mới nhóm được đồng lửa.Nàng mang đồng nắm vào hồ nước khoáng nóng,rửa cả 2 phiến lá chuối kia và chục cái cành nho nhỏ để lát nữa xiên nắm nướng.Tiếng bụng thì nhau réo vang khi nghĩ tới lát nữa sẽ được ăn những miếng nắm tươi ngon lành.

Nàng đặt 2 tấm lá chuối đựng đầy nắm tươi lên một tảng đá kê sẵn gần đồng lửa,sau đó phoi chiếc áo sơ mi đã được giặt lên rồi mới ngồi xuống một tảng đá khác gần đây và bắt đầu xiên nắm nướng.

Chẳng mấy chốc mùi nắm thơm lan tỏa khắp hang đánh thức cái kẻ ngủ li bì chẳng biết trời đất gì.

Người đó cựa quậy ngồi dậy,dùng đôi mắt vẫn còn nửa tỉnh nửa mê để nhìn nàng.Nàng quay đầu lại,tươi cười hơn hơ.

-thức dậy rồi sao?đói bụng lắm phải không?

Vừa nói nàng vừa xoay xoay trong tay 4 xiên nắm rồi đặt chúng tạm xuống,cầm lấy 4 xiên khác đã được nướng chín bước tới bên đối phương.Nàng ngồi xuống đưa cho người ta,thân thiện nói.

-rất ngon đó!

Đối phương nhìn nàng một lúc rồi mới chậm chạp cầm lấy,cũng chậm chạp y như vậy giải quyết chỗ nắm.

Nàng lại đi ra chỗ cũ tiếp tục công việc nướng nắm dang dở,trong khi nàng tập trung làm việc của mình thì thỉnh thoảng ánh mắt của đối phương vô tình lại lướt tới.

Khi chàng rơi xuống mặt sông lạnh ngắt,cơ thể vốn suy kiệt nhanh chóng ngất lịm mặc cho dòng nước đưa đẩy,y nghĩ cuối cùng vang lên trong đầu là chàng tuyệt đối không thể chết.

Chàng không biết trôi được bao lâu và bao xa cho đến khi cảm thấy có người kéo lên...mở đôi mắt trĩu nặng ra,hình ảnh đầu tiên là một tiểu cô nương xa lạ...

Cô nương này tóc thì cắt ngắn ngắn trông vô cùng kỳ quặc,rối bù xù như tổ chim,mũi lại lem lốc,y phục càng cổ quái,để lộ 2 cánh tay thật không ra làm sao...tổng thể nhìn càng khó chấp nhận,sao lại có cô nương dị tới vậy...

-ăn nữa không?

Nàng vui vẻ hỏi,sau đó tự động đứng lên,đi về phía người ta,hơi cúi người xuống chìa 4 xiên nắm nữa.Nhưng khi đối phương vươn tay ra định cầm lấy thì nàng giật lại làm chàng đứng hình...

-ngươi không có gì để nói với ta sao?

Nói gì? Tay chàng vẫn vươn ra khoảng không, cả cơ thể đều không nhúc nhích, biểu tình trên mặt là nghi hoặc khó hiểu. Nàng thờ dài, cúi 4 xâu nắm vào bàn tay đang vươn ra.

-ta không làm khó người nữa, ăn nhiều một chút!

Nói xong nàng lại trở về vị trí cũ tiếp tục vừa nướng vừa ăn, thầm nghĩ người ta cũng đủ thảm rồi, vừa thất tình vừa trọng thương, ta đại nhân không xo đo làm gì một câu cảm ơn...

Chàng vừa từ tốn ăn vừa quan sát xung quanh, bên cạnh là tấm mặt nạ bạc và thè mộc bài, tấm áo đỏ được phơi phía cửa hang gần đồng lửa cùng chiếc quần dài màu đỏ, tiết khổ, tất, một cái áo lạ lưng, phía dưới là đôi giày của chàng.

-ăn nữa không?

Nàng hươ hươ một xâu nắm trước mặt đối phương, chàng nhìn nhìn rồi lắc nhẹ.

-vậy khi nào ăn xong thì vào phía trong ngâm mình nhé!

Chàng gặt một cái, để cái que không thứ 8 vào cùng chỗ với 7 cái que ăn xong, sau đó xoay người mặc 2 cái áo vào, rồi đứng lên bước về phía hồ khoáng nóng.

Trong khi chàng tắm thì nàng vừa tấn công tiếp chỗ nắm còn lại vừa nhìn nhìn màn mưa xối xả ngoài kia. Bầu trời tối xầm tự lúc nào, nàng đoán chắc khoảng đầu giờ thìn, gió lạnh lẽo từng đợt thổi vào hang mây mà có đồng lửa lớn sưởi ấm.

Nàng cho thêm mấy cành cây vào, tiếng củi cháy lép bép lan tỏa hương thơm ngai ngái. Nàng khịt khịt mũi đột nhiên tiếng sấm nổ lớn liên hoàn khiến nàng giật mình.

Ngoài trời lóe lên mấy luồng chớp, không gian bừng sáng rồi vụt tắt...

Nàng chưa từng ở lại qua đêm trong rừng... Chưa từng ngủ trong hang... chưa từng gần gũi thể với nam nhân... chưa từng nhớ nhà như lúc này... chưa từng có cảm giác tương lai mờ mịt vô định như bây giờ...

“tách! tách!”

Nàng giật mình mở mắt, trước mặt là bàn tay một người đang ở trong tư thế chuẩn bị búng tiếp. Nàng đã ngủ gật được một lúc à?

Người ngồi bên cạnh nàng, bình tĩnh nhìn đồng lửa hừng hực cháy, hơi ấm lan tỏa, nhưng gương mặt đối phương vẫn tái nhợt.

Nàng uể oải đứng dậy, vươn tay rất tự nhiên lấy chiếc áo đỏ rồi bước về phía hồ nước không hay biết ánh mắt người ta đang nhìn hành động của nàng lại cảm thấy cực kỳ kinh dị.

Nàng vắt chiếc áo đỏ lên bờ đá rồi cúi đồ mang chúng cùng xuống nước. Vò vò chúng qua một lượt rồi đặt tạm lên hòn đá cạnh hồ, bấy giờ nàng mới thả lỏng tâm trí và cơ thể, tận hưởng cảm giác từng lỗ chân lông từng thớ thịt đều được thư giãn.

Nàng cảm thấy có vô vàn dòng khí dễ chịu không ngừng lưu vào 12 đường kinh mạch rồi lan đi khắp mọi ngõ ngách trong thân thể. Đi tới đâu chúng chữa lành thương tổn tới đó, thoải mái tới mức như có bàn tay của một chuyên gia mát xa...

Nàng nhìn thấy nam nhân ngồi thiền trên chiếc giường lá chuối, y phục chỉnh tề... Nàng nhìn ra chỗ phơi đồ, chỉ còn chiếc áo của mình phơi ở đó...

Đối phương vẫn nhắm mắt dưỡng thần, nàng phơi đồ lên rồi ngồi xuống tảng đá kê bên đồng lửa, đột nhiên không biết phải nói gì, thỉnh thoảng lại vắt thêm củi vào, thỉnh thoảng lại ngủ gà ngủ vịt...

Ngoài trời mưa tuy không còn nặng hạt nhưng vẫn dai dẳng không dứt. Nàng không thể cả đêm cứ ngồi đây mãi được... mái tóc cũng hong đủ rồi.

Nàng tháo giày ra, bước vào giường lá chuối, bấy giờ đối phương mới mở mắt từ từ quay sang nhìn. Nàng thận trọng ngồi xuống bên cạnh, vừa cười cười vừa tia mắt đi khắp thân thể người ta.

-sắc mặt tuy còn nhợt nhạt nhưng thương thế lành rất nhanh, cứ cái đà này thì chẳng mấy chốc là chạy nhảy được rồi.

Đối phương lém cho nàng cái nhìn lạnh lùng không mấy thiện cảm. Gì chứ? mình là ân nhân của người ta cơ mà. Nàng chớp chớp mắt không hiểu.

Đối phương lại quay mặt đi, không thêm để ý tới nàng. Mặt nàng đỏ ra, ve vẩy bàn tay trước mặt người ta.

-này, này! người tên là gì?

Đối phương dứt khoát nhắm mắt lại. Nàng bực mình nha, nhưng nàng nhịn, không chấp với người ốm. Nàng bỏ ra phía trước, đối mặt với đối phương, tiếp tục cười nhe răng.

-ta tên Hải Đường,gọi người là Hồng y được không?

Đối phương lập tức tròn mắt kinh ngạc,trợn một hồi lâu cũng không thốt được một lời.

Gì chứ,thái độ vậy là sao?ai bảo không nói tên cho ta biết.

-ta dù sao cũng có công cứu người,người lại dùng ánh mắt gì thế kia,sao nào?bộ ta nói sai sao?

Đối phương chỉ nhìn nàng đi từ kinh ngạc này sang kinh ngạc khác,nhìn nhìn nửa ngày cũng không thêm mở miệng.Hải đường cũng mở to cặp mắt nhìn thẳng lại không chút khách sáo,hừ hừ,muốn thi trùng ta thi cùng người,xem ai sợ ai.

Cuối cùng đối phương thờ dài một cái,xoay người đi hướng khác.Cái gì,coi nàng là không khí à.

-ta nói,Hồng y,ta đã đắc tội người chỗ nào chứ?

Nhưng đối phương quyết định không để ý tới nàng,vẫn nhắm mắt dưỡng thần. . .Hải đường cũng không thêm chấp,xoay người nằm xuống,đưa lưng về phía người ta,rất vô tư,chẳng mấy chốc hơi thở đều đặn vang lên. . .

Một chút ý thức nữ nhân cũng không có sao?...

Chàng nhìn Hải đường qua khóa mắt,cảm thấy cô nương này thật bất khả tư nghi. . .

Đầu tiên là mặc áo của chàng,gì lại ngủ bên cạnh. . .tự nhiên hết mức,nếu là nữ nhân nhà lành hẳn phải biết nam nữ thụ thụ bất thân chứ. . .

Nhưng cô nương này lại có thể mất to trùng mắt nhỏ với chàng. .không chút yếu thế. . .

Chàng trước hết là ngũ cung chủ của Thiên địa cung,dưới trướng có 200 sát thủ,máu lạnh vô tình,giết người không ghê tay. . .

Chàng là giáo chủ của Huyết hải giáo,môn đồ lên tới cả ngàn trải rộng khắp tứ quốc,ngay đến võ lâm minh chủ cũng là thuộc hạ,khí thế quần lâm thiên địa,ngạo thị nhìn chúng sinh. . .

Chàng là tiên phong Bắc hồ - Vô danh tướng quân thống lĩnh 3 vạn Hắc phong kỳ.Là đội quân hùng mạnh nhất tứ quốc thế mà cũng chẳng tướng sĩ nào có đủ can đảm nhìn trực tiếp vào mắt chàng,luôn là bộ dạng kính cẩn cúi đầu.

Chàng quá mức quý khí lên ai ai cũng cung kính,cũng quá mức ngạo khí nên chẳng ai dám thân cận. . .ngoại trừ vài người. . .

Nhưng đây lại chỉ là tiểu cô nương tay trái gà không chặt. . .

-Hải Đường. . .

Lời thốt ra mà chưa thông qua đại não,chàng giật mình vì chính hành động bộc phát đó. . .

-um. . .

Tiếng Hải đường đáp lại trong vô thức rồi chợt quây xoay người,chàng nhìn gương mặt say ngủ. . .hồi lâu cũng nằm thẳng xuống cách xa nàng hết mức có thể. . .

Vậy mà mùi hương thiếu nữ trong đêm khuya thanh tĩnh lại không ngừng lan tỏa càng lúc càng nồng nàn rõ ràng,xâm nhập vào khoang mũi vào tâm trí chàng. . .mùi hương này...vô cùng quen thuộc. . .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Nụ Hôn Đầu.

Hải đường chớp chớp mắt,rồi lại chớp chớp miệng,cảm thấy ngủ ngon nha.

Tiếng chim ríu rít gọi nhau từng hồi vang vọng vào hang nhỏ,truyền tới tai nàng,không ngừng lú lo.

Hải đường mở bừng mắt,không gian im ắng. . .người. . .đâu rồi. . .

Nàng vội vàng ngồi dậy,ngó quanh,cất tiếng gọi.

-Hong y!

Lắng nghe, không có âm thanh đáp trả... không có bất cứ đồ vật nào của người ấy lưu lại...

-Hong y!

Tầm, có chút khăn trang. Nàng đứng lên đi chầm chầm về phía hồ nước.

-Hong y, người có đó không?

Đĩ nhiên chẳng có ai cả.

Hải đường trở ra, phía ngoài hang, không gian sáng sủa chan hòa nắng ấm. Trận mưa dữ dội đêm qua có lẽ gần sáng mới dứt hẳn, lá cây hoa cỏ vẫn còn vương đầy nước, nàng hít sâu một hơi rồi thở ra, cảm thấy cả người đều sáng khoái.

Không khí trong lành của ngàn năm trước quả nhiên là tiên được đối với người hiện đại mà có tiền cũng chẳng mua được...

Nàng đưa mắt nhìn lên những tán lá phong đỏ ối, nắng óng ánh xuyên qua chúng, khiến vạn vật như phủ lớp hào quang, càng nhắm mắt lại càng tíu mắt lại cuối cùng dừng trước một bóng dáng đồ tựa máu tươi.

-Hong y!

Nàng cất tiếng, giọng trong trẻo, nghe thanh âm thấp phàn vui vẻ.

-ta tìm người mãi, thì ra người ở đây!

Người ta vẫn nhìn nàng bằng ánh mắt không muốn thân cận, nhìn tới mức khiến nàng trột dạ tự nhìn lại bản thân. Nàng cười ngượng hai tiếng, lý nhí giải thích.

-ta chỉ có một bộ đồ, đồ lại dơ quá... nên đành phải mượn tạm... dù sao người thiếu một cái áo cũng chẳng thành vấn đề gì, có phải không?...

Đây không phải là vấn đề thiếu một cái áo, nàng là nữ tử, chỉ mặc độc một cái áo của nam nhân xa lạ, hở cả đôi chân, còn ra thể thống gì? mà chân đi cái gì thế kia? thật không hiểu nổi...

-ta đi đây!

Đối phương lạnh nhạt nói, sau đó liền đảo bước.

Đùa gì đấy!

-nè, ta chỉ quên không hỏi mượn người cái áo thôi mà, có cần keo kiệt nhỏ nhen vậy không?

Hải đường đứng giậm chân tức tối nói, nhưng người ta vẫn đi đều. Nàng nhìn lại cửa hang, quần áo của nàng vẫn còn trong đó. Thôi đi, dù sao sau này cũng không dùng tới... mang theo chỉ thêm đau lòng...

Nàng vội đuổi theo, sóng bước bên cạnh.

-Hong y, người còn yếu lắm, vẫn lên nghỉ ngơi 2,3 ngày nữa...

Đối phương dường như không hề nghe thấy tiếng nàng, vẫn bước đi.

-Hong y, người muốn đi đâu?

Mặc kệ thái độ đối phương, nàng tiếp tục hỏi han, đối phương cũng tiếp tục mặc kệ không quan tâm nàng.

-Hong y, người đâu cần phải bỏ đi gấp gáp vậy, đường thương mới là quan trọng nhất.

Nàng cứ lải nhải bên cạnh còn đối phương xem lời nói của nàng y như đám ruồi muỗi vo ve, vô cùng phiền...

Hải đường bước nhanh lên trước 2 bước chắn ngang đường đối phương, 2 tay dang ra rồi ngẩng cao đầu trông vô cùng khí thế. 4 mắt gườm nhau hồi lâu, chàng đầu đầy hắc tuyến, nghiêng răng nói.

-tránh!

Hừ! có quý mới tránh.

-không tránh!

Nàng khiên quyết đáp, chàng cũng người mất vài giây, chưa từng gặp qua kẻ to gan nào dám đối đáp như vậy.

-tránh ra.

Giọng đối phương lạnh tanh, ần ần sát khí.

-không tránh!

Khẩu khí không sợ trời không sợ đất, một chút nhượng bộ cũng không có. Nàng là kẻ ngốc phải không? không cảm thấy người trước mặt vô cùng nguy hiểm?

-ta nói này Hồng y, ngươi không nên cứng đầu như thế, ngươi là bệnh nhân, ta không những là thầy thuốc còn là ân nhân của ngươi, ngươi không thể không nghe theo được sao?

Lại mất to trừng mắt nhỏ hồi lâu, đối phương cũng phải ngạc nhiên trước thái độ chịu đựng của bản thân.

-được!

Đối phương lạnh lẽo thốt ra rồi bồi thêm.

-ngươi không tránh, ta tránh.

Chàng đây không thèm chấp với tiểu nha đầu cao chưa tới vai mình. Dứt lời chàng lách người sang bên. Mới đi được mấy bước nàng lại chạy lên chắn tiếp.

-mạng của ngươi là do ta cứu, ngươi chưa hậu tạ ta, cứ thế bỏ đi mà được sao?

-ngươi muốn thế nào?

Vô danh nghĩ, chắc do bản thân đang ốm lên mới có nhiều nhẩn nại như vậy, nếu là lúc thường, hẳn nữ nhân vo ve như côn trùng này đã bị chàng đá bay đi rồi.

-on này lớn lắm nha, ta phải hảo hảo suy nghĩ cái đã.

Hải đường cười cười, nhìn biểu tình biến hóa trên mặt đối phương. . .

-được, ngươi cứ nghĩ kỹ vào. . .

Giọng chàng phát ra không chút nhiệt độ. Đối phương lách người bước tiếp, nàng cũng lẻo đẻo đi theo phía sau.

Vô danh đi men theo bờ sông Lê, có con gió thu hiu hiu cuốn lấy chiếc lá vàng thả lên vai chàng, một lát sau mới khẽ rời xa rơi xuống thảm lá khô.

Sau con giông tố đêm qua, vạn vật như được gột rửa trở lên cực kỳ tươi tắn đọng đầy sức sống. Tâm của nàng sau sự thỏa hiệp bất ngờ của tên Hồng y kia cũng nhẹ nhõm được đôi chút. Nàng lơ đãng nhìn quang cảnh, nơi nơi đều lấp lánh nắng thu, dịu dàng và ôn nhu hết mực.

Đám lá xanh xanh, đỏ đỏ, vàng vàng, lao xao rì rào mỗi khi có trận gió tinh nghịch chạy ào tới, những vạt cỏ đại điểm những chùm hoa xinh xinh màu hồng phớt hoặc tím nhạt lại rung rinh như vậy gọi đàn ong đàn bướm tới vui vậy.

-cái tên khờ khan hơn ngói này, có cần kiệm lời như vàng thế không?

Sau một hồi cuộc bộ trong im lặng, nàng không kìm được buột miệng lâu bầu, tiếng nho nhỏ như muỗi kêu. Thật kỳ lạ, nàng vốn không phải người thích nói nhiều, mà đúng ra nàng đầu gối giao tiếp cho nên mới chẳng có lấy một người bạn.

Nhưng tại sao ở bên tên lạnh lùng này, nàng lại cứ có xu hướng muốn nói nhiều. Thật kỳ quặc, nàng buồn phiền ngẫm.

Nắng xiên qua tán lá, chiếu lên hình hài thon dài thẳng tắp, gió lại lượn tới vuốt ve mon tron con người lạnh nhạt kia khiến mái tóc dài đen nhánh nhẹ lay lay, tà áo cũng chuyển động nhịp nhàng lên xuống theo mỗi bước đi.

Nàng lại cứ vô tình liếc mắt tới bóng dáng phía trước, tần xuất càng lúc càng dày đặc.

Được một lát, nàng nhìn dáng người thẳng tắp bước đi không nhanh không chậm trước mặt, mở miệng bắt chuyện.

-Hồng y, ngươi biết đường ra khỏi khu rừng này sao?

Đối phương vẫn coi nàng như người vô hình...nàng bĩu môi hừ mũi.

Đột nhiên đối phương bị kéo ngược lên cao, nàng hoảng hồn nhìn theo. Tuy vết thương hảo mau lành, nhưng cơ thể vẫn thiếu máu trầm trọng nên dù bước đi trông ổn trọng, dáng dấp thẳng tắp thật ra chàng lại vô cùng yếu ớt.

Một thùng lọng ẩn dưới lớp thảm lá mục, chân vừa đặt vào, cơ quan đơn giản khởi động, trong tích tắc liền thắt lấy 1 chân chàng rồi kéo ngược lên cao khỏi mặt đất 2 m, treo lủng lẳng dưới cành cây chắc chắn. Đối phương liền một phen hoa mày chóng mặt...

-Hồng y, người có sao không?

Nàng lo lắng hỏi. Đối phương thì một tới mức không có sức đáp lại.

-Hồng y, người không sao đấy chứ? người chờ chút ta sẽ tìm cách cứu người xuống!

Giọng nàng thấp thỏm hoảng loạn ngược nhìn người kia gương mặt tái mét.

-ta, ta ... không sao ...

Đối phương thì thảo thốt ra, cổ cong người lên để tháo sợi dây nhưng đầu ong ong, mắt hoa hoa cố mấy lần cũng không thành. ...chàng chưa từng cảm thấy mình bất lực vô dụng như lúc này.

Thôi không nhúc nhích, chàng trong tư thế treo ngược phía trên bất lực nhìn cái người đang cười ngốc nghếch phía dưới cảm thấy mình bị điên rồi mới hy vọng nàng ta biết cách cứu mình xuống...

Đột nhiên một vật thể bay tới, xoẹt qua sợi dây thừng, cắt đứt, chàng cứ thế rơi xuống đề lên cái người cứ trơ ra đứng nguyên chỗ cũ...

“bịch”

Nàng đau đến nhăn mặt mày, thiếu điều muốn ná thở, nam nhân đều nặng kinh người vậy sao?

-người... người thế nào rồi?”

Cả 2 cùng đồng thanh hỏi một lúc, đồng thanh nói một câu...

Người phía trên vội vàng ngẩng đầu lên vấn... người phía dưới gắng gượng quay sang... thế nào lại vừa khéo 2 cặp môi mềm mại được dịp làm quen...

Khoảng khắc ngắn ngủi vài cái chớp mắt lại trấn động đến từng tế bào...

4 mắt nhìn nhau, xung quanh dường như đều dừng lại tại thời này, khắc này...

Mọi âm thanh đều lùi ra xa... ngay cả tiếng tim đập tựa như cũng không lọt vào được. Hình ảnh của đối phương in trong đáy mắt nhau... một lần in này là in vào tận tâm khảm...

Tiếng bước chân dồn dập vang lên ngày một gần, cho đến khi tiếng trung niên hán tử “e hèm” vang lên ngay bên cạnh mới hoảng hồn buông nhau ra vội vội vàng vàng đứng lên.

Nam nhân hít một hơi dài nhằm trấn định tâm tình, gương mặt không để lộ chút xúc cảm nào, dáng lưng vẫn thẳng tắp. Nữ nhân thì ngượng ngượng ngừng ngừng, mặt bạo đỏ chẳng cách gì che giấu nổi.

Hải đường dù đã 27 tuổi nhưng chưa từng hẹn hò qua, cảm xúc môi chạm môi khiến nàng nóng bừng bừng khắp người. Giờ mới phát giác trái tim đập như trống trận trong lồng ngực.

Ngó quanh thấy có một nam nhân tầm 50 vai đeo gùi và 2 hài tử, đứa lớn khoảng 12, đứa nhỏ chắc là 10 tuổi, nàng xấu hổ tới mức chỉ muốn độn thổ.

Đột nhiên sực nhớ ra người kia không biết thân thế có sao không, nghĩ vậy liền quay sang vấn.

-Hồng y, để ta bắt mạch xem thương thế người có ổn không?

Nàng chưa nói hết câu, tay cũng chưa động tới người kia cứ như bị sét đánh liền lùi ra xa, lạnh lẽo thốt ra.

-không cần.

Nàng sững người mất mấy giây, cái gì mà không cần, nhũn mày, không để ý tới sự vô tình của đối phương bước tới, nói.

-để ta xem.

-Đừng động vào ta.

Người ta tránh ra chỗ khác như tránh tà, âm điệu vẫn lạnh nhạt. Nàng nén giận, tâm nghĩ, tên này bị sao vậy? đã có ta làm tấm đệm thịt rồi mà ngã xuống cũng hỏng não được à?

-người cứ để tiểu nha đầu đó xem đi!

Giọng trung niên nam từ ồm ồm vang lên. Nhưng cả 2 dường như đều không nghe thấy, một người thì nhìn chăm chăm, một người lại ngó lơ chỗ khác.

-Ngoan nào!

Hải đường cất giọng dụ dỗ rồi đùa bỡn thêm

-ta nói này Hồng y, chỉ bắt mạch thôi mà, có xạm xờ người đâu, người cần gì phải khấn trương thế!

Người kia thoáng rùng mình, khẽ nhủ mảy, giọng hơi khó chịu.

-ta tốt lắm.

-người thì biết cái gì mà tốt lắm, cho rằng cứ chịu đựng là hảo nam nhân à?

Nàng chặn họng ngay rồi mặc niệm trong lòng, tên cứng đầu bướng bỉnh kia, cho nàng xem bệnh thì nhiễm độc chắc.

Mắt thấy đối phương thất thần mất mấy giây liền nhanh chân bước tới, không ngờ vẫn chậm một nhịp. Làm gì phải cảnh giác tới vậy chứ! thật là, tên nam nhân khó hiểu. Nàng lại một phen gào thét trong đầu.

-Không cần quan tâm ta!

Giọng, lại trở về không độ.

-tiểu tử này sao không chịu nghe lời một chút.

Giọng trung niên hán tử lại xen vào.

Chàng liền đưa mắt tới, cái nhìn hàn băng khiến gã thất kinh, lập tức thức thời câm miệng lại, ánh mắt càng chẳng dám nhìn trực diện.

-ta đây là cứu người thì cứu cho trót, đưa phạt thì đưa đến tây thiên, người hà tất phải làm khó ta.

Giọng nàng có phần không kiên nhẫn, tâm tự xi và bản thân tự lúc nào lại cố chấp xen vào chuyện người khác. Nàng lúc trước có thể đâu, có thể bớt được một chuyện bao đồng liền không để ý ngay.

Người ta im lặng, nàng tiến một bước, chàng liền tránh 2 bước. Nàng lại tiến 2 bước, chàng liền cách xa nàng 4 bước.Ặc...

-ngoan, đừng nhúc nhích, ta cũng chỉ muốn tốt cho người thôi mà.

-không được lại gần.

Đối phương rút qua kẽ răng, cảm thấy cực kỳ quần bách, hà có gì nàng ta cứ phải bám dính lấy mình như đĩa, hà có gì 3 cái người kia đều bị ánh mắt mình khiến cho đông cứng còn nàng ta vẫn sinh long hoạt hổ? sao mình không một chưởng đánh bay nàng ta đi cho rồi...

-đừng để ý tới ta.

-ta không thể không làm vậy a, người là bệnh nhân của ta, lương tâm nghề nghiệp không cho phép ta tắc trách.

-tỷ, hay là thôi đi, người ta không thích, tỷ cũng đừng cưỡng cầu.

Giọng con trẻ vang lên dứt dè, nàng quay người lại, một bé gái xinh xắn đang nắm lấy tay áo nàng, ngược cặp mắt tròn xoe vô cùng thuần khiết. Sau đó ánh mắt nàng lướt tới bé trai lớn hơn chút xíu đang nắm lấy tay áo bé gái, mà tay áo bé trai kia cũng được nắm lại bởi một trung niên hán tử gương mặt thuần hậu.

Nhìn thấy tình cảnh này nàng bất giác quay ra nhìn người kia, rồi lại quay vào nhìn 3 người, thờ dài một cái, nhượng bộ.

-hảo, không cưỡng cầu.

Hải đường nở nụ cười thân thiện rồi quay ra nhìn người ta, thấy đối phương toàn thân cũng không còn căng thẳng bức bối, tâm nàng lại vô cớ buồn bực. Nàng quay lại ôn nhuận nói với trung niên hán tử.

-đại thúc, vừa nãy là thúc ra tay cứu giúp sao?

-ân.

Gã gật nhẹ, cũng không dám nói cái bẫy là của gã, mà xung quanh đây cũng được bố trí cả đồng bẫy đơn giản khác.

-đa tạ đại thúc.

-không cần không cần.

-thật ngại quá đại thúc,chúng ta chẳng may rơi vào tình cảnh cơ nhờ,không biết có thể tá túc ở nhà đại thúc đêm ba bữa.

-không thành vấn đề,không thành vấn đề.

-thật tốt quá,trước mắt lại đa tạ đại thúc chiều cố.

Gã nhìn tiểu cô nương nhan sắc chỉ được xem là thanh tú,nhưng ánh mắt linh động lại thấp phần nhu hòa ấm áp,tiểu dung sán lạn triều dương toàn thân tràn ngập thần thái an an bình bình,khiến người khác nhìn vào bất giác thấy tâm cũng mềm đi,lại muốn nhìn lâu hơn một chút.

Mà nam nhân đứng lạnh như tảng băng phía sau kia,toàn thân tỏa ra khí chất nguy hiểm,cái khí thế lãnh tình như thể là bản chất,người đứng ở đó xa cách nghìn trùng như không thuộc về thế gian...bọn phàm nhân chúng ta cũng chỉ dám xa xa lên nhìn...

Ban này gã ném lười hái chuyên dùng của nhà nông để cắt đứt sợi dây thừng,giờ mới đi lấy lại,nó găm vào một thân cây,xem ra cũng là một gã phu tử có chút bản lĩnh.

Hải đường bước về phía đối phương,khoảng cách thu lại còn một bước chân,dễ dàng phá vỡ kết giới vô hình ngăn cách với người khác.

Gã rõ ràng cảm thấy được nhưng tiểu cô nương này lại như chẳng hề hay biết, hoặc giả như chẳng hề để tâm,cứ thế tiến vào phạm vi kết giới như thể nó vốn không hề tồn tại...

-ngươi cùng đi theo.

Nàng mở miệng ,ánh nhìn trực diện,thẳng thắn chân thành,người ta định lên tiếng,nàng lại nói thêm.

-3 ngày...sau đó ngươi đi đường cái quan của ngươi,ta đi đường độc mộc của ta...

Đối phương ngây ngốc nhìn nàng,sững sờ một hồi,miệng mấp máy,lời muốn thốt ra lại nuốt vào.4 mắt nhìn nhau hồi lâu,cuối cùng không thấy chàng đáp lời,nàng xem như là đồng ý,quay người bước đi.

-đại phúc a,phiên thúc dẫn đường.

Người ta chậm rì rì đi sau cùng,2 hải tử nhảy nhót phía trên đầu,trung niên hán tử đi phía sau 2 con.Nàng đi phía sau gã thỉnh thoảng không kìm được lại quay đầu nhìn đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Quái Độc Tiên Y

Trước mắt dần hiện ra một vùng hoa phấn hồng,không gian ngập tràn hương thơm lưu chuyển khiến tâm tình người ta cũng thả lỏng rất nhiều.Trang viên Bách lý đào.

Một gian nhà tứ hợp viên nằm gọn lôn trong khu vườn đào,không có tường bao chẳng có cổng lớn.

Những gốc hoa thụ ôm ấp lấy ngôi nhà,che chở,bảo bọc bằng trận đồ bát quái vô cùng cao minh huyền diệu.Nếu không có người dẫn đường e là sẽ lún quẩn trong hoa trận này đến phát điên,không biết ngày nào tháng nào mới thoát ra nổi.

Hải đường chỉ ngây ngốc nhìn ngắm đến chán chê mê mãi những gốc đại thụ trĩu hoa nở không để ý tới quy luật đi đường nhưng chàng thì khác.

Đối với người nếm trải qua không ít trận đồ còn khó khăn nan giải hơn bội phần thì hoa trận nho nhỏ này chỉ hù được người ngoài nghề.

Trên bậc tam cấp,một lão già tay chống gậy mộc,mặc y phục màu thiên thanh,tóc trắng như cước búi gọn lại bằng ngọc quan xanh lơ.

2 hàng lông mày cũng trắng xóa dài tới ngang tai,ấn dưới đôi lông mi cũng trắng trắng như thế là cặp mắt vẫn ánh lên vẻ minh mẫn sáng quắc.Chòm râu dài qua ngực trắng như mây,không một sợi tạp chất,toàn thân trên dưới bao trùm khí độ xuất thần như thế ngoại cao nhân.

Đến khi 5 người cùng xuất hiện trước mặt,lão nhân gia đột nhiên đứng không vững loạng choạng suýt ngã,2 hải tử và Trần đại thúc vội vã lao tới bên.

-gia gia.

-gia gia.

-người sao vậy?

Lão nhân dựa vào trung niên hán tử mới đứng vững được,đôi mắt như ngấn lệ,đôi môi mấp máy hồi lâu chẳng thành lời,cánh tay giơ ra trước run rẩy.

-người không sao chứ?-Trần đại thúc lo lắng.

-phu nhân!-Trần đại thúc la lớn.

Từ trong gian nhà bếp,một vị đại thẩm vội vàng lao ra.

-phu quân,chuyện gì thế?lão nhân gia,người làm sao thế này?

-ta không sao,không sao!

Lão nhân gia xua tay trấn an mọi người,sau đó rời khỏi Trần đại thúc bước lên phía trước.Nhưng Trần đại thúc vẫn lo lắng liền bám theo dìu.

-tiểu cô nương này...-lão run run vẫn,Trần đại thúc nhanh nhẩu đáp.

-lão nhân gia,2 người bọn họ chẳng may gặp nạn,tiểu cô nương này muốn tá túc ở nhà mình ít bữa,con thấy tình cảnh họ cũng không sai,mạo muội dẫn bọn họ về.

-Vậy,vậy sao?...tiểu cô nương,tên gọi là gì?

Đôi mắt của lão cao nhân vẫn nhìn chăm chăm vào nàng từ đầu chí cuối,là bất khả tư nghị,là kinh hi...

-lão thần tiên,tiểu nữ tên gọi Hải Đường.

Hải đường dẹt dẹt thừa,người này khí chất giống như mấy diễn viên lão thành đóng vai thần tiên trong phim kiếm hiệp khiến nàng rất có hảo cảm,vì có gì nhìn thấy nàng lại xúc động tới vậy?

-Hải Đường?...là Hải Đường sao?

Lão cao nhân run run hỏi lại.

Nàng gật nhẹ xác nhận.

-hào!hào!

Lão nhân gia gật gù, gương mặt trở lên thoải mái dễ chịu hơn nhiều,bấy giờ mới đưa mắt nhìn tới nam nhân đứng phía sau nàng,lặng lẽ như một cái bóng.

Người này mang lại cảm giác không tốt,lão không thích,cả người đều lớn vồn lãnh khí lại như có như không khí chất quân vương bề ngễ thiên hạ.

-lão thần tiên,đó là bằng hữu của tiểu nữ,người này đang trọng thương...

Thấy thần sắc lão nhân gia không đúng lắm khi nhìn người ta,nàng vội thưa.

Mà cái người kia,làm gì cứ đơ ra,nhìn thấy lão cao nhân cũng không biết chào hỏi trước sao,sống dưới mái hiên người phải biết cúi đầu với người ta chứ.

Lão lại đưa mắt trên dưới dò xét một lượt,xong xuôi mới vẫn.

-ngươi tên là gì?

-tạ hạ tên gọi Vô Danh.

Chàng cung kính ôm quyền thi lễ,nàng thở nhẹ một hơi,còn tưởng ngươi ta vẫn câm như thóc.

-Vô Danh?đây không phải là tên thật của ngươi?

-tạ hạ chỉ biết cái tên này,ngoài ra không biết thêm gì nữa...

Giọng nói bình thản,nghe không ra tâm tư...

-được rồi,đều vào cả đi.

Lão xoay người rồi nói,một tay chống gậy mộc một tay có nhĩ từ dìu.Trần đại thúc từ nãy tâm như treo ngược thật lo sợ cái người âm trầm kia,sợ mình đã dẫn họa về nhà...

Bàn ăn 7 người tuy chật chội nhưng lại rất ấm cúng, đồ ăn chỉ là mấy món cơm canh đạm bạc dân dã nhưng bầu không khí lại thoải mái.

-lão nhân gia, ngài ăn thịt kho này, hảo mệnh a. Phu quân, chàng chắc thích chỗ thịt xào này.

Nhìn thấy đại thẩm quan tâm gấp thức ăn cho người thân, nàng lại nhớ tới bà nội, trong bữa cơm bà vẫn thường gấp thức ăn cho 2 ông cháu.

-đại thẩm à, đồ ăn thật ngon, rõ ràng đều là mấy món bình thường nhưng qua bàn tay của đại thẩm lại thơm ngon thế này, thật sự là hảo ngon a.

Hải đường cười tí, giọng nịnh bợ.

Thẩm nghĩ, từ thừa cha sinh mẹ đẻ tới giờ, nàng có bao giờ mở miệng nịnh nọt người lạ, tại sao bây giờ lời thốt ra lại ngọt xớt tới vậy.

-Đường cô nương quá lời, không khiến cô nương khó ăn là đại thẩm vui rồi.

-tỷ tỷ, tỷ nói đúng, đồ ăn do mẹ muối làm chính là hảo ngon a.

Tiểu nha đầu xinh xắn góp lời, cắn lấy miếng thức ăn do mẫu thân gấp.

-tỷ tỷ, chính nhờ đồ ăn do mẹ đệ nấu thật ngon mà muối ấy lớn lên mới thật trắng trẻo hồng hào.

Tiểu hải tử cũng linh lợi hùa vào.

-đệ thấy, tỷ hơi gầy, vẫn lên ăn nhiều một chút, món này chính là sở trường của mẹ đệ.

Nói dứt lời liền nhanh nhẩu gấp một đũa thức ăn vào tận bát nàng.

-đại thúc à, ta thật ngưỡng mộ thúc a, có phu nhân đảm đang như vậy, lại có 2 nhi tử khoái hoạt linh động như thế, đây chẳng phải là điều nhân sinh vẫn cầu mong.

-Đường cô nương nói đúng, đây là phúc của đại thúc ta, hẳn kiếp trước ta tích được không ít công đức đi.

Giọng Trần đại thúc trầm ấm, ánh mắt nhìn ái thiếp không dấu vẻ ôn nhu, lại nhìn 2 nhi tử tràn đầy sùng nịnh, cuối cùng nhìn vào lão thần tiên.

-lão nhân gia, cũng nhờ có ngài ...

Giọng Trần đại thúc tràn đầy cảm kích và biết ơn.

-hải tử ngọc, đến bây giờ còn nói ơn nghĩa cái gì, không phải lão phu bây giờ đều là nhờ cậy cả vào phu thê 2 người hay sao.

Nói xong liền nhìn nàng, giọng thân thiết.

-Đường cô nương, lão phu thấy cô nương rất quen mắt, chẳng hay cô nương người ở đâu?

Nàng ngẩn ra một chút rồi cười cười.

-lão thần tiên, tiểu nữ, tiểu nữ... quê tiểu nữ ở một nơi rất xa, cũng không cần thiết phải nói ra!

-vậy chẳng hay phụ mẫu thân sinh...?

-lão thần tiên, phụ mẫu tiểu nữ đều sớm qua đời rồi...

-...là lão phu không biết, mong Đường cô nương chớ để bụng...

-lão thần tiên, không sao, chuyện xảy ra cũng lâu rồi.

-vậy...Đường cô nương, chẳng hay huynh đệ tỷ muội?

-lão thần tiên, tiểu nữ là con một...

Tất cả mọi người sớm ngừng đùa trước tình huống dò hỏi có phần quan tâm thái quá của lão nhân gia đối với một tiểu cô nương mới gặp.

Lão nhân gia cười trừ trước ánh mắt ngờ vực của mọi người, bảu chữa.

-lão phu thấy Đường cô nương rất giống với một người thân đã khuất, nên nhất thời không khống chế được tâm tình, xin Đường cô nương chớ chê cười...

-lão thần tiên, có thể giống với cố nhân của ngài, tiểu nữ cảm thấy vinh hạnh...

Ánh mắt lão nhân gia uor ướt,nhưng lệ lã trong khoe mắt thủy chung không rơi,cũng không nhìn nàng nữa mà tập chung ăn tiếp bữa cơm.

Mãi để ý mọi người và bị mọi người để ý,giờ nàng mới quay ra đánh giá một lượt cái người ăn không chút tiếng động bên cạnh.

Thăm nghĩ nam nhân này,cũng không nhất thiết phải ăn nhỏ nhẹ như vậy chứ?

-ta thấy ngươi cần hảo hảo bồi bổ,ăn nhiều một chút mới chóng bình phục.

Vừa nói nàng vừa gấp mấy đĩa thức ăn vào bát đối phương,mặc kệ ánh mắt lạnh lẽo trừng trừng ném tới.

Sau bữa cơm trưa,mọi người rời phòng ăn lại quây quần ở phòng khách uống trà.

-gian phía tây có 2 phòng thường để trống giành cho khách nhân,đại thẩm qua dọn dẹp một chút rồi đưa 2 người về nghỉ ngơi.

Trần đại thẩm vừa nhìn nàng một lượt từ đầu tới chân vừa nói.

-đại thẩm thấy vẫn lên chuẩn bị 2 bộ y phục khác nhau.

Trần đại thẩm dừng lại một chút,nhìn lướt qua Vô danh rồi cẩn cẩn dực dực bổ sung thêm.

-phu quân đại thẩm có bộ y phục còn mới không biết vị công tử đây có muốn tạm dùng?

Ánh mắt Vô danh lướt tới Trần đại thúc khiến gã vô tội khẽ run trong lòng.

Hải đường nhìn biểu tình trên gương mặt vạn năm băng sơn của đối phương,cảm thấy rằng người ta thà cứ mặc đồ bẩn của bản thân vẫn hơn,liền nhanh miệng nói.

-đại thẩm,vẫn là thẩm chu đáo.

Người ta ném cho gương mặt đang cười hi hi kia cái nhìn sắc bén,nàng bình thần đón nhận,cũng không chút lép vế mà trừng lại.

-ta nói Hồng y,đồ ngươi mùi máu tanh quá nồng,đại thẩm có lòng tốt như vậy,vẫn là không nên từ chối.

Nói xong không đợi chàng mở miệng lại quay ra tiếp lời với Trần đại thẩm.

-vậy đại thẩm cho ta mặc tạm đồ của người có phải không?

Đại thẩm cười vui vẻ,lại nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới.

-Đường cô nương cứ đùa,ta to béo thế này,cô nương mảnh mai thế kia,vừa thế nào cho được.

-nhưng không phải đồ của đại thẩm thì còn của ai?

Bấy giờ lão nhân gia mới lên tiếng.

-Đường cô nương,lão phu còn cất giữ một bộ đồ của ái thiếp chưa từng dùng qua,thừa con thiếu nữ thì vóc dáng cũng tương tự cô nương. . .

Nàng đắn đo.

-Đường cô nương,lão phu tin chắc cô nương mặc vào sẽ rất vừa vặn..

-theo đại thẩm thấy,Đường cô nương,không cần suy nghĩ nữa,đồ của cô nương,vẫn nên thay ra đi.

Nàng cười cười rồi cũng gật nhẹ đồng ý.

Sau đó Trần đại thúc cáo lui ra vườn đọc điền,2 tiểu huynh muội vào thư phòng đọc sách,đại thẩm đi dọn phòng ốc.

Trong phòng khách chỉ còn 3 người.Lão nhân gia nhìn biểu tình đậm mặc của Vô danh rồi nói.

-Vô công tử,thỉnh đưa tay cho lão phu xem bệnh.

Vô danh sững người một chút rồi cũng nhanh chóng vén tay áo.Lão nhân gia để 2 ngón tay lên mạch môn,nhắm mắt lại chăm chú lắng nghe,một lát thì buông tay ra.

-vết thương lành tốt lắm,nhưng nguyên khí hao tổn quá nhiều,chỉ cần tắm bổ 10 ngày là được. . .

Nàng cười cười.

-lão thần tiên nói đúng lắm,nhưng vị bằng hữu của tiểu nữ trong người còn có việc gấp,chỉ dám quấy quả 3 bữa...

Hải đường còn nói chưa dứt câu thì lão nhân gia tiếp một câu bình lời địa trấn.

-Vô công tử chẳng hay vì sao lại trúng cổ độc?

-cổ độc?

Cả 2 đều đồng thanh nói,nàng nhanh nhẩu lên tiếng.

-cổ độc?có phải ý lão thần tiên là có cổ trùng trong người? tiểu nữ y thuật tuy không tính là cao thâm,nhưng lẽ nào lại xem mạch không ra?

-điều này lại không liên quan tới trình độ y thuật,lúc người có cổ trùng độc,cổ trùng này sẽ tự động xuất hiện ở nơi có độc và hút lấy,độc càng mạnh thì tốc độ giải càng nhanh,độc càng ít nguy hiểm lại giải càng chậm,sau khi ăn xong cổ này lại tự động ẩn thân,một chút cũng xem không ra...

...loại cổ bá đạo này chính là xem độc trong thiên hạ đều là thức ăn...

Mộc tiên bói vuốt vuốt chòm râu,vừa cười nhẹ vừa lắc đầu.Cũng không thấy là vui vẻ mấy.

-thần kỳ như vậy?vậy có nó trong người chẳng phải chính là vạn độc bất xâm?nhưng tại sao lão thần tiên lại nhìn ra a?lẽ nào ngài thật sự là tiên nhân?

Nàng lại nóng vội xen vào,lão nhân gia lại vuốt vuốt râu,ha ha cười,rõ ràng là cười lại ả ả bi thương.

-Đường cô nương,độc càng nhẹ nó càng không muốn ăn...nó vẫn chưa hoàn hảo...còn nữa,lão phu không dám nhận 2 chữ tiên nhân,thỉnh cô nương gọi lão phu là...Mộc y.

-vậy được Mộc y tiên bói,ngài sao lại biết a?

-lão phu đã từng đọc trong sách cổ lên biết được dấu hiệu trúng cổ.

-là dấu hiệu gì?-nàng sốt hết cả ruột.

-lại thỉnh Vô công tử đưa lòng bàn tay ra.

Vô danh làm theo,nàng nhìn chằm chằm vào lòng bàn tay chàng,cuối cùng phát hiện,là chính giữa lòng bàn tay có một nốt ruồi đỏ nhỏ khoảng 1 phân.Nàng run run chỉ vào đó,gọng không chắc chắn.

-chẳng lẽ là...

-Chính là nó.

Mộc y khẳng định.Nàng lại lo lắng hỏi.

-Hong y,ngươi chắc biết hung thủ chứ hả?

Vô danh gật nhẹ với nàng,sau đó quay ra không nhanh không chậm nói với Mộc y.

-độc của tại hạ...là do đồ nhi của tiên bói ban cho.

-cái gì?

Lần này tới lượt một già một trẻ đồng thanh kêu lên.

-Mộc y tiên bói,đồ nhi của người là ai vậy?

Mộc tiên bói nhìn nàng một chút nhưng không đáp lời nàng,lại đi hỏi chàng.

-dám hỏi Vô công tử đã gây thù chuốc oán gì với Chi nhi?

Vô danh lắc nhẹ,chậm rì rì nói.

-tại hạ nguyên là thuộc hạ của đồ nhi tiên bói...

-Vô công tử là người của Nam cung sơn trang?

-Không phải...là ngũ cung chủ của Thiên địa cung,xem ra tiên bói chỉ biết đồ nhi của mình là Nam cung phu nhân của Nam cung sơn trang...

-thứ cho lão phu hồ đồ,hơn 30 năm nay lão phu đã không hề hỏi han chuyện võ lâm...vậy,Chi nhi là gì của Thiên địa cung?

-trên cung chủ..chỉ có thể là các chủ...

-các chủ?...xem ra những năm tháng Chi nhĩ xuống núi đã quây cho võ lâm không ít phiền toái đi...

Chàng gật nhẹ rồi hỏi tiếp.

-cổ trùng này cũng không gây hại gì nhưng cứ nghĩ tới có một con sâu đang ngo ngoe trong người,cảm giác không thoải mái lắm,vẫn nên lòi nó ra.

-lòi ra,điều này nói khó cũng không khó,nói dễ cũng chẳng dễ...

Mộc tiên bôi vuốt vuốt chòm râu rồi lại bổ sung hỏi.

-điều này tùy thuộc xem người trúng cổ được bao lâu?nếu là dưới 10năm lấy cổ ra tuyệt đối sẽ chết người,còn sau 10 năm thì rất dễ dàng?

Đối phương nghiêng nghiêng đầu,ngẫm nghĩ,từ lúc đoạt mộc bài cung chủ là lúc ngoài 15,bây giờ...là hơn 10 năm rồi.

-hơn 10 năm.

Vô danh nhẹ giọng đáp.Nàng nghe xong liền lập tức vấn.

-ngươi trúng cổ 10,chưa từng phát hiện thân thể mình có gì khác thường sao?

Đối phương liếc nàng qua khỏe mắt như nhìn một con ngốc,lại nhìn Mộc tiên bôi mà nói.

-các chủ nói,để bảo đảm sự trung thành,tất cả thuộc hạ đều phải uống một loại kỳ độc,thuốc giải chỉ có tác dụng ức chế tạm thời...tại hạ nghĩ,có lẽ viên thuốc mà các chủ phát cho chính là nó chẳng vốn là trúng cổ trùng,còn giải được lại chính là độc được?

Mộc tiên bôi gật nhẹ.

-tất cả thuộc hạ?Vô danh công tử có thể nói cụ thể cho lão phu biết là bao nhiêu người chẳng?

-...tại hạ chỉ biết năm đó cùng tại hạ còn 10 người nữa tồn tại tới bây giờ...còn những người lúc trước,thì không rõ lắm.

-...chuyện này,cũng không biết là phúc hay họa...

-mộc tiên bôi nói vậy là sao?rốt cuộc thì cổ trùng này có lai lịch gì?nó là khắc tinh của độc trong thiên hạ vậy chẳng phải chính là phúc?

Hải đường không hiểu vấn,chỉ cảm thấy đây vốn là một chuyện tốt vì có sao lão nhân gia có vẻ không vui.

Lão nhân gia lắc lắc rồi lại gật gật.

-Chi nhĩ tìm thấy nó,một loại cổ trùng quý hiếm vốn chỉ được ghi chép trong sách cổ...thật sự chính là việc trăm năm khó cầu...

-thật sự trân bảo như vậy?

Nàng hồ nghi,quay sang nhìn nhìn người ta.

-nếu đã là như thế,không bằng ngươi cứ nuôi nó trong người,rồi đặt cho nó cái tên luôn,tạ thấy cứ gọi nó là cổ cổ hoặc tiểu cổ là hay nhất.

Giọng của Mộc tiên y lại vang lên đều đều cất nghia.

-sau khi nuôi đủ 10 năm liền cho nó vào lò luyện được luyện bảy bảy 49 ngày,bảy giờ mới chân thực là thiên hạ đệ nhất giải được,là bách độc bất xâm nếu ăn vào...được gọi là Bạch linh

-oa,thì ra là quý giá như vậy...nếu như có thật nhiều kim được như vậy,chẳng phải sẽ giàu sụ sao?

Đối phương lạnh nhạt nói với nàng.

-Nam cung sơn trang vốn đã là phú khả địch quốc,không thiếu nhất chính là kim lượng...

Lão Mộc y bổ sung thêm.

-nếu luyện thêm chín chín 81 ngày,sẽ biến thành thiên hạ đệ nhất kỳ độc...một khi trúng phải trong vòng 12 canh giờ sẽ từ từ chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng,một cái chết êm ái,không đau đớn khổ sở gọi là Hắc linh...và không cách gì thoát được kể cả có Bạch linh cũng chỉ kéo dài sự sống được 12 tháng.

Không gian lắng đọng một chút trước thông tin của Mộc y cung cấp.

-nếu là thế...Bạch linh này cũng không xứng với cái tên thiên hạ đệ nhất giải được...

Nàng nho nhỏ phát biểu,lão Mộc y chỉ nhẹ lắc đầu,Vô danh hỏi chủ đề chính.

-lão tiền bối,vậy cô trùng trong người tại hạ khi nào lấy ra được?

-bây giờ Vô công tử vẫn còn yếu lắm,ít ra cũng phải 5 ngày sau.

Nàng gật gật đồng tình,Vô danh cương quyết nói.

-không được,tại hạ chỉ có thể ở lại 3 hôm.

Hải đường lâu bầu.

-ai da,có chạy trốn kẻ thù cũng không cần gấp gấp vậy chứ,không tỉnh dưỡng thì lấy đâu ra sức mà chạy.

-ta không trốn chạy,lão tiền bối,người không cần con cô trùng này thì 3 ngày sau tại hạ xin phép cáo lui.

-nếu đã như thế thì cứ theo ý Vô công tử đi,chỉ là,sao công tử biết lão phu là sư phụ của các chủ công tử?

-danh tiếng của lão tiền bối vang xa tứ quốc,ai mà không biết 30 năm nay tiền bối ẩn cư trong núi Mây,vì thế mà trăm dặm quanh đây bày đủ cơ quan cạm bẫy còn có trận đồ hoa thụ nữa,chỉ nhằm mục đích xua đuổi bọn phạm phu tới làm phiền sự an tĩnh của tiền bối,tại hạ nói đúng không quái độc tiên y?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Rung Động.

Hạnh phúc mong manh như mây trời nước chảy,gió thổi qua tay,vĩnh viễn là ảo mộng.

Sau khi 2 người tắm rửa xong cùng đẩy cửa đục phòng bước ra,nàng nhìn nhìn đối phương mặc đồ của Trần đại thúc,cổ nén cười.

Người ta cũng nhìn nhìn lại nàng từ đầu tới chân,từ chân quay trở lại đầu rồi cùng không tự nhiên ai về phòng lấy nghỉ ngơi được một chút thì tới bữa cơm cuối trong ngày.

Sau bữa cơm chiều,Hải đường chui liền vào thư phòng rồi ở lì trong đó đến khuya lơ khuya lác đến tận lúc lão nhân gia tới giục đi nghỉ mới miễn cưỡng buông sách xuống.Hải đường cười cười,biết ơn nói.

-Mộc y tiền bối,đa tạ người cho tiểu nữ vào đọc.

Lão nhân gia vui vẻ đáp.

-không có gì,là chuyện nhỏ thôi,Đường cô nương không cần khách khí,muốn đọc sách gì cũng không thành vấn đề,được liệu muốn làm gì cũng được.

Hải đường ngượng ngừng nói.

-như thế liệu có ổn không,sao ngài lại đối xử với tiểu nữ tốt như thế?

-nếu Đường cô nương thích y thư tới vậy,chi bằng bái lão phu làm sư phụ,thế nào?

-sư,sư phụ?điều này...tiểu nữ chưa từng nghĩ tới.

-Đường cô nương cứ thông thả suy nghĩ cho thấu đáo...kể cả khi cô nương không muốn bái lão phu thì cũng chẳng sao,nếu cô nương có vướng mắc gì cứ nói với lão phu một tiếng.

Nói xong lão nhân gia xoay người rồi đi,tiếng nàng nhẹ vang theo.

-Mộc tiền bối đa tạ người.

Hải đường cũng nhanh chóng sắp xếp lại chỗ sách rồi trở lại phòng.Nguyệt hạ tuần treo chênh vênh lưng chừng thiên không.Phòng của nàng sát vách phòng của Vô danh,gì này phòng vẫn tối om,không biết là đi ngủ rồi hay là không có trong phòng.

Hải đường gõ cửa phòng đối phương mấy cái và yên tĩnh lắng nghe nhưng tuyệt không có âm thanh nào hồi đáp. Nàng nghĩ có lẽ người ta đi dạo, thật ra bây giờ cũng không quá muộn chẳng qua người xưa thói quen hay đi ngủ sớm.

Hải đường đi vào vườn phần đào, gió mang theo hương hoa nồng nàn lan tỏa vào hư không, dựa theo ánh sáng leo lắt của ngàn vạn tinh tú đang nhấp nháy liên hồi trên cao.

Hải đường rất hay ngược nhìn bầu trời, tiếc là ở thành phố hoa lệ đèn quá nhiều đã che lấp vẻ đẹp của tinh tú, có nhìn cũng chẳng thấy gì.

Hải đường đi dạo vòng vòng qua những gốc cây hơn nửa thế kỷ, gió lướt qua đám lá gây ra âm thanh xò xạc cùng với vô số cánh hoa tung bay lá tả.

Đêm vô cùng yên tĩnh cùng thanh bình, nàng thích cảm giác vì điều này, cảm giác như vườn đào trải rộng cả thế gian và chỉ có mỗi mình nàng tồn tại.

Và sự thật là nàng nghĩ mình đã đi cả canh giờ rồi nhưng không tìm thấy lối ra, rộng thế này thì chắc không phải vườn đào mà là rừng đào à?

Hải đường dừng chân dưới một gốc hoa thụ vô cùng cổ, đoán chắc cũng đến trăm tuổi. Tán cây xòe rộng như một cái nấm và cây này lại mọc rất gần bên mép vực, phía dưới vạn trượng đá núi là con sông Lệ ngày đêm âm thầm chạy ra biển.

Hải đường cúi nhìn một hồi rồi quay lại ngồi xuống một tảng đá lớn, đi nhiều mỏi chân rồi.

Ngược nhìn thiên không thấy dải ngân hà lấp lánh như kim cương dát lên, sự thư thái lan tràn, nhưng nàng ngẫm nghĩ, cứ ngồi đây mãi sao? Nàng bắt đầu thấy buồn ngủ rồi à.

Hải đường lại nhớ ông bà, giờ này họ thế nào?

Nước mắt lăn vòng trong hốc nhưng không chảy, nàng cần phải kiên cường.

Sau này phải sống tiếp ra sao? Hay là nhận lão thần tiên đó làm sư phụ đi, bổ sung thêm chút kiến thức thời này rồi lang bạt giang hồ? Nghe có vẻ được đó... ừm, hay cứ quyết định vậy đi.

Con gió đêm thu không ngừng vùn vù, ngồi hoài một chỗ thấy lạnh à, nàng hắt xì mấy cái rồi đưa 2 bàn tay xoa xoa cánh tay. Không ổn, lạnh quá à.

Khi Hải đường đứng dậy, vừa quay người cái một thì lù lù không xa dưới tàng cây u tối một người đứng im lìm như cái bóng ma, chẳng biết từ lúc nào khiến nàng giật mình kinh hãi hét lớn một tiếng.

Đối phương bước thêm mấy bước nữa thoát khỏi bóng cây thì ánh trăng sáng trên cao rọi xuống soi rõ dung nhan. Nhận ra kẻ đến là ai tâm nàng mới ổn định đôi chút, vội cao giọng mắng.

- làm sợ hết hồn, sao ngươi lại đứng trong chỗ tối vậy chứ? Định hù chết khiếp ta chắc?

Đối phương vẫn câm lặng nhìn nàng, tên này tâm lý có vấn đề à? Nói nhiều một câu thì chết ngay chắc? Rồi nàng nhìn trái nhìn phải dè dặt câu hỏi.

- này, ngươi không phải cũng bị lạc đây chứ?

Khóc môi đối phương khẽ run rẩy.

- yên tâm, ta rất có kinh nghiệm trong việc tìm phương hướng, cứ đi theo bốn cô nương, nhất định sẽ thoát khỏi khu vườn quỷ quái này.

Dứt lời Hải đường liền hăm hở dẫn đường, mới đi mấy bước, tiếng đối phương phía sau khẽ vang lên cụt ngủn.

- rẽ trái.

- hở?

Hải đường dừng bước, đối phương không nhìn nàng cứ thế quẹo trái khiến nàng vội vã đuổi theo.

Đối phương đi đằng trước sai những bước dài thông dong hết rẽ trái rồi rẽ phải hình như rất thành thạo như thể thông thuộc đường lối khu vườn này vô cùng. Hải đường muốn mở lời chất vấn song nghĩ sao lại ngậm miệng lại ngoan ngoãn trú mục đi theo người ta.

Hải đường lẻo đẻo bước theo được một lúc thì bắt đầu lờ mờ cảm giác cách đi hình như tuân theo một quy luật thì ngôi nhà tứ hợp viện hiện ra trước mắt. Nàng vội đảo bước đi song song bên cạnh người ta, nói cười.

- tuyệt quá! cuối cùng cũng có thể ngủ ngon trong phòng ấm rồi!

Người ta nhìn nhìn nàng, nàng ngậy ra một chút rồi kiểm đề tài.

- ta nói này Hồng y, đêm hôm khuya khoắt ngươi vào rừng đào làm gì vậy à?

Ta làm gì lại phải báo cáo với người sao? người là ai chứ? liên quan gì tới người? vậy chứ người vào đó làm gì? ta cũng đâu có vấn? dựa vào cái gì chứ?

Đối phương nghĩ vậy đó, trẻ con hết sức nhưng tuyệt nhiên trên mặt không biểu lộ gì hết.

Hải đường thấy đối phương cứ trơ ra như khúc gỗ chẳng rõ hi lộ ái ố gì hết, lại vất óc kiếm chủ đề.

-mấy ngày nữa người đi rồi thế khi nào mới báo đáp ta?

Đối phương hơi nghiêng đầu, nghĩ bụng. Chà, hậu tạ cái gì đây ta, cứ ném cho ít ngân lượng là được.

-người muốn bao nhiêu?

Bấy giờ chàng mới lên tiếng vấn.

Hải đường đưa ngón tay xoa xoa cảm ra điều nghĩ ngợi lắm, rồi gơ một ngón tay.

-một ngàn lượng bạc.

Gì? háo tài như nàng ta mà lại đòi ít thế thôi sao? hay lại có dụng ý gì khác?

Thấy mặt chàng lại đơ ra, nàng thận trọng dò hỏi.

-nhiều quá sao? vậy thì 700 cũng được.

Nhưng mặt chàng vẫn cứng nhắc như cũ.

-Không phải chứ? người nghèo tới vậy sao? 500 lượng hẳn phải đủ đúng không?

Người ta không nói lên lời, nhìn chăm chăm thêm một lúc nữa rồi cứ thế mở cửa phòng bước vào và đóng cái cạch. Giấy sau nàng mới hoàn hồn, lắm bầm.

-Người giận sao? nhưng ta không giận nữa đâu.

Đối với người hiện đại để mua 1 ngàn lượng bạc cần một khoảng tiền không hề nhỏ, không cần biết người khác thế nào chứ với riêng nàng là chẳng có đủ tiền mua đâu. 1 ngàn lượng bạc đối với lão bá tánh thời này cũng là khoản phí to lắm.

Chỉ là giờ trông chàng không giống kẻ có tiền lên nàng nghĩ rằng 1 ngàn là khoản lớn.

Nàng nghĩ nếu người ta không trả nổi thì lại có cớ mà tới làm phiền tiếp, dù sao trông chàng cũng giống kẻ hành tẩu giang hồ biết đâu sau này lại cần nhờ vả gì.

Hay là nói với người ta làm bảo tiêu trừ nợ dần cũng được.

Sáng sớm hôm sau, tiếng gõ phòng vang lên kèm theo tiếng cửa Trần đại thẳm.

-Đường cô nương, ăn sáng a!

Nàng bật dậy, nói vọng ra, giọng vô cùng tỉnh táo.

-tiểu nữ ra liền đây!

Tiếng gõ cửa phòng lại vang lên là phòng Vô danh sát vách.

-Vô công tử, ăn sáng a!

Chẳng có tiếng hồi đáp, chỉ có tiếng bước chân của đại thẳm đi xa.

Khi nàng đẩy cửa phòng ra cùng lúc cửa phòng hàng xóm cũng mở. Đối phương nhìn nhìn nàng, nàng liền cười toe toét.

-buổi sáng tốt lành a Hồng y!

2 hàng lông mày của người ta hơi nhăn lại.

Một câu Hồng y, hai câu cũng Hồng y, xem ra gọi rất thuận miệng đi.

Đối phương xoay người bước đi, nàng không bị ảnh hưởng bởi cái mặt mới sáng ra đã nhăn nhó của người ta.

Vào đến phòng ăn, mọi người đã ngồi đông đủ, trên bàn bày 7 tô cháo thịt băm nghi ngút khói nóng hôi hổi, hương thơm lan tỏa khiến bụng nàng réo ầm ầm, nhìn đĩa bánh quẩy to đùng đặt chính giữa nàng chút nữa là ứa nước miếng.

-Mộc y tiên bối hảo,Trần đại thúc Trần đại thẩm,tiểu Lam,tiểu Lan,mọi người hảo!

Hải đường cười cười lấy lòng,3 người có tuổi chỉ gật nhẹ đáp lại,2 huynh muội cười tươi cùng hồi đáp.

-tỷ tỷ hảo a,Vô,Vô đại ca ...hảo a!

Mặt chàng vẫn diện vô biểu tình,nàng thấy thế khẽ huých nhẹ người ta.

-mọi người...hảo!

Chàng tâm phiền,khẽ thốt ra.

Thế là tất cả mọi người cũng thờ phào nhẹ nhõm,cười nói vui vẻ.

-Nào nào ,cùng ngồi xuống ăn sáng thôi.

Tiếng đại thẩm vừa dứt lời nàng liền ngồi xuống cầm thìa ăn ngon lành,không chút câu nệ khách sáo.

Sau bữa ăn sáng mọi người lại tản đi ai làm việc của ngườiấy.Trần đại thúc lại đi dạo một vòng khu rừng quanh đây kiểm tra xem có con thú nào sập bẫy cho hết buổi sáng.

Trần đại thẩm kèm 2 đứa nhỏ học ở thư phòng,nàng và Mộc tiên bối ở phòng được liệu thảo luận cho đến sát bữa ăn trưa thì tiểu Lan tới tìm

-Đường tỷ a,Vô đại ca vẫn chưa về!

-vậy sao?muội biết người đó ở đâu không?

-lần cuối muội gặp thì thấy Vô đại ca đang ngồi thiền gần thác nước nhỏ cách đây không xa.

Nàng gật nhẹ,bước ra khỏi phòng.

-muội chỉ đường đi.

Tiểu Lan vung tay về một hướng.

-để thoát khỏi khu vườn đào tỷ đi theo quy tắc 3 đào rẽ phải 4 đào rẽ trái,còn nữa,có một con suối nhỏ,tỷ cứ đi theo nó là được

-hả?à ờ!

Nàng lại gật nhẹ xác định,nhớ tới quy luật đêm qua đối phương dẫn nàng đi,sau đó hăm hở khởi hành.

Hải đường đi vào khu vườn theo hướng tiểu Lan chỉ,nắng vàng như những tấm kim lộng nháy nhót trên những tán lá,những chùm hoa phấn hồng tươi thắm.

Tiếng gió khẽ reo vui khắp khu vườn,lùa vào mái tóc cắt ngắn ngang cằm của nàng mang theo sự mát mẻ sáng khoái và hương thơm nồng nàn nơi đầu mũi.

Tuy đã đi theo sự chỉ dẫn nhưng nàng cũng mất tới nửa canh giờ mới thoát khỏi khu vườn tường chùng rộng bát ngát.

Như tiểu Lan nói,nàng men theo con suối nhỏ lặng lẽ chảy,nước trong veo lại khá nông soi rõ những dải đá cuội bất động ngủ say,chỉ có đám cỏ nước khe khẽ lung lay và thi thoảng có đàn cá tung tẩy bơi qua.

2 bên bờ suối cỏ dại mọc um tùm,rủ cả xuống làn nước êm đềm mát rượi,thỉnh thoảng chen vào sắc lá xanh xanh là những cụm hoa li ti vàng nhàn nhạt.

Mấy cây phong khẽ khàng thả xuống mặt suối một vài cái lá đỏ ối hoặc vàng rực,khi có làn gió mạnh mẽ thổi tới cuốn lấy sự già nua của chúng.

Nàng chậm rì rì đi đứng nhón nhò,dường như quên mất việc chính cứ đưa mắt mở to liếc ngang nhìn dọc,2 tai thì căng lên nghe ngóng âm thanh lách rích gọi nhau chuyển cảnh của đám chim sâu.

Rồi sau đó,những cánh bướm bắt đầu xuất hiện dần,từ từ nhiều lên hút lấy ánh mắt hoan hỉ của nàng.Khi con suối bắt đầu rộng mở thì cũng là lúc đàn bướm vàng xuất hiện với tần xuất dần dần nhiều lên và cuối cùng thì dày đặc.

Hải đường dừng chân,ngẩn ngơ ngắm nhìn chán chê không mỏi mắt,chúng đông vô kể,tung bay ngập không gian và đậu la liệt khắp mọi nơi.Nàng cứ thế ngây dại cho đến khi ánh mắt dừng lại trước một thân hình.

Nam nhân ngồi thiền trên một tảng đá lớn dưới gốc cây thông cao chót vót,bên cạnh là con thác nhỏ đang trút nước xuống bọt tung trắng xóa tỏa ra luồng khí mát lịm.

Người ngồi đó, mặc kệ không gian như thế nào xinh đẹp, tất cả đều không tác động tới, đôi mắt khẽ nhắm, thần thái an tường tĩnh nhiên, dáng lưng ngồi thẳng, hít thở nhẹ nhàng.

Nàng đứng cách chàng một khoảng, chỉ lặng lẽ ngáy ra nhìn, cảm thấy mỹ cảnh mới rồi cũng không đủ sức thu hút bằng nam nhân lạnh như tảng băng này. Nàng khẽ cười mỉm, tâm này một nhịp hỗn loạn, rồi lại lắc lắc đầu cho hình ảnh kia bay đi.

Nhìn lại thấy đối phương mở cặp mắt bình thản soi mình, tâm không khống chế được cứ thế đập dồn dập trong lồng ngực khiến nàng bối rối không biết phải làm sao.

4 mắt nhìn nhau hồi lâu, nàng vì cảm giác ngượng ngùng không hiểu kia mà áp ứng mãi không thốt lên lời, đối phương thì tiếc lời như ngọc lên cũng không cất tiếng. Cuối cùng vẫn là nàng phá vỡ sự im lìm khó hiểu này, bước vài bước thu lại khoảng cách đôi bên, khi còn cách 3 bước chân thì dừng lại.

- xem khí sắc ngươi đã hồng hào một chút...

Đối phương vẫn ngược nhìn rồi chậm chạp đứng lên, lại nhìn thêm chút nữa rồi bước đi.

Hải đường không hiểu gì hết, mình có phải con sâu trong bụng người ta đâu, sao mà toàn dùng ánh mắt để biểu lộ thái độ không vậy, đọc được mới lạ.

Nàng lảo đảo đi theo sau, bực bội hừ mũi trừng mắt.

Nắng xiên qua các tán lá nghiêng nghiêng theo các tầng cây, tạo ra vô số những cái bóng loang lổ trên nền đất, rồi có con gió lạ chạy vụt tới phá hoại khiến đám lá rì rào, bức tranh vì thế cũng biến ảo theo.

Đàn bướm vàng bay lượn đều được bao phủ bởi một lớp nắng thu nhân nhật khiến chúng như tỏa ra ánh hào quang lấp lánh, không gian vì vậy mà vô cùng rực rỡ, đầy mê hoặc.

Cái người âm trầm im lặng suốt quãng đường dài cứ bước đi phía trước như thể phía sau chẳng hề có cái đuôi nào. Bóng dáng thon dài dù mặc y phục không hề hợp tí nào cũng chẳng thể che dấu nổi khí chất đặc biệt của bản thân.

Nắng dát lên mái tóc dài đen tuyền khiến nó trở nên bóng bẩy, gió lại tác động tới làm chúng tự do uốn lượn, xem ra rất mượt mà.

Nàng thờ dài, nhìn lại mái tóc luôn luôn được cắt ngắn ngắn cảm thấy ghen tỵ vô cùng

Khi 2 người trở về thì mọi người đã quây quần sẵn quanh bàn ăn nhưng chẳng ai động đũa, nàng cảm thấy áy náy liền trưng ra bộ mặt ăn năn hối lỗi.

- thành thật xin lỗi đã để mọi người đợi cơm.

Đại thẩm cười rộng lượng, về mặt mọi người cũng không có vẻ bực bội gì hết.

- không sao, đã về rồi thì cũng ăn nào!

- Phải đó, mau mau ăn cơm thôi, Đường tỷ, Vô, Vô ... đại ca, chắc hẳn cũng đói nhiều rồi...

Thấy tiểu muội áp ứng nói, nàng thân thiện cười rồi ngồi xuống, bấy giờ đối phương mới làm theo. Nàng đón lấy bát cơm thơm phức bằng 2 tay từ đại thẩm rồi đặt nó xuống mặt bàn đối diện với người ta, sau đó mới lấy cơm cho mình, luôn miệng nói.

- Trần đại thẩm, mùi cơm thật thơm a. Mộc y tiên bối, mời người dùng bữa.

- hảo, mọi người dùng bữa thôi.

Lão nhân dứt lời mọi người liền nhanh cầm đũa và cơm, mỗi người một câu nói nói cười cười vô cùng thoải mái, ấm áp, thân thiện. Nàng nhìn nhìn lại nhớ bữa ăn sum vầy với ông bà nội.

Xong bữa ăn trưa thì tới tiệc trà tiêu thực, mọi người lại quây quần tám ngẫu đôi câu rồi ai lại đi làm việc thường ngày của người đó.

2 tiểu hài từ kia ra phòng dược liệu với đại thẩm, nàng với lão nhân gia ở lại thư phòng, Trần đại thúc ra vườn dược điền, Vô danh sau khi được Mộc lão tiên bối bắt mạch xem xét tình hình sức khỏe xong cũng lặng lẽ biến mất.

Đến bữa cơm tối thì thấy đối phương lặng lẽ trở về rất đúng giờ, nàng vốn đang đứng ở giữa sân ngắm hoàng hôn buông dần thì từ trong khu vườn phấn đào trước mặt một bóng hình như ẩn như hiện thấp thoáng qua các tán lá.

Hải đường lại ngáy ra mấy giây sau đó vui vẻ chạy bước nhỏ lại gần người ta, tươi cười hơn hờ.

- không ngủ quên như sáng nay nữa à? thật biết canh giờ về!

Đối phương dừng bước lại, nhìn nhìn nàng với biểu tình khó hiểu như mọi khi.

-ta nói này Hồng y,chẳng lẽ ngươi đi suốt cả buổi chiều là lại ra chỗ cũ ngồi thiền?

Người ta vẫn không mở miệng.

-đừng nói với ta tối nay ngươi sẽ lại tới đó tiếp tục nhé!

Đối phương nhìn bầu trời rực nắng chạng vạng,từng tầng mây biến ảo hư mộng,lại đưa mắt quét khung cảnh xung quanh,không gian vắng lặng,yên ả,chỉ có tiếng gió xôn xao đi lại qua các tán hoa thụ và nắng nhảy nhót trên mặt sân đang bị bóng tối đẩy lùi.

Cuối cùng mới nhìn trở lại nàng,4 mắt nhìn nhau hồi lâu,vẫn lại là nàng mở lời chất vấn trước.

-sao nào?nghĩ ra cách trả ơn ta chưa?

Chàng lập tức xoay người bỏ vào nhà,nàng bực dọc nhăn mặt hừ mũi,lầu bầu .

-vậy thì chuẩn bị làm tiêu phu cho ta đi.

Sau bữa cơm tối đối phương mất trước mắt sau biến mất,nàng cũng chỉ chờ có thể liên hí hửng lặng lẽ theo sau.

Trên cao trăng lưỡi liềm chênh vênh tỏa sáng,một vài áng mây mỏng tanh như khăn voan là lướt lượn ngang qua.

Gió lạo xạo qua các tán hoa thụ mang theo hương thơm nồng nàn,chỉ một chút lơ đãng mãi nhìn không gian thơ mộng bóng người không nhanh không chậm phía trước thoát cái đã ẩn thân vào màn đêm như thể tan biến.

Nàng ngo ngác đứng lặng một lúc,căm tức giậm chân lầu bầu.

-tên cầm đầu,tưởng bỏ ta lại khu vườn này thì ta chịu chết sao?tưởng bỏ rơi được ta sao?hãy đợi đấy,ngươi nhất định là đang làm chuyện mờ ám gì đó lên mới phải cắt đuôi ta.

Hải đường hăm hở bước đi,ra khỏi khu vườn lại men theo con suối nhỏ,lộ trình tương tự sáng nay,chỉ là đêm quá tối thật sự không dám đi nhanh.Khu rừng quá ư là rậm rạp,trăng sao trên sao cũng không đủ sức soi sáng xuống.

Thình thoảng lại có vài đốm sáng xanh le lói phát ra ần ần hiện hiện thấp thoáng xung quanh hòa cùng tiếng côn trùng râm ran kêu ca,cực kỳ ma mị khiến nàng tim đập chân run.

Càng đi sâu vào trong những đốm sáng càng nhiều lên,chúng ần ần hiện nhấp nháy ở khắp mọi nơi khiến nàng bắt đầu tò mò thích thú nhìn theo như hút lấy.

Tiếng ngân nga của mấy con bọ có cánh vẫn phát ra tần xuất đều đều hòa cùng tiếng nước chảy róc rách như xa như gần.

Đóm đóm lập lòe chớp tắt càng lúc càng dày đặc,chúng như đang nhảy múa liên tục nối đuôi nhau bay lên lượn xuống,cả ngàn con cùng vũ khúc cho đêm thu hữu tình.

Thật ra mùa hè mới là mùa sinh sản,nhưng vào thu mà vẫn còn số lượng khổng lồ thế này sao?lạ thật nhưng đòi người mấy khi gặp được cảnh tượng tuyệt mỹ thế này,thật là may mắn lắm lắm.

Nàng cứ thế vừa chậm chạp đi như bị dụ hoặc,đôi mắt to tròn cứ lấp la lấp lánh lại liên tục nở nụ cười ngoác rộng miệng tai,xem biểu tình dường như rất hạnh phúc.

Đến khi ra đến chỗ con thác nhỏ thì số lượng đóm đóm đã đông đúc tới mấy ngàn con,chúng như thể đang mở đại hội,một đêm nô nức với vũ khúc tình yêu thăng hoa khiến nàng có cảm tưởng mình phải chăng đã lạc tới xứ sở thần tiên.

Hải đường ngẩn ngẩn ngờ ngờ ngẫm ngẫm lại không hề hay biết có người cũng đang chăm chú quan sát nàng.

Nàng ngó nghiêng xung quanh,không có ai hết,không có ở đây sao?vậy thì đi đâu rồi?nàng vừa nghĩ nghĩ vừa bước lên mấy tảng đá lớn gần con suối,sau đó lớn tiếng gọi.

-Hồng y!Hồng y!

Lẽ dĩ nhiên chẳng có ai đáp lại.

Đột nhiên tâm trùng xuống,những cảnh nhân gian trước mắt vẫn sống động như thế nhưng nàng lại cảm thấy bớt đẹp.

Nàng bước một bước liền hụt chân,cứ thế vô tư té cái ồm vào con suối nhỏ.Thật may nước không quá sâu,khi nàng chặt vật đứng dậy thì mực nước chỉ ngang ngực.

Qua rèm mi sưng nước chảy,một nam nhân đứng trên tảng đá đối diện nàng, gương mặt thân thuộc vẫn diện vô biểu tình như thế lại khiến tâm nàng nảy một nhịp.

Nàng lập tức cười toe toét,mới bước một cái lại ngã cái ùm,nhưng rất nhanh sau đó đã vững vàng đứng lên.Cả người ướt nhẹp trông vô cùng thê thảm nhưng nụ cười rạng rỡ của nàng vẫn ngự trị.

bởi vì cái người nầy giờ ngóng trông đã xuất hiện rồi.

-ta nói này Hồng y,ngươi đừng có chỉ biết đứng nhìn ta mãi,có thể kéo ta lên được không.

Vừa nói nàng vừa đưa cánh tay vẫy vẫy trước mặt người ta,thấy đối phương còn ngần ngại do dự,nàng liền bồi thêm

-giúp đỡ một việc còn con thôi mà,cũng phải đấn đo lường lực thế sao?

Cuối cùng đối phương mới thận trọng vươn cánh tay ra.

Nhưng khi bàn tay mềm mại nhỏ nhắn của nàng tiếp xúc với da thịt chàng thì một cảm giác mãnh liệt ào ạt từ lòng bàn tay chạy thẳng tới con tim khiến nhịp đập của nó phút chốc tăng lên đột ngột.

Trong khi người ta đỡ ra như khúc gỗ thì nàng lại dùng sức một chút chẳng ngờ lại kéo người ta ngã xuống.Cả cơ thể nam nhân to cao cứ thế đổ cả về phía nàng.

Lại thêm một tiếng ùm vang lên,lần này nàng đứng dậy không nổi,uống no một bụng nước.

Đối phương vội vội vàng vàng đứng dậy trước sau đó liền kéo nàng lên,nhưng nàng lại đứng không vững liền quỵ xuống,người ta phải dùng cả 2 cánh tay để giữ vững cơ thể nàng.

2thân thể ướt nhẹp gần nhau trong gang tấc nhưng đều đứng bất động không nhúc nhích,ngay cả nhiệt độ giá lạnh của nước đêm thu dường như cũng không màng.

4mắt nhìn nhau hồi lâu mặc kệ khung cảnh hư ảo xung quanh xem ra cũng chẳng tác động tới,trong mắt của đối phương đều ngập tràn hình ảnh người trước mặt.

Cuối cùng có lẽ vì ngâm nước lâu lên nàng hắt hơi một cái đồng thời đánh thức cả 2 người luôn,chàng giật mình vội vã buông nàng ra rồi cũng ngay sau đó bỏ đi khiến nàng hốt hoảng đuổi theo.

Cái chân vì cú ngã lúc đầu lên bị trần thương khiến bước đi trong nước khó khăn lắm nàng ngã thêm 2 lần,giờ cũng vì sự hấp tấp mà tiếp tục cú nữa.

Một tiếng ùm vang lên khiến chàng vội vàng quay người lại đã thấy nàng đang vấp và đứng dậy, gương mặt hồng lên có lẽ vì lạnh,cũng có thể vì cả xấu hổ.Nàng cười ngượng ngùng.

-ha ha,ta không sao,không sao!

Nhưng gương mặt của người ta khể nhảnh lại có vẻ không vui,là vì nàng xuất hiện tới phá rối sự yên tĩnh khiến chàng bức mình,hay còn vì nguyên nhân nào khác.Đối phương lại quay người đi nhưng cánh tay áo bị ai níu giữ khiến chàng phải dừng chân.

Âm thanh nho nhỏ của nàng vang lên,có vẻ rất ủy khuất.

-chân ta bị đau rồi...người cho ta bám nhờ tay áo!

Đối phương cứng ngắc nhìn nàng,cảm thấy không biết phải làm gì cả,lại dường như muốn làm cái gì đó lên có một thoáng lúng túng,tâm như có bông cỏ treu đùa,xôn xang kỳ lạ.

Thấy người ta vẫn trơ mắt ra không buồn ừ hừ,nàng lại dùng đôi mắt to tròn long lanh mà nhìn nam nhân khô khan như tảng đá trước mặt,tay bám lấy tay áo đối phương,nhè nhẹ lắc lắc.

-ngươi sao thế?ta lạnh rồi a,có thể đưa ta về được không?

Đối phương nhìn nhìn biểu tình của nàng rồi hơi liếc mắt xuống nhìn tay áo bị nàng lúc lắc qua lại,nhưng ngay sau đó nàng liền hét lên thất thanh vô cùng hoảng loạn rồi bất ngờ ôm chầm lấy chàng.

-á ,á,có rần,có rần,ta cảm thấy nó muốn cắn chân ta,Hồng y ,ngươi mau đưa ta vào bờ đi,đáng sợ quá!

Khoảng khắc nàng lao vào,chàng cảm giác như mình bị trúng sét,mọi giác quan đều ngưng trệ,não bộ không hoạt động,dường như không hít thở nổi và trái tim cũng chẳng đập nữa.

Vài giây sau mới hoàn hồn lại,nhịp tim vì vậy mà phút chốc đập như trống trận trong lồng ngực....cảm xúc lạ lùng này...thật vi diệu.

Đối phương ho khan một cái đẩy nàng ra nhưng ngay lập tức nàng lại bám dính lấy chàng càng sát,đôi mắt lấp lánh lệ quang.

-đừng bỏ rơi ta,hãy mang ta theo,mau lên,mau lên.

Đối phương đành phải miễn cưỡng nhắc bông nàng lên, bước nhanh mấy cái đã đứng trên thảm lá mục khô ráo rồi nhẹ nhàng thả nàng xuống.

Lại 4 mắt nhìn nhau hồi lâu cho đến khi nàng đánh rùng mình hắt hơi một cái ớn lạnh. Đối phương quay người tính đảo bước, tay áo lại một lần nữa bị nàng níu giữ, chàng dừng một chút, nói.

-đi về thôi!

Dứt lời lại đảo bước chậm rì rì, nàng khịt khịt mũi mặt ửng hồng lẻo đẻo bám tay áo theo sau.

Vì khung cảnh dường như lại mỹ lệ hơn trước gấp bội nên tâm như con nai nhỏ nhảy nhót nhạo trong lồng ngực? hay là ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nhất Tiểu Khuynh Tâm

Vô danh đưa nàng vào tận phòng, rồi thấp nền sấp lên và nói.

-ngươi thay đồ đi, lát ta sẽ quay lại.

Hải đường ngoan ngoãn gật gật, đối phương đi rồi còn đóng cửa lại giúp nàng, nhưng nàng còn ngồi thất thần ra một lúc lâu, còn đang treo hồn trên cung trăng, bặt hồi tưởng lại buổi tối đầy xấu hổ nhưng không kém phần lãng mạn.

Nàng cười khúc khích cho đến khi tự giạt mình hốt hoảng, vỗ vỗ cái mặt của mình như thể đang cảnh tỉnh bản thân.

-bình tĩnh, bình tĩnh Hải Đường, có vậy mà ngươi đã vui như nở hoa rồi sao? không có chí khí.

Rồi nàng ịu xịu nói tiếp.

-nên nhớ, người ta có ái nhân rồi, trong mơ còn gọi tên da diết thể hẩn tình cảm sâu đậm lắm, mình như vậy mà lại động tâm sao? định làm kẻ thứ 3 phá hoại hạnh phúc của người khác sao?

Hải đường lắc lắc đầu rồi mới đứng dậy thay y phục ướt nhèm, lại là một bộ thanh y nữa. Quần áo thời xưa hơi rắc rối một tẹo, có lẽ sau này khi phải mặc thường xuyên sẽ không mất nhiều thời gian nữa, cũng còn may tóc nàng ngắn, vẫn không cần thiết phải búi tóc vấn tóc, đến khi ấy thì còn tốn thời gian nữa.

Hay là quyết định sẽ không nuôi tóc dài, vẫn để ngắn như cũ, sẽ không bị mọi người nhìn vào rồi cho là kỳ cục chứ?

Có tiếng gõ cửa phòng đồng thời cửa mở luôn, lúc nàng quay ra thì thấy đối phương đẩy cửa bước vào, người ta đã thay y phục màu đỏ rách nát cũ và trên tay cầm một hộp nhỏ. Thấy nàng đang chỉnh trang lại y phục, đối phương lật đật quay mặt đi hướng khác, khẽ ho khan một cái rồi ngáp ngừng lên tiếng.

-cái này... là thuốc bôi tiêu sưng... ta hỏi mượn của Mộc tiên bối...

Nàng gật nhẹ rồi cả nhắc bước lại gần.

-cảm ơn!

Nàng đón lấy lọ thuốc rồi lại cả nhắc bước ngồi xuống ghế, cho một chân lên ghế đối diện rồi cẩn thận mở ra bôi. Mùi của dược liệu khá dễ chịu, hơn nữa cảm giác mát mát cũng khiến vết thương dịu đi ngay ít nhiều.

Hải đường thờ dài, nhớ lại cảm giác như có cái gì trơn trượt lướt qua cổ chân, chẳng rõ là cá hay rắn, mà thật ra có là cái gì thì cũng không khiếp đảm tới mức mà nàng lại phải hét toáng lên thất kinh như thế.

Nghĩ tới lại càng mất mặt, nàng có phải là cái loại không nhẽo đó đâu, rắn, rết, bọ, đĩa, cóc, nhái, sâu, trùng... loài nào cũng từng kinh qua, sợ cái gì mà sợ chứ. Lại nói, hậu đậu vụng về tới mức đó cũng là lần đầu, 3 lần vấp té trước mặt người ta, thật xấu hổ không biết đầu đầu, nàng vốn đầu phải cái loại vô dụng thế.

Hải đường lại thở dài, cái chân vốn cũng chẳng sưng to thế này, tại phải đi một quãng đường dài trở về lên nó mới thế thảm tới vậy, nàng nhìn mà còn đau lòng khôn nguôi. Lại thở dài... đột nhiên nàng quay ra, nhìn thấy người ta vẫn còn đứng tần ngần ở trước cửa khiến nàng ngạc nhiên quá đỗi.

-ơ, ngươi vẫn ở đây này giờ à? tưởng về phòng rồi chứ?

Vô danh vốn cũng tính như vậy, đưa thuốc xong liền trở về phòng ngay, nhưng đột nhiên lại nửa muốn tiến tới xem vết sưng của nàng nhưng không dám, nửa muốn trở về lại chẳng đành, thế là cứ đứng ý tại chỗ. Giờ nghe nàng vẫn, đối phương lúng túng chẳng biết phải trả lời sao, cứ nhìn lung tung.

Nàng tập tễnh bước lại gần, nhìn nhìn người ta, rồi lại tiến gần hơn nữa, đưa một tay lên trán đối phương, một tay đặt lên trán bản thân. Tiếc là bàn tay nàng chạm chưa tới 2 giây người ta đã hoảng loạn thối lui, nhưng cũng cảm thấy hơi nóng, liền quan tâm nói.

-ta xin lỗi, vì ta mà người phải xuống nước trong thời tiết lạnh lẽo thế này, cơ thể người vốn suy nhược mà giờ ta lại còn khiến người phát sốt...

...không sao...

-không được, để ta đi chuẩn bị ít canh gừng cho người ấm người.

...không cần.

Dứt lời đối phương liền vụt cái biến mất tăm, nàng ngẩn ra một lúc rồi cười cười, rồi lại lắc đầu, không được rồi, đừng quá quan tâm tới người ta như thế, chẳng ổn chút nào, không giống bản thân gì cả...

Nàng đóng cửa phòng lại rồi trở vào giường nằm, lăn lộn một lúc cũng ngủ được.

Đến nửa đêm đột nhiên nàng mở bừng mắt thức giấc, căng tai lắng nghe cảm thấy có gì đó không ổn. Nàng lại lăn vào trong, áp tai lên vách tường, cảm giác như người bên kia đang khổ sở...

Hải đường liền ngồi dậy, tập tễnh mở cửa phòng ra, gió đêm thổi tới khiến nàng hoàn toàn tỉnh táo, nghĩ nghĩ, chắc bản thân do quá để ý lên mới sinh ra ảo giác.

Cửa phòng từ từ khép rồi lại mở ra, như thế là vô tâm, cứ thử xem sao, nàng nghĩ thế và hành động theo.

Nàng gõ nhẹ lên cửa phòng mấy cái, đồng thời nho nhỏ gọi người ta.

-Hong y! Hong y!

Bên trong lặng ngắt, cảm giác bất an vô cớ lùa về khiến nàng một thoáng do dự liền khẽ đẩy cửa phòng, cửa phòng lại chỉ khép hờ lên nó lặng lẽ mở ra. Trong phòng tối thui nhưng nàng vẫn xác định được phương hướng, hơn nữa dựa theo hơi thở nàng cũng tìm tới bên giường người ta.

Nàng lại chỉ biết ngây ra đứng nhìn, chẳng dám chạm tới cho đến khi tiếng thều thào của đối phương vang lên.

-Mặc tuyết...

Hải đường lập tức đứng hình, giây sau lại cười khổ, lắc đầu tự cảnh tỉnh bản thân thôi đừng mơ mộng vọng tưởng. Nghĩ vậy nàng liền quay người, nhưng tiếng của người ta lại vang lên khiến nàng không thể nhấc bước.

-đừng đi...

-nàng đừng bỏ lại ta...

Nàng lại từ từ xoay người.

-Mặc tuyết...

Nàng dứt khoát bỏ đi, cẩn thận khép lại cửa, rồi khó nhọc mang về thau nước mát, đặt nó lên bàn rồi nhúng khăn cho ướt lại vắt thật khô mới lau lau mặt cho người ta. Lau lau một hồi lại mang đi giặt sạch, rồi gấp gọn gàng đắp lên trán đối phương. Bây giờ nàng mới ngồi xuống cạnh giường, nhìn nhìn người ta rồi thở dài.

Đến quá nửa đêm đối phương mới hạ sốt, nàng vô cùng mệt mỏi cứ thế ngồi dựa lưng vào cuối giường mà ngủ.

Vô danh thức giấc bởi tiếng gọi của Trần đại thẩm, rồi giật mình ngồi dậy bởi cuối giường có nữ nhân. Định thần nhìn lại thì ra là nàng ta, nhìn kỹ thêm thì ra là nàng ta đang ngủ.

Vô danh nhìn ra bàn thấy có chậu đồng nhỏ, trên thành còn vắt cái khăn... liền vô thức đưa tay lên sờ trán...

Chàng lại nhìn về phía nàng ta, rồi búng tay tanh tách mấy cái nhưng chẳng có phản ứng gì hồi đáp. Chàng ngáp ngừng một chút rồi mở miệng.

...này, Hải đường...

Nàng vẫn bất động. Chàng do dự rồi tiếp tục.

-Hải đường!

Giọng đôi phương đề cao hơn thế mà nàng chẳng hề nhúc nhích. Chàng bực bội tiến lại gần, nữ nhi nhà lành lại ngủ không biết trời đất thế này sao?

-Hài...

Chữ Đường còn chưa thoát ra thì đôi mắt nàng đã hấp háy mở, chớp chớp mấy cái, cười cười mấy cái...

Rồi nhắm nghiền lại...khóe môi đôi phương gật gật, nàng ta thật sự là không có chút ý thức nữ nhân nào hết.

Nếu có tên đục nước béo cò vô sỉ hạ lưu nào đó bên cạnh thì nàng cũng trưng ra bộ dáng giống như bị trúng mê dược như thế sao?

Đôi phương khó khăn kìm chế ý muốn đá văng nàng ta xuống giường, lại tiến gần hơn chút nữa rồi vươn tay tính vỗ vào mặt nàng mấy cái thì nàng từ từ nghiêng người đổ xuống giường...

Này được a, đôi phương cũng muốn thủ hạ lưu tình nhưng nàng ta dường như sinh ra để đối nghịch với chàng thì phải. Vô số lần thách thức tính kiên nhẫn ít ỏi của chàng, ngấm lại mới thấy chàng dễ tính như thế từ lúc nào? Nếu là lúc trước nàng ta hẳn đã chết từ lâu rồi, chắc là do bản thân vẫn chưa khỏe thôi.

Đôi phương nắm lấy 2 bả vai nàng dựng dậy, gương mặt đỏ bừng của nàng ập tới chỉ cách chớp mũi chàng vài thốn. Nàng gắng gượng mở cặp mắt trĩu nặng, cố cười cười.

-buổi sáng hào a!

Bấy giờ đôi phương mới phát hiện ra cơ thể nóng hôi hổi của nàng thế là lại đơ ra như khúc gỗ, mắt vài giây sau chàng mới phản ứng lại, xuống giường để đưa cơ thể nàng nằm ngay ngắn lại. Đôi phương sau khi đã đắp chăn cho nàng chu đáo rồi đến phòng ăn, thấy mọi người đã quây quần đông đủ, chàng nhìn lão nhân gia, do dự nói.

-Mộc y tiên bối...Đường cô nương đang ốm...

-cái gì?

Mộc y tiên bối loạng choạng đứng dậy, phu thê họ Trần cũng vội vã đứng theo.

-tại hạ dẫn đường...

Dứt lời chàng xoay người bỏ đi, mọi người cũng lục đục kéo đuôi theo sau. Chàng đẩy cửa phòng mình, đến bên cuối giường, nhường chỗ cho lão nhân gia xem mạch.

... chỉ là cảm lạnh đơn thuần, sốt khá cao...

-con sẽ lập tức đi sắc thuốc hạ sốt cho Đường cô nương !2 đứa cũng theo mẫu thân, khi nào tỳ ỷ đỡ thì vào thăm.

Trần đại thẩm mau mắn nói rồi lẹ làng ra ngoài trước, 2 tiểu hài tử không đành lòng theo sau, bấy giờ lão nhân gia nhìn thau đồng lại vấn thêm.

-sao Đường cô nương lại nằm ở phòng này?

Chàng trần trù, nhìn nhìn thau đồng.

-đêm qua tại hạ cũng bị sốt được Đường cô nương tới chăm sóc, gần sáng tỉnh dậy mới phát hiện ra cô nương ấy sốt mê man liền đi tìm Mộc y tiên bối.

Mộc tiên bối lại truy tiếp.

-làm thế nào mà 2 vị lại thay phiên nhau lần ra ốm vậy?

Vô danh ngần ngừ, trước cái nhìn nhất định phải nghe rõ nguồn cơn của lão nhân gia, chàng đành trả lời.

-tối qua...chẳng may bị rơi xuống dòng suối gần nhà...

Tiếp tục không buông tha dễ dàng.

...đêm hôm còn ra đó làm gì?

Ách...chàng ngắc ngứ đáp.

-tạ hạ không ngủ được lên đi dạo loanh quanh...

Đúng lúc đó, Trần đại thúc cần cần dục dục xen ngang.

-lão nhân gia, con thấy Vô công tử cũng chỉ là được làm hạ sốt...

Bấy giờ lão nhân gia mới đánh giá lại sắc mặt của Vô danh, tiến tới bắt mạch.

-sức khỏe còn yếu thế này...làm sao tiến hành lấy cổ trùng đây?

-...sẽ tổn sức vậy sao?

Lão nhân gia gật nhẹ xác nhận, bổ sung thêm

-mất thêm chút máu vốn đã ít ỏi sẵn của Vô công tử...

-không sao,qua bữa cơm trưa cảm phiền Mộc y tiên bối cứ tiến hành.

-...nếu Vô công tử cứ nhất quyết.

Trần đại phúc nhanh miệng.

-ta sẽ bảo phu nhân sắc thêm phần thuốc nữa cho Vô công tử.

-đa tạ!

Trần đại thúc cẩn thận dìu lão nhân gia trở ra ngoài, ở giữa sân, ló nhô đứng một đám người mặc hồng y rách nát khiến 2 phụ tử kinh ngạc.

-làm sao mà bọn hậu bối các ngươi lại vào đây được?

-Mộc y tiên bối, đã lâu không gặp.

Trong đám người sắc mùi hôi tanh, ẩn ẩn sát khí thì một nam nhân bộ dáng như thiên tiên hạ phàm bước ra nói chuyện khiến lão nhân gia bất khả tư nghị.

-Mặc Phong công tử?

Mặc phong điềm đạm hành lễ.

-chính là văn bối...

-vậy còn đám người trông như vừa trải qua trận tử chiến kia?

Hắn vẫn mang cái vẻ bình ổn mà đáp.

-bọn họ chỉ muốn tới hỏi thăm, mấy ngày qua chẳng hay Mộc tiên bối có tình cớ cứu giúp 1 nam nhân mặc hồng y không?

2 người còn chưa kịp đáp lời thì đám người hồng y nhất loạt quỳ một chân xuống, đồng thanh nói.

-bái kiến chủ tử!

Mặc phong tránh sang một bên, hơi cúi đầu, 2 phụ tử kinh hoàng quay lại nhìn, chỉ thấy đứng trước cửa phòng là một nam nhân cũng mặc hồng y rách nát, gương mặt tuy còn suy nhược nhưng toàn thân trên dưới lại toát ra khí thế bức nhân tự nhiên như vốn dĩ là vậy.

Đôi mắt sâu thẳm bình lặng nhìn lướt qua mọi gương mặt rồi dừng lại một chút ở một gương mặt hốc hác lã chã lệ rơi, cái tên tử nhỏ đã mau nước mắt như thế mà cuối cùng cũng trở thành thủ lĩnh đội sát thủ của chàng được.

Chàng nhìn đến nam nhân mặc thanh y vài giây rồi mới cất giọng đều đều, nghe không ra tâm tình.

-đều đứng lên!

Vô danh bước xuống, tới bên lão nhân gia, không nhanh không chậm thông báo.

-bọn họ đều là môn hạ của Thiên địa cung, trong số đó 10 người cổ trùng có thể lấy được...

Lão nhân gia quá đỗi thất kinh, bọn thuộc hạ của chàng cũng kinh ngạc không kém.

-Sao?

-cổ trùng?

-trong ngày hôm nay Mộc tiên bối có thể lấy chúng ra hết không?

Lão nhân gia kinh nghi thế nào thì bọn thuộc hạ cũng sùng sốt thế đó, chủ nhân nói sao cơ, lấy cổ trùng, ai bị nhiễm? nhiễm lúc nào?

Sắc mặt của lão nhân gia rất phức tạp, có kinh hỷ, có bi thương, mắt vài giây sau mới trấn định được.

-hào!

-thập kỳ ở lại, những người khác ra ngoài khu rừng đào đời, ngày mai sẽ trở về.

Sau khi chàng hạ lệnh, những người không phận sự đồng loạt cung kính hành lễ xong mới cáo lui. Chàng nhìn bọn thuộc hạ mắt hút sau những tán hoa thụ rồi mới quay sang nói với lão nhân gia.

-Mộc tiên bối, có thể bắt đầu luôn không?

Lão nhân gia nhìn lướt qua đám người tàn tạ, gật nhẹ.

-ta sẽ cho chuẩn bị ngay, trong khi đó, bọn hậu bối các ngươi có lẽ nên đi ăn chút thức ăn sáng.

Lão nhân gia nói xong thì xoay người về hướng được phòng. Trần đại thúc vẫn bên cạnh giúp đỡ. Vô danh nhìn 2 phụ tử đi xa dần rồi mới lại quay lại nhìn lướt qua cả đám, hơi dừng lại ở mỹ nam thanh y, cất giọng.

-trước tiên, ăn chút đồ ăn sáng...

Từ kỳ chỉ đứng bên cạnh nhìn chủ nhân của mình rồi nước mắt nước mũi tuôn như mưa, mắt hết hình tượng thống lĩnh thường ngày nghiêm khắc đứng đắn.

Vô danh bước đi dẫn đầu hướng về phía phòng ăn, 2 huynh muội tiểu Lan tiểu Lam đang múc cháo ra 12 cái chén nhỏ. Thấy Vô danh bước vào đầu tiên tiểu Lan liền vội vàng thưa, vẫn có phần sợ sệt.

-Vô đại ca, mọi người trước ăn tạm chỗ cháo này lót dạ, mẫu thân muội đang sắc thuốc, lát sẽ đưa lên sau.

Chàng gật nhẹ, tiếng tiểu Lam vang lên như reo khi thấy 1 bóng dáng thanh y xuất hiện sau cùng.

-Phong ca ca, oa, thật sự đúng là Phong ca ca!

Hắn gật nhẹ cười cười, mọi người vừa lục đục vây quanh bàn kê đứng người ngồi bụng bát cháo nhỏ hút cái rột vừa nhìn mỹ nam thanh y.

-là ta đây, 6 năm không gặp, Lam đệ đã lớn thế này rồi.

Tiểu Lan đứng bên cạnh chớp chớp cặp mắt to tròn, hắn nhìn đến, cười thân thiện.

-lúc đó tiểu Lan còn nhỏ quá, chắc quên ta rồi.

Tiểu Lan nghe thấy thế liền lắc đầu quầy quậy, mắt càng long lanh, mặt càng ửng hồng, vừa cười rạng ngời vừa ngượng ngùng nói.

-không quên, không quên, Phong ca ca giống như thần tiên hạ phàm, muội còn tưởng mình hoa mắt.

Đúng lúc đó, tiếng cửa Trần đại thâm ở ngoài cửa phòng bếp bên cạnh vọng tới.

-Lam Lan, giúp mẫu thân một chút nào!

Hắn vẫn một bộ hòa ái nói với 2 cái hài nhi.

-chắc sẽ bận rộn một lúc, lại làm phiền 2 huynh muội Lam Lan rồi!

-không sao, nhưng khi nào huynh rảnh rồi nhất định phải chơi cùng bọn đệ.

Hắn vui vẻ gật nhẹ đồng ý.

2 huynh muội đi khuất dạng, hắn quay lại liền bắt gặp một ánh thâm thúy sâu thẳm chiếu tới, khiến toàn thân không thoải mái lại chung ra bộ dáng hiền lành vô hại.

Từ kỳ thấy thế liền hắng giọng vội vàng giải vây.

-chủ nhân, Phong công tử đây quả nhiên là hảo bằng hữu, mấy ngày nay cùng chúng thuộc hạ không quản gian nan khổ cực ngày đêm lo lắng truy tìm chủ nhân.

9 tên còn lại mấy ngày qua đã vô cùng tò mò hiếu kỳ cái nam nhân đẹp khuynh thành tự xưng là bằng hữu này. Chẳng biết chủ nhân quen từ lúc nào, cũng chưa từng thấy nhắc qua, càng chưa từng gặp mặt, giờ được gặp rồi, tự hỏi mối quan hệ này là đơn thuần hay có mờ ám chi đây.

Đi theo chủ nhân cũng được 10 năm, dù khi chủ nhân ở Mạc bắc thì mỗi tháng cũng thay phiên đưa thư của Từ kỳ tới nhưng chưa từng thấy nhắc qua mỹ

nữ nào, chỉ cần nữ nhân tiếp cận trong phạm vi 1m là cái mặt nhăn lại khó chịu, có lẽ nào, có lẽ nào chủ nhân thích nam sắc...

Vô danh nhìn Mặc phong trong giây lát rồi mở miệng.

- chúng ta sẽ nói chuyện riêng sau...

Cả bọn trong lòng không nói tự hiểu cùng đưa mắt hết nhìn chủ tử nhà mình lại quay ra nhìn mỹ nam tuyệt sắc kia, càng ngắm tâm càng chắc như đinh, thôi xong rồi... đây chắc hẳn chính là nữ chủ nhân tương lai vạn người mê đảm không ai sánh bằng.

Từ kỳ thấy thân sắc kỳ quái của cả lũ liền lột cặp mắt sắc bén tới khiến bọn họ thu liễm lại biểu tình, đúng lúc đó tiểu Lan bưng 3 cái chén trên khay bước vào, nói.

- Vô đại ca, thuốc mẫu thân muội sắc cho 2 người xong rồi, Vô đại ca mang vào phòng giùm muội nhé, muội còn phải giúp mẫu thân chuẩn bị thuốc cho mọi người nữa.

Vô danh gật nhẹ đứng lên, Mặc phong đón lấy khay thuốc trước, cười nhả nhặn.

- để ta cầm giúp muội!

- ừm!

Tiểu Lan mặt lại đỏ bừng bừng lòng như nở hoa bỏ đi, Vô danh tiến tới giành lấy khay thuốc, giọng không nghe ra hi vọng.

- được rồi, người ở đây đợi ta một lát...

Dứt lời Vô danh bê khay thuốc bước đi trước sự ngỡ ngàng của chúng thuộc hạ. Sao chủ nhân cao quý lại tự mình muốn bưng thuốc? Chẳng lẽ chỉ vì không muốn cho mỹ nam như hoa như ngọc kia làm công việc của bọn hạ nhân mà chủ tử phải hạ mình xuống đích thân làm sao?

Cả lũ mơ mơ hồ hồ đoán già đoán non, Từ kỳ cũng không hiểu, hẳn biết chủ tử của mình vốn rất sùng Mặc phong nhưng thỉnh thoảng vẫn hay sai bảo bê cái nọ bưng cái kia mà. Chủ tử là cái dạng cực kỳ lười biếng, chẳng muốn nhấc tay động chân vào bất cứ việc con con nào. Nếu có thể nhờ vả ai thì tuyệt đối không buông tha, nếu có thể ngồi thì tuyệt đối không đứng, đến cả mở miệng cũng ngại nói nhiều, bọn thuộc hạ đành nhìn sắc mặt chàng mà hành sự.

Mà khoan, tiểu Lan ban nãy nói gì nhỉ "sắc thuốc cho 2 người", vậy là có một người bị ả nà nào đó tốt số tới mức được chủ tử tôn quý của bọn họ bưng thuốc tới tận nơi, rốt cuộc là ai chứ?

Vô danh 1 tay đẩy nhẹ cửa bước vào sau đó đóng cửa lại, bước tới bên bàn đặt khay thuốc xuống rồi bưng một chén tới bên giường. Chàng ngăn người đứng nhìn nàng một lúc rồi khẽ mở miệng gọi.

- Hải đường...

Lẽ dĩ nhiên nàng vẫn mê mết ngủ như chết. Chàng ngồi xuống đối diện nàng, múc lên một thìa thuốc nghi ngút khói, lưỡng lự một chút rồi cũng thôi thôi, sau đó đưa thìa thuốc vào miệng nàng đồ từ từ, toàn bộ chỗ thuốc đều chảy ra ngoài...

Chàng vội vàng đưa tay áo lau lau, sau đó múc một thìa khác, cũng thôi thôi, đặt bát thuốc xuống giường, một tay vươn ra cầm lấy cầm nàng hơi kéo xuống, đôi môi hé mở, tay kia liền thận trọng đổ thuốc vào.

Đang định múc thìa tiếp theo thì nàng giật mình sắc nước, lại toàn bộ chỗ thuốc chảy ra ngoài nhưng vẫn không tỉnh lại. Chàng lại cuống quýt lau lau sau đó bất lực nhìn lên trần nhà như tìm người cầu cứu.

Lại đặt bát thuốc xuống, 2 tay cầm lấy 2 cánh tay nàng dựng ngồi dậy, chàng liền xoay người ngồi dựa lưng vào cột đầu giường để cơ thể mềm oặt của nàng toàn bộ dựa vào ngực chàng. Sự tiếp xúc thân mật này làm chàng cực kỳ căng thẳng, mùi thơm thiếu nữ lại không ngừng lan tỏa vào 2 cánh mũi khiến nhịp tim phút chốc tăng lên đột ngột.

Chàng lại một tay cầm thìa thuốc thổi cho bớt ngội xong một tay hơi kéo cầm nàng xuống từ từ đổ thuốc vào. 2 hàng lông mày của nàng khẽ nhăn lại, mí mắt trĩu nặng cổ mở, tiếng thì thầm khản đặc trong cổ họng đau buốt thoát ra một nhọc.

Giọng nàng nghe rất kỳ quái.

- khó uống quá!

Đối phương đứng hình một chút rồi lại múc thuốc đưa tới miệng nàng, nàng nhăn mặt quay đầu đi chỗ khác. Giờ cổ họng nàng rất khó chịu, nội việc nuốt nước bọt thôi cũng là cả vấn đề nan giải.

Đối phương thấy thế lại không buông tha tiếp tục đưa thìa thuốc tới miệng nàng. Nàng lại nhất quyết không muốn tiếp nhận lên lại xoay mặt đi hướng khác.

Đối phương hít một hơi thật sâu cho tâm tình ổn định rồi nghiêm giọng hỏi vọng từ trên xuống.

-tại sao không uống thuốc?

Cổ họng nàng rất đau,chẳng muốn mở miệng,đối phương lại 2 tay giữ vững cơ thể nàng xoay người mình lại đối diện nàng,4mắt trừng nhau,sau đó nàng chịu thua,mới cầm lấy cổ tay người ta xoay lại,đưa một ngón tay ra viết vào lòng bàn tay chàng.Nàng viết chữ “đau họng”,xúc cảm nhộn nhạo từ đầu ngón tay của nàng chuyển tới tận trong tim đối phương rồi lan tỏa ra toàn thân.

Đối phương cứ cúi đầu ngửa ra nhìn đắm đắm vào lòng bàn tay mình,khi ngước lên thì thấy nàng đang mệt mỏi dựa lưng vào thành đầu giường.Đối phương lạnh giọng nói.

-nếu không uống thuốc thì làm sao mà khỏi bệnh được,ngươi vốn là đại phu thì phải càng hiểu rõ chứ?

Hải đường hé một con mắt,lại dùng đầu ngón tay viết vào lòng bàn tay người ta.

“không sao,cảm xoàng thôi mà,tạ vốn sức đề kháng tốt, mấy ngày sau tự động sẽ hết.

Sức đề kháng là cái gì?chàng tự vấn nhưng lời thốt ra lại hỏi.

-nếu tự động khỏi thì ngươi còn làm đại phu cái gì?

Nàng chẳng buồn nhúc nhích đến một ngón tay,dù biết người ta đang trừng mắt vô cùng bất bình trước sự ương bỉnh cứng đầu của nàng.Nàng thầm nắn nót trong lòng.

“cái tên câm này từ lúc nào lại nói nhiều như vậy?”. Cuối cùng luôn là nàng không chịu đựng nổi,bực bội viết vào lòng bàn tay người ta một câu.

“nếu ngươi dùng miệng bón thuốc cho ta,ta sẽ uống”còn không làm được thì mau chóng biến đi cho bản cô nương yên tĩnh nghỉ ngơi.Nàng viết xong nhắm mắt lại ngả lưng ra sau.

Chàng mím chặt môi,nhìn nàng. . nhìn nàng,rồi lại nhìn nàng,2 hàng lông mày nhíu chặt rồi giãn ra. . .

Cảm giác mát lạnh và mềm mại từ bờ môi đối phương truyền tới khiến đôi môi nóng bỏng của nàng vô thức hé mở đón nhận dòng nước thuốc.Mặc kệ cổ họng phút trước còn đau buốt,giờ nàng chỉ cảm thấy một con sóng xúc cảm mãnh liệt ập tới khiến toàn thân lâng lâng,bồng bênh không trọng lượng.

Hải đường mở mắt ra,luyến tiếc nhìn đôi môi đối phương rồi xa,giương mặt nàng bạo đỏ như uống say rượu,đôi mắt mơ mơ màng màng.Nàng lại cứ ngây ngốc nhìn đối phương đưa bát thuốc lên miệng uống một ngụm,rồi từ từ tiến lại gần,áp lên đôi môi nàng.

Nàng ngoan ngoãn đón lấy dòng nước thuốc và lại luyến tiếc nhìn cặp môi người ta rồi xa.Cho đến khi chỗ thuốc được đối phương nhiệt tình quá mức dùng miệng bón cho nàng hết, nàng vẫn cứ ngây ngô như trứng tã.

Đối phương nhìn nhìn nàng,2 khóe môi không tự giác cong lên vẽ một nụ cười. . .

Giờ này,khắc này,nàng biết được rằng người trước mặt đang cười với nàng đây chính là người nàng muốn ở bên cạnh đến hết đời. . là người duy nhất mang lại cảm giác rạo rức vô cùng mạnh mẽ. . là người nàng chờ đợi tìm kiếm suốt 27 năm qua. . .nụ cười khiến nàng mê đắm trầm luân.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Huyết Cổ Trùng.

Đối phương đặt chén không xuống mặt bàn rồi bung ra tô cháo nhỏ còn âm ấm đưa cho nàng.Nàng vẫn trong bộ dáng cực kỳ ngoan hiền,cứ thế múc từng thìa cháo rất nhanh chóng đã thanh toán xong.

Còn đối phương thì đứng bên cạnh nhìn nhìn nàng ,đợi nàng ăn hết lại mang ra chỗ bàn bấy giờ mới cầm lấy bát thuốc lạnh ngắt dành cho mình một hơi tu hết.

Khi chàng quay trở lại phòng ăn thì bọn thuộc hạ đã đi hết chỉ có tiểu Lam đang bưng một khay lớn chén bát bước ra,chàng liền đặt khay thuốc lên rồi cầm hộ toàn bộ chỗ đó.

Tiểu Lam vội vã mở miệng,gọng vẫn có phần sợ sệt.

-Vô đại ca,mọi người sau khi uống thuốc xong được phụ thân đệ dẫn tới được phòng rồi. .

Vô danh gật nhẹ,tiểu Lam nói thêm,vung tay chỉ.

-Phong ca ca đang đợi Vô đại ca ở khu vườn đào trước mặt.

Chàng lại gật nhẹ, nghe tiểu Lam thận trọng nói tiếp.

-Vô đại ca bùng ra giếng nước giùm đệ là được.

Bấy giờ chàng mới lên tiếng nói.

-Đường cô nương vẫn sốt, ta thì đỡ nhiều rồi.

-Ừm, đệ biết rồi, lát đệ sẽ nói với mẫu thân sắc tiếp thuốc cho Đường tỷ.

Vô danh dựa theo tiếng sáo vi vu vọng tới, âm thanh trong vắt lại ngân nga du hoặc như đưa đường dẫn lối cho chàng tới bên chủ nhân của chúng. Trong khung cảnh ngập tràn gió thu hiu hiu thổi qua những tán đào thụ khiến những cánh hoa phấn hồng khẽ tung bay mang theo mùi thơm nồng nàn đến mê người.

Mỹ nam tử đứng dựa lưng vào thân hoa thụ, tay đưa lên thổi sáo ngọc phở phở, mái tóc dài đen nhánh tung bay cùng dải tơ lụa xanh lam.

Tiếng sáo du dương dừng lại, mỹ nam thanh y nhìn nhìn Vô danh một chút rồi tháo sợi dây buộc thanh hắc kim cổ đao đeo phía sau lưng ra, một chân quỳ xuống, 2 tay nhẹ nâng thanh đao lên ngang mặt.

-giáo chủ!

Chàng đón lấy bằng một tay, nhẹ giọng nói.

-đứng lên!

Mặc phong điềm đạm đứng lên, Vô danh vừa vắn vừa cảm thanh đao lên, ngắm nghía vỏ đao rồi lại rút đao ra ngắm nghía tiếp, miệng hạ lệnh.

-có những chuyện gì ta cần phải biết thì bẩm báo đi.

Những chuyện Vô danh không biết là rất nhiều, cũng không hẳn là không biết chỉ là chàng đã quên mất, bây giờ những chuyện gì trước mắt cần được biết thì Mặc phong tạm thời sẽ nói ra. Thời gian dù sao cũng dư dả, hẳn cứ tà tà kể từng chút một, còn Vô danh lại vừa lắng nghe có vẻ lơ đãng vừa chặt một khúc cây hoa thụ bắt đầu làm một cây gậy.

Khi mọi chuyện xong xuôi cũng là lúc mặt trời chính ngọ, Vô danh lại khoác thanh đao ra sau lưng, tay cầm khúc cây hoa thụ, nhẹ bước. Mặc phong lặng lẽ theo sau, nhìn chăm chú vào khúc cây, giáo chủ tôn quý lại dùng thanh cổ đao trần bảo mà gọt ra cái khúc cây làm gậy chống đi lại? thật bất khả tư nghị, này là ai có điểm phúc đây?

Trên cao trời xanh mây trắng nắng nhẹ vẩy, dưới đất hiu hiu gió thổi vờn cánh hoa.

Tiểu Lam bụng khay từ phòng bếp tiến vào sân, nhìn thấy Vô danh liền vui vẻ bước tới, nói.

-Vô đại ca, mẫu thân chuẩn bị cháo và thuốc cho 2 người! thuốc của Vô đại ca là chén không có thìa nhé!

Chàng gật nhẹ, đón lấy cái khay đựng 4 cái chén, 2 chén thuốc, 2 chén cháo, Mặc phong lại nhìn hành động và cái khay của chàng chăm chăm.

-phụ thân đệ dặn sau khi Vô đại ca xong thì tới được phòng!

Chàng lại gật nhẹ, ra lệnh cho Mặc phong.

-đến được phòng xem bọn họ thế nào!

-vâng!

Chàng nói rồi đảo bước, Mặc phong dăm dăm nhìn theo cho đến khi dáng chàng biến mất sau cánh cửa.

Khi chàng vào phòng thì thấy nàng đang ngồi ở bàn, một chân đặt trên ghế đang bôi thuốc trên cổ chân vẫn rất sung đỏ. Nàng ngẩng đầu lên, nói mà không phát ra âm thanh.

“ta đang đói quá!”

Đối phương ngẩn ra một lúc rồi đặt khay xuống, để cây gậy ra cạnh bàn, ngẩn ngừ hỏi.

-chân sao rồi?

Hải đường thờ dãi, tiếp tục nhép miệng.

“vẫn đau lắm!e là vì nó mà ta sốt nặng thêm!

Chàng ngồi đối diện đặt chén thuốc ra trước mặt nàng,nàng đóng lại hộp thuốc tiêu sừng,rồi vắt và nuốt chỗ thuốc,thình thoảng lại đưa mắt liếc tới đối phương. Uống xong,nàng khẽ vờn người,khịt khịt mũi,nhưng cổ họng nàng vẫn đau buốt,mũi vẫn tắc nghẹt,vẫn hơi choáng váng mặt mày,coi bộ bệnh nặng a.

Nàng chỉ vào bát thuốc của chàng,nhép miệng vẫn.

“thuốc của người hình như không giống ta?”

Đối phương ngần ngừ nhìn đôi môi nàng mấp máy nhưng vẫn không phát ra tiếng,chàng chẳng động đậy. Tưởng người ta chưa hiểu ý,nàng lại nhép miệng vẫn lại câu cũ,bấy giờ chàng mới trả lời.

-ta hết sốt rồi,thuốc này chắc đề lát nữa lấy cổ trùng.

Nàng gật nhẹ,bắt đầu khuấy khuấy bát cháo,nhìn cái khúc cây đặt bên cạnh,hơi hắt đầu,dùng khẩu hình vẫn.

“cái đó,cho ta à?”

-ừm!

“cảm ơn!”

Im lặng kéo dài cho đến hết bữa ăn,sự yên tĩnh này vô cùng nhẹ nhàng và dễ chịu là do người đối diện mang lại nên nàng rất biết điều mà tận hưởng. Ăn xong,đối phương đứng lên bê khay đi,nàng vội vã dùng cây gậy chàng làm cho để bước tới bên,vờn một tay túm lấy tay áo người ta.Đối phương quay lại nhìn,nàng do dự một lúc cũng mấp máy đôi môi.

“người có thể làm ơn bảo Trần đại thẩm giùm,chuẩn bị nước tắm cho ta được không?”

Đối phương nhìn như hút vào cặp môi bé xinh của nàng,thất thần đến mức nàng dùng khẩu hình nhắc lại lần 2 vẫn cứ ngây ngây ngô ngô như chẳng hiểu gì.

Hải đường mặt đỏ bừng bừng,hắng giọng một chút,khò khè nói,gọng nghe khản đặc và lý nhí phát ra.Nghe thập phần buồn cười.

-nói giùm với Trần đại thẩm là chuẩn bị nước tắm cho ta,có được không?”

Đối phương gật mạnh một cái rồi đảo bước,nàng mặt chết đi được bước khó khăn về giường nằm.

Vô danh bước vào nhà bếp,thấy Trần đại thẩm và tiểu Lan đang bận rộn nấu nướng,chàng đặt khay xuống bàn đấm đo một chút rồi cứng ngắc mở miệng chuyển đạt lại ý tứ của Hải Đường.Đại thẩm lau lau tay vào cái tạp dề,thân thiện vẫn.

-Vô công tử,Đường cô nương thế nào rồi?

-vẫn chưa khỏe,khi nào rảnh đại thẩm đi xem giùm tại hạ.

-tất nhiên rồi,chuẩn bị bữa trưa xong ta sẽ tới thăm Đường cô nương ngay.

Chàng gật nhẹ rồi bỏ đi.

Dược phòng có cả đồng kê ngồi người đứng,khi thấy chàng bước vào thì bọn thập kỳ liền đứng cả dậy,lão nhân gia lên tiếng. Trước đó bọn thập kỳ và Mặc phong đã được lão nhân gia nói sơ qua chút thông tin cơ bản về việc trùng cổ trùng.

-lão phu đã lấy được đủ 10con,chuyện kỳ diệu thế này nhất định sẽ không quên công lao của Vô công tử.

-ừm,chi cần lão tiên bối chia cho tại hạ mấy viên dược khi luyện xong.

-dĩ nhiên,giờ thì mấy đứa hậu bối các người đi ăn uống trước đi.

-chủ tử,bọn thuộc hạ xin phép cáo lui trước.

Từ kỳ đại diện nói,cả bọn phía sau cung kính nâng tay thi lễ,chàng gật nhẹ nhìn bọn họ lục đục kéo đuôi rồi đi nhưng Mặc phong vẫn lén lại một chút. Vô danh ngồi xuống ghế,trên bàn có để sẵn một cái chậu nhỏ,một lọ sứ và một chén nước.Lão nhân gia bảo chàng vận khí,lập tức một con đau buốt từ vùng đan điền ập tới rồi lẩn nhanh ra khắp cơ thể.

-tiếp tục vận khí,đừng dừng lại.

Lão nhân gia nhắc nhở.

-chậm chạp,từ từ thôi nhưng không được dứt đoạn...cảm nhận đi...

Con đau giờ chỉ còn tập trung ở vùng đan điền,2 hàng lông mày của chàng giãn ra,rồi đột nhiên Vô danh cảm thấy như có một con sóng lạnh buốt xuất hiện.Con sóng này rất quen thuộc,nó thường xuất hiện những lúc chàng bị trúng độc,con mát lạnh sẽ xoa dịu sự nhức nhối,nhưng lần này lại là buốt giá,tới mức khiến các cơ mặt run rẩy,mồ hôi rịn ra lấm tấm

Lão nhân gia nói thêm

-dần dất nó...

Thứ thuốc mà chàng được uống là một loại giả độc,nó tạo ra mùi vị của con đau giống y như lúc bị trúng kịch độc nhằm mồi gọi,dẫn dụ con huyết trùng xuất hiện và đi theo.Hương thơm của giả độc vô cùng đặc biệt,lúc đậm đặc khi thoáng thoáng,nó ăn một miếng lại kích thích muốn ăn thêm,gống như người ta dãi mồi trên đường cho con thú nhện ăn rồi cứ thế đi theo.

Sự nhộn nhạo khó chịu giống như mạch nước ngầm bị ép phun lên,chàng cúi người vào chậu đồng nôn ra một ngụm máu đỏ tươi,rồi trong cái đồng đỏ lòm lòm đó,một sự chuyển động uốn lượn nhúc nhích,nhìn kỹ là một con huyết trùng mập mạp.

Trần đại thúc liền mang cái chậu vào buồng trong,chàng mệt vả mồ hôi lấy thuốc trong lọ sứ ra uống xong liền ngã lưng vào thành ghế,lão nhân gia dặn dò.

-ngồi nghỉ một chút rồi hẵng về phòng.

Bảy giờ Mặc phong mới lên tiếng vấn.

-chuyện này nếu để các chủ biết,e rằng mọi việc sẽ vô cùng rắc rối.

Lão nhân gia ngẫm nghĩ một chút,kết luận.

-nếu nó biết mấy con huyết trùng nuôi bấy lâu nay chuẩn bị đến ngày sắp thu hoạch lại bị hăng đi...thì đám hậu bối các ngươi sẽ gánh hậu họa gì?

Mặc phong từ tốn nói.

-Vì các chủ coi trọng chúng nên dù mọi người không hoàn thành công việc được giao thì cũng chẳng phải là vấn đề gì to tát...song,nếu biết không còn huyết trùng...e rằng...tất cả sẽ chết...

Mặc phong đáp thêm.

-Quái độc tiên y,tiên bối cũng nên nghĩ cách gì để qua mặt đồ nhi của mình,trong nhân thế...những người biết về huyết cổ trùng...e rằng chẳng còn ai...việc cổ trùng bị lấy đi...nàng ta,chỉ có thể nghĩ tới tiên bối thôi...

Lão nhân gia vuốt vuốt chòm râu,chốt lại.

-nếu đã thế...thì chỉ còn một cách thôi...11 người bọn họ...đều chết...

ặc phong nhấp một ngụm trà thơm,bình bình đậm đậm nói tiếp.

-lão tiên bối định cho bọn họ chết như thế nào?nếu đột nhiên 11 người bọn họ lại chết vậy thì rất đáng nghi ngờ...phải là tất cả đều chết hết...hơn nữa cần phải có nhân chứng đáng tin cậy...

-nhân chứng đáng tin cậy?

Mặc phong chậm chãi nói.

-lục cung chủ đã từng nhìn thấy bọn họ thoát chết...vậy nên cần để chính người đó tận mắt nhìn thấy mới tránh được ngờ vực...nhưng...

-Nhưng?

Mặc phong vẫn một bộ ung dung nhàn tản,nói thêm.

-e là riêng...Vô công tử đây...vậy lên sóng thì hơn...

-vì sao?

-chỉ là nếu Vô công tử tôn quý đây mà thật sự vong mạng...không chỉ các chủ đích thân tới xem xét mà đến cả cái vị cao cao tại thượng chốn thâm cung kia cũng sẽ không quản nhọc mà đi giá tới...thế thì khéo quá hóa vụng...

Lão nhân gia vuốt vuốt chòm râu,nhìn chàng đang nhắm mắt dưỡng thần hoàn toàn im lặng một bên lắng nghe bọn họ thảo luận như chuyện của người khác.

-ồ...Vô công tử đây chắc không đơn giản chỉ là ngũ cung chủ của Thiên địa cung đâu thôi nhỉ?

Mặc phong vẫn điềm nhiên uống trà,lão nhân gia thấy thế lại chuyển câu hỏi về phía hắn.

-Phong công tử đây sao lại quen thân với Vô công tử vậy?

Hắn cười nhẹ,một bộ an dật tĩnh nhiên mà vẫn.

-30 năm rồi Mộc tiên bối không hỏi thế sự...thứ lỗi cho văn bối to gan hỏi thẳng,chẳng hay nếu Huyết hải giáo và Thiên địa cung giao tranh,tiền bối sẽ đứng về bên nào?

-Phong công tử đây nói vậy là có ý gì?ngươi thân vốn là trưởng lão của Huyết hải giáo lại thân cận với cung chủ của Thiên địa cung,nếu như 2 bên không có hiềm khích gì thì cũng thôi đi ,nhưng nghe Phong công tử nói vậy e là có uẩn khúc chi đây?

-đích thực là có chút ẩn tình...nhưng Mộc y tiên bối phải trả lời được vấn đề nêu trên thì văn bối mới có thể nói rõ ràng ra được.

-ta nguyên lai là ái đồ duy nhất của Thánh nữ...

Mặc phong khẽ liếc mắt về phía Vô danh...lão nhân gia nói tiếp.

-lão phu không cần biết cái Thiên địa cung kia là của ai,chỉ cần nó gây tổn hại đến Huyết hải giáo...ta nhất định sẽ không nể tình...

Mặc phong lại khẽ cười như thể đã biết trước câu trả lời,hắn đứng lên,cung kính thi lễ với Vô danh đang ngồi thư thái nhắm mắt dưỡng thần.

-như vậy...giáo chủ...cũng đến lúc nói cho quái độc tiên y biết...

Vô danh hơi hé mắt,nhìn nhìn quái độc tiên y đang kinh nghi nhìn lại mình,Mặc phong không nhanh không chậm vào đề.

-vị Vô công tử đây,từ 10 năm trước đã trở thành giáo chủ của Huyết hải giáo...

-10...năm trước...vị công tử đây nhìn thế nào cũng chỉ mới 20 mấy...hơn nữa chẳng phải là người của Thiên địa cung...sao lại có thể...?

Mặc phong nhìn nhìn giáo chủ,sao đó cung kính thi lễ.

-giáo chủ,ngươi về phòng nghỉ ngơi một chút đi...những chuyện còn lại cứ giao cho thuộc hạ xử lý.

Vô danh liếc mắt nhìn hắn, gương mặt chàng hơi mệt mỏi nhưng nhìn cũng chẳng rõ biểu tình.

Mặc phong thấy thế lại khẽ cười,bộ dáng vẫn đạm phong kinh,mở miệng.

-giáo chủ...ngài không phải là muốn thuộc hạ đi đâu đấy chứ?

Vô danh chớp mắt một cái,nhìn hắn,rồi chậm chậm mở miệng,lười biếng.

-um...

Mặc phong cười khẽ,vẫn rất mềm mỏng thoải mái.

-“um?”ngài cứ đùa.

Vô danh lạnh nhạt nói.

-ta chưa bao giờ biết đùa,ngươi biết mà...

Mặc phong nhìn chàng một lát rồi mới quay ra nói với lão nhân gia.

-vậy thì...Mộc y tiên bối,phiền ngài chờ văn bối thi hành nhiệm vụ được giao trong chốc lát.

Bấy giờ lão nhân gia mới kịp phản ứng lại,ngăn cản.

-hãy khoan,để lão phu xem mạch cho Vô công tử đây đã...hình như có gì đó không đúng.

Nói xong liền vươn tay bắt mạch,mạch đập kỳ quái khiến lão nhân gia nhíu cặp lông mày trắng muốt,sau đó đưa tay gõ gõ vào chân chàng,miệng vẫn.

-có cảm giác gì?

-không nhiều...chỉ một chút...

Mặc phong mặt biến sắc hỏi.

-Mộc y tiền bối,chủ nhân sao vậy?

Lão nhân gia do dự trả lời.

-chân...đường như mất cảm giác...

Mặc phong kinh hoàng thốt ra.

-sao có thể?Mộc y tiền bối,chuyện này là sao?

-lão phu trước mắt cũng không hiểu.

Quái độc tiên y buồn bã một thì hần rầu rĩ 10,Mặc phong nhìn nhìn Vô danh,chàng vẫn nhắm mắt như đang ngủ,2 hàng lông mày chỉ khẽ nhíu lại có vẻ rất mất sức,sắc mặt hơi tái nhợt nhưng vẫn khó nhìn ra tâm tình.

Mặc phong xoay lưng lại,hơi quỳ xuống,kéo cơ thể chàng đổ vào lưng mình rồi đứng lên.

Hải đường đẩy cửa dực phòng,sau khi tắm rửa xong đúng là cả người thư thái dễ chịu rất nhiều.Hình như cả người từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài đều được nâng cao sức sống,khỏe rồi,hết sốt,chân cũng đỡ đau nhiều lắm,nếu tắm thêm lần nữa hẳn sẽ khỏi luôn,lại chạy nhảy tung tăng.

Tất cả đều nhờ viên hắc ngọc kỳ diệu vô cùng này,nàng cười cười đưa tay sờ sờ viên đá đen óng ánh đeo trước ngực,tay còn lại vẫn cầm lấy cây gậy hoa thụ.

Nàng mặc một bộ đồ màu đỏ xen trắng,là y phục mà Trần đại thẩm mua cách đây mấy năm trước.Đại thẩm rất thích nhưng lại không mặc vừa song vẫn mua vì nghĩ sẽ để dành lại cho tiểu Lan nên cứ thế giữ tới tận giờ.

Ban nãy lúc tới thăm nàng,nàng than chẳng lẽ phải mặc lại đồ dơ,2 bộ đều cần phải thay ra nhưng chưa giặt được,thế là đại thẩm vắt óc suy nghĩ chợt nhớ tới 2 bộ y phục mua cách đây đã lâu nên suýt quên.Đại thẩm chuẩn bị sẵn nước và y phục cho nàng,còn nhiệt tình đi giặt dùm 2 bộ đồ dơ,khiến nàng cảm động vô cùng cứ đa tạ rồi rít.

Hải đường bước vào sân,đi dưới những tán cây,bây giờ có lẽ khoảng đầu giờ thân,nắng thu vàng nhẹ nghiêng nghiêng xuyên qua các tầng lá tạo ra vô số những luồng ánh sáng lấp lánh khi ngược nhìn,dưới chân cũng hình thành vô số bóng râm loang lổ.

Trên hành lang có người đang hướng về phòng nàng,người này còn đang cổng một người nữa,thấy vậy Hải đường liền vội bước tới.Khi đến gần hơn nàng liền lên tiếng gọi,cánh tay của kẻ đó chợt dừng lại trước cửa phòng,nam nhân xoay người lại.

Nàng mở to cặp mắt vốn đã to sẵn,cứ nhìn như bị thôi miên vào người mặc y phục màu thanh thiên kia,cái miệng nho nhỏ cũng mở ra hết cỡ,hồi lâu sững sờ chưa khép lại được.Mà người nam nhân kia phản ứng cũng chẳng khá hơn nàng là mấy,hắn cũng kinh nghi tột cùng trước nữ nhân vừa lạ mặt vừa thân quen này.

Vô danh hơi hé mắt ra,nhìn nhìn nàng rồi liếc tới Mặc phong,rồi lại chuyển ánh nhìn từ hắn về Hải đường.Phản ứng thái quá này là sao?2 người này biết nhau à?chàng lạnh lùng lên tiếng.

-Mặc phong...mặc phong...

Bấy giờ hắn mới chậm chạp quay đầu sang,còn nàng mới phát hiện ra kẻ được cổng là Vô danh,Hải đường vội đi đến,hỏi.

-Hong y,ngươi sao lại để mỹ nhân này cổng?

Mặc phong cố nói tự nhiên.

-Vô công tử,cô nương này là ai lại gọi người là Hồng y?

Không quen biết sao?Vô danh lười biếng nhắm mắt lại,đầu ngã vào vai hắn,thấy vậy Mặc phong đành đẩy cửa bước vào,đi tới bên giường,thận trọng đỡ chàng nằm ngay ngắn xuống.Hải đường nhìn nhìn chàng rồi nhìn hắn,hỏi.

-mỹ nhân,tên đó bị sao vậy?

Mặc phong tâm tình từ lúc nhìn thấy nàng đã trấn động toàn thân,gìong thoáng run run.

-cô nương...tại hạ là Mặc phong...cô nương...quen với Vô công tử?

-quen a,ta là người đã cứu tên này mà?

Dứt lời nàng liền đưa tay bắt mạch,2 hàng lông mày khẽ nhíu,đầu hơi nghiêng nghiêng như ngẫm nghĩ gì đó.

-kỳ quái...

-cô nương biết xem bệnh?Mộc lão tiên bối cũng xem không hiểu...cô nương...chẳng hay tên gọi là gì?

-ta là Hải đường...

Nàng đáp theo phản xạ,gìơ tâm trí đang suy nghĩ đến bệnh tình quái quỷ của Vô danh,rồi đột nhiên một tia sáng lóe lên,nàng bật dậy,nói như ra lệnh với Mặc phong.

-mỹ nhân,công cái tên này theo ta!

Dứt lời nàng liền bỏ đi trước,Mặc phong sau một thoáng sững sốt cũng làm theo,nhưng vừa ra đến giữa sân thì một đám người ủa tới.Bọn thập kỳ tử phòng ăn bước ra,nhìn thấy Mặc phong đang công chủ tử thì vội vàng đi tới,Từ kỳ hoảng hốt hỏi.

-Phong ca,chủ tử sao vậy?

-người ở đâu ra lại lăm thế này?

Mặc phong chưa kịp trả lời thì tiếng Hải đường đã vang lên,cả đám bảy giờ mới để ý tới nữ nhân nhỏ con ở ngoài vòng vây kia,cùng quay lại nhìn.Từ kỳ há hốc mồm miệng,cái cặp mắt ti hí cũng cố gắng hết sức mở trừng trừng ra,tay run rẩy chỉ chỉ.

Mặc phong liền lên tiếng chen vào,chặn ngang câu nói đang nghẹn trong họng cậu ta.

-Hải đường cô nương...

-Hải đường?

Từ kỳ kinh nghi hết nhìn hấn lại quay ra nhìn nàng,Mặc Phong lạnh nhạt lên tiếng.

-Từ kỳ và mọi người ra ngoài vườn đào trước,chủ tử không sao,sáng mai quay lại.

-hả?

Từ kỳ sững sốt một lát,hết nhìn Mặc phong rồi lại nhìn đến Hải đường,cuối cùng nhìn như dán vào Vô danh,cực kỳ miễn cưỡng tuân theo.

-được rồi,chúng ta ra ngoài gặp mọi người xem sao.

Từ kỳ đi được mấy bước thì ngoái đầu nhìn lại thấy cô nương tên Hải đường đẩy cửa phòng cho Mặc phong bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Người Quan Trọng

Gian ngoài là bộ bàn ghế gỗ đào,Mặc phong cẩn thận đặt Vô danh ngồi xuống,ngăn với đục bồn bên trong là tấm bình phong 4 miếng họa sắc cảnh 4 mùa.

Có 2 đục phòng đặt liền kề ở phía sau phòng bếp,một nồi nước ấm to dùng luôn có sẵn được đặt trên bếp ù,khi nào cần thì múc một ít ra dùng,còn để tắm thì với một hệ thống dẫn nước vào trực tiếp đục phòng,chỉ cần múc sang đục bồn là xong.

-mỹ nhân,ngươi vào trong múc nước vào đục bồn đi,còn ta sẽ đi hỏi Trần đại thẩm mượn tạm một bộ y phục cho tên này thay.

Nàng định đảo bước thì Mặc phong lên tiếng vắn.

-Hải Đường cô nương...cô nương định làm gì?

-đương nhiên là cho tên đó tắm a.

-tắm?tại sao lại là tắm?

-ừm,trước mắt cứ thử qua vậy đã.

Dứt lời Hải đường liền bỏ ra ngoài,Mặc phong nhìn theo thất thần đến khi Vô danh hé một con mắt lạnh lùng gọi.

-Mặc phong...

Hắn mới quay ra nhìn lại chàng với ánh mắt có rất nhiều cảm xúc phức tạp đan xen khiến Vô danh càng không hiểu nổi.Con người Mặc phong lúc nào cũng như thế ngoại cao nhân vốn luôn thanh đạm an nhiên sao bây giờ lại biểu lộ lắm cung bậc tình cảm trần tục tới vậy?Lẽ nào nữ nhân kia lại có thể tác động nhiều tới vậy?

Mặc phong bỏ vào buồng trong bắt đầu múc nước ấm đổ vào dục bồn,được một lúc thì lên tiếng vắn,gọng phát ra nhẹ như hơi thở.

-chủ tử...cô nương đó...cô nương đó...người có sao không?

Một lát sau Vô danh mới thờ dài, miễn cưỡng đáp.

-ta đương nhiên là có sao...

Nghe thấy thế Mặc phong cuống quýt hỏi lại.

-chủ tử...người không ổn chỗ nào?

-haizz,hiện giờ chân ta không đi được,dĩ nhiên chẳng ổn rồi...

Nói đến đó thì Hải đường bước vào,trên tay cầm một bộ y phục nam nhân,từ phía trong Mặc phong cũng bước ra,lên tiếng trước.

-Hải đường cô nương,nước tắm đã chuẩn bị xong.

-tốt,vậy người diu tên đó vào buồng trong đi.

Mặc phong lại công Vô danh lên,nàng cũng mang ghế theo vào,hắn kinh nghi hỏi.

-cô nương sao lại vào đây?

Nàng đặt cái ghế xuống,rồi vắt bộ y phục lên thành ghế,nhìn chằm chằm vào hắn một lúc mới nói.

-mỹ nhân,vậy làm phiền người giúp hắn thay y phục.

-Hải đường cô nương...thỉnh cô nương đừng gọi tại hạ là mỹ nhân,tại hạ tên gọi Mặc phong.

Nghe giọng cảm thấy hắn có vẻ buồn bực,nàng cười cười.

-hảo,Mặc phong,huynh xoay xở một mình với tên này được chứ?

-cô nương cứ an tâm ra ngoài,tại hạ có thể làm tốt.

Hải đường lại nhìn hắn cười cười đầy ngụ ý rồi bỏ ra ngoài đợi.Hắn thở nhẹ một hơi quay ra thì bắt gặp ánh mắt Vô danh.Mặc phong hơi ngại ngần một chút,nhẹ giọng hỏi.

-chủ tử?

-ừm?

-có thể bắt đầu được không?

-ừm

Mặc phong thấp người,vươn tay,tháo đai lưng của Vô danh,chàng khẽ nhắm mắt lại,cảm nhận mùi thơm cơ thể từ nam nhân thân cận đưa tới cánh mũi.Một lúc sau,Mặc phong dựng cơ thể chàng dậy,để chàng dựa vào ngực mình bắt đầu cời bỏ phía dưới.Xong xuôi hắn bỗng chàng vào dục bồn,bấy giờ Vô danh mới mở mắt ra.

-người có điều gì còn giấu ta phải không?

Mặc phong vòng ra phía sau,vắn tóc chàng lên cho gọn,nhẹ giọng đáp.

-thuộc hạ không giấu người bất cứ chuyện gì,chẳng qua có những sự tình,tự người không muốn nhớ tới...

Dứt lời hắn liền bỏ ra ngoài thấy nàng đang ngồi vắt chân đung đưa,tay gõ nhịp nhịp trên mặt bàn.Nàng liền cười cười đứng lên.

-2 cái tiểu huynh muội kia nói huynh còn chưa ăn trưa phải không?chúng đang đợi huynh ở phòng ăn đó,huynh đi một lát đi.

-không sao,tại hạ không cảm thấy đói.

-không đói cũng lên ăn một chút vào,nếu không sẽ đau bụng đó!

Hắn cười nhẹ với nàng rồi nói.

-vậy tại hạ đi một chút sẽ quay lại.

Nàng tiến hẳn ra khỏi cửa rồi tiện tay đóng lại,Hải đường bước vào buồng trong,thấy đối phương đang ngồi ngâm mình chỉ để lộ cái đầu ra khỏi mặt nước.Hơi nóng trong dục bồn lan tỏa mỏng lung,ẩn hiện những vệt sáng trắng lấp lánh sắc tím trên mặt nước rồi chạy trở lại cơ thể đối phương.

Đôi mắt người ta khẽ nhắm, gương mặt không biểu lộ tâm tình gì hết,như chỉ đơn giản là đang thư giãn,nàng bước tới gần hơn nữa,đối phương mới hé một bên mắt.

Hải đường tháo sợi dây đeo trên cổ ra rồi quàng lên cổ người ta,khi gặp nước ấm lập tức những luồng ánh sáng lân tinh sắc tím từ viên hắc ngọc lan ra lượn vòng vào một chút mới quay trở lại cơ thể chàng.

-sao ngươi lại có viên ngọc này?

-ta cũng không biết tại sao mình lại có nó.

Cả 2 cơ hồ là đồng thời kể hỏi người đáp,dừng lại nhìn nhau một lúc,nàng nói tiếp.

-tự nhiên nó ở trên cổ ta thôi,thế còn người?ngươi ở đâu mà có nó?

Vô danh im lặng nhìn nàng một lúc lâu,lâu thật là lâu tới mức nàng tự hỏi có thật là người ta đang nhìn nàng không?tại sao chớp mắt cũng chẳng buồn chớp,khiến Hải đường bức bối đứng ngồi chẳng yên,nàng trừng trừng nhìn lại .

-này,nói đi chứ?

Đối phương nhắm mắt lại,lạnh nhạt nói.

-không nhớ rõ là ai đưa cho...

-vậy là ngươi có nó từ lúc nhỏ sao?

-không...khoảng 5 năm về trước...đột nhiên nó ở trên cổ ta,ta hỏi mọi người...bọn họ nói...đó là của một người mà ta không muốn nhớ tới...

-ta cảm thấy viên ngọc này đúng là trân bảo khó cầu a.Ta thì mấy ngày trước đột nhiên có nó thôi...ngươi thì lại quên đi người đã tặng một vật vô giá tới vậy sao?

Vô danh vẫn nhắm mắt,không nói gì,nàng ra ngồi xuống ghế,vắt chân,khoanh tay,tiếp tục câu chuyện,ngập ngừng dò hỏi vấn đề khác.

-mỹ nhân đó,à không,người tên Mặc phong đó...là gì của ngươi vậy?

Nàng đợi một chút,thấy chàng chẳng nhúc nhích gì,tự động chuyển đề tài.

-à phải,hôm nay ngươi lấy tiểu cô ra chưa?

Đối phương lạnh lùng thốt ra.

-rồi.

-trông nó thế nào?

-không biết.

-sao lại không biết?

-không nhìn đến.

Hải đường trừng trừng nhìn gương mặt đang nhắm mắt dường thần đối diện,thầm mắng“cái tên khô khan tẻ nhạt hơn đá cuội này,gọng nói ướp hàn băng sao?cho một chút âm điệu vào không được à?”

-ban nãy ta gặp một tá người mặc y phục giống ngươi,là đồng bọn của ngươi hả?

-.....

-Ngày mai ngươi đi thật hả?

-....

-Ta nói này Hồng y,ngươi có thể dừng thờ ơ với ta được không?dù sao ta với ngươi cũng không oán không thù có cần thiết phải đối xử tệ thế không?

-...

-này,ngươi ngủ đây à?

Nàng thật muốn chửi thề,nhưng nàng lại nhẫn,hít sâu mấy hơi rồi cười cười cho có tinh thần.Nàng đứng lên,tiến tới bên dục bồn,hơi nước đã tan đi nhiều,những vệt sáng lấp lánh sắc tím cũng nhạt nhòa rồi biến mất vào cơ thể Vô danh.

Hải đường nhúng tay vào làn nước nguội ngắt,cặp mắt đối phương hé mở,cánh cửa phòng chỉ khép hờ phía ngoài cũng được đẩy ra.Trong khi nàng bị ánh mắt đối phương chiếu tướng khiến cho toàn thân bất động thì Mặc phong tiến vào,hắn kinh nghi vấn.

-Hải đường cô nương,sao cô nương lại vào trong này?

-ừm,nói sao nhỉ?ta vào xem tình hình tên này sao rồi.

-vậy cô nương thấy thế nào?

Nàng hờn giận nói.

-điều này thì...phải hỏi cái tên câm kia hiện giờ cảm thấy sao?

Mặc phong nghe nàng mĩa mai chủ tử là tên câm thì không khỏi sửng sốt quay ra nhìn nhìn nàng rồi quay lại nhìn phản ứng của Vô danh.

2 người nhìn chằm chằm vào Vô danh,mãi một lúc sau chàng mới có phản ứng.

-um!

Nàng nóng nảy mắng lớn.

-“um?”tên kia,ngươi nói thêm vài từ thì đau họng à?

Mặc phong đứng bên,nhẹ giọng nói với nàng.

-Hải đường cô nương,cô nương vẫn lên ra ngoài trước.

Hải đường hừ mũi,nhấn mặt với Vô danh rồi mới bỏ ra ngoài.Bên trong,chàng đứng lên,hắn giúp chủ tử của mình mặc y phục.

-chủ tử,ngươi cảm thấy tốt hơn chứ?

-tốt!

Mặc phong nhìn nhìn 2 sợi dây đeo giống nhau y đúc,cảm thấy vô cùng kinh ngạc.Trên đời này đúng là chỉ có 2 sợi dây như thế tồn tại,một cái dĩ nhiên là của chủ tử,cái còn lại thuộc về một người đã không còn tồn tại...khi người ấy ra đi thì sợi đeo đó cũng tan biến mất thế nhưng,hôm nay nó lại xuất hiện...trên người chủ tử.

-chủ tử...sợi dây thứ 2 này...sao người lại có?

-của cô nương đó.

-sao cơ?của Hải đường cô nương?

Bây giờ sắc trời đã nhuộm màu chạng vạng,thứ ánh nắng dịu dàng của tiết thu se lạnh khi bóng tối dần xâm chiếm.Nàng đứng ở giữa sân,đối mặt với quả cầu rực rỡ ánh lửa,nhìn đến chán chê nề mệt cũng không phát hiện có người đang nhìn mình phía sau.

-Chủ tử,thuộc hạ có một thỉnh cầu.

Mặc phong đứng ở phía sau Vô danh,trước cửa dục phòng,nhẹ giọng nói.

-huyết cổ trùng cần bảy bảy 49 ngày mới luyện xong,cho tới lúc đó,thuộc hạ ở lại nơi này được không?

Vô danh khẽ quay sang nhìn hắn,Mặc phong nói thêm.

-sau khi luyện được xong thuộc hạ sẽ hộ tống cô nương ấy đến tìm người.

Vô danh vẫn im lìm,thấy thế Mặc phong lại tiếp.

-nếu người vẫn không an tâm thì cử thêm tiểu Hoa tới cũng được.

Vô danh không nhanh không chậm mở miệng vẫn.

-lý do?

Mặc phong nhìn chàng rồi quay ra hướng ánh mắt tới Hải đường,giọng nhẹ nhàng như tiếng gió khẽ thổi qua những tán hoa thụ trĩu bông.

-Thuộc hạ muốn ở bên cô nương ấy...muốn tìm hiểu và bảo vệ người đó...

Chàng quay hẳn ra nhìn biểu tình ôn nhu của hắn,cảm thấy thực sự bất khả tư nghị,lấp lại câu hỏi.

-lý do?

-người đó...rất giống với một người...cực kỳ quan trọng của thuộc hạ...

Trong ký ức chập vã của Vô danh,chàng dĩ nhiên lơ mơ cảm thấy,hắn rất quán quýt lấy một nữ nhân,chỉ là,chàng dù cố gắng thế nào cũng không nhìn ra được dung nhan người đó,ngược lại,càng nhớ tới càng đau đầu...

Vô danh vẫn nhìn hắn,một lúc lâu sau mới vẫn.

-là ai?

Mặc phong nhìn thật sâu vào đôi mắt tăm tối băng giá của Vô danh,giọng nói càng nhẹ hơn,như phủ một lớp sương mù,mông lung,cô quạnh.

-là người mà chủ tử đã không muốn nhớ tới...

Người mà chàng không muốn nhắc tới...tất nhiên là Thánh nữ...chính bản thân chàng cũng chẳng rõ tại sao...nhưng mỗi khi nghĩ tới người đó...cảm giác vô cùng bức bối khó chịu...mà thật ra cũng chẳng nhớ được cái gì hết.

Đúng lúc đó,giọng nói bất chợt của Hải đường thỉnh thoảng vang lên.

-2 người đang thăm thì cái gì vậy?

Nàng nhìn nhìn 2 người,cả 2 đều quay ra nhìn lại nàng nhưng không có ý định trả lời.Cuối cùng vẫn là nàng chuyển đề tài.

-chân thế nào rồi?

-tốt!

Chàng lạnh nhạt đáp.

-sức khỏe thế nào?

-tốt!

Vẫn biểu tình không có độ ấm.

-thế thì trả lại vòng đeo của ta.

Nàng hờn giận nói,bàn tay chìa ra trước mặt đối phương.Chàng liền vươn tay tháo nó ra đặt vào lòng bàn tay nàng nhưng lại nói với Mặc phong.

-được rồi.

Mặc phong cung kính thi lễ rồi cứ thế biến mất,hắn đi tìm quái độc tiên y,còn cả đồng vân đề cản bản.

Vô danh lách qua người nàng rồi chậm rãi bước đi,nàng vẫn dùng cây gậy hoa thụ lều đẹo theo sau.

-Mặc phong công tử đi đâu vậy?

-huyênh ấy sẽ trở lại chứ?

-huyênh ấy rốt cục là gì của người vậy?

-ta xem vừa giống thuộc hạ lại giống bằng hữu!

-ngươi quen với huynh ấy lâu chưa?

Từ đầu tới cuối là nàng độc thoại,đối phương chẳng buồn hé răng nửa câu,chân bước đều về phòng,tay đặt lên cửa định đẩy ra nghe nàng nói thì dừng lại.

-phòng này của ta mà.

Đến lúc này đối phương mới ném cho nàng ánh mắt,cắt giọng vẫn cố về thờ ơ.

-ngươi hứng thú với Mặc phong?

Nàng rất chi là thành thực trả lời.

-dĩ nhiên,mỹ nam tử khuynh thành như thế nhìn nhiều một chút cuộc sống mới thêm thi vị.

Đầu chàng đầy hắc tuyến nhưng gương mặt vẫn như là ướp băng,nhìn nàng một chút không biết phải biểu lộ cái gì lại đi về phòng mình đẩy cửa bước vào,nàng vẫn cun cút theo sau.

-ngươi sao lại vào ?

-chúng ta có chuyện cần nghiêm túc bàn bạc.

Nàng nói rồi rất tự nhiên mà ngồi xuống bàn,một tay chống cằm một tay mân mê viên hắc tử thạch,chàng lại ra giường mà ngồi.

-ta nói này Hồng y,ngươi dù sao cũng đeo nó lâu hơn ta,hiểu biết chắc không ít đi,có thể tiết lộ một chút thông tin không?

Chàng nhìn nàng một chút rồi nhắm mắt lại,lời biếng nhác lờ.

-nó được chế tác từ một loại đá từ trên trời rơi xuống,cực kỳ cứng,ngay cả bảo đao bảo kiếm cũng khó lòng làm xước...hầu như chẳng có mấy ai biết về nó...người duy nhất sở hữu...chính là người đã tặng ta...là...Thánh nữ của Huyết hải giáo...

Vô danh dừng lại nghỉ một chút lấy hơi rồi mới tiếp.

-nó được gọi là Hắc tử thạch...trên thế gian này chỉ có 2 viên,một cái là của ta,một cái là của người đó...về sau người đó mất thì viên ngọc này cũng mất theo...không hiểu sao nó lại ở trên người ngươi...

2 hàng lông mày của đối phương khẽ nhú,gương mặt đột nhiên lại trở lên tái nhợt,chàng mặt mũi bỗng sung.

-mặc phong nói...ngươi rất giống người đó...quái độc tiên y cũng nói...ngươi giống người đó...rốt cuộc thì...ngươi là ai?từ đâu đến?

Hải đường ngần ngừ một chút trước câu nghi vấn của đối phương,nhìn biểu tình như muốn bịnh đến nơi của người ta.Chợt trong đầu lóe lên hình ảnh của nữ nhân mặc thanh y , vì nàng ta mà Hải đường vượt thời không tới nơi cổ xưa này,nàng thận trọng đáp.

-ta là Hải đường...từ,từ,một nơi rất xa tới...

Đối phương một tay day day huyết thái dương một tay xoa đuôi nàng,không thốt ra lời,nàng nghỉ hoặc bước tới bên,do dự vẫn.

-Hồng y,ngươi không khỏe chỗ nào?

Đối phương vờ tay ngăn nàng tiến lại gần hơn,thều thào nói như sắp đứt hơi.

-đi ra.

Nàng đứng hình một chút,chân như chôn tại chỗ,giọng đối phương vừa giá lạnh vừa yếu ớt khiến tim nàng ầm ầm đau buốt.

-đi ra.

Sau này Hải Đường hỏi Mặc Phong mới được rõ ngọn nguồn rằng Hắc tử thạch được lấy từ trong lòng một tảng thiên thạch lao xuống vùng núi đá Bạch liên sơn,khi nó rơi xuống thì bị vỡ nát ra để lộ những mảnh đá hắc thạch hình lăng trụ lấp lánh sắc xanh dương bên trong.

Từ đáy vùng núi đá quanh năm khô khan nứt ra một mạch nước ngầm rồi dần dần chảy xuống chỗ trũng hơn tạo ra cái hồ nhỏ,sau này mọc ra vô số cây cỏ.

Vị quốc sư huyền thoại của tiền triều Đông hải quốc đã sớm phát hiện ra địa phương mặc danh kỳ diệu này liền tuyển một số lượng lớn thợ thủ công về điều khắc đá cũng như thợ kim hoàn,thợ xây dựng.

Cung điện của Huyết hải giáo được hoàn toàn tạo ra từ những tảng đá của thiên thạch ghép lại, chúng phát ra những luồng lân tinh xanh lam hoa văn uốn lượn khi đêm xuống.

Còn lõi của tảng thiên thạch chính là những mảnh đá được sơ chế thành những miếng ngọc đeo cổ, chúng khá cứng lên hầu như chẳng tác động được gì nhiều, trong số đó có 2 viên hắc thạch mọc ở gần nhau có hình dạng như trái lê tỏa ra ánh hào quang màu tím nhạt.

Nửa đêm nàng tỉnh ngủ, nghĩ đến đối phương lại không an tâm ngủ tiếp liền sang phòng bên cạnh, tần ngần một chút rồi đưa tay gõ nhẹ cửa. Một hồi cũng không có động tĩnh, vốn định quay về ngủ nhưng không hiểu sao lại đẩy cánh cửa chỉ khép hờ, căn phòng tĩnh mịch không có hơi thở của chủ nhân.

Nàng lưỡng lự một chút rồi ra sân đứng. Ngẩng đầu thấy ánh trăng sáng treo lơ lửng giữa thiên không, ngân quang dịu dàng tắm lên vạn vật, trong đêm khuya thanh vắng nhẹ vang lên âm thanh vụn vút của vũ khí...

Theo tiếng động phát ra nàng chậm chạp đi tới, khu vườn đào thụ nhẹ xôn xao bởi tiếng gió đi lại, trong cơn mưa phấn hồng một nam nhân đang cuồng vũ.

Đào như ánh chớp lóe lên rồi vụt tắt, thân như quý mị, tan vào bóng tối, nhập vào màn đêm. Chỉ có ánh đao lạnh lẽo hiện ra nổi bật trong hư không, chỉ có mùi vị của nguy hiểm là hiện hữu bao vây lấy vạn vật.

Hải đường chỉ biết trở mắt đứng nhìn, càng nhìn càng cảm thấy nam nhân kia xa xôi như ảo mộng, ngỡ gần trong gang tấc, vươn tay ra lại hóa hư vô.

Người này dầu khí vào gió, thân ẩn vào cây, hành động tùy ý, vung tay tự nhiên, cảm thấy dư thừa lại cảm thấy thích đáng. Không hiểu được ý tứ cũng chẳng rõ động tác tiếp theo, nam nhân sâu như vực tối, bén như bảo đao, hiểm như ma quỷ... khi nhận ra thì cái chết đã cận kề...

Đối phương vung đao lên, vẽ một đường cong mà mị, chém đứt vô số cánh hoa khiến chúng tung bay tan tác... lưỡi đao hung hiểm dừng lại cách cái cổ thon thả của nàng mấy thốn.

Nàng nhìn đối phương... cảm thấy vừa xa lạ, vừa thân quen, tâm vừa giá lạnh lại vừa nhũn nhối... gương mặt chàng vô cảm... đôi mắt thăm thẳm... toàn thân bao phủ tà khí như thể chúng hun đúc ra chàng...

Nàng liếc mắt nhìn lưỡi đao trong khi cả người thì bất động sau đó run run đưa 2 ngón tay thận trọng đẩy nó đi ra. Lưỡi đao từ từ di động nhưng không có thu về, nàng cố gắng cười thật tươi nhưng xem ra vô cùng ngượng ngạo.

-ngươi không muốn trả 500 lượng bạc cũng được, không cần phải ra tay diệt chủ nợ đâu.

Đối phương lạnh lùng nhìn nhìn, lâu tới mức nàng tưởng chừng như đàm phán thất bại thì người ta thu đao về tiếp đó dừng dừng bỏ đi.

Hải đường đứng hít thở cho nhuần khí một hồi rồi mới vội vàng vàng đuôi theo, một đường leo đèo không dám mở lời tới tận lúc đối phương đẩy cửa phòng nàng mới dám ngập ngừng lên tiếng.

-ta nói này Hồng y...ngươi đi rồi...ta làm sao mới liên lạc với ngươi được?

Đối phương thản nhiên nhìn nàng một chút rồi chậm rì rì đáp.

-Mặc phong ở lại...

Nàng sững người sau đó thì khẽ “ồ” một tiếng nhưng người ta lại nói thêm một câu.

-ngươi chiếu cố tên đó dùm ta...

Này là sao, không phải ngươi để tên đó ở lại là chiếu cố ta sao? nàng mặc danh kỳ diệu nghĩ. Người ta bổ sung tiếp.

-khi nào luyện được xong sẽ có người tới...

Nàng do dự mở miệng phân trần.

-thật ra là ta muốn nhân cơ hội này sẽ xuống núi rồi đi ngao du tứ hải mở rộng tầm mắt...ta là vốn định nhờ ngươi làm bảo tiêu...nhưng có vẻ ngươi khá là bận rộn...

Đối phương dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi để nhìn nàng, có cô nương nhà lành nào lại muốn du sơn ngoạn thủy với một nam nhân quen sơ sơ không? đầu óc lâm từ cái gì vậy? nghĩ sao lại nói muốn chàng làm bảo tiêu.

Đối phương tạt gáo nước lạnh.

-ngươi có đủ tiền thuê ta sao? dù trả nổi ta cũng không có hứng thú.

Nàng ngẩn ra một lát rồi buồn bực đáp.

-ngươi nói cứ như thể ngươi quyền quý lắm vậy.

Sau đó lại lý nhí nói thêm.

-ngươi không cần tuyệt tình như thế chứ... dù sao cũng lên có chút trách nhiệm với ta...

-trách nhiệm?

Nàng nhìn sâu vào mắt đối phương, chỉ cảm thấy dày đặc u tối và sâu thẳm, cố nhìn thêm cũng chẳng thể nhìn ra chút ẩn tình gì đành mím mím môi miễn cưỡng nhắm mắt lại trở về phòng mình.

Tên khốn kiếp đó, ngủ cũng ngủ cùng rồi, ôm cũng đã ôm rồi, ngay đến hôn cũng đã làm rồi, định không chịu trách nhiệm sao? nàng lén lén trên giường, bực bội không sao ngủ được, cứ vừa trừng trừng nhìn bức vách vừa lẩm bầm ruả xả tên hàng xóm phòng bên.

-Hừ hừ, bôn cô nương đây không thể chịu thiệt được.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Nàng Công Chúa Trong Lãnh Cung.

Nam hoa là quốc gia vô cùng xinh đẹp và trù phú, quanh năm ngập trong sắc xuân với vô vàn danh lam thắng cảnh thu hút rất nhiều khách du lịch. Quốc gia rộng 10 ngàn 8 trăm lý, với 20 thành trì, bộ binh 20 vạn, kỵ binh 10 vạn, thủy binh 10 vạn.

Trường thiên là con sông dài khởi nguồn từ dãy Thái bạch của Bắc kỳ, chảy qua địa phận Tây hoàng, rồi đến Nam hoa mới mở rộng, lưu lượng nước cũng ồ ạt cuộn cuộn mang theo phù sa và tôm cá dồi dào. Rồi chảy vào Đông hải lại phân ra nhiều nhánh nhỏ thì tài nguyên cũng bị hao hụt ít nhiều, cuối cùng ra biển lớn.

Có thể thấy thiên thượng đối với Nam hoa vô cùng ưu ái, quanh năm mưa thuận gió hòa, kinh tế lấy nông nghiệp làm chính sản lượng dư dả, ngư nghiệp tuy là phụ nhưng nguồn lợi thủy sản đánh bắt được mang lại giá trị cũng to lớn không kém.

Hoàng đế Nam hoa nổi tiếng là người có tài kinh bang tế thế, ban hành nhiều chính sách có lợi cho thương nhân, thông thương hòa hảo với cả tam quốc, giúp cho nền kinh tế cực kỳ phát triển. Ngài còn có tiếng là vô cùng phong lưu, hàng năm đều tuyển thêm mỹ nhân, hậu cung 3 ngàn giai lệ, muôn hồng ngàn tía nhưng chẳng đắc sủng một ai.

Hoàng đế Mộ dung năm nay đã ngoài ngũ tuần, sức khỏe tuy đã suy giảm nhiều nhưng chưa có ý định thoái vị, chức thái tử cũng có người tại vị nhưng tư chất người này không nổi trội lắm, xem ra cũng chỉ là ngồi tạm, giống như 2 thái tử đầu mệnh không tốt, chống đỡ không lại phải từ bỏ cuộc chiến.

Ngài có 19 hoàng tử, chết 4 còn 15, bọn họ vẫn đang ngày đêm ngấm ngầm bày mưu tính kế hãm hại các huynh đệ đồng phụ khác mẫu. Con đường đế vị vì có gì lại cứ phải tranh giành tới mức chẳng còn tình thân...

tình thân vốn ảm áp trong gia đình thường dân, thì ở hoàng tộc lại là vật cản đường.

Ngài có 31 nàng công chúa, nàng lớn nhất ngoài tam tuần, có 23 nàng đã xuất giá, còn lại 8 nàng, thì 5 nàng dưới 14 tuổi, 3 nàng còn lại đang được hoàng đế bố cáo khắp thiên hạ chiêu mộ phò mã.

Cũng giống như các lần tuyển chọn trước, phò mã tìm cho các nàng công chúa đến tuổi xuất giá, trước hết đều phải là nam nhân chưa vợ, sau là tới chức vị, hoặc công hầu, hoặc quan tước, thậm chí cả thương gia miễn là phú khả địch quốc, có những gia tộc thế lực không thể xem thường.

Mỗi lần ngài kén phò mã cho công chúa, đều là kén một lúc cho 2, 3 nàng trở lên, trong số cả chục ứng cử viên, có người đạt chuẩn ôm mỹ nhân về, những người còn lại thường đều là bậc anh tài, sao có thể bỏ phí, nhân tiện hoàng đế chiêu dụ hiền tài luôn, ai muốn làm quan lập tức được ngài ân chuẩn...

Trong tâm cung xa hoa, một nữ nhân mặc hồng y, một tay chống cằm trên bàn, vắt chân ngồi ung dung đủng đỉnh. Vừa nhón nhờ uống trà thơm vừa ngấm nhấm bánh ngọt, thỉnh thoảng lại đưa mắt ngắm trăng sáng ngoài cửa sổ, lâu lâu mới đưa mắt nhìn vị phu nhân ngồi thẳng lưng sau thư án đang viết lách gì đấy, tuyệt không có hứng thú ngắm nghía đồ nội thất sang trọng đắt tiền...

Một lát sau, tỷ nữ cầm lấy phong thư và một cuộn tranh phu nhân nhà mình đưa giao cho nữ nhân. Vị phu nhân kia cũng găng cao đầu, nàng chắc cũng ngoài 30 nhưng dung nhan vì được bảo dưỡng tốt lắm nên trông nhiều lắm cũng chỉ hơn 20.

-lục cung chủ, hi vọng lần này ta có thể giúp hoàng đế Đông quốc có được

mỹ nhân vạn người mê đấy.

-thực phi nương nương, hoàng đế Đông quốc nếu có được mỹ nhân chim sa cá lặn bực này hẳn sẽ không quên công lao của ngài...

Nàng cười cười rồi nhún một cái liền biến mất, luận về khinh công trong thiên hạ không có mấy ai có tư chất nổi trội hơn.

Thực phi nhớ, một tháng trước tổ chức tiệc sinh thần cho 2 nàng công chúa chuẩn bị xuất giá có cùng ngày sinh gần nhau kia. Một nàng xinh tươi như nụ hoa mới hé nở, lại linh động như cánh bướm xuân, nam nhân nhìn ngắm cũng thấy chao đảo ít nhiều.

Nàng còn lại diễm lệ sắc nước, dung nhan kiều mỹ có phần nhìn hơn, ngay cả khí chất cũng thanh cao quý khí hơn bội phần, mỗi nơi nàng đi qua đều khiến nam nhân nhìn theo như bị bắt mắt hồn.

Buổi tiệc đó diễn ra từ chạng vạng đến lúc tối mịt, đông đủ mọi văn võ bá quan, mọi công tử thế gia được mời đều có mặt, ai ai trông cũng thật tài tuấn, vẻ mặt mang tiểu ý, khiến cho xuân tâm của 2 nàng nhất thời đều nở rộ, 2 nàng chính là tâm điểm thu hút tất cả ánh mắt của toàn bộ nam nhân...

-Hoàng thượng còn một nàng công chúa nữa...

Giọng vị công công thân cận, nhỏ nhỏ vang lên bên tai.

-từ lúc chuẩn bị bữa tiệc cho 2 vị công chúa cách đây một tuần, nô tài đã thấy có gì đó như bị bỏ sót, thì ra...tất cả chúng ta đều quên mất vị công chúa này?

-là đứa nhỏ nào của trẫm mà trẫm lại có thể quên được?

Vị công công thận trọng thưa.

-là vị công chúa bị giam trong lãnh cung từ khi mới lọt lòng...cũng 17 năm rồi...

Hoàng đế nhíu mày ngẫm nghĩ, một lúc sau mới giãn 2 hàng mày kiếm, gương mặt vẫn không biểu lộ quá nhiều tình cảm.

Vị công công dặt dề, thấp giọng thêm.

-chính là vị công chúa bị quốc sư tiên đoán là yêu nghiệt đầu thai chuyển thế vào gia đình đế vương...chính là vị công chúa vừa mới lọt lòng đã khắc chết mẫu thân...vừa mới lọt lòng thì trời mưa to nhiều ngày đêm...gây ra lũ lụt ở khắp mọi nơi...cướp đi sinh mạng của vô số lão bá tánh...

-đứa nhỏ đó 17 năm nay...sống như thế nào?

-được một cung nữ lớn tuổi nuôi nấng...cuộc sống cô lập tự sinh tự diệt...

-Nếu đã như thế...tại sao hôm nay người lại nhắc đến chuyện cảm kỳ này?

-bẩm, quốc sư có căn dặn...qua sinh thần công chúa 17 phải lập tức gả đi...mới tránh...tránh...

-tránh cái gì?

-họa...

-họa?

-diệt quốc...

Một khoảng lặng im, lạnh lẽo bao phủ, rồi hoàng đế đập bàn rất mạnh, lão công công run rẩy quỳ trên nền đất...

Vị hoàng hậu ngồi gần nhất không hiểu chuyện gì, mấy vị hoàng phi xa hơn càng không hiểu, văn võ bá quan, công tử thế gia, 2 nàng công chúa...tất cả đều đứng lại mọi hành động, cùng đổ dồn ánh mắt vào vị trí cao cao tại thượng kia.

Hoàng đế hít sâu một hơi, gằn giọng.

-Đứng lên!

Lão run run đứng lên, hoàng đế bấy giờ mới quay ra nhìn mọi người, gương mặt đã bớt căng thẳng, cười cười, nói lớn.

-không có chuyện gì, chư vị ái khanh, tiếp tục tiệc vui!

Ngài nói không có chuyện gì nhưng gương mặt lại đầy tâm trạng, chính bản thân ngài cũng không rõ là cảm xúc gì...

Cách đây 17 năm, hậu cung của Nam đế chào đón một nàng công chúa, khi nàng cất tiếng khóc chào đời, ngoài kia mây xám xịt bao phủ bầu không khí thành, trong này, vị quý phi vì sinh nở kéo dài mà qua đời...

Tiếng khóc ban đầu nhỏ nhỏ rồi nhanh chóng to dần, vang vọng khắp viện uyển...

Mưa rơi lất phất rồi cũng từ từ chuyển thành nặng hạt bao trùm khắp kinh đô...

Tiếng khóc cứ dai dẳng không ngừng,đỗ cách nào cũng không nín được,khiến người nghe tâm phiền ý muộn. . .

Mưa rơi mỗi lúc một lớn và trút xuống như thác đổ,tường chừng như chảy mãi không hết,khiến người trông âu sầu mờ mịt. . .

Hoàng đế hạ lệnh,không đỗ được tiểu công chúa nín khóc,vậy thì các người cũng chuẩn bị chết theo đi.

Hoàng đế hạ lệnh,cho gọi quốc sư,chuẩn bị lập đàn cầu xin thiên thượng hãy dừng trận mưa rơi mãi không ngừng.

Mưa rơi 3 ngày 3 đêm,lúc to lúc nhỏ nhưng thủy chung rơi hoài không ngừng.Khắp kinh thành ngập trong nước,trăm trong mưa,cả không gian bao trùm một màu ảm đạm,chẳng nhìn thấy mặt trời.

Công chúa từ lúc sinh ra,khóc liên tục 3 ngày 3 đêm,lúc ngào to như thể uất ức,lúc yếu ớt như thể bị thương.Toàn nội điện bị tiếng khóc của tiểu công chúa đầy vò tới mất ăn mất ngủ.

Trừ bỏ những lúc nàng khóc mệt quá rồi ngủ hiếp đi,rồi lại vì đói quá mà tỉnh lại muốn ăn.

Lúc hoàng đế và quốc sư tới thấy một cung nữ lớn tuổi đang vắt sữa cho tiểu công chúa,lúc này,nàng không quấy,rất ngoan hiền mà ăn. . .ngoài kia khéo sao trời cũng tạnh mưa.

Quốc sư và hoàng đế cùng nhìn oa nhi,nhìn thật lâu cho đến khi cung nữ lớn tuổi cho ăn xong,ăn xong oa nhi lại bắt đầu ì ới khóc. . .tiếng oe oe vang lên thật chói tai. . .

Quốc sư bỏ đi,hoàng đế liền đi theo,đi ra ngoài rồi quốc sư mới cung kính ôm quyền thi lễ nói với hoàng đế.

-thần khẩn cầu hoàng thượng lập tức đưa tiểu công chúa vào lãnh cung sống,chi có cách đó mới khiến cho . . .mưa ngừng rơi. . .

-hoàng thượng,quốc sư đây chẳng phải là người ám chỉ tiểu công chúa là yêu nghiệt đầu thai,những lời hồ ngôn loạn ngữ như vậy mà người cũng có thể nói được sao?

-hoàng thượng,thần không dám. . .nhưng tiểu công chúa đích thực là mạng họa thủy,xin hoàng thượng hãy vì bách tính trăm họ mà di dời tiểu công chúa.

-mạng họa thủy,nực cười,những điều mê tín dị đoan đó trăm tuyệt đối không tin.

Hoàng đế giận dữ phẩy tay áo bỏ đi. . .

3 ngày 3 đêm tiếp theo,mưa vẫn rơi không ngừng tuyệt không thấy dấu hiệu sẽ tạnh. . .dân chúng chỉ biết cầu trời khẩn phạt. . .

3 ngày 3 đêm tiểu công chúa cũng khóc không ngơi nghỉ. . .bọn nô tài cũng muốn phát điên nên đây. . .

Con sông Trường thiên như nổi giận phá tan mấy đoạn đê,cuốn phăng tất cả mọi thứ nó dừng mãnh hiên ngang đi qua.Đồng ruộng trong thời kỳ vào mùa liền cứ thế mất sạch,lũ lụt đi qua thì dịch bệnh kéo tới,người không chết vì đau ốm cũng chết vì đói khát,cuối cùng số người thương vong lên đến cả mấy ngàn. . .

Hoàng đế xoa xoa mi tâm,hạ lệnh,trục xuất tiểu công chúa vào lãnh cung. . .

Quốc sư ở bên bờ sung thêm.

-khi tiểu công chúa vừa qua tuổi 17 thì phải lập tức gả đi,càng xa càng tốt. . .

Chuyện xảy ra cách đây đã lâu,hoàng đế không bận tâm tới nữa,mọi người cũng dần quên lãng. . .chẳng có mấy ai còn nhớ tới vị tiểu công chúa từng một thời gây náo loạn năm nào. . .

Chẳng có mấy ai không nhớ tới không có nghĩa là không có ai. . .

-nếu đã vậy. . .

Hoàng đế nhỏ giọng nói,vị công công thân tín bên cạnh giật mình.

-cho truyền công chúa tới đây đi. . .

Mất vài giây sau lão mới tiếp thu được mệnh lệnh,cung kính cáo lui rồi vội vội vàng vàng bỏ đi,khiến một vài kẻ tinh ý lưu tâm. . .

Gần một canh giờ sau.

Khi trăng khuyết treo lơ lửng trên đỉnh đầu,tiệc chuẩn bị tan,thì lão công công mới lò dò xuất hiện,cung kính thi lễ rồi cẩn cẩn dục dục nói với hoàng đế.

-hoàng thượng. . .công chúa đã tới. . .

-truyền vào...

Hoàng đế không kiên nhẫn nói,rồi vội vàng thêm.

-công chúa...tên gọi là gì?

-bầm...tên gọi Tuyết không,Mộ dung tuyết không.

-trẫm không nhớ là đặt tên này...

-là...quốc sư đặt...

-trẫm nhớ ra rồi...là trẫm nhờ quốc sư ...

Hoàng đế không nói nữa,vị công công cao tuổi cất giọng.

-cho mời công chúa Tuyết không diện kiến !

Câu nói như sấm nổ bên tai khiến toàn thể người trong bữa tiệc đều sửng sốt kinh nghi...này là vị công chúa nào?

Từ phía xa,chỉ thấy thấp thoáng một bóng áo hoàng y,không gian từ từ dừng lại,mọi âm thanh cũng dần chìm vào im lặng...

Chỉ có người đến là đang nhẹ bước,âm thanh nhẹ nhàng của tiếng giày vải va chạm với thảm nhung đỏ,tiếng váy tơ mềm mại lụa là cọ sát vào nhau như sóng lượn...

Mỗi bước đi đều là từ tốn chậm rãi tiến lại,thong dong như thể nàng đang dạo mát vườn thượng uyển nhà mình...

Mũi giày hồng phấn xinh xinh thỉnh thoảng lại lộ ra dưới gấu váy vàng như thể đang trêu chọc người nhìn...dưới gót giày,tưởng như hoa nở kiêu mị đỏ thắm như máu.

Bộ hoàng y nhàn nhạt và đơn giản chẳng thể che dấu nổi dung nhan minh diễm...nguyệt trên cao vẩy ánh sáng bàng bạc lên thân thể mong manh,lại khiến cho bộ áo như dát quang...lu mờ vạn vật.

Nàng thẳng lưng đứng đó,gẩng cao đầu,ánh mắt bình thản nhìn về phía trước,về nam nhân cao cao tại thượng nơi xa xôi kia...từ đầu tới cuối là nụ cười nhẹ như có như không,như gió xuân man mát lại như nắng hạ ấm áp,khiến người nhìn tất thấy đều sa vào trầm luân.

Mái tóc đen mượt như tơ xoắn dài ngang eo nhỏ,được vấn một ít lên bằng 1 cây trâm ngọc bích,đầu trâm là đoá sen ngọc đỏ tựa huyết...chính là món trang sức duy nhất trên người...trong đơn giản thấy được nét đẹp tinh tế không tỉ vết...

Nàng khẽ cúi người hành lễ,duyên dáng và tao nhã,sau đó lại yên lặng để mọi người nhìn ngắm... gương mặt như một đoá tuyết liên,trong thanh cao vô khuyết lại minh diễm như trăng rằm...

Câu nói bé nguyệt tu hoa rất thích hợp để hình dung về đẹp của nàng lúc này.

-nhi thần...bái kiến phụ hoàng...

Giọng nói dịu dàng lại thốt ra lần nữa,bấy giờ hoàng đế và mọi người mới như người thoát khỏi cơn mê.

-...trẫm miễn lễ...

-tạ phụ hoàng!

Thấy vẻ mặt không thích hợp của hoàng đế,lão công công bạo gan nhắc nhở.

-hoàng thượng...nàng chính là công chúa Tuyết không,Mộ dung tuyết không...là nhi nữ của ngài...

-nhi nữ của trẫm?

-ân,là tiểu công chúa 17 năm rồi hoàng thượng mới diện kiến...

Hoàng đế trầm ngâm một lúc lâu sau đó mới lại cất tiếng.

-trước tuyên bố tạm thời cho mọi người biết,sau sẽ ban thánh chỉ bố cáo khắp thiên hạ.

Buổi tiệc vốn dành riêng cho 2 nàng công chúa như hoa như ngọc vậy mà tới phút cuối lại ở đâu xuất hiện thêm ra một tiểu muội dành lấy hết thảy tâm tư của nam nhân...cũng may hoàng đế chỉ muốn mọi người nhận mặt công chúa chứ không phải là lễ ra mắt,cho nên tất thấy những nam nhân trót rung động kia chỉ có thể thu hồi lại sóng tâm và chuyển về 2 lựa chọn ban đầu.

Một tháng trôi qua kể từ tối hôm đó,nàng công chúa ấy được hoàng đế ban cho một hậu viện xinh đẹp và vô số lụa là gấm vóc thượng hạng cùng nữ trang tinh mỹ quý giá,đổi lại vẫn là nụ cười nhàn nhạt của nàng.

Thực phi vào cung từ năm 14tuổi,chỉ vì gia cảnh quá nghèo mới phải tiến cung,để đổi lại món tiền không nhỏ giúp cho phụ mẫu bớt cơ cực.Hậu cung,một nơi biến kê thành phụng,một nơi đầy hoa thơm cỏ lạ cũng lắm ong bướm tới kiếm tìm.

Tương như chỉ có tiếng cười lại tiềm ẩn vô vàn máu và nước mắt...dần dần đã biến một cô nương đơn thuần thành một mỹ nhân tiểu ý tàng đao.Không,đã biến đổi tất cả mọi người trở thành những kẻ lúc nào đâu óc cũng tính toán những âm mưu quỷ kế...hoàng cung là nơi lạnh lùng và dơ bẩn như thế...ai cũng không ngoại lệ...

Nàng công chúa dung mạo như hoa khí chất như ngọc đó,nếu vẫn sống yên ổn trong lãnh cung như 17 năm qua thì có lẽ con người sẽ không thay đổi gì hết...sẽ vẫn thanh khiết thánh thiện như thế, khiến nàng cũng thầm hồ thẹn.

Cuộc chiến tàn khốc nơi thâm cung,nếu không muốn bị giết chỉ có một con đường là biến đổi để thích nghi.

Là ai lợi dụng ai...

Là ai hôm nay cười,ngày mai khóc...

Là ai giỏi nhẫn nhục,giỏi chịu đựng...

Là ai mưu sâu hơn,kế hiểm hơn...

Là ai âm thầm cười lạnh trong lòng,ẩn trong bóng tối sát huynh diệt đệ,sát thê giết thiếp...

Đến phút cuối có thật sự đạt được hạnh phúc mà bấy lâu vất vả giành giật tìm kiếm?

Nàng không còn nhớ rõ,ban đầu mình vì lý do gì mà vào cung,nhưng bây giờ thì biết rõ,nàng phải làm gì để có thể tiếp tục tồn tại.

Và lúc đầu,nhờ ai mà nàng mới từng bước từng bước từ một cung nữ bé nhỏ không có hậu thuẫn trở thành hoàng phi cao quý như bây giờ...

Hậu cung 3 ngàn giai lệ,tuổi xuân các nàng có hạn mà ân sủng của vị nam nhân duy nhất kia lại hữu hạn nên tranh tranh đoạt đoạt là điều khó tránh.

Chỉ là,nàng vì quá yêu nam nhân không nên yêu kia,vì không có được lên càng mê luyện,luyện ái chẳng đạt nên hận trăm luân.

Nàng cũng không muốn trở thành kẻ máu lạnh tuyệt tình,nàng ban đầu chính vì một chữ tình mà lỡ hãm sâu,đã không còn đường quay lại,chỉ có thể nhắm mắt tiếp bước sai lầm.

Là nam nhân cao cao tại thượng kia xem tình cảm của nàng chẳng đáng mấy lượng...là Thiên địa cung nắm giữ sinh mệnh của người thân nàng...nàng là bị ép buộc thôi...nàng không muốn mua lấy cái danh tội nhân thiên cổ bán nước cầu vinh...nhưng nàng từ lâu đã trở thành nội gián rồi.

Nàng không có được người đó thì sẽ phá hủy tất cả những gì người đó đề mắt tới,sẽ hại chết tất cả thầy nữ nhân nào người đó động tâm qua.

Bao gồm cả giang sơn họa đồ này.

Sáng nay hoàng đế đã phái sứ giả đi Bắc kỳ cầu thân.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Y Sư Của Vương Gia.

Bắc kỳ là một quốc gia quanh năm giá lạnh nằm trên cao nguyên Thanh Mộc với bốn bề núi cao tuyết phủ,lãnh thổ gần như tách biệt hoàn toàn với tam quốc,địa thế dễ phòng thủ khó tấn công.Dân số ít,chỉ chăn nuôi gia súc được cừu,bò,ngựa và trồng ít loại rau củ...

Quốc gia tuy nghèo nàn đơn điệu nhưng tiếng cười lại chan hòa ở khắp mọi nơi,không có áp bức bóc lột,không có trộm cắp cướp giết chỉ vì Bắc kỳ có một vị hoàng đế pháp luật cai trị nghiêm minh nhưng không hà khắc,những chính sách thu thuế không là gánh nặng đối với dân chúng, cuộc sống ấm áp,tuy vất vả một chút nhưng yên bình.

Bách tính trăm họ lòng kính ngưỡng đối với hoàng tộc xem như thần thánh,đặc biệt là đối với vị vương gia duy nhất cũng quyền lực nhất Bắc kỳ.

Không giống những gia đình đế vương khác,bao đời này dòng họ Tư không đều là nhất đế nhất hậu,cũng vì vậy mà những hài tử sinh ra tình cảm đều gắn

bỏ thăm thiết chẳng.

Vương gia Tư không tuyệt son năm này tuy đã ngoài 20 nhưng vẫn chưa có chính phi, hậu viện càng vắng nữ nhân.

Hoàng đế năm nào cũng lần la dò hỏi tâm ý của lão đệ nhưng đáp lại chỉ là nụ cười nhàn nhạt và dáng điệu thong dong khiến ngài càng sốt hết cả ruột.

Hoàng đế là lão huynh năm này ngoài tam tuần, ái hậu hạ sinh 2 hoàng tử và vẫn có ý định khai chi tán diệt thêm. Dưới ngài là đại công chúa đã xuất giá kém vài tuổi và hạ sinh được 2 tiểu quận chúa. Dưới lão tam là tiểu công chúa gần 20 mà năm ngoái đã hạ sinh một tiểu thế tử bụ bẫm trắng trẻo.

Duy chỉ còn vị vương gia lúc nào cũng y phục trắng muốt như chẳng nhiễm khói lửa nhân gian này là từ đầu chí cuối chưa hề đã động gì tới việc thành gia lập thất.

Vương gia Tư không từ năm 14 tuổi đã kề cận bên cạnh hoàng đế lắng nghe lão huynh truyền tải kinh nghiệm trị quốc, năm 17 tham chính, phụ giúp gần như hết toàn bộ công việc mãi đến 1 năm trở lại đây mới trả lại ít trách nhiệm cho lão huynh và bản thân cũng có thời gian thảnh thơi học gảy đàn.

Hôm nay cũng là một ngày nhiều mây, cảm tưởng bầu trời rất gần mặt đất, gió dường như cũng vùn vụt mạnh hơn như thể sắp có bão, lạ thật, có lẽ do đạo này nhân nhĩ quá lên đâm ra nhạy cảm chăng, chứ lúc trước làm gì có thời gian nghĩ ngợi vẩn vơ.

Nam nhân bạch y ngồi trong một ngôi đình nhỏ, tóc tết đuôi sam cùng một dải lụa trắng dùng cặp bạch ngọc kẹp lại. Xung quanh đình hoa đào trắng muốt như bông tuyết bay là tả, tiếng đàn thất huyền cảm vang lên thong thả, nhẹ nhàng vương vào không gian.

Người ngồi đối diện lại mặc một bộ thanh y tao nhã, mái tóc buộc gọn phía sau gáy bằng kẹp ngọc xanh dương, gương mặt tuấn nhã thảnh thơi lại đưa mắt nhìn vương gia nhà mình, nụ cười an nhiên lại bất giác hiện ra như một thói quen.

Đôi tay hắn cũng nhẹ lướt trên dây đàn cùng bạch y hòa tấu bản nhạc, xa xa có tiếng bước chân của nhiều người vang lên, hắn khẽ nhíu mày, thật sự không thích những lúc thế này lại có người tới làm phiền.

Nhưng người đến chỉ dừng lại ở một khoảng cách nhất định, chờ cho đến khi dư âm tiếng đàn mất hẳn mới cười cười tiến lại. Xác định được người đến, 2 người liền vội vàng hành lễ.

- thần đệ bái kiến hoàng thượng.

- hạ thần bái kiến hoàng thượng.

- đều miễn lễ.

Dứt lời hoàng đế vui vẻ tiến vào chỗ ngồi xuống trước, 2 người cũng ngồi xuống theo. Hoàng đế lại vừa tươi cười nhìn nhìn 2 người vừa mở lời.

- khúc nhạc ban này trăm chưa nghe qua, lại là khúc nhạc y sư mới sáng tác ra sao?

Hắn nhìn lướt qua vương gia nhà mình đang chăm chú gảy lại mấy đoạn nhạc, rồi cung kính thưa.

- đã khiến hoàng thượng chê cười.

- nào dám, giờ trăm đi tới đâu cũng thấy bọn chúng bàn tán xem khi nào lại được thưởng thức khúc nhạc mới của y sư, chỗ nào cũng đàn hát mấy bản nhạc của ái khanh hết.

- bọn họ quá xem trọng hạ thần rồi.

Vừa nói hắn lại vừa gảy lại mấy chỗ vương gia đánh sai, vương gia hơi liếc mắt nhìn một chút rồi đánh lại theo. Hoàng đế nhìn qua lão đệ rồi lại tươi cười nói.

- tam đệ, trăm thấy một năm qua cảm nghệ của đệ đã không thua kém y sư là bao.

Bấy giờ vị vương gia mới nho nhã lên tiếng.

- hoàng thượng hôm nay tâm trạng rất vui, chẳng hay là chuyện gì? có thể nói cho thần đệ nghe chăng.

Hoàng đế chỉ chờ có thể, lập tức cười ha hả càng rạng rỡ.

- sáng hôm nay sứ giả của Nam hoa tới diện kiến ta, hoàng đế bên đó muốn cầu thân một người thuộc hoàng tộc chúng ta cho một nàng công chúa...

Vương gia nhẹ giọng vẫn.

- mọi năm đều thấy Nam hoa tổ chức kén phò mã cho công chúa đình đám khắp nước nhưng chưa từng muốn thông hôn với ngoại tộc... sao lần này lại đến tận nơi xa xôi này?

- Nghe nói đây là nàng công chúa vô cùng sắc nước... nên hoàng đế Nam hoa mới cố tình muốn liên hôn với chúng ta...

Vương gia nói,âm thanh vẫn êm đềm.

-đã đẹp đến thế sao không gả cho Đông hải đi...công chúa Nam hoa sao chịu nổi cái lạnh của Bắc kỳ...

-aizz,ta cũng hỏi thế,sứ giả nói mệnh công chúa phải xa quốc...nhất định phải tới Bắc kỳ...

-vậy sao?nếu đã thế thì hoàng huynh cứ đón về đi,nhưng hoàng tẩu không ghen sao?

-ta nói này lão tam,ta có mình hoàng tẩu đệ cũng chịu đủ lắm rồi,vị công chúa này chính là dành cho ái đệ đó.

Vương gia cười cười,không xem trọng.

-hoàng huynh cứ nói đùa,thần đệ vẫn chưa muốn có vương phi.

-lão tam,ta đã nhận lời rồi,hoàng đế không nói chơi,đệ cũng đừng thoái thác.

Vị công công bên cạnh 2 tay dâng cuộn tranh về phía vương gia,vương gia bấy giờ mới dừng tay đàn,nhìn cuộn tranh một chút mới miễn cưỡng đón lấy.

-hoàng đệ cũng 23 rồi,nam nhân bằng tuổi đệ đều có thể có tử tử lâu,đệ còn định dây dưa tới khi nào?trẫm cũng chán nói rồi,nói nhiều thành nói nhảm,lúc trước thì cũng thôi đi,xem như nữ nhi trong nước nhan sắc còn thua kém đệ,nhưng người ta đường đường là công chúa tới cầu thân,đệ đừng có mà viện lý do gì nữa,trước cứ xem tranh đi.

Hoàng đế nói một tràng dài rồi vung tay áo bỏ đi.Y sư vội vã cung kính thi lễ,sau đó quay ra nhìn vương gia nhà mình vẫn ngồi đó trong tay cầm cuộn tranh được cột lại bằng dây nơ đỏ.

Hắn không nhanh không chậm thông báo.

-nghe nói chỉ cần bên Bắc kỳ chúng ta ưng thuận là bên đó khởi hành ngay,mọi thứ đều đã chuẩn bị chu toàn,một đội quân hộ tống lên tới mấy ngàn,của hồi môn cũng nhiều tới mức thái quá...có thể thấy hoàng đế Nam hoa rất xem trọng cuộc hôn sự này...

-một quốc gia phù trụ như thế...sao lại phải cưỡng cầu gả một nàng công chúa xinh đẹp tới nơi xa xôi giá lạnh cho một vương gia vừa nghèo vừa đau ốm như ta?

Hắn nhìn vương gia một lúc lâu rồi mới lên tiếng nói.

-vương gia của ta,cái này hẳn là...thiên mệnh đã an bài đi...

Hắn nói rất nhẹ,tâm lại nặng nề,ngẩng đầu nhìn vòm trời vẫn xám xịt mây leo lại,sau đó lại nhìn khung cảnh thân thuộc xung quanh,cảnh vẫn thế,người vẫn vậy...chỉ là không biết ngày sau tâm có đổi khác.

Giọng của vương gia hờ hững vang lên.

-đã an bài...thì không thể trốn tránh?

-chỉ có thể đón nhận...ngài,mở cuộn tranh ra đi.

Nhưng Tư không tuyệt sơn chỉ nhìn hắn,hắn cũng không lảng tránh,2 bên cùng thẳng thắn nhìn vào mắt nhau hồi lâu,rất nhiều cảm xúc không rõ ràng hiện lên,cuối cùng cả 2 đều dời mắt đi.

Tuyệt sơn gật gật,cười nhè nhẹ.

-nêu đã thế...đành thuận theo thiên mệnh vậy...

Người hắn khẽ trăn động,nhìn cây bạch đào gần bên hoa nở trĩu cành như tuyết vương lên,một làn gió thổi tới khiến những cánh hoa xôn xao,một vài cánh lá tả roi xuống hắn đưa tay ra đón lấy,gió lại mang chúng bay đi tiếp,trong lòng bàn tay chẳng còn gì.

-...ta muốn đi đón nàng...

Giọng nói của Tuyệt sơn nhẹ vang lên bên tai lại khiến hắn giật mình.Quay lại,liền thấy vương gia nhà mình đang ngồi nhìn bức tranh được mở ra trước mặt,hắn không đủ dũng khí tiến lại,chỉ có thể lặng im đứng nhìn,ngay cả thờ cũng thấy thật khó khăn.

-ta sẽ đi đón tân nương...muốn được tận mắt nhìn thấy nàng...ta không muốn chẳng biết gì về nàng ấy rồi cứ thế bái đường động phòng...

Hắn khó khăn lắm mới mở miệng nói một cách tự nhiên,

-vương gia của ta...tân lang tân nương trước khi thành thân thì phải tránh gặp mặt...

-ta mới không cần tuân theo.

Sau đó Tuyết son ngẩng đầu lên,nhìn hấn mong chờ,nói.

-ngươi sẽ đi cùng ta chứ?

Hấn nhìn vương gia,rồi gượng cười.

-vương gia của ta,ngài đi đâu...thần theo đó.

Hấn nhớ cách đây 6 năm,là một ngày tuyết rơi nhưng ngập nắng,một ngày vô cùng đẹp trời,bầu không chẳng xám xịt mà rất trong xanh nhìn tươi tắn như nụ cười của ái nhân và mây cũng trắng nõn nà như nước da nhi nữ.

Hấn lặn lội đường xa xa xôi từ trung nguyên vất vả bôn ba cuối cùng cũng đứng dưới gốc cây thông lớn trước cửa chính một tòa phủ.Hấn đưa tay đập cửa,một lúc sau thì nhẹ mở,một lão nhân nhả nhận nhìn hấn một lượt rồi mới mở miệng hỏi.

-công tử là ai?muốn gặp người nào?

-Tại hạ tên Vân,có việc muốn gặp chủ nhân tòa phủ này!

-Vân công tử,chủ nhân ở trong cung tử sớm,phải chiều muộn mới về.

-là vậy sao!

-Vân công tử hấn biết rõ chủ nhân của lão nô là ai,người là bậc tôn quý lại bận trăm công ngàn việc...không phải ai chủ nhân cũng tiếp đón.Lão nô canh gác ở đây đã lâu,Vân công tử vẫn là lần đầu nhìn thấy,chẳng biết công tử có vật gì làm tin để sau khi chủ nhân về còn thừa.

Hấn lắc nhẹ rồi nói.

-đã làm phiền lão nô,tại hạ sẽ ở ngoài này chờ.

Dứt lời hấn lui ra,lão nô cũng lặng lẽ khép cửa lớn lại.

Đứng hồi lâu từ lúc mặt trời chính ngọ rồi ngồi xuống dựa lưng vào gốc cây tới lúc xế bóng.

Tiếng bước chân nhẹ vang rồi dừng lại ngay bên cạnh,cái bóng của đối phương ở trong một vòng tròn.Hấn ngẩng đầu lên,tuyết liền rơi xuống,một người lạ trước mặt hơi cúi,bên cạnh có hạ nhân cầm ô che.

Người này nhìn rất trẻ,mặc áo choàng trắng như tuyết,bên trong cũng lấp ló y phục biến mỹ nam nhân như một cù hành.

4 mắt nhìn nhau hồi lâu,hấn không hiểu người trước mắt này là ai lại tới làm phiền hấn.Hấn định mở lời vấn thì đối phương quan tâm lên tiếng trước

.

-sắp biến thành người tuyết rồi...các hạ chẳng hay ngồi chờ trước cửa quý phủ có việc gì không?

Hấn lại nhìn chằm chằm đối phương hồi lâu,liếc mắt phía đại môn có kiệu lớn dừng lại.Sắc trời đã nhạt nắng mà người cầm ô che bên cạnh chính là lão nhân gác cửa.Cuối cùng nhẹ đứng lên,tuyết đọng trên người rũ xuống,cung kính hành lễ.

-tại hạ tên Vân,có biết chút ít y thuật muốn chữa bệnh cho vương gia.

-ò,là vậy sao?trông các hạ không giống lão lang lắm...mà giống.

Nói đến đây vương gia khẽ đưa mặt lại gần hấn hơn,hít lấy một hơi.

-giống kiếm khách hơn,còn là một kiếm khách giết không ít người đi.

Hấn sững một chút rồi lại cung kính.

-không qua mắt được vương gia,tại hạ cũng đã nói,có biết qua chút y thuật,may mắn,bệnh của vương gia tại hạ chữa được.

-ừm,các hạ là người phương nào?

-tại hạ đến từ Đông hải quốc.

-đông hải quốc,xa xôi như vậy các hạ lại chỉ đi một mình?

-đích thực một mình.

-ừm,nếu đã vậy...

Vương gia quay đầu lại nhìn hoàng hôn ảm áp đang buông dần,một lúc mới quay lại nói với hắn.

-bệnh tình của ta đành nhờ cả vào các hạ.

-tại hạ sẽ dốc hết sức.

Lúc ấy vương gia mới 17,còn hắn,đã lâu rồi không để ý đến số tuổi,20 năm trước hắn ngần 30,20 năm sau trông hắn vẫn vậy.Dù sao vẫn tốt chán so với cái tên Huyết hoa,20 năm qua mà trông tên đó vẫn y như thừa 14,không lớn thêm được chút nào.

Huyết Vân theo lệnh của thánh nữ tới Bắc kỳ,vừa chữa bệnh cho vương gia vừa tranh thủ thu phục tình cảm của người.Ở lại trở thành tâm phúc,thành nội gián,là hắn,cái người luôn nói:vương gia của ta.

Trong 10 cao thủ của Huyết hải giáo,tính cả hộ pháp,ai cũng biết ít nhiều y thuật nhưng tinh thông nhất lại chỉ có mình Mặc Vân.Ài,nhưng hắn không phải nàng ấy,hắn là Huyết vân,chẳng hiểu sao thánh nữ lại phái hắn đi làm vụ này.Thế cho nên,bệnh tình của vị vương gia này bản giáo đã thu thập thông tin đầy đủ cả,thánh nữ chỉ việc kê đơn,còn hắn thì đơn giản là sắc thuốc.

Vương gia tuyết sơn từ nhỏ đã sợ lạnh,cũng có thể là do sinh thiếu tháng,lúc nào cơ thể cũng được cuốn lại cả đông y phục,trông như một cục tuyết.Những tháng mùa hè thì còn hoạt bát một chút nhưng hễ tới mùa đông thì lúc nào trông cũng một mõi lừ đừ như thiếu sinh khí.

Trời càng giá lạnh thì càng không muốn nhúc nhích,cả ngày chui vào ổ chăn ấm phòng ốc thì đóng kín mít không cho gió lùa vì thế cũng chỉ dám đặt một chậu than nóng phía xa xa,bất đắc dĩ mới chịu ra ngoài.

Hồi nhỏ thì cũng thôi đi,nhưng từ năm 14 tuổi phải lẻo đẻo theo hoàng huynh học việc,rồi đến năm 17 tuổi tham chính,mùa đông kéo dài hơn mùa hè,bệnh lười biếng phát huy hết mức,chữa cách gì cũng không khỏi.

Cái cảm giác sợ lạnh này hắn đã ăn sâu vào trong tiềm thức,chỉ có thể bớt,không thể hết,e rằng mãi mãi cũng không thể vui vẻ ngắm tuyết rơi được.

Phải mất 3 tháng trời,vị vương gia trẻ người nhưng không non dạ kia mới bớt nghi kỵ đề phòng hắn...mối quan hệ mới bớt khuôn sáo khách khí.

Lại mất thêm 3 tháng nữa thì trên dưới từ trong cung ra đến nội kinh,không ai không biết đến y sư của vương gia là một người như thế nào đáng hâm mộ tôn kính...hoàn toàn chiếm lấy tình cảm của tất cả mọi người.

Được hoàng đế Bắc kỳ phong làm ngự y nhưng dĩ nhiên là hắn phải uốn 3 tác lười khéo léo từ chối.Hắn nói chỉ muốn làm y sư của riêng vương gia,thế là hoàng đế cũng chiều lòng ưng thuận,để hắn ở trong phủ hoàng đệ nhưng với danh phận là ngự tiền hộ vệ hàng tam phẩm(tức là thị vệ được đích danh hoàng đế sắc phong,bởi vì y sư của vương gia vốn không có phẩm hàm).

Huyết Vân lúc nào cũng bận một thân thanh y trang nhã,tóc được cột gọn gàng bằng cặp ngọc xanh lơ sau gáy.Cử chỉ hắn lại nho nhã thái độ lại thông dong,vừa niềm nở vừa ung dung.Đối với ai cũng thân ái hòa thiện,vừa xa vừa gần khiến tâm chúng nhân tất thấy đều bị hắn trói buộc một cách cam lòng tự nguyện...

Đôi mắt hắn luôn ánh lên lấp lánh như hút lấy tâm trí đối phương,nụ cười hắn lại luôn thường trực trên môi nhàn nhạt như thể tất thấy đều nằm trong tầm kiểm soát.

Người ngoài nhìn vào thấy hắn vô hại như mây thư sinh sức tay trời gà không chặt,lại như mây thi nhân nhàn rồi suốt ngày chỉ biết đánh đàn ngâm thơ...

Ban đầu Huyết Vân chỉ đơn giản làm vì là công việc được giao,điều trị cho vương gia bệnh tình giảm đi đáng kể,thì cảm tình lại dần tăng lên nhưng vẫn cho rằng việc chăm sóc vương gia đơn thuần là trách nhiệm,lâu rồi trở thành thói quen.

Một thói quen chết người không cách gì thay đổi.

Hôm nay là một ngày đẹp trời để xuất hành,hắn tự nguyện trở thành sứ giả mang theo 2ngàn kỵ binh và vài xe lễ vật để đi đón công chúa,còn vương gia thì đóng giả một tên lính hộ vệ bên cạnh hắn.

Xứ giả của Nam hoa cũng cùng trở về,đã gởi thư hồi báo trước bằng đường chim bay,chắc chỉ độ nửa tháng đội ngũ đưa dâu sẽ tới trước thành Kha lương đợi.

Thành Kha lương là thành trì quan ngoại của Nam hoa, giáp với Đông hải qua con đường thông thương duy nhất là băng qua một khu rừng nguyên sinh.Đó là con đường huyết mạch mà các thương gia mỗi lần đi qua đều phải cống lộ phí,lẽ tất nhiên là có quân đội trấn thủ.

Khi tới thành Kha lương sứ giả sẽ mang lễ vật tiếp tục trở về kinh đô,còn sứ giả bên Bắc kỳ thì đón dâu hồi quý quốc.

Đường xá xa xôi,Huyết Vân chỉ lo sức khỏe của vương gia không chịu nổi cực nhọc vất vả dù là ngồi trong xe ngựa nhưng chạy với tốc độ xóc thế này khiến hắn thật không an tâm.

-vương gia,hay là cho xe chạy chậm lại.

-chạy chậm nữa thì biết đến bao giờ mới tới nơi,với tốc độ này còn mất gần tháng mới tới Nam hoa.

-đến chậm chút thì có sao,cần gì phải gấp gấp vậy,nàng ta coi như đã là vương phi tương lai rồi,còn có thể chạy đi đâu được.

-ta cũng không rõ nữa,đột nhiên thấy bất an. . .

-có thể xảy ra chuyện gì được chứ?

Nhưng vương gia từ nhỏ thể trạng như hoa như ngọc,yếu ớt chẳng khác nào hoàng hoa khuê nữ,mạnh miệng nói vậy thôi chứ hành quân được mấy hôm ra khỏi lãnh thổ Bắc kỳ thì cũng xuống sức thấy rõ.Cả người cứ rũ ra như con gà rù,thật là hữu tâm vô lực.

Hắn nhìn vậy đau lòng khôn nguôi lập tức ra lệnh cho toàn quân đi chậm lại mặc kệ sự bướng bỉnh cố chấp của vương gia.Chống đối được vài câu,vương gia cũng chẳng còn hơi mà tranh cãi thêm với hắn,đánh ngoan ngoãn nghe theo.

Lại nhiều ngày nữa trôi qua,sức khỏe của vương gia khấm khá hơn chút xíu thì cũng là lúc đi được một nửa chặng đường,hiện giờ đã rất gần Nam hoa,chỉ cần vượt qua khu rừng nguyên sinh trước mặt là thoát khỏi lãnh thổ Đông hải thì bất ngờ gặp một đội quân mặc hắc thiết giáp cười hắc hắc mã bao vây.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Mỹ Nhân Như Họa.

Người trong tranh lấy hoa so với dung mạo,rực rỡ lộng lẫy như huyết mẫu đơn được tắm dưới ngàn vạn tia nắng sớm mai,vạn hoa chi vương nghiêng thành nghiêng nước.

Lại như đoá bạch tuyết lan thánh khiết trang nhã,nở e ấp dưới ánh trăng rằm,điểm mấy giọt sương đêm lấp lánh như dát dạ minh châu,linh động như thiên tiên khiến chúng sinh chỉ dám đứng xa xa ngước nhìn.

Một thân hoàng y đứng giữa vườn thượng uyển trăm hoa ngàn sắc như làm nền cho dung nhan nữ nhân,nàng nổi bật như tâm điểm của đất trời.

Y phục thanh nhã cũng không cách gì che lấp được nhan sắc diễm lệ,tóc huyền khê bay được vấn đơn giản bởi cây trâm lục bảo phía đầu gắn một đoá sen bằng bạc,phía dưới rủ 3 hàng ngọc trai nhỏ xinh phần hồng là trang sức duy nhất.

Nàng chỉ đơn thuần là đứng đó,trên cao là trời xanh mây trắng,xung quanh là trăm sắc ngàn tia,xa xa là đình đài lầu các tầng tầng,mái cong vút gói lưu ly. . .nhưng khung cảnh nguy nga quyền quý đó lại chỉ có tác dụng tô điểm cho nữ nhân.

Nàng như tiên nữ hạ phàm lơ đãng ngắm mỹ cảnh lại có họa nhân chăm chú tỉ mỉ ngắm nàng.Giai nhân không chỉ bề ngoài tuyệt sắc nhất tiểu khuynh nhân thành tái tiểu khuynh nhân quốc mà còn bởi khí chất bất phàm tựa ngọc nữ giáng thế.Máu quang an tường tĩnh nhiên mà nhìn vạn vật trầm luân,môi phần hồng khê cong luôn nhàn nhạt như thế cho dù gió giục mây vần bãi bề nương dẫu.

Nàng công chúa lấy điểm hoa làm tư sắc,lấy tiếng chim trong vát làm giọng nói,lấy minh nguyệt làm thần,lấy bạch ngọc làm cốt,lấy thiên tuyết làm da,lấy thu thủy làm tư,lấy thơ ca làm tâm. . .người như thế. . .ai mới xứng đôi?

Bức tranh treo trang trọng đối diện với long sàng.Cảnh đế ngồi trên giường mặc hoàng y ngẩn ngơ ngắm giai nhân.

Cảnh đế nhớ lại cái tối các chủ Thiên địa cung ghé thăm giao lại cho người 2 thứ,một là bức thư tay Thực phi của Nam Hoa quốc,hai là bức họa được cuộn lại bằng sợi lụa đỏ.

Trong thư viết:công chúa Tuyết không năm nay vừa tròn 17,nhan sắc mỹ lệ tuyệt luân như cửu thiên huyền nữ.Hoàng đế Nam Hoa vì một lời của quốc sư năm xưa muốn gả công chúa đi xa,nay đã gởi sứ giả đi Bắc kỳ cầu thân.Nghe nói khí hậu của Bắc kỳ vô cùng giá lạnh,tài nguyên có hạn,lại nghe nói vương gia của Bắc kỳ là Tư không tuyết son từ nhỏ thể trạng đã ốm yếu,thiết nghĩ gả công chúa cao quý đến nơi như thế thật chẳng khác nào đẩy ai.

Nghĩ đến hoàng đế của Đông hải quốc là rồng trong muôn loài,vương trong muôn người,nếu có được công chúa Tuyết không chính là tuyệt phối được trời đất tác hợp.

Nay thực phi của Nam Hoa quốc muốn làm bà muối giúp cho công chúa được gả đúng nơi thích hợp.

Chỉ cần quý quốc cử sứ giả tới cầu thân,lại giữa đường chặn bên Bắc kỳ không cho đón tân nương thì hoàng đế Nam hoa không thể không nể mặt mà giao ra công chúa,mà sau này khi Bắc kỳ tới đòi người lại không có người để giao tất 2 nước sẽ bất hòa.

Quý quốc lại chỉ cần ngự ông đắc lợi ở bên cạnh quạt gió cho lửa mạnh thêm chờ 2 bên lưỡng bại câu thương thì hốt một mẻ ....chính là nhát cừ lưỡng tiện.

Thục phi của Nam hoa quốc nguyện vì bá nghiệp thống nhất tứ quốc của chủ công mà chia sẻ âu lo.

Phía dưới là dấu ngọc ấn của thục phi lưu lại.

Cảnh đế cất bức thư tay lại, đây là lần đầu Thục phi trực tiếp viết thư tay gởi hoàng đế Đông hải. Trước đó mọi thông tin chỉ thị đều qua tay vị thượng cung chịu trách nhiệm quản lý khu vực nội cung của Nam hoa. Hơn một năm trở lại đây lục cung chủ mới xuất môn liên tiếp nhận công việc liên lạc này.

Có vẻ như gió đông đã nổi lên, nếu thời cơ đã tới thì nắm bắt thôi.

Chỉ là... cứ ai đi làm sứ giả đây...

Trong đám ngũ hổ tướng của Hắc phong kỳ thì có thể loại cái tên Vô danh không hề biết tí khái niệm giao tiếp, hơn nữa với bản chất của hắn tuyệt đối vô dụng trong chuyện này, còn lại bốn người, loại bỏ cái tên cầm đầu khô khan cứng ngắt ra, còn lại 3.

Hoàng đế có vẻ lơ đãng hạ quân cờ, tâm nghĩ nghĩ, Cẩm lệ chỉ nhìn lướt qua vị trí đặt quân rồi tỏ vẻ buột miệng nói.

- trung tướng nam hồ kỳ, làm việc cẩn trọng, hành xử khôn khéo, hữu tướng đồng hồ kỳ làm việc nhanh gọn hành xử quyết đoán, tả tướng tây hồ kỳ làm việc tùy hứng hành xử vô tâm... ngài chọn đi... bọn họ hẳn ngựa ngáy lắm đấy...

Hoàng đế cười cười.

Hắc phong kỳ có 17 vạn quân do 5 chủ tướng chỉ huy, tiên phong bắc hồ tướng quân Vô danh thống lĩnh 3 vạn, hiện giờ do 2 phó tướng Huyết mộc Dạ Nguyệt quản lý.

Trung tướng nam hồ kỳ tên gọi Tử Lam thống lĩnh 3 vạn Hắc phong kỳ, năm nay gần tứ tuần, là tam cung chủ của Thiên địa cung, phạm làm việc gì cũng tính toán cẩn thận chu toàn, ứng xử giao tiếp càng nhất mực gian xảo, có thể dễ dàng nhìn thấu bản chất sự việc và tâm can đối thủ, lần này được hoàng đế giao trọng trách đi xử cầu thân.

Tả tướng tây hồ kỳ tên gọi Tử hồng thống lĩnh 3 vạn Hắc phong kỳ, năm nay hơn 30 là tứ cung chủ của Thiên địa cung, làm việc khéo léo linh động, nhiều lúc đưa ra những quyết định bá đạo không tưởng, tuy nhiên sự tuyệt tình, hiểm độc và cá nhân biến thái khiến hắn trở thành kẻ cực kỳ không nên dây dưa vào. Hắn được cử đi cản trở đội ngũ đón dâu của Bắc kỳ.

Đội ngũ đón dâu của Bắc kỳ có 2 ngàn kỵ binh cùng vài xe chở đồ sính lễ, khi đi qua địa phận Đông hải quốc dù đã tận lực tránh xa các thành trì hết mức nhưng không ngờ lại đụng độ đội quân tinh nhuệ Hắc phong kỳ. Chúng dễ dàng bao vây lấy toán quân với khí thế hùng hồn áp đảo.

Một kẻ tách khỏi đội quân hắc thiết giáp lừng lững tiến lại, già khoảng gần 30 mang vẻ đẹp lưỡng tính, sư trưởng Triệu mã nhanh chóng cười ngửa nghênh đón.

- tại hạ sư trưởng Triệu mã của Bắc kỳ có việc đi ngang qua không dám làm phiền lâu, không biết đã quấy rầy đến tướng quân Hắc phong kỳ.

Gã không nói gì chỉ cười ngửa lượn một vòng quanh Triệu mã rồi nở nụ cười mờ ám làm Triệu tướng quân nổi hết da gà.

- ta là phó tướng Tử ngọc của tả tướng tây hồ kỳ, Triệu sư trưởng, đoạn đường này kể từ giờ bị phong tỏa, cảm phiền đi đường khác.

- đây vốn là con đường duy nhất để vào Nam hoa, làm gì còn đường nào khác.

- haha, Triệu sư trưởng ta đương nhiên biết chứ, chính vì lẽ đó ta mới đợi cho các người đi tới tận đây.

- Là, có ý gì?

- ý là, các người chỉ có thể đi được tới đây, nhân lúc tâm tình ta dễ dãi nên biết điều quay trở về.

Triệu mã đờ ra một lúc rồi ngập ngừng nói.

- tướng quân... ngài đây tại sao lại làm khó chúng ta?

- ừm, biết sao được... làm khó người khác rất thú vị mà, không phải sao?

Triệu mã nén giận nhìn gã chằm chằm một lúc đành miễn cưỡng cưỡi ngựa chạy tới một cỗ xe 2 mã kéo, rèm cửa sổ nhỏ hơi vén ra, hắn bấm báo gì đó với người bên trong một lúc rồi rèm xe hạ xuống. Hắn hô lớn với đám lính, toàn quân rất trật tự mà lục đục quay trở về làm gã ngẩn ngơ nhìn nhưng dù sao cũng trong dự kiến...

Chỉ là, gã vẫn cảm thấy có gì đó không đúng lắm... có thể cứ thế quay trở về sao?

Trong xe ngựa rộng rãi, Huyết Vân ngã lưng trên chiếc đệm thấp được bọc một lớp nhung gấm dày dặn, phía sau còn kê một cái gối dựa trắng tinh, mềm mại, hoa văn thêu tay tinh tế những đóa bạch đào.

Hắn nhắm mắt dưỡng thần, phía đối diện, Tư không tuyệt sơn chống cằm suy tư cũng ngồi trên 1 cái đệm y chang như thế, 2 cái cách nhau một cái bàn dài thấp. Lâu thật là lâu, tiếng thì thầm của Huyết Vân mới nhỏ nhỏ vang lên.

-vương gia...đỏ máu e rằng sẽ nhiều...

Vương gia mở mắt nhìn hắn, thấy hắn vẫn mắt nhắm nghiền lên cũng nhắm mắt lại.

-ta...không muốn thấy máu chảy...

-hoàng đế Đông hải chỉ đang tìm cơ gây chiến...ngài...vẫn muốn cuộc hôn nhân này?

-ta...khi nào lại muốn hôn sự này?...liệu bây giờ dừng lại có được không?

...vương gia của ta, một phía rút lui cũng chẳng giải quyết được vấn đề...

...vậy...phải làm sao? chênh lệch thực lực như thế...sao có thể giao chiến được?

Huyết vân mở mắt ra nhìn, nhưng lại chẳng nói gì, hắn...đương nhiên là biết rõ...ngay từ đầu...đây vốn là mục đích duy nhất.

Cái tên quý kẻ đa đoan, người ngoài nhìn vào có thể không nhận ra, có thể bị vẻ ngoài vô cùng nho nhã lịch lãm đánh lừa nhưng Tuyệt sơn ở bên 6 năm cũng hiểu hắn ít nhiều bản tính.

-ngươi...sẽ tính làm gì?

2 ngàn kỵ binh đi qua một khu vực toàn những đá tảng đứng nằm ngổn ngang rồi dừng lại nghỉ ngơi gần một dãy núi đá cách đó không xa. Nơi đây khí hậu khô nóng đất đai cằn cỗi chỉ toàn cỏ dại và những luồng gió hầm hập như hút lấy toàn bộ dưỡng khí nhưng nhiệt độ khi bóng tối bao trùm lại chênh lệch tới mức phát sốt, tuy thế mọi người cũng có đủ vật dụng để sưởi ấm.

Ban này vương gia vén rèm xe ra nhìn, nhớ là lúc trước khi đi ngang qua có thấy đâu, sao giờ quay lại thấy cả đồng đá như thế có người khuôn ra. Đã thế còn nhìn thấy xác chết của 5 tên lính Hắc phong kỳ...này là chuyện gì?

Căn lều khá rộng rãi vì Huyết vân bảo bọn thuộc hạ dựng lớn một chút, hộ vệ thân tín sẽ ở cùng hắn cũng tức là vương gia, chứ nếu để ở lều riêng điều kiện tất sẽ không thỏa đáng, dù sao xe to cũng được hưởng chung rồi.

Căn lều có lót bạt ở dưới đất, có 2 lối vào đối diện nhau, cửa trước bước vào liền thấy bộ bàn ghế thấp được lót lớp đệm dày dặn êm ái, cách đó 1 trượng là tấm bình phong ngăn với dục bốn, tiếp đó là lối đi sau.

Cách bộ bàn ghế 1 trượng bên trái là giường lớn vừa nhìn liền có cảm giác cực kỳ ấm áp, trên danh nghĩa là của sứ giả ngủ, thực tế dĩ nhiên là của vương gia. Cạnh đó là tấm đệm mỏng lép vừa chỗ cho 1 người nằm, hiển nhiên dành cho người còn lại. Cạnh bộ bàn ghế phía bên phải là mấy hòm chứa đồ.

Hắn từ sáng tới giờ không ăn gì hết, chỉ uống chút nước rồi nhìn nhìn vương gia no nê xong xuôi mới mở miệng cáo từ, trước khi đi hắn cũng đã hạ lệnh cho đám binh lính tuyệt đối không được bén mảng tới khu vực đá tảng.

2 người cưỡi ngựa đứng nhìn đồng đá tổ ong to lù lù được sắp xếp không biết là theo cái thể loại trật tự bát quái gì, cách đó phía sau không xa là đám lính đi theo bảo hộ. Bóng tối đã bao trùm từ lâu, trăng trên cao mong manh như sắp biến mất, chỉ có tinh tú là hùng hực sức sống tỏa ra những luồng lân tinh mê hoặc nhân gian.

Gió đêm vi vu đi lại thổi không ngừng qua các tảng đá phát ra những âm thanh kỳ dị, Huyết vân nhàn nhạt nhìn chúng rồi quay sang nhìn người bên cạnh, vương gia nhẹ giọng vấn.

-ngươi cả ngày chỉ uống nước là vì chuẩn bị bày trận?

Huyết vân chỉ hờ hững đáp.

-ngài...trở về đi.

Tuyệt sơn không để ý tới lời nói của hắn, nhìn nhìn một chút rồi mở miệng tiếp.

-ngươi...xem ra đã đoán trước sự tình?

Hắn nhìn nhanh vương gia rồi tránh đi, nhẹ giọng nói.

-không cần phải lo lắng...mọi chuyện cứ giao cho thần...

Vương gia cười nhếch mép, cho là không đúng, rất là buồn bực đáp.

-thạch trận nho nhỏ đó thực sự vậy hãm được Hắc phong kỳ?

-có thể ...

-ngươi...không chắc chắn...?

-trước mắt...1 ngàn Hắc phong kỳ là không thành vấn đề.

-có thể không tốn một binh một tốt cứ thể tiêu diệt được quân địch...ngươi...sao lại trở thành y sư của ta chứ?

Hắn bấy giờ mới quay ra cười hiền hòa,ánh mắt lấp lánh ngân quang nhìn nam nhân mặc trang phục lính hộ vệ.

-cái gì cũng có giá của nó...thần...vẫn muốn làm y sư của ngài hơn.

Nam nhân được nhìn ngẩn ra một chút.

-vì sao chứ?...ngươi...thật ra cũng không rành y thuật lắm.

Hắn cười cười,Huyết vân từ lâu cũng rõ là vương gia biết thực chất hắn y thuật không tinh nhưng 2 người một bên chẳng hỏi một bên chẳng nói.

-vương gia...chỉ cần ngài tin tưởng thần một chút...sau này...sẽ nói...

Vương gia vẫn cảm thấy không ổn,tiếp tục làm phiền.

-ta thấy vẫn là cho ta theo vào?

-nghe lời,tuyệt đối không được tới khu vực này cho đến khi thần trở lại.

Hắn nhảy xuống ngựa,cầm lấy dây cương của con ngựa bên cạnh dắt nó quay lại sau đó vỗ mạnh vào mông,nó lập tức tung vó chạy,tiếng vương gia oán hận vang lên.

-3 ngày sau ta mà không thấy mặt ngươi trở về thì ta sẽ tới chỗ này.

Đám thuộc hạ cũng nhanh chóng quất ngựa đuổi theo.

Hắn còn nhìn theo mãi cho đến khi bóng dáng khuất dạng mới leo lên ngựa chậm rãi đi vào,đi một hồi thì bắt gặp 5 cái xác lính bên Hắc phong kỳ,chính là toán lính sáng nay đi theo.Hắn lạnh nhạt nhìn đến rồi lại đi tiếp đến trung tâm thạch trận,dừng lại trước tảng đá lớn thì xuống ngựa.

Hắn rút con dao găm đất ở thắt lưng,xoẹt một đường vào lòng bàn tay,sau đó dùng chỗ máu viết một câu hán cổ xưa lên xung quanh thân đá.Hắn cũng bôi máu lên mình con ngựa sau đó lại cười lên nó đi tới những tảng đá khác tiếp tục rạch lên da thịt để có máu viết những câu hán cổ xưa lên xung quanh thân cự thạch.

Công việc đơn giản đó lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần thì bình minh dâng lên,hắn trở lại tảng đá trung tâm,cột con ngựa vào cái cây khẳng khiu như bị hút hết nhựa sống rồi khoanh chân an tĩnh ngồi lại.

Qua một đêm bên Hắc phong kỳ không thấy lính do thám trở lại thì nổi lên nghi kị,lại phái một nhóm lính khác đi tìm hiểu.Nhóm lính 10 tên Hắc phong kỳ ra đi đến gần khu thạch trận thì bị 100 ân vệ của Huyết vân hạ thủ sạch sẽ.Sau đó Huyết vân đi ra mang đồng xác chết trở vào còn ngựa thì được bọn ân vệ mang đi nơi khác.

Khi bóng đêm bao phủ vạn vật hắn mới chậm rãi mở mắt ra lấy cây cỏ cắm trên lưng ngựa xuống ngồi khoanh chân lại và bắt đầu gảy đàn.Trên cao trăng sao đều trốn mất dạng chỉ có những đám mây mỏng manh như sương như khói là không ngừng chạy tới cứ vùn vụt mãi một chỗ như thể bị giam cầm.

Tiếng đàn réo rắt vang lên bám theo gió bay lượn khắp không gian tĩnh tịch,luồn vào những hốc đá rồi thoát ra mang theo một âm vị khác lạ.Tiếng đàn chậm rãi thông thả vang lên,từng chút từng chút một bám vào những lỗ đá quanh ở đó,dur vị mỗi lúc lại khác đi,cổ quái đầy ma lực.

Một lần đàn này,đàn không ngừng nghỉ tới tận lúc ánh dương thức giấc.

Sáng hôm sau tiểu đội trinh sát của Hắc phong kỳ vẫn mất tăm mất dạng làm phó tướng Từ ngọc cảm thấy bất khả tư nghi lần này phái đi 1 ngàn quân.

Trước đó lúc gần sáng,theo lệnh căn dặn từ lâu của Huyết vân,đội quân 500 lính tuyển chọn do sư trưởng Triệu mã chỉ huy đi đường vòng tránh khu thạch trận đón đường Hắc phong kỳ chuẩn bị cho màn nhử mồi.

Hôm nay trời nhiều mây,nắng không gắt,có lẽ chẳng mấy chốc sẽ mưa chẳng,nếu là mưa thì rất...không thích hợp.Huyết vân ngẩng đầu nhìn thiên thượng,cảm thấy cứ u ám như vậy đến chính Ngọ mà bọn Hắc phong kỳ bèn mắng tới thật đúng là được trời giúp.

Hắc phong kỳ chạy được một cái canh giờ thì được một đội quân chặn đường,nhìn quân phục và cờ hiệu Triệu gia của Bắc kỳ tên sư trưởng giờ cây đại đao giằng giữ mảng tướng địch.

-hay cho tên Triệu mã nhà ngươi,trúng mòng lại dám đấu với thiết thạch,hôm nay lão tử nhất định đánh cho các ngươi ngay đến mộ mộ cũng chẳng nhận

ra.

Triệu mã cười cười, trong lòng lại đỏ mồ hôi lạnh.

-hắc phong kỳ các ngươi cũng không chừa cho bắc kỳ ta chút mặt mũi, ngênh ngang cấm đường, chúng ta cũng không phải quả hồng mềm muốn bóp thế nào thì bóp.

-dựa vào đám quân ít ỏi với mấy đường quyền mèo cào dám cứng đối cứng? Lão tử hỏi ngươi, đám Hắc phong kỳ trình sát bị các ngươi bắt?

Triệu mã vẫn cố mà làm cái mặt tiểu dương nhưng thực chất tâm run rẩy lo lắng.

-chúng ta cũng không dư thừa com. .

-cmm, vậy thì ngày này năm sau chính là ngày giỗ đầu của các ngươi, động thủ.

Dứt lời quân 2 bên lao vào nhau cứ thế một hồi chém chém giết giết, kỳ thực quân bên Bắc kỳ cũng không đánh vào sâu, cố gắng cầm cự độ một khắc thì giọng Triệu mã quát to.

-rút lui!

-giồn mặt, truy tới cùng cho ta!

Thế là một đường đuổi đánh, Triệu mã cho quân chạy cố gắng hết sức duy trì cái khoảng cách không xa không gần, dẫn dụ chạy vòng vo một hồi rồi dừng lại đánh đánh khiến cho con giận của lão tướng bên Hắc phong kỳ chẳng những không tan mà ngược lại càng bốc phừng phừng.

Hắn giận dữ cũng tốt, Triệu mã nghĩ nghĩ, lại ngừng đầu nhìn nhìn thiên ước lượng thời gian cảm thấy vẫn cần giằng co thêm một hồi nữa mới thỏa đáng, lại cắn răng xốc tinh thần. Cmm đúng là Hắc phong kỳ thực lực không thể xem thường, không biết đã có bao nhiêu người bị thương lại bao nhiêu kẻ bỏ mạng rồi, ngài sứ giả đại nhân à, tốt nhất thì cái kế hoạch của ngài lên thành công tốt đẹp.

Trên cao mây xám mỗi lúc một dày đặc, gió cũng đột nhiên như bị hút lại kéo đến ngày càng đông đúc, rõ ràng sắp tới chính ngọ nhưng không gian lại âm đạm thất sắc bầu trời vì thế như gần mặt đất hơn, gần tới mức tưởng chừng như sắp sụp nhập làm một.

Chạy vòng vo một hồi nhằm tính kéo dài thời gian cũng vừa vặn, Triệu mã tức tốc cho toàn quân gia tăng tốc độ vèo một cái sau khúc cua có ngọn núi đá chắn đường liền lao vào một tiểu lộ vòng ngược trở lại rồi lặng lẽ biến mất dạng.

Khi bọn Hắc phong kỳ đuổi tới vừa ló ra khỏi khúc cua thì bất gặp một khoảng không hoang mạc rộng lớn, phía trước có nhân đứng chờ, mọi ánh mắt đều đổ dồn tới không để ý tới tiểu lộ bên cạnh.

Một người một ngựa đứng im lìm, phía sau là vùn vụt gió thổi khiến cát bay ngập trời, ẩn hiện những tảng đá vô tri vô giác.

Người đó lưng thẳng điều khiển ngựa lại gần, đó là một nam nhân mặc y phục màu thiên thanh của Bắc kỳ, mái tóc dài được tết đuôi sam phía sau bằng cặp ngọc xanh dương, gương mặt tuấn nhã nhìn khoảng 27, 28, nụ cười nhàn nhạt trên môi không rõ ẩn ý sâu xa.

Tên đội trưởng nhìn nhìn, nghe nói mỹ nam nổi tiếng nhất Bắc kỳ chỉ có một, đó là vương gia Tư không tuyết sơn. Nhưng vị vương gia đó thích mặc đồ màu trắng, nghe phó tướng Từ ngọc lái nhái thì Tư không tuyết sơn mới chỉ 23 mang vẻ đẹp mong manh và tinh khiết như những bông hoa tuyết tung bay vào một ngày ngập nắng. .

Hắn rung mình một chút, dùng từ ngữ và hình ảnh mỹ miều như thế để chỉ một cái nam nhân thật cmm đúng là chỉ có cái dạng người biến thái như ngài Từ ngọc mới thích thú.

Nghĩ nghĩ chắc là không phải, sao một vương gia tôn quý có thể một mình một ngựa xuất hiện ở cái địa phương này.

Vậy thì vị còn lại chính là y sư nổi tiếng khắp Bắc kỳ vì trị khỏi chứng bệnh sợ lạnh cho vương gia, không những thế còn bởi những bản cảm phổ được người người yêu thích. .

Người đó thích màu xanh da trời, hay nộ nụ cười nhẹ nhàng như sương như khói, hay có những câu nói ôn nhu và cử chỉ nho nhã. .

Cmm, không phải đâu. . cái người này sao có thể.

Nhìn ngang nhìn dọc thấy thế nào cũng có sát khí lờn vờn vây quanh vô cùng hung hiểm.

-ta là Huyết vân sứ giả của Bắc kỳ...phụng mệnh từ hoàng đế...giết Hắc phong kỳ...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Giết Hắc Phong Kỳ.

Hắn cảm thấy đây là câu nói hài hước nhất trong năm nên cứ thế ngoác miệng ra cười hô hố, nhưng ngay sau đó một loạt ám khí lao tới như xé gió mạnh mẽ găm lên da thịt bọn chúng. Đồng thời Huyết vân quay ngay ngựa lại chạy về phía thạch trận, phía sau 1 ngàn lính Hắc phong kỳ tức giận lao theo.

Trên cao mây dày đặc và càng ngày càng có dấu hiệu tăm tối, gió như hòa vào phụ họa, bắt đầu ra sức mà gào rú, cát vùn vù bao vây lấy đội quân tinh nhuệ.

Một khi đã đặt chân vào huyết ma trận, lập tức ma thuật khởi động, nhân ở bên trong không cách nào thoát khỏi địa phương, chỉ có thể không ngừng tự cầu phúc.

Bên trong không gian như giãn nở, 1 ngàn quân binh bị vây hãm trong đó chẳng biết làm cách nào đi ra được, chạy mỗi một vẫn là trong khu bão cát, như thể lạc tới cái dị giới vô cùng tà môn.

Tên đội trưởng không ngừng văng tục nguyên rủa, không ngừng chạy ngược chạy xuôi vòng vòng, trong này thời gian như ngừng lại, dù qua bao nhiêu lâu vẫn là bầu không xám xịt cho đến khi hoàn toàn rơi vào hoang mang bế tắc.

Bọn chúng chính là không hề biết này giờ chỉ là đang chạy vòng vo chứ chẳng hề đi đâu được xa, cho đến khi cả tinh thần lẫn thể xác đều rơi vào tình trạng kiệt quệ thì bấy giờ sự kỳ quái kinh dị mới chính thức bắt đầu.

-này giờ mới chỉ là món khai vị thôi.

Bọn chúng đột nhiên nghe được tiếng đàn, mông lung, văng vẳng...

Tiếng gió rít gào giảm dần, cát không còn tung bay, nhưng không gian chẳng vì thế mà trở lên rõ ràng...

Tiếng đàn phát ra chẳng biết từ hướng nào, càng không biết là đang ở xa hay gần họ... nó hư hư ảo ảo... lại chân thực như ngay bên...

Nó bay vào các hốc đá rồi đập vào tai bọn họ... tác động tới các dây thần kinh vốn đang ở trong tình trạng không minh mẫn...

Không gian đột nhiên như phủ một tấm màn sương mù...

Sương mù?

kỳ quặc, ở hoang mạc như thế nào lại có tình trạng thời tiết này?

Tiếng ngựa bất an hí vang càng khiến lòng người không thể trấn định... dù cho bọn họ là cái đám Hắc phong kỳ nổi tiếng là binh đoàn thiện chiến và gan góc.

Dù cho giết vô số người thì như thế nào, dù cho trải qua rất nhiều kinh hách thì đã làm sao, đứng trước những tình huống trái với lẽ thường, những sự việc không hợp với tự nhiên... thì cũng chỉ đơn giản là những con người tâm thường phản ứng một cách bản năng...

Lần khuất trong đám sương mù lúc mờ lúc tỏ là những khuôn mặt không phải mặt người...

Cái đám quỷ không ra quỷ mà chẳng ra ma cứ xuất hiện ngày càng dày đặc, tới mức chúng xen lẫn cả vào trong đám nhân đang điên cuồng ra tay giết chóc...

Không biết cái thứ tanh tươi văng ra là dịch thể gì?

Là máu của ma quỷ... hay của con người?

Người với người đang không ngừng chém chém sát sát kia là diệt ma quỷ hay... diệt nhân?

Tiếng đàn vẫn văng vẳng vang lên không ngừng kích thích tới thần kinh của người nghe thấy... người dù nghe thấy thì giờ cũng chẳng hay biết là mình đã nghe thấy... đã hoàn toàn rơi vào trạng thái bị ảo giác...

Một hồi ác mộng kinh hãi thế tục...

Cũng trong khoảng thời gian ấy, ở một khoảng cách xa xôi ngàn trùng Vô danh cùng đám thuộc hạ khởi hành chậm rì rì về hướng Nam cung sơn trang.

Ngay khi bọn thập kỳ tìm thấy chủ tử của họ thì 2 tên thuộc hạ dưới trướng lục cung chủ đi theo hồi lâu cũng lập tức hành động. Một tên sẽ hỏa tốc chạy về Nam cung sơn trang, tên còn lại theo chỉ thị trước đó của lục cung chủ báo với nhóm thập kỳ mang chủ tử của họ tới gặp các chủ ngay lập tức. Truyền lệnh xong tên đó sẽ lại ẩn thân nơi khác âm thầm từ xa đi theo.

Nhưng viện cớ vết thương chưa lành hẳn, cả nhóm cứ thông thả mà đi thôi, để có thời gian còn chuẩn bị ứng chiến.

Trở lại biên cương,lấy danh nghĩa là hộ vệ thân cận,Từ không tuyệt sơn 3 ngày sau sẽ tới đón Huyết vân.Ngay lúc bình minh mới nhũ lên vương gia đã vội vàng cưỡi ngựa phóng tới,phía sau đám Triệu mã cũng lèo đèo theo.

Nhắc tới đám thi vệ,thật ra trong binh lính chỉ có duy nhất Triệu sư trưởng biết hẳn là vương gia nên y luôn phải viện lý do này nọ để đi theo bảo vệ.Cũng may vương gia luôn kè kè bên sườn y chỉ cần nói là đi theo hộ tống Huyết vân.

Lúc tới nơi thấy vùng đất cấm mật mù trong bão cát,vương gia gìm ngựa lại trơ mắt nhìn hồi lâu tính phóng vô lập tức bị Triệu mã hốt hoảng can ngăn.

-ngươi tính làm gì?sứ giả đã có lệnh tuyệt đối không được vào thạch trận,ngươi hoặc đứng yên đây đợi hoặc trở về.

Vương gia hơi kinh ngạc một chút xong cũng nghe lời.

Đợi đợi chờ chờ một canh giờ vẫn không thấy người trở ra,vương gia vô cùng sốt ruột.Rốt cuộc thì khi nào tên kia mới chịu lộ mặt.

Chỉ thấy bão cát giảm dần nhưng bên trong vẫn cực kỳ bí hiểm,vương gia lại thúc ngựa xông tới, Triệu mã thấy vậy lại phóng lên chặn đường,to giọng quát.

-ngươi không tuân quân lệnh lập tức sẽ nghiêm trị.

Vương gia lại miễn cưỡng nghe theo,trong lòng vô cùng nóng nảy.

Trời cao vẫn âm âm u u,thế quái nào lại vậy được?cái vùng hoang mạc quanh năm hầu như nắng nóng,mưa hiếm hoi tới đáng thương,cái kiểu thời tiết giờ giờ ương ương này là sao?do thạch trận gây ra?

Trận pháp do con người bày ra lại có uy lực tới mức tác động được thiên không?

Vương gia lại nhũ lòng đợi thêm chút nữa,thêm chút nữa mà vẫn không thềm xuất đầu lộ diện thì dù trời có sét đánh cũng chạy vào.

Chính là được nửa canh giờ,vương gia luôn trong tư thế sẵn sàng lao đi,nhân một giây Triệu mã kia lơ lửng liền lao vút vào.

Triệu mã như không tin vào mắt,vừa tức giận vừa bị ai cực điểm cũng đành cắn răng lao theo.

Bên trong một mảnh hồi sắc không nhìn rõ vạn vật,vương gia hăm tốc độ ngựa lại,phía sau nhóm Triệu mã cũng bám theo sát nút,y tức giận lên tiếng.

-dừng lại.

Vương gia đột nhiên cảm thấy ón lạnh lên rất thức thời nghe theo,hơn nữa vẻ mặt của Triệu mã nhìn rất đáng sợ cũng khiến ngài nhận ra mình đã hành động lỗ mãng.

Triệu mã nén giận nói,nhìn một vòng không gian quỷ dị sắc mặt càng tái nhợt.

-chúng ta mới vào một chút,bây giờ trở ra vẫn còn kịp.

Dứt lời y điều khiển ngựa vòng trở lại,đi đi một hồi vẫn chẳng cảm thấy là đang thoát ra,cả bọn đều căng thẳng và khẩn trương cực độ,dòng tai căng mắt ra nhìn.

Càng đi chỉ càng cảm thấy dường như đang dần thân vào sâu hơn,rõ ràng mới chạy vào chưa tới một khắc tại sao quay lại có thể xa tới đường này?

Ngay lúc bọn họ hoang mang thì những gương mặt ma quái ảm hiện thấp thoáng trong cơn gió cát,cùng tiếng thì thầm khi xa khi tỏ ngày một gần và rõ nét hơn.Còn chưa hết kinh nghi thì những ác quỷ đó tấn công.

Chúng mặc quân phục Hắc phong kỳ...

Hay nói chính xác hơn chúng chính là đội quân Hắc phong kỳ hơn 1 ngàn binh lính,tất cả đều từ trận,tất cả đều biến thành xác sống bắt đầu tấn công nhóm người sống ít ỏi.

Chúng như những thầy ma điên cuồng tấn công không hề biết tới đau đớn,mặc dù trên cơ thể thối rữa rồi bọ lúc nhúc và bằng ma thuật nào đó chúng cử động như những con rối...

Trên cơ thể vốn ngổn ngang chẳng chịt vết thương,máu thịt lẫn lộn hôi tanh nồng đượm,vương gia khiếp đảm nhìn như bị thôi miên,xung quanh những hộ vệ ít ỏi đang gắng sức chống đỡ.

-vương gia,vương gia.

Tiếng hét lớn hết sức của Triệu mã vang lên như sét đánh khiến vương gia giật mình thoát khỏi cơn khiếp sợ,gương mặt ngài vẫn đọng đầy kinh hãi.

-ngươi mau chạy đi,mau chạy đi!

Máu tươi văng lên tứ tung,tươi lên người vương gia,mắt nhìn những người vì hành động sai lầm của mình mà lần lượt đã ngã xuống.

Vương gia cảm thấy trời đất như sụp đổ...tất cả là lỗi tại mình,vì quyết định cảm tính mà khiến cho binh sĩ chết oan uổng...đến cuối...lại chết một cách vô dụng tại đây?...thì ra,đây chính là kết cục của bản thân sao?

-Vân!

Vương gia vừa thúc ngựa chạy vừa gào to,bây giờ ngài chỉ cầu mong cái kẻ không rõ sống chết kia mau mau trình diện.

-Vân!

Ngựa của vương gia bị một tên chém vào chân,ngài liền lé lẩn xuống đất lộn mấy vòng nhưng rất nhanh chóng liền đứng dậy chạy tiếp,bản năng sinh tồn khiến con đau thân xác bị xem thường...

ngài thật không cam tâm bị chết tức tưởi thế này.Nhưng tất cả những binh lính đi theo vì bảo vệ ngài đều chết không toàn thây.Hiện giờ đã chẳng còn ai có thể giúp ngài được nữa rồi,có phải thế không?

Thình lình một bóng xanh lóe lên cuồn lấy ngài trước khi lũ sống dờ chết dờ kia cùng nhào vô.

Vương gia nhìn thấy là một gương mặt hốc hác tiêu tụy,tuy nhiên dù sao vẫn rất thân thuộc.

Cả 2 đứng trên một tảng đá có diện tích chật hẹp,xung quanh những bóng ma vẫn loang quanh lờn vờn nhưng tuyệt nhiên không xâm phạm tới khu vực nơi họ đứng.

Hắn nhìn nhìn vương gia một lượt từ đầu tới chân rồi thở dài than.

-vương gia của ta,ngài hẳn là muốn chết sớm lên mới chui vào đây?

-còn không phải tại...

Vương gia to giọng quát nhưng bàn tay của Huyết Vân nhanh chóng che miệng ngài lại khiến câu nói bị tắc trong họng.

-nhỏ tiếng thôi.

Hắn nhẹ giọng nói.Vương gia tâm tư rối rắm nhìn nhìn hắn,cuối cùng cũng nén được bức xúc,cố gắng thốt ra lời.

-ta đã nói trước 3 ngày sau tới tìm ngươi,ngươi lại không lộ mặt ra lên ta đánh vào ...

Đầu Huyết Vân đầy hắc tuyến,nhưng cũng kìm chế cảm xúc mà dịu lời đáp.

-chẳng phải thần cũng đã nói rõ...không được vào địa phương này.

Vương gia âu sầu im lặng,ngĩ đông nghĩ tây một hồi rồi tâm không cam tình chẳng nguyện thốt ra khỏi miệng.

-ta...ta...ta,sai rồi...

Vương gia ỉu xiu nói,cảm thấy cả tâm hồn lẫn thể xác đều mệt mỏi một rã rồi,cơ thể vàng ngọc nào đã từng trải qua sự kiện kinh hách tới nhường đó.

Hắn nhẹ vỗ vỗ lên vai mấy cái như an ủi,lệ trong mắt vương gia cương quyết không lẫn xuống.

-nhuyễn giáp dơ rồi,ngài mau cỡi ra.

Hắn vừa thì thầm nói vừa nhanh tay phụ cỡi đồ của vương gia ra.Sau đó lựa chỗ sạch sẽ lau loạn những chỗ dơ trên người vương gia rồi tiện tay lém đi xa.Tiếp theo hắn cởi áo ngoài của bản thân ra rồi lại giúp vương gia mặc vào,kế tiếp hắn rút con dao găm xoẹt một đường lên cổ tay vốn chỉ chút vết rạch,lại một phen bôi loạn máu lên người vương gia.

Vương gia một phen bị hắn xoay cho mòng mòng cứ tròn tròn mắt lấp bấp“ngươi,ngươi”mãi không xong câu.

-bây giờ ngài ngoan ngoãn đứng đây...

Vương gia hốt hoảng vẫn.

-ngươi lại đi đâu?

Huyết vân đưa một ngón tay lên miệng“shuyt” sau đó lặng lẽ biến mất trong màn gió cát.

Vương gia rất tự giác ngồi ôm gọn cơ thể lại như cố biến mình thành tượng đá ngay cả mắt cũng nhắm tịt lại nhưng bên tai âm thanh gào thét của tiếng

gió hú vang vọng qua các lỗ đá đập vào tai khiến thần kinh ngài thêm run sợ.

Cho đến khi có một bàn tay bắt chợt động nhẹ lên vai, vương gia mở bừng mắt thối lui, ngã ngửa ra sau.

Bàn tay nắm chặt đặt lên ngực, tiếng trái tim đập như trống trận, gương mặt nhợt nhạt và đôi mắt mở to đông đầy khiếp đảm.

Hắn dịu giọng nói, bàn tay vươn ra lưng chừng không trung chưa thu về.

-không sao đâu, ổn rồi.

Nhìn người đang đứng trên mặt cát, trước mặt là Vân, Vương gia hít sâu mấy hơi trấn định rồi ngó xung quanh.

Xung quanh gió dừng lộ ra cảnh sắc thật, thì ra đã hoàng hôn rồi, thật không ngờ, thời gian lại trôi qua mau như vậy.

Vương gia cố gắng tự nhiên hỏi.

-chuyện này là sao?

Hắn thu tay về, vừa lơ đãng đáp vừa dắt con ngựa lại.

-trận pháp tạm thời được giải, thần đưa ngài ra.

Bấy giờ vương gia mới bước xuống mặt cát, nhìn khoảng không rộng rãi bày la liệt cự thạch nhưng tuyệt nhiên không có lấy nổi một cái xác. Đây là sao?

Tiếng Huyết Vân từ trên cao vang xuống vấn.

-ngài muốn ngồi phía trước hay sau?

Vương gia ngước đầu nhìn lên, thấy hắn đã ngồi trên lưng ngựa rồi. Ánh mắt hắn bình lặng phản chiếu lại ngân quang, một bàn tay chìa ra trước mặt ngài.

Vương gia ớ người một chút xong cũng nhanh chóng trả lời.

-phía sau.

Ngồi phía trước còn ra thể thống gì.

Bàn tay vương gia đặt vào, hắn liền dùng lực trợ giúp một phát kéo người lên, sau đó nhẹ nhàng điều khiển ngựa chạy.

Ánh hoàng hôn dát lên vạn vật, không gian khoáng đạt lại ảo diệu nhìn chẳng ra phút trước còn như chốn địa ngục trần gian.

ngoại trừ, mùi hôi tanh vẫn còn vương vấn mình chứng những giây phút kinh hoàng lúc trước là thật.

Vương gia nhẹ nắm 2 bên hông áo hắn, ở bên tai ngập ngừng dò xét.

-ban nãy, tất cả chỉ là con ác mộng?

Hắn ngậy ra một chút, bên tai nhột nhột.

-là thật, mà cũng không phải là thật.

-nghĩa là sao?

-bạn chúng, hơn 1 ngàn Hắc phong kỳ đều bị trận bão cát chôn dưới 3 tấc đất... những gì ngài thấy là ảo ảnh... có thực thể...

-ý người là... ảo giác có thể gây chết người?

-đúng..

Vương gia im lặng, thật lâu cuối cùng kim lòng chẳng được thì thảo nói.

-người... rất cuộc... là gì chứ?...

Khi thoát ra khỏi thạch trận thì gặp đội quân Bắc kỳ đang phóng lại, Huyết vân liền cho ngựa chạy chậm, một tên chạy vọt lên trước chặn ngang đón đầu. Hắn dùng ngựa chấp tay vãi chào.

-tham kiến sứ giả!

Huyết vân gật nhẹ nghe hắn nói tiếp.

-sáng nay Triệu sư trưởng nói đi đón ngài nhưng tới tận giờ vẫn chưa thấy trở về lên bọn thuộc hạ bạo gan dẫn quân đi xem sao.

Dứt lời hần liền nhìn thấy vương gia ngồi phía sau Huyết vân,ngạc nhiên vẫn.

-hộ vệ thân tín của ngài có đi cùng,tại sao bây giờ vẫn không thấy Triệu sư trưởng đâu?

Cơ thể vương gia cứng ngắc,2 tay bám víu 2 bên vạt áo Huyết vân vô thức nắm chặt,khuôn mặt không dám ngẩng lên,ngay cả thở dường như cũng chẳng dám thở.

Huyết vân lạnh nhạt nói,ánh mắt hơi liếc nhìn vương gia.

-bọn họ...theo lệnh ta đi làm nhiệm vụ.

-thì ra là vậy.

Hần lớn giọng nói với đám lính.

-tất cả trở về.

Dứt lời Huyết vân thúc ngựa phóng nhanh,vương gia ngồi ở phía sau theo quán tính lao về phía trước,suýt nữa thì đập mũi vào tấm lưng của hần.Hần hơi quay lại,nhỏ giọng dặn.

-ngồi vững.

Trở về khu vực dựng trại,tên phó sư trưởng dẫn đường cho huyết vân về căn lều,rồi sai người chuẩn bị đồ ăn và nước tắm.

Trong khi Huyết vân ngồi ngâm mình trong đục bồn,phía sau bình phong hơi nước mông lung lượn lờ phát ra ánh sáng lân tinh xanh hư ảo.Thì phía ngoài vương gia chỉ ngồi ngẩn ngơ nhìn mâm đồ ăn mà lòng dạ chán ngán.

Lòng dạ rối bời lên dù cả ngày không có miếng cơm nào vương gia vẫn chẳng đoái hoài đến cái bao tử đang réo gọi.Ngài ngồi nhắm mắt dưỡng thần tới tận lúc có người lên tiếng gọi mấy lượt mới hoàn hồn.

Trước mặt là Huyết vân đang ngồi nhắm nháp chút nước lọc, gương mặt hần vẫn tái nhợt và mệt mỏi.Vương gia liếc nhanh cổ tay hần lộ ra khi nâng cốc nước lên uống,sau đó phản ứng trước khi nào kịp suy tính là lao tới cầm lấy cổ tay hần và kéo vạt tay áo xuống,không có một dấu tích vết thương nào nơi đó,kéo cả vạt tay áo bên còn lại,cũng thế.

Vương gia kinh nghi vẫn.

-vết thương của ngươi?

Huyết vân thờ ơ đáp.

-thần không sao.

Vương gia không kiên nhẫn.

-ý ta hỏi là vết thương sao lại hồi phục nhanh vậy?

Hần tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi lại.

-hồi phục nhanh thì không tốt sao?

-đương,đương nhiên là tốt.

-vậy thì được rồi,ngài không định thay đồ sao?

-ta...

-nước trong kia đã nguội ngắt rồi,hay thần bảo bọn họ chuẩn bị nước mới.

Vương gia buồn bực đáp.

-ngươi đùa ta sao?ngươi định lấy lý do gì để có thêm nước mới?không phải nước đối với binh lính đang hành quân xa rất quan trọng sao?dù sao hôm qua ta cũng mới tắm,thay đồ là được.

Nói xong vương gia đứng lên tìm đồ thay,huyết vân nhìn theo,buột miệng nói.

-vương gia,thần thấy hay là ngài trở về đi...

Câu nói như sét đánh khiến vương gia toàn thân bất động,đột nhiên cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Giọng của Huyết vẫn vẫn đều đều vang lên,nghe có vẻ rất chân thành.

-ngài tội gì phải chịu khổ thế này?

Vương gia không nói gì hết,lầm lì lấy đồ mới ra phía sau bình phong thay.

Nhưng khi vương gia thay đồ xong ra ngoài thì Huyết vẫn không còn ngồi chỗ đó,nhìn bàn thức ăn không hề được động qua,thờ dài rồi ngồi xuống.

Mặc dù bụng khá đói nhưng vương gia không có tâm trạng ăn uống,nhìn nhìn bình rượu rồi cầm lấy từ từ uống.

Từ trước tới giờ,chưa từng trải qua tình trạng tâm lý ngổn ngang phức tạp thế này,vương gia không biết phải xử trí ra sao,nếu say thì sẽ khá hơn chứ?

Khi Huyết vẫn trở về lều thì thấy vương gia đang ngửa cổ dốc ngược bình rượu xuống,vài giọt rượu cuối cùng trôi xuống cổ họng.

Vương gia đặt mạnh bình rượu lên mặt bàn,rồi như không xuong ngả ra phía sau,guong mặt ửng hồng,ánh mắt mê mang nhìn nhìn Huyết vẫn.

-ngươi vừa đi đâu?

Huyết vẫn chưa từng thấy vương gia trong tình trạng say xỉn vì người rất ít khi uống và có uống cũng uống rất ít,nhưng xem ra mới có một bình mà đã say tới nghiêng ngã đất trời thế kia hẳn từ lượng rất tẻ.

Huyết vẫn ngồi xuống đối diện,tự hỏi vương gia tâm tình bất ổn tới mức này sao?nhưng hẳn không để ý tới câu hỏi của người,thằng thường nói vấn đề khác.

-vương gia,nếu chỉ có bấy nhiêu mà ngài cũng không thể đương đầu nổi thì trở về đi...nơi đây,chẳng mấy chốc sẽ biến thành bãi chiến trường...hôm nay nói cười ngày mai đã hồn lìa khỏi xác,ngài hiểu không?

Chỉ thấy vương gia gật gật như bỏ củi,huyết vẫn nói tiếp.

-nếu thế,ngày mai thần sẽ cử một ngàn quân tháp tùng ngài trở về...

-ngươi thì sao?

-thần đương nhiên phải ở lại,công chúa còn chưa đón được mà.

Vương gia nhìn nhìn hẳn,sau đó uể oải đứng lên,xiêu xiêu vẹo vẹo bước về phía giường.

-ta đã nói là đi đón công chúa,không có lý nào nửa đường lại quay ngược trở về.

Vương gia dứt lời liền đổ gục xuống giường,giang rộng tứ chi...

Không gian im lặng hồi lâu,cho đến khi hơi thở của vương gia trở lên ổn định,huyết vẫn mới nhẹ giọng lên tiếng.

-vương gia.

Dĩ nhiên là không có hồi đáp,Huyết vẫn đứng dậy tới bên giường thận trọng đắp chăn cho vương gia sau đó rời đi.

Hắn cúi ngựa tới trung tâm thạch trận chuẩn bị khởi động trận pháp,trước đó những việc cần thiết phải làm đều đã giao phó xong cho đám thuộc hạ.

Bây giờ đã gần nửa đêm,100 ẩn vệ hẳn phải tới quấy rối doanh trại của phó tướng Từ ngọc,không biết tình hình thế nào.

Một ngàn Hắc phong kỳ phái đi đến giờ không rõ sống chết,mà lính do thám phái theo cũng chẳng trở lại,hoàn toàn không nắm rõ sự tình.

Rốt cuộc phải làm sao,chẳng lẽ lại phái quân đi đánh tiếp.Không được,hiện giờ chỉ có thể chờ đợi...chờ đợi...này có tâm tư mà làm được sao?

Lý nào lại vậy.

Lúc chạng vạng,Từ ngọc lại phái một toán lính đi do thám,khi trở về,chỉ có một tên thương tích đầy mình báo cáo cơ sự...này,có thể xem như có tiến triển không?

Hắn đập bàn giận dữ.

Tất cả đều chết?

Cmm rõ là cố ý thả cho tên đó trở về báo tin mà...

Cái bọn Bắc kỳ đó sử dụng ma thuật cổ quái gì lại có thể diệt được đám lính tinh nhuệ vô cùng đáng tự hào của Đông hải.Hơn nữa không phải mấy chục mà là 1 ngàn Hắc phong kỳ,dù cho 2 ngàn quân Bắc kỳ cùng xông vô cũng chẳng địch lại...

Này là âm mưu quỷ kế của tên nào?bên Bắc kỳ từ khi nào có tên cầm quân tài giỏi tới vậy?

Vì trong lòng đang có trăm tơ ngàn mối lên đến gần nửa đêm hần vẫn thao thức lẫn qua lộn lại trên giường mãi,cuối cùng cho gọi một trong các tên hộ vệ thân tín kèm “ấm ló” vào giải khuây.

Đang trong lúc cao trào rên rĩ thờ dốc thì đúng lúc ấy phía ngoài một trận xôn xao,hần nhần mảy thật muốn chửi lớn.Người phía trên dừng lại,do dự hỏi,hần phải miễn cưỡng lắm mới đẩy tên đó ra,miệng vừa lầm bầm rủa xả vừa chỉnh đốn lại y phục.

Bước ra ngoài lều liền thấy một phen bát nháo láo loạn,binh lính thì luôn miệng la hét còn ngựa thì chạy tung tăng khắp nơi như chốn thảo nguyên.

Nói đúng ra thì có tới mấy ngàn con ngựa cùng hí vang tung vó phi như điên đại khắp doanh trại,cảnh tượng khủng hoảng như thể có đại quân địch tập kích.

Tiếp đó một vật thể lạ vèo cái bay tới,hần khẽ nghiêng mặt túm lấy,trong tay là một miếng giấy vo tròn nhưng nặng.Hần giở ra,bên trong có một viên đá nhỏ,trên tờ giấy vẽ hình một đám rùa. :shoot:

Một tên lính vội vã chạy tới thì lễ,báo.

-bẩm phó tướng,phát hiện một toán người khả nghi đang bỏ chạy theo hướng tây cách doanh trại ta 10 dặm.

-còn không mau đuổi theo.

Hần cơ hồ gầm rách họng,sau đó hạ lệnh rít qua kẽ răng.

-tất cả lập tức chuẩn bị khởi hành,ta sẽ đích thân dẫn quân giết sạch không còn một tên Bắc kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Sinh Tử Thời Loạn.

100 ân vệ của Huyết vân theo lệnh hành sự,khi tới gần địa điểm thì dấu ngựa ở một nơi kín đáo rồi lặng lẽ chạy tới khu vực chuồng ngựa,lúc này đã là nửa đêm.Cả bọn chia nhau nhanh nhẹn làm việc,một bên phóng hỏa đốt chuồng ngựa,một bên cắt dây tháo cửa,rồi nhân lúc âm ỉ và sự cản trở của lũ ngựa đang điên loạn hoảng sợ mà thoát thân,cũng thành công để lại dấu vết cho bọn chúng bám đuổi.

Nơi đội quân phó tướng Tử ngọc dựng trại ngay bên cửa ngõ tiến vào con đường huyết mạch,cách thành Kha lương của Nam hoa 2 ngày đường,cách thành Tân hoài của Đông hải nơi tá tướng tây hồ kỳ Tử hồng trấn thủ cũng 2 ngày đường và cách nơi quân Bắc kỳ hạ trại chỉ nửa ngày.

Khi đại quân gần 9 ngàn người chạy tới bình minh thì thấy một nhúm nhỏ quân Bắc kỳ đứng chờ sẵn.Nhưng bọn chúng nhác thấy bóng quân địch liền quát ngựa chạy chối chết.

Lý nào lại vậy,Tử ngọc nén tức tối từ lâu vẫn chưa được phát tiết lại thấy bọn chúng giống như mấy con rùa rút đầu lura giận lại bốc lên ngàn ngút,hét lên căm giận truy sát tới cùng.

Một đường đuổi giết đến gần khu vực thạch trận từ 1 ngàn còn sống chưa tới một nửa,và số người bị thương cũng tới quá nửa,nếu chạy vào,nhất định cầm chắc cái chết.

Nhưng ...

Hi sinh một ngàn lại có thể kéo theo 9 ngàn Hắc phong kỳ,lời này thật mê hoặc,thân,vốn là tướng sĩ,nếu phải chết trên sa trường vẫn là vinh quang.Kỳ thật những suy nghĩ này người thường khó lòng chấp nhận,lại có cái kiểu ngu si cam tâm đi chịu chết.

Giờ nhắc lại hành trình sau mấy ngày của Vô danh,khi còn cách địa phận Nam cung sơn trang một ngày đường thì gặp một toán thổ phi.Này được nha,cả bọn trông giống như đang hộ tống hàng hóa lắm hay sao lại thu hút sơn tặc.

Thật ra chẳng ai muốn làm cướp,cũng chỉ vì miếng cơm manh áo,chỉ vì cuộc sống bị chèn ép quá cơ cực,thế nhưng,nếu gặp không phải dê béo hoặc cừu mập mà lại là sói giả dạng,cái chết đó,chẳng mấy ai thương tiếc.

Đều là chết,có thể chết nặng tựa thái sơn,cũng có thể nhẹ tựa lông hồng,tất cả thật ra đều tùy thuộc vào cách nhìn nhận sự việc của mỗi người.

Bên Vô danh 50 người thể lực hồi phục độ 7 phần,bên đạo tặc 2 trăm người,võ vẽ chẳng ra làm sao,một đám đông ô hợp ngông cuồng lớn mật hò hét câu nói kinh điển.

-đường này do chúng ta mở,cây này do chúng ta trồng,người đi qua phải nộp lệ phí.

Hồ bệnh thì cũng không thể kinh nhàn,một đám mèo hen lại ếch ngồi đáy giếng cứ thế như thiêu thân lao vào.Thật sự ngốc nghếch như thế bị uống thuốc lú,tên giám sát vẫn núp một nơi kín đáo quan sát,cảm thấy có gì đó không ổn nhưng nhất thời vẫn chưa hiểu ra.

Cho đến khi đám lâm tặc bị sát hết,thì một nhóm khác lại xuất hiện,đám người này mặc đồng phục của danh phái Không sơn.

Trùng hợp hay là tình cờ,nhưng danh phái nho nhỏ này có chút ân oán với Thiên địa cung,đặc biệt là với ngũ cung chủ,chẳng là nhiều năm về trước Vô danh có nhờ tay giết chết phó trưởng môn của bọn họ trong trận thi đấu đại hội võ lâm.Đương nhiên là khi ấy trong thân phận ngũ cung chủ của Thiên địa cung mặc hồng y và đeo mặt nạ bạc cùng thân phận khác là lấy danh nghĩa người của Nam cung sơn trang được các chủ ban cho tên Thiên nguyên.

Lại nói cái thời kỳ đó chàng quả thật đã tiện tay hạ sát không ít nhân sĩ danh môn có tiếng tăm,cho nên về sau ngũ cung chủ bị bại dưới tay Thiên nguyên,người người hòa vào bắt chàng phải hạ sát,nhưng chàng lại giờ giọng nhân nghĩa đại nhân rộng lượng tha cho.Mà cái người giả làm ngũ cung chủ để đấu với chàng trong trận chung kết lại chẳng phải là ai xa xôi lạ lẫm,chính là Huyết Vũ,về sau y lại được kế thừa chức võ lâm minh chủ.

Thế cho nên,trên giang hồ,ngũ cung chủ đi đến đâu cũng có kẻ thù tiềm ẩn.

Cái bọn đó không biết nghe thông tin từ đâu mà lại canh chuẩn thời gian vậy,lựa đúng lúc bọn họ đánh nhau mỗi một xong mới lộ dò xuất đầu lộ diện,tựa như là trai cò tương tranh ngư nhân đắc lợi.

Cho đến khi một canh giờ trôi qua tên giám sát mới hốt hoảng bắn pháo hiệu dọa sen đỏ trên nền trời xanh.

Cái bọn Không sơn phái đó,chắc chắc thần kinh có vấn đề...

Đổi,sau khi nhìn thấy một nam nhân đeo mặt nạ bạc thì đột nhiên tên cầm đầu không khống chế được tâm tình,trở lên giận dữ hét lớn với đám môn hạ.Cả lũ khích động cùng điên cuồng lao vào chém chém giết giết.

Chẳng mấy chốc mùi máu tanh theo gió lại lan tỏa bay xa vạn dặm.Chẳng mấy chốc lại xác người nhiều thêm,lần lượt từng bộ phận một rời xa cơ thể,roi vãi ngổn ngang lung tung mỗi nơi,mỗi chỗ.Những thi thể tăng lên theo thời gian,chúng nằm đè cả vào nhau,những người còn sống phải dẫm lên người đã ngã xuống để có chỗ đứng.

Cứ thế cứ thế cho đến khi chàng vạn vọng,người duy nhất còn đứng vững là một nam nhân hồng y rách nát,toi tả, trên người ám đầy mùi chết chóc.Nam nhân khuôn mặt bị che kín chỉ để lộ ánh mắt sắc bén,vừa lạnh lùng lại vừa hùng hờ,cầm thanh đại đao lên kẻ địch cuối cùng,rút nhanh ra,về một cung đường huyết sắc lên khung trung.Kẻ thù quý xuống,không cam tâm nhắm mắt như thể đang trừng trừng nhìn những cái thây giá lạnh xung quanh.

Một nhóm cưỡi ngựa mặc hồng y hỏa tốc lao tới,nữ nhân trẻ đẹp dẫn đầu nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng trước mặt cũng chỉ hơi ngạc nhiên,2 hàng lông mày thanh tú khẽ nhíu lại trầm tư.Tên giám thị chạy tới thì lễ báo cáo.

-Bái kiến lục cung chủ!

Nàng từ trên cao lạnh giọng hạ lệnh.

-nói rõ ràng sự việc .

Hắn vội vã nói ngắn gọn nhưng trọng điểm vấn đề,ánh mắt Nam cung u liên vẫn nhìn đăm đăm vào nam nhân từ khí lượn lờ kia.Sau khi nghe xong đầu đuôi,nàng nhân nhạ ra lệnh cho 50 hạ thủ phía sau thu dọn tàn cuộc.

Nàng xuống ngựa đi tới bên Vô danh,nở nụ cười cố hữu.

-quả nhiên diêm vương cũng không dám chứa chấp.

Vô danh không có biểu tình gì nhiều,ánh mắt không gọn sáng,lạnh lạnh như gió thu quét lên người nàng.

-ta đưa ngươi về Nam cung sơn trang tĩnh dưỡng mấy hôm

Vô danh thẳng thừng từ chối

-không thích,muốn về Bạch liên sơn.

-ngươi bê vết máu thế kia thì về cái gì,dù sao cũng phải đi qua Nam cung sơn trang,các chủ đang chờ ngươi đó,xong việc ta sẽ hộ tống

Vô danh đưa mắt nhìn tàn cuộc,thấy bọn hạ thủ đang tốc hành đào mấy cái hố lớn để chôn xác tập thể.Chàng hơi nhíu mày khi trông thấy những thủ hạ thân tín của mình cũng nằm chung trong cái đồng hồ lớn đó.Nhìn nhìn hồi lâu cuối cùng âm thanh lạnh như nước đóng băng cũng bật qua khe răng.

-được.

Nàng để lại 40 hạ thủ làm tiếp công việc chôn cất,số còn lại theo nàng dời đi.

Phía quan ngoại.

Tối nay bầu không đặc biệt đen tối,tinh tú bị mây dày che kín sau tầng tầng lớp lớp và ngày càng chuyển động xoáy tròn cổ quái như thể bị hút tới địa phương này.

Dưới mặt đất chỉ nhìn thấy một con bão cát không ngừng gào thét giam cầm con mồi đang không ngừng rầy rụa bên trong .

Nhưng bên trong lại không phải ồn ào bởi tiếng bão cát rào rào mà bởi thứ âm thanh kinh hãi thể tục khác.

Tiếng bão cát như tấm màn cách âm,hoàn toàn không để lọt ra ngoài bất cứ thứ gì.Giống như một bức tường che dấu toàn bộ sự việc kinh tâm động phách bên trong,nhân thể không biết,quý thần chẳng hay.

Nếu có ngọn gió hữu duyên thoát khỏi vòng xoáy cuồng xoay hoặc có luồng tinh tú chiếu xuyên qua tầng mây dày và lọt vào được,sẽ thấy một nam nhân mặc y phục màu thiên thanh của Bắc kỳ,tóc được tết sam phía sau kẹp lại bằng cặp ngọc xanh lơ,ngồi xếp bằng trên tảng đá trung tâm mặt bão,thong thả thành thoi gảy mấy khúc bằng cây cổ cầm thấp nhĩ lục.

Tiếng đàn lãnh lốt,thánh thót rung lên xuyên qua những lỗ đá,biến đổi thành thứ âm thanh có mê lực chết người.

Không gian không ổn định như một tấm lưới co giãn tùy ý nhưng tuyệt không phá được,dễ dàng vây kín 9 ngàn hắc phong kỳ đang tâm thần điên loạn tự chém giết lẫn nhau,miệng mồn thì liên tục gào thét kinh hãi.

Người ngồi ở trung tâm trận pháp,hắn không nhìn xung quanh,chỉ trú mục đánh đàn như thể xung quanh chỉ là 4 bức vách khô khan tẻ nhạt và dường như cũng không nghe thấy âm thanh khiếp đảm nào hết.

Giữa trời đất bao la,một mình ta độc tấu...

Ta không vì người...ta chỉ vì ta...

Thế gian hữu tình...nhưng mình ta cô độc...

Khi những tia nắng ban mai đầu tiên ló rạng,thì tại một khu rừng vắng vẻ lưa thưa cách Nam cung sơn trang một ngày đường,mấy chục người mặc tử y đã lòi được hết đám người hồng y bị chôn dưới 3 tấc đất lên và lấp hố lại như cũ.Sau đó cũng rất nhanh nhẹn di chuyển đi...

Từ giờ trên giang hồ sẽ tuyệt tích cái danh phái nho nhỏ Không sơn,tuy nhiên trước đó gia quyến của toàn bộ môn nhân đều bị ép đi sơ tán đến nơi khác cũng được giao tận tay một khoản tiền khá khá đủ để sống an nhàn đến mấy chục năm sau,cũng tương tự như thế ở một cái làng chưa đến 50 hộ dân,heo hút và nghèo khổ giờ chỉ còn người già,trẻ nhỏ và phụ nữ.

Nhắc đến Vô danh,sau một tối tắm rửa ngủ nghỉ,sáng hôm sau đã khỏe khoắn 8 phần,thay một bộ hồng y tơ tằm thượng hạng in chìm những đóa hoa mẫu đơn cùng màu,ăn một bữa sáng đầy đủ dinh dưỡng.Xong xuôi chàng mới lò dò ra sau viện,tới chuồng ngựa,phóng lên con Noãn noãn trước ánh mắt ngỡ ngàng của bọn hạ nhân rồi cứ thế mặc nhiên lao đi vun vút.

Cầm lệ chỉ đang ăn sáng cùng Nam cung gia nghe Nam cung u liên nói thế thì sực sặc chén cháo xong cũng rất nhanh liền ổn định tâm tình,chỉ khe khẽ lắc đầu.

-muốn chạy sao?

Nam cung u liên cất giọng bất bình.

-mẫu thân,để con đuổi theo tóm cổ hắn lòi về cho ngài trị tội.

Nàng cười cười nhìn nhi tử,chậm chãi ăn,nói.

-không vội,đến bạch liên sơn sao?trước hết cứ cử người âm thầm giám sát...

-việc đó thì con đã cho người bám theo rồi.

Nàng đưa mắt mơ màng nhìn khoảng sân ngập nắng trước mặt,tiết trời cuối thu se se lạnh bởi những cơn gió ngược chạy ngang chạy dọc khiến đám lá vàng chao nghiêng xuống mặt đất bằng giá.Cuối cùng nhìn vào khuôn mặt thanh tú của nữ tử nhà mình,nhân nhật buông giọng.

-đi tìm hiểu nguyên nhân tại sao Không sơn phái lại kích động tới vậy?cả cái đám sơn tặc không thức thời kia nữa.

U liên nghiêng đầu nghĩ nghĩ,sau đó cung kính tuân lệnh,vừa tính toán bước thì tiếng của Nam cung gia vội vã vang lên.Từ nãy hán ngồi ngay bên cạnh mà mẫu tử bọn họ chẳng ai thêm ngó ngang gì tới,thiệt bức bối.

-liên nhi,từ từ đã,ăn sáng rồi hãy đi.

Nàng dừng lại một chút nhìn nam nhân ngoài tứ tuần dáng người mập mạp béo tốt,mặc bộ áo gấm màu trầm với những đường nét hoa văn thêu tay vô cùng cầu kỳ tinh tế.Gương mặt nam nhân tròn vo,nở nụ cười tươi cười hòa ái,khỏe miệng đuôi mắt đều cho thấy một tính cách thân thiện dễ gần,không nhìn ra chút sắc sảo cần cù của một thương gia đại danh đỉnh đỉnh.

Nữ nhi giờ giọng hờn giận nói.

-phu thân đại nhân,không phải ngài lên đi nhìn xem vị di nương kia đã ăn uống gì chưa,nhờ đâu còn đang ngồi bên bàn chờ người tới phụng bồi?

Tâm nghe nữ nhi trách móc,một bên đỏ mặt hột hột một bên len lén nhìn vị phu nhân đang nhàn nhã ăn nhưng gương mặt lạnh tanh từ sớm đã không thêm để mắt tới hân.

-liên nhi,đừng ăn nói hàm hồ,đã nói vị cô nương đó chỉ ở tạm đây để dưỡng bệnh,ta cũng chỉ vì lòng chắc chắn mà curu mạng,nàng ấy nếu khỏe ta lập tức đưa đi ngay.

U liên liếc nhìn lão cha,không để giọng điệu chân thành vào trong mắt,vẫn cất giọng giận dỗi.

-người xem,cũng một tháng có hơn rồi,còn định ở đây đến khi nào.Đừng tưởng mẫu tử con hay xa nhà rồi phụ thân muốn rước ai về thì rước.Mấy vị a di lúc trước nếu không phải mạnh tay dọa nạt một chút thì không biết còn ăn nằm ở đây tới bao giờ.Phu thân đại nhân,một hai hôm nữa mau đưa ra khỏi nhà đi,bằng không đừng trách nữ nhi ra tay với a di đồ tuyệt tình.

Dứt lời nàng liền lạnh lùng xoay người bước đi,nam nhân vươn tay ra muốn níu kéo lại không dám,cứ đứng trơ ra như tượng gỗ.Một bóng hồng y khác lại lướt qua,lần này nam nhân sực tỉnh,cuống quýt bám theo,cất giọng nài nỉ không ngớt.

-phu nhân a,ta quả thật không có,nàng xem,ta có lúc nào không thành thật với nàng đâu.Cô nương kia quả thật gia cảnh vô cùng thê lương,ta cảm lòng không đành mới ra tay làm phúc.

-được rồi,biết rồi,từ trước tới giờ chuyện trong nhà ta có quản đâu,phu quân muốn làm gì thì cứ làm thôi.

-Nhưng liên nhi ,nó...

-nó trước giờ chỉ giỏi suy diễn với khéo bày thêm chuyện,phu quân cứ mặc kệ nó đi.

-nhưng không phải mấy hôm nay phu nhân lạnh nhạt với ta sao?

-thiếp đâu có.

-nàng còn nói không có,nàng quay qua nhìn mặt ta coi.Này,nàng đi nhanh thế làm gì,phu nhân,phu nhân.

Mấy ngày sau tin tức một vạn hắc phong kỳ toàn diệt lọt tới tai Cảnh đế,ngài ngồi ở trên ngai vàng cảm thấy không được vững chắc cho lắm,như thể đang chông chênh trên thuyền mà xung quanh dậy sóng,cứ không ngừng vỗ vào mạn thuyền từng đợt cuồng vũ.

Tối hôm đó sau khi một mẻ phê duyệt tấu Chương xong thì cũng đã khá khuya.Như mọi khi ngài sẽ về tẩm cung hỏi lý công công xem trong dãy danh sách xếp lượt,hôm nay đến lượt mỹ nhân nào được gọi tới hầu hạ.Còn nếu có nhã hứng thì sẽ ghé thăm hậu viện của các nàng.

Nhưng nếu hôm nào phải ra thư phòng ngồi xếp cờ,thì vị công công sẽ đi chuẩn bị trà bánh,cũng có nghĩa là tối đó chẳng có phi tử nào được thị tẩm.

Giả dụ như,chính là tối nay,sau khi bưng trà bánh xong xuôi,lão lại nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Một lát,ngoài cửa sổ để ngỏ,trăng treo trên cao lơ lửng giữa thỉnh không trong vắt không một áng mây,một cơn gió mát lịm lao vào phòng mang theo một thân hồng y rực lửa khiến người nhìn vào như xua bớt cái lạnh cuối thu.Thân hình kiều mỹ quỳ xuống phía sau,phát ra chất giọng mềm mại khiến tâm người nghe cũng dễ chịu.

-thần,tham kiến hoàng thượng.

-tới đây cừu nương.

Cảnh đế vẫn cúi đầu chăm chăm nhìn bàn cờ với vô số đường ngang dọc đan xen 361 giao điểm tạo ra thế trận thiên biến vạn hóa.

Nàng ngồi xuống vị trí đối diện,tùy tiện cầm lấy tách trà thơm nhấp một ngụm,lại vươn tay nhón lấy miếng bánh ngọt.Âm thanh của viên mặc ngọc vang lên khi va chạm với mặt bàn,giống như phát ra tín hiệu.Cảnh đế từ tốn đi trước,vẫn lâm vào trầm tư im lặng như thể đang có tính toán.

Nàng thông thả hạ quân cờ bạch ngọc xuống,rồi chậm rãi thông báo.

-vô danh đã trở lại...hiện đang trên đường tới Bạch liên sơn.

Cánh để lại hạ cò, gương mặt chưa có biểu tình gì, tiếp tục lắng nghe nàng thêm.

-100 sát thủ...toàn bộ đều chết...

Bấy giờ ngài mới dừng cánh tay đang chuẩn bị đặt cò, ngẩng đầu nhìn nàng, tỏ vẻ không hiểu.

-vẫn còn 50 sát thủ nhưng trên đường trở về bị 2 cuộc tập kích...có lẽ là do vết thương của trận chiến trước khiến hành động vẫn khó khăn cộng thêm số lượng bên đối nghịch áp đảo...

Một hồi lâu vào trầm mặc, cuối cùng Cánh để nhận nhặt lên tiếng, trong giọng nói vừa có sự mệt mỏi vừa có nét sắc bén.

-có gì không đúng ở đây sao?

-thần đang phải người đi tìm hiểu...

Lại một phen im lặng, chỉ có tiếng hạ quân cò phát ra thanh thúy, Cánh để hạ lệnh, âm điệu vừa lạnh lạnh vô tình vừa có sự cương quyết cứng rắn.

-trẫm muốn biết cái tên tạo ra trận pháp ma thuật đó...

-thần đã cho người đi điều tra.

-trẫm muốn có hắn...một tên có thể dễ dàng tạo ra thứ ma trận hủy diệt đi 1 vạn hắc phong kỳ của trẫm...nếu có được hắn...sẽ như hổ thêm cánh...bằng mọi giá...dù đổ đổ hắn về bên ta...

Nhưng trong lòng nàng đột nhiên lại dấy lên bất an...cảm thấy mọi chuyện từ giờ sẽ khó kiểm soát.

Tuy bây giờ Đông hải quốc đang là cuối thu chớm đông nhưng ở địa phương khác, cái nơi quanh năm chỉ toàn nắng chiếu chói chang, gió thổi vùn vùn và cát sỏi tung bay mù mịt sau dấu chân ngựa phi trên hoang mạc khô cằn.

Một tòa lầu bề thế và uy vũ được tạo lên hoàn toàn từ những nguyên vật liệu thô sơ vốn có đó, dựng bên cạnh dòng chảy cuộn cuộn của con sông Trường thiên.

Trên ban công tầng cao nhất có 2 người đang đối ẩm thưởng nguyệt, một người tuổi ngoài 30, gương mặt rậm rắng rắn rỏi và đầy vẻ nam tính.

Những đường nét góc cạnh khác họa lên sự cứng cỏi kiên nghị, ở đuôi mắt hẹp dài đầy tiêu ý và ở bậc môi mỏng với khe miệng khê cong cong cực kỳ lôi cuốn. Nam nhân mặc một bộ cẩm y quý giá với những hoa văn thêu tay tinh xảo, dáng ngồi thẳng tắp, vững vàng và ôn trọng lộ ra khí chất vương giả vừa ung dung tự tại lại vừa cao ngạo xa cách.

Người còn lại, toàn thân như không xương ngà cả phía sau tư thế lộ rõ sự tùy tiện phóng khoáng, nhìn lướt qua liền thấy ngay là say lắm rồi. Chẳng biết bàn tiệc bắt đầu khi nào, khi mà một bên đã say mềm còn một bên lại khá tỉnh táo. Trên bàn đồ ăn đã voi quá nửa, mấy bình rượu uống xong vắt ngón ngang dưới chân bàn.

Nam nhân này tuổi ngoài 20, gương mặt thon thả lộ ra nét mềm mại, do ánh nến đỏ chập chờn lay động cộng với hơi rượu bốc lên khiến 2 gò má như được phủ một lớp phấn hồng trông vô cùng mịn màng khiến người nhìn thấy chỉ muốn vươn tay một phen vuốt ve.

Cặp mắt khép hờ lộ ra tia sáng như ngân nước long lanh do phát quang ẩn sau làn mi rợp bóng chập chờn như cánh bướm khiến người nhìn như bị hút vào. Đôi môi đầy đặn với đường viền rõ ràng không thoa son lại ửng đỏ bóng bẩy, từ khe hở, hơi thở nóng bỏng nhẹ nhàng thả ra làm tâm người ta rung rinh cảm lòng chẳng đành chỉ muốn nhào tới cuồng loạn cho thỏa lòng.

-phò mã gia, ngài là nói có thể lôi kéo được cái tên tạo ra trận pháp ma thuật đó?

-trên đời này...không gì là không thể...chỉ là...có đến được đúng thời cơ và nắm bắt lấy đúng thời điểm hay không thôi...

Đôi mắt nam nhân hé mở, lộ ra cái nhìn lơ đãng mà sắc sảo, âm điệu chậm rì rì lười nhác cùng chất giọng mỏng manh mà tinh tế giống như một cơn gió vô tình ngừng trên trục tâm can nhện nhện người khác.

Cánh tay thon gầy vươn ra, cầm lấy bình rượu bạc, đưa vôi lên bờ môi từ từ mút vào, từng chút từng chút một. Yết hầu nhỏ xinh chậm rãi lên xuống, một dòng rượu thơm nơi khe môi chảy men theo đường cong cái cổ trắng ngần thon dài làm ánh mắt đối phương cứ dán vào không dứt ra nổi. Cảm lòng chẳng được mà nuốt xuống một ngụm nước miếng.

Uống hết chỗ rượu, tiện tay khế vung nó đi.

Hắn khó khăn mở miệng vấn.

-Vậy thì bao giờ có thể hành động?

Y nằm vật ra phía sau vô cùng tùy ý và buông thả, miệng nhấp mấy thứ âm thanh xa xôi như mê hoặc như quyến rũ.

-chính là lúc này...bây giờ...

Một lúc lâu sau cũng không thấy mỹ nhân kiều mị kia nhúc nhích động đậy,hắn mới nhỏ giọng lên tiếng.

-phò mã gia...phò mã gia?

Lẽ dĩ nhiên chẳng có ai trả lời,hắn bèn vỗ tay một cái,cánh cửa liền mở ra,2 hạ nhân kính cẩn xuất hiện.

-mấy người các người về phủ công chúa trước,hiện phò mã gia quá say không tiện đi lại chi bằng đêm nay để chủ tử các người ở lại phủ của bọn thái tử.

-nô gia sẽ bẩm lại công chúa điện hạ như vậy.

2 tên hạ nhân lại cung kính thối lui,bấy giờ hắn mới bỗng mỹ nhân kia sang một gian phòng khác.

Trở lại với chiến tích lẫy lừng của Huyết Vân,khi Bắc kỳ hay tin thì hoàng đế Tư không lo lắng bồn chồn hơn là cảm thấy vui mừng.Chuyện này là họa hay phúc vẫn chưa rõ ràng...nhưng trước mắt việc tiêu diệt được một vạn Hắc phong kỳ giống như tin mừng thắng trận.Vốn nhiều ngày trước ngài nhận được tin hoàng đế nửa đêm bị một nhóm cao thủ bên Hắc phong kỳ bắt cóc .

Chuyện Hắc phong kỳ bắt cóc vương gia là một sự nhầm lẫn nhỏ nhưng tai hại,vốn chúng định bắt sứ giả nhưng ai mà nghĩ sứ giả tam phẩm lại ngủ dưới đất.Nhưng thực chất tất cả những chuyện trên chỉ là lời bịa đặt của Huyết vân,hay nói chính xác hơn những chuyện đó vẫn chưa đến lúc xảy ra.

Những chuyện tương lai chưa diễn ra lại được hắn tự tin phán đoán như thế nắm chắc trong tay,dựa vào đâu?giả dụ như chuyện trên không có thực vậy khi 2 vạn quân Bắc Kỳ tới,hắn phải ăn nói thế nào?

Còn nếu diễn ra đúng như những gì hắn tiên đoán thì sẽ cứu nguy sự tình kịp thời.Hay đúng hơn thời điểm 2 vạn quân Bắc kỳ tới chính là thời điểm mấu chốt để tiến hành kế hoạch.

Trong thư viết chứng ép nếu không từ bỏ việc đón dâu thì vương gia sẽ bị giết.Thư tay này do hộ vệ Vân đích thân viết được một thuộc hạ thân tín ngày đêm hỏa tốc gửi dâng thánh xin 2 vạn kỵ binh đi tiếp ứng.

Chuyện này khiến ngài suy nghĩ rất đắn đo.

Nếu như từ bỏ thì hoàng đế của ngài sẽ bình an trở về,quân lính sẽ không thiệt mạng thêm...nhưng sau này liệu lão tam có còn động tâm nữ nhân nào nữa không.Mấy năm trời giục giả lập phi đều chẳng màng,đến khi đích thân đi đón dâu lại bị chặn đường đòi cướp tân nương.

Lý nào lại có chuyện cướp dâu trắng trợn tới vậy,hơn nữa đây còn là hoàng phi tương lai...chuyện liên hôn này đã bỏ cáo khắp thiên hạ,tứ quốc đều rõ,thần dân 2 nước đều biết...rồi dùng một cái vương gia nửa đường tay không quay trở về,còn vị hoàng phi người người háo hức mong chờ kia lại bị người khác đón đi...trên đời này còn chuyện nào nực cười hơn...còn đâu thể diện quốc gia.

Cho nên ngày hôm sau ngài mới cử Triệu hoàng là huynh trưởng của Triệu mã cũng là đại tướng quân thống lĩnh 2 vạn kỵ binh ngày đêm rong ruổi đua với thời gian.Nhưng 2 vạn kỵ binh còn chưa tới thì lại được nhận tin Huyết vân đánh thắng trận,diệt sạch sẽ 1 vạn Hắc phong kỳ,kỵ binh hùng mạnh nhất tứ quốc.

Điều này cỡ nào vẻ vang...chỉ là,diệt được một vạn đừng quên Đông hải quốc có 17 vạn Hắc phong kỳ do ngũ hổ tướng thống lĩnh...mà kẻ bị diệt kia mới chỉ là phó tướng thôi.

Cho nên,về lâu về dài...sẽ là chiến tranh liên miên?liệu hộ vệ Vân có bản lĩnh đối nghịch với 17 vạn quân Hắc phong kỳ?

Và rốt cuộc thì...hắn chỉ là một tên y sư,một tên hộ vệ vương gia hay hắn vốn dĩ là ai?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Thâm Cung(Thượng)

Từ ngày công chúa Mộ dung tuyệt không rời khỏi lãnh cung tới sống trong một viện uyển xinh đẹp,có rất nhiều chuyện thị phi xảy tới nhưng nàng tuyệt không nao núng,chẳng qua cũng là vì bên cạnh có người đã thu xếp chu toàn.

Gần 2 tháng sống trong hậu cung xa hoa,được các nữ nhân của hoàng đế ghé thăm nô nức như trẩy hội,tận mắt chứng kiến những màn đối đáp vô cùng sâu xa thâm thúy của bọn họ mà lúc trước chỉ được nghe kể qua cung nữ của nàng.

Mộ dung tuyệt không đa phần chỉ biết cười cười cho qua câu chuyện,rất thức thời ngồi bên chăm chú lắng nghe bọn họ kể tung người hứng,kẻ biên người diễn.Người nghe vô tâm người kể hữu ý.

Phải đợi đến khi bọn họ đi về người bên cạnh mới cất nghĩa cho hay những tầng nghĩa thăm dò qua những câu hỏi tưởng chừng vô thưởng vô phạt.

Thế nào được gọi là cung đấu, chính là một đám nữ nhân của hoàng đế, vô công dỗi nghề nên suốt ngày chỉ biết tìm nhược điểm của nhau mà soi mói đã kích. Cũng chỉ vì hậu cung quá tịch mịch, cả đám nữ nhân từ sáng đến tối trang điểm cho long lanh rồi ngáp ruồi để chờ đợi tới phiên mình được thị tẩm.

Nên rất hay có mấy màn cung đấu là điều không tránh khỏi, như vậy hậu cung mới có sức sống, coi như xem cho đỡ nhàm.

Trước ngày xuất giá, hoàng đế tổ chức tiệc tiễn đưa, buổi lễ diễn ra long trọng và hoành tráng từ lúc bắt đầu chạng vạng và giữa chừng kết thúc bằng một vụ việc chấn động hoàng cung.

Hôm đó có đông đủ mặt văn võ bá quan từ hàm tam phẩm trở lên, hậu cung thì từ Tiệp dư mới được dự, các hoàng tử đều đến không sót một ai, các công chúa hầu như cũng vậy ngoại trừ vài vị xuất giá quá xa. Có ai lại không muốn ngắm dung mạo mỹ miều của nàng công chúa được họa sư Văn Du nổi tiếng khắp tứ quốc công nhận là thiên hạ đệ nhất giai nhân.

Các công công, tỷ nữ chạy ngược chạy xuôi giăng đèn kết hoa từ sớm, rồi lại kê bàn xếp ghế, bưng mỹ thực và rượu thơm. Tiếng nhạc réo rất vang lên vui tai vang vọng khắp cung điện, ca nữ mỹ miều như hoa yêu kiều như thủy lượn ra vũ như ong bướm dập dìu, thật thích mắt.

Đầu tiên hoàng đế mở màn nói đồng dài mấy lời thủ tục, sau đó mọi người bắt đầu nâng rượu chúc tụng nàng, tiếp theo lần lượt cả đám tì tòn rù nhau tới tận bàn chúc rượu nàng.

Đương nhiên nàng là dựa theo những lời soạn tham khảo được chuẩn bị trước của cung nữ nhà mình mà khéo léo đối đáp, chỉ nhấp môi cho có lệ.

Mọi chuyện đều diễn ra hết sức tốt đẹp và suôn sẻ cho đến khi có một thị vệ hốt hoảng tới thông báo thái tử sau khi ra ngoài đi vệ sinh thì đột nhiên lên cơn điên. Hoàng đế bức bối xoa tay, hạ lệnh điều thêm thị vệ tới áp giải thái tử, nhưng thị vệ do dự một chút, mạnh dạn báo thêm.

-khải bẩm hoàng thượng, thái tử đã giết rất nhiều cung nữ và thị vệ, bọn thuộc hạ bắt tài hiện vẫn chưa khống chế được thái tử, thần mong hoàng thượng đi giá tới thể hiện quyền uy may ra thái tử mới bị trấn áp.

Hoàng đế tâm này một nhịp bất an, chuyện không vui thường xảy giữa bữa tiệc không phải lần đầu mới diễn ra, hầu như năm nào cũng có, từ 6 năm trở lại đây. Chuyện xấu xa đáng hổ thẹn cứ diễn biến trong hoàng cung không cách gì che giấu, như thể phanh phui sự bất tài vô lực của ngài đối với cái hậu cung quá ư đông đúc tới mức ẩn tàng vô số những mầm mống bất thiêu, như thuốc.

Thế là cả đám lớn nhỏ lục đục kéo đuôi nhau đi theo tên lính dẫn đường, khi đi tới gần hoa viên thì mùi máu tanh theo gió ủa tới khiến tâm ai cũng kinh hãi. Sự bất an vừa tới thì âm thanh ái muội cũng lọt vào lỗ tai mọi người khiến tất cả chột dạ bước lắng nghe. Mặt hoàng đế giận tím tái, hết lớn.

-người đâu, tới hết đây cho trẫm.

Đứt lời hoàng đế liền nóng nảy đảo bước, càng tới gần âm thanh hoan ái lại vang vọng càng rõ ràng khiến cho chúng thần ai cũng không dám thở mạnh, chỉ tiếng quân lính phía sau rầm rập đang kéo tới phá bình.

Trước mắt là ngồn ngộn xác lính máu me, kẻ bị mất đầu lăn đi một nơi, kẻ bị đâm ruột lòi cả ra ngoài, còn có cả thi thể của cung nữ y phục bị xé rách tơi tả cũng bị chém cho cụt tay hoặc đứt chân.

Phía bàn đá đặt giữa vườn hoa thơm ngát là cảnh xuân cung đồ sống động đầy tàn bạo. Chỉ thấy một nam nhân gần 30 gương mặt đồ bưng, quần áo xộc xệch vương đầy máu tươi đang hồng hộc tấn công từ phía sau một nữ nhân nửa người nằm úp lên mặt bàn.

Nữ nhân thần trí mê man, vô thức phát ra âm thanh rên rỉ nhưng vẫn có thể nhận ra dung nhan mỹ lệ là Huệ phi. Nam nhân một tay nắm chặt 2 cổ tay nhỏ nhắn trắng xanh của nữ nhân ra sau lưng, một tay lăm lăm thanh trường kiếm, lưỡi kiếm chảy dài máu tươi đỏ đến nhức nhối tâm can.

Binh lính chạy tới vây xung quanh khuôn viên hắc ám, văn võ bá quan cũng tề tựu đông đủ nhưng nam nhân y phục sang trọng vẫn hi hục luận động phát ra âm thanh hoan ái, như không hề hay biết tình hình, như đang lọt vào không gian riêng tư.

Hoàng đế rống giận gầm lên thế mà nam nhân đó vẫn không thức tỉnh, ngài liền rút lấy thanh kiếm của một tên lính đứng gần, hùng hổ bước tới bên nam nhân chìm đắm trong lạc thú kia.

Ngài vung kiếm, lưỡi kiếm sắc bén ánh lên tia sáng lạnh lẽo, thế mà nam nhân tưởng chừng không biết đến gì khác ngoài hoan lạc kia lại giờ kiếm lên đỡ, sau đó tấn công lại vô cùng dũng mãnh và quyết liệt.

Hoàng đế không thể tin được, loạng choạng thối lui ra sau, một đám thị vệ hốt hoảng lao tới cùng lúc tấn công.

-thái tử, người muốn làm phản sao?

Người được gọi là thái tử không có bất cứ phản ứng gì trước câu nói căm phẫn đó, chỉ biết tấn công lại bọn thị vệ một cách điên cuồng. Máu tươi lại vung lên, kèm với tiếng hét đau đớn, pha lẫn với tiếng gầm gừ như của con thú hoang bị chọc tức. Cuối cùng hoàng đế phần uất hết lên.

-ngịch tử, còn không chịu buông kiếm.

Nhưng vị thái tử đó hoàn toàn không để ý, chỉ biết chém giết, cơ thể có nhiều vết thương, máu tươi thấm từ đó chảy ra thấm ướt cả cảm y. Hắn vẫn vùng đao mặc kệ thương thế, dường như mất đi ý thức, mất đi khả năng kiểm soát tâm trí, chỉ còn biết tới bản năng.

Hoàng đế cắn chặt răng bật ra lời phê truất thái tử và hạ lệnh sát.

Đây là vị thái tử thứ 3 bị chết, là đứa thứ 2 ngài chính miệng ban lệnh chết, cũng là đứa con thứ 5 ngài mất.

Như lúc trước, ngài lại hạ lệnh cho đám đại thần cùng tất cả thái giám, cung nữ, thị vệ tuyệt không được bàn luận, cũng giao việc điều tra cho quan nội thị... nhưng rốt cục cũng chẳng tra ra được ngọn nguồn.

Mộ dung tuyệt không chẳng tận mắt nhìn và nghe thấy nhưng lại rất rõ ràng sự việc bề bối trên. Ngay từ đầu khi nàng cũng định đứng lên theo mọi người thì cung nữ níu tay nàng lại lắc đầu bảo ở lại ăn uống cho ngon miệng, tình hình mọi chuyện thế nào, lát về cung nữ sẽ kể cho nghe sau.

Nàng cũng không buồn thắc mắc vì sao cung nữ cũng ở lại bên mình mà sao lại nắm rõ diễn biến cho được.

Từ khi nàng nhận thức được thế giới xung quanh, bên cạnh lúc nào cũng có bóng hình một người cung nữ cười cười nói nói đủ chuyện cho nàng nghe. Chỉ duy nhất người cung nữ ấy sớm tối quan tâm chăm sóc nàng, chỉ duy nhất có tiếng nói dịu dàng và gương mặt đôn hậu của người ấy cho tới năm nàng 11 tuổi.

Tuyệt không biết sức khỏe của cung nữ ấy không tốt nhưng với số tiền chu cấp hàng tháng quá ít ỏi chỉ vừa đủ để nhờ tên thái giám đục nước béo cò mua những nhu yếu phẩm cần bản nhất nên chẳng thể trích ra mua thuốc. Lương thực giao tới mỗi ngày lại quá sức đơn điệu và nghèo nàn càng không thể bồi bổ cho cung nữ ấy chống đỡ được lâu hơn.

Nàng chỉ biết ngoan ngoãn nghe lời hết sức.

Cung nữ ấy nói nàng ban ngày chỉ được phép ở trong phòng, im lặng ngồi luyện thư pháp, hoặc thêu hoặc vẽ...

Khi bóng tối bao vây mới được dạo quanh khu vườn nhỏ, tuyệt không được đi lung tung, không được nói, không được cười, không được hát...

Chỉ cần cung nữ ấy chịu ở bên cạnh... bảo nàng làm gì cũng được... tuyệt không thắc mắc kêu ca...

Cung nữ ấy vào một đêm đông buốt giá đã trút hơi tàn... bỏ lại nàng khi tuổi vẫn còn nhỏ dại...

Tuyệt không chỉ biết trở mặt ra nhìn thì thể dần mất đi hơi ấm...

... Chỉ biết bất động mặc nước mắt tuôn rơi...

Vì nàng không ngoan nên cung nữ ấy rời xa sao?

Nàng đã đòi hỏi quá nhiều sao?

Có ai không?

Ai cũng được... làm ơn nói cho nàng biết phải làm gì để sống sót tiếp...

Ai cũng được... nàng không muốn bị bỏ lại một mình...

Tuyệt không chẳng đủ can đảm để sống tiếp nếu chỉ có một mình...

Nước mắt tí tách tuôn rơi, ngoài trời mưa cũng rả rích triu hạt.

Đột nhiên sau ngáy nhói một cái, trước mắt liền tối sầm lại, cả người ngã vào vòng tay ấm áp...

Sáng hôm sau tỉnh dậy thấy bản thân đang ở trên giường, nàng thần thờ nhìn nhìn căn phòng hồi tưởng lại sự việc hôm qua... là ai đã đưa nàng về phòng, đặt lên giường rồi đắp chăn cẩn thận.

Phía bàn, có đặt bữa ăn sáng... này là ai chuẩn bị?

Nàng vội vàng chạy sang phòng kế bên, không có người ở trên giường... người đi đâu rồi? hay nói đúng hơn... xác chết đâu rồi?... có lẽ nào chuyện tối qua chỉ là cơn ác mộng?

Nàng cất tiếng gọi to, gọi hồi lâu cũng không thấy ai trả lời, bèn đi tìm khám tiểu viện... không có ai hết... Giờ đây nơi vốn cô tịch lạnh lẽo này chỉ còn mình nàng thôi... cung nữ ấy... thật sự đã bỏ đi sao?

Mộ dung tuyệt không trở về phòng của cung nữ, ngồi thần thờ bên cạnh giường, nước mắt lại lăn chã tuôn rơi... cứ thế khóc chán chê, mệt thì ngủ thiếp, tình dậy vẫn không thấy người lại khóc tiếp...

Ngoài kia vũ hạ, theo tâm trạng bị ai buồn thảm của nàng mà tồ đậm thêm...

Liên tiếp 3 ngày trời nằng cứ như thế lặp đi lặp lại hành động bản năng... không ăn không uống.

Kỳ lạ là mỗi lần tỉnh dậy lại thấy mình đang nằm trên giường, trên bàn có khay đồ ăn... cất tiếng gọi nhưng vẫn tuyệt nhiên chẳng có ai hồi đáp, thế nên nằng lại đi tìm khắp tiểu viện...

Cuối cùng chấp nhận sự thật là cung nữ ấy không còn tồn tại nhưng vì lo lắng cho nên linh hồn cung nữ ấy còn vất vưởng nơi đây, tiếp tục chăm sóc cho nằng.

Nghĩ thế nằng lại khóc lóc...

Cuồng phong thổi cánh cửa phòng đột ngột mở bung, bên ngoài thì ra mưa gió không biết đã thổi gào tự lúc nào... sấm chớp cũng liên tục rạch ngang vòm trời tăm tối mờ mịt như thể những vết thương...

Những vết thương chồng chất lên nhau... cái cũ chưa lành cái mới đã kịp xuất hiện... không gian buốt giá tới mức như thể mọi thứ rất nhanh chóng sẽ đóng băng dù rằng ở Nam hoa chẳng bao giờ có tuyết rơi.

Một bóng đen không biết đã xuất hiện trong căn phòng lạnh lẽo u tối này từ lúc nào... ánh chớp lại lóe lên chiếu vào cái bóng cứ đứng lì lì ngay cửa chính soi rõ khuôn mặt.

Nằng nhẹ giọng thốt ra như bản năng.

- cô cô...

Cái bóng bấy giờ mới chậm rãi tiến tới rồi bỗng nằng lên, khuôn mặt của nó hiện ra rất gần rõ ràng là mặt của cung nữ đã chết cách đây 3 hôm.

Mộ dung tuyệt không nhẹ chạm tay lên khuôn mặt thân thuộc, giọng vẫn nhẹ nhàng như thính không.

- cô cô... người đừng bỏ mặc Không nhi, đừng bao giờ rời xa Không nhi...

- hảo... tiểu Không nhi của ta, tiểu công chúa của ta... ta sẽ mãi mãi ở bên người...

Bên ngoài mưa đang giảm, gió đang ngừng, chỉ một lát sau liền trời trong lộ ra minh nguyệt sau tầng mây tan loãng, giấc ngủ sâu của chủ nhân căn phòng sẽ được cung nữ như thường lệ đánh thức khi bình minh lên cao.

Nằng được một khuôn mặt ôn nhu thân thiết suốt 16 năm qua gọi dậy, đưa nước súc miệng, rửa mặt, thay đồ, trang điểm và chuẩn bị bữa sáng cho nằng ngon lành.

Nhìn nằng luyện thư pháp một cách hăm hở nhưng vẫn nguệch ngoạc chẳng khá hơn 5 năm về trước, sau đó lại kể truyện cho nằng nghe dù có rất nhiều câu truyện trùng lặp nhưng nằng vẫn rất hứng thú không hề phát hiện ra.

Trong khi nằng ngồi vẽ vôi linh tinh thì cung nữ ấy ra sau bếp chuẩn bị bữa ăn trưa, khi bữa trưa được dọn ra thì cũng là lúc nằng hí hửng khoe thành quả hì hục tô trét trét nhìn mãi mới đoán ra là họa cái gì.

Sau khi ăn xong bữa lại tiếp tục lúi đăm tí bà ra gây lung tung dọa cho đám chim chóc hốt hoảng bỏ chạy dù rằng lúc đầu cung nữ đã cố gắng nhẫn nại và kiên trì dạy bảo đâu ra đó hết sức tỉ mỉ.

Còn vụ trộm thì từ lâu lắm đã bị cấm triệt để chẳng qua là vì cái tàn suất nằng cho kim cắm vào tay quá thể nhiều đi.

Cung nữ ấy đưa tay bụng trán, cảm thấy càng lúc càng lực bất tòng tâm trước thiên khiếu của công chúa nhà mình.

Khi màn đêm buông hẳn xuống, thỉnh thoảng cung nữ ấy lại đi đâu đó, nằng sẽ trèo lên nóc nhà ngắm trăng cho tới khi nào cung nữ ấy trở lại mới chịu về phòng ngủ.

Tối nay trăng rất sáng dù mới chỉ là một mảnh khuyết, cong cong chênh vênh lưng chừng trời.

Mộ dung tuyệt không bắt đầu cất giọng nhỏ ngân nga, một khoảng cách không xa phía đầu mái ngói cong vút, một bóng người xuất hiện như từ hư không bước ra.

Người đó lặng lẽ như một cái bóng, vô thanh vô tức, nằng hoàn toàn không hề hay biết cho đến khi kết thúc bài hát.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Thâm Cung(Hạ)

Mộ dung tuyết không hề quay người nhìn một vị sư...

Một vị hòa thượng mặc áo cà sa đứng yên lặng nhìn thẳng phía trước, cả cơ thể như bất động mặc gió thổi nhẹ tà áo tung bay...

Tuyết không cứ ngăn ra ngồi nhìn lâu thật lâu, còn vị sư chùa đó cũng chỉ giữ mãi một tư thế như sắp hóa đá tới nơi.

Dài lụa trắng băng mắt của đại sư hút lấy ánh mắt nàng...

Cuối cùng nàng đứng dậy và tiến về phía nhà sư, dừng lại ở một khoảng cách nhất định, nàng ngập ngừng mở miệng.

-đại sư...người sao lại xuất hiện ở chỗ này?

-đại sư?...

Tuyết không nhẹ giọng vấn thêm lần nữa, hòa thượng mới nhúc nhích, hơi nghiêng mặt sang, gương mặt nam nhân ngoài 30, trầm ổn, cương nghị...

Mùi của nắng...

Nàng giật mình, muốn tiến gần hơn chút nữa để hỏi cho rõ ràng nhưng không dám mạo phạm.

Tuyết không vô cùng thích mùi nắng, cung nữ nói chỉ cần nắng mỗi ngày đều vui vẻ thì ngày ngày đều có nắng tốt để mang chăn gối ra phơi. Mỗi lần trời tắt nắng cung nữ mang đồ vào, nắng đều lao tới hăm hở ôm lấy, lăn lộn một hồi hít hà chán chê mê mết. Cung nữ nói lúc đó trông nàng rất giống một con mèo đang chơi thật hăng say.

-đại sư...?

Thấy nhà sư chẳng buồn mở miệng, nàng lại do dự tiếp.

-ngài không ở trong chùa sao lại chạy lung tung tới đây?

-ngài có biết đây là đâu không? là hoàng cung đó.

-mặc dù nơi này là lãnh cung nhưng cũng là nơi ở của nữ nhân, đại sư, ngài tới chỗ này có phần không thỏa đáng.

-đại sư, ngài cứ nhìn chăm chăm ta hoài như vậy thật vô lễ.

Nói tới đây nhà sư mới lặng lẽ quay mặt đi, biểu tình đạm mạc không chút gợn sóng khiến nàng càng tò mò không hiểu nên cứ nhìn lom lom. Lại phát hiện trên cổ áo nhà sư có con tắc kè trung ra cạp mắt lồi to đùng mà nhìn khiến nàng sùng sốt mãi không thôi.

Nàng thận trọng dò hỏi.

-đại sư? ngài có nuôi một con sùng vật sao?

Đại sư khẽ gật nhẹ xem như là trả lời.

Nhận được hồi đáp thú vị, nàng và con tắc kè cứ ta nhìn người người nhìn ta mãi, coi bộ rất thích thú.

Mất một lúc nàng mới vấn tiếp.

-đại sư...ngài thật sự không nhìn thấy ta?

Một lúc lâu sau nhà sư mới nhúc nhích cái đầu trọc lóc, lại khẽ gật.

Tuyết không nghiêng nghiêng cái đầu, ngẫm nghĩ, rồi lại nhìn nhìn, do dự mở miệng.

-nhưng bằng cách nào đó đại sư vẫn hành động như người bình thường?

Đại sư gật gật.

-đại sư...ngài dĩ nhiên là nghe thấy ta nói?

Bấy giờ nhà sư mới lại quay đầu ra đối diện nàng.

-nhưng ngài là...không nói được sao?

Nàng càng nhìn đại sư như dán lấy, rồi bất ngờ phát hiện lỗ tai ngài ấy động đậy. Đại sư quay mặt đi hướng khác, nàng cũng nhìn về hướng đó nhưng chẳng cảm thấy gì...

Đại sư bất động, nàng ở bên cạnh cũng không nhúc nhích, khoảng cách này gần hơn, có thể gửi thấy mùi nắng thoang thoang theo gió lùa vào cánh mũi. Nàng không dám hít mạnh, tự hỏi sao con người lại lưu được mùi nắng lâu tới vậy?

Đúng lúc này từ phía xa xa trên mái cong hoàng cung, một bóng đen thoăn thoắt chạy tới, rất nhanh đã xuất hiện trước mặt 2 người.

Người ấy nhìn đại sư sững người một chút rồi theo bản năng thận trọng gọi nàng.

-lại đây tiểu Không nhi.

Nàng ngoan ngoãn làm theo, khi nàng tới bên người ấy rồi, người ấy lại liếc mắt nhìn ra 4 phía rồi mới cất giọng vấn.

-ta là cung nữ duy nhất của công chúa, đồng thời cũng là người bảo hộ, người là đại sư Hư Không?

Đại sư gật nhẹ, cung nữ mới tiến lại gần hơn, đại sư đưa cho người ấy một phong thư, người ấy đọc luôn, gật nhẹ cảm thán.

-chữ của sư phụ Huyền Không quả nhiên danh bất hư truyền, tiếc là phải hủy nó.

Sau khi đọc xong cung nữ xé lá thư, những mảnh vụn từ trong lòng bàn tay nhanh chóng bị gió mang đi tứ tán. Cung nữ ấy nhẹ giọng thông báo.

-từ giờ vị đại sư kia sẽ là ân vệ đặc lực của công chúa.

Tuyệt không kinh ngạc vấn.

-hả? cô cô, có nhầm lẫn không? sao đại sư lại làm công việc này?

-chỉ là tạm thời thôi, giờ thì đi ngủ nào.

Dứt lời cung nữ ấy liền bồng nàng lên, nhẹ nhàng nhảy xuống đất rồi nhanh chóng đi vào phòng.

Nàng sực nhớ ra một chuyện, nhanh chóng vấn.

-cô cô, ban nãy phía hậu cung lại xảy ra chuyện gì à?

Cung nữ ấy cười cười.

-đúng thế, sáng mai sẽ lại có chuyện kể cho tiểu Không nhi của ta nghe, thế nào?

-hảo.

Tuyệt không chỉ loanh quanh trong cái biệt viện nhỏ nhỏ 4 phía tường bao như cái lồng giam cầm ngày qua ngày năm qua năm. Không hề được tận mắt nhìn thấy, nghe thấy bất cứ điều gì, những gì nàng biết tất cả đều thông qua những câu chuyện của cung nữ ấy kể. Càng nghe nhiều lại càng tò mò muốn biết nhiều hơn, rồi đến lúc khao khát được thoát khỏi nơi này, muốn được tận mắt ngắm nhìn thế gian ngoài kia.

Chỉ là, dù có đi tới đâu nàng cũng muốn có cung nữ ấy ở bên cạnh, chỉ cần có người ấy, nàng liền cảm thấy an tâm.

Hôm sau, ăn sáng xong nàng lập tức bắt cung nữ kể chuyện.

Chốn thâm cung, dù là ở triều đại nào, ở quốc gia nào, nơi đó, cũng xảy ra một tình trạng chung thôi.

Nam nhân chỉ có một mà nữ nhân lại quá nhiều, muốn ban ân sủng công bằng thật quá ư ảo tưởng, sao có thể thỏa mãn tất cả. Vậy thì những cung nữ chịu thiệt thòi này hoặc cam chịu chấp nhận, hoặc tranh đấu.

Những đêm khuya thanh vắng, sự cô đơn tịch mịch này có thể chịu đựng được bao lâu? nữ nhân đang độ xuân sắc, đã được trải qua vài lần hoan ái, thì sự trống vắng cần được lấp đầy này như một sự dày vò vô cùng bức bối khó chịu. Có thể chịu đựng được một thời gian ngắn, sao chịu được cảnh lạnh lẽo lâu dài?

Hôm đó chính là màn bắt dâm lạnh lẽ nhưng không kém phần hoành tráng khi mà đôi gian phu dâm phụ là một phi tử xinh tươi mơn mơn và thông dâm lại là đối tượng không thể tưởng tượng nổi.

Chuyện là khi hoàng đế duyệt xong công văn hôm nay, hỏi lão thái giám xem đêm nay tới lượt phi tử nào thị tẩm thì từ phía cửa sổ lớn để ngỏ, có 2 tấm màn buông thả cho gió lùa vào tung bay phất phới. Bất ngờ một vật từ phía đó lao tới bàn của hoàng đế, nhìn kỹ lại là một tờ giấy vo viên.

Ngài nhìn về phía cửa sổ lồng gió, đêm khuya thanh tĩnh tuyệt không có bất kỳ âm thanh xáo trộn nào. Kề đến, là cao thủ phương nào, dễ dàng qua mặt đám thị vệ tuần tra nghiêm ngặt, nếu như ban nãy không phải là cục giấy mà là phi đao thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Ngài vừa tức giận vừa bất an mở tờ giấy ra xem, bên trong có bọc một viên sỏi, trên mặt giấy trắng tinh viết một hàng chữ thảo bút pháp mảnh mai mà phóng khoáng, dụng lực vừa phải, rất tinh tế.

“đến cung của Lệ phi bắt dâm”.

Hoàng đế đưa mắt nhìn thái giám bên cạnh, lão liền hít sâu một hơi trấn định rồi kính cẩn thưa.

-khải bẩm hoàng thượng, ngài hẳn cũng nhận ra trong số các phi tử thì Lệ phi là người sống an phận nhất, rất nhu nhường nhịn và biết điều, cũng đã hạ sinh cho ngài một vị tiểu hoàng tử 7 tuổi, kẻ viết thư tâm địa bất lương này ắt hẳn là muốn gây sóng gió lên đặt điều vu khống Lệ phi. . .

Hoàng đế ngẫm nghĩ một chút rồi đứng lên, nhanh chóng khởi giá tới hậu cung, không quên lôi theo một đám thị vệ. Dù phải hay không cứ đến đó xem có tưởng gì đang diễn ra.

Khi gần tới nơi ngài ra lệnh cho đám thị vệ lặng lẽ bao vây khuôn viên viện uyển của Lệ phi, còn bản thân cùng lão thái giám âm thầm tiếp cận phòng ngủ. Phía ngoài cửa có thị nữ đứng canh, từ xa ngài đã ra dấu cho ả không được lên tiếng, bước tới gần hơn liền nghe loáng thoáng tiếng rên rĩ cùng thở dốc.

Sắc mặt của thị nữ từ lúc nhìn thấy ngài đã không cách gì che dấu được tâm trạng kinh khiếp, khi cả 3 cùng nghe thấy tiếng động nhỏ nhưng vô cùng trầm nhiếp kia, cả 3 cùng lặng người đi.

Thị nữ run rẩy quỳ xuống, ả không hiểu sao đêm nay lại xảy ra cơ sự tởm tệ thế này, ban nãy rõ ràng thái giám thân tín tới thông tri đêm nay hoàng đế tới cung phi tử khác, mà kẻ cả nửa đường hoàng đế đổi ý thì thái giám đó cũng nhất định sẽ chạy tới cho hay.

Xong rồi, xong đời rồi, tên tiểu thái giám đó hẳn đã chết dí ở chỗ nào rồi, hoặc đã phản bội lại Lệ phi theo chủ tử khác, ả lấp bắp nói.

-hoàng, hoàng thượng. . .

Sắc mặt của ngài vô cùng tối, nhìn đăm đăm cánh cửa phòng, bên trong dường như nghe thấy câu nói của thị nữ mà đột nhiên trở lên im lặng, rồi tiếng mặc quần áo cuống quýt khe vang.

Hoàng đế tức giận đập cửa, bên trong lại chỉ 1 người đang vội vã hành lễ, Lệ phi y phục xộc xệch, đầu tóc rối bời, sắc mặt trắng bệch cùng hơi thở hỗn loạn không cách gì che dấu được.

-thần thiếp tham kiến hoàng thượng.

Ngài nhìn quanh, bước đến gần giường, gối chăn nhàu nhĩ cùng hương vị đặc trưng, giống như vừa trải qua màn lộn kịch liệt của hoan ai.

Rồi nhìn lên cơ thể trắng nõn có những mảng da thịt lộ ra khỏi tấm áo ngủ mong manh, ngài túm chặt lấy Lệ phi điên cuồng xé nát y phục.

Trên tấm thân ngọc ngà, dấu vết lưu lại rất nhiều, dù mơ hồ nhưng liếc sơ qua cũng biết là vết tích của thứ gì để lại. Ngài tức giận giáng cho nàng một bạt tai, Lệ phi ngã vật xuống nền đất giá lạnh, cơ thể co lại, run rẩy.

Đúng lúc ấy, toán thị vệ bước vào kéo theo một người, chúng hất hấn ngã chúi về phía Lệ phi, một tên lên tiếng báo.

-khải bẩm hoàng thượng, bọn thuộc hạ bắt gặp tên thái giám này ở hậu viện, thấy hắn có thần thái không thích đáng liền mang đến cho ngài định đoạt.

Hoàng đế nhìn hắn, đó là lý công công vẫn theo bên Lệ phi, lại nhìn lần nữa thì thấy y phục của hắn vô cùng không thích hợp, áo quần chẳng những mặc ngược còn không chỉnh tề, lập tức hiểu ra ngay vấn đề. Đến lúc này ngài mới không kiềm chế nổi tâm tính mà rống giận lên.

-hay cho đôi cẩu nam nữ các ngươi, người đầu, lập tức đưa tên này ra ngoài ngũ mã phanh thây cho ta, còn ả tiện nhân này, ả đã thích hoan ai tới vậy thì ta ban ả cho các ngươi, các ngươi cứ việc vui đùa thỏa thích với ả đến khi nào chán thì giết ả cũng chưa muộn.

Đám thị vệ lập tức to giọng tuân lệnh, một bên lôi tên thái giám kia đi, Lệ phi bấy giờ nước mắt mới tuôn rơi như mưa, bỏ tới bên chân ngài, dập đầu van xin.

-hoàng thượng xin ngài rủ lòng thương hãy ban chết cho thần thiếp ngay đi.

Hoàng đế đập nàng ra xa, phất tay áo lạnh lùng bỏ đi.

Tiếng Lệ phi gào khóc thảm thiết vang lên phía sau.

-hoàng thượng hãy ban chết cho ta ngay đi, hãy cho ta chết ngay đi.

-bịt miệng ả lại.

Tiếng hoàng đế rống giận hét lên, lập tức âm thanh im bật.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Kiếp Nạn Trời Định.

Hành trình 15 ngày từ tôn đi từ kinh thành phồn hoa mỹ lệ thì tới thành Kha lương đông đúc náo nhiệt, 2 ngàn kỵ binh hộ tống do sư trưởng Nguyễn An ngoài 30 chỉ huy.

Thành Kha lương do tướng quân Nguyễn Siêu, thúc thúc gần ngũ tuần của Nguyễn An trấn thủ, dưới trướng có 1 vạn kỵ binh và 2 vạn bộ binh.

Suốt nửa tháng nhàn rỗi ở trong xe ngựa không có việc gì làm ngoài ăn ngon ngủ kỹ, Mộ dung tuyệt không sắp biến thành con mồi trùng tới nơi rồi. Giờ đến thành Kha lương nàng bèn mẻo nheo đôi cung nữ cho nàng thăm thú cuộc sống dân thường, sau vài lần ỉ ôi nài nỉ cuối cùng cũng được chấp thuận với điều kiện phải giả trang một chút.

Chuyện này thì không thành vấn đề, mặc trang phục của ti nữ và che mạng (từ lúc khởi hành đã luôn luôn phải đeo mạng che mặt, trừ những khi ở trong xe, hoặc giờ ở trong phòng riêng mới được tháo ra) cùng cung nữ mỗi ngày đều có một canh giờ rong chơi vô cùng vui vẻ, xa xa phía sau một đám lính lệ đeo đeo bám cũng không phá hoại không khí.

Với Tuyệt không mỗi ngày ngồi ngáp vặt nghĩ ngợi vẩn vơ trôi qua rất vô vị, chỉ mong chờ giây phút tung tăng ngoài phủ tướng quân. Nhưng mà thời gian rảnh rỗi quá nhiều không tránh khỏi những lúc tự động suy tư miên man. Gia dụ như, cứ thế mà đi làm dâu Bắc kỳ, những tâm lý lo lắng bất an lâu lâu lại nhảy ra quấy nhiễu nàng, mặc dù chẳng hề muốn nhớ tới.

Nghe cung nữ nói, vị vương gia duy nhất của Bắc kỳ tuổi ngoài 20, là người quyền uy nhất vương triều chỉ sau hoàng đế, cũng là người rất được lòng dân. Chẳng những khí chất cao quý, dung mạo còn như cây ngọc đón gió, lại nghe nói hậu viện chưa từng có bóng dáng nữ nhân.

Một người toàn vẹn như mơ, vị lang quân thâm thương trộm nhớ của toàn bộ thiếu nữ Bắc kỳ, sắp trở thành người của nàng. Hiện thực này đôi khi khiến Tuyệt không hồi hộp, háo hức cùng chờ mong. Nam nhân như mộng ảo đó sẽ thuộc về nàng?

Sau một hồi ngần ngại tơ tưởng viễn cảnh tương lai, nàng sẽ nho nhỏ hát, tiếp đó, mùi của nắng ấm sẽ thỉnh thoảng hiện. Tuyệt không sẽ hát hết bài mà nội dung đa phần do nàng tự biên tự diễn, sau đó mới từ tốn quay ra nhìn người vừa mới có mặt kia.

Nhà sư đó vẫn im lặng như bức tượng, chỉ có tà áo cà sa khe khẽ lay lay cùng dây lụa bịt mắt trắng toát. Thần thái tĩnh lặng như mặt gương, đứng trong nhân gian lại tựa như không thuộc về phàm trần.

Tuyệt không thường nhìn nhà sư hồi lâu, cảm giác như trên người ngài có vầng hào quang của mặt trời, nhân nhật lại lắng đọng. Nàng muốn tiến tới bên, nhưng chỉ cần nàng vượt qua phạm vi 1 tấc, người đó sẽ lập tức rời xa. Nhớ lúc đầu, khi nàng tiếp cận khoảng cách còn nửa trượng, ngài cũng không hề có bất cứ phản ứng gì.

Tuyệt không quay mặt đi, lại nho nhỏ cất tiếng hát, nhà sư vẫn lặng lẽ đứng nơi xa xôi, nhìn trời nhìn đất, nhưng không hề nhìn nàng.

Hôm nay đại tướng quân Nguyễn Siêu cho người mời nàng tới chính đường bàn việc. Thứ nhất là thông báo đội quân của sứ giả Bắc kỳ còn cách thành Kha lương chỉ 3 ngày đường nhưng hiện giờ đang bị Hắc phong kỳ của Đông hải chặn lại. Thứ 2 là hôm qua ngoài thành Kha lương trăm dặm có 3 vạn Hắc phong kỳ do trung nam tướng hồ kỳ Tử lam chỉ huy.

Thứ 3, sáng nay, tướng Tử lam dẫn theo 500 lính tới ngoài cổng thành xin được yết kiến thành chủ. Tướng Tử lam lấy thân phận là sứ giả của Đông hải, thay mặt hoàng đế muốn cầu thân công chúa Mộ dung tuyệt không hiện đang tạm lưu trú trong tướng phủ.

Tuyệt không vẫn ngồi im bất động, mọi chuyện từ trước tới giờ hề xảy tới liên quan với nàng, nàng thường trong tư thế bị động mặc người sắp xếp.

- thành chủ, vậy ý ngài thế nào?

Người lên tiếng là vị cung nữ luôn theo sát bên cạnh và theo như tướng quân Nguyễn Siêu để ý thì thường công chúa chẳng thấy mở miệng mấy, mọi chuyện lớn bé hầu như đều do một tay vị cung nữ sắc xảo kia quán xuyến.

- tướng quân Tử lam cho bốn quân 10 ngày để suy tính, bốn quân đã tức tốc gửi thư bằng mãnh ưng về kinh đô, mọi chuyện còn tùy ý thánh thượng phán xét.

Chờ thư hồi âm còn chưa thấy tới thì mấy ngày sau hay tin 1 vạn Hắc phong kỳ do phó tướng Tử ngọc chỉ huy bị sứ giả bên Bắc kỳ bày trận pháp diệt sạch.

Bắc kỳ vốn là nước yếu nhất trong tứ quốc, không những binh lực không đông không tinh nhuệ mà ngay cả tiền của và lương thực cũng chẳng đủ để gây chiến.

Cho lên hành động vang dội trên chỉ mang tính bộc phát nhất thời chứ về lâu dài là sự ngu xuẩn, tin rằng hoàng đế Bắc kỳ vốn nổi tiếng được lòng trăm họ

mà nhường bước, tránh cho sinh linh lầm than oan uổng.

Nhưng cũng phải nói lại, từ lúc nào Bắc kỳ có được một người tài ba tới vậy, có thể bày trận pháp mà diệt được 1 vạn Hắc phong kỳ, bản thân vốn là tướng quân dày dạn trận mạc đây cũng thẳm hăm mộ.

Liệu Bắc kỳ sẽ xử trí việc này thế nào? thật ra đã làm đến bước này e rằng không còn đường rút lui, nếu lúc đầu cứ thế quay về, dù bị mất thể diện một chút nhưng sẽ tránh được cảnh khói lửa binh đao.

Nhưng mà bây giờ đã ở thế cưỡi cọp, chỉ có thể đương đầu không thể trốn tránh, nếu như Bắc kỳ nhất quyết hôn sự này tới cùng, phía Nam hoa chẳng lẽ lại dâng công chúa cho Đông hải.

Dù sao vẫn còn mấy ngày nữa để suy xét.

Trở lại doanh trại nơi Bắc kỳ hạ, sau khi chôn vùi gần 9 nghìn Hắc phong kỳ xuống 3 tác đất, Huyết vân lững thững đi bộ ra khỏi thạch trận, trên lưng đeo cây cỏ cầm. Liếc mắt liền nhìn thấy Tư không tuyết sơn đã đứng chờ bên cỗ xe ngựa từ bao giờ, bên cạnh cả đám lính đông đúc như thể kéo ra hết đây.

Giống như hoàng hôn mấy ngày trước đó, đỏ ối và rực rỡ đến như mắt nhưng dường như lần này có khác biệt đôi chút, nó nhuộm thêm màu bi ai và tang thương tới mức tâm ẩn ẩn đau buốt.

Tư không tuyết sơn nhìn kẻ xơ xác tiều tụy như một cây khô di động từ tốn từ tốn bước về phía mình, tên phó sư trưởng cuồng quyết xuống ngựa hành lễ, nói đã chuẩn bị sẵn nước tắm và đồ ăn.

Khi vào trong xe, Huyết vân liền ngả lưng trên chiếc trường kỷ thấp có lót lớp đệm êm, nhắm mắt lại dưỡng thần, mặc kệ cái nhìn của vương gia rọi tới như keo dán.

Một đường trở về vào tận trong lều trại cao to nhất doanh, 2 người lại ngồi đối diện, trên bộ bàn ghế thấp có lót đệm êm, vẫn chẳng ai chịu mở lời trước. Huyết vân mệt mỏi nhấp môi chút nước lọc, Tư không tuyết sơn nhìn nhìn hắn từ đầu tới cuối chẳng chịu dời mắt, lời cũng chẳng chịu rời môi.

Cho đến khi Huyết vân ngồi ngâm mình trong dục bồn nóng hổi, hơi nước tung bay mờ mịt phía sau bình phong. Ngồi bất động ở bên ngoài bấy giờ Tư không tuyết sơn mới không kìm nén được tiếng thở dài.

Huyết vân nhắm mắt hồi lâu, tập trung cảm nhận cơ thể suy kiệt được mặc ngọc tắm bổ sinh khí.

Khi trở ra, thấy đồ ăn đã bày biện tươm tất, thấy tâm trạng của vương gia khi nhìn thần thái khá khâm hơn của Huyết vân thì dường như cũng dịu đi, bớt khó chịu không đâu.

Hắn ngồi xuống, 2 người cùng lúc mở lời.

-ngươi thế nào rồi/ngài thế nào rồi?

2 người cùng nhìn rồi cùng nhoen miệng cười nhẹ, Huyết vân cầm lấy đôi đũa gấp thức ăn vào bát đối diện, sau đó đặt đũa xuống, sắc mặt của vương gia lại trở lên khó coi.

-ngài ăn đi!

-ngươi không ăn?

Huyết vân lắc nhẹ, chỉ nhấp chút nước trắng.

-vẫn chưa ăn được.

Vương gia cười nhạt, lạnh giọng nói.

-ngươi xem ngươi, như bộ xương bọc da, còn định tuyết thực tới khi nào?

Một lúc lâu sau Huyết vân mới nhẹ giọng thốt ra.

-diệt tiếp 2 vạn quân Hắc phong kỳ.

Vương gia cố không nóng nảy, nhưng vẫn gấp gấp vắn ngay.

-ai cần ngươi làm? ngươi không phải tướng quân, cũng không phải quân sư, hoàng huynh bảo ngươi phải giết giặc?

Huyết vân chậm rì rì nhả lời.

-vương gia, chúng ta vẫn chưa đón được công chúa

-không đón được thì thôi, chẳng lẽ lại chỉ vì một nữ nhi mà gây chiến. Trở về, ngày mai lập tức nhổ trại hồi Bắc kỳ.

-Muộn rồi...đã quá trễ rồi vương gia của ta...

Ngọn nến nhấp nháy đung đưa phản chiếu bóng hình 2 người lên tấm bạt,Huyết vân nhìn nhìn chúng,phía cửa lều buông kín ngăn chặn những luồng kinh phong cuối thu đang vùn vù khi đêm xuống.Căn lều luôn luôn ấm áp,mọi thứ được chuẩn bị cho người rất chu toàn cẩn thận,để người dù trong hoàn cảnh nào cũng không thấy lạnh.

-ngươi...nói vậy nghĩa là sao?

Nói dứt lời vương gia liền lâm vào trầm tư,đã giết 1 vạn Hắc phong kỳ,đông hải quốc lại chịu để yên...

-chiến tranh chính thức bắt đầu rồi...đã không còn đường lui...

Vương gia lắc đầu,cương quyết phản bác.

-hoàng huynh sẽ không để chuyện này xảy ra...chỉ cần bên Đông hải quốc chịu ngừng chiến,chúng ta sẽ chấp nhận mọi yêu cầu...

-nếu điều kiện là giang sơn Bắc kỳ?

Vương gia giật mình trước câu nói thần nhiên của Huyết vân,yếu ớt bác bỏ.

-không thể nào...đang yên đang lành làm sao lại gây chiến...

-đã qua thời kỳ đó rồi...từ giờ chính là khói lửa binh đao...ngăn cản vương gia không cho đón công chúa Nam hoa chỉ là cái cớ...dù cho khi ấy chúng ta nhường bước cũng sẽ bị 1 vạn hắc phong kỳ của phó tướng Tử ngọc truy sát...đến khi ấy hoàng thượng hay tin tất cả đều vong mạng...thì sẽ thế nào?...không làm gì hết?...cho qua mọi chuyện...?

-nếu điều này là sự thật...vậy thì cuộc hôn nhân này ngay từ đầu...đã là cái bẫy?nhưng là...ai đã giăng ra?là Nam hoa?hay là Đông hải?

Huyết vân nhìn nhìn vương gia hồi lâu,rồi lại gấp đũa thức ăn vào bát đổi diện,nhẹ giọng nói.

-ngài ăn đi.

Vương gia bực bội nói.

-ta còn lòng dạ nào mà ăn uống...

Huyết vân lại nhìn vương gia một chút rồi nhìn đi nơi khác,không nói gì nữa.Rồi bước tới bên cây cỏ cảm,ngồi xuống tắm đệm ở góc lều,bắt đầu so dây lụa khúc.Vương gia dõi theo,nhìn một lúc vẫn thấy hần loay hoay mãi không gây được khúc nào chọn vẹn.

Tư không tuyết son bực dọc lên tiếng.

-ngươi còn định trêu tức ta tới khi nào,đánh tử tể vào.

Huyết vân vẫn cúi đầu cặm cùi gầy gầy,lơ đãng cất tiếng.

-ngài ăn đi.

Vương gia nghe mà sùng sốt,nghe hòng hồi lâu bèn tức tối nói.

-ta ăn là được chứ gì?

Nói rồi ngài bắt đầu ăn ăn,tiếng đàn cũng tính tang vang lên êm mượt,không gian trở lên dễ thở hơn.Vương gia vừa từ tốn nhắm nháp vừa lắng nghe tiếng đàn,tiết tấu chậm rãi,thong dong nhưng âm hưởng lại sâu lắng da diết,tới mức ngài dừng đũa,nhìn Huyết vân,cảm thấy tâm can trĩu nặng,nhức nhối.Vương gia buột miệng tò mò vấn.

-điều khiển trận pháp cứ nhất thiết phải tuyệt thực thể à?không còn cách nào khác sao?

Huyết vân vẫn không ngược nhìn,một lúc sau mới nhàn nhạt đáp.

-ngoài phương pháp đó ra thần cũng không biết phải làm sao,kỳ thực...thần không giỏi chuyện này...

Vương gia cười nhạt.

-ngươi mà nhận kém cỏi thì ai mới dám xưng tài giỏi đây?

-vương gia của ta,có câu thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân...

Vương gia nghiêng đầu nhắm nghiền, cảm thấy cũng có lý, rồi nhận ra hình như lâu lắm rồi 2 người không có trò chuyện được nhiều. Hay chính xác hơn ngài biết rất ít về tên họ vệ này, nói hiểu hần, thực chất lại chẳng hiểu gì hết.

Vương gia dè dặt đặt câu hỏi.

-thế người công nhận ai giỏi giang hơn bản thân?

Huyết vân không nhìn vương gia, chỉ tập trung chăm chú nhìn từng sợi đàn đang rung lên tạo ra âm thanh vang vọng khắp căn lầu. Còn vương gia lại nhìn như dán vào những ngón tay gầy gộc, trắng xanh, thon dài đang nhảy múa trên sợi đàn với tiết tấu nhanh nhẹn mạnh mẽ.

Giờ khúc nhạc đang chuyển sang giai đoạn cao trào, âm hưởng dồn dập mà uy vũ, nhưng vẫn mượt mà giống như một con gió ào ào chạy băng băng trên những đụn cát vàng giòn. Từng con từng con nối tiếp nhau đuổi bắt, những ngọn sóng cát cũng theo đó chuyển động, triển miển, bất tận, cảm giác vừa hào hùng vừa bi thương.

-mỗi người đều có ưu khuyết điểm, khó tìm được ai toàn vẹn.

-theo người, ai mới là cao thủ bày trận đồ?

-...thần biết 1 người...

-ai?

-người đó...sau này ngài sẽ được gặp...

-y có quan hệ gì với người không?

-...là đồng môn, cũng là bằng hữu

Vương gia nhìn chằm chằm hần, thân thể của người này ngài vẫn rất mơ hồ. Vương gia chỉ biết hần tên độc có chữ Vân, là người Đông hải quốc, hần không còn cha mẹ, không còn họ hàng. Từ nhỏ sống trong một môn phái mà cách đây 10 năm đã tuyệt tích trên giang hồ nên hần chẳng muốn nhắc tới danh tính. 6 năm trước hần đột ngột xuất hiện và từ đấy có một chỗ đứng vững chắc trong lòng dân chúng kinh thành Bắc kỳ.

Dù sau này hần là ngư tiền hộ vệ nhưng mọi người lại chỉ nhớ tới thân phận y sư của vương gia, về sau mọi người càng yêu mến hần hơn bởi những bản cầm được hần cho phổ biến miển phí rộng rãi. Cuộc sống dân chúng tuy vất vả cơ cực nhưng luôn vui vẻ bởi những nhạc công được hần điều đi khắp kinh thành đánh đàn gây khúc cho dân chúng thưởng thức.

Người này bề ngoài thiện lương đơn giản, kỳ thực sâu xa khó dò hơn ai hết, hần rốt cục thâm nhập vào vương phủ có dụng ý gì?

Sau một lúc lâu lâm vào trầm mặc, vương gia chợt nhớ ra vấn đề quan trọng liên vấn.

-...nhưng người còn định giết thêm 2 vạn Hắc phong kỳ nữa thì tính khi nào mới được ăn...đến lúc đó e rằng người cũng chết rồi.

Bấy giờ Huyết vân mới ngừng gảy đàn, ngược nhìn Tư không tuyết son, khoe miệng khẽ vẽ một đường cong tinh tế, chất giọng nhu hòa cất lên.

-thần cũng không dễ chết vậy đâu...chỉ là nếu ăn vào độc tố ngầm càng nhanh...

Nói xong lại cúi đầu gảy đàn, vương gia bước tới bên cạnh, ngồi xuống tám đẽm, do dự hỏi.

-người trúng độc gì? lúc nào?

Tiếng đàn một lần nữa dừng lại, huyết vân khẽ thở dài, liếc mắt nhìn vương gia rồi lại bắt đầu từ tốn thông thả gảy tiếp bản nhạc đang dở. Tiếng đàn nhẹ nhàng ngân nga, ngay bên cạnh lại cảm tưởng xa xôi. Vương gia yên lặng lắng nghe, không nói thêm gì nữa cho đến khi Huyết vân chơi xong khúc đàn đó và chủ động lên tiếng.

-1 vạn người chết đó, sản sinh ra rất nhiều độc khí, người pháp lực không đủ cao thâm sẽ bị chúng xâm nhập vào càng nhiều...

Vương gia vừa nghe đến đó lập tức cướp lời chen vào.

-đến một lúc nhất định người sẽ bị chính chất độc do người tạo ra hại chết?

Bầu không lại quay trở về tình trạng căng thẳng, ngột ngạt như lúc mới đầu, Huyết vân để đàn ra 1 góc rồi đi ra bàn uống miếng nước. Vương gia vẫn ngồi nguyên vị trí, trơ mắt nhìn theo, tiếng Huyết vân nhẹ cất lên, rất khẽ khàng nhưng vẫn dễ dàng xuyên vào óc ngài.

-ai rồi cũng đến lúc phải chết...

-nhưng không phải bây giờ...không phải lúc này...người, người, người...nếu giết xong 2 vạn hắc phong kỳ...liệu người còn sống sót?

Hần ngửa đầu nhìn trần lều, cười thật nhẹ, ngay cả ánh mắt cũng lấp lánh ý cười khiến vương gia hồ nghi chẳng hiểu gì.

-sao ngươi còn cười được chứ?

Hắn nhìn vương gia,giọng vẫn êm êm lạnh lạnh,khóe miệng vẫn cong cong lộ tiểu ý.

-thần nghĩ...số mệnh mỗi người do thiên thượng sắp xếp hẳn đều có lý của nó...cần phải làm gì?sống ra sao?khi nào thì buông tay?...mọi sự tùy duyên...càng cưỡng cầu càng khó đạt...cho nên...đến khi phải ra đi thì ra đi thôi...

Vương gia nghe xong liền ngốc lảng nhìn hắn,mãi sau mới tiêu hóa nỗi liên đứng phắt dậy,tức giận rống lớn,2 bàn tay run run nắm chặt.

-ngươi nói hay lắm,ngươi chết rồi còn đám Hắc phong kỳ mười mấy vạn đó thì chúng ta phải tính sao?chẳng lẽ ngươi chết Bắc kỳ liền hồng luôn...nếu biết trước như thế...ta,ta,ta...không nên đồng ý hôn sự này...

...nếu biết trước thiên ý...e là cũng không tránh được kiếp nạn trời định này...

Nói xong Huyết vân đứng lên,bước lại gần vương gia,bàn tay lưỡng lự một chút mới vươn lên,xoa nhẹ mi tâm đang nhăn tít của Tư không tuyết son.

Hắn cất giọng tựa như than thở,lại như vỗ về.

-vương gia của ta...đây không phải lỗi của ngài...ngài không cần phải dấn vật trách cứ...đây,vốn là sự vận hành của bánh xe thiên mệnh...

Vương gia cơ hồ kìm nén cơn phần nộ sắp bị nội thương đến nơi,ngạt phắt bàn tay ôn nhu kia ra,cất giọng run rẩy nhưng cương quyết.

-ngươi bảo ta đổ lỗi cho ông trời?ngươi bảo ta đứng nhìn Bắc kỳ chuẩn bị diệt vong?ngươi bảo ta đây vốn là điều tất yếu...rằng đã đến lúc tứ quốc hợp nhất?có phải đây mới là điều ngươi ám chỉ?

Cả người hắn hơi chấn động sau đó thì đứng yên như khúc gỗ,đôi mắt bình lặng phản chiếu lại gương mặt người đối diện trong gang tấc.2 bên tròng tròng guồn guồn hồi lâu thì vương gia lách người đi về giường rồi chui tọt vào chăn trùm kín mít.

Huyết vân thở nhẹ một hơi rồi búng tay thổi tắt nến,nằm xuống cái đệm mỏng lép.Trong đêm khuya vắng vẻ,mọi âm thanh tiếng động đều trở lên vô cùng rõ nét,tiếng hít thở cực kỳ nhẹ của hắn,sâu nhưng nặng nề và không ổn định.Cơ thể tàn tạ của hắn,chẳng biết còn chịu đựng được tới đâu.Huyết vân thì thầm nói.

-vương gia của ta...ngài còn nhớ một câu ta nói cách đây đã lâu...ta từng hứa với ngài...rằng sẽ bảo vệ ngài sống yên ổn đến hết đời...giờ ta xin rút lại lời hứa đó...

Mấy ngày tiếp theo,chiến tranh lạnh xảy ra giữa đôi bên,ai cũng tỏ ra thờ ơ hờ hững xem người bên cạnh như không khí.

Chỉ là 2 người cũng chẳng có cơ hội hòa hoãn lâu vì ngay tối đó,một toán dạ hành lặng lẽ âm thầm xuất hiện trong doanh trại chỉ còn 7 trăm lính Bắc kỳ.

Đây là gần 500 tên tinh nhuệ nhất trong đội ngũ Hắc phong kỳ do chính tả tướng tây hồ kỳ Tử hồng tuyển lựa mà trong đó có một nửa non là sát thủ của Thiên địa cung,cũng chính là thủ vệ đặc lực trước kia của hắn.Chúng tìm ra đường vòng để đến được khu dựng trại,tránh xảy ra tình huống giữa đường bị chết mất xác như mấy lần trước.

Tất cả bọn chúng khi đi được nửa chặng đường thì đều xuống ngựa ở nơi kín đáo,rồi cử 5 tên ở lại trông coi,số còn lại rời xa đường lớn tiếp tục dùng khinh công chạy trên những sườn dốc.Cuối cùng bao vây lấy 100 ân vệ của Huyết vân thủ tiêu sạch sẽ không chừa một tên để chạy về báo tin hoặc kịp báo pháo hiệu.

Chúng như những bóng ma,không để 7 trăm lính Bắc kỳ vào mắt(đã chết một mớ,1 lần dụ 1 ngàn quân địch và 1 lần đi theo Triệu mã vào trong huyết ma trận),thoát ẩn thoát hiện chạy vun vút trong doanh trại làm đổ những vạc lửa vào lều,khơi dậy những ngọn lửa bùng cháy dữ dội.

Dù sau cuộc chém giết trước đó chúng còn lại hơn 400 tên thì cũng đủ khiến cho đám binh tôm tướng cá Bắc kỳ một trận lao đao khốn khổ.

Trong khi khắp nơi lửa bùng bùng bốc cháy,đám lính đồ xô đi đến những chỗ khác cách xa căn lều to cao nhất để dập lửa thì chính tại nơi đó cũng đang xảy ra kịch chiến ác liệt và dữ dội không kém.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Kim Ốc Tàng Kiều.

Trong căn lều tối om om,Huyết vân 1 tay vươn ra trước ngực vương gia,ngăn ngài lại phía sau,cánh tay còn lại cầm sẵn đám phi tiêu thể chuẩn bị phóng tới.Kê trước mặt mặc bộ dạ hành,kiếm pháp không tồi dễ dàng gạt bay đám ám khí ném tới lúc đầu khiến hắn hơi kinh nghi.Kê có thể trong bóng đêm

múa loạn kiếm lại đánh bay luồng phi tiêu đầy uy lực và chuẩn xác của hần hần cũng không phải loại vừa đủ là uy lực do nguyên khí bị hao tổn mà giảm đi ít nhiều đi chăng nữa.

Bên ngoài một trận huyên náo, coi bộ doanh trại nửa đêm bị tập kích bất ngờ, vậy đám ân vệ của hần đầu, chẳng lẽ toàn bộ bị diệt rồi? là ai ra tay? còn bọn này là ai? mục đích là gì?

Huyết vân nghĩ đến đó lại phóng phi tiêu tới, sau đó dắt vương gia chạy ra khỏi lều, không ngờ phía ngoài một đám dạ hành đứng chờ sẵn rồi, dưới mặt đất xác lính Bắc kỳ nằm ngổn ngang, lập tức kéo ngài ra sau lưng.

Đó là 2 chục tên ân vệ của hần giả dạng lính Bắc kỳ luôn túc trực quanh lều lớn hoặc theo sát vương gia bảo vệ ngài (trong trận chiến đi theo Triệu mã vào huyết mã trận cũng có chục tên ân vệ trà trộn).

Phía sau, tên ở trong lều chạy ra, không chút sứt mẻ, hần lại kéo vương gia về hướng khác, cả chục tên đang siết chặt vòng vây tay lăm lăm kiếm sắc.

Huyết liếc mắt nhìn nhanh một vòng, tâm kê không ổn, lính Bắc kỳ đi đâu hết rồi?

Hần vừa lém phi tiêu vừa rút thanh đoản đao lao lên cận chiến, 5 tên vọt tới đối đầu, tập trung quần chiến một hồi, tâm vừa lo lắng một chút, khi lui trở lại người phía sau đã không thấy.

Nhìn lại, phía xa, vương gia bị cái tên khó nhằn kia đánh ngã rồi vác lên vai, hần vội vàng lao tới, đám dạ hành phi ra ngăn cản.

Tên dạ hành đó xem ra là thủ lĩnh, đứng nhìn hần lại quần chiến một hồi lâu cuối cùng nhàn nhạt lên tiếng.

- một tên hộ vệ không tồi.

Huyết vân người đầm đìa máu me, là máu của đám người hần giết được văng lên hay vốn chính là máu của hần. Hần đứng giữa vòng vây còn lại vài tên, dưới chân cả đám tử thi dạ hành.

Hần cơ hồ đứng không vững, ngay cả ánh mắt luôn lấp lánh cũng nhuộm 1 tầng sương mù mờ mịt. Hần thì thào, cố nói với ngữ điệu trầm ổn nhất với cái tên đang nắm giữ vương gia.

- đó không phải là người các hạ muốn mang về đâu...

Tên dạ hành nghe thấy thế không kim được mở to mắt kinh ngạc rồi cười lớn.

- người biết ta muốn mang ai về? người không phải chỉ là tên hộ vệ nho nhỏ thôi sao?

- tại hạ đích thực là tên hộ vệ nho nhỏ, nhưng người mà các hạ muốn bắt không biết gì hết. Tại hạ mới là người các hạ cần.

- người?

Huyết vân gật nhẹ khẳng định.

Tên dạ hành ngẫm nghĩ mấy giây cảm thấy đây không phải lúc lên dây dưa dài dòng liền ưng thuận, nhân lúc Huyết vân thả lỏng 1 tên dạ hành liền nhanh tay nhanh chân lao tới đánh ngã hần.

Khi hần tỉnh dậy lại là chuyện của vài ngày sau.

Huyết vân nằm trên giường, đưa mắt nhìn quanh, đây là 1 căn phòng bình thường và đơn giản, từ tốn ngồi dậy lại phát hiện đang mặc 1 bộ nội y trắng sạch, lập tức liền sờ lên cổ thấy viên ngọc vẫn treo ở đó mới yên tâm. Đưa mắt về phía cuối giường, thấy có đặt sẵn 1 bộ y phục tối màu, trên đó có để kẹp ngọc hần vẫn thường dùng. Hần kẹp tóc lại ra sau ngáy lại mặc đồ vào liền nhận ra đây là trang phục của Đông hải quốc.

Hần đang ở đâu thế này? chẳng lẽ bọn đó đã đưa hần tới nội thành của Đông hải quốc, không phải là thành Tàn hoài chứ?

Ngẫm nghĩ lại chắc không phải bọn dạ hành đó đều là người của tên tả tướng tây hồ kỳ Từ hồng?

Huyết vân ngồi xuống bàn, uống ngụm nước thì cửa phòng đẩy ra, 1 nữ nhân trên tay bưng khay đồ ăn bước vào.

- công tử đã tỉnh rồi?

- xin hỏi cô nương là ai?

- ta tên là Tô như, là thị nữ phủ tướng quân.

Nói rồi nàng ta đặt nhẹ khay đồ ăn trên bàn, đó là một bát cháo thơm, nói tiếp.

- công tử hần đói lắm rồi, ăn chút cháo loãng nhé.

Hắn nhẹ giọng từ chối.

-đạ tạ cô nương,nhưng tại hạ không ăn.

-công tử chê cháo đậm bạc quá chăng?

Huyết vân lắc nhẹ,giải thích.

-không phải,tại hạ chỉ cần nước trắng là đủ rồi.

-lúc quân gia giao công tử cho ta chăm sóc,ta còn tưởng người không qua khỏi.Công tử giống như ngọn đèn trước gió,chi còn chút hơi tàn thôi thóp... nhìn vô cùng đáng sợ...

Huyết vân nghe thế liền cười cười,ánh mắt lại lấp lánh tinh quang,chất giọng êm nhu vang lên.

-đã khiến cô nương phải sợ hãi...cũng tạ cô nương...

-ban đầu quân gia dặn ta phải hầu hạ công tử chu đáo...nhưng sau lại dặn ta chỉ cho người nước trắng...thật khiến ta không hiểu...nhưng giờ nghe công tử nói không ăn...xem ra ta đã lo hão rồi.

Hắn lại khẽ cười,cô nương đó nói thêm.

-quân gia dặn,nếu công tử tỉnh thì đưa người tới gặp tướng quân.

Hắn gật nhẹ.

-vậy làm phiền cô nương dẫn đường.

Dọc đường đi quanh co khúc khuỷu,trồng rất nhiều hoa thơm đang nở xòe khoe sắc lại đối nghịch với rất nhiều cây lớn đang trút lá úa.

Hành lang treo nhất nhiều lồng đèn,nếu đêm xuống nhất định rất đẹp mắt,tuy nhiên cứ cách 2 trượng lại có thị vệ đứng canh và cứ độ 1 khắc lại có toán thị vệ tuần tra,xem ra nơi này vào dễ ra khó,canh giữ sâm nghiêm quả nhiên là phủ của 1 trong ngũ hổ tướng Đông hải quốc,xa hoa hơn phủ vương gia của hắn nhiều.

Tiền sảnh rộng lớn,hắn tùy tiện ngồi xuống 1 trong 2 dãy ghế gỗ chạm khắc tinh xảo trong khi chờ vị gia chủ kia xuất hiện.

Trong đầu hiện ra một loạt nghi vấn rất muốn nhanh nhanh được giải đáp nhưng hắn phải dặn lòng tuyệt đối không được nói năng hấp tấp nhờ lộ ra sơ hở rồi bị nắm thóp thì nguy đến đại cuộc.

Bước đầu,coi như diễn biến vẫn theo sát kế hoạch.

Huyết vân lơ đãng nhìn mảnh sân rộng rãi trước mặt,tuy giờ Đông hải quốc đang chuẩn bị vào đông nhưng nơi đây giáp Nam hoa,cái giá lạnh không ảnh hưởng nhiều đến sức sống vạn vật.Thành Tần hoài mang vẻ đẹp man mác của mùa thu nhiều hơn,gióng 1 thiếu nữ đang độ xuân sắc nhất nhưng vì ngóng trông tình lang mà ủ rũ héo tàn,khiến thi nhân nhìn động tâm mà vũ phu thì động tình.

Chẳng bù cho chủ công của hắn,quanh năm ở Mạc Bắc giá lạnh.

-các hạ vẫn ổn chứ?

Tiếng nam nhân quen tai thỉnh thoảng vang lên sau lưng khiến hắn hơi giật mình quay đầu lại.

Nam nhân hơn 30,thân thể to cao uy vũ,mặc bộ cảm y ngọc bào vừa nhìn sơ liền biết thuộc hàng đất giá cùng cao quý.

Không lẽ người này lại chính là gã dạ hành song đầu với hắn lúc ở trong lều?

Huyết vân thông dong đứng dậy,từ tốn thi lễ,nhân nhật nhả lời.

-đạ tạ quân gia quan tâm,ngài đây phải chăng là gia chủ của tướng phủ?

Người được hỏi liền cười thoải mái,đôi mắt hoa đào của y rất lôi cuốn ánh nhìn người khác,2cái má lúm cũng hiện ra,người không biết còn tưởng y đơn thuần là 1phủ gia phóng khoáng hào sảng.

-các hạ ban đầu chẳng phải đã khẳng định,về sau sao còn vấn?

Hắn nghe thế cũng cười cười.

-thất lễ.

-được rồi,các hạ tinh dậy thì tốt rồi,ngồi đi.

Nói xong liền quay lại ghế chủ tọa ngồi xuống,hắn cũng làm theo.Tổ như xuất hiện trên tay bưng khay,đặt tách trà lên bàn gia chủ và tách nước trắng cho Huyết vân sau đó lui ra.

-các hạ thấy tướng phủ của bốn quân thể nào?

-rất khó đào thoát.

Nghe được câu trả lời thắng thường của Huyết vân,gia chủ lại cười rộ,ánh mắt hoa đào càng lúng liếng chỉ khiến hắn tâm nổi hết cả gai ốc.

-xem ra các hạ quả thật không đơn giản chỉ là hộ vệ của vương gia.

-xem ra quân gia cũng đã tìm hiểu thỏa đáng cả rồi.

Gia chủ gật gù.

-nếu đã thế ta hẳn đã mang đúng người cần mang về rồi.

-nếu đã thế xin hãy thả người không liên can ra.

Gia chủ sừng sốt nhìn hắn,nhìn nhìn hồi lâu,lắc nhẹ đầu.

-các hạ nói sai rồi,sao lại không quan hệ.Có được vị vương gia tuyệt sắc ở đây làm thực khách,bốn quân lấy làm vinh hạnh không hết,lý nào lại từ chối...
cực phẩm của Bắc kỳ...

Ta tính nhăm nước rồi sao?

Tâm Huyết vân nẩy 1 nhịp bất an,nhìn đăm đăm vị gia chủ ngồi bệ vệ nơi chủ tọa.

Chẳng lẽ cái tên nam nhân thân dài vai rộng kia lại có khẩu vị biến thái...thích nam sắc?

Bình tĩnh,luôn có cách để giải quyết...chỉ là...

Thượng sách hay hạ sách thôi.

Huyết vân bình thần nói,ngữ điệu hết sức tự nhiên,nhìn chẳng ra tâm tình rồi rắm trăm bề của hắn.

-tại hạ...có thể đi gặp vương gia của mình được không?

-dĩ nhiên là được.

Gia chủ vui vẻ đồng ý,uống một ngụm trà thơm rồi thông thả đứng lên dẫn đường.

Hành lang vẫn vòng vèo,treo rất nhiều giỏ hoa đông đưa,gió từ phía trước lùa tới mang theo hương thơm thoang thoảng như của hoa sen,dần dần hiện ra trước mặt một hồ nước khoáng đạt.

Hành lang cừu khúc xây trên biển hoa sen nở bung tỏa hương ngào ngạt,ngước đầu nhìn lên là trời xanh mây trắng.

Hắn dừng bước,trước mặt là tòa lầu cao vun vút,sừng sững đứng giữa trung tâm vạn vật.

Hắn hít sâu mấy hơi nhưng nhẹ nhàng thôi,grong mặt từ đó càng bình lặng mà nội tâm cũng an tĩnh theo.

Gia chủ dừng bước quay lại cười cười,phán một câu khiến hắn muốn nổi sung thiên.

-kim ốc tàng kiều.

-quân gia đối đãi không tệ.

Hắn cũng rất tươi cười đáp lễ,sau đó phác cử chỉ mời gia chủ tiếp tục dẫn đường.Trong lòng âm thầm rửa xả tên cáo già gian xảo.

Lầu cao 10 tầng,vừa đặt chân vào tiền sảnh đã thấy 2 hàng người đứng cúi chào cung kính,một đám thị vệ trang nghiêm

Tiếp đó gia chủ dẫn hắn vào một căn buồng nhỏ sau đó có thị vệ đứng phía ngoài nhanh nhẹn đẩy cửa gát,tức thì căn buồng từ từ dâng lên cao.

Căn buồng 3 mặt kín chỉ có đằng trước là hở,lần lượt dâng tới tầng 7 mà mỗi tầng lướt qua đều thấy một đám gia nhân thị vệ đứng nghiêm chỉnh 2 hàng cúi cầu chào kính cẩn hết mực.

Đến tầng 8 thì dừng lại, 2 bên lại chỉ có 2 thị nữ vội vàng thi lễ, trước mặt là một gian phòng rộng rãi.

2 bên vách tường có đặt 2 kệ giá sách...

Trước mặt là bộ trà kỷ, trên có để bộ trà cụ...

Phía sau là tấm rèm lớn, phủ kín từ trần nhà xuống, ngăn cách gian bên trong...

Mảnh lụa trắng tinh khôi, mỏng tanh, lấp lánh như được dệt cùng những tia nắng... theo gió lùa khẽ đong đưa, hé mở chút không gian buồng bên...

Gia chủ đã bước ra, quay lại nhìn Huyết vân vẫn đứng ý không nhúc nhích, hẳn thật không muốn vào gặp ngài mà có cái tên kì đã cản mũi kia khur khur bên cạnh, đành bước lên 1 bước, cười trừ nói.

-quân gia...

Gia chủ cười cười.

-các hạ vào đi, bốn quân không làm phiền.

Hắn kinh nghi.

-bốn quân còn có công chuyện.

Dứt lời liền xoay người bước vào buồng nhỏ, thị nữ vội vã kéo cần gạt.

Hắn nhìn theo gia chủ mắt hút phía dưới cảm thấy không thể tin được, chẳng lẽ nhọc công đích thân dẫn hắn đi một đường xa xôi vòng vèo tới vậy rồi cứ thế trở về? nếu vậy để Tổ như dẫn đường thì được rồi.

Một trong 2 thị nữ lên tiếng rồi nhanh chóng đưa tay khẽ vén rèm mỏng, khoảng nhỏ lộ ra, chỉ cảm thấy bên đó như được tắm trong ngàn vạn tia nắng.

-Tư không công tử đợi người đã lâu.

Huyết vân bước vào, tấm rèm phía sau buồng nhẹ, ngoài đầu mơ hồ thấy người thị nữ cũng lùi ra xa. Thật sự để cho bọn họ trò chuyện riêng tư?

Tiếng nói thân quen khẽ vang.

-ngươi tới rồi.

Hắn nhìn về hướng âm thanh phát ra.

Chỉ thấy bên cửa sổ lớn mở rộng, gió lùa vào tấm rèm trắng tuyết, lộ ra một bóng hình bạch y.

Người đó đứng bên khung cửa sổ, nhìn lên bầu trời nhàn nhạt sắc xanh...

Khung cửa sổ lớn phía đối diện, rèm cửa lại được vén gọn sang 2 bên, chuông gió không ngưng kêu đing đang vui tai...

Ở bên phải có để một cây cầm lam từ gỗ ngô đồng lâu năm, tơ tằm dệt lam dây...

Cách 1 trượng, chính giữa đặt chậu hoa lớn cắm tứ cầu, lá to bản xanh thẫm xen lẫn những chùm hoa li ti mới hé sắc xanh trắng, tím nhạt và phớt hồng...

Ở bên trái kê thư án, trên để văn phòng tứ bảo...

Gần cuối phòng có đặt cầu thang gỗ dẫn lên tầng trên...

Tổng thể căn phòng... khoáng đạt mà xa hoa, trong từng chi tiết nhỏ đều thể hiện được nét tinh xảo cùng sự quan tâm mà gia chủ dành cho khách nhân dùng...

Hắn nhẹ bước tới bên nam nhân xa xôi kia... ngập ngừng vẫn.

-vương gia của ta... ngài thế nào?

Bấy giờ người kia mới quay mặt lại, gương mặt vốn trắng nõn nay không hiểu vì sao 2 gò má lại phớt hồng. Ánh mắt vương gia nhìn, gây cảm giác như có gì không đúng, ngài chưa từng nhìn hắn như thế.

Cái nhìn mê mang như say rượu mà lại không phải, như lơ đãng lại giống cố tình.

Đôi mắt như mặt hồ, sóng sánh gợn nước, phản chiếu lại tinh quang nhưng lại tựa như phủ một lớp sương mù...

Có một sự mỉa mai hoặc khó nói thành lời...

-vương gia của ta...ngài có ổn không?

Vương gia khe khẽ lắc nhẹ,ngài mặc trang phục Đông hải quốc,tóc xoắn dài và cài ngọc quan chứ không thắt bím gọn gàng theo kiểu đầu của người Bắc kỳ.Những lọn tóc đen nhánh theo cử động mà đong đưa mềm mại,như một kiêu dụ hoặc khó cưỡng,khiến người ta muốn vươn tay chạm nhẹ vào.

-ngài không khỏe chỗ nào?

-ta cảm thấy có lúc thì bình thường...có lúc lại...

-lại sao?

-cả người hư nhược...khô nóng...bức rứt khó chịu...

Hắn nhìn nhìn vương gia,cảm thấy chắc mình nghe lầm...hoặc hiểu sai ý vương gia muốn nói...

Rồi hắn vươn tay bắt mạch cho vương gia...

Huyết vân lại nhìn nam nhân bạch y đang vô thức phát ra sức quyền rũ...liền chỉ muốn lập tức chạy đi giết tên tướng quân biến thái kia.

Huyết vân thả tay ra,rồi lấy sợi dây đeo trên cổ xuống do dự vẫn.

-tên tướng quân đó có động vào người vương gia chưa?

Vương gia lắc lắc,ngài hẳn không biết,khi làm vậy lại giống như đang quyền rũ người đối diện.

-hắn đối với ta rất tốt,rất chu toàn...ta cơ hồ muốn gì hắn đều đáp ứng ngay.Ta nói với hắn,sau khi nguôi tỉnh lại,hãy đưa nguoi tới gặp ta,gặp riêng,chi 2 người...hắn không chút lưỡng lự,lập tức ưng thuận...ta cũng dặn hắn chỉ cho nguoi uống nước trắng...hắn cũng chẳng hề thắc mắc lời thôi...

Sau khi nghe được câu trả lời của vương gia,hắn nhủ cặp mày tập trung suy tính...chuyện này có ẩn tình chi đây...chỉ nội việc tên khốn khiếp đáng chém ngàn đao đó cho vương gia của hắn uống xuân dược là đủ thấy trình độ đen tối khó lường trong việc bày mưu lập kế.

Huyết vân không biết đây là tình dược gì nhưng liều lượng nó ở trong cơ thể vương gia rất thấp chỉ đủ khơi gợi ham muốn nếu được kích thích bằng tâm tư của ngài.

Còn nếu như tâm tình ngài không xao động thì dược liệu đó cũng sẽ ngủ yên bên trong...như thế...tên gia chủ đó chỉ muốn dò xét...xem vương gia khi nào thì nảy sinh cảm giác với tên Từ hồng.

Nếu như thực sự là dụng ý đó...thì trước mắt tên Từ hồng sẽ không chạm tới vương gia...mà đợi cho tới khi nào vương gia động tâm...cũng là lúc xuân dược phát huy tác dụng...

Tên Từ hồng lại kiên nhẫn chờ con mồi tự hiến thân?

Dựa vào tự tin nào mà gã nắm chắc đến một lúc nào đó vương gia sẽ đổ?

Vương gia là nam nhân bình thường, trên thực tế xem như có vương phi tương lai là quốc sắc thiên hương...cái tên già khủ để đó căn cứ vào tài liệu nào mà dám liều lĩnh đánh cược sẽ có được trái tim ngài?

Hoặc giả tên Từ hồng thực sự nhất kiến chung tình với vương gia?

Cho nên cam tâm tình nguyện chờ đợi để có được cả con người ngài?

Tên Từ hồng đó là loại người gì?

Không phải chỉ là một tên võ phu thô tục sao?

Huyết vân không rõ tính cách tên Từ hồng đó rốt cuộc là hạng người như thế nào,cho nên tạm thời không đưa ra được thêm suy luận...tâm,gióng như ngồi trên ghế nóng chỉ muốn nhòm dậy hành động ngay...

Chỉ là nếu đến một lúc nào đó vương gia lại thật sự rung động trước sự chiều chuộng cùng chu đáo hết mực của tên Từ hồng...vậy thì hẳn phải làm sao?

Không thể nào...hắn lú lẫn mất rồi...sao lại có thể nảy sinh suy nghĩ lẫn lẩn thế được.Tốt nhất để tránh dè dặt lăm mòng hẳn cần nhanh chóng thoát khỏi chốn hang hùm này...

-Vân...Vân...

Vì mãi mê theo đuổi những tính toán trong đầu Huyết vân cơ hồ trở nên bất động khiến vương gia lo lắng,quan tâm gọi mấy tiếng mới kéo hắn quay trở lại

thực tại.

-vương gia...?

-ngươi nghĩ gì mà nhập tâm tới vậy? quên luôn cả sự có mặt của ta?

Huyết vân nở nụ cười sau đó đeo sợi dây lên cổ vương gia, 2 bàn tay nhẹ nắm vào 2 bả vai ngài, ân cần dẫn dò.

-lát nữa thần về, ngài lập tức sai thị nữ chuẩn bị nước tắm... sợi dây thần đeo cho ngài... ngài phải luôn mang theo trong người, đặc biệt là lúc tắm...

-sao phải thế?

Vương gia mân mê viên hắc ngọc, dưới ánh nắng mặt trời tỏa sáng màu xanh lam vô cùng rực rỡ.

-nếu ngài ngày nào cũng tắm cùng nó, ngài sẽ không thấy xuất hiện tình trạng trên nữa...

-thật sao?

-đương nhiên... nó là vật trân quý đấy! ngài đừng để ai nhìn thấy nhé!

Vương gia ngắm nghía một lúc nữa liền cất vào ngực áo, nhìn hấn, vẩn.

-vật quý hiếm như vậy... ngươi sao mà may mắn có được nó vậy?

Huyết vân bước tới bên bệ cửa, nhẹ vén màn lụa ra sau lưng, nhìn trời cao xanh lồng lộng, bông bành những áng mây trắng xốp, phóng tầm mắt ra xa, có thể nhìn thấy cuộc sống dân chúng nhộn nhịp phía ngoài phủ tướng quân.

Vương gia cũng bước tới bên cạnh, 2 tay đặt hờ lên bệ cửa, cùng hấn nhìn cảnh sắc tươi đẹp. Thật không ngờ một thành quan ngoại lại có cuộc sống phù thú tới vậy?

Cũng đơn giản thôi bởi vì đây là một trong 2 thành quan ngoại có tuyến đường buôn bán thông thuận với Nam hoa.

4 năm trở lại đây thành Tần hoài mới có tuyến đường cho xe vận chuyển dễ dàng, chỉ tốn mấy ngày thay vì lúc trước lần mò qua rừng sâu núi hiểm, rất mất thời gian. Nhưng so với thành Thiên lương vẫn không sánh bằng, bởi vì nơi đó có hệ thống đường thủy được trú trọng từ lâu lên số lượng tàu thuyền đánh bắt cá rất phát triển cũng như sản lượng hàng hóa trao đổi với Nam hoa láng giềng rất phong phú mang lại nguồn lợi tức dồi dào.

-thần luôn tin rằng trên đời này không bao giờ có chuyện may mắn từ trên trời rơi xuống, mà phải do bản thân rất nỗ lực mới đạt được... cho nên vật này rất ý nghĩa với thần...

Vương gia nghe âm thanh xa xôi của hấn vọng về tâm trạng càng bức rứt không yên, vừa như vui mừng, vừa như thất vọng...

-ta hiểu rồi... ta sẽ cất giữ nó cẩn thận... khi nào khỏe sẽ trả lại ngươi...

Huyết vân giật mình quay lại nhìn nhìn ngài, chợt nhận ra một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng lại quên không nhắc tới, môi mấp máy mấy lần cuối cùng ngập ngừng vẩn.

-ngài... vào lúc nào thì có cảm giác đó?

Vương gia nhìn vào đôi mắt hấn...

Đôi mắt ngài nhìn hấn tựa như tìm tòi, nhìn xem trong đôi mắt đối diện kia có tia tư tình nào xuất hiện, lại tựa như bọc bạch nổi lòng sâu kín khó thổ lộ...

Huyết vân dường như minh bạch lại tựa như không hiểu... không tin... không muốn biết...

Ánh mắt hấn lảng tránh đi, đắn đo một chút rồi nhẹ mở lời.

-thần... hôm khác sẽ trở lại?

Dứt lời liền xoay người, nhưng mới bước được một bước thì khựng lại, vạt áo bị người lưu giữ. Hấn không quay lại nhìn ngài, chờ vương gia khó khăn mở miệng.

-đêm đó... toàn bộ quân lính đều chết hết... ngươi biết chưa?

-thần... bây giờ mới được hay...

-tình hình Bắc kỳ thế nào... thì nói cho ta... ta... không muốn ở đây...

-thần... nhất định sẽ đưa người rời khỏi nơi này...

Vật áo gắt gao nắm chặt hồi lâu cuối cùng cũng thả lỏng.Huyết vân lập tức rời đi...

Phía sau,vương gia lặng im nhìn theo...tâm...đường như ngừng đập...lệ...lặng lẽ chảy xuống...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Tâm Lý Chiến.

Lúc hấn xuống tới sảnh đường thì thấy thị nữ Tô như đã chờ sẵn,một đường trở về phòng Huyết vân trở lên lạnh lùng thâm trầm khiến nàng ta không dám bắt chuyện.Khi về đến trước cửa phòng mới khẽ khàng lên tiếng.

-công tử nếu có gì giao phó cứ kêu ta một tiếng...công tử có thể đi dạo một mình trong tiểu viện này nhưng ra khỏi khuôn viên phải có ta đi theo...

-tại hạ hiểu rồi...đã tạ cô nương nhắc nhở.

Dứt lời hấn định đẩy cửa phòng bước vào thì Tô như lại tiếp.

-công tử...chẳng hay phải xưng hô thế nào đây?

Hấn khựng người một chút rồi quay lại,cười nhẹ.

-cứ gọi tại hạ là Vân công tử thì được rồi.

Cô nương kia khe khẽ nở nụ cười hài lòng,nói thêm.

-Vân công tử,vậy ta không làm phiền công tử nghỉ ngơi.

Hấn trở lại giường,ngồi thiền định đến tận xế chiều.

Thật ra với tâm trạng và tình hình lúc này,trong đầu là trăm dây ngàn rợ vấn đề,hấn chỉ muốn tĩnh lặng để tư tưởng được thông suốt.

Một đường ngồi bất động như thế,không gian im ắng,nhưng tâm tình lại lưu chuyển thiên ti vạn lữ câu hỏi...cái hấn cần đã thông lúc này là tên Từ hồng đó...đang lập mưu bày kế hiểm gì?

Cổ nhân có câu “biết người biết ta trăm trận trăm thắng”...

Bây giờ tất cả hấn có chỉ là nghi vấn...

Huyết vân cần thông tin...số ần vệ đi theo hấn...không biết còn sống sót được bao nhiêu...có lẽ...đều tử vong cả rồi...

Khi Huyết vân xuống giường ra bàn uống nước thì tiếng cửa phòng khẽ vang,gọng của thị nữ Tô như nhẹ kêu.

-Vân công tử,ta tới đưa thêm nước uống.

-vào đi.

Cánh cửa khẽ mở,cô nương đó liền bước nhẹ tới bên bàn thay bình nước mới,rồi đi đến bên cây giá nền thấp sáng.

Ngoài sân trời đã tắt nắng,nhiệt độ cũng theo đó giảm mạnh,từng con gió xào xạc phía ngoài báo hiệu mùa đông sắp tới,tuy nhiên so với cái giá lạnh Bắc kỳ thì chẳng thấm vào đâu.

-Để ta chuẩn bị nước tắm cho công tử nhé!

Hấn lắc nhẹ.

-không cần,gì tại hạ thấy trong người vẫn mệt lắm,có lẽ sẽ lại nghỉ thêm.

-a...vậy sáng mai ta sẽ quay lại...hay để ta sắc chút thuốc bổ cho công tử?

Hấn cười nhẹ,từ chối tiếp.

- Tại hạ không sao, nếu có gì cần sẽ lại làm phiền cô nương

Nàng ta cười cười.

- ban nầy quản gia có dặn ta tới báo cho công tử hay sáng mai gia chủ muốn gặp Vân công tử.

- được, vậy sáng mai lại nhờ Tổ như cô nương dẫn đường.

Khi trăng khuyết đã lên cao treo chênh vênh lưng chừng thình không thì trong căn phòng lạnh lẽo của Huyết vân, một người mặc đồ dạ hành viếng thăm.

Người đến là một nữ nhân tuổi khoảng 26, nhưng thực chất có thể lớn hơn rất nhiều. Gương mặt nàng thanh tú, hầu như không hề gợi thấy mùi phấn son, toàn thân lại toát ra cảm giác lạnh lạnh cùng cao xa.

Tổng thể mà nói đích xác là một nữ nhân chuyên hành tẩu trên giang hồ luôn bầu bạn với kiếm và ngựa. Nhưng nữ nhân này hoàn toàn không có vẻ là nữ trung hào kiệt hay đi hành hiệp trượng nghĩa, mà ngược lại, giống một nữ sát thủ giết người không ghê tay.

Nữ nhân đứng bên cạnh giường, nhìn nam nhân ngồi trên giường gương mặt tiêu tụy hốc hác, sinh khí như bị hao hụt đi rất nhiều.

Huyết nhân cười hiền lành, ánh mắt nhìn nàng ấy cũng trở lên mềm hơn.

- Liên muội, muội đến thật đúng lúc.

- Vân huynh, lâu ngày không gặp.

Nàng khô khan đáp.

Nàng chính là 1 trong 9 trưởng lão của Huyết hải giáo, tên gọi Mặc liên.

- Liên muội, 2 vạn hắc phong kỳ của tả tướng tây hổ kỳ Từ hồng đành giao lại cho muội xử lý vậy.

Mặc liên lạnh nhạt gật nhẹ, nói.

- Vân huynh cần nhanh chóng trở lại Bạch liên sơn...

Huyết vân nghe nàng bảo thế cười cười.

- ta biết...

Mặc liên bình thân, tiếp.

- thần sắc quá tệ...

Huyết vân lại cười, đôi mắt cũng lấp lánh ánh sáng như lúc nào.

- chuyện này ta vốn đầu tài bằng muội... muội mà không tới nhanh e rằng ta thật sự trở thành thầy khô, không những thế linh hồn còn chẳng được siêu thoát yên ổn.

Nàng ấy gật nhẹ đồng ý, nhưng nói vấn đề khác.

- 2 vạn kỵ binh của Bắc kỳ khoảng mấy hôm nữa là tới gần nơi Vân huynh lập huyết ma trận, muội cần có tín vật gì đó từ huynh để điều động bọn họ.

- phải rồi... lệnh bài sứ giả, không biết còn ở chỗ đồ nát đó hay đã bị lấy đi...

- muội đã phái một toán ẩn vệ tới địa phương đó trước...

Ngẫm nghĩ một chút hần bổ sung thêm.

- tới mai muội quay lại, ta sẽ viết một lá thư ủy thác... và mượn một vật từ chỗ vương gia...

Nàng ấy ngạc nhiên vấn.

- sao vương gia cũng bị bắt tới đây?

Huyết vân tóm tắt nội dung cho nàng hiểu sơ vấn đề.

- ngài ấy khẳng khái đòi đi theo bắt đắc dĩ mới phải để ngài ấy đóng giả hộ vệ của ta... tiếp đó lại bắt cóc nhằm vì tưởng ngài ấy là sứ giả... sau khi biết nhầm thì không giết mà trái lại còn đối đãi như thượng khách... hiện bị giam lỏng tại nơi khác...

Mặc liên gật nhẹ,nhận xét trọng tâm.

-có được con tin giá trị thế trong tay...Bắc kỳ coi như một nửa thất thế...

Huyết vân im lặng,vương gia có cân lượng thế nào trong lòng hoàng đế Bắc kỳ hẳn là người rõ hơn ai hết.

Mặc liên thấy hẳn lâm vào trầm tư thì cất giọng thông báo.

-công chúa của Nam hoa đã tới thành Kha lương từ lâu...trung tướng nam hồ kỳ Tử Lam với 3 vạn Hắc phong kỳ ở ngoài thành 100 dặm dựng trại... còn thân chinh tới yết kiến thành chủ lấy danh nghĩa là sứ giả Đông hải,thay mặt hoàng đế muốn liên hôn với Nam hoa,chính là muốn lấy công chúa Mộ dung tuyệt không...bên Nam hoa chưa có câu trả lời...

Huyết vân cười nhẹ,thần sắc vẫn tái nhợt,nhìn giống hệt một người bệnh lâu ngày không được tiếp xúc với nắng.

-nếu muội diệt được toàn bộ Hắc phong kỳ,đến lúc đó...Nam hoa càng khó đưa ra được câu trả lời...nếu không ưng thuận...coi như cùng Bắc kỳ tuyên chiến với Đông hải,mà ưng thuận thì có khác nào con rùa rụt cổ...sẽ là đề tài để mọi người đàm tiếu trong lúc trà dư tửu hậu...

Mặc liên lại chuyển đề tài.

-Tây hoàng đang rục rịch hành quân...chia làm 2 hướng...một về thành Kha lương...2 là hướng về huyết ma trận...

-cũng đến lúc rồi...để xem “tên đó” chôn vùi Tây hoàng thế nào?

Huyết vân cười dường như càng tươi nhưng gương mặt vẫn tiều tụy,xanh xám như một cái xác mới chết mà biết cử động.

Sáng hôm sau,Tổ như kinh nghi nhìn thần sắc hẳn trông vô cùng thảm tệ,nhưng Huyết vân vẫn đi đứng nói năng bình thường nên nàng ta cũng không dám quá bận tâm,một đường chuyển trú dẫn ra hoa viên.Từ xa đã nghe âm thanh vun vút của vũ khí giao tranh,đến gần liền thấy một màn quần chiến một chọi 4 vô cùng đặc sắc.

Chỉ thấy chính giữa vòng vây 1 nam nhân tuổi ngoài 30 mặc độc 1 cái áo đơn ôm lấy cơ thể to cao săn chắc,ngực áo cơ hồ phanh ra quá nửa lộ ra vòm ngực bánh mật bóng bẩy với những giọt mồ hôi lấm tấm.Hắn ta múa thanh đại đao nhẹ như không dễ dàng tả xung hữu đột công thủ những tên vây quanh.

Sáng ra tiết trời se lạnh,Huyết vân đứng ngoài vòng chiến nghe gió vù vù đi lại thổi mạnh tới mức cơ hồ muốn cuốn hẳn đi thế mà cách đó vài trượng cái đám chủ tớ đánh đấm hăng say tới mức mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

Sau khi gạt bay đám thuộc hạ ra xa,tên gia chủ mới quay ra nhìn Huyết vân,cười như càng thâm thúy hơn khiến hẳn muốn nổi hết da gà da vịt.

-Vân công tử,tôi qua ngủ không ngon sao?sáng ra thấy thần sắc công tử như rất tệ.

Tên gia chủ đứng sau tấm bình phong,lộ ra cái đầu,hắn đứng yên cho thị nữ thay y phục và làm vệ sinh cá nhân,riêng cái đầu thì ngo ngoáy quay sang hỏi.

Huyết vân cười nhẹ,từ tốn đáp.

-chỉ là chút bệnh vặt,qua một hai hôm nữa sẽ khỏi thôi.

-là vậy sao?

Khi bình phong được dẹp đi thì trên người gia chủ cũng được khoác một bộ cẩm y ngọc bào theo tay quý giá tinh xảo,gương mặt tinh anh đầy thần thái khi lộ hoàn toàn trái ngược một trời một vực với Huyết vân.Hai thị nữ kính cẩn dẫn đường tới một bộ bàn ghế đá,ăn sáng ngon lành dưới gốc cây cổ thụ đang từ từ trút lá già úa.

Gia chủ vừa nhâm nhả ăn sáng vừa bắt đầu câu chuyện.

-thật tiếc là Vân công tử không ăn gì được.Tay nghề trù sư trong phủ của bốn quân thật sự có thể sánh với ngự trù trong cung,hắn Vân công tử đã rất lâu không ăn đồ của quê nhà?

Huyết vân nghe thế cũng chỉ cười cười rồi đáp nhẹ.

-cô phụ hảo ý của quân gia tại hạ cũng áy náy.

-Vân công tử vì trị bệnh mà tuyệt thực bốn quân cũng không so đo.Vậy hôm qua Vân công tử gặp vương gia của mình,chẳng hay thấy thần thái người thế nào?

Hắn nhấp một ngụm nước trắng,lơ đãng liếc nhìn vườn hoa rộng bát ngát một vòng rồi mới khe khẽ đáp.

-được quân gia coi trọng,đôi đôi như tri kỷ,vương gia dĩ nhiên cảm thấy rất tốt,hắn sẽ sớm đến ngày vì quân gia mà giải bày ưu tư.

Gia chủ nghe thấy thế liền dừng ăn, nhìn hần càng kỹ lưỡng. Huyết vân cũng chẳng chút nao lòng khẳng khái đón nhận cái nhìn soi mói. Thấy biểu tình của hần như thế gia chủ liền khẽ cười, nói.

-vậy còn Vân công tử thì sao? thấy tướng phủ của bốn quân thế nào?

-thứ cho tại hạ kiến thức còn nông cạn, về mặt kiến trúc không rành rẽ... chỉ cảm thấy nơi này rất bề thế còn xa hoa hơn cả phủ của một quận vương, trong mỗi chi tiết vật dụng dù nhỏ nhất cũng đều hết sức tinh tế, tỏ rõ quyền uy đột đỉnh của quân gia... xinh đẹp mà lộng lẫy... quân gia thật biết cách tận hưởng.

Quân gia thùng thình đáp.

-đời người có được bao lâu... so đo tính toán chi chuyện miệng lưỡi thế gian...

Huyết vân bồi thêm

-người không vì mình, trời tru đất diệt...

-Vân công tử nếu đã nói vậy, có muốn sở hữu một phủ viện hoa lệ thế này?

-tại hạ nào đã có công lao gì mà dám to gan mơ tưởng.

-muốn lập chiến công, đối với Vân công tử mà nói nào tính là quá tầm tay...

-quân gia quá lời, tại hạ chỉ là hạng phàm phu tục tử, không dám múa rìu qua mắt thợ.

Từ hồng cười lạnh, giọng âm trầm vang lên.

-Vân công tử còn không tính là thợ sao? trận pháp diệt gọn ghề 1 vạn hắc phong kỳ của phó tướng Từ ngọc, làm bốn quân thất kinh, khiến thế gian hay tin mà kinh đảm, thực sự là danh chấn thiên hạ.

Huyết vân trong lòng cười lạnh, vẻ ngoài mặt vẫn tĩnh bơ, nhìn ngắm thiên địa luân chuyển trong tướng phủ.

-tội tại hạ lớn như thế không biết ý hoàng đế Đông hải quốc tính toán thế nào? ý của quân gia lại ra sao?

Từ hồng nghe thấy thế cười càng lạnh lẽo, tâm nói ta đây là muốn trăm đao từng xéo người, nhưng hoàng đế lại hạ lệnh chiêu dụ người ta mới phải nhẫn nhịn để lại cho người một mạng. Biết thân biết phận thì ngoan ngoãn nghe lời bằng không ta sẽ cho người sống không được mà chết cũng chẳng xong.

-hoàng đế luôn rộng lượng với người tài, chỉ cần Vân công tử trở thành quân sư của bốn quân, lập tức miễn mọi tội trạng ban thưởng hậu hĩnh...

Huyết vân lại lơ đãng đưa mắt nhìn không gian thoáng đãng, gió lạnh lạnh vi vu thổi qua những tán lá héo úa cuốn chúng nhanh chóng lao vào mặt đất. Những nụ hoa run rẩy trong cơn gió mát lịm, chỉ dám hé nở trên những cành cây khẳng khiu thưa thớt lá mọc khiến người nhìn vừa thấy liền muốn ngất về phòng cấm.

Huyết vân nhàn nhạt mở lời.

-hoàng đế đối với thần tử quả nhiên rộng rãi... chỉ mong tại hạ có phúc để báo đáp lại.

Gia chủ nghe vậy cười lớn.

-Vân công tử quả nhiên là anh hùng thức thời... sắp tới sẽ có chiến dịch lớn cho công tử trở tài, đến lúc đó mong công tử thể hiện hết bản lĩnh ra.

-đến lúc đó, quân gia chỉ cần nói một câu, tại hạ nào dám không tuân.

-Vân công tử quả nhiên là anh tài hào sảng, không cậu nệ tiểu tiết, dễ dàng chuyển chủ phò tá.

-quân gia chê cười, tại hạ chẳng qua cũng chỉ muốn có cuộc sống phú quý như bao kẻ tầm thường khác... Đông hải quốc hùng cứ một phương, được ngài đề mắt, trọng dụng là phúc tổ tam đời, có thể ngu ngốc từ chối, chính là có lỗi với bản thân.

-được nghe câu này của công tử bốn quân cảm thấy rất tâm đắc, thà phụ cả thiên hạ cũng không để thiên hạ phụ ta.

Sau khi từ giả Huyết Vân lại trở về phòng tự giam mình tới tận chiều muộn suy tính kế sách.

Thành thật mà nói hiện giờ Huyết Vân không thể lấy cứng đối cứng, phạm làm việc gì đều lấy đại cục làm trọng tránh để tên Từ hồng nảy sinh nghi kỵ.

Nhưng cái tên Từ hồng đó quả nhiên không đơn giản như bản tính dễ dãi bề ngoài... tên đó chắc chắn đang giăng lưới, mà mỗi nhử... có lẽ chính là vương gia Tư không.

Trời chiều chạng vạng Huyết Vân bảo thị nữ Tổ như dẫn đường cho mình tới gặp Tư không công tử, lúc tới sảnh đường của tòa lâu lại được thị vệ cho

hay vương gia đang cùng quân gia ăn cơm tối.

Huyết vẫn đứng thất thần mất mấy giây sau đó bình thân nói bản thân sẽ ra chỗ hoa viên chờ, không cần phải báo cho quân gia hay Tư không công tử biết.

Huyết vẫn ra bàn ghế đá nơi hoa viên, ngồi dưới gốc cây ngân hạnh chống cằm ngắm trăng tròn trên cao đang lung linh tỏa sáng, thị nữ Tô như yên lặng đứng phía sau một lúc chợt ngập ngừng đưa ra gợi ý.

-Vân công tử chẳng hay biết gảy đàn tam thập lục?

Huyết Vân đưa mắt nhìn tòa lầu cao vút, lơ đãng trả lời.

-một chút.

Một lát sau Tô như đưa tới một cây cổ cầm quý giá. Huyết vẫn nhìn nó một chút rồi mới từ tốn vươn những ngón tay xanh xao gảy gò lướt nhẹ lên.

Tiếng đàn phất chốc vang vọng khắp khu vườn, vươn lên thính không, bám vào những tầng mái lưu ly cong vút, rồi leo vào được tầng 7.

Tầng 7, có 2 nam nhân đang thông thả dùng bữa tối, một người nói nói, một người nghe nghe, đột nhiên, có âm thanh xa xôi nhưng quen thuộc vọng tới.

Nam nhân mặc bạch y dùng đũa, hơi nghiêng đầu lắng nghe... bản nhạc này... hình như đã từng nghe ai đánh rồi thì phải... là ai?

Không phải chính là khúc nhạc Vân gảy cách đây ít lâu sao?... một khúc nhạc mang đầy tâm sự... có sự thông dong thành thoi, vốn đó mới là con người hẳn, giống như một thi nhân vui cảnh điền viên, không ưu tư chẳng phiền muộn.

Có lúc lại trầm lặng mà gấp gáp, giống như tâm tình bất an, hốt hoảng của hắn...

Có đoạn lại dồn dập mạnh mẽ, giống như một con lốc muốn cuốn phăng mọi chướng ngại, muốn gạt bay những phiền não để đến với sự phóng khoáng hào sảng, đến với tự tại... giống như cơn gió tuyết lạnh lẽo quần vũ...

Những cơn gió tuyết mỹ lệ nhưng vô tình của Bắc kỳ... chúng luôn là nỗi ám ảnh của ngài... nhưng nó cũng gắn liền với hình ảnh quê nhà... nó là sự khao khát ước vọng của ngài.

Khúc nhạc mới này Vân đã đặt tên cho chưa?

Ai đang gảy đàn?

-Tư không? Tư không?

Tư không quay ra nhìn nam nhân có đôi mắt hoa đào trước mặt. Nam nhân này ngày 2 bữa tới dùng cơm với ngài, mỗi câu nói quan tâm, mỗi cử chỉ săn sóc đều vô cùng tự nhiên như thể đã đối đãi thân tình như thế từ lâu với Tư không rồi.

Tư không nói.

-ngài nghe thấy gì không, có ai gảy đàn thì phải?

Từ hồng cũng nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên nghe được thứ âm thanh trong trẻo ngân nga của đàn tam thập lục xa xôi vọng lại.

Tư không đứng lên, dời bàn ăn, vươn tay vén rèm lụa ngăn giữa 2 gian, tiến tới bên khung cửa sổ lớn, âm thanh từ phía dưới vươn lên càng rõ ràng. Phía sau Từ hồng cũng lục đục bám theo, cả 2 yên lặng lắng nghe khúc nhạc đang không ngừng vẩn vút vào không trung, lưu chuyển bên tai như một thứ âm điệu thanh thuần của thượng thiên khiến lòng người mơ hồ bị cuốn theo lúc nào chẳng rõ.

Ánh mắt 2 người tìm nguồn phát ra âm nhạc phía dưới, ẩn hiện dưới những tán cây lùm hoa che chắn, dưới những ngọn đèn lồng hư ảo, hình ảnh không rõ nét về một người ngồi gảy đàn, kẻ bên còn có một nữ nhân.

-xem ra hắn không chỉ đơn giản là y sư của vương gia... cầm nghệ trác tuyệt như thế... thật khiến người khác hâm mộ.

Từ hồng bên cạnh nhàn nhạt nhận xét, vương gia bấy giờ mới lại quay ra nhìn gia chủ, nhẹ cười rồi cứ thế trở lại bàn ăn tiếp chỗ cơm đang dở.

Từ hồng ngẩng ra một chút nhìn ngài dời đi, lại cúi đầu nhìn nam nhân phía dưới đã ngừng gảy đàn... trong đầu lưu chuyển tính toán.

Sau một hồi lâu ngồi thưởng trà ngắm trăng vịnh thơ bên cạnh chậu Cẩm tú cầu thật lớn đang chum chim những nụ hoa be bé phớt hồng, gia chủ hải lòng ra về.

Trăng rằm trên cao vẫn ôn nhu như nước, dịu dàng lan tỏa thứ ngân tinh lỏng lánh như dệt những sợi tơ bàng bạc giăng vào không gian.

Tiếng của một nam nhân vang lên sau lưng khiến Huyết Vân hơi giật mình quay lại nhìn.

- Vân công tử, trăng thanh gió mát, gảy đàn nơi này thật lý tưởng a!

Huyết vân từ tốn đứng lên thi lễ, thị nữ Tố như cũng lật đặt làm theo.

-Được rồi, bốn quân cũng không lỡ làm mất thêm thời gian của Vân công tử.

Nói xong liền bỏ đi, Tố như mau chóng dẫn đường cho Huyết Vân trở lại tòa lầu, hắt một đường đi lên còn nàng ta ngoan ngoãn đứng chờ phía dưới.

Trên cao, nguyệt đã lên tới đỉnh điểm, từng cơn gió lạnh lẽo thổi tung bay những tấm lụa mỏng manh khiến Tư không rung mình, ngài dặn 2 thị nữ để Vân lên tầng 10 sau đó chậm rãi bước lên bậc cầu thang.

Khi Huyết vân lên thì được thị nữ cho hay ngài đang ở tầng trên cùng.

Cầu thang dẫn lên tầng trên cũng được chia làm nhiều gian nhỏ với những tấm rèm lụa mỏng manh trắng muốt rủ từ trần xuống nền nhà làm vật ngăn cách, có rất nhiều giá cắm nến nhưng hiện chỉ được thắp mấy cái, mờ mờ nhận ra đây là tầng để tắm rửa.

Đi đến tầng trên cùng ... đầu tiên là tấm rèm lụa mờ mờ lay động để lộ bóng hình một người đang ngồi đối diện Huyết vân, ánh mắt tinh thuần sáng trong. . .

Huyết vân vén rèm bước tới, trong đôi mắt đẹp của người trước mặt không còn sự mờ lung mê đắm nhưng sức quyến rũ của ngài không hiểu sao vẫn lan tỏa mãnh liệt đối với hắn khiến bước chân khựng lại.

Huyết vân nhìn cặp mắt thanh thuần vốn dĩ, cười nhẹ, người đối diện cũng cười theo, dường như cả 2 không còn bị những sợi tơ rối rắm cuốn lấy, trở lại là đôi chủ tớ hòa thuận như trước kia.

Tư không rót cho hắn cốc nước lọc, thân tình hỏi.

-sao trông thần sắc của người càng tệ hơn vậy?

Hắn chỉ cười cười, nói vấn đề khác.

-vương gia, mấy ngày nữa có biến, chúng ta sẽ rất nhanh rời đi chốn này.

Tư không hơi kích động một chút.

-thật sao?

Huyết vân gật nhẹ khẳng định.

-thần đã liên hệ được với người bên ngoài, mấy ngày nữa 2 vạn kỵ binh Bắc kỳ sẽ tới, không những thế Tây hoàng cũng trợ giúp chúng ta.

-tốt quá! Nhưng sao Tây hoàng lại tự đi tìm đường khó cho mình vậy? bây giờ ta còn không nắm chắc bên phía Nam hoa còn muốn liên hôn nữa hay không?

-không cần phải lo lắng, Nam hoa nhất định vẫn sẽ gả công chúa cho ngài, còn về phần Tây hoàng, thần có vị bằng hữu quyền cao chức trọng bên đó tương hỗ. Vương gia của ta, mọi chuyện rồi sẽ ổn thỏa.

-lại là bằng hữu, người từ lúc nào có nhiều bạn tới vậy?

Hắn cười càng nhẹ, đôi mắt lấp lánh tinh quang, nhìn Tư không cực kỳ âm ập.

-dù ít liên lạc nhưng thần có rất nhiều huynh đệ sinh tử.

-... vậy sao!

-phải rồi, có thể cho thần mượn một vật giá trị của ngài không?

Vương gia không cần suy nghĩ nhiều, gần như gật đầu ưng thuận ngay tức thì.

-được...

Nói rồi Tư không tháo chiếc nhẫn cẩm thạch xanh thẫm được đeo ở ngón cái trao cho hắn, dưới ánh sáng của ngọn đèn cầy như ửng hồng, nhìn rất ma quái. Đây là chiếc nhẫn to bản, mặt có khắc ký tự nổi để đóng dấu lên thư tín và có vô số ký tự cổ khắc tinh tế ở mặt bên trong. Hoàng đế Bắc kỳ ban khi ngài đủ tuổi tham chính, nó có quyền lực tương đương với ngọc bài hoặc ngọc ấn của vương gia.

-thần cần có vật này để đưa cho bằng hữu, có nó làm tin thì mới sai khiến được 2 vạn kỵ binh Bắc kỳ.

-lại là bằng hữu nào?

-chính là cái người có khả năng thao túng trận pháp cao minh hơn thần.

Hắn lại cười hiền hòa, đối với những người Huyết Vân tin tưởng, những chuyện có thể nói tuyệt không cần giấu diếm.

-...là, người đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Gần Trong Gang Tắc, xa Xôi Ngàn Trùng.

Phía ngoài cửa sổ lớn để ngỏ, vầng trăng tròn vành vạch lung linh lan tỏa thứ sáng sáng hư ảo, từ trong thính không, một bóng dạ hành lao vào.

Người đến là một nữ nhân, khuôn mặt mộc để lộ dung nhan thanh lệ, thần khí lãnh tình lan tỏa làm người nhìn bất giác không lạnh mà run.

Nữ nhân thông thả bước lại gần, lơ đãng nhìn 2 nam nhân, cất chất giọng khô khan cứng ngắt.

-nghe danh vương gia Bắc kỳ đã lâu, bây giờ mới có cơ hội tương kiến chính thức, quả nhiên lời đồn không sai.

Vương gia nhìn Huyết vân, thấy hắn vẫn trấn định bình thản như không. Chẳng những thế gương mặt nhìn nữ nhân đó càng ôn nhu hơn lúc nào hết khiến tâm Tư không chẳng rõ là đang căng thẳng hay trĩu nặng.

Ngài vẫn ngồi yên, nhìn nữ nhân, từ tốn đáp lời.

-bổn vương cũng chỉ giống như bao người bình thường khác, có thể có tiếng tăm gì mà đến cả nữ nhân trung nguyên biết tới.

Nữ nhân thông dong đáp, mắt hơi liếc nhìn Huyết vân.

-có người ví vương gia giống như những bông tuyết, bay lác đác trong ngày ngập nắng...

Câu nói vừa dứt, gương mặt Huyết Vân không hiểu sao lại ửng hồng, nàng ta thấy thế lại thêm.

-ta tin trên đời này có nam nhân tinh khiết đơn thuần như thế...cho nên đêm nay lại cố tình tới gặp vương gia.

-nghe cô nương nói thế thì có vẻ là đã từng gặp qua bổn vương rồi?

Nàng ta thật thà gật nhẹ, nói tiếp.

-đích thực có gặp qua vương gia cách đây đã lâu, lần đó ta tới thăm huynh ấy, nhận tiện lên đi coi ngài...

Nói đến đây, bây giờ Huyết Vân mới tham gia câu chuyện, quay sang giải thích với Tư Không.

-vương gia, nàng ấy là sư muội của thần, cũng chính là người có tố chất bẩm sinh thao túng ma pháp trận đồ trăm năm hiếm gặp thần nói lúc trước.

Nói xong quay ra bảo với nàng.

-Mặc liên, muội lại đây ngồi đi.

Vương gia quay lại, nhìn Mặc Liên với con mắt khác, khách quan đánh giá trên dưới, chỉ cảm thấy đó là một cô nương tuổi ngoài 20, toàn thân tỏa ra khí chất thanh lãnh cao xa, không giống nữ nhân tầm thường.

Nàng giống như cái cây, thích chỗ lạnh lẽo nơi vách núi cheo leo, ở nơi đó, hoa sẽ lặng lẽ nở, tao nhã và duyên dáng nhưng lại xa cách ngàn trùng.

Huyết vân đưa cho Mặc liên 2 lá thư cùng chiếc nhẫn, rồi ngồi lại bàn hỏi han qua lại tình hình.

Doanh trại nơi quân Bắc kỳ nửa đêm bị tập kích giờ chỉ còn là đồng tro tàn của trận hỏa hoạn, bọn thuộc hạ của nàng đã bó tay trong đồng đồ nát đó tìm xác người mang đi chôn cất từ tế.

Huyết ma trận do Huyết Vân tạo ra có lẽ cần phải giải, tên tả tướng tây hồ kỳ Từ Hồng e rằng sẽ không ngu xuẩn dẫn quân vào khu vực gần trận đồ đó nữa.

Trong khoảng thời gian tới Mặc liên sẽ không đến đây nữa, nhưng dĩ nhiên mọi việc vẫn có ẩn vệ thường xuyên tới liên lạc.

Đang bàn đại sự đột nhiên Mặc Vân hỏi một câu ngoài luồng.

- Vân huynh, mặc ngọc đâu sao không dùng?

Huyết vân lập tức đứng hình, vương gia cũng tức khắc nhìn sang hắn.

- sắc mặt huynh hôm nay còn tệ hơn hôm qua, chứng tỏ huynh không dùng tới mặc ngọc... nó đâu?

Huyết vân đứng lên, bình tĩnh nói.

- Mặc liên, chuyện đó không quan trọng.

Nàng cũng đứng lên, chất giọng hơi bất bình.

- không quan trọng! xem thần sắc huynh không có mặc ngọc e là chẳng trụ nổi tới 3 ngày!

Vương gia lấy sợi dây ngọc, chìa ra, 2 người quay lại nhìn, Tư không khó khăn mở miệng.

- mặc ngọc, phải nó không?

Mặc liên quay ra nhìn Huyết Vân, khó hiểu, vẫn.

- sao đưa cho vương gia?

- ngài ấy trúng độc!

- độc gì? vẫn chưa giải xong?

- Tên Tư hồng cho người hàng ngày bỏ độc vào đồ ăn thức uống của vương gia lên phải luôn mang theo bên mình.

- cái gì?

Vương gia kinh nghi vấn, ngài tuyệt không thể tin được cái tên luôn đối xử ân cần tử tế lại nhẫn tâm hại ngài.

- Vân, lời người nói là thật?

Huyết vân không trả lời vương gia, nhìn Tư không một chút rồi kéo Mặc Liên đi ra xa, đuổi khéo.

- Mặc liên, giờ muối về đi, có gì chúng ta nói sau, được không?

- cũng được, nhưng huynh phải cầm mặc ngọc của muối.

Dứt lời Mặc Liên tháo sợi dây đeo trao cho Huyết Vân, nhưng hắn đẩy lại, từ chối.

- muối cũng sắp phải lập trận pháp, ta sao có thể dùng chứ!

- huynh quên muối bẩm sinh thể trạng mệnh âm, thích hợp để luyện trận đồ hay sao? hơn nữa, huynh vì vương gia trúng độc mà không màng tới sinh mạng bản thân đưa ngọc cho ngài ấy dùng, muối cũng có thể vì huynh sắp mất mạng mà không cần tới nó.

Sau câu nói thẳng thắn kia, Huyết Vân ngây ngốc nhìn nàng, đầu óc tạm thời trống rỗng không biết phải xử trí ra sao. Mặc Liên lạnh lùng bổ sung thêm.

- đổi lại là huynh, huynh cũng sẽ vì muối mà, phải không?

Mặc liên vẫn, rồi dừng lại một chút để cho Huyết vân tiêu hóa nội dung, sau đó lại tiếp.

- dù là ai trong 9 người chúng ta cũng sẽ làm tương tự, đúng không?

Bấy giờ Huyết vân mới khẽ khàng gật nhẹ nhưng nàng lại vẫn một câu khiến hắn đứng hình tiếp.

- 9 người chúng ta quen thân mấy chục năm tình cảm còn hơn huynh muối ruột thịt, thế nhưng, huynh vì sao lại đối với vương gia nặng lòng tới vậy? huynh đừng quên... vương gia chỉ là quân cờ để chúng ta lợi dụng...

Mặc liên thân nhiên nói, rồi lặng yên nhìn phản ứng của Huyết vân, một lát sau mới thêm.

- rồi sau này chân tướng phơi bày... người đau khổ nhất chưa chắc là huynh đâu... muối thấy gã Tư hồng đối với vương gia không tệ, chi bằng...

- đừng nói nữa...

Huyết vân gằn giọng, gương mặt tối sầm lại cơ hồ đang kìm nén xúc cảm. Mặc Liên vẫn đứng đung nhìn hần, lại một lúc sau chất giọng bình thản mới vang lên.

-huynh...không buông bỏ được?huynh định đưa ngài ấy về Bạch liên sơn?sau đó phong tỏa mọi thông tin?làm vậy ngài ấy sẽ yên ổn được cả đời?

-được đến đâu hay đến đấy...

-ngài ấy đáng để huynh phải lao tâm khổ tứ tới vậy sao?có thể che dấu được bao lâu?...cuối cùng ngài ấy chỉ càng hận huynh nhiều thêm...

-liên muội,đủ rồi...

Huyết vân mệt mỏi nói,gương mặt thể hiện nhiều tâm tình phức tạp.Hắn vốn hay suy nghĩ,nên nhiều khi tự tạo áp lực thêm cho bản thân,dù biết rằng mọi sự phải tùy duyên,thuận theo tự nhiên.Hắn luôn cố gắng sống và làm theo như vậy,nhưng có những việc không phải cứ mình muốn thế nào thì có thể làm như thế đó.Có những chuyện biết là không được nhưng lại không thể làm khác...đã không còn đường để quay lại rồi...

Thánh nữ,rốt cuộc người vì có gì lại điều ta tới thân cận với Tuyết sơn mà không phải là kẻ khác?

Huyết vân quay ra nhìn vương gia,chất giọng nhẹ như phiến lá trôi lênh đênh trên mặt hồ,lại sâu lắng tựa phù sa trong lòng sông.

-hận cũng được,không sao cả...

Mặc liên nghe thấy vậy thì chỉ còn biết thờ dài,rời nàng đặt sợi dây ngọc vào tay Huyết vân,sau đó tung người bay đi.

Trong căn phòng rộng lớn chỉ còn lại 2 người,vương gia vẫn ngồi tại chỗ cũ,hắn thì đứng ở nơi thật xa.

Chuyện của 2 người đó tạm gác lại giờ nhắc tới sự kiện thăm sát trong khu rừng gần Nam cung sơn trang.

Đêm hôm đó đám người áo tím nhanh chóng lòi mấy chục cái xác ra khỏi lớp đất khô hanh rồi vội vã đưa đến núi Mây,tới tận ngoài khu rừng đào bao vây tứ hợp viên của lão quái độc tiên y liền có người ra đón vào.Lại trải qua nhiều ngày điều trị cùng tinh dưỡng,đám hồng y đó cũng hồi phục bảy tám phần.

Thuốc lão quái độc cho bọn họ uống là một loại độc có được tính làm tê liệt mọi cơ quan cảm giác, khiến tim như ngừng đập và lão ngừng hoạt động.Bọn họ rơi vào trạng thái chết giả 12 canh giờ và cần uống thuốc đó trước khi hành sự 2 canh giờ để phát huy đúng thời điểm.

Gần 50 tên nằm chèn chúc trong biệt viện vốn rộng rãi của lão nhân gia,sau khi đỡ bệnh cả đám lại lập tức khởi hành,mặc từ y được chuẩn bị sẵn và theo như lời tiểu Hoa nói thì chủ tử đang trên đường tới biệt viện Minh kính.

Minh kính là một trong số vô vàn biệt viện của Huyết hải giáo,nằm rải rác khắp tứ quốc,từ thời kỳ thánh nữ ra ngoài lang bạt đã bắt đầu thu mua tu sửa,để tiện bề nghỉ ngơi làm việc khi có chuyện cần tới địa phương đó.

Người còn ở lại có Hải đường đang trau dồi thêm dược liệu và phụng bồi bên cạnh có thanh y khuynh quốc khuynh thành đợi Bạch linh luyện xong cùng một đám từ y.

Nhắc tới đám từ y này,tên cầm đầu lại chỉ là một cậu nhóc khoảng 14 với khuôn mặt đẹp như trăng rằm cùng khí chất linh động tựa Kim đồng bên Quan âm.Thật giống viên bảo ngọc hoàn hảo hiếm có khiến kẻ ngắm nhìn nhất thời ngây ngô tới mức quên đi cả bản thân.Mà cái người đang ngốc lảng lảng nhìn mỹ thiếu niên ngồi vắt vẻo trên cây hoa thụ nhắm mắt dưỡng thần là Hải đường nhà ta.

Nàng mới từ trong rừng về,trên lưng đeo một cái giỏ đựng thảo dược bên cạnh còn có tiểu muội từ a Lan đang đắm đuối nhìn còn mát hơn cả Hải đường.

Đột nhiên người trên cây bất thành linh nhảy xuống,cười tươi hơn cả đám hoa đào đang bay bay khắp chốn.

-Đường tỷ!

Nàng lại mê mẩn nhìn một trận cuối cùng chép miệng cảm thán.

-ta nói a tiểu Hoa,đệ đừng có gặp ai cũng cười toe toét như thế,để gây tội lỗi lắm.

Nói rồi Hải Đường đảo bước,người được gọi là tiểu Hoa chính là Huyết hoa 1 trong 9 trưởng lão của Huyết hải giáo.Cách đây mấy ngày sau khi tiểu Hoa tiễn đám Mặc liên,Mặc vân nửa đường thì quay trở lại núi Mây,sau đó theo kế hoạch của Mặc phong đi tác động tới Không Sơn phái và nhóm lâm tặc.Mọi chuyện đều tiến hành thông thuận,cận kề không chút sơ hở,bảo đảm không thể tra ra.

Tiểu hoa vui vẻ đi sóng bước bên nàng,gương mặt khả ái vô ngần như phát ra lân quang,để dành để người ngoài nhìn thấy ánh sáng hạnh phúc trong con người mỹ thiếu niên đang không ngừng lan tỏa xung quanh

-Đường tỷ yên tâm,không phải ai đệ cũng thân thiết đâu.

-nhưng chẳng phải lúc vừa mới giáp mặt đệ đã lao tới ôm cứng ta hồi lâu,3 hồi thì cười 4 hồi thì khóc,Phong ca phải mất một lúc mới kéo đệ ra,làm ta

vừa lo vừa sợ, chẳng hiểu gì cả.

-tại Đường tỷ quá khác biệt, chính là vừa gặp liền cảm thấy thân thiết a.

-đệ đừng làm ta cảm thấy thụ sủng nhược kinh.

-tỷ nên tập quen dần cảm giác này đi là vừa vì về sau sẽ còn nhiều người nữa xuất hiện, xúm xít lấy tỷ làm trung tâm.

-à, thật sự thì ta thích đứng bên lề xem náo nhiệt của người khác hơn.

Khi đám Hải đường bước vào tiền sảnh liền thấy lão nhân gia đang tiếp chuyện một vị khách, bên cạnh còn có phụ tử Trần thị phụng bồi. Khách nhân quay ra nhìn, sau đó gương mặt liền xuất hiện kinh nghi mà vẻ mặt của tiểu Hoa lập tức cũng trở lên kém tươi.

-tiểu quý chết tiệt.

-a đầu thối!

2 người cơ hồ thốt ra cùng lúc, mọi người tức thì lần lượt nhìn 2 người.

-tiểu Hoa đệ quen cô nương đó?

Hải đường quay sang vấn, lão nhân gia cũng hỏi khách nhân của mình.

-Liên nhi, cháu quen tiểu tử này?

Người được hỏi là một nữ nhân tuổi tầm 18, khuôn mặt tú lệ, toàn thân toát lên thần thái linh động cùng tươi tắn. Mặc một bộ hồng y nhìn rực rỡ như một đóa hoa nở giữa trồn u mê hắc ám khiến cho người ta bất tri bất giác bị cuốn hút. Nàng chính là Nam cung u liên.

Chuyện là mấy bữa trước tiểu Hoa dẫn đám thuộc hạ xuống thị trấn dưới chân núi Mây mưa ít vật dụng thì phát hiện một đám người đang dò hỏi tin tức về phái Không sơn, sau đó khi trở về lại cố tình đi đến khu vực của toán sơn tặc đã bị bỏ hoang quả nhiên liền phát hiện nhóm người hồng y lớn vồn điều tra.

Tiểu hoa báo một nửa đám thuộc hạ mang đồ về trước, số còn lại âm thầm bám theo bọn hồng y bí ẩn đó.

Sau một hồi tìm kiếm không kết quả bọn chúng buộc lòng di chuyển dẫn đám tiểu Hoa tới gặp tên thủ lĩnh.

Bây giờ đang tầm chạng vạng, đám tử y núp sau mấy bụi cây rậm rạp, dù cách một khoảng khá xa nhưng vẫn cẩn thận dấu khí và nhìn khẩu hình bọn hồng y bàn luận để đoán mò xem chúng đã biết được đến đâu rồi.

Sau một hồi báo cáo tình tình bọn thuộc hạ hồng y di tản, chỉ còn người thủ lĩnh đứng trầm ngâm một lúc rồi cũng bỏ đi. Tiểu Hoa báo bọn thuộc hạ về còn bản thân thì bám theo.

Thân pháp di chuyển của người này nhìn vô cùng quen thuộc, là Thượng thảo phi thiên của Mặc Liên đây mà. Trình độ cũng đạt đẳng cấp không tồi nhưng so với Liên tỷ đương nhiên vẫn kém một bậc. Tuy nói cách biệt không đáng bao nhiêu nhưng để tiểu Hoa bám theo mà không bị phát giác thì cũng đòi hỏi cậu ta phải phát huy tối đa thực lực.

Trời nhanh chóng tối đen như mực, chân nhẹ điểm lên ngọn cỏ lấy chút phản lực lao đi vun vút, đột nhiên người phía trước đổi hướng, rồi tiểu Hoa nhanh chóng nhận ra phương hướng này là dẫn tới đâu.

Hướng tới khu đào thụ?

Tiểu hoa vội vã tăng tốc vọt lên chặn đường.

Mượn ánh trăng tròn lung linh tỏa sáng trên cao, 2 người đứng đối diện cách nhau 1 trượng nhìn đối phương mà tựa mộng bao trùm.

Nữ nhân khoảng 18, gương mặt thanh lệ, đặc biệt là đôi mắt toát lên vẻ thông minh linh lợi cùng nụ cười tươi tắn nhưng đầy giả hoạt, khiến tâm vừa nhìn liền bị cuốn hút vào. Toàn thân mảnh mai mặc hồng y đỏ tươi như huyết, trông càng ấn tượng. Nữ nhân nhìn cậu, đôi mắt rực sáng đẹp tựa viên dạ minh châu hoàn mỹ, nụ cười như càng ẩn chứa mưu mô.

Mỹ thiếu niên đó gương mặt mình điểm như trăng rằm, mặc bộ tử y đứng yên lặng nhìn nàng trông tựa một vị tiểu thần tiên theo bên đức phật.

Thiếu niên tĩnh lặng nhìn nữ nhân, thần thái bình thản cùng đôi mắt an tường nhìn không ra tuổi tác là 14 non nớt mềm mại hay đã trưởng thành chín chắn can trọng.

Thiếu nữ sau vài giây mắt hờn liền nhoen miệng cười tươi tỉnh.

-vị tiểu ca này, đêm hôm lại chặn đường bốn cô nương, có ý đồ gì vậy?

Mỹ thiếu niên nhàn nhạt mở miệng, giọng nói thanh nhẹ giống như một ngọn gió lạnh lạnh vuốt ve tâm can người ta.

-khu vực quanh đây có cạm bẫy, thỉnh cô nương đi đường khác.

-ta đương nhiên là biết.

Dứt lời nữ nhân đó bước tới vài bước, thiếu niên cũng bước tới vài bước, kéo khoảng cách đôi bên gần hơn.

-cô nương vẫn lên đi đường khác an toàn hơn.

Nàng ta cười, âm thanh khanh khách trong veo vang lên.

-một cô nương đêm hôm đi lại trong rừng hiển nhiên phải tự tin vào công phu bản thân, chuyện nhỏ đó chẳng làm khó bản cô nương.

Nói rồi nàng ta lách người đi tiếp, thiếu niên lại bướng bỉnh ngăn cản, cất giọng.

-cô nương, khu vực này cấm người lạ xâm phạm.

Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt thiếu niên hồi lâu, cảm thấy bất khả tư nghị.

-bản cô nương cũng biết điều đó...ngươi rốt cuộc là ai chứ?

-ta đương nhiên là người của trang viên Bách lý đảo.

Nữ nhân đó dạo một vòng quanh thiếu niên thấp hơn bản thân nửa cái đầu, xăm xoi từ trên xuống dưới sau đó đột ngột vọt bỏ chạy, thiếu niên lập tức đuổi theo.

Một màn rượt đuổi cùng giao tranh gay cấn bắt đầu, vũ khí của cô nương đó là những cái boomerang được làm từ ngà voi cầm vừa tay, lần lượt được lém về phía thiếu niên rồi lại cua một vòng trở về với chủ nhân. Thiếu niên chỉ một đường né tránh, khi tiếp cận gần mới dùng cây cung ngà voi đối kháng với 2 cái vũ khí hình chữ V của đối thủ.

2 bên dừng lại đánh qua đánh lại, vừa động thủ vừa động khẩu, ngôn từ chẳng còn kiêng dè nề nang.

Cứ thế người đánh ta thủ, người nặng một câu ta cũng trả một câu.

-ngươi từ lúc nào trở thành người của trang viên Bách lý đảo, lại dám lừa bản cô nương.

-ta có phải là người của trang viên hay không lại còn cần ngươi giám định? lừa ngươi thì đã sao? chẳng lẽ ngươi mới là người của trang viên?

-bản cô nương chính là người của trang viên Bách lý đảo, ngươi vốn không phải lên không biết ta.

-tức cười bộ cứ ngươi nói phải liền chính là phải, ngoan hiền liền rồi đi cho ta.

-ngươi mới tức cười, nói rồi đi ta liền rồi đi? ta càng muốn tiến vào coi sao!

-a đầu thối, ta vốn không thích đánh nữ nhân.

-tiểu quý chết tiệt, ngươi tưởng ta ham bắt nạt con nít lắm sao?

-xem thường con nít mà để ta đánh bại thì mất mặt lắm đó.

-coi thường nữ nhân mà để ta đánh bại thì ngươi còn thể thảm hơn.

Náo động một hồi toán tử y của tiểu Hoa xuất hiện tương trợ, nàng ta thấy tình hình trước mắt bất lợi cho bản thân, rất thức thời mắng lại một câu cho bỏ tức rồi mới bỏ đi.

Một khi đã dả thảo kinh xà như thế ắt hẳn nàng ta còn quay trở lại.

Thế là để chuẩn bị sẵn sàng cho tình huống được nàng ta viếng thăm, tiểu Hoa sai đám thuộc hạ canh phòng nghiêm ngặt vòng ngoài khu rừng đảo. Hiện giờ đám hồng y đang trị thương vẫn chưa rời khỏi, nếu để yêu nữ đó biết được vậy thì không phải kẻ hoạch viên mãn đã đổ bể.

Cho nên dạo gần đây khu vực này thường xuyên xảy ra ẩu đả.

Tiểu hoa cũng hơi lo lắng việc nàng ta sẽ tìm thấy thân nhân của Không sơn phái hoặc của đám sơn tặc, mặc dù hẳn đã điều người áp tải bọn họ đi xa cả ngàn dặm.

Cuối cùng cũng đến ngày đám hồng y rách nát đó cuốn gói, cái đám đó được khoác tử y hòa chọn cùng đám tử y của hắc, rồi một vụ kịch chiến lại diễn ra như thường lệ nhưng lần này có một nhóm tử y nhân cơ hội lộn xộn liền đảo thoát thành công.

Sau đó,hắn không cần phải cho người trấn giữ nữa,muốn vào liền cứ vào đi,vì thế mới có màn gặp mặt bất đắc dĩ đó.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Thiên Nguyên.

Giờ nhắc đến Vô danh,trước đó tiểu Hoa nói có người quan trọng cần gặp chàng ở Minh kính biệt viện,cho nên giờ chàng đã có mặt ở nơi này,dù sao cũng tiện đường về Bạch liên sơn.

Bây giờ khắp nơi đã vào mùa đông,trời khá lạnh,trên đường người dân đi lại hối hả,mua nhanh bán nhanh chỉ mong mau mau trở về căn nhà bé nhỏ nhưng ấm cúng.

Vô danh đang lững thững cưỡi ngựa trên đường đột nhiên từ xa tiến tới một nhóm người chặn lại.

Chỉ thấy đứng đầu là một tên ngoài 20 y phục đắt giá mặt mũi ngỗ ngáo,phía sau là đám gia nhân khí thế bặm trợn.

-tên to gan kia,dám cưỡi ngựa lớn chặn đường của bọn thiếu gia.

Thật là cái đám nhàn cư vì bất thiện,rõ ràng là dàn hàng ngang chặn đường chàng đi thế mà lại trắng trợn nói ngược lại.

Vô danh dừng ngựa để bọn chúng tùy ý bao vây xung quanh,tên hoa phục phú quý nhìn chăm chú Noãn Noãn với vẻ thèm thuồng.

-ngươi suýt nữa là tông vào bọn thiếu gia,khôn hồn thì xuống ngựa bồi tội,bằng không đừng trách thiếu gia đây ý đông ức hiếp.

Cái tên éch ngồi đấy giềng ngoác miệng ngạo lên.

-muốn gì?

Vô danh lười biếng nhả lời,thật không muốn dài dòng với đám súc trối gà không chặt lại ti toe phách lối.

-nể tình ngươi thức thời biết điều,để lại con ngựa này ta liền không tính toán với ngươi,thế nào?

Tên thiếu gia vừa nói vừa đưa tay chạm vào con ngựa,Noãn Noãn tức thì thở phì phò ra chiều không thích.

Vô danh mất lạnh liếc qua đám phé vật,tay cầm cương khê vung,con ngựa lập tức lồng lên đạp bay tên thiếu gia đi xa rồi lại điên loạn vung chân với đám gia nhân.Cả lũ nháo nhào bỏ chạy tới bên tên thiếu gia,dân chúng xung quanh đã bu đông lại xem náo nhiệt tự lúc nào.

-sao ngươi dám,có biết thiếu gia nhà chúng ta là ai không?thiếu gia là nhi tử của tri huyện đại nhân,ngươi thật rượi mồi không uống lại muốn rượi phạt.

Vô danh liếc cũng không buồn liếc,liền cứ thế vung cương phóng đi.

Noãn noãn là giống ngựa xích thố theo chàng mới 3 năm nay do Dạ Nguyệt tìm về.Noãn Noãn dài 1 trượng cao 8 thước toàn thân màu đỏ như lửa,tuyệt không có 1 sợi lông tạp,ngay đi ngàn dặm treo non vượt suối dễ dàng.Hơn nữa cặp mắt thon dài tuyệt đẹp với hàng mi nâu thẫm rủ bóng xuống đôi con ngươi đen nhánh tràn đầy linh khí,vừa nhìn liền cảm thấy là bảo mã hiếm có khó tìm.

Dạ nguyệt rất cuồng ngựa,cứ nghe ở đâu có ngựa quý là chạy tới đi lòng mua,chỉ cần vừa gặp liền thích thì bao nhiêu cũng bỏ ra,tuyệt không tính toán.

Số lượng mấy năm qua mua về cũng không nhiều,tìm được ngựa tuyệt phẩm thật khó khăn còn hơn đi tìm nhân tài.

Mua về được rồi lại mất công bỏ sức chăm bẵm thuần hóa,xong xuôi lại đem tặng bằng hữu.Nhắc đến bằng hữu cũng chẳng có mấy ai,quay đi quản lại cũng chỉ là đám trưởng lão trong Huyết Hải giáo.

Khi đến gần Minh Kính biệt viện thì cổng lớn rộng mở cho ngựa chàng phóng vào.

Vô danh xuống ngựa,đưa dây cương cho lão quản gia dắt ra chuồng,bên cạnh có một nữ nhân từ y thanh tao yếu điệu cung kính thi lễ.

-chủ nhân an khang!

-ừm,người đâu?

-Bẩm,đang ở tiền sảnh.

Nữ nhân y phục thanh nhã toàn thân cao thấp toát ra quy củ mực thước, tựa như một khuê nữ danh gia. Nàng trang điểm nhẹ nhàng, áo quần thướt tha, dáng dấp bước đi tựa như chậm rãi thực chất lại rất nhanh nhẹn.

- chủ nhân, vết thương ngài thế nào rồi?

- đã khỏe, người thì sao?

- đa tạ chủ nhân quan tâm, Mặc Vân rất tốt!

Mặc Vân là 1 trong 9 trưởng lão của Huyết hải giáo. Nàng tạm thời ở Minh Kính biệt viện vì có người cần bảo hộ.

Vô danh gạt nhẹ, bước chân vào tiền sảnh, bên trong có một đôi lão nhân đang ngồi, vừa nhìn thấy chàng cả 2 liền run rẩy đứng lên.

Mặc Vân nhẹ giọng giới thiệu.

- Đường đại nhân, đây là chủ tử của tiểu nữ

2 lão nhân chăm chăm nhìn chàng, gương mặt Vô Danh chưa biểu lộ gì hết, Mặc Vân lại tiếp.

- chủ nhân, Đường đại nhân đây hẳn ngài còn nhớ?

- nhớ, vẫn chưa chết?

Vô danh lạnh lùng thốt ra, 2 lão nhân nghe thấy thể thoắt té xỉu, Mặc Vân vội nói thêm

- Đường đại nhân vốn là nguyên lão tam triều làm tới chức thừa tướng, có ái nữ duy nhất là Nguyên phi của hoàng đế Cảnh Khang, có ngoại tôn duy nhất là tam hoàng tử Thiên Nguyên, cũng... tức là ngài...

Sau câu nói bình lời địa chấn của Mặc Vân, không khí tức thì trở lên đặc quánh, không ai nhúc nhích hay thở mạnh, chỉ có ánh mắt không ngừng cảm nhận nhau.

Cuối cùng, chàng đưa mắt nhìn Mặc Vân giống như cầu cứu.

Mặc Vân cười nhẹ, giải thích.

- chuyện này do tiểu Hoa nói a, mà những gì tiểu Hoa biết đều là do Phong huynh dặn a.

- dựa vào đâu?

Vô danh lạnh nhạt vấn.

- chủ nhân không tin Phong huynh?

Chàng gạt nhẹ xác nhận.

- ta tin, chỉ là... 2 lão nhân này dựa vào đâu tin ta là ngoại tôn của mình?

Bấy giờ tướng gia mới chậm chạp lên tiếng.

- trên người công tử đây có một vết bớt hình ngọn lửa ở sau lưng?

Vô danh nghe thế thì ờ người ra, bớt hình ngọn lửa? ở sau lưng?

- ta có thì sao? không có thì sao? trên đời này chẳng lẽ lại không có một người nữa cũng có bớt hình giống vậy? ngài không sợ bị gạt sao?

- gạt lão phu thì có lợi lộc gì, giờ lão phu đã là kẻ thất thế, một kẻ đang sống phải coi như chết rồi, có thể lợi dụng ta được gì chứ? hơn nữa, Thanh y thánh đã nhận định người là ngoại tôn của lão phu, lão phu liền cứ thế tin tưởng thôi.

- ngài là quan trọng triều, lại tin trọng thanh y thánh như vậy không phải rất vô lý sao?

- thanh danh của Thanh y thánh thế nào, ngay cả Cảnh Đế cũng không dám phát ngôn xằng bậy. Hơn nữa lão phu không tin trên đời này liệu còn có nhân nào sở hữu dấu vết đặc biệt đó.

- Đường đại nhân, ta còn chưa cởi áo mà, ngài nhận định hấp tấp như vậy không sợ sau khi được nhìn lại thất vọng?

- vậy thỉnh công tử cởi áo.

Đã đến nước này chàng cũng đành chiều lòng 2 lão nhân, phía sau bờ vai rộng, tấm lưng trần thon dài, ở vị trí Đại trùy quả thật có dấu vết như thế.

-thế nào?

Thấy 2 lão nhân im lặng hồi lâu, chàng sốt ruột lên tiếng vấn, chất giọng nhu mì của Mặc Vân nhẹ vang.

-Chủ nhân, có thể mặc áo lại được rồi.

Lời còn chưa dứt chàng đã kéo áo lên, chỉnh trang lại y phục sau đó quay lại nhìn 2 sắc mặt lão nhân.

-ta là ngoại tôn của 2 người?

Tướng gia khẽ gật nhẹ xác nhận, Mặc Vân lập tức diu 2 người ngồi xuống ghế, sau đó rót trà Thiết quan âm lần lượt vào 2 tách sứ thanh hoa, rồi đưa một tách cho Vô danh, nhẹ nhàng nói.

-chủ nhân, tuy hơi đột ngột nhưng ngài vẫn lên làm đại lễ để nhận lại người thân. . .

Vô danh nhìn Mặc vân, nhìn tách trà rồi chuyển ánh mắt tới 2 lão nhân. Nhìn nhìn 2 người đó hồi lâu chàng lại quay xuống nhìn tách trà, chất giọng nhu mì của Mặc vân khẽ vang.

-chủ nhân, bái kiến ngoại công đi a!

Nàng ta có cần phải cười tươi đến thế không? chàng phiến muộn ngắm song vẫn vờn tay đón lấy tách trà, khẽ hất vạt áo phía trước rồi quỳ 2 chân xuống. Dáng lưng vẫn thẳng tắp, chàng nâng cao đầu cung kính dâng tách trà về phía tướng gia bằng 2 tay, ngắc ngứ một hồi chất giọng khô khan cũng phải cất lên.

-bái kiến ngoại công!

Tướng gia mắt hoe đỏ, tay run run đón lấy, nhấp một ngụm nhỏ rồi gật gật đầu. Từ từ ngài đặt tách trà trở lại mặt bàn, bấy giờ mới mở miệng, giọng nghèn nghèn.

-Hảo, ngoại tôn của ta. . . Nguyên nhi của ta. . .

Vô danh nhìn nhìn lão nhân đã ngoài thất tuần, không biết phải nói gì mà dường như tâm lại muốn nói gì đó, cả người cũng bồn chồn bứt dứt. . . cảm giác rất áy náy.

Chàng áy náy?

-chủ nhân?

Tiếng nhỏ nhẹ của Mặc vân lại vang, chàng nhìn tách trà khác nàng ta đưa. . .

-bái kiến ngoại mẫu a, chủ nhân. . . bà chính là mẫu thân của Đường nguyên phi a.

Chàng từ từ đón lấy rồi hướng tới tướng gia phu nhân, dâng tách trà, ngập ngừng một chút rồi mở lời.

-bái kiến ngoại mẫu. . .

Bà cũng run rẩy đón lấy tách trà, nhấp một ngụm rồi đặt lại bàn, bấy giờ bà mới đứng lên tiến tới bên Vô danh đỡ chàng đứng dậy. Đôi mắt bà đầm lệ, môi mấp máy mãi rồi nghẹn ngào nói.

-Nguyên nhi. . . chúng ta hảo nhớ con, chúng ta hảo nhớ con. . .

2 bàn tay bé nhỏ nhăn nheo nhưng trắng trẻo của bà không ngừng ôm lấy 2 bàn tay to thô ráp của Vô danh vuốt ve. Đôi mắt bà nhìn chàng đầm đẫm như thể ngấm hoài không chán rồi lão tướng gia cũng đứng lên tiến về phía 2 bà cháu. Tướng gia đặt bàn tay lên vai chàng, nhẹ đập đập.

-Nguyên nhi. . . từ lúc ngoại tôn mất tích. . . mẫu thân của cháu. . . vì quá nhớ thương và đau lòng mà trở lên điên loạn. . . giờ đang ở trong lãnh cung. . . Nguyên nhi, ngoại công sẽ đưa cháu về kinh thành. . . lấy lại thân phận vốn dĩ thuộc về cháu. . .

Vô danh buột miệng vấn.

-khôi phục lại thân phận?

-hảo, chúng ta cần bí mật tới gặp thái thượng hoàng Cảnh Khang, nếu ngài biết Nguyên nhi còn sống. . . hẳn sẽ vô cùng cao hứng. . .

Tại biệt viện Minh Kính, Thiên Nguyên sống trong tình thân mấy ngày cảm giác lạ lẫm nhưng rất tốt.

2 lão nhân đó đối với chàng từ lời ăn tiếng nói đến cử chỉ hành động đều là ân cần quan tâm nhưng không thái quá. Như thế đã được Mặc Vân tư vấn

cho trước, 2 lão nhân luôn nhìn chàng với ánh mắt tha thiết, có những thứ cần nói thì cứ nói nhưng không lên đồng dài, có những việc cần làm thì cứ làm nhưng không lên cường cầu miễn cho chàng cảm giác ám áp tới nghẹt thở.

Sau nhiều ngày sống chung, 2 lão nhân cảm thấy ngoại tôn của mình nói dễ tính thì cũng không hẳn dễ tính, nói khó tính thì cũng chẳng phải. Trong mọi thứ hầu hết ngoại tôn không thích cũng chẳng ghét, dường như xem nhẹ mọi vấn đề, gương mặt thờ ờ và lạnh nhạt. Duy chỉ có một chuyện, khi tiến vào phạm vi 1m, 2 hàng lông mày của chàng sẽ khẽ nhúu lại. Nhưng cũng chỉ có thế, gương mặt không biểu lộ cảm xúc gì thêm.

Còn một vấn đề khác nữa là ngoại tôn quá kiệm lời, khiến phu thê tướng gia không rõ tâm tình chàng rốt cuộc như thế nào?

Hỏi dò Mặc vân thì được cho hay, mũi của ngoại tôn rất thính, nhạy hơn mũi của người thường mấy lần lên vô cùng mẫn cảm với mùi cơ thể người. Vì thế ngoại tôn rất ghét có nhân bước vào phạm vi 1m, nhưng vì 2 người là thân nhân lên chàng chỉ khẽ nhúu mày. Thế là 2 người biết ý tự động lùi ra xa một chút.

Còn việc ngoại tôn nói ít thì đó vốn dĩ do bản tính không thích, cộng việc lười suy nghĩ, khiến cho khả năng giao tiếp xử dụng ngôn từ của chàng cực kỳ tệ. Vấn đề đó cũng không cần để ý nhiều, thật ra chàng rất dễ đoán, 2 lão nhân gia không cần quá lo lắng, phạm mọi chuyện Thiên nguyên yêu cầu rất đơn giản, hay nói đúng hơn không để tâm nhiều.

Ví dụ như trong vấn đề ăn uống, hầu như Thiên nguyên không kén chọn, phu nhân tướng gia chẳng mấy khi có dịp trở tài làm bếp, liền nấu mấy món sở trường, hỏi chàng cảm nhận.

Thiên nguyên chỉ nói một từ ngắn gọn.

“ngon”.

Hỏi từ vô số các món ăn mặn như cá chiên, thịt kho, tôm rim, mực xào, chân giò hầm, đậu hũ sốt... đến vô vàn các loại bánh ngọt cùng chè mát. Thiên Nguyên đều ăn được suốt.

Lại ví dụ như chuyện, khẩu vị đồ ăn thì chàng không khó tính nhưng mấy món như tôm hấp, cua sốt, cá rán... mà phải động tay trực tiếp vô thì xin miễn, có ai làm dùm thì ăn. Tướng gia phu nhân đặt một chậu nước ấm rửa tay với lá trà, rồi nhiệt tình lột vỏ dùm ngoại tôn.

Thiên nguyên ăn rất nhiệt tình.

Rồi vụ tướng gia phu nhân cho gọi thợ may tới lấy số đo của ngoại tôn, vài là loại lụa tốt nhất thì không nói, nhưng màu sắc cùng hoa văn nhiều bộ quá sức rườm rà sắc sỡ.

Thiên nguyên vẫn không cho ý kiến.

Chỉ tội cho vị đại thúc đang hăm hở định nhào vô đo đo thì đôi mắt như lưỡi đao của Thiên nguyên phóng tới khiến y tức thì khựng lại, toàn thân không lạnh tự run. Y quay ra đưa mắt cầu cứu tới phu thê tướng gia, phu nhân tướng gia thấy y căng thẳng như thế chuẩn bị tiếp cận ác thú thì không nhẫn tâm, cất giọng nhỏ nhẹ.

-Nguyên nhi... đại thúc đó lấy số đo rất nhanh thôi.

Đại thúc nghe thế liền gật gật khẳng định.

-sẽ rất nhanh.

Bấy giờ Thiên nguyên mới thu hồi ánh mắt sát thủ, đại thúc thấy thế liền nhanh nhẹn đo đo rồi đọc cho tên giúp việc ghi. Trong khi ấy 2 hàng lông mày của chàng khẽ nhún lại cơ hồ ngừng thở.

Mọi việc xong xuôi chóng vánh, đại thúc hứa hẹn 3 ngày sau toàn bộ cỡ y phục đặt may sẽ được giao đủ rồi chuồn nhanh.

Trước đó phòng dành cho chàng đã được quét dọn sạch sẽ và đốt hương trầm mùi rất nhẹ, chăn gối cũng được giặt giũ thơm tho mùi của nắng. Y phục đã được Mặc vân chuẩn bị sẵn sàng, chứng tỏ nàng biết số đo của Thiên nguyên nhưng lại không nói cho vị đại thúc kia hay mà đứng nhìn một màn chịu đựng thú vị của chàng.

Lại ví dụ như thị nữ bưng trà nóng cho bữa ăn nhẹ, chẳng may vấp té, chàng liền xoay người vụt né. Diện vô biểu tình nhìn thị nữ làm bề mảy tách gôm sứ đất tiền.

Nhưng thêm một vị thị nữ đi phía sau phản ứng chậm cùng toàn bộ số bánh ngọt liền cứ vô tư suýt đáp cả vào người Thiên nguyên.

Vẫn là chàng phản ứng lẹ lại phóng vọt đi.

2 hàng lông mày chàng khẽ nhún rồi giãn ra. Hữu kinh vô hiểm.

Không sao.

2 thị nữ tuy ngã đau nhưng vẫn nhanh chóng quỳ xuống, luôn miệng xin tha tội, tướng gia phu nhân cao giọng trách mắng, dù gì ngoại tôn của nàng cũng là

vương gia nha.

Mà khoan, không tính tới danh phận chưa chính thức đó, ngoại tôn của nàng chẳng phải là tiên phong bắc hủ kỳ thống lĩnh 3 vạn hắc phong kỳ uy quyền có thừa hay sao? quan trọng hơn là chủ tử của Mặc cô nương nha. Vì thế có dư điều kiện để mà xử phạt đám thị nữ vụng về này.

Nhưng Thiên nguyên không có phản ứng gì bất bình cả, chỉ là xoay người bỏ về phòng. Mặc Vân cũng chẳng giận dữ, chỉ nói dọn dẹp xong rồi mang lại trà bánh, nàng lễ độ theo sau. Tướng gia phu nhân thấy thế, nói cho hạ gian một trận dùm ngoại tôn rồi thôi.

Cả 2 không hề nhắc đến chuyện trách phạt thị nữ khiến phu thê tướng gia hồ nghi, này là ngoại tôn quá dễ tính? thế nhưng còn Mặc cô nương kia cũng vậy?

Khi về phòng Thiên nguyên lại phát hiện mùi hương đốt không đúng. Chàng liền dừng bước, 2 hàng lông mày nhăn tít lại.

Mặc vân nhìn thấy nét mặt đó liền đưa mắt nhìn một vòng quanh phòng rồi phát hiện mùi hương nồng hơn, tức thì nói.

- chủ tử, trước cứ vào phòng đã, Mặc Vân sẽ cho thị nữ thay hương trầm khác ngay.

Nhưng chàng không nói gì, xoay người rồi đi, nàng bèn gắt nhẹ.

- người đâu!

Tức thì có một ả vệ mặc tử y từ thềm không xuất hiện. Trừ bỏ một số ít người làm sống tại nơi này là dân thường ví dụ như 2 thị nữ hậu đậu kia, số còn lại đều là người của Huyết hải giáo, tức là đều có võ công.

- lập tức thay hương đốt có mùi nhẹ hơn, tổng người đã đốt sai hương trầm vào nhà kho, 3 ngày không cho ăn uống.

Sau khi mang hương đốt đi và thắp mới lại, Thiên nguyên đứng nhìn trời nhìn đất một hồi rồi bước vô phòng.

Chàng ngồi xuống bàn nhẹ nâng tay bưng tách trà thơm, nhấp một ngụm rồi lại cắn miếng bánh ngọt. Bấy giờ Mặc vân đứng bên cạnh mới thông thả hầu chuyện, được một lát thì có người tới bẩm báo sự vụ.

Thì ra ngoài cửa có đám thị phi tới kiểm chuyện, chính là cái đám lông bông lang bang lần trước thấy ngựa đẹp của Thiên Nguyên liền tìm cơ gây sự. Sau nhiều ngày bọn chúng cũng dò hỏi được nơi chàng tạm tá túc, liền tụ tập tay chân tới trút giận.

Có ngờ đâu khi tới lại được diện kiến một vị tiểu thư nhu nhu nhược nhược khiến tên thiếu gia lại nổi lên xuân tâm quên ngay đi con tuần mã.

- tiểu thư, mấy hôm trước cái tên cười con xích thố đã làm ngã thiếu gia của tri huyện đại nhân, khiến thiếu gia đến bây giờ đi lại vẫn còn khó khăn, phiền tiểu thư gọi tên vô lại đó ra đây bồi tội.

- nga, lại có chuyện này sao?

- tiểu thư, tên đó đã gây thương tổn đến thân thể tôn quý của thiếu gia tri huyện, chuyện này nhất định không thể bỏ qua, mong tiểu thư thành toàn cho chúng ta gọi tên to gan lớn mật đó ra đây.

Chuyện này đương nhiên đám thuộc hạ của nàng có báo cáo cho hay, Mặc Vân vốn không muốn chuyện bé xé to định bụng sẽ bỏ qua cho đám ngu xuẩn đã đắc tội với Thiên Nguyên. Không ngờ bọn tôm tép này lại còn vác xác tới. Đúng là tự đào hố chôn mình mà không biết.

Mặc vân cười cười, tên thiếu gia liền nhìn đến chảy nước miếng.

- vị thiếu gia này, người đó hiện không rành ra đây, ta sẽ thay mặt đền bù, như vậy có thể hay không?

- a, có thể, dĩ nhiên là có thể. Vị tiểu thư đây, xinh đẹp động lòng người, chỉ cần nàng dùng thân báo đáp, ta liền bỏ qua. Thế nào?

- nga? vậy cũng được sao?

Dứt lời nàng liền đánh giọng gọi lớn.

- người đâu!

Tức thì một toán tử y xuất hiện bao vây lấy đám tôm tép.

- thiếu gia của tri huyện đại nhân sao? chắc là không muốn tại chức nữa rồi! đánh cho ta!

Lại dứt lời đám tử y liền a lê hấp tấp cho bọn vô công dòi nghề kia một trận thừa sống thiếu chết.

Mấy ngày sau bọn Tử kỳ lò dò dẫn xác tới hộ tống Thiên nguyên cùng Đường đại nhân khởi hành về kinh đô. Còn ngoại mẫu thì vẫn ở lại cùng đám Mặc vân, trước đó toàn bộ gia nhân thân tín của tướng gia đi theo đã được nàng tổng đi tứ xứ kèm khoản tiền không nhỏ để sinh sống.

Trong đám trường lão, luận về y thư Mặc vẫn là đứng đầu bảng, ngay đến Cẩm lệ chỉ cũng phải nể 3 phần. Cho nên vụ thiếu gia tri huyện ngổ ngáo kia tới làm loạn, tuy đã bị ẩn vệ của nàng đánh cho mặt mũi không ra hình người nhưng vẫn cần phải làm thêm một chuyện nhỏ nữa cho chu toàn.

Chính là khiến cho toàn bộ đám rảnh rỗi sinh nông nổi đó thành ngốc lẳng hết, ngây ngây ngô ngô như mấy cái hài tử, về sau không còn ra đường gây hại.

2 tên ẩn vệ của lục cung chủ bám theo Thiên nguyên bị thuộc hạ của Mặc vẫn đánh hội đồng rồi vắt tới nơi đồng không mông quạnh. Khi tỉnh dậy liền mất dấu tích của ngũ cung chủ đành ngậm ngùi trở về báo cáo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Đường Xưa, lối Cũ.

Hải đường ngày đêm vẫn chăm chỉ “ngón ngấu” y thư, được Mộc y chỉ điểm phối chế thêm nhiều loại dược mới lạ, thỉnh thoảng lẳng xẵng tới xem tình hình luyện Bạch linh tới đâu, rảnh rỗi hơn lại vác giỏ mây đi thám hiểm rừng sâu núi thẳm.

Tóm lại là lúc nào cũng khiến bản thân bận rộn, mà thật ra bên cạnh Hải đường hầu như lúc nào cũng có người đeo bám, đặc biệt là mỹ thiếu niên tiểu Hoa kia, bám còn hơn keo dính.

Hễ ngẩng mặt lên, hễ liếc mắt sang liền được ngắm mỹ nam thỏa thích, đương nhiên đó cũng là một trong các cách nhằm giải tỏa stress hữu hiệu của Hải đường, tội tình gì không sử dụng. Nhất là khi tiểu mỹ nam ấy còn chủ động quăn quýt như mèo con bên cạnh, không ngừng meo meo cọ cọ.

Haizzz, thật sự là iu không chịu nổi.

Đại mỹ nam khuynh thành thanh y kia thì không có dùng cách trẻ con đó để gây sự chú ý với Hải đường. Mặc phong đơn giản chỉ lẳng lẽ bên cạnh nàng, cũng chẳng nói năng nhiều, thường thì Hải đường hỏi gì thì hần đáp lấy.

Chất giọng của Mặc phong vừa ấm áp lại có cả sự mát lạnh, trong từ tốn thông dong lại có cả cứng rắn nghiêm nghị, khiến cho mỗi lần nghe hần trò chuyện Hải đường như bị mê đi. Sự lôi cuốn trong cách nói như thế là tự nhiên vốn dĩ, làm cho nàng hâm mộ không thôi.

Hải đường hiện giờ rất bằng lòng với những gì thiên thượng đã an bài, tuy nhiên đôi lúc lại trỗi dậy ham muốn được lang bạt đó đây. Chỉ là muốn là một chuyện còn làm được hay không lại phụ thuộc vào nhiều yếu tố khác tác động, đặc biệt là, cần có ngân lượng a.

Những tháng ngày tươi đẹp đó tưởng chừng như chỉ luôn có vui vẻ không thôi, nhưng bản thân luôn tự nhủ rằng nàng vốn không thuộc về chốn này. Chỉ là ở tạm bợ, một ngày nào đó Hải đường sẽ trở về thế giới hiện đại nơi đó mới là quê hương, có ông bà nội hần vẫn đang ngày đêm mong chờ mòn mỏi. Nàng nhớ đến họ lại không cảm được nước mắt, lại muốn bằng mọi giá phải tìm cách quay trở về hiện đại.

Nhưng là, liệu có cách trở về không? hay là sẽ chết già ở đây? lấy một nam nhân cổ đại nào đó, rồi sinh con dưỡng cái... vậy là hoàn thành xong nghĩa vụ của kiếp người?

Lấy một ai đó... cụ thể là gã cho ai? ở thế giới hiện đại Hải đường đã chẳng thể tìm thấy tên đàn ông nào khiến bản thân muốn được i vào, dựa dẫm. Xuyên không tới địa phương vừa xa lạ lại thân quen này, nàng sẽ tìm thấy một nam nhân tốt?

Nghĩ tới đây, hình ảnh một hồng y chen ngang vào... người đó có mang đến cảm giác an toàn cùng bình yên cho nàng không?

Nghĩ đến bóng dáng tựa như mộng ảo bao trùm đó, Hải đường cảm thấy trái tim đập trật đi một nhịp... tâm tư rối rắm như lạc vào mê cung bởi vì nàng vẫn chưa thể xác định rõ được, tựu trung có lên đặt tình cảm vào người ta.

Hải đường đứng từ xa, nhìn cửa hang động có mấy cái gốc chuối quen thuộc, lại nhìn cả lối mòn nhỏ vẫn ngự trị một đám cây phong sinh sống từ lâu. Bất tri bất giác lại ngây ngốc nhìn cho đến khi có tiếng nói nam nhi vang lên đánh thức.

-đường tỷ, con đường này có gì đẹp đâu, sao mỗi lần đi ngang qua đều khiến tỷ thất thần?

Hải đường nghe thế thì chỉ cười nhẹ với tiểu Hoa sau đó bỏ đi.

Nàng nhìn con đường trước đây từng đi chung với một người, giờ người đó đi rồi, con đường này tại sao vẫn lưu kéo nàng thỉnh thoảng lui tới?

Xuân đến thu đi, hoa nở hoa tàn, vạn vật luân hồi, nơi đây chỉ còn lại mình ta chờ người?

Hải đường khẽ cười khổ, từ lúc nào trở lên đa sầu đa cảm thế này? thật tình nàng không muốn trở thành cái kẻ ngốc nghếch đó.

Si mê một người tới mức đánh mất trái tim sao? Hải đường lắc nhẹ đầu... nàng tự nhận mình là kẻ lý trí, trái tim dù yêu cũng sẽ không trao hoàn toàn hết...

Trong khi ấy tại tòa phủ to nhất thành Tần Hoài, tại sảnh lớn, tả tướng tây hồ kỳ Từ Hồng đang cùng các thuộc tướng bàn nghị sự. Theo tin tức của toán lính trinh sát, chỉ vài ngày tới nhất định 2 đội quân từ 2 hướng Tây Hoàng và Bắc Kỳ sẽ đánh tới nơi này.

Sự việc trên khiến hần vô cùng kinh nghi, thứ nhất Bắc kỳ điều quân tới nơi này còn cách vài ngày đường hần là đã xuất phát ít nhất cũng nửa tháng trước.

Điều gì khiến Bắc kỳ lại xuất phát ngay sau vài ngày đội ngũ sứ giả khởi hành mà không phải là cùng lúc? Điều gì khiến lão hoàng đế đó lại cử đi những 2 vạn quân?

Thứ 2, Tây Hoàng lại vì lý do gì mà giúp Bắc kỳ? Bắc kỳ là nước nghèo nhất trong tứ quốc, một nước chỉ biết tới lợi nhuận như Tây Hoàng tuyệt đối phải là nhận được gì đó có giá trị.

Còn nữa, theo tin tức nhận được, tên thái tử đầu óc ngu si từ chi phát triển kia lại muốn đích thân cầm quân đánh trận? này thật bất khả tư nghi, trừ khi đã nắm chắc phần thắng, dựa vào đâu?

Cho rằng tả tướng tây hồ kỳ Từ Hồng là mèo con sao? Đưa một tên không có kinh nghiệm trận mạc, trừ phi muốn mượn tay hần đường hoàng giết thái tử?

Còn cánh quân hướng tới thành Kha Lương cũng ngây ngô không kém, là tên phò mã gia bạch diện thư sinh sức trời gà không chặt. Thật không thể hiểu nổi, Tây hoàng lại cử một kẻ như thế để đối đầu với trung nam tướng hồ kỳ Từ Lam.

Quá xem thường hần sao?

Không thể nào, những chuyện bất lợi mà ngay cả đến đứa trẻ lên 3 cũng nhìn ra sao tên hoàng đế tham thâm kia lại ung chuẩn được. Trong này nhất định có gian trá... chỉ là đến tốt cùng kẻ trong kẻ, mưu trong mưu này ai mới là người hưởng lợi?

Từ Hồng thăm dò ý tứ kẻ bên cạnh.

- Vân công tử, chẳng hay có cao kiến gì?

Huyết Vân dùng đĩnh đáp.

- quân gia đã hỏi, tại hạ mạn phép múa rìu qua mắt thợ, xin dâng một kế nhỏ, chư vị nghe thử.

Tạm không nói tới kế hoạch của Huyết Vân ra sao, nhưng hần biết từng đường đi nước bước đều phải thật chu toàn cân trọng, bởi vì vương gia đang ở trong tay Từ Hồng, vạn nhất sơ sẩy tên biến thái đó lại đem Tư không ra làm tấm lá chắn thì hống bét. Không những phải làm sao triệt hạ binh lực của tả tướng tây hồ kỳ đến mức thấp nhất còn phải tách Tư không ra khỏi cái tên đang bám dính lấy vương gia như bạch buộc.

Trong tứ quốc, Bắc kỳ là nước rất hà khắc trong vấn đề hôn nhân, khuyến khích mỗi hộ gia đình chỉ nên 1 phu 1 thê bằng cách giảm thuế hoặc ban ngân lượng, còn nếu vi phạm thì tăng thuế hoặc nộp tiền gấp 5. Ngay đến bậc đế vương hậu cung cũng chỉ có mỗi vị hoàng hậu thì ai dám không noi theo.

Trái ngược với Bắc kỳ thì Tây hoàng là quốc gia phóng khoáng tới mức phóng túng. Quốc gia này cực kỳ trọng nam khinh nữ, coi nữ nhân không khác một món hàng, dễ dàng trao tay cho người. Nam nhân ở đây đa phần đều tam thê tứ thiếp, giàu có phú quý hơn thì còn ưa chuộng cả nam sắc.

Nuôi nam sủng được xem là thú vui chơi thời thượng mà hầu như chỉ dành cho tầng lớp quý tộc và nó mang lại nguồn lợi nhuận béo bở tới mức trong các khu nhà chứa, nhà thổ, nô lệ nam luôn là mặt hàng đắt khách cùng đắt tiền hơn cả.

Trước kia Tư mã phi long chỉ đơn thuần là một vị hoàng tử ngu ngơ khờ trong vô vàn đám con của lão hoàng đế hoang dâm vô độ.

Hần cũng có tam thê tứ thiếp, ngày đêm đắm chìm trong nữ sắc cho đến khi gặp mặt phò mã gia. Thì từ đấy mỗi khi hần mây mưa với các nàng hần đều phải tự kỷ ám thị bản thân rằng mình đang ân ái với phò mã gia.

Cho đến khi nếm được tư vị mất hồn do phò mã gia mang lại thì hần không còn thiết tha gì đến nữ sắc nữa, nếu như buộc phải quan hệ thì cũng là do bất đắc dĩ thôi. Đột nhiên thú tính trỗi dậy mà ái nhân không có ở bên thì đành dùng tạm các nàng thay thế vậy.

Nữ nhân chỉ là món đồ chơi, dùng chán thì tặng cho kẻ khác, nhiều nhất cũng chỉ là công cụ để duy trì nòi giống.

Trong suy nghĩ của vị hoàng đế Tây hoàng, những mỹ nhân hần xài chán chê rồi mà chưa hoài thai rất nhanh sẽ được tặng cho các vị đại thần luôn hau háu nhìn các vị phi tử bằng cặp mắt dâm tà.

Không chút tôn kính.

Mà nếu như các vị đại thần có ái thiếp nào sắc nước hương trời thì cứ việc dâng cho hoàng đế, bởi rất có thể sau vụ tặng giai nhân vị đại thần đó sẽ được thăng chức.

Một nơi nhờ nhuộm, dơ bẩn...

Nơi như thế... rồi sẽ được ai đó thanh tẩy...

Tây hoàng cử 2 đạo kỵ binh, một đạo nhằm hướng thành Tần hoài do thái tử Tư mã phi long chỉ huy 2 vạn quân cùng một vị quân sư thân thế bí ẩn.

Vị quân sư này luôn mặc đồ kín mít, không một tấc thịt nào lộ ra ngoài, thậm chí ngay cả khi toàn thân được bao bọc cẩn thận thì y vẫn khoác thêm chiếc áo choàng có mũ rộng vành trùm lấy đầu vào bóng tối. Kỳ quái là bên cạnh luôn có một con cú mèo lông trắng như tuyết bám trên bả vai mất lìm đim gà gât, một đen một trắng luôn kề cận, nhìn càng quái dị.

Vị quân sư này giống như con chó săn của thái tử, trong bóng đêm y lặng lẽ đi loại bỏ tất cả mọi chướng ngại vật có thể đe dọa tới ngôi vị tối cao kia.

Tuy thân tín là thế nhưng lai lịch về kẻ này thái tử hầu như cũng chẳng biết được gì, chất giọng của y nghe rất kỳ lạ đoán không ra đến từ vương quốc nào.

Thái tử còn nhớ, cách đây 3 năm, vào một tối âm u hắn đang ngồi than thở cho tương lai mờ mịt của bản thân thì một bóng đen thỉnh linh xuất hiện.

Thái tử tuy đầu óc hơi ngu si nhưng tư chí rất phát triển, đánh võ đi quyền xem như cũng có chút thực tài thế mà không hề cảm nhận được chút sự sống nào ngay cả khi cái bóng đó lù lù đứng trước mặt. Âm thanh y phát ra thấp phần cổ quái, nghe giống như tiếng của u linh, vô cùng ớn lạnh.

Cuộc nói chuyện kỳ quái tối đó thái tử cảm thấy mơ hồ không chân thực, dù sau này từng bước từng bước tên đó đã thực hiện đúng như những gì cam kết khiến hắn không thể không tuân theo.

Trên thực tế có vẻ như Tư mã phi long là chủ nhưng thật ra là ngược lại, mọi việc tên đó làm đều là vì muốn dành ngôi vị thái tử kia cho hắn và quả thật y đã làm được. Nhưng hầu như mọi việc đều do y tự quyết, nói với thái tử chỉ là thông báo không phải là xin ý, còn Tư mã phi long nói với y không phải là hạ lệnh.

Ngay cả việc lần này dẫn quân đi Tần Hoài viện trợ cho Bắc kỳ, cũng là ý muốn của tên đó. Y cam đoan sau khi sự việc này thành thì ngôi vị tối thượng kia sẽ là của hắn. Những gì y nói y đều thực hiện được cho nên lần này thái tử cũng vẫn tin tưởng nghe theo.

Tên cổ quái đó là ai? từ đâu đến? mục đích thật ra là gì? từ lâu thái tử đã sớm quên đi rồi. Tư mã phi long chỉ cần biết y tên là Mộc, vậy là đủ.

Lần đầu dẫn quân đi chinh phạt không tránh khỏi có xúc cảm lâng lâng đầy khoái sảng, tuy rằng có chút bất an nhưng nhiều hơn cả vẫn là hưng phấn mong chờ được thỏa tay chém giết. Chỉ là thái tử không hiểu sao đi đánh một trận nho nhỏ này lại có thể giúp hắn thông thuận lên kế vị? quên đi, Tư mã phi long không giỏi suy nghĩ, mọi chuyện cứ để tên Mộc đó giải quyết.

Chỉ vài ngày nữa là tới thành Tần hoài, nghe Mộc nói tên tá tướng tây hồ kỳ Từ hồng đang giam cầm một nam nhân tuyệt sắc trong tòa kim ốc 10 tầng, chuyện kích thích này khiến thái tử liên tưởng tới vị mỹ nam tử của bản thân nhưng giờ cũng đang dẫn quân đi nơi khác. Tư mã phi long cũng muốn đón ái nhân về rình, hằng ngày ân ái ái không cần phải quan hệ vụng trộm lén lút như bây giờ.

Đúng rồi, chỉ cần đánh xong trận này thái tử liền có thể lên ngôi, đến lúc ấy cướp ái nhân về là xong. Ai dám dị nghị, lập tức mang đi chém, còn vị muội tử kia nếu không thức thời thì cũng chẳng cần nể nang, trực tiếp đuổi ra khỏi Tây Hoàng.

Khi còn cách thành Tần hoài 2 ngày đường thì đội quân dừng lại hạ trại, cùng lúc đó một đại đội kỵ binh khác cũng rầm rộ tiến tới, theo lính trinh sát thì đó là kỵ binh của Bắc kỳ.

4 vạn kỵ binh tụ tập, cờ xí tung bay ngập trời, khí thế hùng hục, ở trong đại trường, các chỉ huy ngồi lại bàn luận một chút cho trận đánh.

Phía bên Bắc kỳ có thống lĩnh Triệu Hoàng cùng 2 vị tướng quân khác, cả 3 đều tuổi ngoài tứ tuần khí độ dương cương và một người trông thật trẻ măng, nhìn thấp phần ẩn tượng. Tên đó mặc tử nhuyễn giáp, lạnh lùng ngồi nhìn mọi người thảo luận, trước sau không hé một lời, khí chất toát ra cao xa lạnh lạnh như thể vốn dĩ như vậy khiến cho đám tướng lĩnh không ai muốn lên tiếng hỏi chuyện.

Sau một hồi thảo luận, vốn binh lính đường xa vất vả hành quân đã lâu, định cho mấy ngày nghỉ ngơi hồi sức thì phía Bắc kỳ nói như thế không ổn. Đoán chắc bên Đông hải hẳn cũng nhận được tin tức bọn họ hành quân tới, có lý nào lại để yên cho thời gian lại sức, nhất định tên Từ hồng cáo già kia cũng đã cho quân chờ sẵn.

Chính là chủ động đón đường tấn công, là chiêu lấy gần đọ xa, lấy nhàn đọ mệt. Nếu đã thế ta cũng phải tương kế tựu kế phối hợp cho phải nhé.

Nhưng giờ binh lực của 2 quốc gia đều mỏi mệt như nhau, chỉ có thể tuyển chọn trong đám đó nhanh nhất 1 vạn quân sức khỏe tốt chút rồi lập tức đi nghênh chiến.

Đề lừa bọn Hắc phong kỳ, 1 vạn quân kia mỗi người không những đi cách xa một chút mà trên mỗi lưng ngựa đều cần cầm 2 ngọn cờ. Làm thế để bọn chúng tưởng lầm có ít nhất 3 vạn lính đang hành quân, còn 3 vạn quân sẽ lặng lẽ đi đường vòng vài ngày sau mới tấn công thành Tần hoài.

Đến lúc đó 3 vạn quân sức khỏe đã tốt hơn, mà trong thành nhiều nhất cũng chưa tới 1 vạn trấn thủ, tin chắc khi ấy thực lực chênh lệch như thế sẽ công phá thắng lợi.

Không những thế, chiến trận nơi sắp diễn ra đã được bày trận pháp, nên hơn 1 vạn quân Hắc phong kỳ cam đoan sẽ không thể trở về tiếp ứng cho Tần hoài được. Như thế, trận chiến giải cứu vương gia của Bắc kỳ không những chắc chắn sẽ thành công mà còn khiến cho lực lượng tinh nhuệ của Đông hải quốc bị tổn thất nặng nề.

Điều kế như thế lập tức ưng chuẩn, ban quân lệnh chọn 1 vạn quân điều đi tiên phong.

Trước đó mấy ngày cách thành Tần hoài độ một ngày đường Mặc liên đã bày xong thạch trận. Thạch trận này không lộ liễu như của Huyết Vân, mà được chôn dưới đất sa thạch, đá dùng cũng là loại chuyên dụng, chính là đá được lấy từ Bạch liên sơn được hơn trăm ân vệ của Mặc liên luôn mang theo.

Đội ân vệ của Mặc liên cũng giống như nàng đều giỏi khinh công và thạo bày trận pháp. Trận đồ lần này có sự tham gia gần như của toàn đội, trải dài trên diện tích rộng ngút ngàn, hơn nữa bề mặt phía trên rất thoáng hầu như không có bất cứ thứ gì ngoại trừ sa thạch. Bảo đảm không khiến tên Từ hồng nghi ngờ mà đặt chân lọt sạng.

Nàng nhờ thư tay ủy thác của Huyết vân có đóng ấn dấu của vương gia mà những tính toán trên đều được tướng quân Triệu hoàng sau một hồi nghiền ngẫm ưng thuận.

Trong trận chiến kinh hoàng sắp diễn ra, nàng cũng theo vào khiến tướng quân Triệu hoàng không hiểu. Có thể ngầm xem như 1 vạn quân kia chính là mối nhử cầm chân, xem như là nắm chắc cái chết rồi, hà cớ gì lại theo vào?

Nhắc tới cánh quân nhằm hướng thành Kha lương, chủ tướng do một vị mỹ nam tử tuổi hơn 20 đảm đương. Vị mỹ nam này xem đáng về hoàn toàn không giống người Tây Hoàng, về đẹp phi giới tính của nam nhân này sức quyến rũ vô đối lên cả nam lẫn nữ.

Dáng y thon dài cao ráo, thích nhất là mặc hắc phục, khoác lên người cực kỳ thích hợp, như thể màu sắc đó vốn dĩ dành riêng cho y.

Trên gương mặt thanh tú vô ngần là cặp mắt phượng hẹp dài thâm thúy đầy ẩn tình, khi cười giống như vầng trăng non vô cùng hấp dẫn ánh nhìn. Y hay cười nhếch mép, nụ cười giễu cợt chứng sinh, coi khinh tất cả, sự cao ngạo của y mang theo dự hoặc khiến kẻ khác ngầm coi là lẽ đương nhiên.

Y xuất hiện cách đây 5 năm, ngắn xiu vì đói khát giữa sa mạc mênh mông những đụn cát khô nóng chết chóc, chúng nối đuôi nhau đuổi bắt xa ngút ngàn.

Khi y tỉnh lại thì phát hiện mình ở trong một kiến trúc khác lạ, xung quanh cũng có mấy nữ nhân túc trực ăn vận không giống y. Hỏi ra thì được biết y đang ở trong tòa lâu của phủ thất công chúa Tây hoàng, y chính là được nàng ta trong chuyến đi buôn bán với Nam hoa trở về tiện tay cứu.

Nàng công chúa này tuổi cũng ngoài 20, xem như là gái ế, quanh năm suốt tháng chỉ thích đi ra ngoài làm ăn buôn bán, tính cách khoái hoạt, thông minh có thừa lên sống rất thuận lợi.

Sau một khoảng thời gian ngắn chung đụng, lửa gần rom lâu ngày cũng bén, nàng công chúa suốt ngày lác đầu từ chối kết hôn dùng một cái thông báo với phụ hoàng mình muốn thành thân. Mà kẻ sắp trở thành phò mã gia tương lai lại chính là tên ngoại nhân được nàng cứu mang mấy tháng nay. Thôi thì thấy công chúa bướng bỉnh cứng đầu cuối cùng cũng chịu gả đi, mặc kệ tên đó là ai hoàng đế lập tức ưng chuẩn, chỉ nội nửa tháng sau hôn lễ linh đình đã được cử hành.

Đến lúc đó, cái người suốt ngày bị giam lỏng trong phủ công chúa cuối cùng cũng được ra mắt mọi người. Đến lúc đó dung nhan tuấn mỹ kiều mị của phò mã gia mới được dân tình thế thái biết tới, lập tức gây ra sóng gió không nhỏ đối với quốc gia thịnh hành chơi nam sắc.

Từ lúc ấy, quyền lực ngầm của phò mã gia mới chính thức được bắt đầu.

Hành trình tiến về thành Kha lương mất nhiều thời gian hơn so với tên thái tử ngu ngốc kia cho nên để tránh tình trạng đến sau bị trung nam tướng hồ kỳ Từ Lam hẫng tay trên, đội quân này đã phải xuất phát trước.

Theo như tin tức nhận được thì có vẻ nội bộ Nam hoa đang ngày càng lục đục khó bề văn hòa, nhất là khi hoàng đế Mộ dung lại ốm nằm liệt giường.

Này thật quá trùng hợp đi, vào cái thời điểm nước sôi lửa bỏng thế này mà lại nằm một chỗ sao? Chẳng bù cho cái lão già khù phong lưu thành tính của Tây hoàng tuổi cũng tương đương mà vẫn sung sức hùng lực, đi lại thông dong mà bề nghệ.

Theo tin tức thì từ mấy năm nay sức khỏe của hoàng đế Nam hoa biến đổi chậm dần theo hướng đi xuống mà không tìm ra nguyên nhân. Rồi dùng một cái mấy ngày trước còn mạnh khỏe, sau khi ngủ dậy lại đột ngột bị liệt nửa người. Thế là từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới một đường loạn thất bát tao vô cùng thuận lợi, có muốn ngăn chặn cũng muộn rồi.

Như thế có bàn tay ai vô hình thao túng.

Trong triều rối ren chia làm 2 phe, một phe chủ trương vẫn gả công chúa Mộ Dung cho Bắc kỳ. Dù sao hôn sự trọng đại này, là bộ mặt là thể diện quốc gia, có lý nào lại yếu nhược tới mức không thể đương đầu nổi? Binh lực và tiền của của Nam hoa không hề thua kém Đông Hải là bao, so với Bắc kỳ càng hơn hẳn, có lý nào Bắc kỳ đòi đầu được còn Nam hoa lại rút đầu lại?

Một phe lại cho rằng chỉ vì một nữ nhân mà ngu ngốc đi gây chiến với quốc gia hùng mạnh nhất tứ quốc là hành động sai lầm nghiêm trọng. Lại vì một cái nữ nhân nhỏ nhỏ mà khiến cho binh lính phải đổ máu, khiến cho sinh linh lâm than vô ích. Tướng sĩ chết trận trên sa trường, vinh quang nhất là được hi sinh vì bảo vệ biên cương nước nhà, không phải vì cá nhân nào hết. Nếu có thể gả một nữ nhân mà tránh được hồi binh đao khói lửa, ấy chẳng phải là hành động khôn ngoan?

Nhưng suy nghĩ của hoàng đế Nam Hoa thế nào? Ngài nằm trên giường bệnh, cơ thể liệt nửa thân dưới, vô cùng tức tối buồn bực, tuy thế lại nhìn ra rõ ràng các thế lực bấy lâu nay ngầm tranh đấu. Trí óc ngài vẫn minh mẫn, ngay từ đầu hoàng đế nếu muốn gả công chúa cho Đông Hải thì đã gả rồi.

Ngay từ khi Đông Hải quốc thiết lập Hắc phong kỳ, thì ngài cũng đã lơ mơ nhận ra ý đồ to lớn muốn xâm chiếm thiên hạ, thế nên mới không gả công chúa cho Đông Hải. Nhờ đâu chẳng những không dựa dẫm được chút nào mà ngược lại còn là hành động dẫn voi về cây mã tổ. Vì thế ngài muốn kết liên minh

với một trong 2 nước còn lại nhằm hiệp lực chống Đông hải.

Giờ thấy Bắc kỳ không chịu khoan nhượng, ngài cần phải hợp lực cùng chống đỡ, lý nào lại phui tay bỏ đi. Thế cho nên đã hạ chiếu thư hỏa tốc cho thành chủ Kha lương cùng đội quân Bắc kỳ chống lại Đông hải tới cùng, ngài cũng phải thêm 2 vạn kỵ binh cùng 3 vạn bộ binh tới tiếp ứng.

Quân Tây Hoàng 2 vạn kỵ binh hạ trại phía tây cách thành Kha lương 1 canh giờ, sau đó chủ tướng đích thân dẫn 500 quân tới chân thành xin được yết kiến thành chủ.

Tướng Nguyễn Siêu hay tin cảm thấy bất khả tư nghị, này tranh chấp giữa Nam Hoa và Bắc kỳ, Tây Hoàng tham chiến có lợi lộc gì?

Muốn biết ẩn tình liền cứ gặp thôi, dù sao đối phương là diện kiến trong thiên chí, xem xem đến tột cùng, mê trận này có thể nhìn ra được chút gì.

Kẻ dẫn đầu mặc hắc thiết giáp, cười một con ô vân đáp tuyệt vừa nhìn liền khiến ngài mất không nổi dãi.

Một con ngựa ô, đen bóng tuyệt đẹp, bốn vó phủ một lớp lông trắng tựa mây, bước đi đầy khí khái và kiêu ngạo. Một đôi con ngựa thon dài kiêu mị, giống như chủ nhân, lướt ánh mắt bề trên nhìn chúng nhân nho nhỏ như đám cỏ dại mọc ven đường.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Tam Tắc Thiên Đường.

Trở lại với vấn đề tranh chấp nơi biên cương xa xôi. Trận đánh với Hắc phong kỳ do Mặc liên chỉ huy.

Một vạn quân ô hợp được tuyển chọn từ 2 phe Bắc kỳ và Tây hoàng, chạy cảm đầu là một tên tướng mặc tử nhuyển giáp trông không những vô cùng trẻ tuổi còn cực kỳ thanh tú. Tuy nhiên khí chất thanh lãnh cùng cao xa của y tỏa ra tạo một kết giới vô hình khiến binh lính không dám vọng động.

Có cảm tưởng xung quanh y lớn vồn u khí lạnh lẽo nơi địa ngục, nhìn xa thì giống một đóa phong lan rừng mọc cheo leo lưng chừng vách núi, khiến kẻ khác cứ ngược mắt hút nhìn. Càng tiếp cận gần càng cảm thấy xung quanh bông hoa như có như không một dòng tử khí vô cùng cổ quái khiến người ta chùn chân dừng bước.

Một vạn quân lao đi như con sóc, hùng hục khí thế quyết tử...

Cát bụi tung bay theo tiếng vó ngựa phi nước đại, cờ xí tung bay phấp phật dưới bầu trời đầy sao.

Trận chiến cam go cùng một mối này, xác định là cầm chắc cái chết... dù có chết cũng nên kéo theo vài cái đệm thịt của địch nhân.

Có kẻ cho rằng, đã là quân nhân, được chết trên chiến trường chính là vinh quang...

Nhưng đa phần bọn họ lại không cam tâm, có quá nhiều thứ lú lếu khiến họ ham được sống... nếu họ ra đi, người thân nơi quê nhà sẽ ra sao? những vướng bận đó âu cũng là tâm lý bình thường của con người.

Thế cho nên, trong đội quân buộc lòng phải lao đi như vũ bão dù biết trước tương lai cái chết cận kề.

Tâm bất an cùng lo sợ.

Bọn họ chính là miếng thịt nhừ mỗi không hơn, 1 vạn quân hoang mang run sợ này làm sao đối mặt được với Hắc phong kỳ nổi danh vừa thiện chiến vừa giết người không ghê tay?

Mặc liên nhàn nhạt đưa mắt nhìn trận pháp trước mắt, khoảng không sa thạch rộng rãi phóng khoáng, nhìn chẳng ra nửa điểm có cạm bẫy chết người.

Nàng đã từng bày vô số trận thạch nhưng chưa từng tạo ra thứ trận pháp nào tà môn cùng bí hiểm tới mức này.

Mặc liên lại đưa mắt nhìn đám binh lính đứng phía sau, bọn họ đa số tuổi chưa đến tứ tuần, nếu không nhập ngũ hẳn giờ còn có thể sống thêm vài chục năm nữa.

Chiến tranh, dù núp dưới danh nghĩa gì, cũng chỉ là ngụy biện, đáng thương nhất cũng chỉ có tầng lớp lão bá tánh.

Sinh tử thời loạn... mạng người chỉ là quân cờ không hơn. Một vạn binh sĩ này, chính là những quân cờ thí mạng.

Mặc liên tuy không trực tiếp giết bọn họ, nhưng bọn họ chính là vì ma pháp thạch trận của nàng mà vong mạng... tội lỗi này đều đổ lên người nàng. Không sai, tất cả nàng phải gánh lấy, những oán hận cùng bi thương của 2 vạn quân. Những ác niệm đó sẽ tự động quần lấy linh hồn Mặc liên, đeo bám cho tới khi nàng đến một ngày cũng hồn lìa khỏi xác, thì bọn họ sẽ cắn nuốt linh hồn nàng, để nàng vạn kiếp không siêu sinh dưới 18 tầng địa ngục... này, tất cả đều là

nghiệp báo.

Trên cao thoáng đặng, không minh nguyệt, chỉ có vô vàn tinh tú tô điểm cho đêm lạnh.

Phía dưới đông nhân như kiến, lại lao vào hố cát mà chẳng hề hay biết gì.

Bên đối diện, 1 vạn Hắc phong kỳ do Huyết vân dẫn đầu, hấn mặc chiến giáp, khoác lên người nhìn rất có khí thế tướng quân. Cũng vì mấy ngày qua được hắc ngọc của Mặc liên bổ sung thêm nguyên khí mà giờ thần sắc của Huyết vân đã khôi phục được 7 phần.

Giương mặt hấn tuần nhả, nhân nhật nhìn cát bụi tung bay mờ mịt cùng cờ xí nghênh phong ngập trời của phe đối địch.

Phía sau, 1 vạn hắc phong kỳ nghe hấn chỉ huy, tâm tình nhộn nhạo muốn lao ngay tới chém giết.

Trên khốn Tử hồng điều hấn ra sa trường còn bản thân ở lại trong thành, dính như bóng với Tư không. Tên cáo già đó mà giờ đang ở đây thì có phải mọi chuyện tốt đẹp êm xuôi rồi không.

Huyết vân thở nhẹ một hơi rồi hạ lệnh tấn công.

2 bên lao vào quần chiến, không để tâm tới không-thời gian đang dị thường biến ảo. Nay khi có nhân đặt chân vào trận địa ma pháp, lập tức ma thuật khởi động.

Trong không-thời gian hỗn loạn, nhân tâm so với củi mục còn muốn mục nát hơn.

Nơi này đã chẳng còn là chốn của dương gian, khắp nơi người và quỷ đan xen, khắp chốn là tiếng binh đao va chạm. Tiếng quỷ la hét, tiếng người gào thét.

Đất trời như hòa làm một, tối tăm cùng hắc ám. Xung quanh bao trùm bầu không khí hôi tanh cùng u lãnh, tiếng gió cát rít gào cuồng vũ, nghe thê lương mà ai oán. Như thể tiếng vọng linh ở sâu dưới 3 tầng đất uất hận trời lên, khiến tâm trí con người như bị thao túng, điên loạn lao vào chém giết như thể cỏ dại cần giết trừ, ác thú cần loại bỏ.

Không chút chần trừ, chẳng chút ghê tay.

Là mạng người vốn yếu ớt như ngọn nến trước trận đại phong, không cần phải thương tâm, chẳng cần phải chùn bước.

Nếu sinh mạng mong manh như thế, thay chất thành đồng, cao một chút có phải sẽ nặng nề hơn không?

Này kiếm sắc chém ngang, thương kia nghênh đỡ.

Này máu tươi văng lên, nhuộm thẫm chiến bào.

Này kiếm tàn thương gãy, chi thủ đứt lìa.

2 vạn quân kịch chiến, đã chẳng còn phân rõ ta địch, đã chẳng còn phân rõ nhân quỷ.

Huyết, đỏ tới tề tâm, vương vãi khắp nơi, tưới thẫm không gian.

Tâm, đã sớm bị mất, thần trí thao túng, ma quỷ nhập nhằng.

Cờ xí cắm xiên xẹo trên từng tấc đất được tưới ướt máu người, lá cờ mạng biểu tượng của tam quốc vẫn tung bay phàn phật.

Có lá thì rách nát, có lá loang lổ máu tươi.

Cờ xí nằm ngổn ngang khắp nơi, cán bị chém làm đôi, văng đi đâu mất.

Có lá phủ lên xác người, giống như tấm áo quan, chia đôi nhân giới.

Này 2 vạn nhân, ác ma đưa lối, yêu quỷ chỉ đường... địa ngục ngay dưới chân người.

Này huyết nhục mơ hồ, la liệt khắp chốn, đè cả lên nhau. Thi chất thành từng đồng, xác người lại không ngừng nhiều thêm.

Này tay văng đi một nơi, chân lại vất đi một nẻo.

Này đầu bị chém đứt khỏi thân, chết lại không được nhắm mắt.

Này thân bị đâm xuyên qua, lòi theo cả ruột, lòi ra gần hết bụng.

Thân thể này do phụ mẫu ban cho, sinh mạng này lại đem trả vào đất. Ôn sinh thành nặng như núi Thái sơn, công dưỡng dục sâu như biển Đông hải, đạo làm con còn chưa đền đáp, chẳng đành lòng xa rời thể nhân...

Nghĩa phu thê còn nặng ước hẹn, rượu giao bôi còn thoảng trên môi, tơ hồng mới se, tóc xanh mới kết, ta đi rồi bỏ lại nàng cùng hài tử nhỏ dại, nàng khóc thương mặc dung nhan tiêu tụy, con còn bé bỏng nàng thay ta nuôi nó lớn khôn...

Thân ta bỏ mạng nơi chiến trường tội nghiệt (tội lỗi + ác nghiệt), ngẩng đầu nhìn là ánh dương thấu qua tầng mây, chẳng dám kiếm tìm gì mộng mị xa xăm, chẳng dám ca thán thế gian vốn nhiều nhưng đầy dục niệm...

Càng chẳng vay nổi ánh dương 3 tấc ấy.

Trên thiên không, phủ một tầng mây mù dày đặc u ám, che lấp tang thương, giấu mất điều tàn.

Nhưng trận pháp lửa thần, đối phạt kia vẫn lọt vào cặp mắt một nhân đứng lặng lẽ lưng chừng ngọn núi đá không xa.

Trong đêm đông u tối, cả cơ thể như ẩn vào bóng đêm làm một, chỉ có cặp mắt đỏ rực như của dã thú chôn u minh lạc tối khiến ta biết là đang tồn tại nhân. Y như được bóng tối sinh ra, vô thanh vô tức, trầm mặc dùng đôi mắt ma quỷ mà soi tỏ hồng trần. Kỳ quái là trên vai kẻ đó có một con cú trắng muốt như tuyết, đôi mắt mờ to, trừng trừng như xuyên thấu bóng đen, băng qua khoảng không nối gần với con mồi.

Dưới lớp sa thạch, vô số những luồng khí được tỏa ra từ những viên đá nặng cỡ 2 cân chạy ngoằn ngoèo phát ra luồng ánh sáng lân tinh ma mị, cổ quái. Chúng đan xen, móc nối với nhau, dệt thành tấm lưới vây hãm con mồi. Tựa như tấm mạng nhện, ẩn sẵn dưới lớp sa thạch, chỉ cần con mồi đặt chân vào, lập tức ma tính trời dậy.

Càng vùng vẫy, càng siết chặt, cuối cùng chôn vùi con mồi sâu dưới 3 thốn đất.

Nhắc tới Huyết vân, vừa vào trận đã bị một tên điểm trúng, hăm hở lao tới quần chiến. Đây nhân chủ động gây chiến mặc từ nhiên giáp, võ nghệ không vừa, kiếm mềm tên đó sử dụng vô cùng nhuần nhuyễn, tài tình khiến hắn không dám nhìn ngang dọc, dốc toàn lực ứng chiến.

Chưa đến một khắc sau gương mặt vốn mơ hồ của kẻ đó đột nhiên biến đổi trở lên cực kỳ hung ác dữ dằn, thấy thế nào cũng không còn giống nhân. Tâm của Huyết vân vốn đang căng thẳng vì thế phút chốc trở nên cuồng loạn, càng lúc càng khó không chế cuối cùng hoàn toàn buông bỏ, một đường theo sự dẫn dắt của yêu nhân kia di động.

Ma che mắt, quỷ dựng đường, tâm trí này, thể xác này đã chẳng còn nghe theo bản thân.

Trước mắt là u tối, không gian lại dị thường.

Đến khi tỉnh lại đã là nhiều ngày sau.

Trước mắt là khuôn mặt của Mặc liên, nàng khoác từ nhiên giáp, vầng đầy máu tươi, nhưng khí sắc vẫn trầm ổn, không cảm thấy chịu chút thương tổn thể xác.

Huyết vân gắng gượng tự ngồi dậy, nở nụ cười tươi nhất có thể với nàng, khó nhọc thốt ra lời.

- Đa tạ muội!

Mặc liên lấy sợi dây thiên thanh ra khỏi cái chén, rồi đưa chén cho Huyết Vân. Đó là cái chén nước ấm, trên mặt nước lan tỏa những luồng khí phát quang ánh lân tinh xanh dương. Huyết vân nhìn Mặc Liên, thấy nàng đeo sợi dây vào cổ, bấy giờ hắn mới đưa lên uống.

Uống xong nguyên khí lại được khôi phục mấy phần, đôi mắt nhìn ra xung quanh thấy phía sau Mặc Liên có hơn chục nhân mạng mặc chiến giáp quân Bắc Kỳ. Xa hơn nữa lại có thêm mấy chục binh sĩ như thế, cuối cùng bao vây lấy 2 người chính là hơn trăm quân nhân Bắc Kỳ.

- Chúng ta còn cách thành Tần Hoài nửa ngày đường, nếu huynh cảm thấy khỏe nhiều, chúng ta xuất phát thôi.

- Liên muội, ta hôn mê bao lâu rồi?

Nàng ấy nhàn nhạt nhìn hắn, rồi dời mắt về phía thành Tần Hoài xa xôi, mù mịt.

- 2 ngày 2 đêm.

Huyết vân giật mình liền đứng phắt dậy, trách vấn.

- Cái gì? Sao muội không gọi ta dậy sớm?

Nàng ngược nhìn hắn, rồi nhàn nhã đứng dậy, chất giọng hồ hững vang lên.

- Lúc ta mang huynh ra khỏi trận pháp, huynh giống như ngọn nến sắp tàn, cơ hồ chỉ lưu lại chút khí huyết leo lắt... ta là không muốn gọi huynh sớm sao? Nếu không phải lúc hôn mê ta cho huynh uống mấy chén nước mặc ngọc, giờ huynh có thể tỉnh sao?

Hắn nhìn Mặc liên hồi lâu, cuối cùng mắt dời đi, cái nhìn u uẩn...

Mặc liên chờ Huyết vân bình tâm thêm chút nữa rồi hạ lệnh cho đám thuộc hạ lên ngựa, hướng thành Tần Hoài.

Vạn vật sinh ra rồi tan biến,đến là tất nhiên,đi là dĩ nhiên,hà tất phải có chấp...

Nhưng vì đâu lại không thể xem nhẹ...này tâm thì ra đã sớm bị đánh mất,đã sớm không thể bỏ mặc.

Hải đường nhìn thấy đám Bạch linh lượn sắp xong tâm càng lúc càng nóng vội,vì chúng mà nàng phải chần chừ ở nơi đây,tuy nơi này rất tốt rất đẹp nhưng thế giới cổ đại mới mở phía dưới chân núi kia ngày đêm không ngừng hấp dẫn nàng.

Hải đường ngồi nghỉ trên tảng đá lớn,bên cạnh thác nước rào rào đổ xuống lòng hồ nhỏ nhỏ.Nàng đặt một tay lên đùi,một tay chống cằm,nhìn nhìn mặt nước không ngừng xao động,cùng đàn cá như những phiến bạc trắng muốt,nhô lên hóp không khí.

Thình thoảng Hải đường vẫn ra đây ngồi một mình,ngắm nghía cảnh vật cũ rồi lại liên tưởng tới người xưa.Cổ nhân đi rồi hà có gì nàng lại cứ phải ra đây thần thờ?

Hải đường là cực kỳ tò mò về nữ nhân có khuôn mặt giống nàng y đúc nhưng nén vắn,sắp nội thương tới nơi cũng được đoạn thời gian thân thích với mọi người,liền nói ra thắc mắc bấy lâu nay đây vò mình.

Được biết đó là thánh nữ của Huyết Hải giáo mà nhân gian thường gọi nàng là thanh y thánh,quốc sư đại nhân cuối cùng của tiền triều Đông Hải đồng thời cũng là giáo chủ đời đầu tiên đặt cho tên Mặc tuyết. Thanh y thánh mới mất được 5 năm,là người mà tên Hồng y đó kiêng kỵ nhắc tới. Theo như lời tiểu Hoa,Mặc Phong nói thì tính cách của thanh y thánh về cơ bản cũng khá giống Hải đường.

Ặc...

Hải đường nhớ cái tội nàng và đôi phương nói về Hắc tử thạch,khi nhắc tới thánh nữ thì thần sắc người ta rõ chuyển biến xấu....tự trung giữa 2 người bọn họ có dây mơ rễ má gì?Bọn Mặc Phong lại lảng tránh nói về mối quan hệ của 2 người đó...nếu không có gian tình thì cần gì che đậy?

Nhưng thanh y thánh đó chết rồi lại thần thông quảng đại đưa nàng xuyên không về thời cổ này?vào thời điểm này?Nàng thì có việc gì ở đây chứ?Tự giúp bản thân thích nghi với điều kiện vật chất thiếu thốn của thời xưa đã đủ mệt mỏi...muốn nàng làm gì đây?cứ khơi khơi đưa nàng tới rồi vất đó không thêm một lời trần trối sao?

Nàng là đang ngốc lảng ở nơi thâm sơn cùng cốc này,thế sự ngoài kia thì đang điên đảo vì một nữ nhi.Nghe tiểu Hoa nói,nữ nhân đó là một nàng công chúa,mà dung nhan qua lời kể hơn hờ của hần ta thì được ví với cụm từ chim sa cá lặn,hoa nhường nguyệt thẹn.

Chẳng biết tên tiểu tử đó có cường điệu quá không,nếu dung mạo thật như thiên tiên,vậy thì so với mình tính thời hiện đại hơn không biết bao nhiêu lần.Mà như vậy lại càng làm nàng tò mò muốn được nhìn thấy tận mặt.Chỉ là không biết Hải đường có cái phản phúc đó,một đám nam nhân quyền thế tranh qua đoạt lại một nữ nhân,nàng lại có thể chen chân xen vào?

Nghĩ nghĩ,đổi lại nếu nàng là xuyên không mà là chỉ có linh hồn,rồi nhập vào thân xác ngọc ngà đó,còn nàng ấy sẽ sống trong cơ thể này...vậy thì mọi chuyện sẽ hay ho thế nào đây?

Ặc,Hải đường lắc lắc đầu.Nghĩ cũng đừng có nghĩ theo chiều hướng đó,nàng đây là từ khi nào thích náo nhiệt chứ?bị một đám nam nhân cổ hủ không biết tôn trọng phụ nữ xâu xé thì có gì mà tự hào?Nữ nhân ai mà không thích bản thân xinh đẹp,tuy nhiên bảo Hải đường đánh đổi cuộc sống tự do tự tại để chịu kiếp cá chậu chim lồng,xin lỗi,nàng thấy không đáng.

Chỉ là cô công chúa đó,xinh đẹp tuyệt luân là vậy,cao sang quyền quý là thế nhưng vẫn chẳng thể quyết định nỗi hạnh phúc của bản thân,phải cam chịu để tay người sắp đặt.Nữ nhân thời này,đã quen bị như thế nên chắc sẽ không ầm ứ hay phản kháng chống đối.

Nàng thì sao?phụ nữ thế kỷ 21,dù có rơi vào cái thời nhiễu nhương trọng nam kinh nữ thì cũng quyết không an phận kiếp chung chồng.Chẳng lẽ nàng mất kém vậy,chọn đi chọn lại lại chọn ngay một tên thích trắng hoa?Nghĩ đến đây,bóng hình hồng y liền ủa về,hình dung tính cách cổ quái của tên đó,chắc không phải hạng người lãng nhăng vậy đâu.

Nhưng mà “Mặc Tuyết...là nữ nhân của hần?”

Đang ngồi nghĩ ngợi vẩn vơ,từ xa bóng dáng thanh y quen thuộc ẩn hiện sau những tán cây khẳng khiu trơ cành,giọng nói ầm ập đầy nhu tình kéo Hải đường về lại hiện tại.

-Hải đường cô nương,gần chính Ngọ rồi,nàng định ngắm trời ngắm đất tới quên ăn sao?

Nụ cười của Mặc phong êm dịu như gió hè,ánh mắt lại lấp lánh ý cười tựa nắng thu làm Hải đường ngây ngốc nhìn một trận,tâm tự xi và bản thân không có khả năng miễn dịch trước mỹ nam khuynh thành này.

Hải đường cười cười sau đó nhanh nhẹn đứng dậy bước tới bên hần,vui vẻ đáp lời.

-Mặc Phong,lại làm phiền huynh ra gọi ta về.Ta vốn chỉ định ngồi thư giãn một chút,không hiểu sao lại ngồi lâu tới vậy,nhắc tới ăn cơm,bụng liền thấy đói a!

Hải đường xoa xoa cái bụng lép kẹp,ngượng ngừng nói thêm

-xin lỗi,lại bắt mọi người phải chờ cơm rồi,thật ngại quá.

Mặc phong nhìn nhìn nàng,chi cười rất nhẹ,trong ánh mắt trong khốc môi của hắn đều ẩn chứa ôn nhu hết mực đối với nữ nhân nhỏ nhỏ trước mặt này.Hắn không dám đòi hỏi quá phận,chi muốn được ở cạnh nàng,nhìn thấy nàng vui vẻ...mong rằng sau này dù có xảy ra chuyện gì,Hải đường vẫn không bảo hắn rời đi...đừng bảo hắn phải xa nàng...

Trở lại màn chào đón của chủ thành Kha Lương với chủ tướng của Tây Hoàng

Nguyễn siêu đón khách quý ở đại sảnh cùng 2 thuộc tướng thân tín trung tuổi và sư trưởng Nguyễn An.

Cùng ngồi ở ghế chủ tọa là chủ tướng Tây hoàng,y nở nụ cười nửa miệng,thâm tú như thể đang tính toán cướp đoạt không ai cái gì.Đôi mắt phượng kiêu mị nhân nhả lướt qua khắp lượt,như không để vào mắt lại thu vào hết thấy.Đi theo y ngồi phía dưới chỉ là 3 thuộc tướng trẻ tuổi,đám lính còn lại đứng chờ ngoài cổng thành.

-bản tướng là Dạ Vũ,thay mặt hoàng đế Tây hoàng gọi thánh ý tới thành chủ xem xét.

Dứt lời một thuộc tướng đứng lên 2 tay dâng một cuộn giấy cho Nguyễn Siêu.Ngài giờ ra xem,bên trong đại khái viết:“Trẫm với Hoàng đế Bắc kỳ từ lâu có giao tình,nay thấy sứ giả Bắc kỳ đi đón dâu lại giữa đường bị thống tướng bên Đông Hải ngăn trở.Mắt thấy không chịu nổi điều ngang trái bên phải phò mã gia Dạ vũ cùng 2 vạn kỵ binh hỗ trợ bên Bắc kỳ đón công chúa Mộ dung trước.Lại điều thái tử Tư Mã Phi Long dẫn 2 vạn kỵ binh hợp lực cùng Bắc kỳ tấn công thành Tần Hoài giải cứu vương gia Tư Không...”

Sau khi đọc xong,vị tướng trẻ kia cầm lại cuộn giấy,trao tiếp một lá thư.

Dạ vũ ở bên nhẹ giọng nói.

-đây là thư tay của sứ giả Bắc kỳ gọi tới bản tướng,còn có ấn tín của vương gia Tư Không làm tin.

Tướng Nguyễn Siêu đưa mắt nhìn Dạ Vũ một chút,vị tướng trẻ dung mạo mang một tầng sức quyến rũ như yêu nghiệt,thật sự càng nhìn lâu càng dễ bị sa vào.Một người phong lưu tiêu sái như thiếu gia danh môn quyền thế đâu thích hợp nghiệp binh đao.

Tướng Nguyễn siêu lôi lá thư ở trong bao ra,bên trong còn có một chiếc nhẫn to bản đeo ngón cái.Ngọc phỉ thúy xanh lục sẫm lại ửng hồng như nhuộm máu,ngắm nghía một chút thấy mặt nhẫn khắc nổi hoa văn cổ tự của Bắc kỳ,nặt bên trong lại khắc chìm cổ tự.Liên hiệp đây hẳn là vật của vương thất Bắc kỳ nhưng nó có phải của vương gia Tư không hay không thì ngài chịu.

Trong thư viết đại ý nhờ cậy Dạ phò mã trợ giúp Bắc kỳ đón công chúa về,việc thành sẽ tậu tạ mấy xe lễ vật...

Nguyễn siêu thâm cười mỉa,Tây hoàng xa hoa phù phiếm lại vì mấy xe lễ vật con con mà xuất quân?

Ngài đưa mắt sẫm soi chiếc nhẫn cầm thạch lâu thêm,nghe nói chúng sở dĩ còn được gọi là phỉ thúy bởi tính năng đổi màu từ xanh sang đỏ và ngược lại.Chiếc nhẫn này không những màu nước vô cùng sáng bóng mà dưới ánh nắng nó rực lên một cách kỳ quái như thuộc chốn u minh.

Này chẳng lẽ chính là ngọc dưới mồ trong truyền thuyết,giá trị liên thành.

Nguyễn siêu trao lại đồ,nhìn một chút Dạ phò mã,mở lời.

-Dạ tướng quân,giao tình với sứ giả Bắc kỳ không ít đi...

Dạ vũ méch miệng khẽ cười,thong dong đáp.

-có nhân nhờ vả,chút việc con con này thì tính là gì...

-Dạ tướng quân nghĩa cử hơn người,dốc lòng vì bằng hữu mà không quản đường xá xa xôi.Chi là chuyện này tướng quân Tư Lam bên Đông Hải quốc cũng có tới diện kiến cầu thân cho hoàng đế.Bản tướng cũng đã gửi thư khẩn về kinh đô xin ý,chuyện này thế nào không do bản tướng định đoạt được...

Dạ vũ vẫn thong thả nhả lời nhưng âm điệu có phần mỉa mai.

-vốn công chúa Mộ Dung Tuyết Không là vương phi tương lai của Bắc kỳ,sao lại còn phân vân?như vậy chẳng phải là hoàng đế nói chuyện con trẻ sao?

Mặt thành chủ khẽ biến sắc,có thể tự nhiên đối đáp lỗ mãng như thế thật phách lối,tuy thế Nguyễn siêu cũng chỉ trầm giọng,lạnh nói.

-Dạ tướng quân nói thế không phải rất thiện cận sao?hoàng đế Nam Hoa vì lo nghĩ cho an nguy xã tắc,đối với Bắc kỳ là thật tâm muốn liên hôn,đối với Tây hoàng là kính chi viễn nhi,đối với Đông hải càng là thụ sủng nhược kinh.Ngài nói,được Cảnh đế để mắt tới là phúc hay họa?có thể không làm ra hành động cần nhắc được sao?

Dạ vũ nghe thế,khẽ khàng cười cười,ánh mắt khốc môi đều toát lên nét tà mị,2 tay nâng lên thi lễ.

-bản tướng trẻ người non dạ,lời nói đường đột mạo phạm,thành chủ thứ lỗi!

-Dạ tướng quân ăn ngay nói thẳng vì việc của bằng hữu nhờ cậy mà chất vấn cả thiên tử,hành động khẳng khái chính trực này liệu có mấy ai được.

-dù thế bản tướng cũng đã vô ý thất kính,thành chủ ngại đại nhân rộng lượng bỏ qua.

Nói xong Dạ Vũ lại đầy thành ý nâng tay thi lễ.

-nếu đã thế bản tướng đành nhận một lễ này của ngài.

Một màn kính qua nhường lại vô cùng khách khí,nói chuyện thêm đàm ba câu đưa đẩy nửa thì tướng Nguyễn Siêu hẹn 2 hôm sau sẽ cho sứ giả tới truyền đạt lại ý chỉ của hoàng đế Nam Hoa.

Nhưng Dạ vũ rời đi chưa đầy 1 canh giờ thì có thư hồi báo từ kinh đô.Trong thư vền vẹn đề mấy chữ.

“gã công chúa cho Cảnh đế”.

Nhìn thấy thông tin từ dòng chữ,tướng Nguyễn siêu dường như có chút ngoài ý muốn.Lại nhìn con dấu ngọc tì quen thuộc, cảm thấy lần này có vẻ đồ tới mức nhức mắt.Ngài cho triệu tập các tướng tới thính đường bàn sự vụ,sau đó lại cho mời công chúa tới nói chuyện.

-hoàng thượng lại có ý như vậy...chẳng hay công chúa nghĩ thế nào?

Có thể nghĩ thế nào chứ.Tuyệt không đưa mắt hỏi ý cung nữ,bấy giờ vị thượng cung ngoài tứ tuần mới nhàn nhã mở miệng.

-còn có thể ý khác sao?hoàng thượng đã quyết thế,thần tử chỉ có thể tuân theo...

Tướng Nguyễn siêu dăm dăm nhìn vị thượng cung,rồi lướt mắt tới gương mặt tinh mỹ của nàng công chúa nổi danh đã được khăn lụa che chắn.

-nếu đã thế...vậy làm phiền thượng cung chuẩn bị,đêm mai khởi hành...

-đêm?

-...chiều nay có tướng quân bên Tây Hoàng tới diện kiến nói được sứ giả bên Bắc kỳ ủy thác xin thay mặt đón công chúa...bổn tướng sợ bên Tây hoàng muốn tranh chấp với Đông hải,nhân lúc bên đó còn chưa hay chuyện sẽ âm thầm gả đi như vậy tránh được hồi binh đao không đáng.

-vẫn là thành chủ chu toàn...

Ngay tối đó,khi tất cả vạn vật hầu như chìm trong mộng mị,một bóng dạ hành từ trong nội thành công tây dùng khinh công thượng thừa mà vượt tường cao ra ngoài.

Hắc y nhân như một bóng ma,chạy như bay độ một canh giờ thì dừng lại trầm ngâm nhìn một doanh trại.Lá cờ Tây hoàng ngạo nghễ tung bay phấp phất khắp nơi,đèn đuốc thấp sáng ở khắp chốn,từng tốp lính tuần đi lại quy củ nghiêm minh.

Ánh mắt hắc y nhân nhìn cờ hiệu,hiện đầy vẻ chán ghét...

Hắc y nhân lại lắc mình,nhanh chóng tan biến vào doanh trại...

Trong căn lầu dựng to cao nhất doanh,tiếng đàn tỳ bà nhẹ nhàng phát ra,4 bề xung quanh đều có lính canh phòng nghiêm ngặt,mắt mở to,nhìn thẳng về mặt đều là nghiêm túc cẩn trọng.

Tuy thế chỉ giây sau,khi đám gió lộng thổi tới mang theo chút hương nhàn nhạt,tức thì cả đám nhanh chóng ngục đầu đứng ngủ.

Hắc y nhân nhanh nhẹn vọt vào,nhân bên trong vẫn thong dong gảy đàn tính tang như chẳng hay biết gì.

Chính giữa căn lầu có một nam nhân mặc nội y màu đen ngồi bên cạnh bộ bàn có đặt trà cụ.Tóc y đen nhánh xoa dài tùy ý,gương mặt tuấn mỹ hơi cúi mãi mê đánh đàn tỳ bà xem thường không gian 4 bề.

Ngon đèn trong lầu khẽ lay mang theo chút hơi lạnh của đêm đông khi có nhân đột ngột lửa vào.Tiếng đàn vẫn không dừng lại,kẻ đến cũng chưa vội lên tiếng...y đứng đó,nhìn chủ nhà,đôi mắt không còn mang vẻ chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Hạnh Phúc Vốn Mong Manh.

Nơi biên cương thế cuộc biến đổi khôn lường, ngập tràn mùi máu tanh tươi hôi nồng, sống hôm nay chẳng biết có qua được ngày mai.

Nơi trung nguyên xa xôi, cách biệt với thế sự nhiễu nhương của dục vọng con người cổ chấp, núi Mây ngàn năm qua vẫn đắm chìm trong cảnh sắc hư mộng như cõi tiên. Hải đường cũng chỉ là cái nhân nho nhỏ, có dục niệm chấp nhất, nàng đứng từ trên cao, nhìn xuống dòng sông Lệ uốn lượn quanh co như con trăn bạc dưới 2 tầng cây khẳng khiu già cỗi đang thi đua thay nhau trút lá héo tàn.

Nếu là lúc trước Hải đường sẽ rất hài lòng an phận thủ thường, sống thanh đạm qua ngày ở nơi tiên cảnh này. Nàng là vốn thích cuộc sống điền viên, nhưng khi trái tim biết rung động, Hải đường cũng giống như tâm tình của bao nữ nhi khác, muốn ở bên cạnh người mình thích. Nếu người ta không có đây vậy thì phải hăng hái bắt tay đi tìm.

Nàng cũng chẳng phải mới 16, 17, qua rồi cái thời ngồi mộng mơ viễn tưởng xa xăm, thụ động chờ bạch mã hoàng tử tới rước. Muốn có hạnh phúc, thì phải chủ động săn tìm, lúc trước nàng bàng quan hờ hững với ái tình là vì Hải đường không tin bản thân sẽ yêu ai hoặc có ai đó sẽ yêu nàng.

Bây giờ có một nam nhân nở nụ cười khuyên tâm với nàng, Hải đường không thể trở mắt nhìn người mình chờ chờ đợi đợi hai mươi mấy năm trời cứ thế trôi vụt tăm vụt. Nàng tuyệt không để cho chuyện oan ức đó xảy ra, dù gì bản thân cũng là nữ nhân thế kỷ 21 tiên tiến, có lý nào lại không của nôi một cái nam nhân cổ đại.

Có ái nhân thì đã làm sao? có nương tử còn bị hưu thư cơ mà. Nhưng nàng là, trở thành kẻ thứ 3 phá hoại tình cảm người khác? Thât đức như vậy? lúc trước dù có gặp ác mộng cũng không mộng ra chuyện tình đáng hổ thẹn đó, từ bao giờ con người nàng lại thay đổi rồi. Có khi nào đến một lúc nhìn lại, bản thân trở thành kẻ đáng khinh bỉ? vì một tên nam nhân ư?

Không phải, chính xác là vì chính mình thôi, hạnh phúc vốn không phải tự sinh ra hoặc mất đi, nó là sự chuyển giao từ người không thể tiếp nhận sang người đáng được thừa hưởng. Nếu là duyên thì phải phần đầu để giành lấy, nếu là nghiệt... đã bỏ tâm tư như vậy mà đến phút cuối vẫn chẳng thuộc về mình thì vĩnh viễn sẽ không là của mình.

Cho nên Hải đường à, dù có thế nào cũng không thể như lúc trước ngồi há miệng chờ sung rụng. Bởi hạnh phúc vốn mong manh như mây trời nước chảy, gió thổi qua tay, tự trung lại hoàn ảo mộng.

Nghĩ thế Hải đường hăng hái xốc lại tinh thần, miệng nhoẻn cười hài lòng, tiểu Hoa ở bên cạnh chép chép miệng.

- Đường tỷ, tỷ đang nghĩ tới ai mà cười rạo rờ tới vậy?

Hải đường khinh nghì.

- đệ có thể nhìn ra sao?

Tiểu Hoa gật nhẹ, khẳng định.

- mặt tỷ nổi rặng mây hồng thế kia, không phải xuân tâm đang nảy nở thì còn có thể là vấn đề gì?

- Ặc, đệ chỉ là con nít ranh, sao lại rành chuyện này tới vậy?

Vừa nói nói Hải đường vừa bước đi, tiểu Hoa lẻo đẻo theo bên, điềm nhiên đáp.

- đừng đánh giá đệ qua vẻ ngoài, chuyện gì đệ cũng từng kinh qua, không gì là không hiểu, cái gì cũng biết a.

- Ặc, U liên mắng đệ là tiểu quý, quả nhiên không sai.

Hải đường cũng mặc nhiên đáp trả, hướng câu chuyện tới chủ đề khác.

- a đầu thối đó, đệ không thèm chấp, tới ngày quán lấy Phong ca đã khiến đệ gai mắt lắm rồi còn không ngừng gây sự với đệ. Nếu không phải đệ nể mặt lão quái độc tiên y, yêu nữ đó gặp một lần đệ sẽ đánh một lần.

Hải đường cười cười, tâm vui vẻ tiếp tục dẫn dắt.

- chà, mạnh miệng dữ, theo ta thấy cứ mỗi lần oan gia 2 người giáp mặt, hình như đệ có phần lép vế.

- không dám đâu, đệ là không thèm hơn thua đấu khẩu với a đầu đó. Tạo điều kiện cho nàng ta nói đệ bụng dạ nhỏ nhen hẹp hòi...

- đúng, đúng, đúng.

Hải đường cười dễ dãi, nhìn trời xanh mây trắng, thế giới này sẽ mãi thanh bình yên ổn? còn nàng sẽ mãi đơn thuần thơ ngây?

*****

Trở lại nơi biên ngoại, nơi địa doanh của quân Tây hoàng, lều trại của chủ tướng.

Cho đến khi tiếng đàn dừng lại, y gằng cao đầu lộ ra dung mạo kiêu mị khiến người nhìn khó lòng dời mắt. Hắc nhân kia cũng tháo khăn che mặt xuống lộ

ra gương mặt nữ nhân. Nàng nữ nhân tuổi ngoài 20 trẻ trung, nhưng sự thật có thể nhiều hơn vì dung nhan đó mỹ miều như đoá hồng nở bung dưới nắng mai, lại như trái táo đỏ mọng, chín mùi tỏa hương ngào ngạt.

Nàng ta nở nụ cười, trông thực hiền lành vô hại, rồi từ tốn lại gần, cất chất giọng mềm mại.

- Dạ vâng, đã lâu không gặp huynh.

Người được gọi tên, Dạ phò mã tươi cười thân thiết, rót cho nàng tách trà Thiết quan âm.

- Mặc Hoa, nghe đồn muội trở lên già nua xấu xí?

Mặc Hoa ngồi xuống đối diện y, gật nhẹ xác thực, cầm lên tách sứ thanh hoa.

- đích thực là vậy.

Dạ phò mã cười thoải mái.

- Ừy khuất cho muội mấy năm nay rồi! vậy muội tính khi nào thì lấy lại dung mạo thật đây?

Mặc Hoa và Dạ Vũ, bọn họ chính là 2 trong 9 trưởng lão phục vụ cho bá nghiệp thống nhất tứ quốc của Thiên Nguyên, được thánh nữ từ nhiều năm trước an bài làm nội gián lần lượt ở Nam Hoa và Tây Hoàng, cũng tương tự như trưởng hợp của Huyết Vân ở Bắc Kỳ.

Mặc Hoa cười bí hiểm, úp mở nói.

- sắp rồi, muội tính... mấy hôm nữa...

- mấy hôm nữa?

Mặc Hoa gật nhẹ khẳng định, lại thông báo chuyện khác.

- thư khải từ kinh thành gọi tới bảo tướng Nguyễn Siêu giả công chúa cho Cảnh Đế...

- không thể nào?

Mặc Hoa gật nhẹ đồng tình, nói ra nhận định.

- rất có thể thánh chi đó đã bị đánh tráo.

- đánh tráo? làm sao thể được?

- dấu ấn ngọc tỷ xác thực là thật, nhưng hiện giờ hoàng đế đang ốm liệt giường, giờ một chút thủ thuật là có thể qua mặt được ngài rồi.

Dạ Vũ gật đầu tán đồng, vẫn.

- thế muội đêm hôm nhọc công tới hẳn có việc khẩn đi.

- tướng Nguyễn Siêu quyết định đêm mai lạng lẽ hộ tống công chúa qua đám quân của trung nam tướng Từ lam.

Dạ Vũ không ngoài ý, cảm thán.

- quả nhiên là công kỳ vô bị, xuất kỳ bất ý (tán công lúc không phòng, hành động lúc không ngờ). Ta cũng không nghĩ sẽ ngồi yên để tên Nguyễn Siêu đó sai người tới thông báo kết quả, một khi đã vậy ta cũng phải thuận thủ khiên dương (nhận ra cơ hội tới liền tiện tay nắm lấy) ... đối phó với 3 vạn Hắc phong kỳ còn được nhưng... đám Nam hoa?

Mặc Hoa cười nhẹ, xem tâm tình nàng khá thoải mái.

- huynh không cần bận tâm đám Nguyễn Siêu, muội lo được.

Dạ Vũ nhìn nàng, gương mặt tuấn mỹ trở lên nghiêm chỉnh, nhẹ giọng.

- nếu đã thế, ta nhất định không khiến muội thất vọng...

Mặc Hoa cũng thôi cười, vẻ mặt kiêu mị của nàng cũng nghiêm nghị hơn.

- chưa đến lúc đưa công chúa tới Đông Hải, hiện giờ... diệt Tây Hoàng ưu tiên hàng đầu... huynh, cũng chịu không ít bị khuất đi (bi ai + khuất nhục)

- chỉ cần có thể xóa sổ Tây Hoàng... ta cho là đáng...

Dạ vũ cất chất giọng mong manh, lạnh lạnh, tựa như một sợi dây kim loại, lấp lánh trong đêm đen đầy dụ hoặc, cô độc cùng hung hiểm.

Mặc hoa nhìn sâu vào đôi mắt tà mị của Dạ vũ, vài giây dừng lại lưu chuyển nhiều tâm tình phức tạp.

-muội thật mong chờ ngày đó...có thể khiến cho hoàng triều thối tha như bản đồ biển mất...sau này dù có bị luân hồi trong lục đạo cũng cam nguyện chịu phạt...

Nghe Mặc hoa kiên quyết nói thế, tâm Dạ Vũ khẽ rung lên, y nhàn nhạt thêm vào.

-nếu muội phải tới địa phương đó, ta cũng sẽ bồi bên cạnh muội.

Y bề ngoài trông như con mèo mun luôn mang cái dáng vẻ uể oải lười nhác kỳ thực lại cẩn trọng cùng khắc nghiệt đến vô cùng, bao gồm cả bản thân. Từ trước tới giờ y luôn trung cái bộ dáng lơ đãng lười biếng, có vẻ như bất cần, có vẻ như dễ dãi, kỳ thực lại rất để ý, lại rất khắc khe.

Với toàn bộ đám người xung quanh và ngay cả chính thân thể này, dẫu sự chán ghét đến cực điểm trong đáy mắt, dẫu đi hận thù luôn hùng hực ngày đêm thiêu đốt tâm can, khiến cho giấc ngủ an ổn trở thành thứ xa xỉ.

Đối với thánh nữ, coi người như liều thuốc an thần xoa dịu những thương tổn của quá khứ cay đắng, nơi bình yên để dựa dẫm những lúc mỏi mệt. Khi người đi rồi, thì dường như không còn thứ thần dược nào có thể giúp y vượt qua những cơn ác mộng...chỉ còn lại sự thật phũ phàng bắt buộc phải thừa nhận...

Với Mặc Hoa, coi nàng như muội muội, để y có thể quan tâm, bảo vệ...một cách y đánh lừa bản thân, rằng y còn một người thân...và như thế cần phải tiếp tục tồn tại, cần phải tiếp tục trả thù...

Và còn vì lời hứa với một người...người trao cho y thanh kiếm, chỉ ra một lối thoát, bảo y phải mỉm cười bước qua...đạo kiếm ước hẹn một đời nhưng hồ điệp lại chẳng thể vươn tới trời xanh...

Hạnh phúc với y vốn mong manh, như đặt một phiến lá úa trên bàn tay trong tiết trời sang thu gió lộng.

*****

Ngoài trời đêm tối phủ một tầng mây dày mù mịt che bớt đi ánh sáng của quang nguyệt vốn đã yếu ớt, khiến cho cảnh tượng càng thâm trầm u tịch. Gió vũ vũ thổi vào đám đuốc khiến lửa hùng hực cháy nghiêng nghiêng ngả ngả, còn quân binh xung quanh dường như đã tỉnh táo trở lại, nghiêm chỉnh đứng canh.

Hôm sau trời quang mây nhạt, nắng nhẹ vung theo cơn gió lạnh lạnh thổi vào nội thành Kha lương yên bình. Người dân vẫn tấp nập bận rộn buôn bán, cả một ngày dài yên ả thanh bình trước cơn giông tố sắp dậy sóng.

Trời chiều tắt nắng, hoàng hôn giăng lên sắc màu đỏ ma mị tựa được tẩm máu tươi khiến tâm ai nhìn cũng bất tri bất giác giật mình thất kinh.

Trong doanh trại cả bộ binh lẫn kỵ binh của tướng Nguyễn Siêu, non một nửa sau khi ăn xong bữa cơm tối liền cùng nhau ôm bụng kêu rên hừ hừ. Cùng lúc đó một phần ba dân trong thành cũng mắc triệu chứng tương tự, bụng đau dữ dội, nôn ói tiêu chảy...khiến cho tình hình trị an vô cùng bất nháo.

Chuyện trấn động như vậy nhanh chóng chuyển tới tai thống lĩnh. Ngài im lìm nhìn sắc trời dần bị bóng tối nuốt mất rồi nhanh chóng thân chinh tới các nơi xem xét.

Trước mắt cần khẩn thiết mời một đám lương y tới chuẩn bệnh bốc thuốc, rồi từ từ tra tìm nguyên nhân sau. Nay chọn đúng thời điểm then chốt mà bùng phát, có phải quá trùng hợp đi. Không phải là dịch bệnh? là cố tình?

Đêm tới, cổng đông thành khẽ mở, một ngàn lính lặng lẽ hộ tống một đoàn xe ngựa rời đi.

Mới đi được trăm dặm thì bị một đội quân kỵ binh bất ngờ bao vây chém giết, xong nhanh chóng áp tải đồng của hội môn nhiều vô số kể nhằm hướng tây thẳng tiến. Đám chặn đường tập kích này tuy số lượng không bằng nhưng luận về chất thì công phu chênh lệch quá nhiều, bọn họ toàn là cao thủ nhất đẳng nhị đẳng trên giang hồ mặc dạ hành gọn nhẹ cứ thế mà phát huy kỹ năng nhất chiêu tất sát.

Đám Nam hoa trong thành hoàn toàn không có khả năng biết chuyện để đi tiếp ứng do tình hình trong thành rối ren.

Trong khi đó, phía Đông hải biết mà lại không thể làm gì vì 3 vạn Hắc phong kỳ đang được 2 vạn quân Tây Hoàng cầm chân.

Chính là chiêu thanh đông kích tây trong binh pháp, một bên nhàn hạ vậy thì tạo việc cho Nam hoa bận rộn buộc chúng phải tập trung giải quyết không còn để tâm tới sự thế khác được. Một bên lại giả vờ không công để Đông hải làm tướng ta chẳng hay biết chuyện gì, đến lúc hành động lại ra tay chớp nhoáng khiến địch bất ngờ không phòng buộc phải tất bật lo ứng chiến, nhận cơ hội thuận thủ khiến dương đi cướp người dễ dàng.

Giữa trận đánh với Hắc phong kỳ lại có một cái chòi cao chia làm 2 tầng, trên có hai lực sĩ to cao mặc quân phục Tây Hoàng, cánh tay cơ bắp cuộn cuộn, liên hồi vung dùi đánh trống, âm thanh hào hùng mạnh mẽ vang vọng, như cổ vũ, như thúc dục, nhịp điệu trận đánh dường như cũng biến hóa theo. Trên nữa có 3 lực sĩ đứng dàn hàng ngang, 2 cánh tay to khỏe cầm cán cờ mà vũ.

Nhìn 3 người bọn họ vung cờ, mỗi người một tư thế, một hành động, một tiết tấu nhanh chậm khác nhau. Mà đám lính Tây hoàng cũng chuyển động nhịp nhàng lên xuống, trái phải, nhanh chậm như thể theo một hiệu lệnh ngầm quy định.

Thế trận này được gọi là trận đồ bát quái.

Trong trận lấy 5 người làm 1 ngũ (ngũ hành), 55 người thành 1 đội (số sinh thành của trời đất, trời 25, đất 30), 8 đội thành 1 trận (440 người), 8 trận thành 1 bộ (3.520 người) là trận tiểu thành. 8 bộ thành 1 tướng (28.160 người) là trận trung thành. 8 tướng là 1 quân (225.280 người) là trận đại thành.

Nếu số lượng quân hùng hậu, kỷ luật lính nghiêm minh, chất lượng tướng tài tình thì thế trận thiên biến vạn hóa dễ dàng vây hãm mấy chục vạn quân. Thiên nguyên sau này chính là dùng trận đồ bát quái mà đánh Đông, dẹp Tây, vây Bắc, công Nam, thu tóm thiên hạ.

Từ bát quái biến ra trùng quái (64 quẻ), lấy 8 làm cơ sở mà nhân lên, càng đông người thì trận càng lợi hại, cô nhân nói “Đa đa ích thiện” càng nhiều càng tốt. Bát trận đồ căn cứ theo bát quái (8 quẻ) Càn, Khôn, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khảm, Đoài mà bày thành 8 trận chính: Thiên phúc, Địa tài, Long phi, Xà bàn, Hồ đức, Điều tường, Phong tán, Vân thủy, được án theo 8 cửa. Trong đó cửa Sinh, Cảnh, Khai là cửa sinh, còn Hưu, Thương, Đỗ, Tử, Kinh là cửa tử.

Chỉ với 2 vạn quân nhất nhất nghe theo hiệu lệnh của 3 người phát cờ, khi nào cần nhanh, lúc nào cần chậm, cánh quân nào tiến lên, cánh quân nào rẽ ngang, cánh quân nào hợp thể, cánh quân nào ly khai. . .

Trong dịch chiến kể lúc 2 phe giao tranh, muốn thêm đòn trí mạng cho quân địch lại cố vũ sĩ khí cho phe mình thì người chỉ huy không nên bỏ qua tên cầm đầu của bên kia. Nhất là khi tên trung tướng nam hồ kỳ Tử lam kia như hồ dữ trong bầy sói, thật sự quá uy vũ rồi. Hắn ta sử dụng thanh đại đao nặng mấy chục cân, lại quơ một đường thì đã gạt bay cả đám lính.

Dạ vũ neho mắt nhìn rồi nhảy xuống lầu lấy cung tên từ một tên lính xông lên nhanh nhẹn lại phi lên. Mũi tên lao đi như xé gió uy lực là thế khi đến gần mục tiêu thì lại chỉ xướt qua má, để lại vết máu nhỏ.

Tử lam vừa thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc, mắt như nãy lửa, cảm hận nhìn kẻ nhân lúc hắn bận bù đầu đối phó lính quèn lại tiểu nhân bắn lên. Nếu không phải do cảm nhận hắn nhảy bên cùng phản xạ linh hoạt thì mũi tên hèn hạ đó đã thành công khiến hắn trọng thương rồi. Mũi tên đầu mà để ghim trúng thì khó lòng thoát khỏi những mũi tên tiếp theo.

Dạ vũ cười nhẹ, lại giương cung nhắm bắn liên tiếp 2 lần nữa nhưng vẫn thất bại, cuối cùng đành buông cung xuống, chép miệng thở than.

-nếu có tiểu Hoa ở đây thì tên Tử lam này tính là gì. Thôi thì coi như ý trời chưa muốn tuyệt đường hắn.

Đột nhiên lại nghĩ lâu rồi chưa có gặp tên tiểu tử đó, chắc phải viết thư báo chủ công để tiểu Hoa tới phụ mình một tay.

Nhắc tới chủ công, Dạ vũ lại nghĩ tới việc mỗi sáng được so chiêu luận kiếm với người, như nhiều năm về trước, giữa vườn hoa thụ lấp lánh ngân quang, mưa hoa màu lam tung bay trong gió, hắc đạo Long nha uy vũ quét tới, băng kiếm Tuyệt ảnh hư ảo chém ngang. . .

Chuyện cũ chấp chờn trong giấc mộng, ngỡ như là mới hôm qua còn ở kề bên.

Lại nhìn thế trận mỏng manh tưởng như rời rạc dễ công chiếm, kỳ thực mỗi một binh một tốt đều đã được tôi luyện thấm nhuần kỷ luật thép của Dạ phò mã. Trận đồ này kín kẽ không chút sơ hở, mỗi một nhịp một thế đều thuận theo đội hình của bên Đông hải mà chia nhỏ ra, bao vây lấy. Dù cho Hắc phong kỳ uy vũ thế nào, mạnh mẽ ra sao, thì đứng trước khí thế uy áp cùng dũng mãnh ngút trời của trận đồ này, đều bị trấn áp.

Trận đồ này giống như một cái bánh xe khổng lồ không ngừng lăn đi. Mỗi một vòng luân chuyển để lại dấu vết đầm máu phía sau, mỗi một vòng luân chuyển giống như cái vòng xoắn ốc hút lấy nguyên khí của thiên địa.

Trong trời đất, vạn vật dù vô tri vô giác nhưng thủy chung đều có khí dù ít dù nhiều bao bọc. Mỗi một hạt cát, mỗi một viên sỏi, từng cành cây, từng cọng cỏ đều ẩn chứa khí. Nhưng sinh vật chứa được khí nhiều hơn, con người hấp thu khí nhiều hơn cả. Trận đồ bát quái tựa như một xoáy nước khổng lồ hút lấy khí của vạn vật xung quang một cách điên cuồng, khiến cho nhân ở trong tâm bị ảnh hưởng mà biến đổi trở lên hung hãn, dữ tợn.

Dạ vũ đứng ở trên chiến xa tứ mã, gương mặt bình tĩnh cùng thần nhiên nhìn thế cuộc. . .

Tâm của thiên địa vốn vô vi, vô hình, vô ảnh, vô tướng, nên không thể nắm bắt hay nhìn thấy được, lấy bản thân làm vật trung gian, nhân tâm càng tĩnh, thần càng tịnh, càng dễ dàng nhìn thấu quy luật định ra vuông tròn. . .

Y hiểu rõ điều đó. . . nhưng lại không có đủ sức mạnh để buông bỏ. . . lòng bởi vương vấn quá nhiều dục niệm. . . tâm bị hãm sâu trong vọng tưởng hoang đường. . .

Hận này, thù này, tình này, ân này. . . đã chẳng thể tìm ra phương hướng, đã không còn đường để trở về. . . như tên dơi cung. . . ngày càng xa bờ. . .

Dạ vũ lẳng lặng nhìn chiến trường khốc liệt, gương mặt tĩnh mịch càng trở lên lạnh lẽo, mắt phượng càng trở lên tối tăm. . . này đúng là nhất tướng công thành, vạn cốt khô. (Để có một tướng thành danh thì ngàn người (quân lính) chết).

Máu người ấm nóng, đỏ tươi cứ thế chảy xuống tưới đẫm mặt đất khô hanh. . . từng dòng nhỏ hội tụ lại, từng dòng nhỏ lại xuất hiện thêm, ngày càng nhiều, càng dày đặc để cuối cùng chấp lại thành dòng huyết lớn, tạo ra những vũng máu lênh láng tanh tưởi. . .

Cơ thể này cũng như ai đều có phụ mẫu sinh dưỡng, thế tử mong chờ, bạn bè thân hữu nhớ trông. . . thân phút trước còn cử động, phút sau tứ chi đã vắng đi mỗi ngã. . .

Đã là người ai cũng có quá khứ để nhìn lại,có hiện tại để nắm bắt và tương lai để ngắm đợi.Ai cũng như ai đều đáng được sống yên ổn,chỉ là...dục vọng và tà niệm mỗi người mỗi khác...cho nên nhân thế mới xảy ra lắm điều ngang trái,có quá nhiều chuyện bi ai.

trở trêu nhất có lẽ chính là việc,hiện giờ Dạ Vũ cũng lại chỉ biết đứng nhìn...cái gọi là thân bất do kỷ,y đã phải trải qua vô số lần...cuối cùng cũng chỉ có thể trách trời,oán đất,hận tận cùng quá khứ...

Ánh dương dần dâng lên,bảo phủ sự ấm áp vô bến bờ cho thế nhân lạnh lẽo.Dạ Vũ nhìn xác người chất thành từng đống lớn hỗn độn,tướng chừng trải dài khắp cõi trần.Tâm như được bỏ thêm mấy tấn đá tảng,triều nặng tới mức gương mặt không hiện nổi một tia xúc cảm.Y ngẩng đầu nhìn vàng dương rộng lượng ban phát những tia nắng tốt lành cho mọi chúng sinh đang tồn tại.

Y cũng đang hiện hữu trên nhân gian này,sự ấm áp tốt cùng này khiến Dạ vũ bất tri bất giác rơi lệ... Trong bể khổ hồng trần,vô số vong niệm cùng cố chấp...lại vì người mà không thể buông bỏ...

Tội nghiệt đã kết...duyên phận đã bắt đầu từ đâu...lại vì người mà không thể cắt đứt...

Khi máu tươi nhuộm kín không gian,cũng chỉ biết bất lực nhìn đao quang kiếm ảnh cắt đứt hồng trần phù hoa hư mộng.Thế sự xoay vần,một đời gian truân...là vì ai mà cam nguyện gây lên họa?rồi cuối cùng bị đẩy dọa nơi ngục tù tầng thứ 18...lại chỉ cầu người thỉnh thoảng nhớ đến y.

*****

Nhìn lại quân bên thắng trận cũng chết cả ngàn người,trọng thương thì quá nửa,về mặt ai cũng bơ phờ mỗi một đến tận xương tủy,tìm không thấy nửa điểm vui mừng...Dạ Vũ hạ lệnh một bên điều quân lấy đi toàn bộ lương thực còn lại của Hắc phong kỳ,một bên chỉnh đốn đội hình,nhanh chóng di dời khỏi địa phương này...

Trong lúc toàn quân rục rịch khởi hành thì tiếng vỗ ngựa đơn lẻ đã xuất hiện kế bên,mã phu là một người trung tuấn mặc y phục vải thô,người xuống chiến xa song mã là một nhà sư.Nhà sư này vừa xuống mặt đất liền đứng lặng người hồi lâu nhìn hiện thực phơi bày trước mặt.

Ngài khoác chiếc đại y cửu điều (áo cà sa)nhuộm màu đất nâu bạc màu.

Sợi dây trắng toát băng mắt mấy vòng dường như không làm ảnh hưởng tới việc ngài đắm đắm nhìn cảnh tượng điêu linh hủy diệt.Con tắc kè bám dính trên cổ áo ngài trung ra cặp mắt lồi to đùng,một con vật không hiểu thế sự,nó ngậy ngốc nhìn ngó lung tung,chính là cặp thầy trò Hư Không đại sư.

Tay ngài lần giờ vòng tràng hạt,chân nhẹ bước chậm chậm qua những cái xác,miệng lầm nhảm đọc kinh Địa Tạng vương nhưng lại chẳng thể thốt ra thành tiếng... phía sau mã phu cũng chậm rãi đi theo gõ mõ.

"...Tự gây vô số ác nghiệp tự tạo vô lượng khổ báo.

Ngày nay chúng con lòng rất sợ hãi.

Phát lộ sám hối,dứt sự tiếp tục.

Chân thành tùy hỷ,công đức của người.

Nỗ lực bền chí,tu tập bạch pháp.

Học đại bi nguyện,tập đại tinh tiến.

Tuân giữ giới pháp,hộ trì Tăng bảo.

Hộ trì chánh pháp,thuận với giải thoát.

Làm cho dòng giống ,Tam bảo vô thượng.

Tồn tại lâu dài,rực rỡ uy đức.

Ngưỡng nguyện chư Phật,đại từ thế tôn.

Ngưỡng mong Địa tạng,định lực đại sĩ.

Từ bi nhiếp thọ,hộ trì chúng con.

Làm cho chúng con,thường gặp thiện hữu.

Chừa tội phá giới,bỏ lỗi phá pháp.

Tĩnh trừ hắc nghiệp,siêu thoát u minh.

Hiển cúng Tam Bảo,phục vụ Phật phát.

Nguyên cầu người còn kẻ mất,ước mong người thân kẻ thù.

Đồng được siêu thoát,đồng được an lạc,

Thể hiện từ tâm,hỷ xả với nhau.

Đòi đòi kiếp kiếp,không rời Tam bảo.

Cùng nhau kết thành,người người Phật pháp.

Cùng nhau đạt đến,tuệ giác vô thượng.

Kính lạy đức Phật bốn sư Thích ca mâu ni...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Không Thành Kế.

Vùng quan ngoại,chiến sự vẫn tiếp diễn,căng thẳng tới đỉnh điểm,tránh không khỏi lại một hồi gió tanh mưa máu.

Mấy ngày sau 3 vạn quân của 2 quốc gia cũng hành quân tới,bao vây lấy phía ngoài thành Tần Hoài nhưng lại không dám tấn công.

Khí trời dù mới qua chính ngọ một chút nhưng cái lạnh theo sự trống trải mà như tăng thêm.Nhất là khi 4 cánh quân bao vây lấy 4 cổng thành lại nhìn thấy khung cảnh nhà cửa bên trong.Bên trong không một bóng người, trên tường thành cũng chẳng một tên lính trông coi,như thể đã bỏ hoang phế từ lâu.

Này mặc danh kỳ diệu,cứ ta nhìn người rồi người nhìn ta sau đó lại quay trở lại nhìn cổng thành được mở toang hoang.Không biết phải xử trí thế nào,4 chủ tướng lần lượt đưa lính trinh sát tới hỏi ý kiến nhau nhưng rốt cuộc cũng chẳng biết nên hành động ra sao đành sốt ruột chờ đợi.

Chờ chờ đợi đợi,một đường nghi kỵ tới tận lúc mặt trời bắt đầu ngáp dài đi ngủ.

Thái tử của Tây Hoàng Tư mã phi long cực kỳ thiếu nhẫn nại,nếu không phải cái tên quân sư hắc ám kia trước khi biến đi đâu mất dặn dò là phải đợi y trở về mới được manh động.Hắn đã mặc kệ có cạm bẫy hay không,muốn nhanh chóng lập tức được giết địch lập công.

Muốn biết có cạm bẫy hay không chẳng phải chính là lao vào thử nghiệm sao?cứ đứng ở ngoài mà dòm vô,mắt công đoán già đoán non,không bằng cứ chiến một phen sống mái.Không phải hiện giờ quân của Tần hoài còn chưa tới 1 vạn sao?bọn họ những 3 vạn lại bắt tài không địch lại?

Đứng thái tử lúc dùng hết sự kiên nhẫn thì tên quân sư kỳ bí đột ngột xuất hiện hệt như biến ra từ trong thinh không khiến hắn giật cả mình.

Chất giọng như ma quỷ cất lên.

-điều động 2 ngàn quân do thám vào trước!

-hảo,vậy thì bản thái tử sẽ hăng hái dẫn đầu lập uy.

Dứt lời đầy hào sảng xong hắn quay xuống vang giọng nói với chúng thuộc hạ.

Trước đó người của tên quân sư đã thông tri tới cho 3 viên tướng kia hay,chưa đầy một khắc sau,từ mỗi cổng thành 2 ngàn quân hăm hở đi vào.

Những người ở lại đều nhìn theo cho đến khi bóng tối bao trùm nên vạn vật,nuốt mất 8 ngàn quân trong thành trị tướng chừng lỏng lẻo.

Chính lúc màn đêm như đồng hành cùng âm mưu,2 phiên môn vốn đang rộng mở lại bất ngờ khép lại với tốc độ nhanh tới không tưởng.Khi hồi hã kéo quân chạy tới thì cũng là lúc cổng thành hoàn toàn đóng chặt.

Các cánh quân đã ép sát vào chân thành,phía bên ngoài chưa đầy 1 vạn Hắc phong kỳ của Đông hải đột ngột xuất hiện trong luồng ánh sáng rực của những ngọn đuốc ngạo nghễ nghênh cuồng phong.

Trong bại chiến kế thì không thành kế này chỉ là một chiêu nghi binh khiến quân địch do dự hành động để ta có thêm thời gian chuẩn bị.Cho nên mới nói binh bất yếm trá,thật thật giả giả,trong giả có thật trong thật có giả,gia thật lẫn lộn làm người ta hồ đồ,chần chừ không quyết đoán vậy coi như trúng kế rồi.

Gần một vạn quân Hắc phong kỳ tuy dàn mỏng ra bao vây lấy toàn bộ hơn 2 vạn quân đang bị ép sát tới chân thành nhưng khí thế vô cùng lấn áp. Cứ cách 2 trượng lại được đặt sẵn 1 máy bắn tên, mỗi lần khai mỗi máy cho phép chục tên lao đi. Mà hiện giờ, những mũi tên này đã được nằm sẵn sàng trên dây cung, không những thế, mỗi mũi đều bốc hỏa ngùn ngụt.

Trong lúc còn đang ngỡ ngàng thì một mũi tên phía Hắc phong kỳ phóng tới, đồng thời trên tường thành cứ cách trăm m một tên lính thả xuống một lu sành đựng toàn dầu hôi. Tức thì tên như mưa đồng loạt từ Đông hải quốc ào ào lao tới, thế như vũ bão hoàn toàn áp đảo tinh thần.

Này nói thì chậm nhưng diễn biến lại thần tốc .

Cùng lúc đó phía trong thành, sau khi 8 ngàn quân đi vào lập tức khắp ngõ hẻm xuất hiện những bóng người ẩn hiện như vọng linh, lúc xa lúc gần. Đám lính đuổi theo, loanh quanh một hồi cũng chẳng giết được tên nào, cuối cùng lại phát hiện toàn quân bị chia năm xẻ bảy, giam khốn 2 đầu, lửa cháy hừng hực, không bề giải vây.

Khắp nơi đặt sẵn những lu sành chứa dầu hôi, mũi tên từ những sát thủ của Tử hồng sau khi dụ địch vào khu vực cài bẫy liền đồng loạt giương cung bắn ở 3 nơi trọng yếu. Chặn 2 đầu ở con đường, phong bế đường chạy và ở chính giữa khiến trung tâm càng rối loạn.

Tư không tuyệt sơn ngồi trên xe chiến tứ mã, bên cạnh là Tử hồng theo sát. Khu vực này đứng cách xa trận thảm chiến trước mặt nhưng ánh lửa hung tàn dâng cao ngút ngàn cùng tiếng la hét tê tâm phế liệt khiến Tư không chẳng ngăn nổi 2 dòng lệ tuôn.

Tại nghe điều bí thiết, mắt nhìn cảnh hủy diệt. Này chẳng phải đều là vì Tư không mà đến sao? Có một nửa trong số các binh sĩ đang tử chiến là con dân Bắc kỳ, bọn họ xa xôi ngàn dặm chạy tới địa phương này rồi vong mạng nơi đất khách quê người.

Đã sai ở chỗ nào?

Trước đó 2 ngày, mới sáng sớm tinh mơ, tả tướng tây hồ kỳ Tử hồng đã cho mấy trăm binh lính đi khắp thành hạ lệnh toàn bộ dân chúng nội 12 canh giờ phải sơ tán hết, dù không chịu đi cũng sẽ cưỡng chế bằng mọi giá ép đi dời. Thế là lệnh vừa ban xong lập tức dân chúng hỗn loạn một trận, giặc chưa tới mà đã cuồng quýt như thể đã ở ngoài cổng thành.

Tư không tuyệt sơn đứng trên tòa lầu cao nhất thành, thu vào tầm mắt cảnh tượng loạn lạc của tầng lớp thấp vì một câu nói của kẻ cai trị mà phải lao đao điêu đứng.

Chỉ vài canh giờ sau, khắp nơi bát nháo, người người ùn ùn kéo đi, hối hả vội vã. Mọi ngã đường đều xô bồ, tất cả đều nhắm tới 4 cổng thành.

Lại trôi qua vài cái canh giờ, nắng chiều ảm áp nhanh chóng bị từng luồng kinh phong của đêm đông đánh áp đảo. Mọi ngã đường đều đông nghịt người, giống như một đàn kiến hôi tủa ra khỏi tổ đang sụp đổ.

Khi trời chiều tắt hẳn nắng, dân trong thành tuy vẫn còn khá đông song không còn cảnh chen lấn, nhưng vẫn vội vã hối hả bỏ đi, đa phần đều là đám tài phú vì tốn thời gian thu xếp nên mới sát nút thế này .

Bấy giờ Tử hồng mới xuất hiện, hần tới bên Tư không cùng ngai ngắm nhìn toàn thành đang bị màn đêm nuốt vào.

-tới lúc phải đi rồi!

Tử hồng nhìn Tư không rồi nói.

-Người định đưa ta tới đâu?

-nơi này sắp biến thành chốn nguy hiểm, ta cứ nhiên là đưa Tư không tới chỗ an toàn.

-ta an toàn nhất chẳng phải là ở Bắc kỳ?

-từ bây giờ Tư Không lên bớt lưu tâm đến nơi đó thôi.

-đó vốn là điều không thể, người biết mà?

-vạn vật trên đời vốn không có gì là tuyệt đối không thể, ngài hiện giờ chính là không thể không nghe theo ta!

*****

Gió trời cuồng phong vũ, mang theo những bông tuyết trắng toát giá lạnh từ thiên không xuống hạ giới u tịch. Từng đám tuyết giống như những hạt lệ mà thiên thượng tiếc thương cho chúng nhân phàm trần cứ mãi u mê chấp nhất.

Khi bọn người Huyết vân tới gần thành Tàn hoài, chỉ thấy khói lửa vẫn còn bốc nghi ngút. Cả đám đứng lặng người nhìn cảnh tượng điêu linh hoang tàn trước mắt.

Xác người chất thành từng đống, lẫn lộn vào nhau đã chẳng thể phân rõ ta địch.

Có người tử chi đứt lìa, thân chia 2 ngã. Có kẻ xác cháy khét lẹt nhìn chẳng ra dung mạo.

Đao kiếm vút ngọn ngàn, thương tên cấm la liệt.

Cả địa hoàng rộng lớn lúc trước còn là cảnh an cư lập nghiệp, ra vào tấp nập, giờ chỉ còn tường thành hoang phế, cửa nhà đổ nát.

Tuyết vô tình rơi trên những thân xác tàn tạ, phủ lên khung cảnh vốn tang thương càng khiến tâm tình bi ai đến cùng cực. Tựa như đài thiên tăng, tất cả dần được bao bọc trong màn tuyết trắng, từng lớp buốt lạnh chất chồng lên nhau ngày một dày hơn.

Huyết vân xuống ngựa, thận trọng tiến vào vùng đất chết, mà mỗi bước đi lại phải dẫm đạp lên xác người... hán hoang mang nhìn xác chết chất cao hết đồng này qua đồng khác. Từ không tuyết son, ngài sẽ không ở trong chỗ này chứ? Tên Từ Hồng đó nhất định sẽ bảo hộ ngài chu toàn, sẽ đưa Tuyết son tới một nơi khác...

Gió tuyết vùn vụt thổi như tát vào mặt Huyết Vân, hán đáng bị thế. Hán chẳng phải chính là cái người đã hiến cái kế sách thâm độc tới nhường này. Tất cả 6 vạn lính của 3 nước đều bỏ mạng.

Xác chất thành núi, huyết chảy thành sông, hôi tanh vạn dặm... tội lỗi này, làm sao để hoàn trả đây?

Hán dù có phải chịu phạt bị lôi thần đánh nát 3 hồn 7 vía cũng chẳng đền bù được oán hận ngút trời của vạn người vì hán phải xuống nơi Cửu tuyền.

Hùng tâm tráng chí thì thế nào? Cơ đồ bá nghiệp thì lại sao? Tự trung đều là nhuộm máu người vào thân, nhuộm đỏ tới mức đến một ngày không còn nhận ra bản thân đang đứng ở đâu trong trời đất. Cuối cùng, cuối cùng chính là không nhận ra người quan trọng nhất.

Hồng trần vạn trượng phồn hoa, kiếp người rồi sẽ hóa hư vô, chớp mắt đã là vĩnh hằng, nhưng hán thật tâm thật tình chấp tay quỳ gối trước đất trời, nguyện cầu cho thế gian ôn ào náo nhiệt có thể nào lãng quên đi hán và ngài?

Chẳng cần phải nhọc lòng lý giải căn nguyên nữa, vốn như thế nào thì cứ để như vậy đi.

Thánh nữ, người có biết trước chuyện này? ta cho là người không biết đi.

Giờ ngài đang ở nơi nào? Từ không tuyết son? ta phải làm sao mới có thể tìm lại ngài?

-bẩm trưởng lão, phát hiện một đám dấu chân ngựa cách ngoài thành không xa, dò theo hướng tây bắc.

Một toán người trước đó Mặc liên cử đi trinh sát xung quanh, hiện giờ quay lại báo.

Mặc liên nghĩ nghĩ: "tây bắc? hay là gần đây có địa phương nào hán quen thuộc? hoặc là...?"

Mặc Liên hỏi thuộc hạ.

-có doanh trại nào của Đông hải đóng gần đây sao?

-quả thật phía tây bắc cách 2 ngày đường là nơi có quân đội Đông hải hạ gần Tần hoài nhất!

Mặc Liên trầm ngâm suy tính.

-2 ngày đường? là hán chủ động chạy tới đồng thời bây giờ mới gọi thư yêu cầu tiếp viện? hoặc giả quân tiếp viện đã nhận được tin từ trước và sắp đến đây rồi?... dù thế nào, cần phải đuổi kịp tên Từ hồng trước đây...

-nhất định phải kịp!

Kê lên tiếng là Huyết vân, hán đã quay lại và vội vã lên ngựa. Mặc liên thấy vậy cũng nhanh nhẹn lên theo, sau đó cả đám phóng đi.

Tuyết vẫn rơi không ngừng nghỉ, so với cái lạnh kinh dị của Bắc kỳ vẫn chẳng thấm vào đâu tuy thế Huyết Vân vẫn lo cho Từ không. Chắc tên Từ hồng cho ngài mặc đủ áo ấm chứ nhỉ?

Một đường phi nước đại, gió lạnh như cắt da cắt thịt, như những cái tát nhừ nhối lên những khuôn mặt vốn đã tím tái.

Tuyết trắng xóa như tấm màn giăng giăng che chắn khung cảnh trước mắt, dưới lớp đất đã phủ lớp bột lạnh, từ từ xóa đi dấu vết lưu lại.

Huyết vân càng thúc ngựa phi nhanh, nhưng so với tốc độ tuyết đang rơi tăng dần, dấu chân dần tới chỗ Từ không ngày một mờ đi, cuối cùng hoàn toàn che lấp.

Huyết vân hoang mang cho ngựa đi một vòng chẳng biết cần đi phương nào. Giữa khung cảnh 4 bốn bề một màu tuyết trắng tang thương, chỉ có vài cái cây thông cao chót vót đứng hiên ngang ngạo nghễ với trời u u, phân không rõ đông tây.

Tuyết rơi quá nhanh đi, như thể cố tình dày vò hán.

Thế rồi đột nhiên giữa một khung cảnh hư ảo như thế, một y nhân ăn mặc kín mít nhìn không biết là nam hay nữ, già hay trẻ, gầy hay béo, phía sau hán còn

có một đám lính quân phục Tây hoàng Y nhân đó vung tay chỉ hướng,nói.

-cách đây trăm dặm có một trang viện,tà tướng tây hồ kỳ Tử hồng đang ở đó.

Chất giọng cực kỳ cổ quái,nếu không nhìn thấy y e rằng sẽ tưởng âm thanh này được vọng từ chốn u linh.

Huyết vân vừa nghe được tin tức liền vung dây cương phóng đi,Mặc liên cho mấy chục đám thuộc hạ bám theo,bản thân thì cho ngựa tới gần hơn y nhân lạ mặt đó.Trên bả vai người đó có con cú trắng mắt mơ màng nhìn nàng,Mặc liên lơ mơ nhận ra hình như là biết,có từng gặp qua một lần,chính là lần họp mặt trong đại trường của hai nước.

Mặc liên nghi hoặc vẫn.

-các hạ chính là vị quân sư đi theo thái tử Tư mã phi long?

Y nhân đó nhìn người hỏi mặc tử nhuyến giáp quân phục Bắc kỳ,đã sớm nhớ ra người này,lại đáp vấn đề khác.

-trăm nghe không bằng mắt thấy,còn tưởng y sư của vương gia Tư không bày ma pháp thạch trận đủ trấn động.Các hạ xem ra còn cao hơn một bậc.

Nàng ngạc nhiên nhìn y,chuyện này sao có thể nhận ra được?hay y nhân này có mặt trong thạch trận tử chiến đó,không đúng,Mặc liên tự phản đối,hoặc là ở gần lúc thạch trận đang bày?Nàng nhìn chăm chú vào hắc y nhân như thông tin tìm kiếm viết trên đó.

Khu vực xung quanh thạch trận hầu như không có cây cối hoặc đá tảng để nhân có thể ẩn nấp.Xa hơn nữa mới có ngọn núi đá,ở khoảng cách đó sao nhận ra ai với ai được?Nhưng y nhân này chỉ đơn giản là vì do thám tình hình lên đến trước đội quân Tây hoàng?với thân phận của y thì đâu cần đích thân,là có thuộc hạ tài giỏi đi.

Trong đầu lưu chuyển một loạt câu nghi vấn,nhưng Mặc liên lại nói vấn đề khác.

-chủ tử đã bỏ mạng mà quân sư còn ở đây đông dài?đáng ra đã phải tới địa phương đó lấy đầu tên Tử hồng?

-tại hạ không có chủ tử nào cả!

Mặc liên trở mắt nhìn y,hắn không phải là con chó của thái tử sao?

-vậy sao các hạ giúp hắn lên ngôi thái tử?

-tại hạ là đang giúp Tây Hoàng nhanh chóng diệt vong...

Mặc liên một lần nữa lại sửng sốt bàng hoàng,tên dị nhân kia rốt cuộc là ma quỷ nơi nào chứ?Đột nhiên con cú trắng mắt lơ mơ chớp chớp mấy cái,thân hình tròn vo bám víu nghiêng ngả,Mặc liên buột miệng vẫn.

-Này,con cú đó của các hạ,sẽ không vì mê ngủ mà ngã lăn xuống đất chứ?

Y nhân nhìn nhìn nàng một chút rồi đáp,gọng cực kỳ quái đản,vừa nhẹ,mỏng,như bám vào gió,vương vào sương,u u lạnh lạnh.

-Phi Long sẽ không.

-Phi Long?sao giống tên của thái tử Tây hoàng vậy?

Mặc liên lại buột miệng vẫn.Cái con sùng vật trông như cục bông tuyết đó mà “phi long”cái gì?

-không đúng,là tên đó giống tên của Phi Long nên tại hạ mới muốn đùa giỡn với hắn một chút...

Y nhân đưa tay cọ cọ thú cưng,Phi long cũng cọ cọ đáp trả rồi ngay ngắn đứng lại chỉnh tề...

Mặc liên nhìn y chăm chăm,tên dị nhân kỳ cục này...

-chúng ta họp tác đi!

Y nhân bất ngờ phang một câu không đầu không đuôi,Mặc liên cảm thấy người này thật quá ư đặc biệt rồi.Cur nhiên có thể khiến nàng trong một lúc kinh ngạc nhiều lần.

Mặc liên quay đầu đi,cười.Mắt đẹp chớp chớp nhìn thỉnh không xám xịt mây mù,lại nhìn không gian tầm trong tuyết trắng thê lương.Khung cảnh cũng không đến nỗi tệ,có thể cười thêm chút nữa.

-kẻ địch của kẻ địch chính là bạn,trước mắt,hợp tác thế nào?

Y gật nhẹ xác định câu bình phẩm của Mặc liên.

Hải đường ở cổ đại cũng được một khoảng thời gian, mặc dù nàng lúc trước không phải là cô gái bị phụ thuộc quá nhiều vào cuộc sống tiện nghi hào nhoáng của thế giới hiện đại nhưng mà bây giờ thật sự lắm lúc không thể không ngừng được việc liên tưởng so sánh a. Hoài niệm tới mức khóc không ra nước mắt a.

Đầu tiên Hải đường nhớ tới cái đài cassette, lúc nhỏ vẫn thường bị ông bà bắt nghe kinh kịch phát sóng đúng tầm ăn cơm trưa kiến nàng chẳng thể chạy đi chỗ khác, nói là âm nhạc quốc hồn quốc túy của đất nước, mỗi công dân lên từ nhỏ tập nghe riết để quen dần. Haizzz, âm nhạc bác học đó, đến bây giờ nàng quả thật đã miễn nhiễm, có thể diện vô biểu tình thành thành thật thật nghe từ đầu tới cuối tự trung vẫn là vào tai này ra tai kia.

Sau đó Hải đường nhớ tới cái ti-vi, cứ đến tầm ăn cơm tối thì ông bà mở thời sự, nàng lại muốn xem phim hoạt hình a. Mèo neho i ôi mãi đổi lại cũng chỉ là cái cốc đau vào trán, nói, không chịu quan tâm tới tình hình trị an nước nhà thì sau này làm sao trở thành công dân gương mẫu được. Nàng âm ức cắn cắn đũa, xem phim hoạt hình là có tội sao?

Tiếp nữa Hải đường có cái đi động, này thật sự là cái phát minh thông minh nhất mọi thời đại a. Có nó nàng mãi mê lên mạng kiểm tìm thông tin, vừa giúp mở mang kiến thức vốn chậm chạp ừ ừ vừa giải tỏa stress hữu hiệu. Cái điện thoại di động đó đã ngón của nàng một khoản tiền không nhỏ, mới dùng chưa đầy 1 tháng a. Hic, nghĩ tới lại đau lòng khôn nguôi.

Thêm nữa Hải đường nhớ chiếc xe máy, chiếc xe tuy không còn mới nhưng nó tốt lắm, đã ở bên nàng gắn bó từ lúc nàng vào đại học. Ở đây mỗi lần xuống núi thì ngồi xe ngựa, lác lư lác lư, chậm rì rì, đủ thời gian để ngắm chán chê mê một cảnh vật 2 bên đường, tới mức buồn ngủ rũ rượi.

Muốn nhanh thì cưỡi ngựa a. Hải đường cũng chịu khó bỏ thời gian bỏ công sức nhờ Mặc Phong chỉ dạy, mà con ngựa bạch của hắn, dù là qua cái nhìn ngoài nghề như nàng cũng cảm nhận được linh khí cùng vẻ đẹp miên mĩ của nó, quả nhiên chủ nào tớ lấy.

Chiến mã của Mặc phong thuộc giống Dạ Chiếu Ngọc Sư Tử đặt tên là Bạch vân, toàn thân lông trắng như tuyết, hắn nói một ngày có thể đi hàng nghìn dặm nhưng chẳng mấy khi hắn cho thú cưng được chạy nhảy thỏa thích. Ngay từ khi mới sinh ra phía dưới cổ đã có một hàng lông dày, trông giống như sư tử, tính khí lại không được ngoan hiền giống chủ nhân mà nóng nảy cùng cao ngạo, theo hắn một thời gian tính tình cũng dễ chịu hơn chút xíu, buổi tối con ngựa này lại còn phát ra ánh sáng trắng bạc, chính là dấu hiệu thuần chủng cho giống ngựa Dạ Chiếu Ngọc Sư Tử quý hiếm cùng đất giá a.

Sau một thời gian chịu thương chịu khó, chịu đau chịu khổ, Hải đường đã có thể thông dong đĩnh đạc cưỡi ngựa xuống chân núi. Học cưỡi ngựa, ban đầu tưởng dễ dàng ngon ăn, thật chẳng ngờ, quá trình đó, vất vả chật vật vô cùng. Hậu quả chính là nhức nhối cái mông xinh, ê ẩm cái bắp đùi gà, khiến cho tướng đi, xấu không chịu nổi, may là mặc váy che lại.

Nhưng có điểm cộng a, đó cũng là khoản thời gian khá dục tình nha. Nói thế nào nhỉ, được một mỹ nam như trích tiên tận tình chỉ bảo, bảo tâm không động dạ chính là lừa người.

Còn một vấn đề khiến nàng nan giải, đỉnh điểm của nghiêm trọng chính là việc nguyệt san ghé thăm đi. Cô nhân nói nữ nhân cứ tới ngày ấy thì tâm tính thay đổi, ở thời hiện đại thì e đó chẳng phải là việc to tát gì khiến con gái phải đau đầu. Nhưng mà ở cổ đại lạc hậu này đào đâu ra băng vệ sinh cho nàng dùng, tâm tính bực dọc cáu gắt cũng là điều dễ hiểu. Haizzz, nội cái việc nghĩ ra cách chế băng vệ sinh thôi cũng đủ khiến nàng nhìn gì cũng ngứa mắt lắm rồi.

Hải đường ngồi trên một chạc cây đào thụ, cách mặt đất một khoảng, lưng tựa vào thân cây ngẩng đầu nhìn đám hoa hồng phấn nở bung, lác đác điểm tô mấy cái lá tí hìn xanh xanh. Chân Hải đường thỉnh thoảng đưa phía dưới, 2 tay cầm y thư đặt lên bụng, không để tâm với cô nhân đang lại gần.

Hải đường tiếp tục than thầm, người ta xuyên không qua có ai nhàn hạ hơn nàng không, sắp biến thành mề trũng tới nơi rồi, cả ngày ăn không ngồi rồi, rảnh rồi ngồi ngắm mỹ nam.

Người ta xuyên qua bề ngoài giả là cái thứ nữ vô dụng, dung mạo xấu xí, rồi dần dần tu luyện ma pháp với tốc độ tăng trưởng kinh hải thể tục, sau đó thì sẵn ác thú, diệt ác ma, đầu tiên nhân, làm thần tướng, thật là một nữ cường đáng ngưỡng mộ, đáng nể trọng, khiến cho nam chính 1, nam chủ 2, nam phụ 3, nam thứ 4, mơ tưởng ao ước, vì mỹ nhân buri hân mà sùng khuy nh tam giới.

Chặc, chặc.

Không thì mở mắt ra đã phải đầu kê mẩu, rồi đầu di nương, lại đầu đích nữ với cả thứ nữ. Gia đầu chưa xong lại được anh thái tử chọn trúng vào cung lại đầu tiếp. Haizzz, người ta không những dung mạo đẹp như hoa như ngọc, khí chất không kiêu ngạo không xiêm ninh, đầu óc nhanh nhạy lập tức nhìn ra trọng tâm vấn đề, đối đáp khéo léo mà tài tình khiến đối phương ghen hờn.

Muốn thi xem lòng dạ ai phúc hắc, hiển nhiên nữ phụ sao địch lại. Từng bước kinh tâm nhưng nhờ khôn ngoan mà biến thành “phượng” lại còn khiến cho vị “hoàng” phúc hắc đến không thể phúc hắc kia vì một vị mà bỏ toàn bộ mỹ vị khác.

Chặc, chặc.

-Hải đường!

Tiếng nam nhân thân quen nhẹ vang ngay bên tai khiến Hải đường tâm nảy một nhịp, thu lại suy nghĩ vớ vẩn, nàng hé mắt nhìn dung nhan khuy nh thành, lòng lại cảm thán không thôi. Dù suốt mấy tháng nay kẻ cận sớm chiều bên mỹ nam này, thì lần nào nhìn tới cũng khiến nàng khó lòng dời đi.

Haizzz, người đẹp tới mức này, sợ là chỉ có thể ngắm, không thể ăn a. . .nàng không phải nữ cường hân vốn là sát thủ chuyển thể máu lạnh tuyệt tình đùa giỡn thế nhân, càng không phải là thiên tài thần đồng với chỉ số IQ cao vô đối đầu thai. . .A DI ĐÀ PHẬT. . .nàng chỉ đủ bản lĩnh coi vị mỹ nam khuy nh thành này như trân bảo tuyệt thế, kính chi viễn nhĩ. . .

-Mặc phong?

Hải đường ngồi ngay ngắn lại,y thư đặt lên đùi,2 tay bám nhẹ vào cành cây,ở tư thế này nàng vẫn thấp hơn nam nhân kia nửa cái đầu,hắn đứng bên cạnh cách nàng một bước chân.

-ngoài này lạnh thế,nàng khoác thêm áo ấm vào!

Hắn vừa dịu dàng nói vừa choàng ngoại bào trắng muốt lên người nàng,sau đó cẩn thận chỉnh chỉnh lại khiến nàng tâm không phòng bị gì,mặt nhất thời hiện rạng mây hồng.Khoảng cách gần gũi thế,trước giờ chưa từng có nam nhân nào ân cần,chu đáo vậy với nàng.Đằng này đây còn là mỹ nam tuyệt sắc,nếu ở thời hiện đại Mặc phong chắc chắn sẽ không thoát khỏi kiếp làm đại minh tinh đi.Này cử chỉ ôn nhu thế,này câu nói dịu dàng vậy,bọn con gái thời nàng mà được nghe,tâm hẳn đã sớm đổ ngay từ phút giây đầu.

Mặc phong nhìn thấy gương mặt tròn tròn của Hải đường vì hành động thân mật của mình mà hồng lên như cánh đào,tâm tình hẳn nhất thời giống như nụ hoa được ánh dương chiếu sáng mà hân hoan nở rộ.

Từ khi thánh nữ ra đi,tâm của hắn cũng không còn ở bên cạnh...thời gian chậm chạp buông trôi cũng chẳng thể xóa mờ ký ức về người thiếu nữ.5 năm sau hắn được gặp Hải đường,thật giống như trời cao ban cho hắn ân huệ thâm sâu tựa biển...

Mặc phong tuy đã không còn chấp nhất của trước kia,lòng đã buông bỏ được ái niệm...nhưng bây giờ quan trọng nhất vẫn chính là được cùng nàng ấy trải qua cuộc sống bình dị mỗi ngày...vậy là thỏa nguyện...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Buông Tay.

Trong khi đó phía Huyết vân,hắn phi ngựa tông vào cửa lớn tòa biệt viện.Cánh cửa mở toang bên trong một đám lính Đông hải tay lăm lăm thương kiếm,sẵn sàng nghênh chiến.

-tên Tử hồng đâu?

-to gan,dám ăn nói thất kính thế.Còn không mau xuống ngựa chịu trói,vì gian kế của ngươi mà gần 2 vạn hắc phong kỳ thiệt mạng,hôm nay chúng ta sẽ thay những người anh em chết trận báo thù.

Dứt lời đồng loạt cả đám lao tới,cùng lúc đó bọn ẩn vệ của Mặc liên đi theo phía sau cũng nhào vô hiệp trợ.Lại một hồi chém chém giết giết,nhưng Huyết Vân không có thời gian để cả kê ở đây,ngay từ đầu đã tiên hạ thủ vi cường,vung ám khí phóng tới nhanh chóng mở đường cho hắn tiến vào bên trong.

Hắn cứ đâm đầu chạy vào,tâm không ngừng thúc dục bản thân phải mau mau tìm thấy Tử hồng.Huyết vân vừa quan sát địa hình vừa đóng tai nghe ngóng,thình thoảng lại gọi lớn.

-Vương gia...vương gia...

Ngoài tiếng vũ khí va chạm ở tiền sảnh,trong này mọi âm thanh như đóng băng khiến hắn lại nổi lên bất an.Tử hồng tuyệt sơn,rốt cuộc ngài đang ở đâu.

-Tử hồng.

Huyết vân gào lớn.

-ngươi mau lăn ra đây cho lão tử.

Không gian vẫn im ắng như thể trên tức hắn,tuyệt đã thôi rơi tự lúc nào,gió cũng ngừng thổi,lá trên cành chẳng còn trụ nổi một chiếc,tất cả đều đã tròn vùi dưới lớp băng giá.

Hắn chạy ra hậu viện,liền nhìn thấy dấu chân ngựa dẫn ra cửa sau rộng mở.Huyết vân chạy ra ngoài,trên nền không gian trắng đến lóa mắt,xuất hiện dấu chân ngựa khá sâu để lại,hắn là con ngựa này trở 2 người đi.

Hắn liền chạy vòng ra đằng trước leo lên con ngựa gần nhất rồi vung cương phóng như bay.Chạy chưa đầy canh giờ thì từ phía xa đã thấy bóng dáng nhân hiện hữu.Đến gần hơn liền nhìn rõ bên cạnh một con ngựa có một bạch y đứng nhìn hắn,mà phía sau người đó lại có một nhân kẻ thanh kiếm vào cổ.

Huyết vân vội vã nhảy xuống ngựa,chân mới bước dài thêm liền bị giọng nói đánh thép bắt dừng lại.

-dừng lại!không ta giết vương gia.

Người lên tiếng là tả tướng tây hồ kỳ Từ hồng.Đáng chết,lại để tên đó dùng Từ không làm lá chắn.Huyết vân nhìn nhanh một lượt toàn thân vương gia,thấy người như chẳng thương tổn gì ngoại trừ gương mặt lại lạnh lẽo một cách khác thường làm tâm hắn thoáng trấn động.

-ngươi đường đường là đại tướng quân quyền uy tột đỉnh lại giờ chiều bị ổi hạ lưu này sao?sau này đồn ra ngoài ngươi còn mặt mũi nào mà điều binh khiển tướng.

Nghe Huyết vân nói thế Từ hồng nghiêng răng nghiêng lợi đáp.

-Bị ổi hạ lưu,vốn nên dùng để mắng ngươi mới đúng,3 vạn Hắc phong kỳ của ta đều chết trong tay ngươi,ta vốn đã không còn mặt mũi,chút hành động con con này nào tính là gì?

-dụng binh đánh giặc vốn là hành động dối trá,thắng thua là lẽ thường tình,ngươi là đại tướng quân vốn phải hiểu rõ điều này hơn ai.

Dứt lời Huyết vân dấn một bước.

Từ hồng lập tức gào lên.

-không được lại gần,ngươi mà còn manh động ta lập tức xuống tay.

Huyết vân gằn giọng.

-ngươi dám làm thế,thì ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết.

Từ hồng cười chua chát.

-kết cục của ta chẳng nào cũng thế,được chết cùng chỗ với ngài ấy dù sao vẫn tốt hơn ngươi.

-nằm mơ!Được chết cùng chỗ?ta sẽ vắt thây ngươi xuống vực sâu vạn trượng.

Huyết vân vừa dứt câu,giọng nói từ từ mà lạnh lạnh của Từ không tuyết son nhẹ vọng tới.

-tất cả đều do ngươi sắp đặt?

Huyết vân không nhúc nhích được,ngay hơi thở dường như cũng ngưng lại.

-2 vạn kỵ binh của Bắc kỳ làm sao mà lại tới đây nhanh vậy được?chẳng lẽ đội ngũ vừa đặt chân vào địa phận Đông hải không lâu người đã cầu quân tiếp viện?ngươi là lấy lý do gì để xin hoàng huynh?...không có lý nào hoàng huynh lại nhờ vả Tây hoàng...chẳng lẽ cũng do bàn tay ngươi vờn tới?...bên Tây Hoàng lại được hưởng lợi gì từ trận chiến này mà đồng ý hỗ trợ?...ngươi đã hứa gì?

Một loạt câu hỏi chậm rãi ném về phía Huyết vân,hắn chỉ biết câm lặng trơ mắt nhìn biểu tình vương gia bình tĩnh và trầm ổn như thế,như thế lạnh lùng cùng quyết tuyệt.

Gió nhẹ thổi tới khiến mái tóc của Huyết vân vì một đường chạy ngược chạy xuôi vốn đã rối giờ càng rối bung lên,gương mặt lo lắng bất an mà càng trở lên tái nhợt chẳng có tí huyết sắc.Gió từ phía Huyết vân thổi về phía vương gia,người đứng ở ngay trước mặt,gần gũi như thế...tâm sao lại xa vời vợi...

-trả lời ta,Vân...vì lý do gì ngươi đến Bắc kỳ...tiếp cận ta?

Vì lý do gì?thân là trưởng lão của Huyết Hải giáo,phụng mệnh của thánh nữ,đến Bắc kỳ chính là làm nội gián.Là vì đế nghiệp thống nhất tứ quốc của chủ công,hắn sẵn sàng vứt bỏ nhiều thứ,khoác lên mình bỏ bọc giả tạo,từ đó xây dựng mối quan hệ mật thiết nơi này,dễ bề thao túng cục diện nội bộ.Công việc vẻ vang của Huyết vân là thế,cớ sao lại chẳng mở miệng nói rõ ràng?

Nói rõ cái gì?Nói hắn từ đầu tới cuối đều là dối gạt Từ không tuyết son?Nói Từ không tuyết son đường đường là một vương gia được vạn dân tôn kính nể trọng lại chẳng có mắt phân biệt kẻ gian,chứa chấp phản nghịch,nuôi ong tay áo,dẫn sói về nhà?

-ngươi sao không trả lời ta?

Một lúc lâu sau cũng không thấy Huyết vân đã động,Từ không tuyết son lại lạnh lùng vẫn.

-không còn gì để nói với ta sao?

Từ hồng nóng nảy nói.

-Từ không,người cần gì phải đồng dài với kẻ ti bỉ hạ lưu như hắn,lập tức bảo hắn trả giá cho hành động khiến mấy vạn người vong mạng.

Huyết vân mắt lạnh nhìn Từ hồng,cảm thấy nếu không phải tên khốn đó núp sau lưng Từ không tuyết son thì hắn đã sớm phóng phi tiêu cho tên đó thành

nhím rồi.

Từ hồng rút bên hông một thanh kiếm khác rồi ném mạnh roi xuống trước mặt Huyét vân. Về mặt vô cùng đắc ý gào lớn.

-ngươi còn mặt mũi nào mà diện kiến Tư không. . . dù ngươi có chết ngàn vạn lần cũng đừng mong ngài ấy tha tội.

Huyét vân hơi cúi đầu nhìn thanh kiếm hồi lâu rồi ngược mắt nhìn về phía Tư không tuyết son, vẫn im lìm. Giọng của Tư không có phần mỉa mai, có phần cay nghiệt.

-tội của ngươi không đáng chết sao?

Huyét vân khẽ lắc nhẹ.

-vậy ra ngươi cũng sợ chết?

Huyét vân lại chỉ biết lắc nhẹ, nở nụ cười khổ sở, bi ai vắn.

-nếu thần chết. . . ngài sẽ tha tội?

Trước câu hỏi của Huyét vân, Tư không tuyết son lại ngây ra bất động, giọng của Từ hồng vang lên có phần không kiên nhẫn.

-Tư không đương nhiên sẽ dễ chịu, vì ngươi mà 2 vạn quân Bắc kỳ bỏ mạng. . . nếu đã biết ngươi là kẻ chủ mưu sao có thể tha thứ được.

Tư không tuyết son không đáp lời, Huyét vân cũng chẳng nói năng gì nữa, nhìn ngài ấy đăm đăm một hồi. Gió đông thổi tới mang theo luồng giá lạnh căm căm, trái tim ấm nóng bên trong lại tưởng chừng như sắp đóng băng tới nơi.

Chậm chạp, Huyét vân cầm lấy thanh kiếm lên, gương mặt của Từ hồng tươi sáng rạng ngời. Giọng của Tư không tuyết son mơ hồ vọng tới.

-ngươi có từng hối hận?

Huyét vân dừng tại lưng chừng, nhìn Tư không giây lát rồi đứng thẳng lưng lại, nhàn nhạt đáp. Chất giọng ôn nhu, nhẹ nhàng như hơi thở, như thấu hiểu lại như vương vấn.

-những việc thần đã làm qua. . . chưa từng muốn hối hận. . .

Tư không nghe được câu phúc đáp, mở to đôi mắt u buồn nhìn Huyét vân, ngẩn ra vài giây rồi nghiêng răng vắn.

-một chút hối hận cũng không có?

-tuyệt không hối.

Huyét vân kiên định nói.

Huyét vân, ngươi lừa gạt ta lâu như thế, nhìn thấy ta cứ ngu ngốc tin tưởng để ngươi thao túng, chơi rất vui vẻ sao? Bao năm qua thì ra những gì ngươi thể hiện chỉ là đóng kịch? Ngươi quan tâm ta, lo lắng cho ta, tất cả đều là dối trá?

Ngay đến một chút nguy biến cũng không thèm nói ra. Ngươi tuyệt tình như thế thật sự là không đành dù chỉ một chút xúc cảm chân thành?

Ta thật ngu ngốc làm sao, biết rõ ngươi không thể nào nhưng lại chẳng thể thu hồi được tâm ý.

Quả nhiên là tự làm tự chịu, tự khiến mình tổn thương. Ta từng muốn trốn tránh, trốn trên sao lại càng vọng tưởng yêu thương, càng khao khát có lại càng sợ đánh mất. . .

Ta đã từng lo lắng, từng bất an, cô đơn rồi cam chịu. . . là ta đã đặt tình cảm vào đối phương quá nhiều, lại trao cho người không muốn tiếp nhận. . .

Ngươi từng nói ta đơn thuần, giống như những bông tuyết bay trong ngày ngập nắng, nói ta sau này nhất định sẽ có được hạnh phúc như ý. . . khiến ta tự ước hẹn trong lòng, chỉ cần ngươi vẫn chịu nhìn ta, ta liền dối lòng dối người cho rằng lời ôn nhu là thật. . .

Vì ngươi mà mở 2 phiên môn, cuối cùng chẳng thể nào khép lại.

Ta chẳng cầu ngươi phải dành cho ta thật nhiều tình ý, chỉ cần chút thôi rung động. . . nhưng đã đến nước này ta sao còn u mê mơ tiếp.

Buông bỏ thời chấp niệm kia tựa ảo ảnh, vốn tình này chỉ là trăng dưới nước, khẽ chạm tay trăng kia liền vỡ tan. . .

Tư không tuyết son ngừng đầu, khẽ nhắm mắt lại, khiến cho 2 hàng lệ tuôn 2 bên mép tóc. Lời ác độc bật qua khe răng.

-ngươi đã chẳng biết hối cải, sao xứng để sống tiếp. . .

Giọng của Tử hồng thanh linh vang lên làm Tư không mở mắt nhìn.

-khoan đã,chỉ một nhát kiếm,chết thế thật quá dễ dàng cho hấn.Tư không,ngài bảo hấn tự chặt một cánh tay trước.

Tên khốn Tử hồng đó,đúng là miệng chó chẳng thể mọc nổi ngà voi.Nếu không phải thanh kiếm đó đang kề bên cổ Tư không uy hiếp hấn thì Huyết vân đã lột da xẻ thịt Tử hồng rồi,còn có sức mà ở đó ý kiến ý cò.

-ngài nói xem,một kẻ tội ác khiến cho sinh linh đồ thán như hấn,phải chịu đau đớn tứ chi đứt rời may ra 2 vạn lính Bắc kỳ chết tức tưởi kia mới được an ủi phần nào.

Tư không tuyệt sơn nhìn Huyết vân, gương mặt hấn không có biểu tình kinh hãi run sợ gì hết,ánh nhìn bình thản,như thể chẳng còn gì quan trọng,không gì đáng lưu ý cho hấn.

-Ngài muốn ta chết thế nào?

Huyết vân nhè nhẹ mở lời,chất giọng ấm áp giống như ngày trước vẫn hỏi Tư không muốn hấn làm việc gì.

Tư không sững sờ nhìn Huyết vân,tâm trí động đến từng tế bào khiến cho lệ bất tri bất giác tuôn rơi.Ta muốn hấn chết thế nào sao?Ta lúc trước dù biết hấn tới thân cận nhất định có mục đích nhưng vẫn mắt nhắm mắt mở cho qua,kể cả sau này dù biết hấn đối với ta là chân diện ý giả,coi ta là quân cờ khiến Bắc kỳ và Đông hải xích mích gây chiến...cuối cùng chính là tứ quốc phân tranh...hấn làm tất cả...cho chủ công của hấn...

Nhưng Tư không chưa từng vụt qua ý niệm muốn Huyết Vân chết...

Tư không khó khăn mở miệng,cảm giác không khí như chứa độc tố,chẳng muốn hít vào.

-ngươi chặt một cánh tay,ta coi như đã đền đủ tội...từ giờ ân oán nghĩa tuyệt...ta không còn muốn nhìn thấy ngươi nữa...Gương mặt Tử hồng nở hoa tươi rói,tâm xầu xa nghĩ,Huyết vân chỉ còn một tay,như cá nằm trên thớt,hấn mặc sức mà chà đạp dầy vò...

Huyết vân nghe thế,khóe môi khẽ cong,vẽ lên nụ cười ôn nhu hết mực,đôi mắt dường như cũng lấp lánh nắng vàng,trong đáy mắt chứa thiên ngôn vạn ngữ.Như cách đây mấy tháng,2 người còn ngồi đối diện cùng hợp tấu,trong tiết trời se lạnh,cánh bạch đào tung bay,hấn vì ngài đã soạn bao khúc nhạc,nhạc tương tư ngài lại chẳng cảm nhận ra.

Chuyện xưa như mây khói...quay đầu lại,người và ta đã cách biệt ngàn trùng.

Huyết vân nâng thanh kiếm,cặp lông mày nhăn tít,hàm răng cắn chặt,dùng sức lia đường kiếm sắc,máu đỏ liền văng ra,cánh tay trái đập xuống mặt tuyết trắng,máu từ cánh tay loang ra,máu nơi vết thương chảy xuống.

Tử hồng thấy thế liền buông tay cầm kiếm xuống,ngửa đầu cười khoái trá.Tư không thì lặng người lại,tro mắt nhìn...

Huyết vân vẫn đứng thẳng lưng,đôi mắt nhìn ngài.Gương mặt Huyết vân đỏ đầy mồ hôi lạnh,đôi môi trắng bệch mím chặt lại chịu đựng,khóe miệng chảy ra dòng máu đỏ nhưng vẫn cố gượng cười.Ánh mắt cong cong chứa nhu tình chẳng cách gì che dấu,ngắn lệ long lanh nơi khóe mắt nhưng thủy chung không lẫn ra.

Thế gian bề tình mệnh mỏng nhưng tình này khó tỏ...nên lệ chẳng dám tuôn...

Sau này chẳng thể cùng người hợp tấu...mong sao trong mộng lại được tương phùng,vì người gảy tiếp khúc nhạc đang dở,phổ khúc tương tư để người được hiểu lòng ta.

Tiếng vó ngựa từ xa vọng tới dồn dập,Tử hồng nhú mày nhìn,nhận ra quân phục Bắc kỳ thì lấy làm kinh ngạc.Tư không bấy giờ mới chợt tỉnh cơn mê,bước đi vô định như cái xác không hồn về phía trước,Tử hồng thấy vậy cũng bám theo.

Người hối hả xuống ngựa đầu tiên mặc tử nhuyễn giáp,gương mặt thanh tú thất kinh khi lao tới bên Huyết vân thấy hấn mất đi một cánh tay.

-Vân huynh,chuyện gì thế này?

Mặc liên nhìn vết thương tiếp tục nhỏ máu,nhú mày rồi điểm huyết xung quanh cầm máu.Huyết vân cơ hồ đứng không nổi,tay còn lại chống mũi kiếm cắm sâu vào lớp tuyết,huyết từ lưỡi kiếm theo dòng chảy xuống nhuộm đám tuyết xung quanh.

Tử hồng thấy tên mặc tử nhuyễn giáp không tới bên Tư không lại chạy sang vấn Huyết vân ân cần liền vờn lưỡi kiếm kề vào cổ ngài.

Mặc liên rít qua kẽ răng,vấn.

-tả tướng tây hồ kỳ Tử hồng?

-chính là ta,ngươi không phải quân nhân Bắc kỳ sao?

-đây chính là chuyện tốt ngươi làm?

Mặc liền lại đay nghiến vắn,tay rút thanh kiếm mềm,sát khí lập tức lan tỏa,chằm chậm bước tới gần Từ hồng.

-ngươi dám manh động,ta lập tức giết vương gia.

Từ hồng hăng máu gào to,thanh kiếm kề cổ Tư không như sát hơn.

Mặc liền mặt lạnh tanh,nhìn lướt nhanh qua Tư không rồi dừng lại trên gương mặt tên đại tướng quân của Hắc phong kỳ.Nàng thờ ơ nói,đám thuộc hạ cũng lần lượt chạy tới hỗ trợ.

-ta và vương gia vốn chẳng liên quan,ngươi giỏi thì giết đi.

-ngươi rốt cuộc là ai?không phải quân nhân Bắc kỳ lại mặc quân phục Bắc kỳ?

Từ hồng mắt hốt hoảng nhìn bản thân như con mồi bị tứ bề bao vây,một tay cầm chắc lưỡi kiếm kề ngay cổ vương gia,tay còn lại cũng bám chặt lấy hông ngài.

Gương mặt Tư không tuyết son như vô hồn ánh mắt lại chỉ dán lấy thân hình đứng không vững của Huyết vân khiến Mặc Liên chẳng rõ ban nãy đã xảy ra sự tình gì.

-Mặc liên,xin muội,cứu vương gia giùm ta...

Mặc liên hơi nghiêng đầu nhìn Huyết vân,lạnh giọng mắng hấn.

-ngu ngốc,huynh vì ai mà ra nông nổi này,còn để tâm tới sống chết kẻ khác sao?muội quân không nổi.

Từ hồng nghe thấy Huyết Vân nói thế nhất thời lo lắng cảnh giác.

Từ phía sau lưng Từ hồng,một ám khí xé gió lao tới,khi hần phát hiện ra thì đã muộn.Này ám khí tựa như cái quạt,không,chính xác là cái quạt,chỉ là nan hoa được làm hoàn toàn từ sắt.Một phát trúng vào gáy Từ hồng,máu tươi liền cứ thế trào ra dữ dội.

Mất thấy không cách gì tránh được,Từ hồng theo bản năng đã nhận định từ trước,có chết cũng phải lòi Tư không theo cùng.Mũi kiếm liền xoẹt,tiếc là lực đạo không đủ,chỉ để lại một đường máu nhỏ rỉ ra trên da cổ.Thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc nhưng gương mặt Tư không lại chẳng vương chút khiếp đảm,ngài nhìn Huyết vân luống cuống chạy tới,tâm như có dao cứa,đau đớn đến cùng cực cũng vội bước tới bên hấn.

Quạt sắt sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ liền được chủ nhân phiêu dật như ma quỷ đón lấy.Tên hắc y nhân toàn thân đen tuyền cùng kín mít cất lại vũ khí về bên hông rồi lượn tới bên Mặc liên,cất chất giọng như u linh.

- chẳng hay nên xưng hô thế nào?

Mặc liên vẫn chưa thích ứng được với chất giọng cổ quái đó,mắt đẹp khẽ liếc,rồi nhìn Từ hồng còn thờ thoi thóp thót thật muốn đưa chân đạp đạp di di hấn như với một con gián,nàng hờ hững đáp.

-tại hạ họ Mặc...

Hắc y nhân gật nhẹ,đáp.

-Mặc lão đệ,tại hạ tên Mộc.

Nghe y kêu nàng là Mặc lão đệ không hiểu sao khóe miệng Mặc liên giật giật mấy cái nhưng không phản đối. Ôm quyền thi lễ,lạnh nhạt đáp.

-Mộc lão huynh,ngày sau có việc lại tái kiến.

Mộc y nhân nhìn nàng một chút rồi tung người vào khoảng không,con Phi Long,không được,Mặc liên lắc đầu,nên gọi là Băng tuyết,nó cũng tà tà bám theo.Mộc y qua mấy lần mượn lực giữa không trung thì chỉ còn là điểm đen.

Mặc liền tự thừa nhận bản thân trong thiên hạ rộng lớn so về khinh công nếu nàng nói mình thứ 2 thì chẳng ai dám nhận thứ nhất.Nhưng quả nhiên thiên ngoại hữu thiên,nhân ngoại hữu nhân,này phải chăng chính là Hư không đáp bộ,tuyệt kỹ thất truyền mấy trăm năm trên giang hồ?

Yến thảo thượng phi của nàng dù gì cũng cần mượn chút ngoại lực của cành cây ngọn cỏ,một lần lao đi cùng lắm xa được 10trượng(33,33m),tên yêu ma quỷ quái này nội chuyện có thể lẳng không hư bộ khiến người ta ghen đỏ mắt lại bay ra xa hơn 10 trượng.Quá thể rồi.

Mặc liền quay trở lại nhìn Huyết vân đang khó nhọc bước tới bên vương gia,lập tức nhủ mảy buồn bực,đã mất cả đồng máu rồi còn không chịu đứng yên.

Huyết vân dùng mũi kiếm để chống đỡ cơ thể tàn tạ,suy nhược,hồn hển nói.

-vương gia,thần giúp ngài băng bó vết thương nơi cổ...chỉ là vết rách ngoài da,sẽ rất mau lành lại...

Vừa nói Huyết vân vừa run run vuron cánh tay còn lại,khí gần chạm tới thì bàn tay vương gia ngăn lại.

-không cần phải diễn kịch,tạ sẽ chẳng để ngươi lợi dụng thêm nữa.

Bàn tay Huyết vân khó khăn thu lại,gương mặt nhợt nhạt như chẳng còn chút sinh khí,dáng hình nghiêng ngả như chực chờ bị gió cuốn đi.

Sau đó trước mắt liền tối sầm.

Mặc liên đánh mạnh vào gáy Huyết vân,2 thân vệ liền đỡ lấy cơ thể hần rồi đưa vào một cỗ xe song mã.Nàng quay ra nhìn vương gia,lạnh lẽo nói.

-ngài lên theo huynh ấy cùng về Bạch liên sơn.

-dựa vào cái gì?ta không muốn.

Mặc liên nhìn thẳng vào khuôn mặt có phần sắp đóng thành băng của Tư không,đột nhiên có xúc động muốn đánh người trước mặt này ghê gớm.Nhưng chẳng dám xuống tay sợ là không ghim chế được lực đạo lại hủy đi con tin đắt giá,đánh vuron tay xoa xoa mi tâm và thái dương.

-vương gia Tư không,nếu ngài còn muốn trở về Bắc kỳ,ủy khuất ngài hợp tác một chút.

Tư không nhượng bộ một chút,điềm nhiên vẫn.

-ngươi muốn ta thế nào?

Mặc liên nhìn thiên,thở dài đáp.

-vào trong xe...chiều cỗ Vân huynh dìu ta.

Huyết vân nằm im lìm trong xe ngựa có lót đệm dày dặn,cơ thể trắng toát,lạnh lẽo,tựa như một cái xác mới chết khiến người ta không dám vọng động.Tư không tuyết son ngồi lặng lẽ bên cạnh,nhìn người nằm đó hơi thở nhẹ như không tồn tại,bàn tay vuron ra muốn chạm lên chỗ vốn là cánh tay trái của Huyết vân nhưng chẳng đủ dũng khí.

Vuron ra hồi lâu rồi khó khăn thu lại.

Hai hàng lông mày của Huyết vân trong cơn mê man vẫn nhăn lại khô sò,đôi môi tái nhợt run run mấp máy phát ra ngôn ngữ rời rạc vô nghĩa.Những ngón tay phải thon dài,xanh xao khẽ nhúc nhích như thể muốn bám víu thứ gì đó,hoặc tìm kiếm thứ gì đó...

Tạ đặt người trong tim,thành khẩn cầu xin trời cao,ban cho ta sức mạnh để ta có đủ lòng can đảm và tự tin vững bước.Chỉ cho ta một phương hướng,để trong bể khổ nhân gian vô bờ bến,có quá nhiều âu lo phiền muộn,đừng khiến ta phải lạc lối,đừng khiến ta ngày càng xa người.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Đại Mạc Hạ Vũ.

Đại quân Tây hoàng tháp tùng đoàn xe hồi môn của công chúa Nam Hoa được mấy ngày thì Dạ vũ hạ lệnh cho gần 2 vạn quân cùng một nửa số hàng hóa dừng lại hạ trại,rồi điều động mấy trăm lính tinh nhuệ nhất coi bỏ chiến giáp,chỉ mặc áo vải,tiếp tục thẳng tiến.

Lại đi thêm nửa ngày đường nữa thì đến xế chiều,đột nhiên ở đâu một toán nhân áo vải thô cưỡi ngựa ập tới,khí thế phải nói vô cùng hùng hổ,một tay cầm cương,một tay cầm đao,vừa nhìn liền hiểu là toán sa tặc.

Này sa tặc tung hoành ở địa phương hoang vu vắng vẻ từ lâu,cướp bóc trắng trợn hàng hóa từ những thương đội,chưa từng thất bại cũng chưa từng thất thế.

Con đường thông thương từ Nam Hoa nối với Tây Hoàng buộc lòng phải băng qua Hoàng sa,đây là cái địa phương vừa tương đối an toàn cũng vừa nguy nhất,nhưng 10 năm trở lại đây xuất hiện một toán sa tặc,ngang nhiên ăn chặn tới non nửa số hàng hóa.Còn nếu không đi qua Hoàng sa thì sẽ phải bước vào vùng sa mạc,băng qua một quãng đường vừa xa xôi vừa dễ thất lạc còn tiềm ẩn cả bão cát,thậm chí nghe đồn có cả đàn chó sói khát máu rình rập.

Thương đội dù đã thuê nhiều cao thủ tới bảo vệ nhưng cũng không địch lại nổi,nguyên do bởi kỹ thuật điều khiển ngựa của sa tặc quá mức điêu luyện.Thậm chí đã phái cả quân đội tới thanh trừng nhưng vẫn không kết quả bởi vì không tìm thấy địa bàn ẩn cư của sa tặc,đánh đánh một hồi thấy không địch lại số lượng áp đảo của lính triều đình chúng liền quát ngựa bỏ chạy.Ngựa chạy một thoáng đã thấy mất dấu,vòng vo lượn mấy ngày cũng không tìm ra tăm hơi bọn sa tặc trú ẩn,lính triều đình đành trở về,thế là lại đầu vào đấy.

Bọn sa tặc từ xa nhìn thấy một đoàn người trông như thương đội ước chừng 500 tên, áp tải hơn chục xe hàng hóa, thấy không sai so với thông tin được cung cấp hai hôm trước liền nhanh nhẩu phi ngựa phóng tới.

Tên cầm đầu là một nam nhân mặc hắc thiết giáp, đời này hắn đã từng gặp qua vô số người đẹp nhưng chưa từng có điểm phúc được kinh qua ai có tư dung mê hoặc như thế này.

Tên thủ lĩnh nhìn như dán vào Dạ vũ, vùng mũi thương chỉ mặt y rồi oai phong ra lệnh.

-để lại toàn bộ hàng hóa thì giữ được mạng, bất cứ ai chống cự đều phải chết.

Dạ vũ nghe thế, ung dung vờn một cánh tay sang ngang, nhẹ cười.

-hãy khoan, vị các hạ đây là... dựa vào đâu đòi cướp hàng trắng trợn thế?

Tên thủ lĩnh nghe giọng y thốt ra, tâm tình như càn trấn động hơn, chất giọng Dạ Vũ mềm mòng lại nhẹ nhẹ như tấm lụa sa tanh vuốt ve lên da thịt người ta. Hắn ngây ngơ nhìn một lúc mới húng hắng ho đáp trả.

-đừng có mà nhiều lời, mấy trăm tên bảo tiêu quen các người sao địch lại nổi sa tặc cường hãn bọn ta.

Hắn vừa ngao mạn dứt lời, giọng một nữ nhân liền chen vào.

-sa tặc thật sự hống hách vậy sao? coi trời bằng vung?

Tên thủ lĩnh nheo cặp mắt vốn tí hí mắt lươn, nhìn nhìn nữ nhân ngoài tứ tuần, cảm thấy nghi hoặc có sao trong một đám nam nhân hành tẩu lại lôi ra cái nữ nhân già nua xấu xí này?

-mụ đàn bà ngu ngốc kia, có vàng bạc giấu trong người thì mau giao nộp đừng làm bẩn tay chúng ta phải dò xét.

-vàng bạc thì ta không có, chỉ có tấm thân hen ố này, người có muốn lập ta làm trại chủ phu nhân?

Tên thủ lĩnh nghe thế xém ói, hắn thét lớn trung ra hàm răng vàng khè cái lời cái thật, đồng thời đao vung lên chém lên thân hình nữ nhân xấu số.

-con mụ kia, để ta giúp người về bên diêm vương mà hầu hạ.

Lời vừa dứt nữ nhân liền trúng đao, thân xác ngã xuống. Dạ vũ nhìn thấy một màn này, tâm chợt phù băng giá, ánh mắt trầm xuống hung hiểm.

Tên thủ lĩnh sau khi sử dụng chiêu giết gà dọa khỉ xong liền hí hửng quét mắt nhìn một vòng, khi dừng tới gương mặt sát khí bao trùm của Dạ vũ tức thì một tên giết người như ngé như hắn liền cảm thấy sống lưng ớn lạnh.

Qua một giây bị khí thế Dạ vũ áp đảo, giây sau cái đầu tên thủ lĩnh đã văng văng ra xa, còn này này mấy cái trên mặt cát, mắt vẫn mở to kinh hoàng khi nhìn thân xác bản thân còn ngồi yên vị trên lưng ngựa.

Lại giây sau Dạ vũ đã rời khỏi lưng tiểu Tuyết chủ động tấn công bọn sa tặc vẫn chưa kịp hoàn hồn trước diễn biến quá ư là nhanh.

Thanh trường kiếm của y tên Tuyết ảnh, toàn bộ đều trắng toát như đúc từ hàn băng, dài 1,5m, dưới ánh nắng mặt trời như được tấm luồng ngân quang Chuôi kiếm đúc hình đầu Nhai Xế 2 mắt đính ngọc trai đen to như hạt nhãn, là đứa con thứ 7 của Rồng, cũng là linh vật có tính khí cực kì hung hăng, rất dễ nổi cơn thịnh nộ và rất ham sát sinh. Cái miệng Nhai xế há to ôm lấy lưỡi kiếm hơi cong bản kiếm rộng 4cm, mỏng 0,7cm, vốn không có vỏ chỉ được cuốn tạm bằng bao da trâu.

Dựa vào biến hóa ảo diệu của đường tròn mà chiêu thức lấy tấn công làm phòng thủ của y dễ dàng vung một đường kiếm liền gạt bay cả đám đối nghịch. Thanh trường kiếm dài như thế tưởng sẽ khiến y hoạt động không thông, lộ sơ hở, chẳng ngờ Tuyết ảnh thật xứng với cái tên của nó, đường kiếm vung lên tưởng chậm lại hóa nhanh, nghĩ có thể chống đỡ lại là làm việc thừa.

Đường kiếm như một tia chớp, vung lên rồi liền không gì cản nổi, tạo ra một vết rách cọ xát với không khí, để lại cái đuôi như ánh chớp, loang loáng tiếp nối, chém đứt cả những giọt nước mưa đang tí tách rơi.

Này mưa, sao có thể ở địa phương thời điểm hoang mạc đông giá?

Dạ vũ dừng tay, mưa đã trút được một lúc và có xu thế ngày thêm nặng hạt, y nhìn xác chết xung quanh, nhìn đám thuộc hạ đang kịch chiến với sa tặc, rồi nhìn vị trí cái thây của nữ nhân mở màn cho trận chiến, nay đã không còn ở đó.

Dựa theo quân lệnh của Dạ vũ ban lúc đầu, đám lính tinh nhuệ này là tập hợp từ số ẩn vệ của y và Mặc Hoa, bọn chúng chủ yếu tấn công vào chân ngựa khiến sa tặc phải xuống đất sau đó thúc ngựa lừa bọn chúng vấp vào giữa như thế chặn đường sở trường chốn thoát bằng ngựa. Không có ngựa sử dụng, xem bọn chúng làm cách nào thoát thân giữa cả đồng cỏ cao thủ võ lâm nhất đẳng nhí đáng.

Đặc biệt khi Dạ vũ trưởng lão đích thân xử lý, luận về kiếm pháp không một ai trong đám trưởng lão của Huyết hải giáo qua mặt được y. Có thể đánh ngang cơ cũng chỉ có giáo chủ, lúc trước y vẫn thường cùng Thiên nguyên mỗi sáng luận kiếm, còn thánh nữ thì ngồi ở bàn đá, một bên chống cằm thường lăm lăm ngắm nhìn một bên nhấm nháp bánh ngọt trà ngon do Mặc phong pha.

Cho nên khi Dạ vũ xuống tay, một màn cuồng sát trần động thị giác như báo đen giữa bầy cừu, khiến những con cừu còn lại may mắn bảo toàn được tính mạng con con đều phải run rẩy buông vũ khí trong làn mưa rây rây.

Trong làn mưa có xu hướng dày đặc, bóng hình một thiếu nữ hoàng y đứng lẫn cùng đám binh lính đang thu dọn cục diện. Đám sa tặc bị trói tay và tước lại vũ khí, binh lính chia làm 2 hoạt động, một bên dựng tạm lều một bên thấy ngựa què cụt chân liền hóa kiếp cho chúng luôn, tẩm muối làm thịt nguội để ăn dần.

Thiếu nữ hoàng y đó đeo khăn voan che mặt, đứng đối diện cách Dạ vũ một khoảng, cùng y nhìn vào vị trí cái xác nữ nhân kia đã biến mất. Sau đó thiếu nữ ngo dong ngo tây xung quanh, đôi mắt đầm lệ, rồi nàng ấy vội vã lẫn vào trong đám lính đang bận rộn làm việc, hốt hoảng như tìm kiếm bóng hình ai.

Một màn này đều được Dạ vũ thu vào đáy mắt kiêu mị, mắt phượng không chớp cho đến khi nhìn thấy thiếu nữ hoàng y ấy khăn voan bị tuột lộ ra dung nhan tinh mỹ khuynh đảo chúng sinh. Nàng ấy đứng lặng người trong màn mưa xối xả như thác trút, may là phía sau có nhân che ô.

Bên cạnh Dạ vũ từ lúc nào cũng đã có nhân đứng che ô cho y, y nhẹ mở lời nói với người bên cạnh mà gương mặt đẹp như yêu nghiệt vẫn nhìn đắm đắm phía trước.

-muội định để công chúa khóc tới khi nào? sắp có lũ quét tới nơi rồi?

Người bên cạnh là một nữ nhân tầm 26, mặc một bộ lục y thanh nhã cũng không giấu nổi dung nhan mỹ miều nở rộ như đóa hoa xuân. Trên gương mặt đẹp đầy mị hoặc lại đang lan tràn tâm tình rối bời khi nhìn tới thiếu nữ đứng khóc trong màn mưa xám trắng kia.

Nàng được vẫn chính là Mặc Hoa, người ngã xuống bất động ban nãy vốn chính là niệm thể của nàng ấy chứ không phải ai khác giả mạo.

Mặc hoa đưa ô cho Dạ vũ, lại mở một cái ô khác lên che rồi chậm chậm bước về phía công chúa.

Mộ dung tuyệt không khi nhìn thấy cảnh cung nữ bị chém, tâm lập tức chết lặng, nước mắt chảy dài lúc nào không hay, cũng chẳng rõ bằng cách nào nàng ra khỏi xe ngựa và mặc kệ đám người nhốn nháo chém chém đánh đánh xung quanh. Tuyệt không cứ bước đi như cái xác không hồn về phía thi thể cung nữ, rõ ràng tận mắt nàng nhìn thấy cung nữ ngã ở vị trí này tại sao khi tới nơi cái xác đã đi đâu mất rồi?

Gương mặt Mộ dung Tuyệt không đầm nước, là lệ chan hòa cùng mưa, hạt nước giá lạnh tưới ướt đầm cơ thể mong manh, nhưng nội tâm băng giá nên không để ý tới hiểm nguy kề cận. Càng không hề biết tới có một người luôn ở bên cạnh nàng, vì nàng mà xuống tay đánh bay những thứ có thể gây hại cho nàng.

Hồi trời cao, Tuyệt không ta từ nhỏ vốn chẳng được ai yêu thích, chẳng một ai coi trọng, riêng có cô cô là quan tâm lo lắng cho ta. Tuyệt không ta đã từng một lần mất đi cô cô, ngàn vạn lần không muốn phải chịu đựng nỗi đau này thêm lần nữa.

Ta trước giờ chỉ có một ước nguyện duy nhất, được sống thanh đạm yên bình cùng cô cô đến hết đời... Lão thiên a... ta chấp nhận số mệnh này... tuyệt đối không phản kháng, ngại đừng lấy đi người thân duy nhất của ta... không cần phải trừng phạt ta vậy.

Cho đến khi Tuyệt không dừng việc tìm kiếm lại, tuyệt vọng đứng lặng người, nhân phía sau mới mở ô ra, che mưa cho nàng, mặc dù cả 2 đều đã ướt sũng nước.

Giờ trước mặt Tuyệt không có một nữ nhân lục y thướt tha cầm ô bước lại, nữ nhân xinh đẹp kiêu mị rõ ràng lần đầu diện kiến lại tạo cảm giác thân quen khó lý giải. Tuyệt không mở to đôi mắt đẹp, nghe âm thanh xa lạ lại có cách gọi thân thuộc thế.

-tiểu công chúa của ta... tiểu Không nhi của ta... xin người hãy ngừng khóc!

Nữ nhân lục y đó lại gần hơn.

-tiểu Không nhi, công chúa không nhận ra ta sao? chỉ là thay một bộ da khác thôi mà?

-Cô cô?

-ân...

-Cô cô...

Dứt lời Tuyệt không liền lao tới ôm lấy người thân... hoàn toàn bỏ quên sự hiện hữu của người phía sau.

Khi tâm tình Tuyệt không bình ổn trở lại, bầu trời trên cao cũng thôi âm u, dần lộ ra sắc xanh tươi mát.

-công chúa, từ lúc nào người biết ta không phải cô cô của trước đây?

Tuyệt không nghe vẩn, bấy giờ mới buông Mặc Hoa ra, chất giọng thuần khiết lại êm dịu, giống như một dòng suối nhỏ chảy men theo bờ cỏ xuân, nở từng chùm hoa đại.

-ta từ lâu đã rõ người vốn dĩ chẳng phải cô cô... nhưng điều đó chẳng sao cả... quan trọng là trong lúc ta cần một người để bám víu nương tựa... người

đã xuất hiện... vậy là tốt lắm rồi... phải rồi... người tên gì?

-Mặc Hoa.

-Mặc hoa... giờ người sẽ dùng dung mạo thật này chứ?

-ân...

-thế thì ta gọi người là Hoa tỷ tỷ được không?

-Sao có thể,ta là cung nữ của người mà.

-từ bây giờ khi có người lạ thì cô cứ gọi ta là công chúa,không có ai cả thì gọi ta là tiểu Không nhi,mà ta cũng sẽ gọi người là Hoa tỷ tỷ.

Sau đó Tuyết không chột ngó đông ngó tây,ngờ vực nói.

-cô cô,hình như lúc này có người đứng phía sau ta?

Mặc hoa nhẹ cười,chối.

-không có.

-phải không?ta là cảm thấy có người che mưa cho ta nha!

-tiểu Không nhi,vốn không hề có ai hết,công chúa xem,cả người ướt như chuột lột thế kia sao có thể có nhân nào che ?

Tuyết không nghĩ nghĩ rồi gật nhẹ,phải a,sao có thể có ai được.Có thể là ai chứ?Đột nhiên ánh mắt vô thức lướt tìm trong đám đông nhân,tới bóng dáng khoác đại y cửu điều.

Người đó ngồi trên một tảng đá lớn,dải lụa trắng băng mắt ướt sũng bay không nổi,tay lần giờ vòng tràng hạt,miệng lầm nhảm đọc kinh thư,con tắc kè quần hồ lấy cổ ngai nhìn đăm đăm về phía Tuyết không.

Nàng kinh ngạc nhìn nhìn đại sư Hư Không y phục đầm nước mưa, trên má trái có một vết xước rỉ máu, trên mu bàn tay phải cũng có vết thương nhỏ, bả vai trái có vết rách,tay áo phải cũng thế,rồi ánh mắt lia tới một cán ô đặt bên cạnh.

Mộ dung Tuyết không vô thức vấn.

-cô cô,không phải người nói đại sư công phu nhất đẳng,chi trải qua trận chiến nhỏ với đám ô hợp mà cũng lĩnh mấy vết thương sao?

Mặc hoa nghe hỏi thế cũng lướt ánh mắt tới,trầm ngâm nhận định.

-Hư không đại sư đó nghe nói từng tay không tác sát dễ dàng vượt qua cả trăm tên lính để được diện kiến nguyên soái Lý Lâm Sơn,còn ở trước mặt nguyên soái đùa giỡn,thao túng mấy chục tên lính mà chỉ khiến bọn họ bị thương rất nhẹ,còn bản thân thì đến một vết rách trên vạt áo cũng không có...

-phóng đại sự thật?

Mặc hoa lắc nhẹ cho là không đúng,nhẹ lắm lắm.

-Huyết mộc,Dạ nguyệt từng song đấu cùng đại sư,nhận định "không bản tới nội công thâm hậu do được thiên sư Huyền không truyền thụ thêm,chi riêng phần ngoại công cũng đã đạt tới cảnh giới thượng thừa,khả năng linh hội có thể xem như là kỳ tài võ học mấy trăm năm mới xuất hiện.

Mộ dung tuyết không chằm chằm nhìn nàng ta,nghe hoặc vấn.

-một người khiếm khuyết bằng cách nào lại học được công phu vượt xa cả người bình thường?

Mặc hoa do dự trả lời.

-có lẽ là nhờ khả năng đọc tiếng bằng tai,thường thì người mù thì tai sẽ thính,có lẽ cảm nhận được chuyển động của âm thanh nhanh nhạy hơn người mắt sáng...mưa làm nhiễu loạn mọi âm thanh vì thế mà phản xạ kém đi?

Chỉ vì mưa mà khiến công phu giảm đi mấy phần đó chẳng phải là nhược điểm trí mạng,nhưng mà thật sự chỉ nhờ vào thính giác nên công phu nổi trội? không đúng,đại sư Hư không vẫn có thể hoạt động như người bình thường ở nơi phố xá đông đúc náo nhiệt hay nơi yên tĩnh không tiếng động,Hư không đại sư vẫn đi lại như thế nhìn thấy...không phải là dựa vào tai...còn một khả năng khác nữa mới là yếu tố quyết định...

-công chúa,mau vào lều nhanh thay đồ kéo cảm.

Tiếng của Mặc Hoa thỉnh thoảng vang lên lời Tuyết không về lại thực tại.Nàng gật nhẹ theo bản năng rồi đi theo.

Trong khi ấy,Dạ vũ ngồi trên ghế Hoàng lê quyền,tay nhẹ nâng tách sứ thanh hoa thưởng trà ngon,một bộ nhân nhả thành thoi.Phía dưới một đám sa tặc bị trời quỳ la liệt trên mặt đất,một số đã khôi phục về mặt bình thường,số ít còn lại lộ rõ bất an lo lắng.

Mắt phương tà mị lơ đãng quét qua chúng nhân đủ làm họ tâm can một trận run rẩy.

Một thuộc hạ của Dạ vũ chìa vũ khí tùy tiện vào một tên trông có vẻ cứng đầu,nóng nảy vẩn.

-mau khai ra vị trí cái ổ chuột của các ngươi ở đâu?

Tên được hỏi khinh miệt nhìn gã,chậm chạp mở lời.

-cái ổ của chúng ta sao dám để bọn tôn quý các ngươi đặt chân vào.

Kẻ đó nói vừa dứt câu đầu cũng tức thì lia khỏi cổ,máu đỏ tóe ghê rợn văng đầy cả vào nhân bên cạnh.Cái đầu của tên ngoan cố lại lần lần tới trước mặt một nhân khác.Dạ vũ vẫn diện vô biểu tình nhìn màn tra hỏi thông tin của tên phó thủ lĩnh đội ẩn vệ y.

Tên đó lại chìa mũi kiếm vào một nhân khác,quát lớn,lần này là kẻ liếc sơ đã thấy được gương mặt xanh mét vì kinh sợ.

-nói,hang ổ các ngươi ở địa phương nào?

Tên bị vấn toàn thân lấy bảy run sợ,khe khẽ liếc mắt nhìn đồng bọn xung quanh.Đám xung quanh mặt mũi bặm trợn nhe răng trợn mắt với tên đang run như cây sậy kia chỉ hận không thể lao ra túm lấy cổ áo hắn mà hét vào mặt.

-nói!

Tên phó ẩn vệ gằn giọng,mũi kiếm nhẹ đâm vào má hắn tạo ra vết máu nhỏ.

Hắn liếc mắt nhìn lưỡi kiếm hung hiểm còn vương dòng máu của kẻ vừa bị giết ban nãy.Khúm núm nói.

-ở cách đây 50 dặm phía tây bắc có một tòa sa thạch lâu...

Tên yếu bóng vía vừa dứt câu xong một tên đồng bọn đã hăng tiết xông tới,gào lớn.

-đồ chuột lang tham sống sợ chết,ngươi làm vậy có khác nào giết tất cả huynh đệ còn lại.

Sa tặc vốn đều là một đám to gan lớn mật,việc xấu xa tồi tệ nào cũng từng kinh qua,tuy thế hầu như đều là dạng người trọng tình bằng hữu,sẵn sàng vì bảo vệ hang ổ của tổ chức mà quyết tử.Nhưng mà cũng không loại trừ có mấy kẻ gan chuột nhắt,chỉ cần tạo áp lực khủng bố lên tinh thần bọn này ắt sẽ moi được thông tin cần thiết.

Kẻ vừa lên tiếng mắng chửi tức thì được xuống dưới suối vàng gặp bạn bè cố hữu.Tên đang bị chìa mũi kiếm tâm càng run run như heo chuẩn bị được đưa vào lò mổ.Tất cả bọn sa tặc thấy vậy căm giận tính manh động lại được mũi kiếm giá lạnh xung quanh kẻ ngay yết hầu.

Không khí quánh đặc khiến tinh thần ai cũng chẳng dám thở mạnh,duy chỉ có cái vị đang ngồi rung đùi thong dong nhân tản vẩn thưởng trà kia,mặt đẹp thâm trầm như hồ ly.

-nói rõ...

Dạ vũ khe khẽ cất lời,chất giọng lười biếng mà nhẹ nhẹ như không trọng lượng lại khiến kẻ nghe chẳng dám khinh nhờn.

-hang ổ của bọn ta là một tảng đá nằm trong vùng sa mạc hầu như không có nhân lai vãng...vì bọn họ thường đi ngang đây hơn...cách đây 10 năm chúng ta mới tới nơi này cướp bóc khiến nhiều thương đội bạo gan đi về phía tây bắc của Sa hoàng...những kẻ đi về phía đó chính là cừu tử nhất sinh...

Mắt phương hẹp dài tỏ ra chút hứng thú,dừng việc chơi đùa với tách trà.Tên chuột nhỏ nuốt một ngụm nước miếng đánh cái ực khi được Dạ vũ nhìn chăm chú,tên phó thủ lĩnh thấy vậy lại dứ mũi kiếm vào mặt hắn,giục giã.

-cừu tử nhất sinh mà sao lũ chuột các ngươi lại chui ra chui vào được?

-xung quanh sa hoàng lâu có một loại sâu kỳ lạ bảo vệ...gọi là Sa trùng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Sa Trùng.

Chất giọng tưởng như hồ hững của Dạ vũ nhẹ vang.

-sâu?...

Tên được hỏi do dự một chút,lựa ngôn từ trong đầu rồi đáp.

-có hình dáng giống như giun cát,trông nó chẳng khác gì một khúc lạp xưởng sống, dài độ nửa trượng, béo mập, màu đỏ tươi, có những đốm hay mảng đen trên người, đầu và đuôi có những chiếc gai với khả năng phun ra một chất độc màu vàng gây bông nặng qua tiếp xúc, và ghê gớm hơn nữa là nó có khả năng tấn công đối phương từ xa bằng một luồng điện cực mạnh. . .

Dạ vũ nghe thấy vậy gật gù.

-tiếp tục...

Gã lại nuốt nước bọt,ngập ngừng đáp

.

-nó không có mắt,nhìn không thấy nhưng có thể cảm nhận tiếng động của động vật di chuyển trên mặt cát thu hút,vì thế...khi có nhân tiến tới phạm vi hoạt động của chúng...thì cả bầy đoàn liền kéo tới...chén sạch mọi thứ chuyển động...

Dạ vũ cảm thấy không thực,ngghi hoặc vẫn.

-loài sâu cát ta cũng có nghe nói,chỉ biết nó dài khoảng vài thốn,thường sống dưới những cụm cây trong hoang mạc...ăn côn trùng nhỏ...từ lúc nào lại to lớn tới mức đe dọa cả thú vật,con người?

Tên được hỏi bất lực lắc đầu.

-chúng ta cũng không biết...khi chúng ta tới đã thấy bọn sa trùng này to lớn khác thường...cũng không rõ vì sao bọn chúng cũng chẳng đi đâu xa...chỉ kiếm ăn gần tòa sa thạch lâu...cho nên sau khi chúng ta kéo tới khe Sa hoàng thạch này khiến cho nhiều thương đội buộc lòng phải đi vào vùng sa mạc...những ai tình cờ đi ngang qua đấy mà nhìn thấy tòa lâu chắc chắn sẽ bị tòa lâu thu hút mà tiến vào vùng săn mồi của Sa trùng...kết quả không tránh khỏi cái chết...

Dạ vũ tỏ ra tò mò,vấn.

-nghe nói quân đội từng vây bắt nhưng không thành?chuyện này là như thế nào?

Tên được hỏi lưỡng lự một chút rồi mở miệng.

-chúng ta dụ chúng tới gần Sa hoàng lâu,giữa trưa nắng chang chang của mùa hạ...tòa lâu rực sáng như dát vàng khiến cho toàn thể đội quân không kim lòng được cũng thần tốc lao vào...kết quả chính là toàn quân tiến vào 5 ngàn...sống sót chưa tới một nửa...từ đó chẳng còn thương đội nào dám bén mảng tới gần Sa hoàng lâu...và họ bắt buộc phải nộp cống phẩm để được đi qua khe Sa hoàng thạch này...

Dạ vũ cực kỳ kinh ngạc nhìn gã...chuyện này là sự thật?có thể tin được mấy phần?

-các ngươi thì sao?dựa vào cái gì mà tồn tại?

Gã nhìn nhìn đồng bọn,áp úng mãi trong miệng,mắt lảo liên tính toán, gương mặt tinh mỹ không rõ hi nộ của Dạ vũ nhìn gã chăm chăm.Rõ ràng Dạ vũ chỉ cần nhả ngòi đó nhẹ nhàng mở miệng hỏi han,âm điệu như gió lướt tới khiến người nghe bất giác làm theo.Khóe mắt phượng câu hồn kẻ liếc,bình thần chỉ đơn thuần mang theo chút hứng thú lại khiến tâm đối phương chẳng thể làm trái.

-chúng ta...nhờ thông tin từ một tấm bản đồ...nên biết rằng Sa trùng chỉ hoạt động vào ban ngày...tới đến,tất cả bọn chúng đều ngủ yên dưới lớp cát sâu...lúc đó chính là thời điểm chúng ta trở về hoặc đi ra...

Dạ vũ gật gù hài lòng,vấn thêm.

-hiện có bao nhiêu người còn ở trong đó?

-khoảng...200 nhân...

-vậy thì,lập tức khởi hành.

Câu lệnh vừa ban lập tức tên phó thủ lĩnh thay y thu xếp binh lực,để lại khoảng 50 nhân mạng tiếp tục công việc đang dở,số còn lại leo lên lưng ngựa chạy chậm chậm kéo theo toàn bộ số sa tặc bị điểm huyệt cầm,trói tay phía trước,chạy bộ theo.

Mặc hoa cũng đi theo,nâng choàng thêm chiếc áo ấm,như mọi người che mặt kín mít để tránh gió cát,rồi ngồi một mình một ngựa đi song song bên Dạ vũ.

Sa hoàng là một vùng hoang mạc khô cằn sỏi đá, đặc trưng với những bụi cây xương rồng, cây cỏ mận, cây chà là, cây bông và cây liễu mọc rải rác cùng những tảng đá cuội to đùng. Dãy núi Sa hoàng thạch chạy dài một diện tích cả trăm dặm khiến cho vùng đất chưa bị phong hóa tới mức chỉ còn cát mịn đùa cùng gió nóng. Thương dân từ trước tới giờ vẫn thường đi ngang qua đây để dừng chân nghỉ ngơi vì nơi này có một mạch nước ngầm chảy tràn trong lòng khe tạo thành hồ nhỏ.

Mực nước ở đây rất nông cũng trong vắt, quanh năm nước luôn ở mức đó cho nên thương đội kéo tới đây là điều dễ hiểu. Sa hoàng lâu đã luôn là địa điểm bí mật suốt mấy trăm năm nay cho tới 10 năm trở lại đây, sa tặc hoành hành khiến bọn họ nhiều lúc phải đi đường vòng, đặt chân vào sa mạc nóng bỏng, có khi tình cờ đi ngang qua Sa thạch lâu nhìn thấy một tòa kiến trúc độc đáo khiến họ tò mò dần thân tới, làm vậy lại chính là hành động tự đi tìm cái chết.

Chỉ là tại sao sa tặc lại tìm thấy địa điểm này? bởi vì bình thường chẳng ai muốn đặt chân vào sa mạc, hơn nữa một nơi nguy hiểm như thế lại định cư lâu dài rồi cuộc có mục đích gì?

Chạy khoảng nửa canh giờ thì từ xa đã nhìn thấy một tòa tháp cao vút, dưới ánh sáng trời chiều chạng vạng nó lấp lánh loang lổ những dải tinh thể màu vàng óng ánh đẹp tới mức ngỡ ngàng.

Chỉ độ một khắc sau (15 phút) bóng tối nhanh chóng xâm thực vạn vật. Dạ vũ cho thuộc hạ xuống ngựa rồi lại để sa tặc leo lên, chúng được tháo dây trói tay nhưng lại bị điểm huyết bất động.

Đám thuộc hạ dắt ngựa đi, Dạ vũ cho tên chết nhất ngồi lên phía trước yên ngựa, bản thân ngồi phía sau thúc nhẹ mũi dao găm sau lưng để hẩn biết điều hành sự.

Cứ thế đội quân từ tốn tiếp cận mục tiêu mà không có vấn đề gì bất thường. Khi tới nơi quả nhiên cổng lớn tòa lâu rộng mở.

Ở khoảng cách gần, Dạ vũ nhìn bề mặt tòa tháp giống như sự kết hợp của 2 loại đá với những tinh thể lấp lánh sắc vàng trong suốt lấp lờ xen lẫn đá trắng theo một cấu trúc hình tổ ong, dưới ánh sáng của những ngọn minh đăng trong lòng tòa thạch lâu tác động nó rực rỡ như một báu vật khiến y kinh ngạc không thôi.

Tên dẫn đầu tươi cười khi nhìn những xe hàng chất cao ngút được phủ kín vải tuy chưa biết bên trong chứa gì, lại nhìn đám đồng bọn, thấy tên nào tên nấy mặt đều đờ ra bất động trên yên ngựa, nghi hoặc nhìn tên đứng gần mình nhất.

-tiêu Ngô, mọi người mang xe hàng hóa về là được rồi, sao còn dẫn theo đám người này làm gì? nếu là mỹ nữ thì còn được?

Tên được hỏi mặt càng biến sắc tợn, cuối cùng phun ra một búng máu đỏ lôm bầm cả vào mặt người đang vấn khiến hắn kinh nghi tột bậc.

Dạ vũ đẩy ngã tên ngồi phía trước xuống đất, giắt lại con dao găm, sau đó rời khỏi Tiểu Tuyết đồng thời vùng vẫy kiếm Tuyết ảnh chém bay đầu tên đứng gần nhất.

Tất cả bọn thuộc hạ đều đồng loạt giết kẻ đang ngồi bất động trợn mắt kinh hoàng trên lưng ngựa sau đó liền xông xáo lao vào kịch chiến.

Tuyết ảnh của Dạ vũ một khi đã vùng lên nhất định khiến đầu rơi máu chảy, một đường tiên phong không gì ngăn cản. Trường tiên của Mặc hoa cũng vùng lên tuyệt tình như thế, hung hiểm như thế, giống như một con rắn độc lao tới cắn chết kẻ thù.

Qua một hồi gió tanh mưa máu, sa tặc bị giết gần hết, bọn họ vào càng sâu bên trong lầu thạch thì bắt gặp rất nhiều nữ nhân bị dây xích cột ở tay và chân. Những nữ nhân này trang phục khác nhau nhưng đều là gương mặt đẹp chứa đầy nét tiêu tụy muộn phiền cùng hoảng sợ hoang mang.

Mặc hoa liền tiến tới khiến bọn họ càng run sợ, giờ trên người nàng ta dính đầy máu tanh tươi, không biết người đến là bạn hay thù. Mặc hoa chủ động trấn an.

-không cần sợ hãi, chúng ta tới giải cứu các nàng.

Một nữ nhân can đảm mở miệng, lí nhí nói.

-thật...thật sao?

Mặc hoa gật nhẹ khẳng định, rồi ngoảnh quanh như kiểm tìm.

-nói cho ta biết, làm sao tháo mấy sợi xích trên tay các người ra?

-Chìa...chìa khóa, ở trên người Đại thụ...

-Đại thụ? ai là Đại thụ?

-là...kẻ kia.

Nữ nhân run run đưa tay chỉ vào một tên to lớn đang giao đấu với Dạ vũ cách đó không xa. Mặc hoa quay ra nhìn rồi hét lớn.

-Vũ huynh, trên người hắn có chìa khóa, ném lại đây cho muội.

Tuyệt ảnh như một tia chớp, mũi kiếm nhoáng cái đã lấy được chùm chìa khóa đeo bên hông gã sau đó lia một đường vòng cung bay về phía Mặc hoa.

Trường tiên của Mặc hoa tựa như một con mãng xà, mũi roi da trâu cong cong hình vầng trăng khuyết lại được làm từ ngà voi linh hoạt ngoạm lấy chùm chìa khóa. Mặc hoa ném chìa khóa cho một nàng, ra lệnh.

-tự mở lấy.

Sau đó tiếp tục chém chém giết giết một hồi đi qua những căn phòng thông với nhau bằng những cái cửa tự nhiên, những lối đi hẹp ngoằn ngoèo dễ làm người ta mất phương hướng. Cuối cùng quả thật là nhìn đầu đầu cũng có cấu trúc y chang nhau. .

-cái này...không phải là một mê cung đấy chứ?

Mặc hoa lo lắng hỏi.

-không sao, ta tìm một tên bảo hần dẫn đường ra ngoài là ổn.

Dạ vũ nói, nhìn quanh chẳng có một bóng sa tặc, lại đi loang quanh một hồi cũng chỉ nhìn thấy xác chết, lối đi vẫn vòng vo không rõ đông tây. Hành lang với những ngọn minh đăng yếu ớt thấp sáng trên vách hang, nhưng do cấu trúc đá khác lạ khúc xạ lại ánh sáng khiến cho không gian lung linh một cách huyền hoặc càng khiến người ta như bị trúng ảo giác.

Đây là một mê cung do tự nhiên tạo ra, không hiểu bọn sa tặc đã tìm ra cách đi lại trong này như thế nào?

Rồi đột nhiên bọn Dạ vũ tới một căn phòng rộng lớn, chính giữa có một bệ đá, trên bệ có một con Bì Hí hay còn gọi là Thạch Long quy, thân rùa đầu rồng, theo truyền thuyết là người con trưởng của Long thần, thích đeo vác những vật nặng nên thường được con người đặt trên lưng những tấm bia đá.

Xung quanh bốn góc phòng lại đặt 4 con Thạch Tiêu đồ cũng là đứa con út của long thần có nhiệm vụ trông coi giấc ngủ người chết. Bệ và bia đá không phải cùng loại với đá ánh vàng nơi này, viền xung quanh trên bia đá là những ký tự tượng hình khó hiểu, giống như đang kể một câu truyện.

Ký tự này...hình như đã nhìn thấy ở đâu rồi.

Dạ vũ chợt giật mình, lối trong người ra một vật nhỏ, là chiếc nhẫn phỷ thúy. Phải, chính là nhẫn ngọc của vương gia Tư không, nó có khắc ký tự ngôn ngữ cổ của Bắc kỳ. Rất giống kiểu tượng hình được họa trên bia đá này.

Vậy có nghĩa là sao?

Chính giữa bia đá khắc một dòng chữ tuy không phải chữ cổ nhưng cũng là ngôn ngữ bản địa Bắc kỳ. Dạ vũ quay sang nhìn Mặc hoa, nàng ta cũng nghi hoặc nhìn lại, dòng chữ này bọn họ đọc được. Trên bia khắc "Nguyên phi của An lạc để yên giấc tại đây"

Vậy...cả tòa lâu thạch này lại là một ngôi mộ cổ.

2 người cực kỳ khó hiểu đưa mắt nhìn nhau. Nguyên phi của An lạc để tại sao lại được mai táng tại đây? là ai đã nghĩ ra kiểu an táng này? với mục đích gì?

Cả tòa lâu thạch nhìn thế nào trông cũng chỉ đơn thuần như một tảng đá tổ ong khổng lồ có vẻ ngoài lấp lánh tựa dát vàng lại là một mộ đạo của vị Nguyên phi tiền triều Đông hải. Kỳ quái là tại sao mộ lại xây dựng ở nơi hoang mạc xa xôi này? và dụng ý rốt cuộc là gì?

Cả 2 lại đi xung quanh bệ đá muốn tìm cơ quan mở mộ lại không khám phá ra chút nào. Lúc này đám nữ nhân lại xuất hiện, một người lên tiếng.

-không mở được đâu, bọn sa tặc đã ở đây lâu như vậy còn chưa tìm ra cách mở mộ.

Mặc hoa nghi hoặc bước lại gần các nàng, vấn.

-sao các người còn chưa ra ngoài?

Một nữ nhân tuổi gần tam tuần mặc y phục không phải của Đông hải trả lời.

-... các người chắc sẽ đi loang quanh vòng vo một hồi lâu mới tìm thấy lối chính. ..bọn ta nghĩ quay lại đưa các người ra cùng. .

Mặc hoa đưa mắt ngầm hội ý với Dạ vũ, y quay ra vấn thuộc hạ.

-có thu hoạch gì?

-bẩm, rất nhiều tơ lụa, gốm sứ, trang sức, có lẽ là hàng hóa cướp từ các thương đội cùng mấy hòm bạc nén. ..ngoài ra còn có một tấm bản đồ da dê...

Cắt lòi thuộc hạ 2 tay dâng cho Dạ vũ tấm da dê được gấp làm tư, y mở ra Mặc hoa cũng nhích đầu vào coi. Trên tấm da dê đích thực vẽ một bản đồ, tất cả những chú thích đều là ngôn ngữ Bắc kỳ.

Điểm xuất phát bắt đầu từ tu viện Tiên Nãi Nhật nằm đâu đó trong dãy Thái bạch của Bắc kỳ, cách về phía đông 20 dặm có vẽ một hình phật ngồi

thiên, bên cạnh chú thích “đài thiên táng” về thêm một bông hoa sen đỏ đánh dấu như một vị trí đặc biệt.

Rồi theo dòng chảy của con sông Trường thiên làm chính, 2 bên được đánh dấu rất nhiều địa điểm như hồ Hồng hạc, hồ trắng lưỡi liềm, hồ Kính hải, thung lũng Liên hoa, suối bậc thang Lam thiên, hang Hắc miên....

Lấy con sông Trường thiên làm xương sống nó khởi nguồn từ núi Linh Vân một trong 3 ngọn núi thánh nằm trong dãy Thái bạch của Bắc kỳ rồi chảy vào địa phận Tây hoàng, tiến tới Nam hoa rồi đổ về Đông hải.

Cả quãng đường mấy vạn dặm đó những địa điểm được viết nên 2 bên bờ sông tựa như những cái chân khiến cho con sông dài nhất tứ quốc nhìn trên bản đồ trông thật giống một con Bách túc.

Này không giống bản đồ kho báu, mà giống bản đồ danh lam thắng cảnh của tứ quốc, nhưng đây không phải điểm kỳ quái chính. Dạ vũ và Mặc hoa lại đưa mắt nhìn nhau, kỳ quái là tất cả nét chữ viết chú thích trên bản đồ đều thật sự rất quen mắt.

Phải, hầu như tất cả chữ viết này đa phần đều là nét mảnh mai, mềm mại cùng nắn nót, xem ra là của nữ nhân. Kiểu chữ này bọn họ được nhìn thấy vô số lần, chính là chữ viết trong các cuốn sách về y thư, binh pháp, kiểm phổ, trận đồ, tinh tượng... toàn bộ là chữ Bắc kỳ, là chữ viết của thánh nữ.

Không sai, là chữ viết của thánh nữ. Sau khi giáo chủ đời đầu tiên tạ thế, cũng chính là vị quốc sư cuối cùng của tiền triều Đông hải qua đời, thánh nữ đã lang bạt mấy chục năm khắp tứ quốc, đi khắp thiên sơn vạn thủy nên việc người ghi lại những danh thắng đó trong tấm da dê cũng là điều dễ hiểu.

Chỉ là... người vốn là tiểu công chúa cuối cùng của tiền triều Đông hải, vốn dĩ phải viết bằng chữ Đông quốc... nhưng người là, nói bằng ngôn ngữ Đông quốc viết bằng ngôn từ Bắc quốc.

Cách dãy Sa hoàng thạch được vẽ khoanh tròn bằng màu vàng giống như một quả trứng biểu tượng cho Sa hoàng lâu, xung quanh vẽ hình lượn sóng màu đỏ chú thích là Sa trùng và các đặc tính của nó. Chữ viết phải nói là cực kỳ nghệch ngoạc, cứ như thể của nhân mới tập viết, nét run run mà lại mạnh mẽ, cứ như thể không biết cách khống chế lực đạo.

Cái kiểu chữ như giun bò rần lượn này rất giống với nét viết của một người có tính cách khô khan như ngói, cứng nhắc như đá, lạnh lùng như băng, vô tâm như nước còn kiêu kì như vàng ngọc, phải, là đang nhắc tới chủ công của bọn họ.

Giáo chủ của Huyết Hải giáo, Thiên nguyên.

Chỉ là, chắc không phải đâu, sao chữ của chủ công lại xuất hiện trên tấm bản đồ da dê của thánh nữ? Hơn nữa cái địa phương này, chẳng lẽ chủ công đã tới đây? Bọn họ tuy không ở bên chủ công từ lúc người còn nhỏ nhưng mọi tin tức về người đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Có thể khẳng định chủ công chưa từng tới nơi này, chỉ có thể là chữ giống thôi.

Khi thánh nữ hoàn thành xong công trình ngao du tứ hải là sự kiện của cả trăm năm trước, lúc đó chắc chắn là chủ công của bọn họ chưa ra đời... rất cuộc là nét viết của ai? và có chắc tấm bản đồ này là của thánh nữ không? Hay cũng chỉ là chữ giống chữ thôi?

Không, quan trọng là... bọn sa tặc kiếm được tấm bản đồ này ở đâu?... và đến đây nhằm mục tiêu gì? Sa hoàng lâu này đang cất dấu bí ẩn gì? Có gì bọn họ cần ở đây?

- Vũ huynh, dân Bắc quốc vốn không có tập tục xây mộ... nếu là người quyền quý thì càng không theo phương thức địa táng... nhưng là, Nguyên phi của An lạc đế tức là người Đông quốc, địa táng trong một tòa lầu rực rỡ thế này cũng là điều có thể hiểu... chỉ là ngôn ngữ Bắc quốc lại hiện hữu khắp mộ đạo khiến người ta nghi ngờ... liệu đây có thật sự là mộ phần của Nguyên phi tiền triều Đông quốc?

Mặc hoa nói ra ngờ vực của mình này giờ, Dạ vũ nhìn nhìn nàng rồi quay trở lại nhìn tấm bản đồ.

Phải chăng Hoàng phi của An lạc đế là người Bắc quốc, vốn không phải người Đông quốc nhưng đã là dâu Đông quốc chết sẽ mai táng theo kiểu Đông quốc. Vị Hoàng phi này có lai lịch thế nào?

Dạ vũ mở miệng trầm ngâm hỏi đám nữ nhân bị bắt nhốt trong này như nô lệ.

- các người có biết bọn sa tặc vì sao chọn sống trong này không?

- bọn sa tặc vốn là quân nhân Tây hoàng, theo lệnh của hoàng đế Tư mã đi tìm một vật... gọi là Ngọc Quỷ.

Một nữ nhân tuổi gần 30 lên tiếng, nàng ta có làn da bánh mật, đôi mắt trũng sâu đọng đầy u buồn, gương mặt khá đẹp nhưng tiêu tụy. Tóc đen nhánh thắt bím 2 bên, trang sức trên đầu nhiều sợi hạt đá lấp lánh, y phục sắc sỡ với những trang trí đường kỳ hà thêu ở gấu váy vạt áo, chân không đeo vòng bạc có chuông nhỏ kêu tinh tang, cô tay lại đeo rất nhiều vòng. Đây chính là nét đặc trưng trong trang phục của người Tây hoàng.

- hoàng đế Tư mã không biết đọc được trong cuốn thư tịch cổ nào ghi lại chuyện mộ phần của Nguyên phi An Lạc đế có tùy táng theo án Ngọc Quỷ.

- Ngọc Quỷ.

Mặc hoa và Dạ vũ đồng thanh cất tiếng, Mặc hoa vẫn.

- nàng là ai? sao lại rành chuyện này?

-ta là Tú Xảo,cùng với 2 người này đều là con dân Tây hoàng. . .đều là quân kỹ.

Tú xảo khe khẽ thốt ra,đưa ánh mắt muộn phiền nhìn 2 người đồng hương bên cạnh.

-chúng ta là 3 người còn sống trong số 20 nữ nhân đi theo cách đây 10 năm. . .mấy cô nương còn lại này đều là người của thương đội bị cướp đi cùng hàng hóa. . .

Mặc hoa và Dạ vũ không nói gì hết,chi chăm chú lắng nghe câu chuyện.

-chúng ta vốn đều là cung nữ nhưng vì làm phật lòng chủ tử nên bị lưu đày theo đám quân nhân của hoàng đế Tây hoàng. . .trong quá trình phục dịch bọn họ chúng ta biết được nhiều điều. . .hoàng đế Tư mã muốn có ấn Ngọc quý vì mưu đồ thống nhất tứ quốc.

Mặc hoa và Dạ vũ cùng đưa mắt hội ý,tên quý già đó mà đòi mộng bá nghiệp,thật là ếch ngồi đáy giếng.

Nghe nói ấn Ngọc quý là vật sở hữu của vương triều Ô Tư Tạng sau này bị một nàng công chúa trộm ra ngoài.Nàng công chúa đó còn cam tâm tình nguyện dùng ấn Ngọc quý giúp vị thái tử của tiền triều Đông hải thống nhất lục quốc trở thành An Lạc đế. . .đĩ nhiên là vương triều Ô Tư Tạng cũng bị sáp nhập. . .

Sau khi thống nhất lục quốc thì nàng công chúa cũng mệnh mông mà lia đời.An Lạc đế mới sắc phong cho nàng là Nguyên phi,rồi nhờ vị quốc sư của ngài làm một lăng mộ cho Nguyên phi. . . việc ấn Ngọc Quý có được chôn cùng không cũng chẳng đâu ghi rõ nhưng sau khi Nguyên phi tạ thế, ấn Ngọc quý quả thật chưa từng xuất hiện thêm lần nào.

Theo thông tin từ cuốn thư tịch cổ cung cấp,ấn Ngọc quý là vật có từ thời thượng cổ được thờ phụng ở một nơi bí mật mà chỉ có người hoàng gia Ô tư tạng mới biết.Nó đã tồn tại cả mấy ngàn năm nhưng không một thông tin gì về nó được tiết lộ ra ngoài. Sau này một nàng công chúa vì tình mà bán nước bán mạng,bằng cách nào đó kêu gọi được sức mạnh thần thánh của ấn Ngọc quý mà khiến vạn âm binh,nam chinh bắc chiến giúp tiền triều Đông hải không tồn một binh một tốt cứ thể thống nhất lục quốc,cuối cùng đổi lại chỉ là cái chức hữu danh vô thực.

-bọn họ chỉ biết mộ phần của vị Nguyên phi này được nằm đâu đó phía đông nam trong sa mạc. . .bọn họ mất một năm lang bạt gian khổ mới tình cờ nhìn thấy tòa lâu thạch lập lảnh đầy dự hoặc như được miêu tả trong thư tịch. . .và khi vào được tòa lâu thạch số lượng đã giảm đi còn một phần ba bởi sự tấn công của Sa trùng. . .trong Sa hoàng lâu bọn họ tìm đến nơi này. . .nhìn thấy tấm da dê trong miệng của con Thạch Long Quy. . .bọn họ tin chắc ấn Ngọc quý tuyệt tích một thời gian dài trên thế gian bởi nó đã ngủ yên trong lăng mộ này. . .chỉ là bọn họ mất 10 năm cũng không sao tìm ra cơ quan mở mộ. . .

Không chỉ thông tin về ấn Ngọc Quý rất sơ xài mà cả lai lịch về chủ nhân của nó,vị Nguyên phi có công khai quốc cũng không thấy ghi chép gì mấy,nếu không muốn nói là rất qua loa đại khái.Ngay cả vị quốc sư cuối cùng của tiền triều Đông Hải,tiếng tăm lẫy lừng đến tận bây giờ,bất cứ người dân nào của tứ quốc cũng biết đến một 2 điển cố về ngài,nhưng thân thế của ngài trước khi trở thành quốc sư như thế nào,thì không một cuốn sách nào ghi chép lại.

Bọn chúng mất 10 năm còn không mở được lối vào mộ phần thì bọn họ có lán lại thêm cũng vô ích,việc chính là dọn dẹp đám sa tặc ra ngoài để sáng ra cho lữ sâu sử lý,hàng hóa cũng được chuyển ra ngoài chỉ chờ khởi hành,đám nữ nhân bị ép về làm vật tiêu khiển cho lữ sa tặc được Dạ vũ cử người hộ tống các nàng về cố hương kèm một khoản tiền để làm ăn.

Riêng 3 nàng quân kỹ kia thì không muốn trở về Tây hoàng.Nơi đó các nàng không còn người thân cũng chẳng có hoài ức tốt đẹp gì đáng làm động lực trở về,cho nên Dạ vũ đành để các nàng tới thành Kha lương của Nam hoa,để các nàng giúp việc trong một được quán Tâm y,mong thời gian sau này các nàng sẽ sống thanh thản yên bình hơn,rồi tìm được một tương công tốt.

-Dạ vũ,sau khi tới Tây hoàng,đội ổn định một chút huynh có muốn trở về Đông quốc gặp chủ nhân?

Trên đường quay trở lại nơi khe Sa Hoàng,Mặc hoa cười ngửa song song,không nhìn Dạ vũ,nhẹ mồm lời,ánh mắt nàng xa xăm nhìn chân trời mù mịt trong đêm tối,nhưng trên cao ngân sao thấp sáng,lung linh lấp lánh như đá quý trần bảo, khiến lữ khách lang bạt ngấm nhìn mà vui bớt một mồi.

Dạ vũ khẽ liếc mắt nhìn Mặc hoa sau đó ngược nhìn bầu trời trong vắt đỉnh chỉ chít tinh tú.Hắn nhắm mắt lại,âm thanh thân quen lại văng vẳng bên tai,tựa như độc được lại tựa như giải được khiến hắn tiếp tục dẫn thân về phía trước.

“Dạ vũ,không cần phải tự làm tự chịu tự khiến mình tổn thương thêm,bất cứ lúc nào người đều có thể trở về bên ta,không cần phải nghe theo sắp đặt của thánh nữ. . .hãy quên đi quá khứ và sống vì tương lai bản thân. . .”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Thiên Nguyên Trở Về.

Nơi biên cương đám trưởng lão một lòng lao tâm khổ tứ vì mưu đồ cơ nghiệp của chủ công nhà mình,thì ở kinh đô Đông hải quốc,Thiên nguyên cũng đang lao đao trật vật cho lễ nhận tổ quy tông rườm rà phiền phức.

Trở lại mấy hôm trước, sau khi đến kinh đô đám Thiên nguyên liền tới biệt viện Thanh nhã, sản nghiệp của Tâm y quán. Ban ngày đám thập kỷ chia nhau đi tìm hiểu tình hình hoàng triều, tới đến Thiên nguyên mặc dạ hành lên lút do thám địa hình hoàng cung mặc dù có cảm bản đồ do bọn trưởng lão lúc trước họa ra.

Phía sau hoàng cung là vườn thượng uyển, bên trái là Dịch Đình, bên phải là Đông Cung (nơi thái tử ở); phía nam hoàng thành có cơ quan cấm vệ, nhà Thái Miếu (thờ tổ tiên) và nhà Thái Xã (thờ xã tắc).

Cấu trúc «ngũ môn tam điện» (năm cửa, ba cung điện) gồm lần lượt: Bình An Môn (cửa chính hoàng thành), Đoan Môn, Ngọ Môn, Thái Bình Môn, Thanh Thiên Môn, Trường An Điện, Trung Hoa Điện, An Lạc Cung.

Từ Bình An Môn đến Ngọ Môn là khu ngoại triều; Thái Bình Môn và Trường An Điện là khu nội triều; Thanh Thiên Môn đến An Lạc Cung là khu yên triều (hay tẩm).

Trung Hoa Điện là nơi vua chuẩn bị cử hành đại triều. Trường An Điện là nơi thiết đãi yến tiệc. Ngoài ra còn các nơi như ở của vua (An Lạc Cung), hoàng hậu (Dao Trì Cung), phi tần cung nữ (6 cung ở phía đông và tây (Thụy Miên Cung), các hoàng tử (Phi Ngự cung).

Tối đó như mọi lần, theo thói quen đến giờ Cảnh Khang lại ăn chén canh hầm do quan ngự trù đích thân đưa tới. Mới ăn được mấy muỗng lại ngoài ý mức lên một miếng bạc nhỏ. Cảnh Khang ngẩn ra nhìn đến thất thần. Trên miếng bạc, khắc hai chữ “Thiên nguyên”.

Triệu tổng quản già nua vẫn trung thành bên cạnh ngài, thấy Cảnh Khang không ăn thêm mà cứ nhìn chăm chú vào thìa bạc. Hắn nhỏ giọng lên tiếng.

-thái thượng hoàng?

Thái thượng hoàng như chìm trong mộng mị, lão thái giám phải đánh tiếng to hơn mới khiến Cảnh Khang phục hồi tinh thần.

-gọi quan ngự trù vào đây cho trẫm.

Cảnh Khang nhẹ giọng hạ lệnh.

Lão thái giám ngẩn ra một chút rồi hỏi lại.

-thái thượng hoàng, bát canh có gì không đúng sao?

Cảnh Khang lắc nhẹ, từ tốn nói.

-bát canh hôm nay có vị hơi lạ miệng, trẫm chỉ muốn hỏi thăm ngự trù đó một chút.

Triệu tổng quản nghe thế thì không thắc mắc thêm liền ra ngoài gọi quan ngự trù đang chờ ngoài cửa vào. Quan ngự trù trước giờ nấu dâng nhiều món ngon nhưng chưa từng được Cảnh Khang cho truyền vào. Đêm nay lại bất ngờ được diện thánh khiến hắn vừa hồi hộp vừa lo lắng không thôi.

Hắn kính cẩn quỳ nơi xa, cúi thấp đầu, run run hô.

-nô tài bất kiến thái thượng hoàng. Thái thượng hoàng thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.

Tiếng Cảnh Khang nhàn nhạt vọng lại.

-là người làm món này?

-tâu vâng.

-trong quá trình làm có gì khác mọi khi không? hôm nay trẫm ăn thấy không giống mọi lần.

Quan ngự trù nghiêng đầu, cố gắng lục lọi trong trí nhớ bắt đầu già nua xem món canh hôm nay có nguyên liệu hoặc khâu quy trình nào không đúng.

-bẩm, quả thật không có gì sai sót, có thể khẩu vị hôm nay của thái thượng hoàng không tốt chăng?

Cảnh Khang chỉ khẽ gật, vẫn lại.

-từ đầu tới cuối chỉ có một mình người nấu? có ai khác tới không?

Hắn đột nhiên thấy sợ à nha. Lại căng óc bói trong mớ kí ức mới vừa rồi xem có gì đáng lưu tâm. Phải rồi, tự nhiên lại có con chuột chạy loạn trong phòng bếp, khiến hắn mất tập trung một lúc.

Nhưng chuyện này sao dám nói a, phòng bếp nấu cho thái thượng hoàng lại để chuột làm loạn, khai ra không phải khiến đầu nhỏ hắn ôm đất thì cũng làm mông hắn nở hoa.

Bữa ăn khuya hôm sau và hôm sau nữa Cảnh Khang đều dễ dàng tìm thấy trong chén canh một miếng thè bạc, vẫn là khắc chữ “Thiên Nguyên”. Khi hỏi

tới vẫn chỉ nhận được thông tin rập khuôn, chỉ một mình ngự trù đó chịu trách nhiệm làm món ăn nhẹ lúc khuya, ngoài hẳn ở trong bếp ra, tuyệt không còn ai lai vãng.

Quan ngự trù càng thấp thỏm không yên, thiên a, sao dạo gần đây cứ tới tầm đó, không chuột thì gián ghé thăm phòng bếp hẳn dạo chơi. Làm hẳn mỗi lần được Cảnh Khang hỏi tới lại đổ đầy mồ hôi lạnh sau lưng.

Cảnh Khang lại cho quan ngự trù lui đi, nhắm mắt dưỡng thần một lúc, 2 hàng lông mày của ngài mới bớt nhúu chặt lại, hạ lệnh.

- xem trong danh sách ân vệ và lính ngự lâm quân đang tuần tra gần cung Viên Nguyệt, có ai què quán gần kinh thành thì cho bọn họ về thăm mấy hôm, coi như nghỉ trước tết.

Triệu tổng quản á khẩu một lúc mới phục hồi tinh thần, không nén được thắc mắc hoài nghi mấy hôm nay, to gan vãn.

- thái thượng hoàng, tỵ trung có chuyện gì?

Cảnh Khang nhìn lão thái giám theo bên mấy chục năm, có thể xem như là tâm phúc đáng tin dùng. Ngài cất chất giọng trầm khàn mà u buồn.

- trầm nghĩ... Nguyên nhi của trẫm... đã trở về...

Triệu tổng quản nín thở một chút rồi thận trọng vãn lại.

- thái thượng hoàng, ngài là đang nói... vị tam hoàng tử 20 năm trước mất tích khi trên đường tới Côn Luân phái đường bệnh?

Cảnh Khang gật nhẹ xác nhận, lại nhắm mắt, một lúc lâu ngài mở miệng, như than thở, như hoài niệm, như mong chờ.

- còn có... Lang nhi và Mộc nhi của trẫm... trẫm muốn gặp lại nhi tử của mình...

Những lời này, Thiên Nguyên chôn trong một góc kín, cách đó xa xa nhưng vẫn nghe rõ mồn một. Mấy hôm nay Thiên Nguyên luôn ở trong Viên Nguyệt cung, âm thầm từ trong bóng tối quan sát con người Cảnh Khang.

Thiên Nguyên có thể mặc hồng y, đeo mặt nạ bạc đường hoàng đến gặp tên thủ lĩnh đám ân vệ ở đây rồi tùy tiện đưa thẻ bài ngũ cung chủ liên có thể mặc nhiên ra vào chỉ là làm vậy khẳng định tới tai Cảnh đế.

Cảnh Khang đã ngoài ngũ tuần, từ lúc thoái vị chỉ sống an phận trong cung điện bé nhỏ nhưng xinh đẹp, không hỏi chuyện chính sự. Giống như một lão phú ông ra ngắm hoa vào thưởng trà, lẻ loi trống vắng, một mình trong cung điện tràn ngập chấp niệm.

Xung quanh Cảnh KHANG lan tỏa hơi thở lạnh lẽo, khuôn mặt ngài bình thản, đôi con ngươi đen đặc, âm trầm không còn sáng tỏ, mí mắt trĩu nặng, u uẩn tang thương.

Đêm nay không trăng sáng, ân vệ và ngự lâm quân canh phòng quanh Viên Nguyệt cung đều giảm nửa non, Cảnh Khang lại chậm chậm ăn canh hầm, lần này trong chén chẳng có vật thể lạ. Cảnh Khang cho Triệu thái giám lui ra, ngài đột nhiên trong lòng dâng cảm giác như có lửa nóng thiêu đốt, cả ngày hôm nay ra vào thần thờ như ngóng trông đợi chờ ai.

Cảnh Khang ngồi thờ trước ván cờ tự đánh một mình. Lúc trước, Đường thừa tướng thỉnh thoảng vẫn tới bồi cờ cùng ngài... chỉ là từ khi lão ái khanh đó đến từ biệt để về cố hương dường già nói sẽ đánh với Cảnh Khang mấy ván. Ván cuối cùng lại dang dở, đến bây giờ ngài vẫn chưa thể đặt quân xuống, chỉ biết nhìn thế cục, thờ dài.

Cảnh Khang đột nhiên ngẩng đầu, trong phòng từ bao giờ đã có nhân xuất hiện rồi, người đến vừa khéo lại là người ngài vừa nghĩ tới. Không ngoài ý muốn khi thấy bên cạnh lão ái khanh có một nam nhân dạ hành, đôi con ngươi đậm mực cùng lạnh nhạt, người này tháo mặt nạ ra, dung mạo xa lạ lại rất đỗi quen thuộc, mơ hồ tạo cảm giác thân thiết.

Đường lão nhân quỳ hành lễ trọng, kính cẩn nói.

- thảo dân Đường uyên hải bái kiến thái thượng hoàng, Thái thượng hoàng thiên tuế, thiên tuế, thiên tuế.

Cảnh KHANG lão đảo đứng lên, rồi nhanh nhẹn tới bên đỡ vị nhạc phụ đại nhân đứng dậy.

- nhạc phụ đại nhân, không cần hành lễ, lúc trước ta đã hạ lệnh miễn lễ rồi, gặp ta không cần hành lễ.

Nói đến đó Cảnh Khang liền từ tốn quay sang nhìn thiếu niên trẻ trung lạnh lùng bên cạnh.

- người này là?...

- Thiên Nguyên... tam nhi tử của ngài...

Thiên Nguyên chủ động, hồ hững đáp, Đường uyên hải trước đó còn lo lắng băn khoăn thay cho ngoại tôn. Lão là sợ Cảnh Khang thấy Thiên Nguyên bề ngoài đờ ra như ướp hàn băng, gương mặt cứng ngắc không độ ấm cùng chất giọng trầm trầm không nhịp điệu, sẽ khiến ngài không có thiện cảm.

Cảnh khang nhìn Thiên nguyên, trong lòng là nỗi vị tạp trần, ngoài mặt càng không rõ hi lộ ái ố. Cảnh khang vẫn chăm chú nhìn chàng. Thiên nguyên cũng cứ đứng như tượng thạch, mắt nhìn sâu vào ngài, tuyệt không mở miệng nói thêm câu nào. Hồi lâu sau, Cảnh khang vươn tay lên, khẽ đập mấy cái lên vai Thiên Nguyên, ngăm ngăm, đau xót nói.

-Thiên nguyên... tam nhi tử của ta... tốt lắm, cuối cùng cũng có một đứa trở về... rất tốt.

Thiên nguyên vẫn biểu tình dửng dưng, nói.

-ngài chắc chắn ta là nhi tử của ngài?

Cảnh khang sững người, quay ra nhìn Đường lão nhân rồi lại quay về nhìn chàng. Đường uyên hải sốt ruột nói.

-Nguyên nhi, còn không mau hành lễ với thái thượng hoàng.

Thiên nguyên không nhúc nhích, tiếp tục đều đều giọng đặt câu hỏi.

-ngài không nghĩ rằng tam nhi tử của ngài đã chết từ 20 năm trước? còn kẻ đang hồ ngôn loạn ngữ này là giả mạo?

Cảnh khang chậm chậm đi ra ghế ngồi xuống, lưng dựa ra sau, mắt nhắm lại, môi như mấp máy nhưng không thốt một từ. Một lúc sau Thiên nguyên lại như thờ ơ, tiếp.

-đại hoàng tử của ngài vẫn sống ở chùa An phúc, 20 năm qua, ngài từng đến thăm người đó lần nào chưa?

-ta...

-ngài nghĩ suốt 20 năm qua bọn ta sống thế nào? tứ hoàng tử của ngài thì ngốc lẳng ở cung Phi ngư, ngũ hoàng tử của ngài giờ đang lưu lạc chân trời nào? ngài có rõ không?

Thiên nguyên bước tới bên Cảnh khang gần hơn, vẫn chất giọng có vẻ hờ hững, nói thêm.

-thật ra... ngài biết rõ ai đã gây ra cục diện hôm nay... nhưng ngài lại mắt nhắm mắt mở bỏ qua... trong lòng ngài... trước giờ chỉ có kẻ đó mới là chân chính nhi tử? nếu đã là thế còn mong chúng ta trở về làm gì?

Cảnh khang trước sau không thốt nổi một từ, mí mắt run run như muốn mở lại không không dám động, như lẩn tránh ánh nhìn của Thiên Nguyên.

-ngài hẳn cũng biết... một ngày nào đó khi chúng ta trở về... thì cái ngài vàng kia cũng sẽ bị đoạt lại... và kẻ đó chắc chắn sẽ phải trả giá...

Chất giọng trầm lắng, u lạnh cùng sự bàng quan như nói vấn đề thường nhật khiến Cảnh khang mở to cặp mắt mệt mỏi nhìn nhi tử...

Thiên nguyên đứng thẳng lưng nhìn sâu vào cặp mắt u uẩn tang thương cùng tịch mịch của Cảnh khang.

Cái nhìn của chàng bình thản lại như phán xét... giống như một người ngoài cuộc từ một nơi trên cao mà xa xôi nhàn nhạt nhìn thế sự biến đổi phía dưới... ánh mắt chàng có vẻ thờ ơ lại dõi theo mọi nhất cử nhất động, có vẻ lạnh nhạt lại không bỏ sót bất cứ việc gì...

*****

Lãnh cung là một trong 6 cung nằm ở vị trí xa xôi hẻo lánh nhất trong Thụy Miên cung to lớn. Lãnh cung cũng được chia làm nhiều tiểu viện nhỏ, là một nơi nếu không có việc gì thì chẳng ai muốn lui tới, ít sinh khí, lại bị bỏ bê chẳng được chăm sóc nên lúc nào cũng khoác cái dáng vẻ âm u, lạnh lẽo và cô tịch.

Trong một tiểu viện yên ắng, vắng lặng, dưới tàng cây đang trút lá vàng, một thiếu phụ ngồi trên xích đu, tay nắm hồ 2 bên dây sắt, đầu cúi xuống nhìn chân mình đung đưa, cứ vậy hồi lâu, động tác không ngừng lại, cũng chẳng thay đổi tư thế.

Người đứng nhìn nơi xa xôi, im lặng đã lâu cũng chưa từng nhúc nhích.

Bầu trời tràn ngập mây xám, trĩu nặng tưởng như sắp sụp đổ, gió thỉnh thoảng mon men bò tới cuốn đám lá úa tàn trên mặt đất bay đi tứ phía. Một cung nữ già nua từ phía sau lại gần thiếu phụ, choàng lên bờ vai gầy gò chiếc áo ấm sau đó vòng ra đứng trước, ngồi xuống.

Cung nữ nói nói gì đó, thiếu phụ lắc lắc đầu, lại nói nói gì đó, thiếu phụ gật gật sau đó ngoan ngoãn cầm lấy bàn tay già nua nhưng ấm áp của cung nữ, lẹo đẹo theo sau. Lúc đứng lên xoay người, bóng mắt thâm quầng vô tình liếc tới thân hình một nam nhân đứng kín đáo dưới tàng cây.

Khi bóng hình 2 người đó khuất vào mái nhà nam nhân mặc y phục như lửa mới bỏ đi. Người này chính là Thiên Nguyên.

Từ khi khôi phục lại thân phận, trở thành vị vương gia quyền cao chức trọng, chàng có đến đây nhìn mặt vị Hoàng phi tiền triều mấy lần, vị này không ai xa lạ, chính là mẫu phi của Thiên nguyên.

Cảnh đế lúc gặp chàng phải nói là cực kỳ kinh nghi, cứ nhìn Thiên nguyên như hút lấy, nhưng hẳn lại từ đầu tới cuối ngoan hiền yên lặng lắng nghe Cảnh khang nói chuyện, dễ dàng chấp nhận vị hoàng đệ lưu lạc trong nhân gian, còn thoải mái phong là Minh đạo vương ban cho vô số ân sủng. Cảnh khang thấy Thiên Hạo đối xử với Thiên nguyên hòa thuận như thế có chút ngoài ý, còn tưởng sẽ sóng gió lục đục một hồi.

Cảnh đế đích thân đưa chàng tới lãnh cung, dù rằng mỗi người ngồi một kiệu cái trước cái sau. Khi gần tới nơi lại để bọn nô tài đợi phía ngoài, 2 người sống bước vào cung điện bị lãng quên. Khắp nơi đều là cây trơ cành khẳng khiu, phủ xuống mặt đất tầng lá mục màu ủa tàn.

Thiên nguyên cũng chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn biểu tình của vị hoàng huynh, càng chẳng mảy mà thể hiện ra điều gì. Cảnh đế cho gì, Thiên nguyên cũng thuận nhận lấy, bảo gì chàng cũng gật gù nghe theo. Trong con mắt người đời, rõ là cặp huynh đệ máu mủ tình thâm.

Khuôn mặt chàng như vô cảm, ánh mắt lại như vô tâm, chuyện đại hi như thế, trở thành vị vương gia quyền lực và giàu có tột bậc khiến vạn dân tôn sùng ngưỡng mộ cũng chẳng khiến Thiên nguyên nhếch nhai khóe môi cười.

Ánh mắt đen tuyền và sâu thẳm của chàng lướt qua vạn vật, dừng lại trước vị phụ hoàng tuổi trẻ quyền uy vang dội tứ quốc, khi về già lại lui thui một mình cô quạnh trong hồi ức đầy tiếc nuối.

Dừng lại trước bóng dáng mẫu phi một thời vang danh đệ nhất tài nữ nhan sắc khuynh thành, giờ đây chỉ là như cái xác biết cử động, lúc khóc lúc cười, lúc im lìm bất động, lúc lảm nhảm những câu không đầu không đuôi.

Đời người có bao lâu lại phải chịu đựng quá nhiều bi kịch vốn không nên có... sai lầm nối tiếp sai lầm... đến cuối chỉ có thể tự làm tự chịu tự khiến mình tổn thương...

Bên trong Phi Ngự cung rộng lớn, nơi ở của các tiểu hoàng tử, nhưng hiện giờ Cảnh đế vẫn chưa có nhưng ngài lại chủ động đưa Thiên nguyên tới đây, là muốn chàng gặp mặt một người thân nữa.

Tại một viện uyển được quét tước sạch sẽ, dưới gốc cây ngân hạnh rực lá vàng như thể nắng thu vẫn còn kéo dài tới bây giờ, một người đang ngồi xỏm xoay lưng về phía 2 người mãi mê làm cái gì đó, bên cạnh có 2 thái giám một ấu một lão.

-lão tứ, đệ đang nghịch cái gì vậy?

Người được hỏi chậm rãi quay lại, cái đầu nghiêng nghiêng mở to cặp mắt ngơ ngác, trong veo.

2 thái giám vội vã hành lễ, Cảnh đế bước tới gần hơn nhìn thứ khiến cho tứ đệ chăm chú theo dõi. Là một con cuốn chiếu đồ lôm đang kịch chiến với một bày kiến lửa. Cảnh đế nhếch mép cười rồi ngồi xuống cùng, ngay đến ánh mắt cũng ảm áp kỳ lạ khiến người ta ngỡ ngàng tưởng chừng như một ai khác.

-tứ đệ, đệ thích nhìn cảnh này sao?

Người được hỏi là một nam nhân tuổi ngoài 20, không mang dáng dấp cao lớn uy vũ như Cảnh đế, càng không mang khí chất cao quý cùng lãnh khốc như Thiên nguyên, đơn thuần là một thiếu niên y phục giản dị và nội tâm cũng thuần khiết hơn bất cứ kẻ nào.

-tam đệ, đệ lại đây!

Cảnh Đế vẫy tay gọi, bấy giờ Thiên nguyên mới chậm chạp bước lại gần, chàng nhìn chăm chăm vào vị tứ đệ...

-tứ đệ, giới thiệu với đệ... đây chính là tam ca của đệ...

Tứ vương gia mặt cứ nghệt ra, ngây ngây ngô ngô nhìn nhìn Thiên nguyên, mắt to chớp chớp, không biết hiểu được tới đâu.

Chỉ là Thiên nguyên thật không ngờ Cảnh đế ngay từ thừa thiếu thời đã bá đạo tàn khốc như thế với người thân lại có một mặt ôn nhu sùng nịnh như vậy với vị hoàng đệ ngốc nghếch. Phải chăng vì ngây ngô không hiểu chuyện như hải tử nên Cảnh đế mới phá bỏ lớp phòng bị, chỉ riêng đối với vị tứ đệ này là có biểu cảm như huynh trưởng.

Cuộc sống tại kinh đô bình yên, chưa có sóng to gió lớn gì hết, mọi việc trên dưới lớn bé trước giờ Thiên nguyên vẫn giao hết cho đám thập kỳ sắp xếp lo liệu, bản thân chỉ ngồi nghe bọn họ báo cáo tình hình, lâu lâu mới đưa ra ý kiến.

Quá mức nhàn rồi.

Nhớ lại đêm cuối cùng ở Bách lý đào viên, tiếng lảm bảm của người phòng bên cạnh, liên tục như gõ mõ khiến Thiên nguyên có xúc động muốn đập bay cái kẻ chuyên khiêu chiến với độ nhẫn nại vốn ít ỏi của chàng.

Giường của cả 2 kẻ sát nhau chỉ cách có mỗi bức tường mỏng, hơn nữa nỗ lực của Thiên nguyên tuy so với Hư không đại sư không bằng nhưng là người tu luyện dĩ nhiên thỉnh thoảng người thường. Cái kẻ chẳng biết điều đó nếu không buồn ngủ thì cũng không nên bắt người khác phải thức cùng chứ.

Báo hại chàng bị câu nói như tụng kinh đó lặp đi lặp lại cả đêm, đến tận lúc nàng ta ngủ thiếp đi Thiên nguyên mới chớp mắt được một chút rồi gà gáy đã phải lên đường. Quả nhiên từ đó về sau liên tục gặp ác mộng, chính là bị tiếng nói như đòi mạng đó suýt đe chết người.

“át-xì”

-sức khỏe, chủ nhân.

Từ kỳ kinh nghi nói.

Thiên nguyên nghĩ nghĩ, dạo này sao thường xuyên ngứa mũi, chẳng lẽ lại có kẻ to gan lớn mật dám nói xấu sau lưng?

*****

-tên Vô danh đó ...“át-xì”...

-sức khỏe,Hải đường cô nương!

Mặc phong nhẹ nhàng nói.

Hải đường đưa ngón tay lên chà chà cánh mũi,khịt khịt mấy cái,cười cười.

-thật là,ta vốn rất tự hào mình luôn có hệ miễn dịch tốt hơn người khác,nhưng dạo gần đây đúng là thường xuyên hắt hơi.

Mặc phong mờ mịt hỏi.

-...hệ miễn dịch là gì?

Hải đường vẫn tươi cười.

-à,chính là sức đề kháng đó.

Mặc phong vẫn trung bộ mặt tuấn mỹ khó hiểu.

Hải đường lắc đầu khoát tay.

-bỏ đi,ta nói,chắc chắn có kẻ đang nghĩ không tốt cho ta.

-sao có thể,cô nương thân thiện hòa ái thế cơ mà.

Hải đường nghe thế cười càng tươi tắn,nói lảng vảng khác.

-cái tên đó,à,chủ nhân Vô danh của huynh đó,nói đi là đi mất tăm mất tích luôn,đã lâu tới vậy rồi mà cũng không thèm gởi một phong thư sao?

-cô nương muốn biết tin tức của chủ nhân ta?

-ân,dù gì đó cũng là bệnh nhân của ta,hỏi thăm tình hình sức khỏe một chút cũng bình thường thôi mà.

-chỉ có thể?

-đương nhiên,còn có thể có chuyện gì?

-à không...chủ nhân...hiện giờ rất tốt.

-rất tốt là tốt thế nào?

-à,sức khỏe tốt,cuộc sống tốt.

-thế à?

Hừ hừ,tên Hồng y đó,ăn ngon ngủ kỹ,chẳng thèm ngó ngang gì tới nàng nữa sao?hay là quên mất tiêu luôn rồi?đáng ghét mà.Hải đường vô thức vo viên vạt tay áo,miệng nho nhỏ lầm bầm qua kẽ răng.

-sao?

Mặc phong nghe không hiểu.Hải đường cười trù,lấp liếm.

-à,y là...công việc hần rất bề bộn?

Mặc phong gật gật.

-đã có bọn thập kỳ trợ giúp...Hải đường cô nương,mặc dù hoa đào ngoài này nở rất đẹp nhưng ngắm mãi cũng đến giờ ăn cơm rồi,ta vào thôi.

Hải đường cười cười,mỗi lần nàng ra vườn hoa thụ,thường đứng nhìn mấy gốc cây đến thất thần...thật là...cái tên Hồng y đó...

*****

“át-xì”

- chủ nhân, người không khỏe sao?

Thiên nguyên lắc nhẹ đầu trả lời cho Từ kỳ hay.

- chủ nhân, dù sao ở đây cũng chỉ có mấy đám cây già nua đang rũ lá, cũng không phải đáng ngại như ở Bách lý đào viên. . . chủ nhân mau vào nhà thôi, thuộc hạ sẽ dọn đồ ăn cho người. . .

Thiên nguyên hỏi.

- trả?

- Bẩm, sáng nay đã nhận được. . . à, ừm. . .

- sao?

- Chủ nhân. . . cứ để Mặc phong trưởng lão ở bên Hải đường cô nương?

Thiên nguyên nghi hoặc nhìn hần, có gì không được.

- sao?

- hiện giờ Phong trưởng lão cũng chịu để đám ẩn vệ theo bên. . . thuộc hạ thấy. . . không nên để Phong trưởng lão an nhàn mãi nơi đó. . .

Thiên nguyên nheo mắt nhìn từ kỳ, gật gật. Chưa hiểu lắm nghe Từ kỳ nói tiếp.

- Hiện giờ trưởng lão Huyết vân đang dưỡng thương ở Bạch liên sơn, tình hình ở Bắc kỳ không có người kiểm soát. . . chủ nhân phái trưởng lão Mặc phong tới tiếp quản được không?

- không cần, chuyện của Bắc kỳ Mặc vân sắp tới lo liệu cũng sẽ dẫn theo cô nương rắc rối đó, còn Mặc phong tạm thời sẽ trở về bên ta.

Từ kỳ nghe Thiên nguyên nói vậy thì lại không kìm được nghi vấn.

- chủ nhân sao lại cho Hải đường cô nương tới Bắc kỳ chứ? nơi đó cục diện đang rối ren thực sự không an toàn lắm.

Thiên nguyên lừ ánh mắt sắc bén tới, tên này, thấy chàng dễ tính quá hay sao mà nói lắm thế?

*****

Mùa đông năm thứ nhất Cảnh Đế, Đông Hải quốc thiết mạng 6 vạn Hắc phong kỳ, thống lĩnh cầm quân là tả tướng tây hồ kỳ Từ Hồng chết không toàn thân rất thê thảm, chỉ tìm thấy thân trên bị mất một cánh tay còn thân dưới không biết ở nơi nào, còn trung nam tướng Từ Lam lại không rõ sống chết.

Thành Tàn Hoài vốn đông đúc náo nhiệt sau trận hỏa công liền bị tổn thất nghiêm trọng, muốn lấy lại nhịp sống trước kia e là mất cỡ chục năm.

Đông hải quốc vì chuyện nữ tử thường tình chính thức gây chiến với tam quốc, trong triều quan viên văn võ 2 hàng từ trên xuống dưới không một lời oán thán kêu ca. Cảnh Đế uy vũ ngồi trên ngai vàng quét ánh mắt nhân nhật nhìn đám quần thần, trong đầu mừng tựa ra cảnh chinh chiến bi hùng, khoe miệng nhếch lên độ cong thỏa mãn. . .

Bắc kỳ thiết mạng hơn 2 vạn kỵ binh nhưng vẫn không tìm thấy tung tích Vương gia Tư không tuyết son và ngự tiền hộ vệ Vân. Hoàng đế Tư không vì lo nghĩ cho đại cuộc và hoàng đế mà lần ra ốm mấy tháng ròng. Sống không thấy người chết không thấy xác, hoàng đế Bắc quốc uất hận cùng tức giận Đông hải vô cùng, chinh đồn lại binh lực nhất định phải thay hoàng đế đòi lại công bằng.

Thái tử Tư mã phi long bỏ thân tại Tàn Hoài cùng 2 vạn kỵ binh khiến hoàng đế Tây hoàng vô cùng căm tức Đông hải, tuy nhiên phò mã gia Dạ vũ lại mang về một nàng công chúa dung nhan họa thủy khiến nội bộ vương triều lao đao giông tố.

Hoàng đế Nam hoa băng hà, tất cả thiếp thất không hoài được long thai đều phải tuấn táng theo, hoặc phải xuất gia.

Hoàng tử Mộ Dung Thuần Hoa kế vị khi mới 13, Thực phi nương nương được phong chức Hoàng thực phi, tả thừa tướng và hữu thừa tướng cùng phụ nhiếp chính.

Vương triều bề ngoài nhìn vẫn hoa lệ bề ngoài, kỳ thực đã hư thối rồi ren đến cực điểm.

Tháng 4 năm Cảnh đế thứ 2, cử hữu tướng đông hồ kỳ Từ Minh thay mặt nhà vua làm sứ giả dẫn 3 vạn hắc phong kỳ cùng vô số lễ vật tới kinh đô Nam hoa là Nam yên chúc mừng tân đế.

2 vạn quân theo phó tướng dựng trại cách thành Kha lương nửa ngày đường, còn 1 vạn quân theo chủ tướng hạ trại cách ngoại thành kinh đô Nam yên trăm dặm, về ngoài án binh bất động kỳ thực quyền lực hoàng triều dần dần bị ngấm ngấm thâm toát.

Tháng 7 năm Canh Đề thứ 2 lại cử thống lĩnh của ngũ hổ tướng là Dạ Lang dẫn 4 vạn Hắc phong kỳ lên cao nguyên Thanh Mộc trường kỳ đánh Bắc quốc, phối hợp có Lý gia tướng 10 vạn quân trấn thủ ở bồn địa Thục Ba.

Tháng 6 năm Canh Đề thứ 3, hoàng đế Đông Hải quốc điều Minh Đạo vương thống lĩnh 3 vạn quân Hắc phong kỳ cộng với 10 vạn bộ binh và kỵ binh trợ thủ, qua cửa ngõ Đôn Hoàng tấn công đánh Tây hoàng.

Từ quốc chấm dứt thời kỳ yên ổn kéo dài hơn trăm năm, một lần nữa lại vì một nàng công chúa mà xuất quân giành giật. Từ đây chiến tranh liên miên kéo dài, đời người ngắn ngủi lại không thể tính nổi sinh tử trong buổi loạn lạc.

NGOẠI TRUYỆN 1: NHÂN SINH NHƯ MỘNG.

Nam nhân trí lớn nghiệp bá hùng thiên hạ... Kiếp nạn nào mà chẳng từng kinh qua... Cửa ải nào mà chưa từng đối mặt...

Trong trời đất... Kiếp tình là khó tránh... ải tình là khó vượt...

Nàng còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau là khi nào không?

Cách đây lâu thật lâu, ta là người giúp hoàng đế AN LẠC thống nhất lục quốc, nhưng sau lại chỉ đứng nhìn nước nhà từ hưng thịnh đến suy tàn thành tứ quốc.

Dựng nước đã khó, giữ nước còn khó hơn, không có vị minh quân nào khiến ta muốn phò tá cho lên ta chỉ hờ hững đứng nhìn như kẻ bên lề lịch sử.

Ngày qua ngày, trong khu thờ Thái miếu, ta một mình cô độc lai vãng.

Hồng trần ồn ào náo nhiệt, trải dài vạn trượng mệnh mông, lại không tìm thấy lối thoát cho ta tồn tại.

Chờ chờ đợi đợi, rốt cuộc thì, vì đâu ta lại phải sống tiếp?

Vạn vật biến đổi vô thường, sinh lão bệnh tử, chớp mắt một kiếp người đã là vĩnh hằng.

Gió thổi mây đi xa, mây tụ thành từng đám, xuân hạ thu đông luân chuyển, cuối cùng tất cả lại hóa cát bụi, vốn không có gì là mãi mãi, lại chấp nhất tình thiên thu?

Ta nhớ hôm đó là ngày tuyết rơi đầu mùa, nắng ấm còn vương vãi nơi nơi nhưng gió vẫn đưa những bông hoa tuyết li ti tung bay khắp hoàng thành. Hoàng đế thỉnh thoảng vẫn tới chỗ ta đánh cờ, hôm nay lại dẫn theo một nữ hài.

Nữ hài khoảng 5 tuổi, mặc một bộ y phục thuần màu đỏ rực. Ta vốn không ưa màu sắc như thế nhưng nhìn nữ hài đó, lại thấy vô cùng thuận mắt, nhìn sao cũng không dời đi được.

Tiểu nữ hài đang được một thượng cung bồng trên tay, cái đầu nhỏ nhỏ ngó nghiêng ngắm cung điện, rồi vì bị ta nhìn lom lom mà quay lại. Sau đó 2 cánh tay nữ hài vươn về phía ta, bàn tay mẫm mẫm đóng mở không ngừng.

Hoàng đế liền cười hi hã, nói.

“công chúa nhỏ của trẫm chưa từng chủ động theo ai, xem ra mới lần đầu gặp mặt mà đã ưng ý quốc sư rồi.”

Ta nghe vậy tâm không hiểu sao lại nảy một nhịp vui vẻ, chân vô thức bước về phía có đôi mắt to tròn như mặt ngọc thượng đẳng kia. Sau đó khi kịp định thần lại thì trên tay đã có thêm một nữ hài.

Giọng của hoàng đế lại âm vang.

“quốc sư vốn từ trước không thích đứng quá gần ai, lần này lại vì công chúa nhỏ mà phá lệ, xem ra 2 người thật sự có duyên”.

Duyên?

Đùa sao, lại có dây dưa gì với một tiểu nữ hài bé tí tẹo tèo tèo này?

“quốc sư, công chúa nhỏ của trẫm vẫn chưa có khuê danh... thật ngại quá, trẫm đã nghĩ đến nhiều cái tên nhưng cứ cảm thấy chẳng thích đáng”

Ta nhìn nhìn công chúa nhỏ, đầu óc trống rỗng tạm thời cũng chưa nghĩ ra cái gì. Công chúa 2 bàn tay bé tí tẹo nắm lấy 2 lọn tóc ta buông trước ngực, bắt đầu chơi đùa nghịch ngợm với nó.

“chơi tốt lắm công chúa nhỏ của trẫm! chỉ bằng thế này, để công chúa nhỏ bá quốc sư làm phu tử được không?”

Ta nghe thế buột miệng từ chối.

“công chúa còn nhỏ, sao đã vội học tập, cứ đợi hai, ba năm nữa”

“không vội, trẫm thấy quốc sư cũng quá nhàn nhả đi. Tiểu công chúa của trẫm lại quá hoạt bát hiếu động, thường nói nhảm nhảm suốt ngày. Trẫm nghĩ nên sớm bồi công chúa từ bây giờ sau này ắt hẳn sẽ kinh tài tuyệt đỉnh”

Kinh tài tuyệt đỉnh ?

Nhưng chỉ mấy tháng sau ta liền mang theo công chúa nhỏ dời bỏ kinh đô, ta nghĩ, ở lại hơn trăm năm chắc là chờ nàng ra đời. . .

Sau khi ta đi vài tháng, Đông hải quốc nội bộ tranh đấu càng dữ dội khốc liệt, cuối cùng chia đều tứ phương.

Quốc gia trăm dây ngàn rợ rồi ren đấu còn để ý tới vị quốc sư đột nhiên trước đó mấy tháng chỉ để lại một lá thư nói cáo lão từ quan, đã thế còn tiện tay mang đi một công chúa nhỏ.

Nhưng dĩ nhiên là sau vài năm ổn định cục diện, bọn họ có tới địa phương nơi ta ở. Song ta đã thẳng tay đuổi từ xa.

Những năm tháng sau này, dưới thân phận là sư phụ của công chúa nhỏ ta chuyên dạy cho nàng tất cả những gì ta biết.

Ta ở trong một hang động lưng chừng ngọn núi đá, dành đa số thời gian bắt đầu vẽ những bức bích họa. Bức bích họa này có 2 lớp, lớp ngoài mô tả lại cuộc sống trước

kia của ta. Dùng lớp bột phấn màu bình thường để tô lớp phôi bày lại dùng các loại ngọc mài thành bột mịn rồi trộn với đá thiên thạch tô lớp cần che giấu.

Mỗi sớm mai công chúa nhỏ đều cùng ta đón mặt trời lặn, sau đó mới học độ một canh giờ. Nàng hỏi rất nhiều thứ, dường như với công chúa nhỏ mọi sự vật đều vô cùng thú vị. Mỗi lần giải đáp xong công chúa nhỏ lại cười nhe hàm răng luôn khuyết một hai cái, khiến ta lại phải cười theo.

Để chuẩn bị tương lai cho việc hợp nhất tứ quốc, ta cho khai thác những mỏ ngọc quý xung quanh Bạch liên sơn, lại thành lập ra Huyết hải giáo tạo ra một đội quân toàn các cao thủ tinh nhuệ dễ dàng một địch 10 với lính triều đình.

Năm tháng cứ thế lặng lẽ êm đềm trôi qua, chớp mắt đã 10 năm. Đối với ta thật sự chỉ là hồi mộng mị, muốn nhớ, lại phải quên, muốn quên lại làm không được

10 năm bên công chúa nhỏ... mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nàng từng chút một lớn khôn, nói nói cười cười, lêu đẹo sau đuôi ta... tình cảm của ta vì thế... cũng từng chút một đơm hoa... sinh mệnh của ta... lại từng chút một tan biến. . .

Con người ta thật cố chấp, phải đợi đến lúc sắp nhắm mắt xuôi tay mới chịu thẳng thắn nhìn vào sự thật. Sự thật là ta đã động tâm từ rất lâu rồi, có lẽ ngay từ lần đầu nhìn thấy nàng mặc y phục như huyết, múa thanh trường kiếm Tuyệt ảnh trong khung cảnh tuyết nhẹ rơi...

Đơn giản và nhẹ nhàng như thế lại khắc sâu vào tâm trí ta tới mức dù ta đã luôn trốn tránh xua đuổi cảm xúc này, thì hình ảnh đó vẫn hiện hữu rõ ràng...

Nhưng ta là vì Ngọc quý mới tới vương quốc Ô Tư Tạng, là ta không những không chịu thừa nhận tình cảm này, còn lợi dụng tình yêu của nàng dành cho ta khiến nàng đánh cắp Ngọc Quý, khiến nàng vì sử dụng nó mà nguyên khí dần dần bị tiêu thất cuối cùng 3 hồn bảy vía đều bị siêu tán (tàn mạt, phân tán).

Nếu không phải ta nhanh chóng đưa cả Ngọc quý và thi thể nàng vào đá Hoàng Thiên, rồi dùng Sa trùng bảo vệ giúp việc thanh lọc linh hồn bị giam cầm của nàng trong Ngọc quý được thanh tịnh... thì có lẽ vĩnh viễn ta cũng chẳng thể gặp lại nàng được...

Ta đã chờ đợi linh hồn nàng được luân hồi bao lâu?

Ngày ta nhìn thấy tiểu công chúa bé bỏng... ta dần dần nhận ra rằng nàng cuối cùng cũng đã trở lại...

Ta quỳ trước thiên địa bao la rộng lớn, ngẩng đầu van cầu trời cao.

Ta nguyện từ bỏ tuổi thọ còn lại, đời này kiếp này chẳng nên duyên cùng nàng, xin hãy cho ta kiếp sau được gặp lại.

Ta nguyện đời đời kiếp kiếp được se tơ kết tóc với nàng.

Hồng trần vạn tượng phồn vinh hoa lệ, lại chỉ có một ước muốn được cung dưỡng nàng.

Ta đem toàn bộ sức mạnh của mình chuyển giao cho nàng... để lần này đến lượt nàng chờ đợi ta tái sinh...

Kiếp đầu, ái tình là độc được với ta... nàng lại ngây ngô chẳng biết gì...

Lần động tâm này là tam kiếp nhất thế...

Là ái đến chấp niệm... si đến đảo điên...

*****

Bên bờ Mạn Châu hoa, đỏ rực như tẩm máu, quỳnh rũ như thế lại nguy hiểm chết chóc. Ta đứng ngẩn ngơ không rõ năm tháng, nhìn dòng Vong Xuyên lững lờ buồng trôi, xa xôi mờ mịt.

Canh Mạnh Bà đặt ngay bên cạnh, cầu Nại Hà cũng ở kề bên, nếu muốn luân hồi tùy thời đều có thể nhưng vì đâu lại chần chừ ngây ngốc.

Bây giờ dù có đi đâu thai cũng không được nhìn thấy người. Đã chẳng được gặp người thì luân hồi làm gì?

Nơi này chỉ có một màu u tối mà giờ tay chẳng rõ ngón, kèm một nhiệt độ giá lạnh tới mức linh hồn ta cũng sắp đông cứng lại. Chỉ có đám hoa Mạn Châu như những đốm lửa hấp dẫn ánh nhìn, nhưng nhìn lâu thêm chút nữa chắc mắt cũng khô không nhìn thấy gì luôn.

Dòng Vong Xuyên vẫn cần mẫn trở những linh hồn tội nghiệp nơi trần thế xuống địa ngục, trên cây cầu Nại Hà dài ngút ngàn những kẻ đi tìm một kiếp người mới vẫn xếp hàng nườm nượp đến dương gian.

Ta nhìn chất canh Mạnh Bà đen kịt và tanh nồng, thậm tự nhủ, thà chịu vạn đao vạn tiễn cũng không uống thứ nước kinh tởm đó.

Tay nghề nấu của Mạnh Bà tại sao sau chừng ấy năm dài tháng rộng mà vẫn lụi bại như thừa nào?

Vật đổi sao dời, cuối cùng cũng bị Mạnh Bà tới đuổi khéo.

-ta nói này Đầu Đầu...

Không đợi bà ta nói xong câu ta đã trừng mắt bắt bình. Thảm tiếc thay cho khuôn mặt tinh xảo mà da luyện lại quá dày của Mạnh Bà. Nhưng Mạnh Bà không thêm để ý sắc mặt của ta, vẫn cười xởi lởi.

-ngươi đứng nhìn ta cũng trăm năm rồi, định trông cây si ở đây sao?

Ta nhàn nhạt nhìn Mạnh Bà một cái rồi lạnh lùng đáp.

-đến lúc cần phải đi thì tự động sẽ đi thôi.

Thế là ta lại đứng ngốc lảng ở đó thêm vài chục năm nữa, nếm trải tiếp những trận gió lạnh như đao kiếm cứa vào linh hồn vốn mong manh, nhưng tệ hơn cả là hứng chịu thêm ánh mắt lờm nguýt của Mạnh Bà.

Cuối cùng Mạnh Bà lại xần xỏ tới, vung tay chỉ mặt hùng hổ ra uy.

-ta nói a Bắc Đầu, ngươi chỉ là cái tiểu tiên bị thiên thượng đầy đọa phải tam kiếp trăm luân trong biển người. Ngươi mà lần này không chịu đi ta liền tâu với thượng tiên.

-bình tĩnh a Mạnh tỷ tỷ, ta đi là được chứ gì!

-ơ, sao đột nhiên ngoan hiền thế?

-thế gian vốn vô sự, tới là ngẫu nhiên, đi là tất nhiên.

Nói xong ta định tiêu sái bước lên cầu thì Mạnh Bà lại xông xáo chắn ngang đường, đưa cho ta món canh yêu thích của tỷ ấy. Vừa nhìn thấy bát canh ta cơ hồ muốn ới tức thì.

-không uống sao qua nổi cầu.

Ta gắng gượng cười cười, từ chối khéo, tránh làm tổn thương tỷ ấy.

-Mạnh Bà yên tâm, ta có thể chịu được.

Tỷ ấy tròn mắt rồi cười ngất.

-ta nói a Bắc đầu, ngươi bây giờ chỉ là cái linh hồn mong manh dễ vỡ, tương còn chút tiên khí còn con sót lại đó có thể giúp ngươi cầm cự qua cầu? Nếu vậy thì bao vị thần tiên phải hứng chịu kiếp nạn lục đạo luân hồi, sau khi chuyển thế có mà làm loạn tam côi mất.

Ta thành khẩn hứa hẹn.

-ta rất an phận, sẽ không gây xáo trộn gì hết.

Tỷ ấy che miệng cười.

-kiếp trước ngươi chuyển thế đã thâu tóm được thiên hạ rồi lại nhìn thiên hạ loạn thất bát tao, bây giờ ngươi chuyển thế, không định dẹp cái cục diện do ngươi bày ra sao?

Ta giả vờ “à” một cái thật dài ra điều mới ngộ, Mạnh Bà thấy vậy lại dứt bát canh lại gần.

-uống a,không uống ta sẽ tâu với thượng thiên a.

Ui giòi,chỉ giòi tâu hót cấp trên.

Thế là ta đành phải miễn cưỡng nhắm mắt,bịt mũi lại hóp một ngụm nhỏ,sau đó vung tay ném cái bát đi xa mút chỉ.Tâm nghĩ bà ta cần phải mua cái bát mới thôi,quá nhiều người chung đụng rồi,nghĩ tới là thấy rùng mình ớn lạnh.

Tiếng của Mạnh Bà kêu ngào uất hận đằng sau.

-tên tiểu tiên nông cạn kia,lần trước người uống xong cũng ném bát của ta đi báo hại ta phải mua bát mới,mới qua hơn trăm năm người lại bắt ta phải thay bát mới nữa sao?bồi tiền cho ta a!

Ta bước lên cầu cảm thấy như bước trên than hồng,vô thức nuốt vào một ít,tâm liền hốt hoảng nhỏ đi số còn lại.

Nhiệt độ của mặt cầu lại tăng lên nóng tới mức cơ hồ linh hồn ta sắp bị thiêu đốt thành tro luôn.

Đau đớn này so với cái chết còn muốn đau đớn hơn.

Nhưng chưa hết,vạn tiễn lao tới,ngàn đao vung lên,linh hồn vốn sắp không chống đỡ nổi của ta lại phải hứng chịu thêm hậu quả của việc ương bướng không uống canh Mạnh Bà.

Ta lết linh hồn tàn tạ,gióng như một ngọn cỏ cam chịu để gió vui đập,chỉ còn sót lại là bản năng sinh tồn mách bảo phải vung vàng đi tiếp.Lúc trước ta dùng chút tiên khí để vượt qua cầu Nại Hà,bây giờ chỉ có ý trí để cầm cự,mới biết đau đớn khôn cùng này cơ bản linh hồn con người không cách gì chống đỡ nổi.

Nếu buông xuôi bây giờ chính là vạn kiếp không siêu sinh,trở thành u minh nơi tề ngất vô vị này.

Linh hồn vốn không cảm thấy gì hết,tất cả chỉ là ký ức của thân xác,dẫu biết là thế nhưng đau đớn khôn cùng này cũng quá chân thật đi.

Chờ người hơn trăm năm nơi âm tào u uẩn tang thương cùng tịch mịch,chính là đợi giờ phút được bước lên cây cầu nối 2 thế giới,cho ta được cùng người trùng phùng.

Ta tuyệt đối không từ bỏ,đã dùng toàn bộ tuổi thọ của kiếp trước để cầu xin thiên thượng,chỉ mong kiếp tới được cùng người tái kiến.

Ta là vì không muốn quên người sau khi phải uống canh Mạnh Bà mà cam tâm chịu phạt khiến cho 3 hồn bảy vía bị ma chướng cản nuốt không ngừng.Cho nên sau này gặp lại,nàng nhất định phải bù đắp những tổn thất ta gánh chịu.

Mạnh Bà đứng bên kia đầu cầu,trơ mắt nhìn ta cất từng bước trên dung nham nóng bỏng lại bị trăm đao ngàn kiếm đâm xuyên linh hồn.Có lẽ ta cũng chẳng phải là trường hợp ngu si đầu tiên không chịu uống thứ canh dở ợc của tỷ ấy.

Cuối cùng cũng đặt chân qua,đau đớn nhường này có xứng không?vì người mà chịu hình phạt tàn khốc này,có đáng không?

Mặc tuyết...hồi ức về người là bảo vật vô giá đối với ta.

Vật đổi sao dời,người vẫn nở nụ cười hàm tiếu với ta?

Kiếp người gian truân ngăn ngui,người vẫn muốn phụng bồi bên ta?

Tương phùng rồi ly biệt,trăng tròn rồi lại khuyết,vốn là lẽ thường tình.

Giang sơn gấm vóc,cung vàng điện ngọc,người sẽ vì ta tiếu ngạo hồng trần?

*****

Lần chuyển thế tiếp theo ta không còn giữ lại hình dáng cũ,tính cách càng khác trước...vì sao người vẫn nhận ra ta?

Nhưng trớ trêu thay ta lại hoàn toàn chẳng nhớ được tí gì cho nên mới luôn giữ khoảng cách với người...cho nên khi mất đi người ta mới hối hận tới cùng.

Lần chuyển kiếp đó...ta ngốc nghếch chẳng hay biết...cho đến khi người tan biến...

Kiếp đó,ái tình là độc dược với người...

Ai đó nói...người có duyên sẽ được thiên thượng chúc phúc...người có tình sẽ lại tìm thấy nhau...

Lão thiên a,có phải ngài đang trừng phạt chúng ta?

Phải chăng mối tình này vốn không nên tồn tại?

Phải chăng nhân duyên này vốn là điều nghịch thiên?

Khi người đi rồi...trở trêu thay lúc ấy ta mới nhận ra sự ảnh hưởng của người.

Khi người đi rồi...ta mới muộn màng nhận thấy vị trí quan trọng của người trong tim...

Người đi rồi...ký ức phong bế kiếp trước mới dần thức tỉnh...

Mỗi chút nhớ thêm ra...ta lại càng hận ông trời...

Trên hết là hận bản thân...

Hận ta lại chỉ biết tro mắt đứng nhìn người tan biến như ảo mộng...

Hận ta không biết phải làm gì mới có thể ngăn chặn được chuyện này...

Cuối cùng lại không giữ được người...

Cuối cùng lại để người vụt mất...

Cuối cùng lại chẳng thể bên nhau...

Tương tư càng nặng...tình đậm càng sâu...

Lưu luyến trong tâm...khắc ghi trong trí...

Là như thế có hay không yêu đến thiên trường địa cửu?

Ta cứ đứng bất động như thế,chỉ biết đứng yên không nhúc nhúc...một ngày...hai ngày...3ngày...1tuần...

Khi ta tỉnh lại...ký ức một lần nữa toàn bộ bị phong ấn...

5 năm sau...

Khi ta gặp lại nàng...

Ta không nhận ra nàng...nàng càng chẳng biết ta là ai...

2 con người xa lạ,2 số phận,2 tính cách trái ngược vì lẽ gì lại tiếp tục dây dưa?một lần nữa định mệnh lại ràng buộc chúng ta,liệu lần này sẽ được bách niên giai lão?

Mong rằng lần này trời xanh ngó xuống thương xót cho đôi ta nhất thể một đời.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Người Cũ Đi,người Mới Đến.

Cuối cùng thì những tháng ngày nhàn rỗi chờ đợi luyện huyết cổ trùng cũng qua,Hải đường vô cùng nóng lòng muốn được xuống núi xông xáo giang hồ.Trong quá trình chờ đợi mòn mỏi đó,nhờ có quái độc tiên y giúp đỡ mà Hải đường biết thêm nhiều phương pháp chữa bệnh.Mộc y còn đặc biệt dạy điều chế nhiều loại độc được để giúp nàng trừng trị mấy tên bị thịt nếu chẳng may bọn chúng mất không trông tìm cơ kiếm chuyện.

Tiểu Hoa quần quýt suốt ngày bên Hải đường,luôn miệng nói nói cười cười,kể đủ thứ chuyện trên trời dưới biển khiến nàng vô cùng thích thú.Theo như tiểu Hoa nhận xét sau vô vàn lần tiểu ngao thiên hạ thì vùng đất của Nam hoa là đáng thăm thú nhất. Nơi đó mỗi một vùng miền đều có đồ ăn ngon cảnh đẹp ngắm,rượu nổi tiếng nhất có Kiếm Nam Xuân và Ngũ Lương Dịch xưng tụng 3 chén ngàn hứng khoái,1 giọt cũng lưu hương.

-tửu ngon là thế,chủ nhân uống chưa được 3 chén là say liền.

-tên đó dở vậy sao?

Hải đường cười ngắt,nghe nói nam nhân thời này tên nào cũng xem tửu như nước,hơn nữa tửu cổ đại hẳn đặc biệt thơm ngon hơn hiện đại đi.Nghĩ tới lại vô cùng háo hức,cuồng chân lắm rồi.Nhưng quái độc tiên y nói chỉ mấy ngày nữa là tết nguyên đán,dùng chất giọng ngậm ngùi và vẻ mặt cực kỳ buồn bã

mà gạ gẫm Hải đường ở lại.

Hải đường nhìn lão nhân gia lại chạnh lòng nhớ tới ông bà nội, không biết ở thời hiện đại giờ đang là tháng nào? Không có nàng ở bên vẫn mạnh khỏe chứ?

Hải đường cười nhẹ, gật đầu đáp ứng yêu cầu của Mộc y. Dù sao vẫn cần đón năm mới bên những người quen biết, hơn nữa, sau khi xuống núi, không biết ngày tháng nào Hải Đường mới quay trở lại? Nàng cũng có chút không đành lòng đi, ở bên họ một thời gian ít nhiều cũng nảy sinh cảm giác quyến luyến. Hơn nữa họ đối với nàng là thật tình quan tâm, nếu như không có những con người tốt bụng đó cứu mang giúp đỡ, giờ này chẳng biết nàng đang tha hương ở chân trời nào?

Trước ngày xuống núi ít bữa, Hải đường cùng tiểu Hoa sau khi đi hái thuốc trở về, thấy phía ngoài vườn hoa thụ có một toán tử y nhân xuống ngựa. Từ xa tiểu Hoa đã nhỏ giọng thốt lên.

- Vân tỷ!

Đồng phục tử y giống của tiểu Hoa, chẳng lẽ đám người đó cũng là môn hạ của tên Hồng y?

Để trả lời cho thắc mắc của Hải đường, 2 người bước thêm vài bước nữa, thì đám tử y đó cũng quay lại nhìn. Tiểu Hoa vui vẻ chào hỏi trước.

- Vân tỷ, có chuyện gì thế?

Trong đám đó có một nữ nhân gương mặt đường nét mềm mại, nhìn nhu hòa có vẻ yếu nhược. Nàng ta giống như một tiểu thư khuê các suốt ngày chỉ biết quanh quẩn trong sân viện, hết đánh đàn rồi ngâm thơ, không cảm qua thứ gì nặng quá nửa cân.

Nữ nhân đó mở to cặp mắt đẹp, lặng im nhìn nàng hồi lâu.

Tiểu Hoa bước lại gần hơn, giới thiệu.

- Vân tỷ, đó là Hải đường cô nương.

- Hải đường?

Vân cô nương đó mờ mịt hỏi lại.

- Ân!

Tiểu Hoa gật nhẹ xác nhận, sau đó hớn hờ bổ sung thêm.

- là ân nhân của chủ nhân đó nha!

- ân!

Lần này đến lượt Vân cô nương gật nhẹ xác nhận, nàng ta vươn tay chỉ vào Hải đường.

- ta chính là vì người này mà tới đây.

Giờ tới phiên Hải đường mờ mịt, nàng từ tốn bước lại gần hơn. Đôi mắt long lanh ngấn lệ của Vân cô nương làm nàng chột dạ. Hải đường nhìn Vân cô nương cảm thấy khó xử, cư nhiên lại là một người quen biết với thánh nữ đặt tâm tư vào nàng.

- ta là Hải đường, xin hỏi cô nương sao lại vì ta mà đến?

- Hải đường cô nương, ta tên Mặc Vân, chủ nhân Vô Danh cử ta tới hộ tống cô nương du ngoạn!

Một câu nói bình thản của Mặc Vân khiến 2 người há hốc miệng.

“Hộ tống đi du ngoạn?”

Nha, tên đó quả thật không có bỏ rơi mình! Liên thật tình đáp ứng? Du ngoạn sao? Hải đường cười thâm hắc hắc. Nàng thành thật hỏi lại cho chắc.

- Tức là sau khi ta giao được cho tên đó xong, Mặc cô nương vẫn theo ta đi khắp nơi?

Mặc vẫn nhỏ nhẹ thưa.

- không, được luyện xong Hải đường cô nương giao lại cho tiểu Hoa, đệ ấy sẽ trực tiếp giao cho chủ nhân, ta ở bên bảo hộ cô nương, tùy thời do cô nương sai bảo.

Hải đường ngây ngô hỏi lại.

- nga, lại quyền hành như vậy?

Mặc Vân hòa nhã đáp.

-mệnh lệnh của chủ nhân chính là vậy,ta chỉ thi hành theo.

Câu nói của Mặc vân làm nàng đứng người,tên đó thật sự nói thế?thật sự nghĩ cho nàng như thế?này có chút không kịp thích ứng.

Tiểu Hoa bấy giờ mới hết hoảng vẩn.

-Vân tỷ nói vậy là sao?đệ đi trước giao được?

-ân,hiện giờ chủ nhân đang ở kinh đô,đệ liền sắp xếp tới nay lên đường luôn.

Tiểu Hoa giãy nảy từ chối.

-á,đệ không đi đâu,bảo người khác đi đi.

Mặc vân hí hóp mắt đẹp,một bộ hiền lành tươi cười vẩn lại.

-đệ mà không đi thì chỉ còn Phong huynh,đệ bảo huynh ấy đi?

-có gì mà không được,liền giao Phong ca cho mấy chục ân vệ,ca ấy nhất định có thể tới nơi an toàn!

Tiểu Hoa vừa dứt lời Mặc vân liền cốc vào trán hắn một cái rõ kêu,măng.

-chủ nhân chỉ đích danh đệ,đệ dám không tuân còn đùn đẩy cho Phong huynh,muốn ăn đòn?

Tiểu Hoa mắt lưng tròng rung rung bụng trán,cổ vót vát thêm.

-đệ giao đồ xong liền quay lại đây được chứ?

-ở đây không có việc cho đệ,đệ quay lại làm gì? nghe nói chủ nhân tính gọi đệ tới phụ tá cho Dạ Vũ ...

Tiểu hoa cơ hồ muốn khóc đến nơi,âm ức phản đối.

-không được đâu,đệ muốn đón năm mới với Đường tỷ.

-được hay không từ lúc nào do đệ quyết định rồi?

Mặc vân một tay chống hông một tay chọc ngón trỏ vào trán tiểu Hoa,tiếp tục sự nghiệp dạy dỗ.

-đệ không ở bên nghe chủ nhân sai bảo?còn nhỏ lắm sao lại đòi đón tết với Hải đường cô nương?

Tiểu hoa ủy khuất xoay người đi hướng khác,lầu bầu.

-đệ rõ ràng còn nhỏ,lần nào gặp tỷ cũng bị tỷ ức hiếp.

Mặc vân sáp lại gần,thân mật vỗ vỗ vai tiểu Hoa,thầm thì qua kẽ răng.

-ta nói,đệ đừng có thấy Hải đường cô nương ở đây mà trâu già đóng giả cừ non. Mau cuốn gói cho tỷ.

Hải đường đứng cách đó không xa muốn chen vào hỏi,vậy làm sao để gặp Hồng y.Nhưng lưỡng lự mãi cuối cùng vẫn im lặng.Này mượn lý do tới giao được để gặp người ta,thế mà đôi phương lại khước từ tránh không cho gặp.

Được nha,tính quyết nợ sao?Bồn cô nương dù phải lật cả thiên hạ cũng tìm ra người.

Thế là dưới sự thúc ép không khoan nhượng của Mặc vân,trưởng lão Huyết Hoa cun cút dẫn theo đám thuộc hạ xuống núi.Hải đường cảm thán sau màn đuổi khéo của Mặc vân,nàng ta nhìn trông rõ thủy mị đoan trang hiền thực nét na,lúc giáo huấn tiểu đệ lại thật vô cùng khí thế.Rất giống một nữ hiệp đang dạy bảo tiểu tặc, khiến Hải đường thầm đưa ngón cái trong lòng.

Ai da,được một bảo kê như thế ở bên,có thể cao枕 vô ưu,hưởng ngày dài tháng rộng rồi.

Nhưng hôm sau lại có một vị khách quen thuộc nhưng không mời tới viếng.Một cô nương hồng y,tuổi chừng đôi mươi,một đôi mắt thông minh lanh lợi,hay cười đầy vẻ giảo hoạt vừa nhìn thấy Mặc phong liền lao tới như gió xuân,tưng bừng nói cười.

-phong ca!

Một tiếng“Phong ca” này nghe như tiếng chim sâu nhìn thấy con mồi,cực kỳ hứng thú.

-tiểu nữ lại tới thăm lão thái gia.

-Nam cung cô nương,Mộc y tiên bối đang ở được phòng.

Mặc phong vẫn cúi đầu cúi đầu cúi đầu lau chùi thanh song loan đao,nhỏ nhả đáp lời.

Nam cung u liên dạo này năng lui tới chơi,thấy tiểu tử Huyết Hoa kia cứ một tiếng “Phong ca”,hai tiếng cũng “Phong ca” khiến tâm nghe gai không chịu được liền nhỏ nhẹ bỏ đi cách xưng hô khách xáo lúc đầu.

Nam cung u liên trực tiếp làm lơ câu Mặc phong thông báo,lại nhìn sang bên,thấy một nữ nhân khoảng ngoài 20,mặc một thân từ y lụa là thướt tha nhìn yêu kiều như một tiểu thư khuê các,đang thong dong nhân nhả uống trà thơm ăn bánh ngọt.

Nam cung u liên hiếu kỳ quan sát nàng ta,thăm cảm thán vẻ ngoài cực kỳ nhu mỹ hiền thực,lại liếc mắt đánh sang Mặc phong,liếc qua liếc lại đột nhiên giật mình cảm thấy 2 cái nhân này ngồi cùng một chỗ nhìn thật thuận mắt đi.

Nam nhân thanh y ngồi một bên thong thả lau chùi đao quý,nữ nhân từ y ngồi bên cạnh điềm đạm thưởng trà ngon,giống như là “tình trong như đã mặt ngoài còn e”.

Nam cung u liên ngập ngừng dò xét.

-vị cô nương này là?

Bấy giờ nữ nhân thanh cao quý phái kia mới dừng tay thưởng trà,đặt tách gốm Kinh áp(Nghi Hưng)xuống,đứng lên thi lễ,nhẹ cười xã giao.

-Mặc Vân hữu lễ,Mặc Vân chỉ làm khách ở đây ít bữa.Cô nương chính là đồ tôn của quái độc tiên y?

U liên hắc hắc cười,vẫn Mặc Vân nhưng mắt lại nhìn Mặc phong U liên cũng hoàn lễ,thoải mái đáp.

-ta là Nam cung u liên,Mặc tiểu thư,tết nhất sắp đến nơi lại không ở nhà cùng người thân,chạy tới chốn này là vì ai a?

Mặc Vân khẽ cười.

-đương nhiên là vì cố nhân mà tới.

-cố nhân?chắc không phải vì vị Phong ca dung mạo xuất chúng này chứ?

Mặc Vân càn cười lấp lánh ánh xuân .

-vị này không phải là cố nhân,mà chính là thân nhân của Mặc Vân.Mặc Vân ở đây,sẽ không quấy rầy Nam cung cô nương chứ?

-nào dám,chẳng hay cố nhân đó có phải là Hải đường cô nương?

U liên vừa dứt câu thì ngoài cửa tiến tới một nữ nhân,chính là người vừa được nhắc tới a.

-U liên cô nương lại tới chơi!

Nữ nhân nhỏ con,tuổi trông chưa tới 16,cao vừa qua m 5,khuôn mặt tròn tròn nhìn chất phác thuần hậu,nước da trắng trẻo,căng mịn tron bóng,đôi mắt đen láy,phần chiều nắng trời,cặp môi bé xinh,phốt hồng hàm tiếu.

Chính là cô nương Hải Đường người gặp người quán.

U liên là thấy lão nhân gia đối với Hải đường vô cùng coi trọng,bản thân cũng tự động khách khí với nàng.Lão nhân gia lại nói tuổi của Hải đường lớn hơn về ngoài cho nên không được gọi nàng là muội.Hải đường cũng lấy làm lạ sao Mộc tiên bối biết mình nhiều tuổi hơn U liên.

-Hải đường cô nương,ta chính là nhớ tới cô nương mà lại tới làm phiền nha!

-nga?thật?không phải tới thăm lão nhân gia sao?

-a,đó là dĩ nhiên,hì hi!

Hải đường ngồi xuống cạnh Mặc Vân,nàng ta liền rót nước chè vào chén quân dâng lên cho nàng.Hải đường đưa 2 tay đón lấy,nói một tiếng đa tạ rồi nhấp một ngụm nhỏ. Vị chè chan chất, đặc quánh tương như có thể xắt ra mà ném trên đầu lưỡi, quấy rĩ lan tỏa trong không gian, nồng nàn đến mức có cảm giác chẳng uống mà cũng thấy say say.

Hải đường mở lớn đôi mắt to tròn,nhìn Mặc Vân.Mặc Vân lại chỉ cười cười,Hải đường lại uống thêm hớp nữa rồi quay sang nói với U liên.

-ban này lúc ta đi ngang qua hậu viện,thấy một đám người chờ một xe hàng tới,hỏi Trần đại thẩm,nói là của cô nương mang đến ăn tết.

-ân,năm nào cũng vậy mà,mẫu thân đều cho người đem đồ tới,nhưng năm nay là ta

đích thân làm.Ta sẽ ở lại đây đến hết mừng 1.

Nói xong liền nghiêng người ngửi ngửi hương thơm từ ấm trà Kinh Ấp,rồi lại nhìn màu trà trong chén quân.

Mặc Vân lấy nước nóng từ chiếc hỏa lò bằng đồng (một loại dụng cụ đựng nước có chức năng như chiếc bình thủy ngày nay nhưng nước được giữ nóng bằng than). Chiếc bình có 3 ngăn, ngăn dưới cùng và ngăn trên dùng để đựng than hồng, ngăn giữa dùng để đựng nước. Nước được đổ vào đây sẽ được hai ngăn than giữ nóng đủ độ đảm bảo cho việc pha trà.

Nước được rót từ từ nhỏ dòng vào ấm Thế Đức,rồi để yên khoảng 7 giây,vì đây là lần pha thứ 2,sau đó trút ra chén tổng,làm như vậy chất lượng của trà vào các chén là như nhau, không có chén nào đậm quá hay nhạt quá.

Theo cách truyền thống, một bộ đồ uống trà gồm có 1 ấm, 1 lồng, 1 chuyên(1 tổng), 4 chiếc quân, 1 khay, 1 hỏa lò, 2 ấm đun nước bằng đồng tít. Thông thường,dùng trà chỉ sử dụng “Nhất tổng tam quân”(1 ấm ba chén),tuy vậy, tối đa người xưa cũng chỉ dùng lại 4 người dùng trà.

Ngoài ra, người ta cũng có thể rót trà theo cách xếp các chén gần nhau, sau đó rót tuần tự vào các chén theo vòng.

Hải đường nhìn chiếc hỏa lò, dụng cụ giữ nóng cho nước bên cạnh dụng cụ đun và giữ nước, còn có chiếc lư trầm, điều khắc hình Toan Nghê là đứa con thứ tám của Rồng.

Toan Nghê còn có tên gọi khác là Kim Nghê. Linh vật có đầu Rồng, mình Sư Tử, thích sự tĩnh lặng và thích ngồi yên ngắm cảnh khói hương tỏa lên nghi ngút.Lư trầm bằng đồng trạm khắc khá tinh xảo cùng linh động,nhìn sơ cũng đã thấy giá trị không nhỏ,bên cạnh còn đặt một độc bình men xanh rạn cảnh cảnh đào phấn và một chiếc đĩa khuấy trà bằng ngà voi.

4 người cùng nâng chén nhấp ngụm trà sóng sánh như mật ong, dư vị ngọt đượm tan lâu, cảm giác lâng lâng khó tả.

Hải đường không kìm nén được thắc mắc,vấn.

-Mặc Vân,rốt cuộc đây là trà gì,thật khiến cho người ta mê luyến a!

U liên gật gù đồng tình,than thờ.

-ta cũng từng thưởng qua vô số trà ngon,tuy nhiên loại trà thượng hạng này thực sự trân động a!

Mặc phong từ lúc thấy Hải đường xuất hiện liền dừng việc tỉ mẩn lau đao,bấy giờ mới lên tiếng.

-là trà tuyết shan.

2 nàng đồng thanh nói.

-trà tuyết shan?

Mặc phong điềm đạm giải thích.

-ân,những cây chè Shan Tuyết cổ thụ to lớn mọc ở trong rừng sâu núi cao phía đông bắc,cây tuổi ít cũng trên trăm năm, cây nhiều tuổi tới hơn ba trăm năm,thân nhuộm màu trắng mốc, uốn lượn nhiều cành buộc người hái phải trèo lên mới thu hoạch được. Được thừa hưởng khí hậu núi cao quanh năm mát mẻ, nhiều ngày có mây mù nên chè ở đây búp non mà to, phủ một lớp lông tơ mịn như nhung, trắng như tuyết. Bởi thế người ta gọi là chè Shan Tuyết.

Nam cung U Liên gật nhẹ.

-thì ra là vậy!tuyệt phẩm là thế nhưng sao muội lại không biết tới danh tiếng tuyết shan?

Mặc vân cười dễ dãi.

-bởi vì người dân bản xứ ở đó không có bán cho người ngoài,hơn nữa sản lượng cũng không có nhiều mà toàn bộ đều được thu tóm từ lâu rồi!

-là sao?

Hải đường cùng U liên cùng nghiêng đầu vấn.

Mặc phong tiếp lời.

-bởi vì giống chè quý hiếm đó được thánh nữ phát hiện,sau đó người mới chỉ cho người dân bản địa biết cũng như dạy bọn họ cách thu hoạch,sao chế và sử dụng.Đề cảm ơn thánh nữ có công trong việc phát hiện ra giống chè cổ có một không hai,gia làng trưởng bản ở đó quyết định chỉ bán chè cho người,như vậy cũng hạn chế việc phá hoại rừng chè.

U liên lâu bầu bất bình.

-như vậy thật keo kiệt a,biết được đồ ngon lại giữ khư khư cho một mình dùng.

Mặc Vân nhẹ giọng đáp.

-trước không ai biết tới giống chè này,mọi người vẫn hài lòng với Bích loa xuân,Thiết quan âm,Long tỉnh...sau này dù có biết rồi...cũng khó mà mua uống được.

Hải đường nghi hoặc vẫn.

-có tiền cũng không mua được?mắc vậy sao?

Mặc phong bình tĩnh bổ sung thêm.

-không phải vấn đề đắt rẻ,quan trọng là...không tìm ra chỗ bán...không kiếm được chỗ trồng.

Hải đường tò mò vẫn.

-ồ,bí hiểm vậy sao?thế sao Mặc Vân lại có mà dùng?

Mặc Vân nhìn nhìn Hải đường,âm giọng nói.

-vì có giao tình không tệ với thánh nữ.

U liên thẳng thắn nói.

-được rồi,Mặc cô nương,đã khoe như thế chắc không hẹp hòi nếu muội muốn mua lại một ít chứ?

-thật ngại quá,ta chỉ mang một ít tới dùng mấy ngày tết thôi!

Nói xong Mặc Vân lại rót nước nóng vào ấm Thế Đức

Ấm Thế Đức còn gọi là ấm Tích Bao, Ấm làm bằng đất Tử sa của huyện Kinh Ấp, thân bọc thiếc. Núm nắp, quai, vòi được tô điểm bằng cách khảm ngọc tinh vi,thân trạm khắc hán tự.

Tử sa là loại đất sét tự nhiên có chất cát nhỏ mịn, hàm lượng chất sắt cao, tính kết dính dễ tạo hình, nhất là khi dùng chế tác vật dụng nhỏ, tinh xảo như ấm trà,đặc biệt nắp núm không bao giờ phải buộc dây vì luôn được thợ nặn sao cho khớp với ấm tới mức khi rót tuyệt đối không rơi ra được.

Người xưa đã tổng kết 5 ưu điểm của ấm Tử sa như sau.

1. Dùng để pha trà không mất đi nguyên vị của trà, "Sắc, hương, vị giai uẩn" (giai uẩn có nghĩa là tiềm tàng): "Ấm Tử sa dùng pha trà tốt nhất, đầy nắp vẫn giữ thấy mùi thơm, giữ nóng lâu".
2. Thành ấm có nhiều lỗ thông khí kép nhỏ li ti (còn gọi là khí không), dùng lâu ngày có thể hấp thu mùi vị trà, chỉ cần chế nước sôi vào là có hương vị trà.
3. Nước trà pha trong ấm để quên mấy ngày không bị thiu, mốc hay biến chất.
4. Ấm sử dụng càng lâu càng phát màu, "Ấm Tử sa dùng hàng ngày, năng lau chùi sẽ sáng bóng như gương".
5. Ấm Tử sa có đặc điểm chịu được sự biến động nhiệt độ nóng lạnh tức thời mà không bị rạn nứt, lại truyền nhiệt chậm, lỡ tay cầm vào ấm không bị phỏng.

Hải đường nhìn hộp đồng đựng trà, nắp hộp tinh tế khắc 3 cặp chim uyên ương vô cùng sống động, xung quanh thân hộp lại điêu khắc 4 linh thú là long lân quy phụng. Hải đường cầm lên ngắm ngía sẫm soi, cảm thấy 4 con thú trạm trổ cầu kỳ tỉ mỉ như thế, mua được nó hẳn tốn không ít ngân lượng đi.

Hải đường lại mở nắp hộp ra coi, những búp chè sẵn lại bằng hạt đỗ, phủ phấn tuyết trắng, cuộn hương tinh khiết thanh cao của mây gió núi ngàn. Thăm tò mò, giai đoạn thu hoạch và sao chế không biết là kỳ công phức tạp ra sao.

4 người lại cầm lấy ly trà im lặng thưởng thức, U liên dù có buồn buồn thì sau khi nhấp xong ngụm trà lại càng hiện vẻ mặt mắt mát hơn.

-Mặc vân, không biết họ sao chế thế nào mà lớp tuyết trắng không bị mất đi?

Mặc vân nghe Hải đường vẫn lại chỉ cười cười, thân thiên nói.

-nếu cô nương thích thú, sau này xuống núi, chúng ta tới địa phương đó thăm thú, thế nào?

Hải đường nghe vậy liền nhón miệng cười toe, gật nhẹ.

-hào, liền như vậy đi.

Hải đường cũng bùi ngùi ngẫm nghĩ, nàng lúc trước ngoài thích tìm hiểu về y thư ra thì còn thích nhất là thưởng trà, thứ 2 là thưởng rượu. Về y thư không dám nói là hiểu sâu biết rộng nhưng trà và tửu có thể tự tin coi mình là chuyên gia, thế mà ở cổ đại này lại có một loại trà khiến nàng phải im lặng lắng nghe, liền cảm khái trong lòng.

Lô Đồng đòi Đường viết về cảm xúc khi uống trà trong bài Trà Ca “Thất Oản Trà” như sau:

Chén thứ nhất làm tròn cổ họng,

Chén thứ hai làm tan nỗi buồn phiền,

Chén thứ ba thấm vào ruột đang khô héo,

Chỉ còn lại năm nghìn cuốn sách

Chén thứ tư làm mờ hơi rướm ra.

Những chuyện bất bình trong đời thường cũng theo lỗ chân lông mà bay đi.

Chén thứ năm làm cơ thể sạch sẽ.

Chén thứ sáu đưa ta tới cõi tiên.

Chén thứ bảy không uống được nữa, chỉ thấy hai bên cánh tay gió phàn phật thổi.

Hazzz, Hải đường lập tức nhớ tới một vấn đề xuýt quên bẵng, liền chuyển đề tài.

-trần đại thẩm bảo ta tới gọi mọi người ra đại sảnh để bàn giao công việc chuẩn bị đón năm mới a.

Hôm nay đã là 27 tết, hoa đào ngoài vườn nở dường như càng thắm hơn, tại đại sảnh mọi người ngồi quây quần cắt giấy đỏ, làm câu đối và treo tranh tết. Nếu là ở hiện đại thì món này cứ ra ngoài đường bán nhiều ề hề, hồi nhỏ Hải đường cũng được bà nội dạy cắt giấy hoa để dán lên cửa sổ, nhưng nàng chẳng khéo tay cũng không có hứng lên chỉ ngồi im nhìn nhìn.

Cắt “song hoa” rất đa dạng nhưng đại diện nhất là chữ “hỉ”. Hình tròn của chữ “hỉ” trong dân gian được giải thích là “hồ lô”. “hồ lô” nhiều hạt, nhiều phúc từ xưa đến nay là tượng trưng cho sinh mệnh và sinh sản. Cho nên chữ “hỉ” vừa có hình dáng “hồ lô” lại mang hàm ý chúc mừng.

Các loại hình tượng được dùng trong hoa văn chữ “hỉ” có hoa đào hoa lựu, song ngữ liên hoa, hồ điệp qua đàng, vạn niên thanh... những hình tượng này nói chung đều mang ngụ ý tốt lành, cát tường như ý, tràn đầy không khí yên bình.

Trần đại thẩm và Mặc vân phụ trách làm mớ khéo tay đó, Hải Đường và U liên chỉ biết tròn mắt im lặng thưởng thức tay nghề của 2 người.

-Hải đường cô nương, cả ngày hôm nay ta không thấy tiểu quý kia đâu, là có việc ra ngoài sao?

U liên một tay chống cằm nhìn nhìn những tấm “song hoa” của Mặc vân hoàn thành xong, lơ đãng hỏi. Hải đường ngồi bên cạnh, chớp mắt một cái, gật nhẹ.

-không có tiểu Hoa liền thoảng bên cạnh, không khí có vẻ trầm xuống không ít đi?

-tiểu quý đó chỉ giỏi làm loạn, đi rồi càng tốt.

-haizzz, ta nhớ tiểu Hoa a, có tên đó đầu khẩu, thật sự rất khoái hoạt a?

-nói dối trắng trợn, nàng là thích xem ta nháo cùng tên đó cho nàng cười thì đúng hơn.

U liên buồn bực lườm Hải đường đang cười đầy ngụ ý, thầm nghĩ, tên tiểu quý đó giống như con cún nhỏ, suốt ngày hét ve vẫy đuôi, đeo bám Mặc Phong chán lại quay sang bám dính Hải Đường, gương mặt tươi cười như hoa tắm nắng xuân. Thế mà U liên vừa xuất hiện lại trưng ra bộ mặt nhe răng gầm gừ như ai tranh giành gì đó của hắn, khiến nàng nhìn thấy lại vô cớ buồn bực, lời thốt ra khỏi miệng không hiểu sao lại cứ như khiêu khích gây chiến...

Xuân liên (câu đối) chủng loại này khá nhiều. Căn cứ vào vị trí dán câu đối, có thể chia thành các loại sau: “Môn tâm”, dán ở chính giữa cánh cửa; “Khuông đối”, dán trên 2 cánh cửa phải và trái; “Hoành phi”, dán ngang trên dạp cửa; “Xuân điều” thì căn cứ vào nội dung khác nhau, có thể dán ở những chỗ thích hợp.

Về mớ này lại phải nhờ tới Mặc Phong trở tài, Hải Đường và U Liên chỉ là cái chân lẳng xằng chạy việc vặt.

U liên vừa chăm chú nhìn nam nhân thanh y bên cạnh vừa mài mực như được cái chế độ tự động. Hải đường thì hớn hờ trải cuộn giấy ra mặt bàn, bên

cạnh cũng để sẵn mấy thếp giấy,tay cầm lấy 2 thanh chặn giấy bằng cầm ngọc Biện Hòa,gõ nhẹ vào nhau phát ra âm thanh trong trẻo vui tai .

Mặc phong phóng bút rất nhanh,dòng mực đen tuyền cứ thế lướt đi trên giấy trắng tinh,hương mực thơm nồng lan tỏa trong không khí ngày tết.Từng câu chữ cứ thế hiện ra một cách phóng khoáng,trong nét đậm nhạt nông sâu như thể tùy ý ,nhìn sơ qua thì thấy mảnh mai,nhìn lại lần nữa lại thấy cứng cáp.

Nhìn dung nhan tuấn mỹ rồi lại nhìn chữ viết hoa lệ,quả nhiên khiến người ta thắm ghen tị không thôi .

Mỗi khi tết đến xuân về,nhà nhà đều quét dọn sửa sang lại nhà cửa cho tươm tất,gọi là “tảo niên”.

Buổi sáng mai,trời rét căm căm,nhưng mọi người ai cũng không dám ngủ nướng,rất có tinh thần dậy bắt tay vào công việc.

Huynh muội Lam Lan mọi khi dậy sớm để ôn bài,nhưng dạo gần tết thì công việc ùn ùn kéo đến,sách vở tạm gác qua một bên cùng mọi người chuẩn bị cho đêm giao thừa chu đáo.

Tiểu lan cùng Hải đường và tiểu Lam đang quét sân,nha đầu đỏ ngáp ngáp mấy cái rồi vẫn.

-Đường tỷ,ở quê tỷ có điển cổ gì về việc quét dọn không?

Hải đường nghiêng đầu ngẫm nghĩ,nhớ hồi bé được bà nội kể cho nghe khá nhiều,lâu rồi không có ai hỏi khiến nàng phải mất một lúc đăm chiêu suy tư,rà soát một hồi mới e hèm nói.

-nghe kể tập tục quét rác xưa kia là do một tá điền tên Tiểu Cổ rất nghèo cũng rất hiếu thuận nghĩ ra,năm đó mất mùa,hắn ta rơi vào cảnh bần cùng khốn quẫn liên thân thờ với trời cao.Hắn nói không mong mỗi thứ gì viễn vông xa hoa chỉ đơn giản muốn có nhiều chút thóc gạo để năm mới có bữa cơm đoàn viên no nê ngon miệng cho phụ mẫu hắn ăn.

Đêm đó hắn ngủ không sâu do lo nghĩ làm cách nào xoay sở chút gạo trắng lại ngoài ý mong gặp được một lão thần tiên râu tóc bạc phơ.Lão thần tiên đó tự nhận mình là Tảo quân,nói là rất vừa ý với bản tính chăm chỉ lao động cùng cách sống chất phác lại có ước nguyện đơn giản .Lên bảo hắn bắt đầu từ sáng mai quét dọn sạch sẽ nhà cửa thì Ngọc hoàng đại đế sẽ trút gạo trắng như tuyết trước đêm 30.

...sáng ra hắn ngẫm nghĩ lại thấy làm vậy cũng không sai bèn thật thà nói cho những người khốn cùng giống mình,mọi người học nhau,dần dần tạo ra thói quen này.Từ đó để chào đón ân điển trời biển từ Ngọc Hoàng mà hàng năm sau đêm 23 cúng Ông Táo thì sáng 24 tháng chạp đã bắt tay lau chùi sửa sang nhà cửa rồi.

Tiếng của Mặc vẫn trong trẻo cất lên,nàng xách theo cái giỏ bên trong đựng giấy đỏ,chắc là lát nữa bắt tay dán,bên cạnh có mỹ nam thanh y Mặc Phong đi cùng.

-nói đến điển cổ,còn một giai thoại nữa a.

-Mặc vân tỷ tỷ,tỷ mau mau kể a.

Gương mặt của tiểu Lam như bừng sáng,gọng cũng reo vui,háo hức thập phần,tiểu Lan cũng gật gật bên cạnh phụ họa.

-nghe nói trước khi giúp An Lạc để thống nhất lục quốc,vị quốc sư cuối cùng của tiền triều Đông hải đã có thông lệ cứ tới gần tết lại bí mật xuất cung tới các địa phương xung quanh kinh đô xem xét tình hình dân chúng.Ngài thường đến những ngôi nhà nghèo khó,nói với họ nếu quét dọn tươm tất chút sẽ ban lương thực ăn tết.Bọn họ thấy dung mạo ngài thật chẳng khác thần tiên hạ hàm,lại thấy khí chất cao quý như xuất thân hoàng tộc liền nhất nhất nghe theo.

Về sau lục quốc thống nhất,ngài không chỉ cho mấy chục hộ gia đình như lúc đầu mà còn tâu với An Lạc để giảm một nửa thuế cho dân chúng cả nước,còn đi phát chẩn cứu đói cho từng thôn từng xã nghèo khổ khốn khó.Việc ân đức này được duy trì mãi cho đến khi đế quốc Đông hải phân chia và ngài cũng biến mất...nhưng tục lệ này đã kéo dài tới hôm nay...

Hải đường cảm thấy vị quốc sư đó là ưu vật trời ban cho nhân gian,không những ngọc nhan thần khí,lại tài trí quân lâm thiên hạ còn có nhân phẩm đức độ thật khiến cho người ta kính vọng,gống như một cái truyền kỳ huyền thoại.Lại nghĩ tới thanh y thánh phẩm nhận định quả nhiên là danh sư xuất cao đồ.

-nếu gạo từ thiên không trút xuống,có phải rất giống với cảnh tuyết rơi?

Hải đường ngẩng đầu nhìn trời xanh,nhẹ giọng nói,từ trên không trung quả thật lác đác bay xuống những bông tuyết trắng toát,lạnh lạnh.Chúng rơi vào lòng bàn tay Hải đường rồi nhẹ nhàng tan biến. .xúc cảm đó,khiến nàng chợt nhớ tới một người. .trông người đó lạnh lẽo và cô đơn. .

*****

Trong khi đó Thiên nguyên cũng đang đứng ngược đầu nhìn bầu không,tự nhủ chắc giờ này Mặc vân đã đến nơi và chẳng mấy chốc sẽ đưa cái kẻ đó đi thật xa.Như vậy rất tốt.Kẻ phiền phức đó,tuyệt đối không nên dính vào.

Thiên nguyên vô thức đưa bàn tay ra,những bông tuyết từ từ hạ xuống,gương mặt chàng vô cảm xung quanh chỉ càng lan tỏa sự lạnh lẽo và cô độc.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36: Cổ Nhân Tương Kiến.

Buổi sáng ngày 30 tháng Chạp, tiểu Lam và tiểu Lan bưng bát hồ dán, tay cầm chiếc chổi nhỏ làm bằng cây lãg tiêu, hòa trong không khí vui vẻ, tung bùng nhộn nhịp tràn ngập khắp nơi, cùng Hải Đường và U liên bắt đầu dán câu đối. Có nhà theo thói quen, dán câu đối trước một ngày, vì sợ thời tiết thay đổi đột ngột, hồ sẽ đông lại, rất khó cho việc dán câu đối. Ăn Tết mà, việc lớn việc nhỏ đều phải hoàn hảo!

Tết đến, ở mỗi gia đình từ trong nhà ra đến ngoài sân, ngoài những câu đối rực đỏ, còn có đủ loại chữ “Phúc” to nhỏ khác nhau. Cũng như câu đối, dán chữ “Phúc” cũng là một tập tục rất lâu đời trong dân gian. Trong sách Mộng lương lục, có ghi chép về việc “Dán chữ phúc” (Thiếp xuân bài). Ở đây, “Xuân bài” chính là chữ “Phúc” được viết trên giấy màu đỏ vậy.

Tiểu lan vừa dán giấy vừa nhẹ giọng thắc mắc.

-Mặc vân tỷ,tỷ,sao lại có tiền lệ dán chữ “phúc” trong dân gian chứ?

Mặc vân hơi nghiêng đầu nghĩ nghĩ,rồi nhẹ nhàng đáp.

-Hình như cũng bắt đầu từ thời An Lạc đế, có một năm vào ngày mùng 1 tháng Giêng,hoàng đế cùng các vị trọng thần đến gặp quốc sư đại nhân để ngài làm lễ chúc tết.Xong việc,An Lạc đế như mọi khi hỏi quốc sư muốn gì,không như mọi lần ngài lắc đầu từ chối,quốc sư nói chỉ cần tặng cho chữ “Phúc” do chính tay người viết (cái này gọi là “Ban phúc” (Tứ phúc).

Xong xuôi,các vị đại thần đi theo thấy thế cùng nhau đòi được như quốc sư .Thế rồi mỗi năm hết tết đến,việc làm đó lại được diễn ra,dần dần được lan truyền đi khắp mọi nơi vì tâm ai cũng muốn được “ban phúc” thế là tập tục dán chữ “Phúc” ra đời...

“Phúc” là một trong những chữ lâu đời nhất, từng xuất hiện trong giáp cốt văn, có hình dáng của đồ đựng rượu để tượng trưng cho cuộc sống phong lưu của người xưa. Chữ “Phúc” ngày nay, do bộ “lễ” (礻) và 3 chữ “nhất”(一), “khẩu”(口), “điền”(田) tổ thành.

Trong đó, bộ “lễ” chỉ Thiên thần và Địa thần; chữ “điền” chỉ việc cày ruộng, sản bản; chữ “nhất” chỉ sự Khởi thủy, duy nhất, sau hóa thành vạn vật; chữ “khẩu” thì theo sách Thuyết văn giải tự: “Khẩu, đó là bộ phận để con người ăn và nói vậy” (khẩu, nhân sở dĩ ngôn thực dã). Như vậy có thể thấy, về tự dạng, chữ “Phúc” là biểu hiện sự cầu mong của con người, sao cho có ruộng có vườn và một đời sống no đủ.

Ngoài hàm nghĩa trên, chữ “Phúc” dán trong dịp Tết còn có nghĩa là “Hạnh phúc”, “Sở may” hoặc “Vận may”. Dán chữ “Phúc” là gửi gắm ước vọng, niềm mong mỏi của con người về cuộc sống hạnh phúc và tương lai tươi sáng. Nhằm thể hiện rõ hơn, đầy đủ hơn niềm hy vọng này, nhiều người còn dán ngược chữ “Phúc” để biểu thị ý nghĩa “Hạnh phúc đã đến”, “Vận may đã đến”.

Lần này đến lượt tiểu Lam thắc mắc,nhóc ta nhìn chăm chăm vào bức hình do Hải đường dán xong,nàng ấy vẫn còn đang gật gù như bầm tởi,trong lòng chắc là cảm thán sao mình dán đẹp thế.Tiểu Lam nghi hoặc vẫn.

-Đường tỷ,chữ “phúc”dán ngược rồi!

Hải đường nghe thế,nặt tươi như hoa quay sang nhìn bọn họ,cười vô cùng sáng lạn.

-không sai,chính là dán ngược!

Hải đường vừa dứt lời tiếng của Mặc phong nhẹ vang.

-Hải đường,chữ “phúc” dán ngược rồi!

Nàng quay lại nụ cười dường như càng đậm hơn.Bên cạnh Mặc phong còn có lão Mộc y và Mặc Vân.

-mọi người không biết là,dán chữ “phúc” ngược thì may mắn và hạnh phúc đến càng linh nghiệm,càng nhiều hơn sao?

Cả đám người nhìn ta ta nhìn người,không hiểu ẩn ý sâu xa của nàng.Hải đường nhìn về mặt hồ nghi của mọi người,tâm hớn hờ cất nghĩa,nói với Mộc y.

-ở quê của tiểu nữ,tương truyền, có một năm khi chuẩn bị Tết, viên quan gia một phủ nào đó theo lệ, đã viết rất nhiều chữ “Phúc”, rồi sai gia nhân đi dán khắp nơi trong phủ. Chẳng may, có một người hầu không biết chữ đã dán ngược chữ “Phúc” lên chính giữa cánh cửa lớn của phủ, khiến người qua đường ai cũng buột miệng: “(chữ) Phúc (dán) ngược rồi” (Phúc đảo liễu 福倒了).

Nghe vậy,ban đầu người trong nhà cũng tỏ ra bức dọc nhưng rồi một người trong đó thay vì giận dữ lại biểu hiện vô cùng hoan hỉ, lại coi đó là điềm lành, bèn cất nghĩa cho những người khác hiểu,nghe xong ai lấy đều mặt mũi tươi cười hơn hờ,lại cho gọi người hầu đó đến trọng thưởng!

Hải đường nói đến đó thì dừng lại,nhìn nhìn biểu cảm của mọi người,lão quái độc tiên y vuốt vuốt chòm râu dài trắng như mây,gật nhẹ,ánh mắt lấp lánh ý cười ôn nhu.Mặc phong và Mặc Vân cũng mỉm cười với nàng,trong cái nhìn âm áp đầy chiều mến của hần không cách gì che dấu được ý tình.

Mặc vẫn lướt nhanh nhìn hần rồi nhìn lại Hải đường, ánh mắt trong veo sáng ngời của Hải đường nhìn Mặc phong và cũng ánh nhìn đó dành cho những người khác.

Nam cung u liên “à” một tiếng tỏ vẻ đã thông suốt, giải thích cho 2 huynh muội Lam Lan.

-Thì ra, chữ “đảo” (倒) nghĩa là “ngược”, “quay lại” với chữ “đáo” (到) có nghĩa là “đến”, “tới” lại có cùng âm đọc là “dào”, nên khi nghe tiểu Lam và Phong ca nói “Phúc đảo liễu” thì chúng ta hoàn toàn có thể hiểu là “Phúc đến rồi” (Phúc đáo liễu: 福 到了).

Mặc phong ôn hòa nói.

-Hải Đường, rất thú vị !

Mặc vẫn gật nhẹ đồng tình, chất giọng nhu mì nhẹ vang.

-ta sẽ thông báo cho những người quen biết làm như thế! quê hương của Hải đường cô nương ở đâu? một mỹ tục thế này hẳn lan truyền rộng rãi.

U liên cũng hòa vào phụ họa.

-phải a, ta cũng sẽ thông báo cho Nam cung son trang làm vậy!

Thế là kể từ đó chữ “Phúc” bị dán ngược bắt đầu từ vùng đất xa xôi hẻo lánh được truyền bá đi khắp Đông hải, nhà nhà người người thi nhau bắt chước, trẻ con đi ngang qua cửa lớn cùng đồng thanh hô to “Phúc đảo liễu a!”

Đối với Hải đường nàng là hoàn toàn không biết ở thế giới cổ đại không có phong tục đó, chẳng ngờ bản thân chính là người mở đầu cho trào lưu này.

Với thế giới hiện đại, trải qua năm tháng, chữ “Phúc” còn được nhiều nghệ nhân dân gian chế tác cầu kỳ thành các loại mẫu hoa văn. Trên nền chữ “Phúc”, họ vẽ một trong 12 con giáp ứng với mỗi năm, hoặc họ miêu tả Đào trường thọ (Thọ đào), Ông Thọ (Thọ tinh), Cá chép vượt cửa rồng (Lý ngư khiêu long môn), Cảnh được mùa (Ngũ cốc phong đăng).

Đương lúc mọi người hi h hả nói cười, đúng lúc đó phía khu đào thụ lại xuất hiện khách nhân, chỉ thấy người tới một nam một nữ. Nữ nhân khoác áo choàng màu phấn hồng, mũ viền lông xám bạc ngả xuống che lộ mái tóc đen nhánh vấn cao, bôi lại gọn gàng cẩn thận bằng nhiều trăm bạch ngọc có lưu vân ngũ sắc, gương mặt vốn đẹp sẵn lại trang điểm nhẹ nhàng càng tôn thêm nét tinh tế cho dung nhan.

Nàng ta trông khoảng 30 nhưng tuổi thật có thể nhiều hơn, ngẩng cao đầu đầy vẻ quý khí, bước đi nhẹ mà trầm ổn, thỉnh thoảng ánh mắt lơ đãng nhìn những chùm hoa phấn hồng bay bay, khi nhìn thấy Hải đường thì cả người chột cứng lại.

Nam nhân trẻ tuổi hơn, mặc một bộ cẩm y màu lục, bước đi từ tốn thong dong, gương mặt cơ bản nhìn hiền lành tử tế, đôi mắt một mí như ẩn chứa ưu tư, man mác tâm sự lại trái ngược với khỏe mỗi móng vuốt bóng bẩy mịn màng, cong cong tựa tiểu phi tiểu. Trông còn nhỏ nhắn yếu nhược hơn thư sinh, nhìn nhìn tựa như con chuột bạch, có vẻ vô hại...

Chắc, Hải đường híp mắt, nghiêng đầu ngẫm ngẫm... cảm giác giống ai a?

Tiếng reo vui hoan hỉ của U liên vang lên lanh lảnh thành công thông báo cho mọi người hay.

-mẫu thân, đại ca!

Nam nhân tuần lẫm bước tới trước mặt Mộc tiên bôi, nâng tay cung kính vấn an, sau đó lại nho nhã, trước thi lễ với Mặc phong, khuôn mặt tươi cười hiền hậu.

-Tại hạ Nam cung Dạ phong, vị này chắc là Mặc phong, hạnh ngộ!

-tạ hạ Mặc phong!

Mặc phong không mặn không nhạt hồi lễ.

Dạ phong hẳn đã được tiểu muội nhắc qua vị mỹ nam này, khuôn mặt không quá ngờ ngàng sừng sốt giống như lần đầu của U liên hoặc Tử kỳ. Dạ phong nghe tiểu muội khen ngợi hết lời, dùng bao từ ca tụng hoa mỹ khiến hần vô cùng cực kỳ tò mò. Giờ được diện kiến, quả thật khiến Dạ phong được đại khai nhãn giới, dung mạo này, khí chất này, hẳn là dân làm ăn buôn bán lớn, đi lại đó đây gặp gỡ giao du nhiều nhưng chưa từng gặp ai có thể sánh ngang người trước mặt.

Đột nhiên Dạ phong híp mắt lại lom lom dòm Mặc phong, thầm nghĩ hình như trước đây có gặp rồi... nghiêng đầu, lúc nào nhỉ?

Tiếng cười nói dịu dàng của Mặc Vân cất lên cắt ngang dòng trầm đắm mắt hần của Dạ phong, cắt luôn ánh mắt nhìn như hút vào khuôn mặt Mặc phong.

-nghe danh thiếu trang chủ của Nam cung son trang có tài kinh bang tế thế, bây giờ mới có dịp diện kiến, ngưỡng mộ đã lâu!

Dạ phong mở to cặp mắt một mí nhìn cô nương tử y trước mặt có nụ cười khe khẽ đúng tiêu chuẩn tiểu thư khuê các, ngay đến trang phục cũng là lụa

mềm thướt tha không giống cô nương hành tẩu trên giang hồ, khí chất nhẹ nhàng như nắng thu, nhìn một cái liền thấy rất dễ chịu, lại muốn đưa mắt nhìn nhiều thêm.

- tại hạ chỉ là tiểu thương làm ăn nhỏ lẻ, tiểu thư quá khen. . . nàng là?

- Nam cung thiếu gia, ta không phải tiểu thư gì cả, cứ gọi ta là Mặc cô nương.

Nam cung dạ phong gật nhẹ cuối cùng nhìn đến Hải đường, này cái nữ nhân nho nhỏ, mở to cặp mắt tròn xoe nhìn nhìn hần như nhìn cái gì rất thú vị. Đôi mắt đen láy, lấp lánh như mặc ngọc trong lòng suối chảy, nhìn thế nào trông cũng cực kỳ đơn thuần dễ dụ dỗ.

- tại hạ Nam cung dạ phong, hạnh ngộ! tiểu cô nương là?

Hải đường đứng nguyên, ngây ngô cười cười, trong lòng đang chép miệng thầm cảm thán. Thiên a, nhân thời cổ đại, ăn uống không có chất hóa học nên ai lớn lên trông cũng thuần mắt vậy sao?

- ta là Hải đường.

Nàng vui vẻ đáp, tiếp đó Hải đường mới đưa mắt nhìn mỹ thiếu phụ kia, lại thầm giật mình nhận định. Tùy tiện gặp ai cũng có khí chất hơn người hiện đại a.

- ân sư, người vẫn mạnh khỏe!

- Chi nhi!

Mộc tiên bối gật nhẹ, rồi nhìn theo ánh nhìn của ái đồ, tới khuôn mặt Hải đường.

U liên thấy mẫu thân cứ nhìn Hải đường không dứt mắt cảm thấy khó hiểu, Nam cung phu nhân mờ mịt nhìn Hải đường lại hoang mang nhìn về lão nhân gia. Cẩm lệ chỉ khó khăn mở miệng.

- Hải đường cô nương?

Chất giọng chất chứa nhiều cảm xúc của mẫu thân U liên khiến Hải đường mơ hồ có nhận định vị phu nhân này hẳn có quen thân với mình. Không đúng, chính xác thì là quen thân với thanh y thánh, Hải đường tuy thế cũng chỉ nhoen miệng cười cười.

- Nam cung phu nhân hảo!

Cẩm lệ chỉ gật theo bản năng sau đó mới đưa mắt nhìn Mặc vân và Mặc phong, sau đó nâng tay từ tốn thi lễ.

- đã lâu không gặp.

Mặc vân mặt tươi cười hòa ái, hoàn lễ.

- nam cung phu nhân khách khí.

Mặc phong chỉ gật nhẹ coi như chào hỏi.

Lão mộc y tươi cười phá tan bầu không khí vui buồn lẫn lộn.

- tết nhất, đông người mới tốt. Nào vào nhà thôi!

Nam cung dạ phong nhìn chằm chằm vào bóng dáng thon dài của Mặc phong, rõ ràng là gặp rồi, người có dung mạo ấn tượng như thế lại không tài nào nhớ ra nên cảm thấy rất rối rắm bức bối. Dạ phong vừa khoanh tay, đầu nghiêng lên vòm trời nặn óc ngẫm nghĩ, chân lại bước đều lẽ dĩ nhiên không để ý thấy cái cây trình in phía trước, rất tự nhiên húc vào cái rào.

Tiếng động lớn khiến mọi người lập tức dừng bước quay lại nhìn, U liên lon ton bước tới, thân thiết đỡ Dạ phong, khuôn mặt khả ái tươi cười, hàm răng trắng đều lại cắn chặt, từ đáy âm thanh nho nhỏ thốt ra.

- ai da, đại ca của muội, ca hẳn không sao chứ? đi đứng phải nhìn thẳng phía trước, ai lại vênh mặt lên trời, nhìn xiên xẹo làm gì rồi khổ thân chưa? Nếu mà để đại tẩu, nhị tẩu, tam tẩu, tứ tẩu hay tin, không phải sẽ nháo một trận kinh thiên lên sao?

Dạ phong u một cục trên trán, đầy đầu là sao bay vòng vòng, một tay bưng mặt, một tay xua xua. U liên vẫn đầy mặt là biểu hiện vui vẻ, tay đập đập lên vòm ngực gầy nhom mỏng lép phúi bụi dùm hần, sau đó chỉnh chỉnh 2 vạt áo. Người phía xa chỉ nhìn thấy màn huỳnh đệ tình thâm rất chi là quan tâm lo lắng.

- muội cảnh cáo ca, Mặc phong nhất định sẽ là tướng công tương lai của muội, không phải là người ca nên ngắm nhìn đến quên trời đất.

- ôi trời, U liên, muội nghĩ lan man quá rồi, đại ca là cảm thấy quen mặt nhưng nhất thời chưa có nhớ ra lên lâm vào trầm tư thôi. Với lại đẹp thế nhưng là nam nhân thì đại ca nhiều lắm cũng chỉ có thể thưởng thức bằng mắt, muội không cần phải đề phòng đại ca.

-thật?

U liên không tin tưởng lắm vẫn lại,nàng biết rõ bản chất phong lưu thành tính của Dạ phong,mỗi lần đi xa không mang nữ nhân kiều diễm bên cạnh thì lúc về thể nào cũng kèm theo một thôn nữ yếu điệu mỹ miều.Đại ca nàng trông bề ngoài rõ là đạo mạo đoan chính,nhìn thể nào cũng thấy cốt cách thi nhân văn nhược,nào ngờ lại không thích luận bàn thi từ ca phú,chỉ thích nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt.Haizz,uổng cho ông trời ban bộ mặt quân tử,rõ là lừa người.

Dạ phong cười nhẹ,đã lấy lại phong độ,ổn định bước đi.

-lừa muội làm gì!

U liên cũng cười cười sòng bước theo bên,đáp trả.

-từ nhỏ tới giờ,đây chính là câu nói đại ca thích dùng với muội nhất,lừa muội là truyện như cơm bữa,muội cũng không ngạc nhiên tới mức đến bây giờ còn dễ bị ca lừa.

Dạ phong vẫn cười hết sức thoải mái dễ chịu.

-ta nói,không ngờ muội lại nghi kỵ đại ca tới vậy.Hồi đó còn nhỏ,trêu muội cho vui thôi,lớn rồi,lừa muội làm gì!

Gia đình nhà Nam cung sẽ ở lại đây một đêm nên tối nay huynh đệ Trần thị sẽ sang phòng phụ mẫu ngủ cùng,phòng trống đó sẽ dành cho Cẩm lệ chi và U liên.Mặc vân ở chung phòng với Hải đường ban đầu nàng ta nhất quyết không muốn ngủ cùng giường,không phải là thái độ kỳ thị ghét bỏ gì mà giống như nếu làm thế là một sự bất kính .

Hải đường cười cười,cái gì mà bất kính chứ?thật không thể hiểu nổi người cổ đại.

-Vân cô nương,ta là Hải đường,không nên coi ta là thánh nữ,ta chỉ là nữ nhân bình thường. . .nàng hãy xem ta là bằng hữu có được không?

Mặc vân khẽ cười.

-ta đương nhiên coi nàng là bằng hữu,chi là ta không quen chung giường,cứ để ta nằm dưới đất không sao cả.

-đương nhiên có sao,thời tiết lạnh thế này ta sao để nàng làm vậy được.Mặc vân cô nương,không cần từ chối nữa,nếu nàng không nghe theo thì ta cũng sẽ ngủ dưới đất cùng nàng luôn.

Nói đến vậy cuối cùng Mặc vân cũng nhượng bộ,còn về 2 tên nam nhân ngủ phòng bên thì không được suôn sẻ lắm.Mặc phong và Dạ phong nhìn nhìn cái giường nho nhỏ rồi liếc mắt nhìn nhau sau đó ra bàn ngồi xuống.Dạ phong cười hiền lành,trắng trợn nói.

-thật may là trời lạnh,giường có chật một chút ngủ chung càng ấm.

Mặc phong mặt không chút độ ấm,ánh mắt chiếu tới càng lạnh như băng tuyết khiến nụ cười thân thiện của Nam cung Dạ phong tức thì tắt ngấm,thận trọng mở miệng.

-Cùng là nam nhân,bất đắc dĩ phải ngủ chung cũng là chuyện thường tình thôi mà...tại hạ sẽ không quá để tâm tiểu tiết đó.

-ta để tâm.

Mặc phong không nhanh không chậm thốt ra,ánh mắt ném tới càng giống lưỡi đao khiến người nghe giật mình thất kinh.

Nam cung Dạ phong giọng điệu vẫn cố thân thiện .

-à,tại hạ thể chất vốn hay đau ốm,thật sự phải chiếu cố cơ thể này một chút.

-thì sao?

Mặc phong lạnh lùng thốt thêm.

-ta không quan tâm.

Nam cung Dạ phong nhìn mặt đẹp của Mặc phong mà tâm tư rối rắm,ngiêng đầu nhú nhú mảy rồi đột nhiên đập tay vang dội, gương mặt tươi cười hớn hở ,nói như reo vui.

-nhớ ra rồi,nhớ ra rồi.Mặc phong huynh,nhận ra ta không?là ta nè,ta chính là đứa nhỏ đã chi đường giúp huynh. . .

Mặc phong chỉ trưng ra bộ mặt đang bị làm phiền,Dạ phong thấy vậy cũng không giảm bớt niềm vui,tiếp tục nói nói.

-cách đây 10 năm,phải rồi chính là 10 năm trước,lúc đó ta mới khoảng 13 theo phụ thân tới thăm Mộc lão sư tổ,lúc còn cách nửa ngày đường thì bánh xe ngựa bị trục trặc phải dừng lại sửa...sau đó huynh xuất hiện. . .

Mặc phong đành miễn cưỡng cố gắng nhớ lại...

-sao?nhớ ra chưa?huyneh đã dừng lại hỏi ta đường tới Bách lý đào viên,ta đã rất nhiệt tình chỉ đường giúp huyneh đó...

Mặc phong chẳng vui về gì vẫn phải tiếp tục nhớ nhớ...Dạ phong lại cười càng thoải mái.

-đầu tiên ta bảo huyneh gặp ngã 3 đường thì rẽ phải,tiếp đó rẽ trái,rẽ trái rồi rẽ phải...

Nam cung Dạ phong nói đến đó dừng lại để cười,2 hàng lông mày của Mặc phong chỉ nhăn lại khó chịu.

-huyneh đi cái kiểu gì một lúc sau lại gặp tới hỏi đường,ta rất cẩn thận hỏi huyneh đã đi như thế nào,huyneh trả lời thế nào bây giờ còn nhớ ra không?

Nam cung Dạ phong hỏi thì hỏi vậy,nhìn biểu tình của Mặc phong chẳng hứng thú gì,tự trả lời.

-huyneh nói gặp ngã 3 đầu tiên thì rẽ trái,sau đó rẽ trái,rẽ trái rồi tiếp tục rẽ trái...thật là buồn cười không chịu nổi,ha ha ha...

Mặc phong lại chiếu ánh mắt lạnh lẽo như hàn băng tới,Dạ phong cũng rất thức thời nín cười thái quá,chỉnh lại giọng điệu,nói.

-ta vẫn rất cẩn thận nhắc đi dặn lại bảo huyneh đầu tiên rẽ phải,thứ 2 rẽ trái,thứ 3 rẽ trái cuối cùng mới rẽ phải...

Nam cung dạ phong nhìn nhìn Mặc phong sau đó đập bàn,tiếp tục vừa ôm bụng cười chảy cả nước mắt vừa nói chen vào.

-một lát sau vẫn thấy huyneh lờ mờ xuất hiện tới hỏi đường,ta thật tình bái phục trình độ xác định phương hướng của huyneh,có một đoạn ngắn ngủi vậy mà cũng lạc tới lạc lui mấy lần.Thật không hiểu sao người thân lại dám cho huyneh ra ngoài,chắc hành trình huyneh tới được Bách lý đào viên hẳn vô cùng gian nan cùng kỳ thú đi.Nói thật đi,lần đó huyneh đã mất thời gian bao lâu để hoàn thành chuyến công tác đó vậy?

Mặc phong nhú chặt cặp lông mày,môi cũng mím lại hiển nhiên là nhớ ra rồi.Hắn lạnh lùng phát tay áo đứng lên,phản.

-một là ngủ dưới đất,hai là muốn đi đâu thì đi.

-ó,sao có thể chứ?này dù gì thì đây cũng gần coi như nhà của ta?

-thì sao?vốn chủ nhà nhường phòng cho khách là điều hiển nhiên.

Mặc phong vẫn diện vô biểu tình nói một cách cao ngạo bướng bỉnh,khuôn mặt khuyneh thành từ trên cao nhìn xuống Nam cung Dạ phong khiến y đột nhiên cảm thấy như bị đui lý.Dạ phong ngẩn ra nhìn một lúc mới yếu ớt chống đối.

-hơ,ở đâu ra cái đạo lý đó?

-kia có cái trường kỷ,ngươi sẽ nằm đó.

Mặc phong khẽ liếc mắt về phía cái ghế dài kê gần cửa sổ,hơi cười nhếch mép,có cảm giác như mèo đang nhìn chuột,hắn nói như vậy là hạ lệnh không phải hỏi ý.Nam cung Dạ phong vô thức gật nhẹ đầu.

-tốt!

Mặc phong hài lòng rồi đi,Nam cung Dạ phong mới định thần trở lại,lắc đầu cười trừ cuối cùng cũng đứng lên rời phòng,khi bước ra khoảng sân rộng lớn thì nhìn thấy bóng hình một nữ nhân thấp thoáng trong vườn đào thụ.

Hải đường tho thả dạo bước trong vườn phần hồng,những cành đào gầy guộc,khẽng khieu vươn mình bám víu với những cây hoa thụ xung quanh,đan xen với nhau như một tấm màn giăng vào khoảng không khiến người ta như bị trầm mê mà lạc bước.

Nàng lại đứng nhìn đến thất thần,trong đầu tự động tua lại ký ức cái tối người ta luyện đao.Hình ảnh đó như thể đã ăn sâu trong não,không cách gì xóa bỏ.Hải đường lắc lắc đầu như thể muốn tống khứ hồi ức cứ ám ảnh nàng suốt mấy tháng qua.

Người đó lúc thì mang lại cảm giác gần gũi thân thuộc như thể trước kia đã từng có cảm xúc như vậy rồi,lúc lại lạnh lùng xa cách như thể 2 người vốn thuộc về hai thế giới khác biệt...

Những cánh phấn đào bay bay khắp trời đêm,gió như bị đối phương thu hút,vù tới khiến cánh hoa vẩy xung quanh.Trong đất trời như chỉ có mỹ cảnh đó là hiện hữu...tồn tại nhừ nhối trong tiềm thức.

Hải đường biết rằng,khi nàng đứng nhìn người ta đến mất hồn như thế thì coi như tâm bị lấy mất rồi...thế nhưng mà...yêu dễ dàng vậy sao?dễ dàng bị cuốn hút thì có dễ dàng rời bỏ không?Nàng lại lắc lắc đầu sau đó liền ôm lấy cái cây gần nhất dựa cái trán của mình vào,ngậm ngùi ngậm ngùi.

Tuyệt đối không thể tha thứ cho cái tên đã cướp đi nụ hôn đầu đời của bản thân đã thế còn bị người ta làm lơ.Tên Hồng y đó,nhất định phải đòi đủ cả vốn lẫn lãi.Hừ,muốn đụng chạm liền đụng chạm,muốn rời xa liền mất tăm mất dạng,món nợ này...nhất định sẽ truy tới cùng.

-Hải đường cô nương,Hải đường cô nương

Tiếng của Nam cung Dạ phong bất thành linh vang lên phía sau khiến Hải đường giật nảy mình hốt hoảng quay lại rồi cười ngượng ngạo.

-ha ha,Nam cung thiếu gia,có chuyện gì vậy?

-có chuyện gì đó là cô nương mới đứng,cô nương sao lại ôm cây thân thiết tới mức ta đã gọi mấy lần mới lui được cô nương hoàn hồn?

-vậy sao?đâu có,ta chỉ là thấy cây đẹp quá lên ngắm lâu một chút.

Nam cung Dạ phong nghe vậy cũng tự động ngước nhìn cái cây như bộ xương khô trở lại thừa từng chùm hoa mỏng manh bé bỏng.Hải đường liếc mắt nhìn lại cái cây rồi nhanh chóng bỏ đi.

Trong khi ấy,ở một vườn cây cảnh của phủ lớn kinh đô Đông quốc,một nam nhân cao quý đang cầm trên tay thanh hắc kim cổ đao mà vũ một cách nhẹ nhàng.Xung quanh đất trời như rộng mở và thoáng đãng,những cái cây lớn đứng lẻ loi đang trút lá héo úa,đám cây bụi cũng lưa thưa tro bụi mà ngủ đông quên khoe sắc với vạn vật.

Chỉ có con người cao lớn mà trầm tĩnh như biển sâu kia là đang vận động một cách mai mỉa,đao và người như hòa làm một cùng tiến cùng công,cùng lùi cùng thủ.

Thanh hắc kim cổ đao có chuôi hình đầu rồng được trạm trổ vô cùng sắc nét,sống động,miệng ngậm một viên ngọc lớn sáng bóng màu lục,bên trong hình như có nước lay động,còn có cả cơn trùng,dân gian gọi là ngọc tủy,chỉ một viên cũng là giá liên thành.

Hai con mắt là 2 viên hồng ngọc đỏ như máu tươi lại rực sáng rất linh khí,bao là thân vậy uốn lượn kéo dài tới hết mũi là đuôi,bốn cái chân sắc móng đặt trên bốn đám mây,một dòng chữ cổ nhỏ Hắc long nha khắc lên lưỡi đao,chủ nhân của nó không ai khác chính là giáo chủ của Huyết Hải giáo, Thiên nguyên.

Đao khí xé gió lao đi oanh tạc mọi chướng ngại vật,bất chấp vật đó mong manh như phiến lá úa vàng,từng đám lá đang nằm im lìm ngoan ngoãn trên mặt đất ẩm ướt đều bị đại phong vô tình cuốn lên cao rồi tan tác thành những mảnh vụn,bay lác đác trong không gian giá buốt.

Mắt sao động khi khẽ liếc lập tức nhìn thấy trên mặt đất điều không tưởng,Hắc long nha thể như vũ bão lao đi uy lực khủng bố xé đôi cây gỗ bất hạnh đứng ngay trước đường mũi đao tiến tới.Thiên nguyên lảng không mấy vòng trên không rồi vững vàng đáp xuống mặt đất...nhìn chằm chằm đám lá khô bằng cách nào đó lại xếp thành chữ Hải đường khiến gương mặt lạnh lẽo của Thiên nguyên ần ần tức giận.

Chàng tiện tay vung đường đao,gió lao tới cuốn đám lá bay đi tứ tung trên mặt đất trông trơn,chẳng vương lại chút dấu vết

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Đón Tết Ở Bách Lý Đào Viên.

Đêm giao thừa chính là giây phút thiêng liêng nhất “tống cựu nghênh tân” (tạm biệt năm cũ đón năm mới). Mấy ai có thể không xôn xang khi tận hưởng thời khắc đó. Có lẽ vì vậy mà mọi người quyết định thức qua đêm để tận hưởng những phút giây thiêng liêng này.

Canh Kiên Ngô, Từ Quân Thiên triều Lương có câu thơ đón giao thừa: “Nhất dạ liên song tuế, ngũ canh phân nhi niên”. Nghĩa là: một đêm liền hai tuổi, năm canh chia hai năm. Như vậy giao thừa chính là sự tiếp giao giữa đêm cuối cùng của năm cũ và ngày đầu tiên của năm mới. Thời xưa đón giao thừa còn gọi “chiếu hồ hao” (chiếu sáng),Hải đường vừa lăm bằm nói chuyện một mình vừa thấp nền và đốt cả đèn dầu.

-Đường tỷ,tỷ này giờ nói cái gì vậy?

Tiếng của tiểu Lam nhẹ giọng vang lên quan tâm,Hải đường lập tức ngậm miệng lại,cười cười với nhóc ta.

-Đường tỷ,sao mình phải thấp sáng qua đêm,chỉ đốt lúc cúng không phải là được rồi sao?

-không được đâu,theo tập tục phải đốt nguyên đêm,nhằm xua đuổi điềm xui,loại bỏ tà ôn bệnh tật như vậy một năm mới sẽ đến may mắn và tốt đẹp như ý.

Tế tổ là một nội dung quan trọng của trừ tịch. Chiều 30 tết theo chỉ đạo của Trần đại thẩm Hải đường và Nam cung U liên đã chuẩn bị hương, nến, đèn lồng, pháo... đến lúc hoàng hôn thì bắt đầu cúng tổ tiên. Đó là phong tục cũ lưu truyền từ thời thượng cổ,ngoài việc cầu xin tổ tiên phù hộ ban phước giao thừa cho con cháu còn mang ý nghĩa đoàn tụ gia đình.

Thủ tuế với những bữa cơm giao thừa – bữa cổ tất niên,Thủ tuế tức đêm trừ tịch người ta thức thâu đêm, ôn chuyện năm cũ, nói chuyện năm mới để chờ hừng đông.

-Đường tử,hình như tử rất thích nói chuyện một mình?

Tiếng của tiểu Lan cười thích thú vang khẽ bên cạnh làm Hải đường cười ngượng ngùng,tiểu nha đầu hứng thú hỏi.

-Đường tử,Thủ tuế có nghĩa là gì?

-Thủ tuế có hai hàm nghĩa: một là từ biệt năm cũ, hai là đón ngày đầu tiên của năm mới. Đêm cuối cùng của tháng 12 âm lịch gọi là đêm “trừ tịch”. “Trừ” có nghĩa là bỏ đi, “tịch” có nghĩa là đêm. “Trừ tịch” vốn có nghĩa là trừ bỏ đêm cuối cùng của năm, bỏ cũ đón mới (tổng cựu nghênh tân). Thông thường vào đêm giao thừa, mọi người trong nhà tụ tập quây quần bên nhau ăn bữa cơm cuối năm, gọi là “bữa cơm tất niên”.

Trong sách “Thanh gia lục” của Cố Thiệt Khanh viết: “Đêm giao thừa già trẻ tụ tập dọn tiệc gia đình, nói nhiều lời tốt đẹp may mắn gọi là bữa cơm tết,tục gọi là hợp gia hoan”. Bữa cơm đó già trẻ trai gái cùng quây quần vừa ăn vừa trò chuyện nói cười vui vẻ.

Hải đường tuân ra một tràng dài không ngừng nghỉ như thể tiểu Lan đã điểm trúng huyết nói nàng ta.Mặc vân,Mặc phong ở bên cạnh thấy vậy cũng rất kinh ngạc,Hải đường lại nhe răng cười cười rồi lần ra chỗ khác làm việc.Thói quen nói một mình này bắt đầu từ khi cha mẹ mất,gì muốn bỏ lại là cả vấn đề.

-Hải đường cô nương,xem ra nàng tuổi còn nhỏ mà hiểu biết không ít đi.

Tiếng của Nam cung u liên vang lên ngay bên,nàng ta tò tò đeo bám Hải đường,khuôn mặt xinh đẹp tươi cười ẩn chứa sự ranh mãnh.

-nàng nói đi,mỗi món ăn trong bữa cơm tất niên hình như đều có dụng ý?

Hải đường vừa rửa rau vừa liếc mắt nhìn nhìn U liên cũng đang ngồi bên cạnh đem bát đĩa mới tinh toàn bộ mang ra rửa sơ. U liên bổ sung thêm.

-ta từng tuổi này rồi,cũng đón vô số cái tết nhưng có nhiều tập tục trong buổi lễ mà ta không hiểu,tò mò muốn biết thôi mà.

-Bữa cơm tất niên nhất định phải có rất nhiều món ăn,mỗi món đều mang ý nghĩa,người ta còn gọi bữa cơm này là “phân tuế”, phải có 10 món, trong đó có mấy món đặc biệt như món “lục tuần”,một bát thịt viên có ý nghĩa đoàn tụ sum vầy, đĩa thịt thủ lợn (gọi là “Nguyên bảo nhục”) cá viên – tượng trưng cho sự đoàn viên, gà luộc vàng ươm (gà trong “gà vàng”,kê trong “kim kê”),âm “gia” tức “thực kê khỏi gia” nghĩa là ăn thịt gà gia đình sung túc.

Cá chiên(魚- yú- ngư) không được ăn hết phần đầu và đuôi,được để lại vì câu “có đầu có đuôi” và để qua đêm, vì câu : "Niên niên hữu dư"(年年有餘- nián nián yǒu yú)- năm năm có dư, phát âm giống như "Niên niên hữu ngư"- năm năm có cá,trong đó, từ “cá” phát âm theo tiếng gần giống với từ “dư” trong “dư thừa”.

Mấy món ăn cầu kỳ ngon miệng đẹp mắt đó do Trần đại thẩm và Mặc vân chịu trách nhiệm chính,đám Hải đường vẫn chỉ là chân lon ton phụ việc vặt vãnh.Hải đường nhà ta ở bên cạnh không ngừng xuýt xoa khen ngợi,đồ cúng,có muốn ăn vụng cũng phải cố mà kiềm chế cái tay.

“Rượu đồ tô” bắt buộc uống dịp tết,bất kể già trẻ, bất kể biết uống hay không biết uống đều phải uống một chút, cơm bày cùng rượu đồ tô chủ yếu uống vào khiến mặt đỏ hồng hào, dạt dào ý xuân cho nên thường là loại rượu nhẹ dưới 20 độ,có thể là Bồ đào tửu hoặc Lệ chi tửu có vị thơm dễ chịu của trái cây và ngọt đậm. Với Hải đường thì bất kể rượu uống bao nhiêu cũng không thành vấn đề,yêu cầu rất đơn giản chỉ cần là rượu ngon.

-Một số món ăn chiên,rán là biểu thị “giờ vận hưng vượng”(gia đình làm ăn thịnh vượng)còn món rau khi ngồi quanh bếp lửa (vi lư) không được dùng dao để cắt mà rửa sạch cả gốc đem nấu.Đương nhiên là rau mầm non mềm và khi ăn cũng không được cắn đứt mà chậm chậm ăn từ đầu đến cuối để chúc phúc bố mẹ, ông bà trường thọ.

Như vậy, bữa cơm tất niên không chỉ đơn thuần là “tế tổ” mà nó còn thể hiện tình cảm trong gia đình, là bữa cơm đoàn viên mang nặng hơi ấm tình người, tình cha con, tình vợ chồng, anh em. Vì vậy người ta còn gọi bữa cơm tất niên là “bữa cơm đoàn viên”.

Hải đường lại tuân một tràng tròn tru,Trần đại thẩm,Nam cung phụ nhân,Mặc vân ở bên cạnh đang làm đồ ăn cũng gật gù đồng tình,huynh đệ nhà Trần thị háo hức vỗ tay khen ngợi,Nam cung U liên cũng cười rất tươi tắn.

Mặc phong và Dạ phong ngồi đánh cờ vây ở bàn ăn cơm gần với phòng bếp bởi một lớp màn trúc,hắn khá tập trung đấu cờ với tên thư sinh trắng trẻo trước mặt,tuy thế âm thanh trong veo của Hải đường vẫn thỉnh thoảng lọt vào tai.Lúc trước Mặc phong thường đứng sau lưng thánh nữ nhìn người chơi cờ với ma đạo Vô Huyết Mặc Huyền,sau này cố giáo chủ ngoài việc chỉ dạy hắn và Dạ vũ đạo pháp còn truyền thụ cờ vây.

Hắn đấu với Dạ vũ nhiều năm mới phân ra thắng bại để xem tên nào được bồi cờ với thánh nữ.Cảm giác đánh với tên Dạ vũ đó không tốt chút nào,rất khó chịu,tưởng như có thể thắng dễ dàng kỳ thực lại khá chật vật.Với tên Dạ phong này cũng tương tự,cứ đến thời điểm then chốt lại xảy ra tình huống “đe dọa kiếp”,rõ ràng bề ngoài trông y có vẻ nhón nhơ lơ đãng hạ quân kỳ thực chính là hồ ly đầu đuôi.

Mặc phong khẽ liếc mắt nhìn Nam cung Dạ phong,tên bạch diện thư sinh trông hiền lành dễ bắt nạt này kỳ thực cùng với tên Dạ Vũ mặt như yêu nghiệt kia chính là phúc hắc ngầm,chỉ một chút sơ xảy ở giai đoạn trung bản chiến này là có thể khiến ta tự chịu thua mà không cần đến giai đoạn quan tử.

(Đe dọa kiếp: Đây là một phương thức hay khi bị "kiếp" trong những tình thế quan trọng cờ vây liên quan đến sự sống chết của một đám quân lớn. Nếu bị "kiếp" như vậy, hãy đặt quân của bạn vào những ô có thể "đá cật" (chết) các đám quân lớn quân đối phương mà thực tế quân của bạn sẽ chết. Đối phương sẽ phải chọn 1 trong hai trường hợp: Hoặc ăn đám lớn của bạn và bạn ăn đám lớn mà bạn vừa chết, hoặc ăn quân mà bạn vừa chết để cứu đám quân của mình.)

Mộc y tiền bối vuốt vuốt chòm râu dài trắng như cước gù nhìn thế trận giằng co trước mắt, lão trước kia tuy rất thích cờ vây nhưng chơi lại dở tệ nên chỉ có thể ngậm ngùi đứng bên lề nhìn, thỉnh thoảng lão nhân gia lại vào phòng bếp xem mọi người chuẩn bị đón tết đến đâu. Nhưng thực chất là nhìn Hải đường nhà ta lanh chanh như con chim nhỏ không ngừng chuyề càn.

Bánh Tổ được làm từ gạo nếp, loại tốt, dẻo và thơm, đường bát tượng trưng cho vàng bạc được "thắng" kỹ, loại bỏ hết tạp chất và bỏ ít gừng tươi để tạo hương vị. Khi thắng không cần nhiều kỹ thuật, chỉ cần chuyên tâm ngoáy cho đều tay là được, cũng khá tốn sức, công việc tẻ nhạt đó đương nhiên do Hải đường đảm nhận. Nàng ta thường có xu hướng vừa làm việc tay chân vừa suy nghĩ miên man.

- Bánh tổ còn được gọi là "Nian Gao" (Niên cao), mang ý nghĩa phát triển lâu bền, cuộc sống trường thọ "cao niên". Bên cạnh đó, "niên cao" còn được gọi là "niên niên cao", với mong ước đời sống và công việc mỗi năm mỗi được nâng cao.

"Gao" là bánh, "Nian" là chất dính, nghĩa là bánh nếp, bánh dính, mọi người dùng món bánh này với mong ước các thành viên trong gia đình lúc nào cũng sẽ luôn kết dính, gắn bó với nhau bền vững.

Hải đường dùng khuôn gỗ quét một lớp mỡ để hấp bánh, làm vậy chiếc bánh làm ra đều đặn đẹp mắt. Trên mặt bánh có dán giấy đỏ truyền thống như "Phước" hay "Chiêu tài tấn bửu", ngụ ý cầu mong cho năm mới được phước đức, tiền bạc vào nhà.

Hải đường lại vừa làm vừa tám chuyện với U liên, sau đó đặt một quả cam lên rồi đưa ra bàn thờ.

- ăn cam tức là "phát tài sung túc".

U liên nghe thế cũng chỉ biết gật gật nghi ngờ.

- có quá nhiều điều lạ, làm sao mà cô nương nhớ hết được vậy?

Hải đường nghe hỏi thế chỉ biết thờ dãi, nàng có muốn biết mấy thứ này đâu, năm nào đến dịp tết bà nội cũng nhai đi nhai lại mấy điệp khúc đó, có muốn không nghi ngờ cũng không được.

- là bà nội nhồi nhét cho ta đó.

Sau những ngày Tết, chiếc bánh tổ cứng lại, Hải đường có thói quen ăn bánh tổ chiên. Từng lát bánh cắt mỏng, cho vào chảo chiên với lửa nhỏ, bánh mềm mặt này thì trở sang mặt kia, khi bánh mềm cả hai mặt thì nhúng miếng bánh vào trứng gà đánh tan, chiên lại một lượt thật nhanh, lấy ra ăn ngay.

Vị béo của dầu và trứng hòa quyện nhau, lúc này ăn mới "đã". Bánh tổ chiên phải ăn khi còn nóng ấm mới cảm nhận hết vị thơm ngon, mềm bên trong nhưng giòn bên ngoài. Hải đường vừa đặt cái bánh tổ thành phẩm lên bàn thờ tổ tiên rồi thầm mong chờ lúc ăn được lát bánh đó.

Người xưa rất coi trọng đến phong tục đặc biệt là trong ngày Tết, cho nên bàn tiệc đầu năm ở đây rất được trú trọng, có rất nhiều những món ăn may mắn. Tuy nhiên, quan trọng nhất vẫn là cá và gà, hai món ăn này mang ý nghĩa của sự thịnh vượng, no ấm. Bên cạnh đó, món mì trường thọ và bánh sủi cảo hình dáng giống quan tiền cũng được quan niệm là món ăn mang lại may mắn cho cả năm.

Sủi cảo cũng là một món ăn truyền thống rất được ưa chuộng, đặc biệt là vào ngày tết. Đây cũng là món ăn biểu tượng sự may mắn và đoàn tụ của gia đình. Thành phần chính để chế biến Sủi cảo là sự kết hợp của hai loại gạo: gạo trắng và gạo nếp, người xưa cho rằng hai loại gạo này sẽ mang lại nhiều điều may mắn trong cuộc sống.

Sủi cảo (còn gọi là bánh Chèo hay là "jiao zi" (giảo tử - bánh xếp miếng) trùng âm với "jiao zi" (giảo tử) là dành riêng cho giờ giao thừa), tiền thân của Sủi cảo là Văn thần, lấy bột mì gói nhân thịt làm thành hình tròn đem luộc. Về sau có người thay đổi hình tròn Văn thần thành hình mặt trăng non, gọi là "phần giáo", hoặc "giao tử" tức Sủi cảo.

Nhân sủi cảo có loại chỉ dùng thịt, có loại lại chỉ dùng rau, nhưng thường là thịt và rau trộn lẫn với nhau. Trong quá trình làm nhân đương nhiên cầu kỳ nhất là khâu băm thịt ba chỉ và rau trộn. Mặc vẫn đã chuẩn bị mọi nguyên liệu xong xuôi, giờ chỉ còn việc cho lên thớt cùng băm.

Hải đường nói như máy phát thanh một cách say sưa, nàng ta vốn chẳng mấy khi trở thành tâm điểm của sự kiện gì, hay nói đúng hơn trước kia vẫn thường trốn vào một góc đứng ngốc nhìn mọi người túm tụm trò chuyện. Không hiểu sao xuyên không rồi lại có hứng thú nói như thể bù cho lúc trước, còn nói rất trơn trượt, không hề vấp.

- mọi người biết không, ở cổ hương của ta, có tục lệ khi băm nhân, dao và thớt chạm vào nhau cần phát ra tiết tấu thay đổi lúc mạnh lúc nhẹ lúc nhanh lúc chậm theo nhịp điệu, như một bản nhạc trầm bổng và truyền sang hàng xóm.

Tâm lý mọi người đều muốn tiếng băm của nhà mình vang vọng nhất, kéo dài nhất, bởi băm nhân tiếng to mà thời gian lại dài, có nghĩa là "lâu dài và dư thừa", băm nhân thời gian càng dài tức là gói sủi cảo càng nhiều, tức là cuộc sống đầm ấm, khá giả.

- lão phu từng này tuổi đầu, tết đến cũng chỉ biết làm giống như mọi nhà khác, cụ thể vì sao thì cũng không rành tra hỏi rõ nguyên nhân. . . Hôm nay lại được Hải đường cô nương nói cho mình bạch nhiều điều. . . thật sự rất thú vị. . .

Mộc lão tiền bối vừa vuốt vuốt chòm râu dài trắng như cước vừa nheo nheo cặp mắt già nua nhưng sáng quắc gù nhận định. Nam cung phu nhân vẫn luôn dõi theo mọi nhất cử nhất động của Hải đường hồi lâu cũng mỉm cười an ổn với nàng.

-đúng là thế!

Mặc vân hài lòng đồng tình,nàng theo bên thánh nữ cũng mấy chục năm nhưng chưa từng nhìn qua biểu cảm nói cười hóm hờ của người.Có thể thông qua hình ảnh của Hải đường mà liên tưởng tới thánh nữ khiến nàng vô cùng thỏa mãn.

Thánh nữ lúc nào cũng khoác vẻ trầm ổn mà thong dong,thường khẽ mỉm cười hơn là nói,quanh quẩn quanh người có một luồng khí nhẹ nhàng thanh thoát,ánh mắt thường nhìn những cây hoa thụ Thanh Mộc và Lân ngư nhiều hơn cả,những lúc đó dường như người càng tịch mịch,tưởng như tùy thời người sẽ tan vào hư vô khiến Mặc vân chỉ biết lặng người đứng nhìn.

Sau khi làm xong nhân, gói sủi cảo theo hình thù gì cũng rất cầu kỳ. Phần lớn người ta đều gói kiểu truyền thống là hình bán nguyệt,gói theo hình này thì khi gói cần gấp đôi vỏ bánh hình tròn lại, dùng ngón tay cái và ngón trỏ của tay phải viên theo đường bán nguyệt là được, phải viên cho đều gọi là “viên phúc”.

Có gia đình kéo hai đầu của hình bán nguyệt nối liền với nhau như nén bạc, bày trên nắp, tượng trưng cho tiền của để khắp mọi nơi, vàng bạc đầy nhà. Ở nông thôn, ngoài vỏ sủi cảo bà con in hình bông lúa mỳ, chẳng khác nào những bông lúa mỳ trĩu hạt, với ngụ ý là sang năm mới ngũ cốc được mùa.

Hải đường cùng mọi người bắt đầu quây quần gói bánh,nàng không khéo tay,gói hỏng mấy cái,nhìn xấu xí không chịu nổi nhưng vẫn để chung vào.Sau đó thì chỉ biết ngồi nhìn người khác làm,cảm thấy những việc con con đơn giản đó không hiểu sao luôn có thể khiến nàng thất bại,thật quá mất mặt.

Gói xong, bắt đầu nấu,đợi khi nước trong nồi sôi,lần lượt từng người nhẹ nhàng bỏ sủi cảo xuống,sau đó Mặc vân lấy vớt quấy đến đáy nồi để cho sủi cảo không bị dính,trong khi nấu nàng ấy thêm 3 lần nước lạnh, vì từ này đồng âm với “phúc đi rồi lại đến”.

Gói bánh, ăn bánh vẫn thần là nội dung quan trọng không kém,phải gói trong đêm giao thừa, ăn vào giờ Ngọ. Đó chính là lúc tiếng chuông năm mới vang lên, năm mới bắt đầu liền ăn bánh mì vẫn thần có ý nghĩa “ranh giới giữa năm cũ và năm mới”, “giao” với “giảo” (bánh) gần âm (hài âm),còn phải gói 3 loại bánh:

Thứ nhất là bánh nhân thịt ăn tới giao thừa. Thứ hai là bánh chay dùng để cúng thần. Thứ ba là bánh ăn thử nghiệm (thử nghiệm) gói kèm tiền xu tảo đỏ ăn vào sáng mừng một tết. Ngày tết, tất cả mọi người cùng nhau ngồi gói bánh dù làm không khéo tay cũng không sao vì chủ yếu mang ý nghĩa đoàn viên.

Hải đường thầm nhủ nếu như sáng mùng một tết ăn được chiếc bánh có tiền xu hoặc tảo đỏ thì coi như năm mới cực kì may mắn luôn,nàng ta chính là thích thú cùng háo hức nhất tiết mục đó,cực kỳ mong mỏi a.

Một đình viện mái gói cong vút được dựng trong dãy hành lang xây trên mặt hồ,4 góc treo đèn lồng đỏ hình cá chép,3 góc thả rèm trúc trạm hình hoa mai che tránh gió đêm,2 bên đặt lò than hồng tỏa nhiệt hừng hực,một bộ bàn ghế bằng gỗ Huỳnh đàn đỏ tỏa mùi trầm nhẹ thơm mát,không được điêu khắc cầu kỳ,chủ yếu đánh bóng cho nổi đường vân tuyệt đẹp của nó lên,chỉ vậy cũng đủ khiến người nhìn như bị hút vào.

Trên mặt bàn bày bộ đồ ăn được đựng bằng gốm sứ trắng như ngọc bạch viên nổi bật hoa văn tinh xảo cùng màu nước tuyệt đẹp của lá xanh đậm và hoa sen hồng phớt.Bộ đồ uống rượu lại khảm vàng xung quanh hình chim công trắng như tuyết trên thân bình xanh dương và khảm bạc xung quanh cọng lông vũ màu vàng đậm nơi thân cốc.

Màu sắc men vô cùng tinh mỹ cùng mịn màng cho thấy giá trị của bộ đồ,này chính là vật chỉ dành cho vua dùng,hoặc trong trường hợp này ngài đem tặng cho Minh Đạo vương.

Dòng rượu trong vắt “hoàng lão tửu”Thiệu Hưng lại óng ánh như hổ phách đã được hâm nóng lần lượt chảy vào từng cốc lan tỏa mùi thơm ngòn ngọt tinh khiết.Mặc dù hoàng tửu là loại rượu nhẹ nhưng Thiên nguyên cũng chỉ uống một cốc nhỏ để mở màn cho tiệc cuối năm sau đó cầm lấy đôi đũa bằng ngà voi khảm bạc ở 2 đầu từ tốn nhấp nháp cao lương được gấp sẵn đặt gần chàng.

-chủ nhân,Vũ minh chủ đã tới Nam quốc tiếp quản công việc của Mặc hoa trưởng lão,báo,hoàng đế Mộ Dung ồm không dậy nổi,tình hình sức khỏe tôi tề có thể không trụ qua nổi tháng 4,quan viên trong triều phần lớn ủng hộ hoàng tửu Mộ dung Thuận hoa ...

Từ kỳ dùng một đôi đũa khác vừa gấp thức ăn vào chiếc đĩa không đặt trước mặt cho Thiên nguyên vừa nói,sau đó lại rót rượu cho 2 khách nhân khác ngồi chung bàn,bổ sung thêm.

-Mặc vân trưởng lão gọi thư,báo không thể tới Bắc kỳ thỉnh chủ nhân gọi Huyết hoa trưởng lão tới đó tiếp quản. . .

Người được nêu tên lập tức xù lông lên tiếng bất bình.

-tỷ ấy lại dám không tuân lệnh?

Người nói là một mỹ thiếu niên tầm 14 tuổi,tóc cột gọn gàng bằng dây lụa xanh dương đính đá thạch anh làm nổi bật gương mặt non nớt tròn vo như trăng rằm,hắn mặc bộ từ y nhạt màu viền áo thêu tay hoa từ đỉnh hương nhỏ nhỏ tím biếc,chính là Huyết Hoa đã đến kinh thành đưa được cho Thiên nguyên.

Thiên nguyên dùng đũa gấp,nhìn Từ kỳ nghe hắn nói tiếp,Từ kỳ thận trọng nhìn chủ tử của mình rồi thấp thỏm mở miệng.

-Mặc vân trưởng lão nói tất cả là lỗi của Mặc phong,huynh ấy lại nói với Hải đường cô nương là mình không thể đi cùng nàng ấy tới Bắc quốc mà phải trở về bên chủ nhân phụng bồi. . .

Thiên nguyên nhú cặp lông mày.

-Hải đường cô nương nghe thấy thế lập tức cũng đổi ý muốn tới kinh đô...Mặc vân trưởng lão nói nàng ấy không dám làm gì cô nương Hải đường...bởi vì Mặc phong trưởng lão luôn kè kè bên cạnh nên nàng ấy cũng hết cách...

Hàng lông mày lại nhún thêm một chút,đôi đũa dừng lại ở lưng chừng mãi không động đậy...

Người còn lại mặc y phục đen tuyền,chỉ bạc thêu tinh tế hình hoa nhài ở viền cổ tay và vạt áo,tóc vấn tùy ý đầu đội mũ bạc khảm ngọc trai đen,y cất chất giọng chậm chậm mà nhẹ nhàng khẽ vắn Từ kỳ sau đó nhìn chăm chăm Thiên nguyên như đang đứng hình.

-Hải đường cô nương là ai?lại có thể khiến cho Mặc phong đề mắt tới?

Huyết hoa nhanh nhẩu miệng giải thích cho Dạ vũ.

-lần trước chủ nhân không may bị rơi xuống sông chính là được cô nương đó cứu...nếu mà Vũ ca gặp nàng ấy...bảo đảm Vũ ca cũng sẽ không thể rời mắt khỏi nàng ấy...

Huyết hoa đang hí hửng nói chợt thấy gương mặt của chủ tử nhà mình có dấu hiệu chẳng tốt lành lập tức chuyển bóng sang Từ kỳ.

-phải không Từ kỳ?

Từ kỳ cười trừ,lòng bất an đưa ly rượu lên miệng uống,thăm mắng,nàng ta thật ghê gớm,vừa có thể tổng khứ tên Huyết hoa kỳ đà cản mũi kia đi xa,lại khiến cho chủ nhân ăn bữa cơm tất niên không được ngon lành,còn đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu Mặc phong...giờ có Dạ vũ ở đây,vậy là nàng ta có thể ung dung đứng bên lề xem chuyện vui rồi...

-chủ nhân,rốt cuộc thì Hải đường cô nương là người như thế nào?

Dạ vũ nghi hoặc nhìn một lượt 3 người rồi lại dừng ở Thiên nguyên.

-có thể tác động tới cả chủ nhân sao?

Huyết hoa lại ngửa miệng,kẻ sát bên tai y thì thảo bật mí.

-ảnh hưởng tới cả Vũ ca luôn.

-Ta?

Huyết hoa gật nhẹ xác nhận,nói rõ hơn.

-tất cả chúng ta.

Dạ vũ nhìn sự nghiêm túc của hắn,khẽ nhích khóe môi cười nhạt,cho là chuyện tiểu lâm vớ vẩn.Thiên nguyên đã lấy lại cử động,gấp lấy miếng thức ăn thong thả nhai.Từ kỳ lập tức vừa gấp thức ăn cho chủ tử vừa chuyển hướng đề tài.

-Dạ vũ trưởng lão,không phải huynh nói sẽ cho chủ nhân xem một vật quan trọng sao?

Dạ vũ nhìn nhìn Thiên nguyên một chút rồi mới lôi trong ngực áo ra một vật,cung kính dâng 2 tay đưa.

-tấm bản đồ da dê này thuộc hạ tìm thấy trong mộ thất của Nguyên phi An Lạc đế,có điểm kỳ quái là chữ viết trong này có nét rất giống 2 người...

Thiên nguyên không hiểu,nhìn nam nhân có dung mạo như yêu nghiệt trước mặt,tâm vô có hoảng hốt “2 người?ai?”

Thiên nguyên rời mắt khỏi Dạ vũ,đặt đũa xuống,cầm lấy tấm da dê.Nam nhân đó dùng đôi mắt phượng thon dài mà chăm chú nhìn lại chàng,bạc môi tình mị bình thần nhấp ly rượu thơm nồng.Thiên nguyên nhìn vào tấm bản đồ một lượt...chữ viết trong này...rất quen thuộc...những địa danh...cũng mơ hồ biết tới...

-chủ nhân,người nhận ra chứ?là chữ của thánh nữ?...và chữ của chủ nhân...?

Tiếng của Dạ vũ khẽ thông báo khiến Huyết hoa và Từ kỳ cùng giật mình...

Hình ảnh như trao đổi,chàng nhắm mắt lại,một tay bưng trán một tay đưa tấm da cho Từ kỳ,Huyết hoa cũng châu đầu vào nhìn.

Có vô số chuyện Thiên nguyên đã lãng quên,từng ấy sự kiện lại chỉ liên quan tới một người...khi cố nhớ tới những hình ảnh chớp vá,những câu nói rời rạc...thì đột nhiên mọi thứ dường như trở lên mờ nhòe hơn,cuối cùng biến mất hoàn toàn...

*****

Trong vườn Thanh Mộc xanh lam,gió xào xạc đi lại khiến đám hoa nở trĩu cành tung bay như mưa làm cho mùi thơm thanh lãnh không ngừng lan tỏa vắn

vít nơi chóp mũi Thiên nguyên. Rồi đột nhiên thấp thoáng trong vùng hoa bay ngập trời, bóng dáng một thiếu nữ nhỏ nhắn đứng quay lưng lại, nằng ấy đang ngẩng đầu nhìn trên cao.

Thiên nguyên lập tức đứng hình, cảm giác thiếu nữ này vừa xa lạ lại thân thuộc, chàng nhú mảy, đưa tay day huyệt thái dương sau đó lại bước thêm. Khi tới gần hơn Thiên nguyên ngẩn ngơ một chút rồi cũng vờn tay ra, môi mấp máy mấy lần cũng không thốt lên lời.

Thiếu nữ đột ngột quay phắt lại khiến Thiên nguyên giật mình lùi bước, kinh ngạc nói.

-Hải đường?

Hải đường cười nhếch mép, vội vã túm lấy 2 vạt cổ áo đối phương, giận dữ mắng.

-Tên Hồng y khôn khiếp kia, ngủ cũng ngủ cùng rồi, ôm cũng đã ôm rồi, ngay đến hôn cũng đã làm rồi, định không chịu trách nhiệm sao?

Vừa nghe được những lời này, không hiểu sao Thiên nguyên cảm thấy sợ hãi, lập tức xoay người muốn chạy trốn, chẳng ngờ lại bị Hải đường đẩy ngã, nằng ta một chân dẫm lên lưng Thiên nguyên, một tay chống hông, một tay vỗ vào mặt chàng, lớn giọng đe dọa.

-tên câm kia, đừng tưởng không nói lời nào thì có thể phui tay bỏ chạy, bản cô nương đây phạm làm việc gì tuyệt đối không để bản thân chịu thua thiệt. Ta nói Hồng y, dù ngươi có đi tới chân trời góc biển nào ta cũng quyết tìm thấy ngươi, ta chắc chắn là ngươi tuyệt đối không thoát được.

Hải đường một tay chống hông, bàn tay kia thì nắm lại thể hiện quyết tâm, sau đó ngửa mặt lên trời cười lớn một tràng dài, cực kỳ chói tai khiến Thiên nguyên vùng vẫy giữa một hồi cũng không tài nào thoát ra nổi. .

Một trận kinh hãi lan tràn.

Cuối cùng giật mình thức giấc, mắt mở trừng trừng hồi lâu cuối cùng phát hiện trên ngực đang bị thanh Hắc long nha đè. Ai da, mọi khi đi ngủ Thiên nguyên luôn đặt thanh hắc kim cổ đao này bên cạnh nhưng sao đêm nay lại ôm nó đặt lên ngực cơ chứ?

Sau đó thì thức cho tới tận sáng, sợ là nếu ngủ tiếp sẽ gặp ác mộng ban nãy.

Cùng lúc ấy, ở một nơi khác, trang viên Bách lý đào, phòng của Hải đường. Nàng ấy cũng mở bừng mắt tỉnh dậy, chỉ là trên khóe miệng còn vương nụ cười trong mộng đi ra. Hải đường chép chép miệng tiếc rẻ, thật là, lâu lắm mới có cơ hội được ban cho giấc mơ hay ho tới vậy, đang đoạn cao trào lại bị cắt.

Hải đường lăn một vòng nhắm mắt lại an ổn ngủ tiếp. Miệng lẩm nhẩm vô thức.

-ta nói, nhất định sẽ bắt ngươi chịu trách nhiệm, không thể để ngươi chiếm tiện nghi rồi phui tay chối bỏ dễ dàng vậy được, chón không thoát khỏi lòng bàn tay Hải đường này đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Hồng Trần Vạn Trọng, duy Độc Minh Nàng.

“Nguyên” là bắt đầu, “đán” là buổi sáng sớm, Nguyên đán là ngày đầu tiên của một năm, còn gọi là “tam nguyên” (3 mở đầu) đầu năm, đầu mùa (mùa xuân), đầu tháng (tháng giêng).

Sáng tinh mơ mòng một tháng giêng Hải đường nhận nhiệm vụ dán ở bên trái và bên phải cửa nhà chính tranh do Mặc phong vẽ hình thần giữ cửa, bên trái là thần trà, bên phải là thần trừ tà, tục gọi là thần giữ cửa”. Tranh thần giữ cửa phần nhiều là hình chữ nhật, bên phải và bên trái của cửa phía trong nhà cũng đều phải treo. Hải đường trầm nghĩ, lúc trước nàng vẫn hay dán 2 bức tranh tết ông Táo hay ông Thọ trên cùng một phiến cửa thay thần giữ cửa.

Sau bữa cơm trưa, bọn Hải đường khởi hành đi trước, gia đình nhà nữ nhân Nam cung tâm không cam tình không nguyện nhưng vẫn phải mặt ngoài cười hiền lành ở lại thêm với Mộc tiền bối.

Trước đó Hải đường đã nghĩ đến điểm xuất phát tới đầu tiên là địa danh nào. Không cần phải đắn đo nhiều, tên Hồng y trốn nợ đó đang tạm trú ở kinh đô, vậy thì chính là nơi đó đi. Chỉ là, hỏi qua ý tứ của Mặc Vân kia xem sao, biết đâu tên Hồng y đó sợ gặp nàng nên đã căn dặn trước nàng ta ngăn không cho Hải đường tới kinh thành.

-kinh đô là nơi thế nào Mặc vân?

-kinh thành của Đông quốc không hào nhoáng khoa trương như Nam Hoa nhưng kiến trúc cũng cực kỳ uy nghi bề thế, rất đáng để Hải đường cô nương đặt chân tới thăm thú nha, lại chỉ cách đây mấy ngày đường.

Nàng nghe thế tâm cười, trầm nghĩ “lại chỉ cách mấy ngoài đường?” được, được, ngoài càng cười rộ, còn tưởng nàng ta sẽ bảo nàng tới địa danh khác cơ.

-Mặc vân,chủ tử của nàng thiếu tiền ta,tên Vô danh đó có nói cho nàng biết không?

Mặc vân mặc danh kỳ diệu nhìn nàng,giây sau liền khôi phục biểu tình nhu mì,nhẹ giọng đáp.

-lại có thể có chuyện này?chủ nhân sao lại nợ tiền nàng?mà bao nhiêu?

-ta không nói dối đâu nha,ta là vì có công cứu tên đó,bảo hắn trả ơn thôi mà,thế mà cứ làm lơ mãi. . .

-thì ra là vậy,thường thì chủ nhân không mang theo ngân lượng bên mình,người nắm tài chính là Tử kỳ và Dạ nguyệt cơ. . .nhưng là ta cũng có thể trả thay. . .

Hải đường đột nhiên cảm thấy tên quần áo te tua rách nát đó không thể nào là một kẻ túng tiền được.Nuôi một đồng thuộc hạ thì hắn tài lực phải hùng hậu lắm,tự nhiên nàng lại đi giảm giá cho hắn.Nhớ lúc đó đối phương trưng ra bộ mặt bất khả tư nghi thì ra là gian kế của người ta bẫy nàng.Hừ ,giàu mà keo a,để nàng gặp lại,nhất định phải cuỗm đi một cục lớn làm lộ phí vân du tứ hải a.

Hải đường thận trọng nhìn Mặc vân một chút rồi cẩn cẩn dục dục nói.

-tên đó nợ ta 500 lượng bạc . . .

Mặc vân tròn tròn mắt nhìn nàng.

-ta nghe nhầm sao?nàng xác nhận là bạc?không phải vàng?

Hải đường nhìn biểu tình của Mặc vân thế,rầu rĩ gật gật,giờ thì đã biết mình là nhẹ dạ bị tên già ngốc đó lừa rồi.

Mặc vân cười cười đầy thâm ý với Hải đường,sau đó nhấp ngụm trà Tuyết Shan lơ đãng nói.

-mạng của chủ nhân lại bèo bọt vậy?nếu nàng nói muốn 500 hòm ngọc cũng được a.

Giọng của Hải đường thoảng cao vút.

-thật?Mặc vân cô nương không nói quá chứ?vậy cũng được sao?

-có gì mà không được,thiên hạ rộng lớn này duy chỉ một mình nàng,muốn gì đều được đáp ứng.

Hải đường ngậy ra không tiếp thu nổi,tâm nghĩ tưởng cô nương như khuê nữ kia ăn nói đĩnh đạc chẳng ngờ lại mạnh miệng tới vậy,chém bá đạo thế có điên mới tin.

-nàng đùa lố rồi,ta và tên đó chỉ là bèo nước gặp nhau sao lại được ưu đãi long trọng thế?làm ta thụ sủng nhược kinh.

-có câu nợ một đền mười,Hải đường cô nương có ân cứu mạng,trả ơn thế có gì không thỏa đáng?hơn nữa mạng của chủ nhân chính là vô giá a.

Hải đường nghe vậy chỉ còn cách cười cười,cầm lấy ly trà nhỏ uống,thăm nghĩ nếu đã vậy thì chẳng còn lo lắng vấn đề lộ phí.

-thật ra nàng không cần để ý tới chi phí du ngoạn,một khi chủ nhân đã bảo ta tới hộ tống nàng ngao du tứ hải thì mọi chi phí đương nhiên là do chủ nhân chi trả. . .

Câu nói bình lời địa trấn đó làm Hải đường trấn động mãi không thôi,mắt cứ mở tròn xoe,long lanh ngấn nước như 2 viên mặc ngọc.Nàng là dự định đi rất nhiều nơi a,tốn kém không ít đi,tên đó rốt cục giàu tới mức nào chứ?chẳng lẽ nàng chính là mèo mù vớ cá rán,ngoạm ngay được rùa vàng?

-lời nàng nói. . .?

Mặc vân gật mạnh xác nhận.

-thiên chân vạn xác.

-tên đó,à không,chủ nhân Vô danh của nàng chính là có ý tứ này?

Mặc vân ngẩn ra một chút,ngiêng đầu ngẫm nghĩ,câu lệnh chính xác của Thiên nguyên là “đưa tiểu nha đầu đó tới Bắc kỳ,để lại món tiền cho nàng ta tự sinh tự diệt rồi ở đó tiếp quản công việc đang dở của Huyết vân. ”

-không sai,đúng là như vậy.

Mặc vân lại gật nhẹ khẳng định,nụ cười nhẹ nhàng trên môi lại ẩn chứa ý tứ sâu xa.

Tâm Hải đường như hoa cỏ gặp mưa xuân tung bừng nở rộ.Khà khà, vốn còn đang điên đầu nghĩ xem kiếm tiền thế nào,giờ thì hay a,thì ra nàng đã sớm có được tấm chi phiếu nam vàng.Rút lại lời chê bai ban nãy,tên đó không kẹo kéo,là hầu bao quá rộng rãi đi.

Nàng gật gù hài lòng, trả ơn thì phải vậy chứ, mạng của đôi phương xem ra được đính kim cương a.

Khi về tới kinh thành là lúc xế chiều, bọn Hải đường tá túc ở biệt viện Thanh nhã, sản nghiệp của Huyết Hải giáo. Cả buổi ngồi trên xe xóc nảy đến choáng váng mặt mày, Hải đường chỉ muốn nằm vật trên giường ấm mà ôm chăn ngủ khi khi. Nàng ngâm mình trong bồn tắm, thư thái tận hưởng cảm giác được công năng của mặc ngọc vỗ về.

Hải đường nhớ lúc ở trên xe ngựa lọc cọc mấy ngày trời buồn lỉnh tinh chuyện thì có hỏi Mặc vân tý vấn đề liên quan tới chủ tử nàng ta. Lúc trước tuy có ngủ chung phòng nhưng do chưa thân thiết lắm nên Hải đường cũng không dám hỏi han gì nhiều. Cả quãng đường dài ngồi chung xe chỉ có riêng 2 người, nàng giờ mới đánh can đảm ý nhị hỏi chuyện nữ nhi.

Hải đường lí nhí vào đề.

-Mặc vân, tên khô khan tẻ nhạt hơn đá cuội đó chắc là không có ai thêm đề ý đâu nhỉ?

Mặc vân đang nhắm mắt dưỡng thần, nhất thời thần kinh chưa theo kịp vấn đề, vấn lại.

-“tên khô khan tẻ nhạt?” ai cơ?

-à, chủ nhân Vô danh của nàng ấy...

Bấy giờ Mặc vân mới cười cười, xem vẻ ngoài khá là đoan trang hiền thực.

-Như cô nương đã nhận xét ấy, đích thực là khô khan như ngói, cứng nhắc như đá, lạnh lùng như băng, vô tâm như nước còn kiêu lời như vàng ngọc...

Hải đường ở bên gật gù phụ họa như bầm tòi.

-một người làm li thâm trầm như thế thì làm gì có nữ nhân nào dám bén mảng lại gần, ta nói phải không Hải đường cô nương?

Hải đường nhe răng cười trừ.

-thật không có cô nương nào sao?

-ta có thể cam đoan với nàng là hiện giờ trên nhân thế này chẳng có một nữ tử nào dám to gan lớn mật tiếp cận gần chủ công, ngoại trừ...

Hải đường mở to cặp mắt trong veo, chăm chú nghe nốt.

Mặc vân nhìn nhìn nàng, thâm thúy cười.

-Hải đường cô nương...

-sao?

-chính là cô nương đó, không phải nàng đã tạo ra một ân tình khiến chủ công phải điều ta tới tùy thời cho cô nương sai bảo?

Hải đường vừa cười cười khóa lấp vừa vung tay xua xua.

-chỉ là hành động nhắc tay chỉ lao, nào dám tính ân tình.

Mặc vân vẫn nhìn Hải đường, trong mắt nàng ấy, ý cười lấp lánh, trông vô cùng thân thiết, nhưng vẫn có gì đó như vương mắc. Hải đường nhạy cảm nhìn ra biểu hiện nhỏ nhặt ấy, vấn tiếp.

-Mặc vân, chắc biết người tên Mặc Tuyết?

Câu hỏi Hải đường vừa nêu lập tức khiến Mặc vân sững sốt không thôi, nàng ta nhìn chú mục vào gương mặt tròn tròn của nàng hồi lâu mới ngáp ngừng vấn.

-Hải đường cô nương, đây là làm sao nàng lại biết được cái tên này?

-ta nghe được từ miệng Vô danh...

-từ chủ tử? không thể nào?

Hải đường gật nhẹ khẳng định.

-hắn là nằm mơ nói mơ mấy lần, đều là thốt ra cái tên đó...ta đoán là...ái nhân của hắn đi?

Mặc vân lại nhìn Hải đường hồi lâu, nhẹ giọng,

-đích thực là ái nhân...nhưng là...người ấy đã không còn trên cõi trần này...

Hải đường nhìn gương mặt đối diện chẳng cách nào che dấu nỗi nỗi bi thương mắt mát,đang không ngừng lan tràn.Hải đường cũng thức thời,im lặng quay đầu nhìn ra ngoài khung cửa sổ nhỏ.

Nàng lúc trước còn hạ mình sẵn sàng trở thành kẻ thứ 3 xấu xa chen lấn vào mối quan hệ mật thiết đó.Tình cảm 2 người bọn họ nếu thật sự yêu thâm sâu,dù nàng có dùng mọi thủ đoạn cũng chỉ là hành động tự bôi đen bản thân không hơn.

Nhưng cô gái đó đã chẳng còn,nàng cũng không cần phải ghen tị với người quá cố,cứ để người ta nhớ nhưng đi.Muốn quên một người vốn cần thời gian không ít,kể cả sau này có nghĩ đến cũng được,nàng cũng chẳng cần phải hẹp hòi thế.

Chỉ là,dựa vào đâu Hải đường cho rằng sẽ chinh phục được đối phương.Lấy đâu ra cái tự tin đó chứ?

Đang lúc Hải đường cho rằng đề tài này đã kết thúc thì tiếng Mặc vân nhẹ cất lên,xem ra đã lấy lại tâm tình bình ổn.

-ta nói Hải đường cô nương,không phải nàng đã nhầm trúng chủ nhân hũ vàng của ta?

Hải đường có tật giật mình,quay phắt lại chối ngay.

-tên hũ nút đó,ai thêm!

Mặc vân thâm ý cười,nhìn hiền lành như thỏ bạch,lời thốt ra nhẹ nhàng lại cứ văng vẳng trong óc nàng.

-hồng trần xa hoa phù phiếm,duy chỉ mình Hải đường cô nương là có thể lại gần chủ nhân,nếu không là nàng thì sẽ chẳng là ai cả...ta là thật lòng nghĩ cho hạnh phúc của chủ nhân,mong Hải đường cô nương quan tâm đến người ấy nhiều chút...

Hải đường ngây ngẩn cả người,nữ nhân này luôn tạo cảm giác thân thiện ấm áp với nàng.Từ lời nói đến cử chỉ đều hết mực hòa ái chân thành,chi là,cứ nhìn sâu vào mắt nữ nhân từ y này,Hải đường lại có cảm giác dường như cô nương Mặc Vân là thông qua nhìn nàng để liên tưởng tới người khác.Có lẽ là hoài niệm thánh nữ đi.

Lão Mộc y rồi tiểu Hoa cũng thế mà thanh y khuynh thành kia cũng vậy,nàng là vì thế mà dù dung mạo Mặc Phong vô cùng đẹp nhãn cũng chẳng muốn nhìn nhiều chút,sợ rằng khi 4 mắt gặp nhau thanh y đó lại không phải là chân chính nhìn nàng.

Hải đường lo cho bản thân xong xuôi liền ra khỏi phòng hương về phía tiền sảnh,bên trong thấy Mặc Phong và Mặc Vân đã ngồi chờ sẵn,bọn họ rủ nàng ra ngoài ăn cơm.

Toàn bộ chiều dài của tường thành hơn 9000 mét, cao 12 mét. Dáng dấp của kinh thành như hình con rùa, có sáu cửa thành, hai phía nam bắc mỗi phía một cửa, hai phía đông tây mỗi phía hai cửa. Cửa phía nam thành trì là đầu rùa, hai miệng giếng ngoài cửa tượng trưng cho đôi mắt của rùa. Cửa thành phía tây là đuôi rùa, là chỗ thấp nhất của thành cổ, tất cả nước đọng của thành đều chảy ra từ đây, khiến kinh thành kiên cố như bàn thạch.

Trong thành trì khép kín, lấy đường Nam Bắc thẳng tắp làm trục giữa, các phố to ngõ nhỏ đan chéo nhau, bố cục của cả kinh đô này ngay ngắn, chức năng phân chia rõ ràng thuận lợi cho buôn bán.

Đêm xuống ở những con đường chính cửa hàng cửa hiệu vẫn hoạt động vô cùng náo nhiệt,đèn lồng đỏ thấp sáng trưng khắp con phố lớn cùng tiếng rao lanh lảnh vui tai mỗi mợc như xua bớt cái giá lạnh se sắt.

Hải đường nhìn ngắm như thể gái quê mới lên tỉnh,đôi mắt to tròn long lanh không ngừng quét vào mọi thứ.Mặc Vân và Mặc phong đi ở 2 bên cạnh nàng,tránh cho Hải đường mãi nhìn ngó tới mức xảy ra va chạm.

Mặc Vân thấy nàng tỏ vẻ hiếu kỳ như trẻ nhỏ lần đầu được dắt đi chơi,còn luôn miệng thắc mắc như thật sự sống lâu ngày trong chốn thâm sơn cùng cốc.

Đột nhiên trong dòng người đông đúc,bóng hình ẩn hiện thân thuộc trong ký ức thấp thoáng khiến Hải đường ngây ngốc nhìn,khi định thần lại muốn tới bên đó thì bóng dáng đã rời xa,như thể chỉ là một hồi ảo giác.Hải đường ngó quanh,thật sự nhìn nhầm sao?

Mặc vân tâm tình thật lòng vui vẻ cùng Hải đường nói nói cười cười,còn Mặc phong lại không được thoải mái cho lắm.Một đường đi giữa chốn đông đúc nhộn nhịp như thế,người đi đường qua lại từ ấu lão nam nữ không một ai không ngoái đầu nhìn hần.Haizzz,ai bảo hần là đại mỹ nam,lộ ra khuôn mặt khuynh thành như thế,người ta không ngắm lâu một chút mới lạ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Chuyện Của Trình Thị.

Khi đi đến gần một bờ hồ, đột nhiên ở trên cầu lao xuống nước một nhân, Hải đường thấy vậy liền cuống quýt thót lên theo bản năng.

- Có người tự tử, có người tự tử.

Nói xong định nhảy xuống liền bị Mặc Phong vươn tay ngăn lại, tiếng của Mặc Vân cao giọng hạ lệnh.

- người đâu, cứu người đó lên.

Liền từ trong đám đông tách ra một nhân không chút do dự lao vào làn nước buốt giá bơi về phía người nọ rồi vớt lên bờ. Hải đường vội vã ngồi xuống cạnh người gặp nạn, vỗ nhẹ lên lưng.

Người đó là một nữ nhân tầm 30 tuổi, sau khi ho khan một trận liền bắt đầu dấm dút khóc lóc không thôi. Hải đường nhẹ nhàng khuyên giải.

- chuyện gì rồi cũng có cách giải quyết, không cần phải tìm đến cái chết...

- vốn vấn đã đóng thuyền, còn có thể giải quyết được nữa sao?

Tiểu nương tử đó vừa nói vừa khóc, vô cùng thương tâm, Hải đường thăm nghĩ nhanh: "này đúng là rảnh rồi mua việc vào người a, ta vừa mới chân ướt chân ráo vào kinh thành cơ sao đã đen đủi đụng chuyện trời ơi rồi?"

Than thở là vậy nhưng đã cứu người thì giúp cho trót, đành nói thêm.

- vị nương tử này, ngoài trời lạnh quá không tốt cho sức khỏe của nàng chi bằng vào tửu lầu kia ngồi uống ly trà cho ấm bụng rồi có gì nói ra biết đâu ta giúp được.

Vị nương tử nghe thế vừa khóc như được mở vùi nước vừa nghẹn ngào nói.

- ta đã muốn chết sao còn cứu sống ta làm gì? một kẻ không giữ được tướng công như ta, còn bị tướng công hưu thư, ta còn mặt mũi sống tiếp sao?

Hải đường đầu đầy hắc ám, thật muốn bỏ mặc cho rồi. Nàng là không có thiện cảm với loại người tự tử vì tình. Cái gì mà không có mặt mũi để sống tiếp, sinh mạng rẻ mạt vậy sao? chỉ vì chút âm ức đó mà từ bỏ nhân thế? có phải đã quá coi thường kiếp sống được làm người?

Hải đường nhìn Mặc Vân một chút rồi lại tự xi và bản thân "mình từ lúc nào trở thành kẻ thích lo chuyện bao đồng rồi?"

Hải đường nhăn mặt cười hiền từ với vị nương tử, giọng êm đềm rít qua kẽ răng.

- ta là làm phúc phải tội rồi, vị tiểu nương tử ngây thơ này, nếu đã quyết chí chết như thế không bằng làm một chuyện tốt cho ta, ta liền giúp nàng đánh ghen?

Vị nương tử ngừng khóc, trung bộ mặt hốc hác sầm sầm, nấc lên một tiếng rồi vẫn.

- chuyện tốt gì? đánh ghen dùm?

Hải đường mặt mũi tươi tỉnh đáp.

- ta giúp nàng trả đũa đôi gian phu dâm phụ kia, nàng giúp ta thử được.

- thử được?

- ừ, ta mới phối chế được một đồng thuốc lại chưa có cơ hội ra tay xem tác dụng "đay đỗ" tới đâu. ...

- cô nương là? ...

Hải đường đáp như thật.

- người lấy lại công bằng cho nàng, thế nào?

- thật?

- trước vào nơi nào đó ấm áp một chút rồi ta tâm sự tiếp?

Vừa nói Hải đường vừa dìu nương tử đó đứng dậy, lại quay sang nói với Mặc Vân mua tạm cho nàng ta bộ y phục khác để thay. Mặc Vân liền búng tay ra hiệu tức thì một nhân tiến tới nghe lệnh, thi hành.

Từ trong đám dân xem náo nhiệt, một bóng hình cao lớn đi ngang qua chợt bất động dừng lại, mặc kệ như thế nào đông đúc ồn ào xung quanh, hiện giờ chỉ

có bóng dáng nhỏ bé xa xa kia là tác động tới.Nam nhân dõi mắt nhìn theo,trong biển người qua qua lại lại dần dần che lấp hình ảnh trước mắt,như thể tất cả chỉ là tưởng tượng.

-sao vậy chủ nhân?

Nam nhân định thần lại,lắc nhẹ,rồi bỏ đi.

“đến rồi sao”.

Bọn Hải đường bước vào một tửu lâu bên đường,Mặc vân kêu một nhà gian,rồi tùy tiện gọi một ấm trà Thiết quan âm cùng bánh ngọt,còn chu đáo kêu một ấm lò cho nướng tửu kia.

Mặc vân rót trà cho mọi người,đẩy tách trà thơm tới trước mặt vị nương tử toàn thân đang run lập cập vì lạnh,co lại trông rất tội nghiệp.

-tướng công ta tên Trình Đức mọi người cứ gọi ta là Trình thị.Tướng công và ta vốn là thanh mai trúc mã,chúng ta cũng là lưỡng tình tương duyệt mà thành...nhà chúng ta vốn ở ngoại ô,sau khi hạ sinh nhi tử đầu lòng mới chuyển vào nội thành...khi nhi tử được 5 tuổi đã mất vì bệnh...năm sau tướng công ban cho ta lá hưu thư...mấy tháng sau đã thú người mới rồi...

Nói đến đây trên gương mặt tiểu tụy của nương tử đó liền giọt ngắn giọt dài lẫn xuống.

Đúng lúc đó có tiếng gõ cửa phòng,đồng thời tiếng người khẽ vang.

-các vị khách quý,có người nhờ tiểu nhân đưa y phục tới a.

Sau đó cửa phòng mở,gương mặt hớn hờ của tiểu nhị xuất hiện,trên 2 tay nâng một bộ vải thô.Hải đường nói với vị nương tử.

-nàng liền đi thay đồ,xong trở lại ta nói tiếp.

Nương tử gầy gò gật gù theo bản năng rồi được tiểu nhị dẫn đi,Mặc vân mở miệng.

-dù sao cũng tới Thiên ý quán rồi,chi bằng ăn tối ở đây luôn,nhân tiện sử dụng công năng của thẻ bài quý giá này.

Vừa vui vẻ nói Mặc vân vừa nghịch nghịch miếng thẻ kim loại mạ vàng lấp lánh có khắc tinh tế dòng chữ “thiên ý kim quang”.Hải đường quả thật cũng đã đói meo,tốn một đồng nước miếng xong liền không còn sức lết đi đâu nữa.

-đó là vật gì?

Hải đường vẫn,Mặc vân vừa đưa cho Hải đường vừa tươi cười bật mí.

-của Nam cung thiếu gia tặng.

-woa,hắn là đồ tốt?

Hải đường sẫm soi kim bài một lúc thì đưa trả lại,Mặc vân đón lấy,gật nhẹ,sau đó mở miệng nhẹ gọi.

-tiểu nhị đâu,chúng ta kêu đồ ăn a!

Dứt lời liền có một nam nhân nhỏ con đẩy cửa lon ton bước tới,gương mặt chưa gì đã hí ha hí hửng.

-tiểu thư cho gọi.

-ở đây có món ngon gì,giới thiệu chút đi.

-Thiên ý quán của tiểu nhân từ lâu nổi danh đồ ăn ngon,nếu các khách quý là lần đầu ghé vậy liền thử vịt quay Quảng đông là món đầu bảng ở đây đi,còn có cua của đảo Châu nhai nức tiếng,đậu hũ mapo của Thục Ba,đậu phụ thối của sông Tiền đường và sông Tương,món cao lương Phật nhảy tường của Phúc châu.

-ai da,không cần phải nói thêm,liền làm luôn đi.

Hải đường không kiên nhẫn chen ngang,Mặc vân cười cười,vung vẩy thẻ bài trước mặt tiểu nhị,tùy tiện vẫn.

-biết vật này chứ?

-ân!

Tiểu nhị gật mạnh rồi 2 tay cầm lấy mép miếng thẻ,lật trên lật dưới nheo mắt sẫm soi xong liền cười cười giữ lại.

-đây là thẻ bài làm với số lượng có hạn,dùng được một lần,sau khi sử dụng sẽ được lưu lại.Các vị thượng khách,toàn bộ chi trả cho bữa ăn tối nay đều

được giảm một nửa giá,nếu không còn gì sai bảo tiểu nhân liền đi nhà bếp thông báo.

-khoan đã,ở đây rượu gì ngon?

Hải đường mau miệng vấn. Tiểu nhị lại sốt sắng đáp.

-có bát niên Hồng lão tửu của Mân đài.

-thật là bát niên?

Tiểu nhị gật mạnh khẳng định sau đó nhanh chóng xin phép cáo lui.

Tiểu nương tử kia trở lại,thần tình đã lấy lại chút sinh khí,bắt đầu ngồi tí tê cơ sự.

Trình tướng công của nàng vào thành sinh sống không lâu thì nhận việc dọn dẹp trong một tửu lâu.Qua một năm lại trở thành phụ bếp,cuộc sống vì thế ổn định hơn.Nơi tướng công thời gian này lại xuất hiện một nữ nhân tới giúp việc.Nàng ta tên Lan chi không những dung mạo thanh tú,giọng nói còn hết mực nhu hòa,cử chỉ cũng linh lợi chẳng bao lâu sau đã được lòng lão bản,qua vài tháng đã thú nàng ta làm phu nhân.

Nghe nói vị lão bản này tuổi đã ngoài tứ tuần,do dung mạo xấu xí lên mãi mới thú được thế,sùng phải nói là cực điểm. . .tiếc là hưởng phúc chẳng được bao lâu vị lão bản đã xấu số ngã chết. . .

Sau khi hải tử của Trình thị qua đời,tướng công của nàng cũng từ đó lạnh nhạt với nàng.Qua một đoạn thời gian lại nói vì nàng không biết cách chăm sóc hải tử nên ban nàng hưu thư. . .cuối cùng thú quả phụ kia. . .

Kể lẻ xong nàng ta lại không kìm được đau khổ mà nước mắt thi nhau lăn xuống.Hải đường một tay chống cằm nhìn nhìn nữ nhân đang bi ai cùng cực,thở dài một cái rồi ngồi lại ngay ngắn,bấy giờ mới mở miệng.

-vậy hiện giờ nàng đang sống trong ngôi nhà cũ?

Thiếu phụ vừa đưa vạt áo lên lau nước mắt vừa khẽ gật.

-cụm tướng công của nàng là để lại ngôi nhà cho nàng toàn quyền sử dụng?

Hải đường vấn,thiếu phụ lại gật gật.

-sao nàng không bán đi lấy vốn làm ăn rồi tới một nơi khác sống một cuộc đời mới.

Trình thị nghe thế không khỏi sững sốt,xem ra nàng ta chưa từng nghĩ qua vấn đề này hoặc cho rằng đó là hành động sai trái.Hải đường nhìn thiếu phụ cảm thấy tiếc thương cho thân phận nữ nhân cổ đại,họ sống phụ thuộc quá nhiều vào chồng, con.Toàn tâm toàn ý vì chồng và con,hoàn toàn không biết tận hưởng niềm vui cho bản thân.Một khi bị người quan trọng nhất phản bội,thì họ sẽ sụp đổ,họ không biết phải bám víu vào đâu,không biết làm sao để chấp nhận và vượt qua,cuối cùng chính là dẫn tới hành động tự hủy hoại bản thân.

-sao có thể,một người không giữ nổi hải tử,còn khiến tướng công chán ghét tới mức phải ban hưu thư thì nào còn mặt mũi mà sống tiếp nhìn mọi người,sao có thể nghĩ tới việc bán nhà đi nơi khác kiếm sống. . .

Hải đường xoa xoa mi tâm rồi nhìn vào mắt thiếu phụ,trầm giọng nói rành mạch.

-nếu nàng cứ thế rồi bỏ nhân thế. . .phụ mẫu không đau lòng sao? . . .dù tướng công vất bỏ nàng,dù họ hàng xem thường nàng,người thân chê trách nàng. . .nhưng phụ mẫu nàng sẽ vì vậy mà cũng như mọi người sao? dù có không hài lòng về nàng thì vẫn sẽ yêu thương nàng. . .phải vậy không?

Trình thị mở to cặp mắt thâm quầng,kinh ngạc nhìn Hải đường,phải a,dù phụ mẫu có ghét bỏ tới đâu thì họ vẫn sẽ lo lắng cho nàng,đó vốn là bản năng của các đấng sinh thành. . .nếu nàng cứ thế mà rồi bỏ nhân thế. . .nhưng tướng công chính là nguồn sống của nàng. . .hải tử cũng bỏ nàng rồi. . .nàng thật sự không biết phải làm gì. .

Hải đường cảm thấy trong một lúc chắc sẽ chẳng đủ thông được đầu óc nàng ta bao nhiêu liền bảo Trình thị cứ về trước có gì sẽ liên lạc lại sau.Mặc vân quan tâm cũng sai một thuộc hạ tới hộ tống Trình thị về tận nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Minh Đạo Vương.

Hải đường một tay chống cằm nhìn nhìn vị mỹ nam tử đứng đối diện bên cạnh khung cửa sổ lơ đãng ngắm trời đêm.Trong lúc đồ ăn còn chưa được dâng

lên thì chiêm ngưỡng Mặc phong một lúc để giết thời gian cũng không sai.

Phía ngoài có mảnh trăng cong cong treo chênh vênh lưng chừng thình không, gió lạnh lẽo từng đợt lùa vào căn phòng khiến mái tóc hất ta nhẹ bay bay. Khuôn mặt nhìn nghiêng từ từ quay lại nhìn nàng, Hải đường nhẹ răng cười cười, thầm khen.

“cha sinh mẹ dưỡng thế nào mà nhìn ngang nhìn dọc 360 độ không góc chết, ngày ngày được đối diện với dung mạo hại dân hại nước này không biết là phúc hay họa với mình đây?”

Đồ ăn lần lượt được bày lên bàn, mùi thơm hấp dẫn khiến nàng dời lực chú ý khỏi nam nhân khuynh thành kia, hất ta cũng dời vị trí nơi cửa sổ, tiến ra bàn ngồi xuống cạnh Hải đường.

Nói đến ẩm thực, Hải đường thuộc dạng ăn nhiều nhưng không có chóng lén. Bà nội nàng nấu ăn rất ngon, thường đi chợ hội Hải đường thích ăn gì. Tiếc là nàng lại không có tâm hồn cất hóa, thường rất dễ dàng thỏa mãn nhu cầu đó, chính xác thì, ngoài y thuật và rượu chè ra, nàng chẳng quan tâm thứ gì khác.

Trong phòng chỉ còn lại 3 người, Hải đường háo hức nhìn vào mấy đĩa thức ăn được trình bày rất bắt mắt, mùi thức ăn thơm phưng phức như càn quét quyền rũ bao tử người hơn. Không ghim lòng được nàng xuyết xoa khen ngợi.

-đây là lần đầu ta được đi ăn tiệm tử tế thế này!

Mặc phong gấp miếng vịt quay đã được thái sẵn vào bát Hải đường, thắc mắc vẫn.

-được ăn tử tế?

Hải đường vừa gấp lấy đồ ăn bỏ vào miệng vừa gật nhẹ, trong đầu lục lợi ký ức.

Nàng nhớ tới mấy lần đi xem mặt lúc trước, đó cũng chính là mấy lần duy nhất nàng đặt chân vào tiệm ăn uống. Thường thì toàn tới quán cafe, cafe thì không biết uống, nước ngọt càng không thích, nhìn vào thực đơn đồ uống, toàn bộ đều là nước pha chế, tìm không ra một tách trà đơn thuần bình thường.

Hải đường rất thích thưởng thức trà, trà nào cũng thích uống, nhưng đương nhiên, chủ yếu là loại truyền thống. Nàng không thích trà cho thêm đường hoặc bơ sữa, khẩu vị thật giống đám người trung tuổi.

Chẳng lẽ lại gọi nước lọc, thế mà nàng có bản lĩnh để gọi một chai nước lọc thật. Nói chuyện chưa đầy 15 phút đối phương đã rút ví đặt tiền lên mặt bàn rồi buông một câu thủ tục “tôi có chuyện gấp”. Thế là chỉ còn lại mình nàng ngồi đó nhưng không dám về ngay, sợ rằng về nhà sớm quá ông bà lại trách cứ. Trước khi đi cả ông và bà đã dặn lên dặn xuống đủ điều, chân vừa bước ra khỏi cửa Hải đường nhà ta liền quên sạch sẽ.

Có một lần hẹn gặp ở quán rượu, nàng lại không biết ghim chế, cứ thế gọi rượu uống như nốc nước ngọt khiến đối phương tròn mắt rồi nhăn mặt. Ngồi cùng chưa ấm chỗ đã khiến người ta bỏ cửa chạy lấy người. Hải đường thì cứ ngây ngốc nhìn theo không hiểu mình thất lễ chỗ nào, rõ ràng mới nói được mấy câu chào hỏi thôi.

Nàng chỉ đơn thuần nghĩ, một người đã hẹn gặp ở quán rượu thì hẳn rất thích uống rượu, nếu đã thế thì nàng cũng không cần khách khí, phải thể hiện bản lĩnh ra để người ta thấy cả 2 có điểm chung. Lần này xem ra còn tệ hơn mấy lần trước, cũng may đối phương trả phần tiền rượu của họ.

Hải đường vừa nhai nhai miếng thịt vừa đáp.

-ừ, lúc trước ...không vui về gì hết.

-nếu thế sau này, ta sẽ đưa nàng tới ngắm cảnh ao Điền Trì ở Côn Minh, ngắm cảnh biển Kiệt Thạch phía bắc Lâm Hà, ngắm cảnh đầm Cự Dã ở Sơn Đông, ngắm cảnh hồ Đồng Đình ở Hồ Nam.

Mặc phong nhẹ giọng nói. Cặp mắt của Hải đường liền híp lại thích thú.

-được a, ta rất muốn được đi đó đây... nhưng mà... Phong huynh không có việc gì phải làm sao?

Hải đường nghĩ nghĩ, Mặc phong không phải là thuộc hạ của tên Hồng y kia sao? vậy thì hẳn phải có công chuyện mà làm chứ? lại thừa thời gian rảnh rồi mà bồi nàng ngao du?

-trước mắt chủ nhân không có việc gì giao phó cho ta cả, chỉ nói ta cứ tới Đông kinh rồi đến bá kiến người sau.

-vậy khi nào Phong huynh đi gặp hắn?

Mặc phong vừa dứt câu, Hải đường liền vắn ngay, sau đó liền ngập ngừng sửa lại.

-ý ta là, khi nào huynh đi gặp chủ nhân Vô Danh của huynh thì cho ta đi theo với, ta muốn nhìn thấy tận mắt tình hình của tên đó, à, chủ nhân Vô Danh của huynh.

Mặc phong không ư hử một lúc mới gật nhẹ, Hải đường lúc đó cũng mới dời ánh mắt khỏi người hắn ta.

Mặc Vân nhìn biểu tình song phương, khóe môi kín đáo khẽ khàng cong lên, nàng rót rượu vào ly lần lượt cho 3 người, sau đó thân thiện nói.

-muốn món vịt quay ngon trước tiên là ở kỹ thuật tẩm ướp gia vị .

Hải đường đưa rượu lên mũi ngửi ngửi rồi mới nhấp chút rượu, hương rất thơm, vị lại ngon. Rượu này quả nhiên phải ủ được 8 năm vì để càng lâu thì hương và vị đều cực đậm đà nên người ta mới gọi là Bát Niên Hồng Lão tửu hoặc còn gọi là Hồng Lộ tửu đây vốn là đặc sản của vùng đất Mân Đài thuộc Phúc Kiến .

Mặc phong nhìn một chút Mặc Vân rồi quay sang nói Hải đường.

-Mặc vân không những y thuật xuất chúng hơn người,còn là một trù nghệ khó ai theo kịp.

-wa,thật ngưỡng mộ.

Hải đường thật lòng khen ngợi.Nàng cảm thấy làm một trù sư giỏi quả thật khó khăn gian nan chẳng kém gì y sư,mà Mặc vân này lại có thể tinh thông cả 2,thật sự vô cùng đáng khâm phục.

-vậy món ăn này cầu kỳ lắm sao Mặc Vân,không phải chỉ việc mang con vịt được nhổ lông sạch sẽ lên quay thôi sao?

Mặc Vân nhìn nàng cười cười,cực nhu mì mà mở miệng khai sáng đầu óc cho Hải đường.

-Gia vị đầu tiên và không thể thiếu đó là đường môn, loại đường đỏ, đóng thành từng bánh, ăn ngọt thanh. Cùng với đường môn, tỏi, gừng, hành , bột cam thảo, đậu nành, rượu và giấm trắng tạo thành một hỗn hợp đặc sánh quét lên khắp mình vịt. Cần khoảng thời gian 1 canh giờ để thịt ngấm đượm gia vị mới bắt đầu mang đi quay ,hơn nữa con vịt không được mổ phanh như cách thông thường vẫn làm. Chỉ khoét một lỗ nhỏ trên mình con vịt để lấy hết nội tạng ra. Với cách làm này khi nướng vịt không những mềm, không mất nước mà thịt cũng ngọt và đậm đà hơn.

Hải đường ở bên cạnh vừa gật gù nghe vừa gấp miếng thịt vịt chậm rãi nhai nhai.Mặc vân cũng nhấp một chút rượu rồi nói tiếp.

-Nướng vịt là khâu quan trọng và công phu nhất. Thường vịt được nướng khoảng nửa canh giờ liên tiếp. Trong quá trình này không được ngừng quay ,có như thế thịt mới chín vàng đều, không có mùi khét, thịt không bị khô mà ngọt nước,thoảng hương thơm đặc trưng của gia vị làm át đi mùi than.

Hải đường gấp miếng thịt nhìn màu da vàng rộm, bóng nhoáng như vừa được lướt qua chảo dầu sau đó đặt vào lớp bánh tráng cuộn lại chấm xì dầu,lúc ăn kèm hành, tỏi tây, dưa leo, củ cải,ăn vậy không hề có cảm giác ngấy như khi ăn những món quay thông thường khác.

Nàng nghĩ lúc trước đương nhiên mình ăn món này rồi,có điều lúc đó là ăn kẹp cùng bánh mì,Hải đường thích ăn như vậy hơn,một tay cầm bánh gặm một tay lật sách.Món này bà nội rất ít làm,khi nào nổi hứng hoặc nhân dịp gì đó mới ra tay.Hương vị thực sự không thua kém trong nhà hàng là bao,nàng gật gù gật gù.

Hải đường liếc mắt nhìn một cái đĩa lớn trên bày một món chiên chia làm 2 màu,một vàng một đen.

-đây chính là những miếng đậu thối chiên vàng của vùng Tiền đường và màu đen đặc trưng của vùng sông Tương được dùng cùng nước tương và bấp cải muối.

Mặc vân vừa nói lại vừa rót rượu cho mọi người, nghe nàng ta giới thiệu vậy Hải đường cũng hámm hờ gấp ăn thử.Cái lưỡi của nàng thực ra rất tẻ,hoi mặn một chút hoặc hoai nhạt một chút đều thật lâu mới nhận ra,hơn nữa khẩu vị cũng quá dễ dãi,chỉ cần không quá khó nuốt đều có thể thỏa mãn nàng.Cho nên nàng vẫn gật gù gật gù rồi nhắm ly rượu thơm.

-Công đoạn chế biến món đậu phụ thối rất cầu kỳ đặc biệt là quá trình lên men đòi hỏi kỹ thuật rất cao. Để tạo mùi thơm thum cho đậu, người ta ủ chung cùng nước cốt gồm sữa, rau cải, nấm đen cùng nhiều loại thảo dược khác trong khoảng 6 tháng rồi vớt ra ngoài không khí trong vòng 6 giờ hoặc hai ngày tùy theo thời tiết,sau khi nổi mốc và chuyển thành xám, sẽ được rửa bằng nước tinh khiết, để khô và được chiên ngập trong chảo dầu sau đó .

Hải đường lại gấp một miếng cho vào miệng,thật ra nàng rất thích ăn đậu hũ,vậy nên món này đặc biệt ăn nhiều hơn.

Mặc vân và Mặc phong đều ngậy người nhìn Hải đường ăn ăn,thăm nghĩ thánh nữ lúc trước chính là ăn món này nhiều nhất,hay nói đúng hơn từ khi bọn họ được thân cận với người,chỉ thấy người ăn rau củ .Cho nên Mặc Vân đặc biệt sở trường làm đồ ăn chay là xuất sắc ,nàng ta muốn được tận tay chuẩn bị mỗi bữa ăn cho thánh nữ.Đối với thâm tâm bọn trưởng lão,có thể được làm chút gì đó cho người ,chính là vinh hạnh.

Mặc phong múc một chén thức ăn rồi đặt xuống gần Hải đường,vấn.

-đây là đậu hũ Mapo của Thục Ba ,nàng đã ăn bao giờ chưa?

Hải đường nhìn nhìn chén sủi trắng muối,bên trong dập dềnh màu trắng nõn của đậu tương,màu nâu hồng của thịt bò,màu đỏ tươi của ớt ,màu xanh của hành lá,màu đen của tiêu,màu vàng của gừng.Tất cả thứ sắc đó cùng hòa quyện một cách tươi sáng kèm hương thơm ngào ngạt khiến người ta ứa nước miếng.

Hải đường múc một muôi đưa lên miệng ăn,đậu mềm thanh thoát cứ trôi tuột trong cổ họng ,vị ngọt của nước súp nhanh chóng bị vị cay xé của ớt chiếm đoạt,vị cay nồng của gừng nổi tiếp cuối cùng là cay thơm của tiêu khiến người ăn thật sự phải chảy nước mắt.

Hải đường sụt sịt,nàng ăn được đồ cay,hơn nữa tiết trời se lạnh,thật sự ăn càng hợp,thế là lại múc thêm một thìa nữa.

Mặc vẫn cười thật nhẹ,lại rót rượu cho Hải đường rồi nhu nhu nói.

-chủ nhân không ăn cay được,càng không biết uống rượu. . .

Hải đường vừa đưa ly rượu kề miệng thì dừng lại,lặng nghe.

-những mỗi lần dùng bữa cùng thánh nữ,luôn vì người mà động một chút tới. . .

Hải đường không hiểu ý tứ của Mặc Vân là sao,đưa mắt nhìn tới nhưng nàng ta lại không hề có ý định nói cho rõ ràng,chỉ làm việc của mình.

Nắp xứng hấp được dỡ ra, trong làn khói nóng hôi hổi dậy mùi rượu Hoa Điều, mùi nếp thơm lừng, mùi biển, mùi sen thoang thoảng. Màu trắng mờ màng của xôi kết hợp với màu mai của chín ừng, màu gạch cua hồng cam tươi và thịt cua trắng ngần chỉ nhìn thôi cũng đã thấy ngon mắt, thêm miệng, hấp dẫn, mời gọi.

-Hương vị mới lạ của món cua hấp xôi nếp thực sự đem đến cảm giác ngon khó cưỡng,Hải đường cô nương nếm xem.

Vừa dứt lời Mặc Vân đã gấp một đĩa vào chén Hải đường,rồi lại chu đáo gấp cho Mặc Phong và bản thân tiếp đó lại chủ động nâng ly hướng tới 2 người.

-vì sức khỏe mọi người,chúng ta cạn ly.

Thế là Hải đường và Mặc phong cùng lật đặt lăm theo,sau đó lặng lẽ ăn phần cua của mình.

Mặc vẫn lại là người phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng,nàng ta biểu hiện vẻ ngoài lúc nào cũng một bộ nhàn nhả,thong dong ,rất có phong vị tiểu thư khuê các nhưng bên trong dường như lại chứa rất nhiều tầng ý vị sâu xa.

-nghe nói Cảnh Đế mấy hôm nữa tổ chức lễ tuyền phi cho Minh đạo vương. Vị vương gia mới được phong này nghe nói rất được lòng Cảnh đế,ngài ban cho hoàng đệ một tòa phủ viện vô cùng sa hoa ngay giữa kinh thành nhưng Minh đạo vương lại từ chối muốn ở trong phủ bỏ không của tướng quốc đại nhân.

Hải đường ngây ngô không hiểu,dùng đũa nhìn Mặc Vân,ánh mắt nàng ta lấp lánh và nụ cười nhẹ nhàng đúng chuẩn con nhà gia giáo khiến người khác thả lỏng tâm nhưng không hiểu sao lòng Hải đường lại nhấp nhồm.

-ta nghe nói ban cho 5 mỹ nữ tuyệt sắc làm cơ thiếp,ban cho một xe lớn chất cao vàng bạc ngọc ngà như một tòa núi nhỏ,còn ban 500 lính ngự lâm tới bảo vệ.

Hải đường buột miệng vẫn.

-Mặc Vân cô nương đang nói gì vậy?Minh đạo vương ? là ai?

Mặc vẫn đứng đĩnh nhả lời,có vẻ rất hứng thú với đề tài này.

-một vị thân vương , lưu lạc từ nhỏ trong nhân gian,mới vừa rồi đã nhận tổ quy tông.Nghe nói Cảnh đế hôm nào cũng ăn cơm trưa cùng vị vương gia này,còn giữ lại tới tận xế chiều luận cò. . .

Hải đường cảm thấy nàng ta sao lại nói năng lấp lửng như quyến rũ mình,trong lòng muộn phiền vì trình độ tiếp thu chậm chạp của bản thân,rốt cuộc Mặc vẫn này có ngụ ý gì?

-Hải đường cô nương muốn tham quan Minh đạo phủ?

-Đó không phải là nhà của hoàng thân quốc thích sao?dân thường có thể vào chơi?

Mặc vẫn gật nhẹ,không nhanh không chậm bổ sung thêm

-riêng nàng thì hoàng cung cũng có thể dạo mát được.

Đúng lúc đó Mặc phong không thể tiếp tục ngồi yên lặng nhìn Mặc Vân dặt mũi Hải đường,chen vào một câu.

-Vân muội,không nên nói năng hàm hồ,hoàng cung đâu phải là cái chợ,muốn đến muốn đi tùy thời,hơn nữa nơi đó tuyệt đối không thích hợp với Hải đường cô nương.

Mặc vẫn không cho là đúng,nhưng cũng chỉ nhẹ nhàng đáp lại.

-đã tới Đông kinh mà không tham quan hoàng cung có phần thiệt thòi,hơn nữa muội cũng hứa dẫn nàng ấy dạo một vòng thăm thú,việc nhỏ đó,tuyệt đối không làm khó muội.

Hải đường cười cười,nói với Mặc phong.

-ta đúng là tò mò hoàng cung, không biết nó có được như trong tưởng tượng của ta nhưng nếu việc đó có gì khó khăn hoặc nguy hiểm thì thôi cũng được.

-nàng không cần bận tâm, chủ nhân đã giao phó, ta có đủ tự tin để bảo vệ được nàng.

Mặc vân nói, trong giọng điệu mềm mỏng thanh thoát lại có mấy phần anh khí rất có sức lay động lòng người, Mặc phong nhìn nhìn Hải đường, rồi nhìn biểu tình nhu nhu của Mặc vân kia cảm thấy dường như trong đầu đang tính toán gì đó khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Minh Đạo Phủ.

Hoàng cung là nơi thế nào? chẳng phải sẽ sâm nghiêm nhất quốc, cao thủ đại nội như mây thế mà Mặc Vân kia đáp ứng Hải đường nhẹ như không. Tuy rằng nàng ta nói chịu sự ủy thác của chủ tử nên phải dốc lòng phục sự, nhưng mà, điều này cỡ nào khó khăn cùng nguy hiểm. Mặc Vân cũng chỉ là cái nữ tử giang hồ làm công ăn lương cho tên Hồng Y kia, lại có ba đầu sáu tay đáp ứng vô luận điều Hải đường muốn?

Được rồi, trước mắt không tính tới vụ hoàng cung cao xa kia, sáng hôm sau, Hải đường đang đứng ngay trước đại môn khí thế quyền quý. Hai bên đặt một cặp Tỳ Hưu cao hơn nửa thân người lại được đặt trên bệ lên thành ra còn cao hơn nàng một quãng. Đầu nó giống rồng có 2 sừng, miệng há lớn, mình lại tựa sư tử, chân lại thuộc về kỳ lân. Chất đá trắng toát lại hơi ửng vàng khắc họa sinh động ra một cặp linh thú chuyên hút châu báu về cho chủ nhà.

Hải đường ngược đầu nhìn tấm bảng to dùng treo trên xà ngang cửa lớn, thuộc dạng chữ Khảo viết theo thể Hành thư, chữ màu đen rắn chắc uy vũ trên nền đỏ chói mắt khắc họa 3 từ Minh Đạo phủ.

-các người là ai? tới phủ Minh Đạo vương có chuyện gì?

Cầm y vệ đứng 2 bên gác cổng thấy bọn Hải đường tiếp cận liền nghiêm khắc chặn hỏi, lời vừa dứt bấy giờ mới quan sát kỹ khách nhân. Hai tên lính gác, một tên thì mở to mắt nhìn vào Mặc phong như dán lấy, một tên thì nhìn Mặc vân như hút vào, tóm lại đều là dứt mắt không ra.

Mặc vân lên tiếng trước, một bộ nho nhã hiền lành, hai tay đưa ra tấm thiệp đỏ chót, phía dưới còn khéo léo nhét vào một đỉnh bạc nén.

-quan sai đại nhân.

Gã đó nhìn vào khuôn mặt thanh tao tú lệ của Mặc vân thêm một lúc nữa mới dời mắt liếc xuống con dấu phía ngoài tấm thiệp bài.

-dấu ấn của tri phủ Thực Ba?

Mặc vân một bộ hiền lương điển giải.

-đây chính là ái nữ thứ 18 của Trương tri phủ, Trương Nghị đại nhân ngàn dặm xa xôi tới đây dự lễ tuyển phi của tam vương gia.

2 tên lính bấy giờ mới nhìn đến nữ nhân nhỏ con đứng phía sau Mặc Phong và Mặc Vân. Nữ nhân mặc một bộ tứ y trang nhã, khuôn mặt bị che khuất sau tấm mạng cho nên không biết dung mạo thế nào.

2 tên đưa mắt nhìn nhau, từ khi Cảnh Đế hạ chiếu tuyển phi công khai cho tam vương gia, yêu cầu rất đơn giản chỉ cần là nữ nhi của quan viên hàng tam phẩm trở lên và dưới 18 chưa chồng thì đều được lọt qua vòng sơ tuyển. Mới có nửa tháng mà tiểu thư danh giá từ khắp nơi đổ về như trảy hội, hậu viện của phủ Minh Đạo vương sắp quá tải rồi.

1 tên đi cầm lấy khoen cửa đồng đập mấy cái, lát sau có một nam nhân ra mở. Nam nhân khoảng chưa tới 30, đề râu nên trông chín chắn thành thực, ánh nhìn điềm đạm mà bao quát khẽ gật nhẹ liếc nhìn 2 tên lính thì lễ và báo cáo sự tình với mình. Xong việc chúng ra đứng trở lại vị trí cũ.

Hắn nhìn nhìn một lượt 3 người rất nhanh rồi mở miệng.

-là Trương tiểu thư của Trương gia phủ vùng Thực Ba sao? thật sự là xa xôi cách trở, mời vào trước. Ta là tổng quản của vương phủ, gọi là Lam tổng quản.

Hải đường nhận ra người này, người này nằm trong đám mây chực tên thuộc hạ của Hồng y kia, lúc trước có tá túc ở Bách lý đào viên một thời gian trị thương. Tên gọi cái gì Kỳ, đúng rồi chính là Lam kỳ, hắn cùng vài tên nữa đặc biệt quan sát kỹ Hải đường nên nàng cũng lưu tâm ghi nhớ lại. Không biết Mặc phong có nhận ra hoặc ngược lại, thiết nghĩ Mặc phong này dung mạo như thiên tiên, ai đã từng được diện kiến qua thật sự khó lòng quên nổi.

Cho nên Mặc phong kia thật sớm đã bị Lam tổng quản nhớ đến, nhưng không vạch trần dù sao cũng coi như quen biết sơ sơ. Đám thập kỳ đã được Từ kỳ nhắc qua, vị nam nhân tuyệt sắc lẻo đẻo theo đuôi tìm kiếm tung tích chủ nhân là tri kỷ của chủ nhân, vạn lần không nên đắc tội. Còn cái người che khăn voan mỏng manh kia cũng được hắn nhận ra rồi, chẳng phải cô nương Hải Đường gì đó có công cứu chủ nhân sao? đại ân nhân tới lý nào lại không thuận

nước đầy thuyền,tuy nhiên dù sao hành động mờ ám này trước cứ theo dõi tiếp sau phanh phui cũng chưa muộn,xem đến tột cùng là cái dụng ý gì.

Hải đường thấy tam phương giả vờ như lần đầu gặp gỡ cũng tự động nghĩ tới vấn đề khác.

Kế hoạch đóng giả tiểu thư Trương gia trà trộn một buổi tới tham quan dinh thự một cách đường đường chính chính là chủ ý của Mặc vân,ban đầu,Mặc phong kịch liệt phản đối,he,nhưng Vân tiểu thư kia luôn uyển chuyển bác bỏ được.

Hải đường gật gù bằng lòng,thứ nhất dùng phương pháp này có thể ngang nhiên thăm thú kiến trúc tòa phủ bề thế bên trong,ở thời điểm hiện đại họa may nàng trên phim mới được nhìn đến,được tận mắt cảm giác chắc chắn tuyệt hơn hẳn,cũng không biết sẽ hơn kém bao nhiêu đây.

Thứ 2,đám mỹ nhân như họa kia,một vườn hoa tập trung một chỗ đua sắc,thế nào cũng có chuyện thú vị đặc sắc để coi,nàng lúc trước không thích xem phim hay đọc truyện có cung đấu hay gia đấu,nhưng hiện tại đột nhiên nổi hứng thú muốn nghe ngóng các nàng ấy tám truyện có giống thế hay không.

Thứ 3,chuyện này không lo hậu họa,Trương tri phủ kia ở tận vùng quan ngoại xa xôi ,có bao nhiêu nữ nhi,nữ nhi trông như thế nào ?ai quản?trừ phi Hải đường thắng cuộc thì họ mới phải người đi tìm hiểu kỹ gia thế.Sau khi nàng ở đây chơi chán thì sẽ tự động rút lui rồi lạng lẽ rời bỏ,mà dù có xảy ra bất cứ tình huống bất trắc ngoài ý nào cũng đã có Mặc Vân kia vỗ ngực cam đoan giải quyết hộ.

Hải đường nhìn nhìn Mặc Vân,rót cuộc nàng ta tài cán cao siêu cỡ nào?một nữ trung hào kiệt giỏi giang như thế lại bị tên Hồng Y kia vùi dập cho làm hộ vệ nàng?này là nàng cỡ nào có điểm phúc?

-Phía đông là viện uyển nghỉ ngơi của vương gia,nơi đó các nàng không được phép tới. Phía tây là hoa viên cùng biệt viện của thế thiếp tọa lạc,các nàng được phép tùy ý di chuyển.Tiền viện là nơi tiếp khách bàn chuyện,hậu viện là nơi gia nhân ở,2 nơi đó nếu không cần thiết cũng không nên tới làm gì.

Lam tổng quan đi trước dẫn đường,quay lại thông báo với Hải đường,biểu tình có vẻ lơ đãng nói nội quy,chất giọng lại rất kiên định dứt khoát.

Nàng đưa mắt nhìn về dãy nhà phía đông,có 2 nam nhân y phục quân binh vừa uy vũ vừa tinh xảo đi tới, vô tình cũng đưa mắt về phía bọn Hải đường.Trong một thoáng ngắn ngủi đó một trong 2 tên tức thì như chết lặng,tên còn lại bên cạnh ngốc lăng mờ to mắt xong chớp một cái rồi kinh ngạc vắn.

-nam nhân kia không phải tri kỷ của chủ nhân sao?

Tên mất ti hí đưa tay day day huyết thái dương,vô thức hỏi.

-Lục kỳ,Vũ công tử kia đi đâu từ sáng tới giờ không thấy mặt?

Người được gọi là Lục kỳ nhìn hẩn với ánh mắt khó hiểu xong vắn đáp.

-thống lĩnh,sáng nay chính người tiền Vũ công tử và chủ nhân đến tận hoàng cung ,hẹn chiều nay mới tới đón về. . .

Hẩn ngậy ra một lúc mới ưỡ oài mở miệng,thống lĩnh của bọn thập kỳ chính là Từ kỳ.

-phải ,phải. . .

Hẩn thờ dài,dạo gần đây một tuần thì có đến 3 ngày tên Dạ Vũ kia đeo bám chủ tử tới tận trong cung,nói cái gì mà theo lệnh Cảnh đế tới luận cò,chỉ giỏi tát nước theo mưa.Sao hẩn vẫn chưa về lại Tây Hoàng chứ?định ở lại tới bao giờ đây?

Hẩn nhìn đám người mất hút tại lối rẽ phía trước quyết định bám theo,trước hết phải xem tình hình thế nào xử lý tốt một nửa,như vậy chủ công mới có thể ăn ngon miệng.

Hải đường thả lỏng toàn thân để tâm tình mặc sức đánh giá quan sát kỹ mỹ cảnh xung quanh.Muốn đến biệt viện phía tây sẽ đi qua một nhà thủy tạ. Nhà thủy tạ là kiến trúc một nửa ở trên cạn,một nửa diện tích lấn ra hồ nước và dựng trên các cây cột son đỏ với hành lang cừ khúc trạm trổ nhiều hình hoa lá,lại treo nhiều lồng đèn cùng giỏ hoa. Trên đầu mái vẩy cá phủ một lớp rêu xanh,tán che rộng giúp người ta có thể thưởng ngoạn hoa viên ngay cả khi trời mưa hay đổ tuyết.

Hiện giờ mặt hồ hoa súng chưa tới mùa nở,chi có lá xanh thăm tới tím dập dềnh ,không gian có nhiều khoảng thoáng rộng nhìn rõ nét những con cá chép găm tuyệt đẹp bơi lội nhịp nhàng theo đàn dây dưa.Nước hồ màu xanh biêng biếc ẩn hiện muôn vàn bóng dáng đủ loại cá chép đất đỏ quý giá,cá nhiều như vậy,tổn không biết bao nhiêu tiền để mua về ngắm,thật biết hưởng thụ.

Từ đây phóng tầm mắt sẽ có cảm giác như ngắm một bức tranh qua một cái khung.

Khung cửa sổ nhà thủy tạ được thiết kế hình vuông, tròn, trái xoan, lá sen. . .mỗi một đoạn lại một kiểu dáng thay đổi,xa xa chính là lối dẫn vào hoa viên,trên cao trời xanh mây trắng,nắng nương theo gió nhẹ vung vẩy trong ánh mắt làm Hải đường nảy sinh cảm giác thỏa mãn. Một ngày đẹp trời a.

Lối đi hẹp lát đá xanh xen với cây thảo nở hoa li ti màu tím nhạt hoặc hồng phớt,2 bên trồng cây xanh lấy bóng mát rất nhiều,có điều giờ vẫn gió rét,một vài loại cây vẫn còn rụng lá theo mùa,lá vàng theo từng đợt gió lộng lại rơi vãi khắp mọi nơi.Đường đi uốn lượn,vòng vèo bên trong dẫn tới nhiều luống hoa ,giữa vườn có một đình viện,nơi đó có tiếng nữ nhân nói cười.Bọn Hải đường đi đường viền phía ngoài,nên nàng chỉ có thể dõi mắt từ xa nhìn lại,thậm nhủ lát sẽ tới thăm dò.

Bước qua mấy bức tường có cửa hình tròn hoặc vuông lớn, lối đi lát gạch đỏ dẫn vào các phòng ốc sắp xếp gọn gàng đơn giản. Những bức tường có cửa hình vuông hoặc tròn với ý nghĩa sâu sắc là «trời tròn đất vuông» (thiên viên địa phương). Trên những bức tường đều được trang trí biểu tượng con dơi là điềm hạnh phúc, năm con dơi trang trí theo hình tròn là «ngũ phúc lâm môn» – năm điều phúc đến nhà: thọ (sống lâu), phú (giàu có), khang ninh (khỏe mạnh bình an), du hiếu đức (chؤون đạo đức), khảo chung mệnh (hưởng trọn mệnh trời).

Hải đường gật gù nghe Mặc Văn trên đường không ngừng nhỏ giọng lý giải những điều nàng thắc mắc.

Lâm tổng quan đẩy cửa một gian phòng, gian ngoài là phòng tiếp khách khá thoáng rộng nếu lấy tiêu chuẩn một người cư ngụ. Hắn ta lại tiện tay đẩy 2 bên cửa sổ, nắng và gió theo đó lùa vào soi rõ ràng mọi thứ bên trong. Bên trong bày biện đơn giản nhưng sạch sẽ, hiển nhiên đã được dọn dẹp trước đó phòng hờ có khách nhân viếng thăm đột ngột, mà dạo gần đây càng thêm đông đúc.

Hải đường nhìn một vòng, mặt tường chính đối diện cửa ra vào treo bức tranh lớn vẽ đại tùng với rất nhiều hạc đậu lại, giấy trắng mực đen đơn giản là vậy lại sống động thoát tục, mang ngụ ý chúc sống lâu sống dài (tùng hạc diên niên) cho gia chủ. Hai bên tường trái phải lại đặt tranh vẽ mai lan cúc trúc là biểu tượng cho tiết tháo của người quân tử, nét vẽ không cầu kỳ, không nhiều sắc màu, chỉ dùng thuần màu đen trên nền giấy trắng tinh khôi để họa ra cốt cách phẩm hạnh cao quý của hoa cũng là ẩn ý dành cho người đọc sách.

-vậy trước mắt Trương tiểu thư ở đây nghỉ ngơi...

Lâm tổng quan dừng lại nhìn Mặc Văn, nàng ta liền thức thời giải thích.

-Lâm tổng quan, ta là thị nữ đã theo bên tiểu thư từ lâu, nàng ấy sẽ không quen đề người khác hầu hạ, cho nên dù phải tới tận nơi xa xôi thế này cũng không quên phải mang tiểu thư theo cùng...

Lâm tổng quan có vẻ hơi bất ngờ trước thông tin tiết lộ, hắn ta thật ra tưởng Mặc Văn là họ hàng bên nội bên ngoại gì đó hoặc cũng là bằng hữu cùng giai cấp, chẳng ngờ lại chỉ là một thị nữ thấp kém nhỏ nhoi. Vẻ đẹp thanh thoát như hoa trong lồng kính cùng khí chất thực nữ như được giáo dưỡng chuẩn mực từ nhỏ rất dễ khiến người khác liên tưởng Mặc Văn là thiên kim tiểu thư lá ngọc cành vàng, vạn vạn cũng chẳng muốn tin nếu như chẳng phải chính miệng nàng ta thừa nhận.

Lâm tổng quan ấp úng một lúc mới ngắt nhẹ.

-điều này không vấn đề, vốn các tiểu thư tới đều là tự mang theo bên nô tì của mình...

Xong nhìn sang Mặc Phong. Khuôn mặt khuynh thành không có biểu hiện gì hết, chỉ là hờ hững nhìn nhìn lại khiến gã không hiểu sao chân tay luống cuống, đột nhiên muốn đưa tay lên trán lau mồ hôi.

Mặc Văn cười cười hóa giải, nói với Lâm kỳ.

-vị này là biểu ca của tiểu thư, huynh ấy sẽ rời đi ngay thôi...

Đúng lúc đó từ xa xa, bóng dáng hai cái nam nhân mặc quân phục lại gần. Mắt Hải Đường nheo nheo nhìn khuôn mặt quen quen kia, tên mất tí hìn đó, mặt mũi vừa xảo quệt vừa hung dữ, lúc còn ở Bách lý đào viên dưỡng thương không chút cổ kỳ mà chăm chăm soi nàng như mẹ chồng soi con dâu.

Lâm tổng quan vội bước tới đón đường, thi lễ một cái, một bên dâng hai tay đưa bao thư đỏ, một bên nhẹ giọng thưa gửi.

-Từ Kỳ đại nhân, đây là Trương tiểu thư của Trương tri phủ Thực Ba, vừa mới tới ban này...

Từ kỳ nhìn chăm chăm một lượt ba người, dừng lại nhìn Mặc Văn có vẻ lâu hơn cả rồi mới liếc mắt tới bì thư. Hắn khẽ nhếch mép cười qua cái lỗ mũi rồi nhét lá thư vào ngực áo.

-hai người ra ngoài trước, bọn họ là cố nhân, ta sẽ đích thân tiếp đãi.

Từ kỳ vừa dứt lệnh, hai tên Lâm kỳ Lục kỳ không nói một lời trực tiếp cáo lui.

Trong phòng chỉ còn lại 4 người, không khí phảng phất như có người dè dặt dây đàn lại không cho nó phát ra bất cứ âm vực nào. Hải đường chớp mắt nhìn một vòng, sớm vậy đã bại lộ rồi sao?

Mặc văn cười hiền lành, phá vỡ thế cục mỗi người tự ôm một suy tính.

-Từ Kỳ đại nhân, đã lâu không gặp, ngài vẫn mạnh khỏe thật tốt quá! mời ngồi!

Nàng vừa nói dứt câu liền tự động ngồi xuống trước tiên, lại bổ sung thêm.

-mọi người trước cứ ngồi xuống, sau chúng ta từ từ đàm đạo.

Hải đường sực bật cười, cô nương này hảo bản lĩnh, nàng chính là thích khí phách dung ung mà thần nhiên, trời không sợ đất không ngăn của Mặc Văn.

Nhưng mà, đám thuộc hạ của tên Hồng Y đó làm gì mà tụ tập hết về đây? chẳng lẽ bọn họ làm thuê cho Minh Đạo Vương?

Chương 42: Vị Trí Chủ Mẫu.

Hải đường thành thành thật thật ngồi ở ghế chủ tọa đối diện của chính, Mặc Phong và Mặc Vân ngồi ở phía dưới đối diện với Từ Kỳ ngồi bên kia. Nàng tháo khăn che mặt ra, dù sao đã vào phòng rồi, ở đây mọi người đều quen nhau cả, cời ra thôi.

- Từ Kỳ, chủ nhân vẫn khỏe chứ?

Vẫn là Mặc Vân chủ động trước, Từ Kỳ nhũ mày buồn bực, nàng ta tốt nhất nên dẹp ngay nụ cười hồ ly kia đi.

- chủ nhân trường mệnh bách tuế, gặp dữ hóa lành, gặp hiểm cảnh có quý nhân phù trợ...

- phải phải, đại nạn đều vượt qua, chính sự đều được thông thuận, Từ Kỳ đại nhân hao tổn tâm cơ vất vả phò tá... à, không biết Huyết Hoa trưởng lão tới Tây Hoàng thế nào rồi?

Mặc Vân như trên tức Từ Kỳ, cắt đứt câu hấn ta đang nói, lại hỏi một vấn đề khác. Từ Kỳ cũng chỉ đành uất nghẹn, ngâm bô hồn làm ngọt.

- sau đêm đón lễ trừ tịch với chủ nhân, sáng mùng một đã lên đường, bất quá có một vị phượng xa đã dừng dằng ở lại tới tận bây giờ...

Mặc Vân thu lại bớt khí độ thông thả, tỏ ra hứng thú, chớp đôi mắt đẹp nghe hấn bổ sung tiếp.

- cục diện trước mắt... Nam Hoa có Huyết Vũ minh chủ tọa trấn, chủ nhân vẫn điều thêm Xích Kỳ và Hoàng Kỳ tới trợ giúp... Bắc quốc vốn do Mặc Vân trưởng lão tiếp quản, lại trái ý chạy tới Đông kinh, chủ nhân đánh phái Bạch Kỳ và Âm kỳ tới thay thế... tình hình của Huyết Vân trưởng lão chắc hai vị cũng biết?

Mặc Vân cười cười cầu hòa, biến cố của một người trong nhóm, những người còn lại đều rõ thông tin về nhau để còn kịp thời phối hợp. Sau trận chiến tại thành Tân Hoài, Huyết Vân cùng Tư Không Tuyệt son lưu lại bản giáo Bạch liên son đường thương cũng như tạm trú, có thêm Mặc Liên bên cạnh chiếu cố chạy ra chạy vào xem xét quán xuyến tình trạng coi như an lòng.

Trước sau khuôn mặt tuyệt sắc Mặc Phong không có biểu tình biến hóa nhiều, bên trong hấn đang có chút nóng gan nóng ruột, mắt thoáng nhìn ra khoảng sân nhỏ rắc những sợi nắng chớm xuân hiem hơi, không biết là ngóng trông đợi chờ cái gì, biểu tình hơi khản trương. Mắt tinh ranh Từ Kỳ khẽ lướt tới bắt được tia đứng ngồi không yên của Mặc Phong, trong lòng cũng thấy hả hê.

-... Tây Hoàng từ giờ có Mặc Hoa và Huyết Hoa cai quản... bất quá cái người chủ lực, hiện giờ đang ở đây bồi cờ với Cảnh Đế... nhị vị có cao kiến gì?

Hải đường một tay chống cằm, nhàn nhã nhìn 3 người bàn chính sự, để một kẻ ngoại tộc như nàng dự thính, chắc cũng chỉ là chuyện vụn vặt bên lề.

Mặc Vân phản ứng trước, nàng đưa ngón trỏ đặt lên khóe môi hồng, mắt đẹp khe khẽ chuyển, đầu cũng loạn được một vòng. Theo bản tính tùy hứng lại cố chấp của Dạ vũ, đi xa 5 năm chưa từng về một lần, nếu đã không trở về thì thôi, chứ trở về rồi, e rằng trừ phi chính miệng chủ nhân đuổi đi, bằng không phải đợi hấn tự nguyện, mà khi nào hấn mới nguyện ý lại trừ phi Mặc Hoa ở Tây hoàng gọi hồn hấn trở về cứu nguy.

Mà Mặc Hoa kia, bản lĩnh nằm vùng ở Nam quốc bao lâu vẫn không chút bại lộ, thì quân cái Tây Hoàng một thời gian ngắn có nghĩa lý gì, cục diện trước đó đã được Dạ vũ sắp đặt ổn thỏa rồi, còn thêm Tiểu Hoa trợ thủ như hổ mọc cánh... thật thà mà nói, tên Dạ Vũ đó có thể đợi tới lúc thời cơ chín mùi rồi ra mặt đánh cú sau trót dứt điểm Tây Hoàng cũng được...

- chủ nhân gọi về sao?

Từ kỳ rầu rĩ trong lòng, như được hỏi đúng chỗ ngứa, ưỡn khuỷu bọc bạch.

-... cuối năm đều gọi về một lần, nhưng lần nào Dạ trưởng lão cũng bỏ qua, đột nhiên năm nay lại nổi hứng dùng dùng chạy tới còn không báo trước, làm ta nhìn thấy mà sùng sốt muộn phiền mãi...

Mặc Vân ý vị thâm trầm nhìn Từ Kỳ một lúc lâu mới nhàn nhạt đưa ra kết luận.

-... có thể thấy đạo gần đây người sống cũng không dễ dàng a... dung nhan tiêu tụy như thái giám bị thất sủng...

Nàng ta thật ra là muốn nói "tiểu tức phụ bị tương công bỏ bê..."

Hải đường tròn mắt nhìn Mặc Vân giả bộ gắt gù đồng tình, lại thấy Từ Kỳ kia nhăn nhó như nuốt phải ruồi, mặt vốn đã đen nay còn tăng thêm một tầng nhưng cũng chỉ tới mức hung hăng trừng mắt, hình như chẳng phải lần đầu bị so sánh như thế. Hải đường lại chuyển ánh nhìn thấy Mặc Vân hơi liếc Mặc

Phong, khỏe môi khê cong một cách kín đáo rồi nàng ta lại quay trở về hỏi Từ Kỳ.

-làm sao mà Dạ trưởng lão lại được bởi cớ Cảnh đế?

Từ Kỳ cũng chẳng thể hồn dỗi lâu,buồn bã kể lể với Mặc Vân.

-hai người cũng biết chủ nhân đánh cò tệ như uống rượu...Cảnh đế ép chủ nhân bởi cớ, cũng chỉ là muốn giam lỏng chủ nhân thôi.Ban đầu là nghĩ chủ nhân hẳn sẽ đánh được ngang cơ đi,chẳng ngờ lại tệ như người mới học...Chủ nhân cũng cảm thấy chán nản vạn phần đúng lúc đó cái mặt mốc của Dạ trưởng lão lại lọt vào bộ nhớ chủ nhân...mà hẳn từ lúc tới hôm nào cũng tự ý chạy theo vào cung,chạy ngang chạy dọc như chỗ không người.Chủ nhân liền tiến cử hẳn, tìm công việc cho hẳn bớt hiếu động...

Hải đường nghe mà sừng sốt vạn phần,tên Hồng Y đó rốt cuộc làm cái chức vụ gì?lại có thể ngày ngày thân cận hoàng đế?

Mặc Vân ngẫm nghĩ một chút rồi nhàn nhả hỏi.

-còn chủ nhân làm gì giết thời gian...?

-lúc 2 người đó đánh cò,chủ nhân trực tiếp tới khu điện thờ...đương nhiên được bọn ám vệ của Cảnh đế bám theo giám sát...

-tới khu vực thờ cúng đó làm gì?

Từ Kỳ lác đầu nói tiếp.

-còn tới thật thường xuyên,hầu như là từ lúc có Dạ trưởng lão làm vật thay thế,chủ nhân liền một mực tới đó...ngủ đến khi có người tới đánh thức...

Mặc Vân đưa mắt nhìn Mặc Phong đúng lúc hẳn ta cũng liếc tới,song phương dừng lại giây lát rồi dời đi.Nơi đó chắc chắn có vấn đề mới khiến chủ nhân quan tâm...

Mặc Vân trầm ngâm một chút rồi chuyển đề tài, thăm dò nói với Từ Kỳ.

-giờ trước mắt,vấn đề nguy cấp nhất có lẽ là hôn sự của chủ nhân...

Vừa nghe tới đó Hải đường cảm thấy như bị sét đánh,không tự chủ được đứng phắt dậy,buộc miệng cao giọng vấn.

-cái gì?hôn sự của Vô Danh?

Dường như bấy giờ cái đám này mới để ý tới sự có mặt của nàng.Ánh mắt của Mặc Phong và Từ Kỳ nhìn nàng thập phần phức tạp trong đó ẩn chứa rất nhiều ý tứ có rõ ràng có mờ ám, hiện giờ Hải đường không có tâm tư phân tích,liền trực tiếp ném ánh nhìn nghi hoặc về phía Mặc Vân.

Mặc Vân ho nhẹ một chút,cười cười rồi gạt với nàng ý bảo đúng rồi, lại quay đi nói chuyện với Từ Kỳ.

-Từ Kỳ đại nhân,ngươi xem chủ nhân thích dạng cô nương thế nào?

Từ Kỳ nhìn Hải đường mờ mịt nửa ngày rồi híp mắt nhìn biểu tình thâm trầm của người hỏi.

-chủ nhân thích nữ nhi thế nào?

Hải đường dựng lỗ tai lên hóng, như ngồi trên đồng lửa,vẫn chưa ngồi lại ghé,có xúc động túm lấy cổ áo Mặc Vân ép nàng ta một lúc phải nói cho xong đầu đuôi câu chuyện,đừng có nhỏ giọt từng tí một như trêu trọc người khác.

-...là...giống...

Từ Kỳ nhìn Hải đường,nửa ngày cái lưỡi vẫn không uốn xong câu trọn vẹn.Hải đường thăm mắng, chết tiệt, ngươi theo đuôi tên đó cả ngày,sao lại áp ứng mãi không không biết sở thích của chủ tử nhà mình.

Mặc Vân thấy thế lại như tùy ý hỏi tiếp.

-thế này...trong đám nữ nhân như hoa như ngọc tới đây tuyển phi...ai thích hợp ngồi ghế chủ mẫu?

Mặc Phong nhú cặp lông mày nhìn đăm đăm Mặc Vân,đầu óc dường như hiểu ra ý định của nàng ta, lông mày lại nhíu càng chặt hơn,hắn nhìn biểu tình như kiến bò trên chảo lửa của Hải đường, đôi mắt thường ngày trong trẻo mà lạnh nhạt giờ lại tràn ngập đau thương cùng mất mát. Hẳn biết rõ nàng chẳng phải thánh nữ,biết rõ thánh nữ đã đi thật xa, vĩnh viễn không còn cơ hội chuộc lại lỗi lầm năm xưa nhưng mỗi khi nhìn vào Hải Đường, thật sự rất khó ghim được lòng tương tư.

Hơn nữa ý tứ sâu kín của Mặc Vân thế nào,từ lâu hẳn đã rõ,cũng như nàng ta hiểu rõ ý tứ của hắn vậy.Tâm của hắn lúc trước sâu nặng thế nào,tâm của hắn bây giờ khó buông xuống thế nào,thì Mặc Vân kia cũng thế.Nàng ta một lòng một dạ vì chủ tử,trong tim can luôn cảm thấy dằn vặt khổ sở,thấy mình vô dụng bất lực thế nào trước sự ra đi của thánh nữ, cũng như trước sự suy sụp của chủ tử.

Hắn muốn chuộc lại lỗi lầm, Mặc vân kia cũng vậy,có điều cách thức cả hai vẫn ngang bướng cố chấp như thế.Mặc Phong nhìn Mặc vân,nụ cười nhẹ như gió thoảng lại nặng tựa cự thạch, hết thấy cứ thuận theo tự nhiên,lúc đó hắn làm tổn thương hai người,bây giờ sẽ không để hai người đó chịu bất cứ đả kích nào.

Mà Mặc Vân kia đáp lại nụ cười bi thương đó bằng ánh mắt kiên định, bàn tay vô thức siết chặt, có thể thay đổi được tới mức nào nàng quyết không từ bỏ, tuyệt không muốn chuyện lúc trước lặp lại...về phần chủ nhân...tâm tư của người này sâu xa khó dò như biển cũng đơn thuần khó nắm bắt như nước...chỉ là chủ nhân cứ như vậy mãi,thì nàng dù có chết cũng không yên lòng nhắm mắt càng không có mặt mũi đi gặp thánh nữ.Dù cho có thống nhất tứ quốc chủ công cũng chỉ là cường nhân đứng trên đỉnh núi tuyết,vĩnh viễn khiến người khác nhìn mà thương tâm đau lòng dùm.

Từ kỳ lúc đầu, dù có mỹ nhân kinh tài tuyệt diễm sớm tới bên cạnh,e rằng cái nam nhân gương mặt như băng đục còn đầu óc thì lười biếng trông rỗng kia cũng chẳng động tâm,hơn nữa căn bản chủ nhân còn chưa có liếc qua, mà cũng chẳng có hứng thú nhìn. Chủ nhân mỗi ngày ngắm Hắc Long nha còn nhiều hơn nhìn nữ nhân.

Hải đường nhìn biểu tình của Từ Kỳ, không hiểu, vậy là sao? Một rừng hoa cũng không chấm được bông nào? Biết hắn tâm cao khí ngạo rồi nhưng cũng không cần quá khắt khe vậy chứ? Đột nhiên Hải đường giật mình thất kinh,lấp bắp vắn.

-này...tuyệt phi...vẫn là đang nói tới hôn lễ của Vô Danh?

Ba người không tiếng động ngăm đura mắt nhìn nhau một lượt,cuối cùng Mặc Vân chớp mắt một cái, thông thả đánh tiếng trước.

-Hải đường cô nương,nàng trước cứ ngồi xuống,yên tâm,mọi chuyện rồi sẽ ổn thỏa,từ từ ta sẽ giải thích sau.

Hải đường hít sâu một hơi dài,cổ nển tâm tình nhộn nhạo như núi lửa trực chờ bùng nổ. Sao đầu óc nàng lại không linh hoạt từ 1 suy ra 10 được nhỉ? Hối thêm một câu rồi mới ngồi xuống.

-hắn ta...chính là Minh Đạo Vương?

Mặc vân đưa mắt hội ý với hai tên kia ,cũng không phải là chờ bọn họ đồng ý,mà ý là ta xác nhận đây,trong khi hai tên còn đang ngần ngừ lưỡng lự thì nàng ta đã quay đi gạt nhẹ xác nhận.

Hải đường cười khổ, nhìn hai tên nam nhân miệng như ngậm tăm kia rồi nhìn Mặc Vân,lại từ gương mặt nhu hòa của nàng ta nhìn trở lại đám nam nhân tâm tư rối rắm. Cái bọn này, không bao giờ nói rõ ràng một lần,toàn chơi trò vòng vo tam quốc, ý tứ lại còn ẩn chứa tầng tầng lớp lớp nghĩa,nói một đằng có khi lại khiến nàng suy ra một nẻo. Đường như còn dấu giếm che đậy rất nhiều bí mật,đã thế chẳng thêm dò hỏi bọn họ nữa.

Có lẽ có những chuyện thân là thuộc hạ không thể nói ra,nếu đã vậy chỉ bằng cứ trực tiếp ép cung tên đầu sỏ. Mà nhắc đến tên Hồng y,miệng đôi phương không khác vô trai vô sò,nàng có bản lĩnh thì cứ cạy.Nghĩ thế nàng đành từ bỏ ý định bóc đồng đó. Thôi vậy,dù sao bản thân cũng chẳng phải dạng ưa tọc mạch khoai đời tư người khác.

Mặc vân thấy Hải đường ngồi lại an ổn, liền mở miệng nói tiếp.

-chúng ta phận là thần tử, nhất định phải san sẻ ái mỹ nhân quan này

-san sẻ?Đối với chủ nhân mà nói,lấy hay không lấy cũng như nhau mà thôi,vị chủ mẫu đó dù cho thân phận công chúa tôn quý, tài sắc lại như thiên tiên cũng chỉ là hữu danh vô thực...cả đời cũng đừng mong lại gần phạm vi 1 trượng.

Hải đường nhíu mày,Từ Kỳ nói vậy là ý gì? Ví dụ một nam nhân thể chất bình thường, lấy cô vợ không những dung mạo như minh tinh điện ảnh còn là tổng giám đốc công ty danh tiếng, đối với chồng hết mực sùng ái nhưng anh ta trước sau vẫn thờ ơ lạnh nhạt, còn không cho phép tiến gần 1 trượng, thế thì cả đời cũng đừng mau có con nối dõi. Quan trọng là,mỗi ngon rượu thơm dâng tận miệng lại còn chê bai thì chỉ xảy ra hai trường hợp, một là chồng bạn "cái đó"không thể cương, hai là, anh ta không thích nữ sắc.

Đối với đa số nam nhân ,khi nhìn thấy mỹ nữ chủ động có những cử chỉ mời gọi việc suy nghĩ bằng nửa thân dưới là phản ứng bình thường. Đàn ông ấy mà,một khi thú tính nổi nên rất khó dập tắt lửa,đối với họ quan hệ tình dục với gái đẹp chỉ đơn thuần là đi giải quyết vấn đề sinh lý, không nhất thiết cần phải có tình cảm ,chỉ cần làm hắn nổi nên cảm hứng. Cho nên ở thời cổ đại nam nhân buông thả sắc dục,không biết tiết chế mới lấy tam thê tứ thiếp,còn thời hiện đại chính là quan hệ sống thử thoải mái trước hôn nhân. Có một sự thật chung là, đa phần các đáng mày râu càng quyền cao chức trọng ,tiền bạc phù phê quan hệ ngoài luồng càng mạnh.

Thế,tên Hồng Y đó cũng xem như lão đại của một tổ chức,việc nhìn thấy gái đẹp lại nhấm nháp nhíu mày tránh xa là biểu hiện chức năng sinh lý yếu? Khụ,chắc nàng phải đích thân kiểm tra xem sao ,chữa sớm chóng khỏi bệnh.

Nhưng nàng lại quên một điều, kỳ thực còn trường hợp thứ 3, số ít nam nhân hiếm hoi còn tồn tại, đối với tình cảm cá nhân không những cực cẩn thận còn cực coi trọng,có thể mất vài bình thân nhìn mỹ nữ khỏa thân mà phía dưới không nổi nên phản ứng, nhưng chỉ cần đó là người mà bản thân đặt nặng tình cảm,một cử chỉ ngốc nghếch vụng về của nàng ta cũng đủ khơi nên dục vọng.

Từ kỳ cười cười nhếch mép, hắn ở bên cạnh Thiên Nguyên từ thừa niên thiếu, cùng nhau trải qua thời kỳ huấn luyện như địa ngục nhân gian, bao lần vào sinh ra tử lớn nhỏ, trong lòng chàng hắn ít nhiều cũng hiểu rõ. Dục vọng của chủ nhân, không phải là theo đuổi sở học tuyệt thế võ công đệ nhất thiên hạ khiến quần hùng vừa kính vừa sợ. Thiên Nguyên dễ dàng trao lại chức võ lâm minh chủ mà không chút lưỡng lự cho Huyết Vũ, duy có thanh Hắc Long Nha là có tâm tư lưu giữ.

Hắc long nha vốn của giáo chủ quá cố ma đạo Vô Huyết Mặc Huyền, sau vì bảo vệ chàng mà Vô Huyết tử trận, thanh đao rơi vào tay quý đạo Phong cuồng. Về sau lại nghe nói mình chủ võ lâm Vân Môn giết quý đạo trả thù bằng hữu đoạt lại Hắc Long Nha, có điều thánh nữ cũng không phải người đòi lại đao mà cứ để Vân minh chủ sở hữu bên cạnh. Mãi đến sau này, khi Vân minh chủ tổ chức đại hội võ lâm để bầu ra mình chủ mới cũng làm lễ rửa tay gác kiếm cho bản thân, liền trao lại thanh Hắc Long Nha cho người thắng cuộc.

Chủ nhân nói, người duy nhất đối với Hắc Long Nha sinh ra một tình cảm khó hiểu, ngay từ lúc nhỏ lần đầu được diện kiến nó đã nảy nở hảo cảm, sau này lớn hơn, lần thứ hai gặp lại, hảo cảm này dường như tăng thêm một bậc, giống như lâu năm rồi mới có cơ hội tương kiến vật mà mình lưu luyến khiến bản thân dâng nên niềm xúc động, như đoàn tụ với người thân.

Trở thành tiên phong bắc hồ tướng quân thống lĩnh 3 vạn hắc phong kỳ tinh nhuệ cũng chẳng khiến Thiên Nguyên nhúc nhích mảy may kiếm biểu lộ cao hứng. Trở thành Minh Đạo vương quyền uy tột đỉnh dưới một người trên vạn người, chàng dù có diện kiến hoàng hậu cũng không thêm hành lễ, dù có đối mặt với thừa tướng, thái sư cũng lười mở miệng trước. Thực sự mà nói cũng chẳng phải là ham muốn thống nhất giang sơn họa đồ thu về một mối, chủ công chỉ coi nó là công việc, đặt một phần tâm tư vào đó để giết thời gian.

Về phần chủ tử vì sao không có tính hướng với đám mỹ nữ. Hắc ngẩng tới đây thì thở dài nãy nê, mảy càngh nhấn tí lại, vô cùng muộn phiền ...

- có Hải đường cô nương ở đây, chúng ta nên tận dụng cơ hội này ... một lần vất vả an nhàn cả đời?

Mặc Vân chém đinh chặt sắt nói, đưa mắt nhìn hai tên nam nhân, nhưng có lẽ là nhắm vào Từ Kỳ. Hải Đường nghe nhắc đến tên mình không tự chủ đề cao khản trương. Mặc Vân cười thân thiết với nàng, giọng nói càng thêm phần mềm mại.

- chắc nàng cũng không muốn nhìn thấy chủ tử bọn ta lấy cô nương nào khác, vậy Hải Đường cô nương bằng lòng giúp bọn này, cũng là giúp chủ nhân Vô Danh một tay chứ?

Hải đường nhìn chằm chằm vào Mặc Vân, nàng ta cười hiền lành như thế, chủ ý trong đầu dường như chẳng bao giờ đơn thuần. Rốt cuộc định nhờ vả nàng cái gì đây? nàng còn chưa có nhìn thấy mặt mũi tên kia đâu nha, chưa biết chừng tên Hồng Y tính cách tồi tệ đó vừa nghe tin nàng tới đã bỏ chạy mất dạng.

- hắc không muốn lấy nương tử ... nhưng lại không thể hủy hôn?

Hải đường thăm dò hỏi một lượt ba người, dừng lại trên mặt tên Từ Kỳ, hắc lưỡng lự một hồi mới phun ra miệng.

- hôn lễ do Cảnh Đế làm chủ, không lấy không được ... chủ nhân thì, không coi trọng việc này lên không làm ra phản ứng gì hết ...

Hải đường nhũn mày tức giận, cái gì mà không coi trọng, thành gia lập thất là đại sự đời người, lấy hay không lấy làm sao có thể coi là như nhau được. Nam nhân chết tiệt ở đây lấy vợ đầu đa phần là vì gia thế cường đại nhà bên ngoài, giúp hắc thăng quan tiến chức chẳng hạn. Sau khi vững vàng ngôi vị rồi bắt đầu lập phòng nhì, phòng tam phòng tứ mà bà vợ cả chỉ có thể ngâm bó hồn làm ngọt. Đáng thương thay phụ nữ cổ đại phải tranh tranh đoạt đoạt ân sủng của tướng công thì mới có chỗ đứng trong gia tộc, nếu bị thất sủng ngay đến nô tì thấp kém của ái thiếp cũng có thể vênh mặt khi dễ.

Hải đường mím môi, Hồng Y kia chẳng lẽ là cái hạng người đó, là một kẻ mê ái tham quyền? Nàng lắc lắc đầu, không phải tên Từ Kỳ đã nói đối phương lạnh nhạt với nữ sắc hay sao? Nàng lại ra sức lắc đầu, tên Hồng Y đó không phải không có rung động với nữ nhân, là vì vết thương trong lòng vẫn chưa thể khép miệng, nên cự tuyệt mọi ánh mắt nữ nhân thân cận, hắc là người cực kỳ coi trọng tình cảm, một khi để cho tình cảm này nở thì sẽ khiến rẫy vươm thật sâu thật xa.

Nhưng tên kia đã từng chủ động hôn một lần, điều này nghĩa là đối phương cũng có chút ý tứ mờ ám gì đó với nàng? Hay chỉ là một thoáng hứng thú dấy sóng qua đi?

- hôn nhân là đại sự, tuy chủ nhân thờ ơ coi như không việc gì nhưng bọn ta là thuộc hạ thân tín tuyệt không chấp nhận thứ chủ mẫu không vừa mắt dù chỉ là hữu danh vô thực. Vậy Hải Đường cô nương ... nàng bằng lòng tiếp quản vị trí đó chứ?

Một câu này của Mặc Vân trực tiếp khiến 3 người ngốc lảng tại trận.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tâm Tư Mặc Phong.

Từ kỳ cứ mờ mờ trùng trùng đôi mắt tí hìn mà nhìn nhìn Hải đường, chủ nhân đối với vị cô nương này dường như cũng chẳng có nhiều tình ý gì đặc biệt cho nên ban đầu mới phải Mặc Vân đưa nàng ta tới Bắc kỳ. Bây giờ Mặc Vân kia lại còn to gan dẫn về Đông kinh, còn đưa vào tận cửa vương phủ, nàng ta rõ ràng là muốn xem phản ứng biến hóa vốn hiếm hoi ít ỏi của chủ nhân ra sao.

Hắc thì không có ý kiến gì, ai làm chủ mẫu trong mắt Từ Kỳ cũng lấm giố giống như có thêm một nô tỳ cao cấp lượn như cá vàng bên cạnh chủ nhân thôi. Nhưng mà Hải đường cô nương này thì có chút khác, không thể xem nàng ta như hàng hạ phẩm thể được, đám trưởng lão kia dám sẽ bằm vằm hắc

viên thành bột cho gà ăn lắm. Mà bản thân hắn ngay từ lúc đầu gặp cũng rất tự giác lộ một phần cung kính với Hải Đường, cái này hắn là dư trấn do thánh nữ qua cổ để lại.

Mặc phong buồn bã nhìn Hải đường, hàng lông mi của hắn rũ xuống,như một cái bóng mờ che đi ánh sáng trong mắt, khiến đôi mắt đẹp thường ngày trong trẻo mà lạnh nhạt giờ lại tràn ngập bi thương. Hải đường vô thức nhìn đến, trong lòng như có dòng điện chạy vào tim,cảm giác ngọt ngào khó thở.

Trước giờ thỉnh thoảng Mặc Phong vẫn hay nhìn nàng với biểu tình vừa ôn nhu ấm áp lại vừa buồn bã mất mát. Mỗi lần như thế, dường như tâm trạng của Mặc Phong lại ảnh hưởng tới làm nàng cũng chẳng thể vui vẻ nhếch mép cười vô tâm vô phách được.

Hải đường có cảm giác vừa bài xích vừa cuốn hút với người này, thật sự rất khó hiểu, như thể đã từng quen biết từ lâu lắm rồi với Mặc Phong. Từ rất lâu về trước đã kết giao với người này rồi trở thành bạn bè rồi trở thành...trở thành? Nhưng mà...người này đã từng làm tổn thương ai đó, rồi cũng tự làm tổn thương chính bản thân...

Nội tâm của Mặc Phong kỳ thực như trăm tơ ngàn mối quện vào nhau, bề ngoài thể hiện thông dong điềm đạm làm cho nàng ảo tưởng có thể nhìn thấu lại hóa ra chẳng hiểu chút nào cả...Hắn dùng ánh mắt không thể rời lệ ,đau thương quanh quẩn ngập tràn, khiến người ta không biết phải làm sao đối mặt .

Nàng không đủ cam đảm nhìn lâu cũng không nỡ nhìn lâu...trạ như nhìn nhiều thêm một chút chỉ là sự dày vò bế tắc cho cả hai mà thôi...Rất nhiều lần Hải đường muốn tới bên hắn, vỗ vai nói một câu gì đó để tâm trạng hắn khả quan hơn, nhưng nàng cứ đứng chôn chân một chỗ đắn đo lưỡng lự hồi lâu rồi lại tặc lưỡi bần lui.

Hải đường nghĩ tới Hồng y...một hồi lâu sau mới lạnh lùng mở miệng vẫn Từ Kỳ.

-lấy ai cũng được...hắn một chút thật cũng không bận tâm?

Không đợi ai hỏi đáp nàng, Hải đường mắt lạnh lại quay sang vẫn tiếp Mặc Vân.

-nếu đã thế tại sao lại phải cầu viện ta? Chọn đại một nữ nhân trong đám thiên kim lá ngọc cành vàng xếp hàng tới tuyển phi, tin chắc đều phù hợp hơn hẳn ta...Vậy Mặc Vân, rốt cuộc vì sao lại nhất thiết là ta?

Mặc vân được hỏi đơ ra nửa ngày cũng không hé nổi một câu. Hải Đường lạnh nhạt vẫn thêm

-chủ mẫu tương lai gia thế hiển hách,địa vị cao quý là thế,luận khí chất luận tài sắc đều là nữ nhân cực phẩm vạn người ngưỡng vọng...vậy Mặc Vân, vì sao bọn họ không được?

-chủ nhân các ngươi nếu đã không có ý kiến gì, phận làm thuộc hạ lại ngang nhiên ở sau lưng sai sử xấp đặt ý khác...là Vô Danh quá dung túng các ngươi? Hay các ngươi không coi chủ nhân mình ra gì?

-ta vốn chỉ muốn tới đây chơi bời...hắn cho rằng đây không phải vấn đề phiền hà rắc rối...vậy hà cớ gì ta lại lao đầu vào can thiệp?

Một loạt câu hỏi thẳng thừng dứt khoát ném ra khiến cả 3 không ai đáp trả được, không phải họ không biết câu trả lời, chỉ là một lời khó nói rõ ràng hơn nữa, chuyện này vẫn lên để chính chủ tự khai, có một số chuyện đúng là không nên quá phận.

Nàng lại đưa mắt nhìn nhạt mà lãnh ngạo nhìn một lượt,có thể nói đây là lần đầu tiên trong đời Hải đường tỏ chút khí thế bức người của kẻ bề trên nhưng cực kỳ tự nhiên.

-chuyện này...tốt nhất các ngươi lên hỏi qua ý hắn đi đã.

Cuối cùng nàng mở đường chốt lại, ý tứ rất rõ ràng, không phải là cự tuyệt, chỉ là chuyện này nên có sự cho phép của Vô Danh.

Nàng đương nhiên trăm lần vạn lần gật đầu đồng ý gả cho người ta, nhưng đối phương thì sao? Có thể với đám nữ nhân xa lạ kia tên Hồng y xem như hoa đại mộc ven đường, mà nàng thì không khéo bị người ta coi là sỏi đá trường mất, trực tiếp vung chân hất nàng văng ra xa ngàn dặm.

Cho nên nàng muốn đám Mặc Vân này đánh tiếng cho Hồng Y trước đã, kỳ thực, nếu tên đó phản đối, Hải đường cũng sẽ dày mặt mà uy hiếp người ta. Về phần thị uy thế nào với một kẻ đứng đầu 3 vạn Hắc Phong Kỳ, nàng trước mắt chưa có nghĩ ra, từ từ rồi thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng trôi.

Mặc Vân nhìn Hải đường hồi lâu, trong đầu nghiền ngẫm rất kỹ.

Bởi vì chủ nhân là muốn Hải đường cô nương di cư tới Bắc quốc, thế mà nàng lại dẫn về Đông kinh,chính là Vô Danh không có muốn nhìn thấy nàng ta nhưng Mặc Vân lại âm thầm lên kế hoạch sau lưng người, kiểu gì cũng bị trách phạt một trận...nhưng dù sao cũng đưa tới tận cửa rồi,trách phạt cùng lắm cũng chỉ mất mặt một chút.

Chủ ý này Mặc Vân đã vạch kế hoạch ngay sau khi hay tin Cảnh Đế tổ chức lễ tuyển phi cho Minh Đạo vương, hoàng đế thì hoàng đế chứ, tương việc gì cũng có thể quản đầy,chuyện thành thân của chủ tử nếu không được sự đồng ý ngầm của đám trưởng lão ,đừng nói là chui vào ổ chần ảm , nội việc đặt chân vào đông viện của chủ tử đã là bất khả thi.

Cho nên chuyện này Mặc Vân truyền thư bằng đại ung tiết lộ cơ sự một chút cho Huyết Mộc để hắn từ Mạc Bắc chạy tới Thục Ba, gây sức ép lên lão bằng hữu Trương Nghi, để lão nhận biếu muội của hắn làm nghĩa nữ khi mà mặt mũi còn chẳng được nhìn. Xong việc liên cử ản vệ hóa tốc ngày đêm

cười ngửa tới Bách Lý Đào viên trao đồ, cùng lời nhắn .

“sinh thần của chủ nhân sắp tới, ta nhất định sẽ đến xem mặt chủ mẫu tương lai”.

Nhắc tới tiệc sinh thần của Vô Danh,mắt đẹp Mặc Vân lại lấp lánh như mặt nước phản chiếu nắng trời. Đám trưởng lão còn lại nhất định sẽ tới tham dự,từ ngày thánh nữ ra đi,bọn họ cũng phân chia tứ tán, mỗi năm cũng chỉ tụ họp một lần duy nhất vào ngày trọng đại đó. Năm nay, nhất định sẽ đặc biệt nháo loạn ,nàng thật mong mỗi đợi chờ.

Mặc phong trầm ngâm đầy tâm sự từ đầu câu chuyện không tham gia lời nào, giờ đột ngột lên tiếng.

-Hải Đường cô nương chúng ta sẽ thừa chuyện với chủ nhân...Người,nhất định sẽ đồng thuận chuyện này thôi...

Cả 3 người còn lại đồng thời đem ánh mắt đều chiếu lên người mỹ nam tử thanh y ngồi nghiêm chỉnh đoan chính như ngọc khắc lại như có như không tán mắt ra ngạo cốt u lãnh .

Hải đường thở nhẹ một hơi dài,nam nhân này, bề ngoài hầu như lúc nào cũng cố khoác vẻ mặt bình thản vô ưu như mây trôi nước chảy, như mặt hồ đêm thu bên trên óng ánh dát nguyệt quang,phía dưới mặt nước lại âm trầm cô tịch, ngoài nhiệt độ nước lạnh lẽo tận cốt tủy khiến người khác bất tri bất giác bị ai,không còn gì hết, như thể một hồ chết.

Hải đường nhắm mắt lại, khi mở mắt ra lần nữa, mâu quang đã trong veo như dòng suối nhẹ nhàng uyển chuyển ,soi rõ đám đá cuội nằm an phận ngàn năm trong lòng.

Nàng nhân nhật nói với Từ Kỳ.

-đồ ăn của quý phủ hẳn rất ngon,vậy trưa nay Từ Kỳ đại nhân định chiều đãi ta món gì?

-có nấu ngon thế nào cũng chẳng bằng trù nghệ của vị cao nhân kia, chẳng biết Hải đường cô nương đã thưởng thức qua chưa?

Hải đường quay ra cười với Mặc Vân như chưa từng có khúc mắc gì hết .Nàng cuối cùng đã hiểu vì sao phải giả trang để đến một nơi toàn người quen. Mặc Vân kia ngay từ đầu đã lập kế hoạch giả nàng đi, tìm cho nàng một thân phận giả không phải để vào tham quan một cách đường đường chính chính, mà là tranh đấu với đám nữ nhân nơi hậu viện kia dành lấy chức vương phi bao người thêm dõ dãi.

Có điều nàng vẫn không tài nào hiểu được, cứ coi như là vì giống dung mạo thanh y thánh mà đám thuộc hạ của Hồng Y đặt hết phiếu ủng hộ, có lẽ trong mắt bọn họ cái bóng của thánh nữ quá lớn nên mọi nữ nhân khác đều không thể so sánh nổi. Nhưng Hải Đường chỉ được cái bỏ bọc ,còn bên trong thì rỗng tuếch, một chút năng lực xuất chúng cũng không có, chẳng biết phải mang tài cán gì ra thi thố. Chẳng lẽ lại thi uống rượu ?

Đúng lúc đó, một nam nhân ngoài cửa tiến tới,nâng tay thi lễ với Mặc Vân rồi Mặc Phong, sau đó quay về phía Mặc Vân bẩm báo, là thuộc hạ của nàng ta.

-trưởng lão, sáng nay thuộc hạ tìm tới quán ăn Dao Quang,được biết quán đã đổi chủ, phu thê Trần gia đã đi khỏi Đông kinh được một tuần nay rồi...

Hải đường nghe thế liền hơi dướn người ra nghe ngóng. Trùng hợp vậy sao? Đương lúc muốn tìm hiểu lại chạy mất tiêu rồi.

-hỏi vị lão bản mới ,chỉ biết Lan Chi phu nhân kia muốn về quê nhà ẩn cư nên chuyển nhượng lại quán khá rẻ. Quán trước giờ làm ăn tốt nên lão ta rất hí hửng trao tiền cũng như tỏ ra hỏi thăm ân cần, có điều lão thấy vị Lan lão bản thần sắc lạnh nhạt không giống thường ngày ôn nhu còn rất kiêu kì, cũng không tiết lộ nhiều, đại khái về Thanh Khâu thăm người thân đang ốm đau... .

Mặc vân gật nhẹ tiếp nhận thông tin ,Hải Đường nhíu mày,thế này ,đương sự chạy rồi, phải đuổi theo à? Nhưng đã chạy mất những một tuần rồi mà Trình thị kia dường như chẳng hề hay biết, thiết nghĩ nàng ta còn lưu luyến chồng cũ tới vậy thì hẳn phải thường xuyên cập nhật thông tin mới phải... .hay là do bọn họ đi quá âm thầm lặng lẽ...

Tên thuộc hạ không nhanh không chậm lại bổ sung thêm.

-trưởng lão...còn một chuyện pháp phần kỳ quái hơn cả...thuộc hạ đã trở lại nhà Trình thị,vốn muốn hỏi chút tin tức ...chẳng ngờ Trình thị kia lại hóa điên...

Hải đường không ghim được kinh ngạc quay ra nhìn Mặc Vân, thật sự ngoài ý,đang yên đang lành, rõ ràng tối đó còn nói năng bình thường, sao mới qua một đêm lại thành ra điên rồi? Sao mà cũng biết lựa đúng lúc lên cơn điên loạn vậy?

Sau khi bẩm báo sự vụ xong gã bước ra sau chút tỏ ý đã hết, Mặc Vân khoát tay cho thuộc hạ lui đi rồi quay sang nói với Hải Đường.

-sáng mai chúng ta đi thăm Trình thị kia,được chứ?

Hải đường cũng định bụng như thế nên thoải mái ưng thuận. Bấy giờ Từ Kỳ kia mới xoa xoa cái cằm râu ria đang mọc lờ mờ, chắc hẳn ta đang tính nuôi chúng, mở miệng phát biểu.

-Dao Quang quán sao? Nơi đó cũng có tiếng là đồ ăn vừa ngon vừa rẻ...tuy nhiên ta từng tới đó ăn một lần...chất lượng lại không được như mong đợi...nhưng nhìn xung quanh, toàn là dân thường tới ăn, cũng xem như đông khách...

Hải Đường cảm thấy có gì đó lóe lên, lập tức chớp lấy.

-ý huynh là... đồ ăn tuy không ngon... nhưng vẫn đông người tới?

Hắn gật nhẹ xác nhận.

-có thể do không hợp khẩu vị... còn đám dân đó vì ham rẻ nên kéo tới ủng hộ...

Hải Đường nhíu nhíu mày.

-vậy huynh biết gì về lão bản Lan Chi kia không?

Hắn lắc nhẹ.

-trong ấn tượng của ta lần đó tới ăn, vị lão bản ấy đứng ở vị trí trưởng quầy, vừa gảy đàn tính vừa niềm nở nói dăm ba câu chào hỏi khách quen, khuôn mặt thanh tú tính cách ôn hòa hiền dịu, rất được lòng người... coi như nàng chính là điểm nhấn thu hút khách nữa đi... về phần xuất xứ, đại khái chỉ biết thân gái dặm trường từ vùng xa xôi phía bắc tới, phụ mẫu mất sớm, họ hàng chê bai nên bỏ xứ lưu lạc tới kinh đô...

-một cô nương đẹp người đẹp nét như thế... lại cướp trượng phu người khác?...

Mặc Vân phát biểu cảm tưởng, Hải Đường nghĩ nghĩ, ban đầu vì sao nàng ta lại đồng ý cưới một nam nhân lớn tuổi hơn mình rất nhiều, còn cực kỳ xấu xí? Không phải vì tiền của thì chẳng lẽ lại vì thật tâm cảm động trước tấm chân tình? Nếu thế chính là phiên bản người đẹp và quái vật thời cổ đại rồi. Còn không thì cũng chỉ như bao cô gái ý mình có chút vốn liếng nhan sắc, muốn hưởng cuộc sống an nhàn mà không phải lao động vất vả, cặp với lão nhà giàu để được chu cấp tiền bạc.

Thử đặt địa vị nàng vào cô nương đó xem, nếu nàng có nhan sắc lại cộng tài ăn nói khéo léo, chắc chắn tiêu chí thẩm mỹ đối với người yêu cũng sẽ cao một chút. Nhưng nếu chọn được bạn trai anh tuấn mà kinh tế lại eo hẹp thì sao? Trừ phi nàng đang trong tình trạng thiếu thốn vật chất, ví như cần một khoản tiền lớn để trang trải học phí hoặc viện phí cho người nhà, buộc lòng ngã vào vòng tay một lão già bụng bự đầu hói đáng tuổi cha chú.

Thế, cô nương đó cha mẹ mất rồi, người thân xa lánh, còn ai nữa khiến nàng ta bận tâm ngoài bản thân?

Còn nữa, sau một thời gian ngắn thì lão chồng té cầu thang mà chết, này là xui xẻo không có phúc hưởng thụ ôn hương nhuyễn ngọc, hay là có người vô tình, cố ý ghen妒?

Đang buồn bán đất đỏ, vì sao lại vội vã bán rẻ quán rồi lạng lẽ rời khỏi kinh đô?

Đặc biệt là Trình thị kia trúng độc trúng tà gì mà qua một đêm trở thành kẻ điên? Con mắt, chồng bỏ giờ lại còn dờ dờ ương ương thế này... có phải số mệnh đã quá bi đát rồi không?

-có chuyện gì mà mọi người lại đột nhiên dò la tin tức của lão bản cũ của Dao Quang quán?

Từ Kỳ thắc mắc, nhìn hai cái nữ nhân, Hải Đường đang lơ đãng suy tính lên chưa chú ý, Mặc Vân tóm tắt sơ qua vấn đề cho hắn hiểu. Nghe xong câu chuyện Từ Kỳ gật gù, đúc kết.

-người thì bỏ đi đã lâu, người thì hóa điên... ta thấy, hay là thôi đi...

Hải Đường uể oải đáp.

-có gì mai tới xem xét tình trạng nàng ta thế nào đã...

Từ Kỳ đứng lên, nói với mọi người.

-mọi người hẳn đói rồi, vậy có nhã hứng đi ăn tạm bữa cơm đạm bạc của vương phủ không?

Hải Đường cười cười, đáp lời ngay.

-đi chứ, xem xem, thức ăn của quan lớn ngon cỡ nào mà ai cũng muốn trèo cao.

Từ Kỳ chỉ cười cười rồi như sự nhớ ra điều gì, nói với Mặc Phong.

-phải rồi, chủ nhân sáng nay có căn dặn, khi nào Phong trưởng lão tới thì đi gặp người.

Mặc Phong chậm chậm đứng lên, khu điện thờ đó... Hắn cười rất nhẹ, khóe môi hơi nhấc lên rồi biến mất, một tia âm áp trong mắt cũng tan biến như thể bị gió đông cuốn phăng đi, khôi phục lại vẻ lãnh ngạo mà trầm lặng.

-bây giờ ta sắp xếp phòng ngủ cho huynh... huynh ở cạnh phòng Dạ trưởng lão... không có vấn đề gì chứ?

Từ kỳ giả bộ hỏi, Mặc Phong lạnh nhạt nhìn hấn, dù hấn có không muốn thì có thể xếp đi chỗ nào đây? Về Thanh Nhã viện được không? Thôi đi, làm thế chỉ khiến tên hồ ly kia được dịp cười chế giễu.

Thấy Mặc Phong trầm ngâm, Từ Kỳ tự động bỏ qua, bước tiếp mấy bước quay lại nói, dặn dò thêm

- chiều nay ta đi đón Dạ trưởng lão, huynh tới khu điện thờ gọi chủ nhân dậy...

Mặc phong gật gù sau đó bước ra khỏi phòng, Hải Đường và Mặc Vân cũng tự động bám theo.

Bọn Hải Đường đi ngược lại con đường cũ, lần này không hiểu sao lại chạm mặt rất nhiều cô nương như hoa như mộng đi trở về, chắc tới giờ cơm trưa nên họ cũng kéo nhau đi thành các tốp nhỏ.

Một đám tiểu thư khuê các dung mạo như chim sa cá lặn là thế mà từ xa nhìn thấy Mặc Phong đều nhất loạt dừng lại tròn mắt há mồm như cực kỳ bị kinh diễm, thậm chí khi hấn đã lướt qua rồi vẫn luyến tiếc có những cái cổ tự động đi chuyển theo mãi cho đến khi bóng dáng thanh y khuất sau những tàng cây mới sực tỉnh con mộng mị.

Hải Đường chép miệng trầm nghĩ, cái đám nữ nhân không có định lực, mới nhìn đại soái ca một chút mà đã chảy nước dãi đầy mồm, sau này thường xuyên đụng mặt hấn, có khi nào lại cấm sừng tên Hồng y kia, đêm xuân hồng hạnh xuất tường?

Thế này, tên Hồng y đó có vị thuộc hạ xếp vào loại cực phẩm nhân gian, thảo nào nhìn đám mỹ nữ đối với con mắt người đời đã là đúng chuẩn người đẹp, nhưng nếu mà đem so sánh với Mặc Phong. Chắc, quả nhiên y như cớ đại cho trâu ngậm lại ví với hoa tướng thực được, không thấy thuận mắt, không nổi hứng thú, không có ý thu nạp là phải.

Hải Đường chăm chăm nhìn dáng lưng thẳng tắp như cây ngọc đón gió, hấn cứ lặng lẽ tiêu sái đi đường của hấn, không ngó trái nhìn phải, đầu thẳng phía trước, chân bước đều thong dong, như thể không vướng ưu tư, không màng thế sự.

Tuy nhiên, qua chuyện vừa rồi, nàng mơ hồ cảm thấy tâm trạng biến hóa của hấn dường như sâu hơn một tầng.

Là hấn tự động trìm dần trong chính nội tâm của bản thân, là cam tâm là tình nguyện không cần ai giải thoát, khiến nàng vô thức cảm thấy như chính bản thân mình phải chăng đã bỏ sót điều gì đó, hoặc lỡ làm gì đó tổn thương hấn?

Cũng có thể Hải Đường đã quá nhạy cảm, nàng lắc nhẹ cái đầu, gió vờn tới thổi tung mái tóc ngắn chấm vai...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Hoa Đẹp Thường Lắm Gai.

Cơm nước xong Từ Kỳ tiễn Mặc Phong về phòng của hấn ở đông viện, còn Mặc Vân đưa Hải Đường trở lại tây viện. Trên đường đi ngang qua khu hoa viên, ở giữa đình viện có mấy cô nương còn ngồi đó tám chuyện, Mặc Vân tươi cười gọi ý.

- chúng ta lên lút tới gần xem bọn họ bàn tán cái gì?

- hạo.

Vườn hoa đầu xuân, tiết trời còn se lạnh, lá non mới mọc, nụ xanh mới nhú, trên đình ngọn còn đọng vài giọt sương chưa tan. Gió tản bộ lướt tới thổi cho mái tóc Hải Đường đã dài qua vai khẽ lay động, đưa tiếng nói nữ nhi trò chuyện phía trước vọng lại.

Mặc vân nhỏ giọng nói thêm.

- trước chúng ta nên nghe trong góc khuất, như thế mới thấu được sự tình, có phải không?

Hải Đường nghĩ nghĩ, vậy cũng đúng, nghe trộm mới chân chính rõ được mục đích kẻ nói.

Hải Đường mon men lại gần bụi tử la lan tím nhạt trồng thành luống chạy dọc vào gần mép đình viện, nàng vịn lấy một cành dùm đoá hoa che trước mặt rồi khom người áp sát, căng tai nghe ngóng. Trong đình có đặt bộ bàn ghế bằng đá trắng, ngồi tại đó là 5 mỹ nữ dung mạo đều chưa tới 18, mỗi người mỗi vẻ, tóm lại quả thật chính là xinh đẹp lay động lòng người.

Tiếng mỹ nhân y phục phấn hồng khẽ khàng vang lên than thở.

- chúng ta ở đây cũng được một tháng rồi, ngoại trừ lần đầu được gặp tam vương gia ở ngự thư phòng... tới giờ còn chưa có diễm phúc được gặp lại lần hai... làm sao để hoàn thành được nhiệm vụ Cảnh đế giao phải leo lên giường tam điện hạ này đây?

Ai bảo nữ nhân cổ đại e lệ thẹn thùng, cùng một đám nữ nhân tranh qua đoạt lại chỉ vì một cơ hội được chui vào lòng nam nhân, so với đám con gái hiện đại thẳng thắn và trực tiếp hành động thì tâm cơ và khổ nhục kế nhiều hơn.

Tiếng mỹ nhân y phục thuần trắng gật gù đồng tình, ngậm ngùi nói.

-phải a, chúng ta bị cầm tới đông viện...dù nửa đêm kín đáo lên lút mò tới, đi chưa được một phần quãng đường đã bị xách trở về...

Tiếng mỹ nhân y phục nằng vàng ủy khuất bọc bạch.

-tam vương gia này tại sao lại thanh tâm quả dục tới vậy? Ở trong cung chúng ta dù gì cũng có danh phận Tiệp Dư hàng tam phẩm...bây giờ lại chỉ là cái Ngự nữ hàng ngũ phẩm của Minh Đạo vương, tưởng rằng về đây rồi hằng đêm sẽ được gọi tới thị tẩm...không cần phải tranh đấu không cần phải xếp lượt với nhiều người...bây giờ thì hay rồi...mấy hôm nữa sẽ cử hành đại lễ tuyển vương phi ở đây...về sau lại phải nhìn sắc mặt của nàng ta mới sống được sao?

Hải Đường hết mở tròn xoe mắt lại nhũn nhũn mảy. Mấy nàng này quả là đẹp thật nhưng chắc không đúng khẩu vị của hần lên hần làm lơ thôi mà.

Tiếng mỹ nhân y phục tím nhạt từ tốn mở miệng, giọng nói đầy tính toán.

-trong đám thiên kim tiểu thư đang được Tô thượng cung dạy dỗ thêm...có hai thiên chi kiều nữ mà chúng ta không nên đắc tội...

Mỹ nhân áo trắng hồ nghi, tiếp lời.

-nàng là nói quận chúa Kiều Nguyệt Nga, con gái út của Kiều quận công và quận chúa Chiêu Tư Dung, cháu gái của Hoa phi nương nương?

Hải Đường dứt khoát ngồi hẳn xuống chống cằm nghe ngóng, đứng cúi hoài mỗi lưng mỗi chân mỗi cổ quá. Quận chúa sao? Cứ hể dính dáng tới đám hoàng thân quốc thích toàn một đám kiều căng ngạo mạn không để ai vào mắt, sẽ khó đối phó đây.

Mỹ nữ phấn hồng gật nhẹ xác nhận, giọng điệu có chút không cam lòng.

-Luận về nhan sắc, cả hai đều nổi bật nhất, luận về tài năng Kiều quận chúa kia vũ đạo thật mê người...bản thân ta nhìn thấy cũng không khỏi ghen tị...mà Chiêu quận chúa kia, cảm nghệ phải nói là xuất sắc vượt bậc, thể gian hiểm có ai gây đàn âm thanh lại ảo diệu tới vậy...ta thật sự rất ghen ghét đố kỵ...

Có nói quá không đó, tài sắc vẹn toàn như thế thì ai mà tranh đoạt lại?

Mỹ nữ hoàng y bình luận thêm.

-lần này nghe nói không chỉ có Cảnh Đế đích thân tới chấm điểm, mấy vị nương nương cũng được phép đến, còn rất nhiều vương công quý tộc nữa, thật ra bọn họ đều là người nhà của mỹ nhân cả...đương nhiên là hi vọng ngồi vào cái ghế vương phi, nhưng mà nhờ đâu không được thì xung quanh chẳng phải còn có rất nhiều gia thế danh môn hay sao?

-các nàng nói xem...có khi nào sân khấu này lại biến thành nơi của Kiều gia và Chiêu gia đấu với nhau không?

Một khoảng lặng kéo dài, mỗi người đuổi theo một suy tư.

Hải Đường nghĩ nhanh, đám nữ nhân rảnh rồi ngồi tám chuyện này làm cách nào đó phải đem gả đi hết. Còn đám thiếu nữ chuẩn bị được thu nạp thêm cũng lên sớm vạch kế hoạch tống cổ ra khỏi cửa. Muốn có quyền lực để làm được chuyện đó thì phải ngồi vững trên ghế vương phi.

Nếu đám nữ nhân xinh tươi như hoa này mà là của người khác thì nàng cũng rất mở lòng mà cùng ngồi tám chuyện cho xum tụ, chỉ tiếc là bọn họ đều nhắm tới Hồng y của nàng, đành xài chút thủ đoạn vậy.

Đột nhiên Mặc Vân đá nhẹ vào mông phá rối, nàng không quay lại, chỉ cất nhỏ tiếng bị làm phiền.

-yên nào Mặc Vân?

Nhưng cái chân không dừng lại, tiếp tục công kích, nàng bực dọc quay phắt ra hỏi.

-chuyện gì?

Nhưng đằng sau nàng chỉ thấy gấu váy tím nhạt thướt tha, Mặc Vân đã đứng lên từ lúc nào.

-tì nữ thấp kém, còn không chịu đứng lên.

Một giọng nói xa lạ mà nghiêm khắc vang trên đỉnh đầu, Hải Đường thoáng giật mình bấy giờ mới dịch chuyển cái đầu, thấy một đám nữ nhân đang từ trên cao nhìn xuống nàng. Đứng đầu là một nữ nhân đã ngoài 30, trang điểm kỹ càng, y phục chín chu, tư thế cũng rất quý củ mực thước, từ phong thái toát lên khí chất bình ổn, điềm đạm nhưng nghiêm túc.

Hải Đường nhũn nhũn mảy tức tối, chưa gì đã cao giọng phách lối thật đáng ghét. Nhưng rất nhanh liền thu liễm lại, cười trừ đứng lên, mắt liếc nhìn Mặc Vân đứng bên cạnh ý hỏi này là cái sự tình gì? Nhưng Mặc Vân không nhìn nàng, gương mặt nàng ta xem ra còn tức giận hơn nàng.

Mặc Vân nhún nhường thi lễ, song giọng nói lại không chút yếu thế, nho nhã mà uy nghiêm khiến người khác trợn mắt.

-xin đừng trông mặt mà bắt hình dong, đó là ái nữ của Trương Nghị đại nhân. . .ti nữ Ái Vân ra mắt các vị tiểu thư.

Người tự xưng là ti nữ gương mặt trang điểm nhẹ nhàng lại đẹp đẽ, cảm giác mềm mại và hiền hòa như đoá hoa, trong ánh mắt nhu mì lại có tia bình tĩnh mà trầm ổn. Dáng người thanh tao lại khoác lên chiếc váy tím nhạt thêu những bông hoa nhỏ xíu tím đậm nơi vạt áo, gấu váy như càng toát lên khí chất thực nữ thanh thuần.

-ngươi là ti nữ? Còn đây mới là tiểu thư danh môn nhà Trương gia?

Giọng nói nghiêm nghị thoảng chút kinh ngạc ngoài ý muốn. Nàng ta chỉ vào Mặc Vân rồi chỉ sang Hải Đường như không tin tưởng lắm

-ta nghe Lam tổng quản nói sáng nay có một nữ nhi nhà Trương tri phủ Thực Ba tới, thì ra đây mới là tiểu thư khuê các nhà Trương gia . . .dung mạo tiểu thư đây thật . . .tâm thường.

Nữ nhân đều đều chất giọng khô khan cứng nhắc không chút tôn trọng nói. Nàng ta nhìn nhìn Hải Đường cảm thấy vị tiểu thư đây không đáng để mắt tới.

Hải Đường tự động lược bỏ mấy từ khiếm nhã ,coi như tiếng chó sủa bậy, khế nhún thân ,nở nụ cười cầu tài trên môi ,lễ phép nói.

-tiểu nữ tên Trương Thiên Vinh. . .vị này đây không biết phải xưng hô thế nào?

-gọi ta là Tô thượng cung, được Cảnh Đế điều tới đây chỉ dạy thêm cho các tiểu thư.

-a, thì ra là Tô thượng cung, được Cảnh Đế tin tưởng như thế thật ngưỡng mộ.

Hải Đường thoảng đưa mắt nhìn đám nữ nhân đứng phía sau nàng ta, toàn là mỹ nữ tuổi trẻ căng tràn nhựa sống, xinh tươi mon mọn khiến nam nhân nhìn mà thòm thèm.

-vậy Trương tiểu thư, không biết ban nãy tư thế ngồi bất nhã và hành động rình rập nghe trộm sau lưng người khác đại biểu cho điều gì?

Nụ cười trên môi Hải Đường thoảng đông lại, thật tình, nghe nói người ta sẽ không truy cùng đuổi tận những người có gương mặt cười lấy lòng như nàng, có sao Tô thượng cung kia còn bối vệt tìm đâu làm gì? Chẳng lẽ mới màn chào hỏi đầu tiên đã định đánh phủ đầu rồi?

Hải Đường cười ngốc ngốc hai tiếng khô khan, trong đầu loạn chuyển một hồi giây sau khloe môi vẫn đầy tiểu ý.

-tiểu nữ mới tới,có nhiều quy củ không rõ ràng, lần đầu đi xa nhà có nhiều thứ bị hấp dẫn quá nhất thời không kìm nén được tâm tư hiếu kỳ lại sợ bước tới quấy rầy các nàng ấy nên đành đứng nép mình trong bụi hoa mà ngắm nhìn, chẳng qua là ngưỡng mộ dung mạo các nàng ấy thật như chim sa cá lặn, nếu như Tô thượng cung cho rằng đó là hành động khiếm nhã vậy tiểu nữ từ sau không dám tái phạm, kính xin Tô thượng cung chỉ bảo thêm.

Ai ,tránh voi chẳng xấu mặt nào, trước hết ta cho các ngươi mặt mũi, xem ta nhu nhược yếu đuối không có hậu thuẫn ,để nghe lời dễ bắt nạt.

Đám mỹ nữ nơi đình viện cũng lục đục kéo nhau tới xem chuyện lạ .Cả một đám nữ nhân bao vây lấy nàng y như du khách tới xem thú con bị nhốt trong chuồng.

Ừm, ánh mắt đa phần không thù địch chỉ có chút nghi hoặc và tò mò. Rất tốt,không phải nữ chính trong các truyện cung đấu gia đấu đều có vẻ ngoài tiểu thỏ bạch sao? Không tính nhan sắc thuộc dạng trung bình kém, mà tính cách bạc nhược yếu ớt còn rất náo nức, hoàn toàn khiến kẻ khác coi khinh xem thường.

Nàng đây sẽ không có cái bản lĩnh lột xác trở thành mỹ nhân khuynh thành tâm kế đa đoan khiến người khác phải xem sắc mặt mà hành sự. Nhưng mà giờ này phút này đột nhiên vô cùng có hứng thú đóng màn kịch hương đồng gió nội .

Tô thượng cung có vẻ hài lòng trước sự nhu thuận của Hải Đường, liền quay ra giới thiệu lần lượt mọi người cho nàng làm quen.

-năm vị mỹ nhân này là Ngự Nữ được Cảnh Đế ban cho Minh Đạo vương.

Hải Đường nhún thân khẽ cúi đầu rồi đứng thẳng người lại tươi cười như hoa nở sớm mai.

-tiểu nữ xuất thân vùng biên cương xa xôi, lần đầu tới kinh thành nhìn thấy các vị tỷ tỷ dung mạo chẳng khác thiên tiên, liền biết rằng chuyến đi này chỉ có thể là buổi học hỏi kinh nghiệm từ các tỷ tỷ, tiểu nữ xin được tạ lỗi ở đây.

-được rồi ,chuyện nhỏ, chúng ta cũng không rảnh để bụng.

Một trong các nàng mở miệng, mỹ nhân y phục trắng tinh nhìn trang nhã mà cao quý, giọng nói cũng nhẹ nhàng ,về ngoài coi như không tính toán. Biết điều như thế thì cũng chẳng ai muốn làm to chuyện. Một tiểu nha đầu còn chưa phát dục hết, tướng mạo bé nhỏ gương mặt bình thường thì có thể quyến rũ được ai chứ?

Mỹ nhân hoàng y ,trông tươi tắn linh động như một con hồ điệp vào xuân, gương mặt trang điểm kỹ lưỡng, phục sức càng cầu kỳ, dùng ánh mắt tăng lớp thượng lưu mà chiếu xuống.

-ta xem nàng còn chưa tới 15, đứng cạnh vương gia cao lớn anh tuấn thật sự rất không thuận mắt, nàng hiểu sớm như thế cũng bớt được nhiều phiền toái .

Hải Đường chỉ nhẹ răng cười ngốc ngốc. Đột nhiên một tiểu thư tuyệt xinh từ trong đám Tô thượng cung bước tới gần nàng.

-Ta là Kiều Nguyệt Nga.

Nàng ta cao hơn Hải Đường nửa cái đầu,khoảng 17 tuổi, mặc bộ y phục phối hai màu hồng phấn và tím nhạt đan xen vô cùng hài hòa. Toàn thân tỏa ra nét mềm mại yếu điệu tựa như nhành liễu thướt tha yếu kiều bên bờ hồ phủ nắng vàng rủ khiến nam nhân có xúc động muốn tới bên ân cần quan tâm.

Dung mạo thật sự không tầm thường chút nào.

Không tầm thường như nàng.

Mẹ nó. Cô nãi nãi đây là người bình thường, là người bình thường thôi có được không? Chứ không phải tầm thường. Đám thiên chi kiều nữ này thật khiến người ta ghen đỏ mắt.

Hải Đường cười hắc hắc hai tiếng ngọt ngào.

-quả thật danh bất hư truyền, dung mạo của Kiều quận chúa như thiên tiên hạ phàm khiến cho tiểu nữ chỉ dám kính nhi viễn chi.

-tiểu thư quá lời, ta cũng đã nghe qua danh hào của Trương tri phủ, nghe nói tri phủ nổi tiếng phong lưu hào hoa ,có tới tận tam thê tứ thiếp và 12 nhi nữ...không biết tiểu thư đây là nhi nữ thứ mấy và là con của vị ái thiếp nào?

Ha Ha. Lão cha nuôi trên danh nghĩa chưa được gặp mặt, phải nói thế nào nhỉ? Lão thật là biết sống hưởng thụ.

Hải Đường hơi đánh mắt sang Mặc Vân ý tứ cầu viện trợ. Cái nàng Kiều quận chúa này sao lại rành tiểu sử nhà Trương gia vậy? Liệu có lừa được không đây?

Mặc Vân mỉm cười lễ độ ,thưa.

-bẩm Kiều quận chúa, tiểu thư của nô tì là nhi nữ thứ tám , là con của vị ái thiếp thứ năm.

-ồ, một thứ nữ nhỏ nhỏ mà cũng muốn trèo cao? Thật là biết lượng sức.

Người lên tiếng là một tiểu thư khác, nàng ta mặc y phục chuyển tông màu từ vàng sang đỏ,màu sắc lan tỏa từ tốn mà ảo diệu y như cảnh sắc hoàng hôn. Trang phục đẳng cấp như thế quả nhiên phải là người có tiền của dư giả cỡ nào? Lấp lánh thượng hạng như thế dật từ nắng chiều tà, khiến người khác choáng ngợp, tôn lên vóc dáng đầy đặn gợi cảm và làm khuôn mặt đẹp mình điểm kia càng sắc nét hương trời hơn.

-đây chắc hẳn là quận chúa cao quý Chiêu Tư Dung, tiểu nữ thật có phúc phận mới hạnh ngộ diện kiến, nhan sắc của Chiêu quận chúa khiến tầm mắt hạn hẹp của tiểu nữ được mở rộng.

Ài, nàng đây nói mấy lời tăng bốc xáo rỗng này từ lúc nào lại thuận miệng tới vậy? Hải Đường sau khi thi lễ xong vẫn trưng ra bộ mặt nhu thuận mà yếu nhược, khiến người ta có cảm giác đây chỉ là thứ con nít ranh miệng còn hôi sữa không có mấy cân lượng.

-Trương tiểu thư thật khéo ăn nói, nếu đã hiểu chuyện như vậy thì cứ việc tận hưởng mấy ngày ở đây cho thoải mái đi...không như những kẻ khác chẳng thức thời, cứ tưởng rằng mình tôn quý muốn một bước hóa phượng hoàng, lại không biết rằng bản thân chỉ là sỏi đá lại so bì với cẩm thạch.

Vừa nói một cách ngạo mạn nhưng rất ý thức những lời mình phát ngôn.Cô gái này có đủ tự tin và thừa dũng khí ,gia thế cao sang, dung mạo như tiên nữ giáng thế, cứ như là sinh ra để đứng trên cao quản lý đám người thấp kém phía dưới .

Nàng ta cho mình cái quyền được coi thường người khác vì sự phân biệt đẳng cấp đã ăn sâu vào trong tâm tưởng từ nhỏ. Hẳn là đã được dạy dỗ về phẩm hạnh của một người quyền quý là như thế này đây.

Một đám mỹ nhân nghe vậy đều đen mặt lại bất bình. Đặc biệt là Kiều quận chúa, dù gì nàng này cũng là cành vàng lá ngọc không thua kém một ai, vậy mà đối phương lại dám đánh đồng nàng ta như bao cô nương tầm thường hạ phẩm khác.

Kiều quận chúa nhũ nhũ mày đẹp, khoe môi giật giật mấy cái môi thu hồi lại được con tức giận. Giọng năm phần hòa nhã ba phần nghiêm khắc và hai phần mỉa mai phát ra.

-Chiêu quận chúa ,lời nói chẳng mất tiền mua, nàng nên cẩn thận một chút kẻo người khác đánh giá bản thân không được dạy dỗ đến nơi đến chốn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Gặp Mỹ Nam Dạ Vũ.

Một câu nói này như sét đánh bên tai Chiêu Tư Dung, nàng ta vừa kinh ngạc lại vừa ần ần cảm phẫn, bàn tay giấu trong cánh tay áo rộng nắm chặt hồi lâu rồi buông lỏng.

-Kiều quận chúa, nàng nói phải lắm, bốn quận chúa cần chỉ phải chấp nhất mấy loại hạ phẩm như kia. Tô thượng cung, không phải thượng cung nói muốn nghe ta gây đàn. Mà khoan, Trương tiểu thư đây không biết cảm nghệ thế nào?

-tiểu nữ còn chưa từng sờ qua dây đàn.

Hải đường thẳng lưng, ngẩng cao đầu, thật thà ngay thẳng khai báo .Đôi mắt nàng mở tròn xoe ,tựa như một viên đá lâu năm ẩn mình trong làn nước suối nhẹ nhẹ lưu động.

-vậy chứ nàng tinh thông thứ nào? Liền thể hiện cho mọi người được mở rộng tầm mắt.

Chiêu Tư Dung dường như không muốn buông tha cho Hải Đường dễ dàng, xem ra nàng ta bắt được con nai vàng ngơ ngác lại còn mới toe nên quyết định bày trò tiểu khiển.

Hải đường vẫn cười thoải mái, lời thốt ra khỏi miệng càng nhẹ tênh, dễ dàng không chút cố kị, không hề chịu ảnh hưởng chút sức ép nào.

-cầm ,kỳ ,thị, họa tiểu nữ đều cô phụ lão sư, không dám mang ra làm mất nhã hứng các tiểu thư.

Một nàng khác phụ họa xen vào.

-Trương tiểu thư đây là chê chúng ta không đủ trình thưởng thức tài nghệ sao?

-tiểu nữ thừa bé không hiểu chuyện, thường hay trốn ra ngoài chơi cùng đám chăn cừu.

Hải đường ngửa mặt lên trời cười càng tít mắt, tiếp tục sự nghiệp tự bôi xấu bản thân, mà thật ra đó đều là đúng cả. Có điều ,thẳng thắn không chút che giấu nói với cái biểu tình vô tư như vậy nên khiến cả đám nữ nhân quyền thế vốn bắt buộc phải học từ nhỏ đều tròn mắt kinh ngạc cùng khinh thường.

Nàng là nữ nhân hiện đại, thời buổi đó còn được mấy ai theo học cái môn nghệ thuật cao siêu thâm thúy ấy. Cho nên việc nói ra một cách tùy tiện mà xem thường khiến đám nữ nhân cổ đại được ăn học đến nơi đến chốn đều tự động trong đầu hạ thấp nhân phẩm cấp bậc Hải Đường xuống .

Nhưng Chiêu Tư Dung kia nhìn nhìn Hải Đường cảm thấy càng gai mắt ,không chịu nổi cái thái độ ung dung bất cần đó. Rõ ràng Chiêu quận chúa thân phận tôn kính, dung mạo kinh diễm là thế mà Hải đường lại đối đáp câu lệ khách xáo ,ngang hàng như thế làm nàng ta cực kỳ khó chịu.

Chiêu quận chúa là muốn nhìn thấy sự tự ti mặc cảm vì bản thân xấu xí ,vô dụng, thấp kém của Hải Đường khi đứng bên cạnh nàng ta. Thế nhưng Hải Đường lại hết lần này đến lần khác đều trưng ra cái biểu hiện cứ như là hạ thấp địa vị Chiêu quận chúa xuống cùng bậc.

Kiều quận chúa cũng tinh mắt để ý, Trương tiểu thư này tuy nói năng lễ phép nhún nhường nhã nhặn, nhưng cử chỉ hành vi là tùy tiện buông lỏng, như thể không chịu chút xú áp lực nào từ phía các nàng.

Ánh mắt Hải Đường mở to tròn, dường như rất hứng thú đối với câu chuyện, khi nhìn người nói đều là trực diện và thẳng thắn, khiến người khác đâm ra lung túng vì khó hiểu. Sao có thể có cái thái độ không e dè sợ sệt lại nói năng khuôn xáo, cứ như các nàng cũng chỉ đơn thuần giống như đám lão bà thành thường dân buôn chuyện tám phét lúc nhànỗi.

-được rồi, tiểu nữ sẽ không quấy rầy các tiểu thư nữa, xin phép cáo từ.

Hải đường lại nhã nhặn nhún nhường thi lễ một cái rồi xoay thân bỏ đi luôn,Mặc Vân cũng rất nhanh nhẹn đoạn chính bám theo ngay. Hai người đi trước đi sau một đoạn rồi Hải Đường bước chậm lại sổng ngang hàng cùng Mặc Vân, đôi mắt khẽ liếc cảm thấy nếu đặt nàng ta đứng cùng chỗ với đám nữ nhân kia xem không hề thua kém chút nào.

Trời chiều đã tắt nắng,Hải đường duỗi chân ngồi trên lang can, lưng tựa ra sau tựa vào cây cột cái ,ngay bên cạnh là cây tử đinh hương, từng chùm hoa mọc đâm lên có màu tím nhàn nhạt cùng hương thơm dịu nhẹ rất dễ chịu. Nàng vươn một tay ra, cầm lấy chén quân nhỏ xiu chứa nước trà Tuyết Shan thơm đậm đà, nhấp một ngụm nhỏ, lại nhón lấy miếng mứt tét làm từ hạt sen.

Phía sau tiền viện là khoảng sân nhỏ,dãy hành lang nối đông viện và tây viện với nhau có nữ nhân thoải mái ngồi đó một cách tùy ý. Gia nhân làm việc đi ngang qua cũng liếc ngang một cái rồi nhỏ tai nhau buôn chuyện. Chuyện là, làm sao một nữ nhân trong đám hậu viện hoa hòe hoa sói của vương gia lại dám ngang nhiên ngồi nhón nhor ở khu vực bị cấm này.

Dù có tò mò nghị luận thế nào thì đó cũng không phải bốn phận của bọn họ, đám lính tuần đứng ngay đó còn chẳng ho he chút nào thì dĩ nhiên nàng là được phép rồi.

-Mặc Vân, bọn họ ai cũng xinh đẹp tài giỏi, không hiểu dựa vào tiêu chí gì nâng cho rằng ta thắng cuộc...

Nàng đây không khéo đến cái vòng gửi xe cũng chẳng lọt vào được.

-Hải Đường cô nương, nếu như đây là cuộc thi dành danh hiệu hoa khôi toàn thành, thì nàng đúng là không có cửa đặt chân...

Mặt Hải Đường hơi xụ một chút, mặc dù biết rõ mình luận về tài cán dung mạo đều chẳng bằng ai thế nhưng từ chính miệng Mặc Vân thừa nhận, vẫn có chút khó chịu.

-nhưng mà vì đây là lễ tuyển phi...cho nên...mọi chuyện...quyền quyết định đương nhiên thuộc về Minh Đạo vương.

Hải Đường kinh nghi, buột miệng vấn.

-ạ nhỉ, không phải Cảnh Đế sao?

-Cảnh Đế...hắn ta muốn làm gì tùy ý...có điều chỉ cần ý chủ nhân không muốn thì Cảnh Đế cũng phải nhường ba phần.

Nghĩa là sao chứ? Ý là tên Hồng Y này cho hoàng đế chút thể diện hay nói đúng hơn là chẳng thêm để tâm tới quyền hành của hoàng đế. Bởi vì từ trước tới giờ hắn ta chỉ tùy hứng làm theo ý thích? Mà căn bản hắn không có nhiều tính toán lên cũng lười để ý?

Thế này không phải rất khó hiểu sao? Nếu không muốn lấy thì chẳng phải nói đại một câu từ chối liền được thỏa nguyện, còn ngược lại, bọn thuộc hạ lại có bản lĩnh lay chuyển tâm ý tên Hồng y đó? Hơn nữa, chỉ là tìm thê cho vương gia chứ có phải lễ chọn hoàng hậu đâu? Làm gì mà lại tranh đấu ác liệt vậy chứ?

-nhưng vì sao cái tên Vô Danh này chỉ là vương gia lại thu hút số lượng mỹ nhân tới tham gia động đảo tới vậy?

- người được chọn làm vương phi sẽ được Cảnh Đế sắc phong là Dương Lộ công chúa, gia thế cũng nâng lên một bậc nếu là hàng tam phẩm nên nhị phẩm, nhị phẩm lên nhất phẩm, còn nếu đã là nhất phẩm sẽ phong vương, cấp đất. Lễ hậu như thế, có ai không muốn a?

-Vô Danh lại được lão hoàng huynh yêu thương vậy sao?

-yêu thương? Gia đình hoàng tộc thì được mấy cân lượng tình cảm? Hắn ta...là đang cố tạo ra điểm yếu cho chủ nhân...

-tìm điểm yếu? Vì sao phải vẽ đường vòng vắt vẹo cho bản thân? Hắn chỉ cần tạo một màn kịch mưu phản...

Dựng một vở tuồng hạ sát Cảnh Đế là có thể danh chính ngôn thuận mà lẳng trì tên Hồng Y rồi.

Vừa nghĩ đến đây Hải Đường đột nhiên rùng mình kinh hãi, sao mà nàng lại có thể nảy sinh ra ý nghĩ này được.

Nếu như...không thể gặp lại đối phương thì nàng sẽ ra sao? Tương lai sẽ thế nào? Sau này sẽ sống mà không có người đó kề bên? Đòi người vẫn như thế tốt đẹp?

Cũng có thể nàng sẽ quen một ai đó, và sống những tháng ngày bình bình đạm đạm đến già...cũng có thể nàng sẽ chẳng thể nào quen được một ai và sống cô độc lạnh lẽo đến hết đời.

-Mặc Vân...nàng nói thánh nữ và Vô Danh là ái nhân của nhau...và vì ta giống nàng ấy nên các người mới ủng hộ việc ta trở thành vương phi...nhưng ta cảm thấy Vô Danh dường như chưa từng xem ta là thánh nữ... hoặc nói đúng hơn...xem ta như một người xa lạ không quen biết...vì sao lại thế?

Mặc Vân lắc nhẹ đầu từ chối đáp lời, đôi mắt nhìn nàng lại tràn ngập dịu dàng yêu thương, vẫn không phải là chân chính nhìn Hải Đường.

Vị thánh y thánh đó... là người thế nào lại được bao người trân trọng?

-Mặc Vân...nàng làm sao lại đi theo thánh y thánh?

-...lúc còn nhỏ ta bị chính phụ mẫu bán vào thanh lâu...vì gia cảnh rất nghèo hơn nữa lại là nhi tử lớn nên ta cam chịu...lúc đó ta mới 10 tuổi nên chỉ phải làm những việc vặt vãnh, nhưng 4 năm sau...họ bắt ta phải tiếp khách cho nên ta nhiều lần tìm cách bỏ trốn tiếc thay lần nào cũng bị bắt trở về và đánh đập đe dọa...cuối cùng, ta giết vị khách nhân đầu tiên của mình...sau đó treo cổ tự tử...

Giọng của nàng ấy rất nhẹ, bình thản như kể một câu chuyện thường ngày của ai đó xa lạ.

-Mặc vân...

Nàng ấy quay lại khẽ cười.

-nhưng tất nhiên là ta không chết, Mặc Phong cứu ta sau đó thì gặp thánh nữ...Người không những mua lại thanh lâu biến nó thành phường thêu thùa còn chuộc thân cho các cô nương ở đó rồi dạy nghề cho họ, cho họ một công việc, một cuộc đời mới được làm lại...Đối với riêng bản thân, ta vô cùng biết ơn người...Thánh nữ giống như mặt trăng, chỉ lối con đường phủ bóng tối và soi tỏ tương lai phủ sương mờ của ta...

Hải Đường im lặng không biết phải nói gì ,luôn cảm thấy...Mặc Vân, Huyết Hoa và cả Mặc Phong...bọn họ đối với thanh y thánh không phải chỉ đơn thuần là mối quan hệ thuộc hạ - chủ nhân. Hơn mức đó...giống như là lo nghĩ về một người thân thiết cực kỳ quan trọng...

Mặc Vân nhìn Hải Đường hồi lâu rồi mỉm cười ôn nhã quay đi.

Trời chiều dần tắt nắng, cửa hậu rộng mở, liền thấy hai nam nhân dẫn đầu, một người là tên Từ Kỳ, người còn lại thân thể cao gầy thon dài, y phục tuyền đen từ đầu tới chân ,khí thế lạnh lẽo nhân nhật lan tỏa như một cơn gió đông kèm tuyết giá vờn tới, tạo ra cảm giác âm trầm thâm hiểm.

Nắng hoàng hôn hắt lên chất lụa đen quý hiếm phản lại sắc vàng trắng, như thể y phát ra vòng hào quang hư ảo, làm tăng thêm một phần mỉa mai.

Y bước tới một khoảng cách nhất định thì dừng lại, Từ Kỳ bước tới bên Mặc Vân, gật nhẹ coi như chào rồi quan tâm hỏi thăm Hải Đường.

-Hải Đường cô nương thấy vương phủ thế nào?

-rất đẹp,trang nhã mà vẫn quyền uy...

Nàng cười cười thân thiện rồi bổ sung thêm

...đám mỹ nữ nơi hậu viện...rất thú vị...không khí nơi này...rất thoải mái nha.

Từ kỳ nhìn nàng cố nhếch mép cười đáp lễ, thâm nghĩ cái đám như chim sâu đó mà thú vị cái gì, là vô vị ,cùng cái đám như thế qua lại mà không khí không thấy nhàm chán hoặc bức bối sao?

-Hải Đường cô nương thích nơi này thì tốt quá...ta chỉ sợ có gì tiếp đãi không chu toàn...

-không đâu, còn phải làm phiền huynh chiếu cố...

-này không thành vấn đề, có gì cô nương cứ sai bảo, nếu không còn gì nữa ta đi làm việc của mình.

Từ Kỳ đi rồi, nam nhân kia trước sau chưa từng dời ánh mắt khỏi người Hải Đường,thu hồi lại vẻ sừng sốt kinh ngạc trên gương mặt, bấy giờ mới chậm chậm lại gần ,nhỏn miêng khẽ cười với Mặc Vân.

-Vân tỷ,đã lâu không gặp!

Mặc Vân dịu dàng cười đáp lại,khỏe mỗi hồng cong cong tinh tế lại có chút giảo hoạt, ánh mắt cũng thập phần nhu hòa song vẫn có tia đùa giỡn.

-ừ Dạ Vũ,đã lâu không gặp! Rất nhớ chủ công sao?

Bạc môi mỏng của Dạ Vũ càng nhếch lên một độ cong hoàn hảo,ánh mắt một mí híp lại,cong thành vầng trăng non, khuôn mặt càng vì biểu lộ như thế mà tỏa ra luồng mỉa mai hoặc hấp dẫn triệt để người khác.

Nhưng hắn không đáp lời Mặc Vân, lại quay sang nhìn chăm chú Hải Đường thêm một hồi nữa ,Mặc Vân cũng yên lặng đứng bên chờ đợi hắn tự ý mở miệng hỏi.

-chính là nữ nhân đã cứu chủ công đây sao?

Mặc vân gật nhẹ,gợi thiệu.

-Hải Đường cô nương, vị mỹ nam tử này tên Dạ Vũ, là thuộc hạ thân tín của chủ công, thường ngày làm việc ở chỗ khác, lâu rồi mới chịu trở về...

Hải Đường không gác chân lên thành lan can nữa, thả chân xuống cứng gắc lại như tượng gỗ, lưng càng thẳng lại nhưng vẫn hơi dựa vào cột chống, ánh mắt nàng hiếu kỳ nhìn nhìn Dạ Vũ.

Nam nhân này tóc đen như mực cột gọn lại bằng ngọc quan trắng muốt lộ ra khuôn mặt tinh xảo mà sắc bén ,hàng mi dài như mái hiên sụp xuống che dấu bóng ánh mắt sâu thẳm thâm thúy đầy toan tính,bạc môi mỏng khẽ nhếch một bên biểu lộ ý cười sâu xa.

Vẻ đẹp hoa mỹ mà tà mị, y chỉ đứng đó lặng lẽ như cái bóng họa lên dung mạo ,lại như thể tràn đầy khí chất cường giả, uy vũ và áp bức như cửu vĩ hồ ly chuyển thế ,phận làm thường dân thường thì không có mấy sức lực chống cự lại nổi.

-ừm,ta đi xem phòng bếp chuẩn bị đồ ăn tối thế nào,hai người từ từ nói chuyện.

Mặc Vân nhẹ nhàng bỏ lại câu nói trước khi đi ,tự cho mình là kỳ đà cản mũi mà rút lui về hậu trường làm Hải Đường trợn mắt không hiểu. Nàng và cái nam nhân dung mạo như yêu nghiệt này thì có cái gì mà phải thảo luận riêng tư đâu?

Dạ Vũ đột nhiên lại áp sát gần hơn rồi nở nụ cười ,nụ cười nửa miệng tựa như nhìn thấy món đồ chơi thú vị, lại tựa như muốn quyến rũ món đồ chơi đó. Hải Đường căng thẳng toàn thân vô thức lùi lưng lại ra sau, gương mặt vẫn cố tỏ ra như không vấn đề.

Nụ cười của y lực sát thương thật mạnh a,nhưng nàng cười như khóc, khóe miệng nhúc nhích, thầm mắng “tên Hồng y đó, rút cuộc kiếp trước tạo ra bao nhiêu phúc đức, thế quái nào lại có một đám mỹ nhân như họa thủy kề cận ,thảo nào không buồn để mất tới đám mỹ nữ nơi hậu viện.”

Nàng hướng ánh mắt ra sau hắt, Mặc Phong đi đón Hồng y, sao vẫn chưa về? Hải Đường nhú nhú mày, cố gắng nói bình tĩnh.

-ừm...huynh có gì cần nói với ta sao?

Dạ Vũ bước tới càng gần hơn, cái mũi hít hít hương thơm thanh lãnh quen thuộc ủa về trong tâm trí khiến y thoảng ngẩn ngơ. Đúng, chính là mùi thân thuộc này, nhớ trước kia y không thể ngủ được vì thường xuyên gặp ác mộng cùng cảm giác bất an và lo sợ hiểm nguy rình rập, nếu như không phải có thánh nữ bên cạnh không ngừng an ủi động viên, thì hẳn chắc chắn đã sớm hóa điên hóa dại.

-này...chúng ta có quen nhau không?

Hải Đường mơ hồ cảm thấy người thanh niên xa lạ này lại có chút thân quen khó hiểu.

-đúng rồi!

-thật sao? ...Ta không nhớ ?

Mặc dù câu trả lời xác nhận nhưng nàng vẫn bán tin bán nghi,vì trong trí nhớ dường như chưa từng tiếp xúc qua.

-chính xác...không sai đâu.

Dạ Vũ vừa nhẹ giọng nói vừa vô thức hơi cúi sát thêm làm Hải Đường phát hoảng. Không phải người thời cổ đại rất để ý câu nam nữ thọ thọ bất tương thân sao?

-này...ngươi không thấy mình vô lễ hay sao?

-vô lễ?

Y nhưn mảy ngài thanh thoát như vẽ, không chút để ý tiếp tục sự nghiệp hít ngửi của bản thân.Hương thơm này y hảo tưởng niệm, tựa như được uống một viên tiên đan, khiến cho nội tâm bình lặng an ổn rồi nhẹ trìm sâu vào giấc ngủ không mộng mị hiểm hoi.

Ánh mắt Dạ Vũ rất mềm mại, gương mặt cũng vô cùng nhu hòa hiền lành, cứ như thể một người nào đó chưa từng trải qua sóng gió, thăng trầm .Một lát y sau gạt gù hải lòng rồi chậm rãi nhả lời.

-Hải Đường cô nương, nàng là khách quý, tại hạ nào dám vô lễ.

Hải Đường trừng mắt, tên bá đạo ngông cuồng đó, miệng nói một đằng thân làm một nẻo.Y lại áp sát gần hơn, hơi hạ thất lưng để mắt đối mắt với nàng. Hai tay chống lên thành lan can kề ngay cạnh tay nàng, thân hình thon dài cao lớn bao vây lấy cơ thể bé nhỏ, gương mặt đẹp như yêu nghiệt biến hình dụ hoặc phạm nhân phạm tội.

-tại hạ một chút cũng không dám bắt kính nàng, nàng nói đi, tại hạ bắt kính chỗ nào chứ?

Giọng nói từ tốn, trầm khàn lại mỏng manh,như ngọn gió sắc bén dễ dàng cắt đứt ngọn cỏ đáng thương. Giống như con thú hoang ngày qua ngày độc lai độc vãng truy tìm tổ ấm đáng thương mơ hồ trong ký ức xa xăm

Hải Đường mím mím môi nhỏ, mắt gắt gao nhìn ánh sáng tà mị trong khóe mắt câu hồn của y, hít nhẹ một hơi dài rồi cười cười.

-Dạ Vũ, dù gì ta cũng là chủ mẫu tương lai của ngươi, đừng để ta nói cho Vô Danh biết ngươi tính vô lễ ta.

“Dạ Vũ”

Dạ vũ vừa nghe xong khuôn mặt tinh tế lại ngẩn ngơ một chút như thể lạc vào vùng không gian nào đó nhưng giây sau liền trầm xuống thành màu xám tro, mắt phượng như phủ một màn sương dày. Y cúi đầu xuống, Hải Đường lại vô thức lùi cổ mình ra sau, cuối cùng suyt ngã. Trên hai bả vai nàng đặt một bàn tay nam nhân giữ chặt cơ thể lại không cho đổ tiếp.

Dạ Vũ giật hai tay kéo Hải Đường thẳng lưng lại,khuôn mặt đã khôi phục dáng vẻ bình ổn, ánh mắt sâu thẳm có tia sáng lay động như ngọn đèn trong đêm đông mê hoặc người lạc đường. Chất giọng nhẹ tênh, có phần hồ hững mà sắc lạnh phát ra lại khiến người khác cảm thấy y vô cùng tịch mịch.

-Hải Đường cô nương yên tâm, tại hạ tuyệt đối, tuyệt đối không thể đắc tội nàng...

Đứt lời y rời tay khỏi vai nàng, đứng lùi lại, nhìn khuôn mặt Hải Đường thêm một lúc lâu nữa mới ôn hòa mở miệng tiếp.

-ban nầy nàng nói chuyện trở thành chủ mẫu tương lai của tại hạ là sao?

Hải đường nghĩ nói ra chắc không có vấn đề gì bởi dù sao bọn họ cũng sẽ tổ chức một buổi họp mặt thảo luận vấn đề này thôi, hơn nữa xem ra mối quan hệ với Mặc Vân không tệ.

-Mặc Vân nói, sẽ để ta trở thành vương phi hữu danh vô thực của Minh Đạo vương. . .

-hữu danh vô thực?

Dạ vũ nhú nhú mày rồi cảm thấy tức cười mà bật thành tiếng.

-tại sao nàng lại nghĩ như thế?

-không phải vương gia của các người không xem trọng hôn sự này,lấy ai cũng được...?

-đúng là có chuyện đó...mà khoan,chuyện này Mặc Phong biết chứ?

Hải Đường gật nhẹ xác nhận.

-lạ nhỉ? Không phản đối à?

Hải Đường lắc đầu.

-huynh ấy nói... Vô Danh sẽ đồng ý chuyện này.

Dạ Vũ lạng người vừa quan sát Hải Đường vừa trầm ngâm ngẫm nghĩ, hồi lâu sau mới phán.

-nàng định ngồi đây chờ chủ nhân của ta sao? Không cần phải thế, Mặc Phong đi đón chủ nhân nên để hai người đó ăn chung với nhau. Chúng ta đi ăn tối trước ,ta nhìn thấy nàng liền cảm thấy đói bụng, đi ăn đi, đi đi nào. Lâu rồi mới lại được thưởng thức tay nghề nấu nướng Vân tỷ.

Dạ vũ miệng vừa liến thoắng nói tay cũng chủ động kéo nàng xuống đất rồi đẩy nàng bước đi.

-khoan, từ từ đã. Đây, ta không muốn ăn với người, ta đợi ăn cùng Mặc Phong và Vô Danh.

-ấy, nàng không nên phá đám chuyện tốt, nàng nhìn mỹ nam tử như ta bồi bên cạnh ăn không phải sẽ ngon miệng hơn sao?

- ai cần ? Tránh ra, đừng có động vào ta.Không cần đấy.

Chương 46: Ký ức bị lãng quên.

Khu điện thờ được bao bọc bởi lớp tường cao có mái che, chỉ có hai lính ngự lâm đứng gác theo ca hai bên cửa lớn, đi vào trong thêm một vòng cây gỗ lâu năm, cây bụi xen kẽ, hiện giờ đang đầu xuân, những chùm hoa đỗ quỳên đủ chủng loại đã chum chim nụ xinh.

Phân ra hai khu chính một bên là nhà Thái Miếu một bên là nhà Thái Xả, nằm trên một diện tích rộng lớn phía nam hoàng cung, nơi này canh giữ cũng không tính sâm nghiêm, dù sao một năm mới mở cửa cúng tế được một lần, lúc đó lính ngự lâm sẽ được điều tới, còn thường ngày thì luôn đóng cửa, chẳng có mấy ai lui tới trừ những cung nhân có bốn phận quét dọn.

Bất quá gần đó chính là cơ quan cấm vệ nên cũng chưa từng để xảy ra bất cứ vấn đề gì, chỉ là dạo này đặc biệt có một khách nhân thường xuyên ghé thăm, hơn nữa còn ở lại khá lâu, lâu tới mức khi mặt trời đã ngã về tây có người lặng lẽ tới từ tốn đánh thức mới uể oải trở về.

Ai cũng chẳng dám tới làm phiền, chỉ có một đám ám vệ của Cảnh Đế lén lút theo dõi xa xa trên các nóc nhà nhất cử nhất động của nhân hồng y kia.

Nằm khuất giữa hai điện thờ cúng là khu nhà ở của cung nhân cao tuổi, hậu viện phía sau có một diện tích mặt nước tuyệt đẹp tên gọi Thái Dương hồ, chính giữa trồng một gốc đại thụ lâu năm tên là Thanh Thiên Mộc,dưới nước lại thả Lân Lam Ngư, xa xa có một tòa biệt viện cổ kính màu đen tọa trấn.

Tòa nhà này chỉ có một tầng lầu,từ xa nhìn lại trông không có gì là đẹp mắt, âm âm u u như xua đuổi người ta ,phảng phất như được phủ lớp màn thời gian khiến nét tịch mịch không cách gì che dấu nổi.

Khắp các cột chống to cỡ một người ôm không hết, xà đỡ, xà ngang đều là chạm trổ hình thần thú lưỡng kỳ tranh minh nguyệt, nét khắc sống động mà uy vũ thể hiện rõ tay nghề vượt bậc của thợ thủ công. Cửa sổ, lan can, cửa chính, hoa văn họa là cảnh sông nước uốn lượn bất tận, núi trùng điệp miền man, cỏ thụ vườn dài tán rộng trên đầu đầy yển đến, trên cao hạc bay hòa cùng mây trời.

Trong từng chi tiết nhỏ đều thấy rõ khối họa được điêu khắc sắc nét tinh xảo bậc nào, có điều tất cả đều bị lũ nhện coi là tổ mà giăng tơ khắp nơi, nền gạch đá xanh khối lớn vương đầy lá khô. Bên trong bụi bặm bám một tầng mỏng, không khí ẩm mốc mà âm hàn khiến tiếng hắt hơi của ai khẽ vang, rất rõ ràng.

Hiển nhiên nơi này bị bỏ bê lâu năm, những gian phòng nối tiếp liên tục, được ngăn cách bởi tầng tầng lớp lớp trướng rủ màn che từ trần cao xuống nền gạch.

Đồ đạc bày biện trong này rất ít, cũng rất đơn giản, có những bức bình phong khảm xà cừ lấp lánh họa mai lan cúc trúc, có những giá sách nhỏ đặt lư thưa mấy cuốn, có những bộ bàn ghế trên còn đặt ghiên đá đen mài mực, lọ ngọc xanh xám đựng bút lông sồi, mấy thếp giấy trắng phủ bụi xếp ngon ngàng được khối ngọc hồng nhạ đề lên.

Có những bức tranh treo đung đưa dựa vào bức tường lụa mỏng manh, tranh có tấm lớn tấm nhỏ, đều là họa phong cảnh. Nắng trong này theo các khe cửa lọt vào tạo ra từng luồng ánh sáng soi rõ những dải bụi bay bay nếu chúng lọt được vào, vẽ lên mặt nền nhà những cái bóng loang lổ không rõ hình thù.

Bức tranh phủ lớp bụi, đưa tay gạt đi liền lộ ra dung mạo người được họa.

Tranh treo rất nhiều hầu như ở khắp mọi nơi, xem ra chủ nhân cũ của nơi này là một người mê suu tầm tranh hoặc là một nhân cuồng họa. Hẳn là một nhân ngày dài tháng rộng rảnh rỗi thành thói ngồi họa các mỹ nữ của hoàng đế đi.

Vậy chẳng lẽ nơi này là chỗ ở của một họa sư trước kia rất được hoàng đế tin dùng cùng coi trọng?

Tranh vẽ chủ lực là phong cảnh, nhưng luôn có một nữ nhân ẩn hiện thấp thoáng dưới những tán lá hoặc trong những luống hoa. Nữ nhân luôn họa ở khoảng cách khá xa, hoặc trong tư thế nhìn nghiêng hay nhìn ngang, như cố tình không vẽ rõ chi tiết ngũ quan mỹ nhân, như cố tình không họa rõ dung nhan, cũng có thể do họa sư không được phép lại gần, hoặc vẽ bằng kĩ ước mơ hồ.

Dù là thế, cả trăm bức ở đây, dường như không phải họa của trăm người, chỉ một nữ nhân thôi, còn là một nữ nhân thích mặc huyết y, một nữ nhân tay phải luôn cầm một thanh trường kiếm, một thanh kiếm màu ngân bạc, như đúc từ hàn băng.

Dù đã đến đây được mấy lần nhưng lần nào cũng phải đưa mắt ngắm người trong tranh, khi lần đầu đặt chân tới, nơi này truyền đến cảm giác hoài niệm đau thương cùng tịch mịch, như sóng thủy triều đột ngột đánh úp tới không cách gì chống đỡ. Chấp niệm của cổ nhân được chôn vùi mấy trăm năm, giờ mới có người hữu duyên đặt chân vào, đánh thức và tiếp nhận.

Có bức tranh nữ nhân múa kiếm trong thung lũng núi tuyết, trên nền trời xanh nhàn nhạt, khắp nơi là màu trắng xen lẫn với đá xanh, tuyết bay lác đác giăng giăng lên không trung mà nữ nhân huyết y như đang nhập tâm luyện kiếm hoàn toàn bỏ bê xung quanh, hoàn toàn không nhận ra có người ẩn nơi xa xăm nhìn chăm chú tới.

Lại có bức nữ nhân tung người bay lộn ngược trên không, thanh Tuyệt Ảnh vung lên lóe ra hàn quang sắc lạnh vẽ một đường cong hoa mỹ, xung quanh ngồn ngộn trên mặt đất là xác người, tứ chi đứt lìa, máu tươi văng khắp nơi. Phía xa xăm mờ mờ còn có người đứng đó lặng lẽ nhìn lại.

Có bức nữ nhân này khụy một chân xuống đất, một tay chống trường kiếm, y phục rách nát lộ ra miệng vết thương, tóc dài rối bù để tung bay tùy ý, khuôn mặt dính đầy máu, ánh mắt hung hiểm, lãnh huyết tuyệt tình, xung quanh, xác binh lính chết không toàn thây, chất cao thành đống...

Có bức huyết nhân cầm thanh Tuyệt Ảnh giờ lên cao như thị uy, ánh mắt lãnh huyết vô tình nhìn thẳng phía trước, xung quanh là hồi khắc âm đảm như giăng sương mù, ẩn hiện hư ảo những toán lính đứng lặng lẽ xung quanh, họa sư vẽ đám lính với gương mặt tối om, chỉ có đôi mắt ánh lên âm hiểm như của dã thú...

Nữ nhân này rốt cuộc là ai? Tuyệt đối không phải là nữ nhân có lai lịch bình thường.

Gần trăm bức tranh ở đây, không bức nào lặp lại hành động hoặc khung cảnh, mỗi bức lại diễn tả trạng thái và không gian khác.

Trang phục cũng không giống người trung nguyên, lấy màu đỏ nóng bỏng làm chủ đạo sau đó xen vào sắc xanh lam, xanh lá, tím nhạt ở gấu váy, vạt áo, viền cổ và viền tay, trang sức cài đầu, vòng cổ, vòng tay, phụ kiện y phục đều là thuần bạc trắng, ngoài ra không dính thêm bất cứ một chi tiết nhỏ vào vàng hay ngọc.

Đây là nét đặc trưng trang phục của hoàng tộc Ô Tư Tạng...

Thêm một điều đặc biệt nữa là, dưới mỗi bức tranh, họa sư để ấn hiệu cặp chữ Thảo nhỏ xiu Long Tri Phụng Các xếp thành hình vòng tròn, bên trong có ngọn lửa đỏ.

Ngón tay thon dài vuốt ve nơi ấn hiệu, cảm giác như có dòng điện chạy vào tâm can sau đó lần lần lan đi tứ phía, rồi lại chạm tới nơi họa kiếm, thanh kiếm này thực có tồn tại, hiện giờ nó đã có một chủ nhân mới.

Âm thanh nam tính trầm thì thốt ra.

- Tuyệt Ảnh quả thật thuộc về nữ nhân này? Chẳng lẽ đây chính là người sở hữu lúc trước khiến thanh kiếm phải ngậm mình mấy chục năm trong lòng Thái Dương hồ?

Lúc trước Dạ Vũ với Thiên Nguyên sáng nào cũng luận kiếm trong vườn hoa thụ. Dao và kiếm vốn không thích hợp luyện cùng nhưng vì chiều thức của cả hai lại bắt nguồn từ một bộ pháp do ma đạo Vô Huyết Mặc Huyền chỉ dạy nên miễn cưỡng có thể cho qua.

Lại nói lúc đó Thiên Nguyên cũng chưa có thanh đao Hắc Long Nha bên cạnh cho nên đấu với Dạ Vũ thường xuyên phải thay đao mới, điều này khiến chàng để ý tới lai lịch thanh Tuyệt Ảnh kia.

Hỏi chủ nhân được thừa hưởng, hẳn ta chỉ nói đó là thanh kiếm do thánh nữ ban cho sau khi thăng chức trưởng lão. “Lúc đó người vuốt ve và nhìn ngắm thanh kiếm với tâm tình không tốt lắm, cặp lông mày thanh tú nhú lại dường như dẫn dắt suy tính rất lâu vẫn khó khăn đưa ra quyết định, sau cùng cũng nhàn nhạt nói nó mới ốm dậy.”

Mới ốm dậy là sao chứ? Cho nên Dạ Vũ liền nổi hứng tò mò đi hỏi dò thêm, ánh mắt thánh nữ nhìn vào tán hoa thụ xôn xao trong gió lộng, mãi hồi lâu mới mở miệng. “nó từng bị người chủ lúc trước khiến cho thương thể nghiêm trọng... phải nằm ngủ gần trăm năm trong lòng Thái Dương hồ dưỡng bệnh...”

Thiên Nguyên nhớ sau đó có đi hỏi thánh nữ cho rõ ràng, chàng nhớ mình đã từng nghe thánh nữ kể cho rất nhiều chuyện, rất nhiều chuyện quan trọng có ý nghĩa, nhưng giờ thì, mọi thứ chỉ còn là mộng ảo...sau khi tỉnh lại...mọi thứ đều trở thành mây trôi nước chảy...không thể tìm lại.

Thiên Nguyên đi vào một căn phòng rộng lớn hơn cả, nơi này có rất nhiều cột được làm từ gỗ mun, trên thân đều chạm khắc cây ngô đồng có phượng khoảng đầu lên, màn lụa giăng khắp chốn, mỏng manh như cánh ve khe khẽ lay động, tầng tầng lớp lớp che dấu một bóng hình thấp thoáng.

Thiên Nguyên không còn dò dẫm mắt hồn nhìn như mấy lần đầu, cái bóng vẫn ẩn hiện sau những mảnh lụa được nắng rọi vào phát ra những tia sáng lấp lánh như dẹt từ chỉ bạc. Chàng vẫn chỉ từ từ lại gần, lúc đầu nghe Dạ Vũ nói phát hiện một nơi có vẽ tranh một nữ nhân cầm kiếm Tuyệt ảnh, nào bộ Xuyệt qua một tia sét, tâm vô cớ nổi lên sóng gió.

Sau khi để Dạ Vũ tiếp nhận công việc bồi cớ tề nhạ vô vị chán ngắt với Cảnh Đế, Thiên Nguyên chỉ là buồn chán không có việc gì làm liền tới khu điện thờ xem thực hư.

Nhưng sau khi tới nơi này rồi, lại không nỡ rời bỏ, khung cảnh ở đây vô cùng thân thuộc, từng gốc cây đổ quỳen mới hé nụ xanh, từng cột gỗ chạm kỳ lân còn bám đầy bụi bặm, từng tấm tranh vẽ mơ hồ, từng mảnh lụa trắng đã nhuộm màu tro xám...hết thấy như từng nhận thức qua.

Chàng lúc trước đích thực có sống trong cung, dù có sống trong cung cũng chưa từng được diện kiến chốn này, hơn nữa lúc 5 tuổi bị Thiên Địa Cung đuổi giết, sau đó bị huấn luyện hà khắc trở thành sát thủ, có khi nào lại trải qua một nơi như tòa viện vương giả?

Là địa vị ai đủ cao quý sở hữu? Rồi vì sao lại trở thành bỏ hoang cho nhện ẩn cư? Vì sao trong kí ức chưa từng bước tới lại nổi lên tâm tư xao động?

Hết thấy khi nhìn đến bức tượng ngọc kia, một khắc đó, đầu óc chàng từ trạng thái trắng toát hoang mang thành đêm đen mù mịt, cảm giác như dưới chân có địa chấn dữ dội.

Trên đài cao hình tròn xây 5 bậc, chàng dạo một vòng quanh nó lại nhìn ngắm một hồi xung quanh thêm lúc lâu, nơi này, sao lại đặc biệt thân quen? Thiên Nguyên tiến tới cây cột có gắn giá đèn, tay vươn lên chạm tới, khẽ di chuyển sang bên, tức thì âm thanh chuyển động của cơ quan dưới chân nổi lên.

Thiên Nguyên hướng tới nơi phát ra âm thanh, phía trên đài cao, mặt nền mờ ra, từ phía dưới dần dần nâng lên một bức tượng tạc người đứng trên một thân thú Bát Phúc thân rùa đầu rồng. Bụi thời gian đã phủ một lớp mỏng tuy nhiên dung mạo người đó vẫn không vì thế bị dấu đi.

Thiên Nguyên nhìn đến mê man thất thần, mỗi ngày đều đến đây ngắm người nhìn một chút mà đầu óc vẫn mờ mịt trống rỗng.

Chàng bước lên lưng con Bát Phúc được tạc từ đá thuần màu vàng cam, một vải dài nắng rọi tới khiến chất đá hắt lên thứ màu hoàng kim. Khoảng cách rất gần, Thiên Nguyên vươn hai tay chạm nhẹ lên khuôn mặt xóa đi lớp bụi bẩn. Chất đá trắng xanh lạnh toát ẩn hiện hư ảo những đường vân đỏ như máu uốn lượn thành dải lụa tựa như sóng nước xô đẩy, lại tựa như bị lửa thiêu đốt.

Khuôn mặt hiện ra chân thực, rõ ràng sống động như người thật lại khiến chàng có ảo giác như bước vào khu rừng sương mù.

-Mặc Phong?

Hai tay tượng ngọc buông thõng, vô đao nằm ngang, mũi đao trúc xuống...Bên tay phải cầm thanh đao, chuôi đao hình đầu rồng, đầu rồng ngậm ngọc trai đen, tay trái cầm vô đao, vô đao khắc thân rồng uốn lượn, năm móng bám vào mây.

Đây chẳng phải Hắc Long Nha?

Khuôn mặt càng nhìn đi nhìn lại nhiều lần, nhìn càng lâu càng càng thấy xa lạ, trong xa lạ lại rất đối thân thiết...

Thiên Nguyên nhú mày càng chặt, đầu ần ần đau nhức vô thức đưa tay lên day day huyệt thái dương...

Cây đại thụ được trồng trên một gò đất nhô cao giữa lòng Thái Dương hồ, rễ mọc lan tràn một cách khoa trương, bò vắt vẻo như một đám trần vậy lấy bọc đất. Thân cây bành trướng như một đám cây con mọc khít khịt vào nhau rồi vươn cao vươn cao từng tầng từng tầng cành lá thưa thớt những chùm hoa đom bông thành buồng trĩu nặng, đong đưa đong đưa theo nhịp gió xuân hây hây.

Nụ hoa còn chưa nở hết, lộ ra sắc xanh mát lạnh cùng một mùi thơm thoang thoảng, dễ chịu và không thể không thân quen hơn. Thanh Thiên Mộc này ở đây chỉ có một gốc, nhưng bản giáo ở Bạch Liên sơn lại được thánh nữ trồng thành vườn, hoa nở hầu như quanh năm, nhưng vào mùa chính là đầu xuân.

Thiên Nguyên đập lên mặt hồ trong veo, nước không sâu, nhìn rõ tầng lá mục chất thành thảm dày nơi đáy, thỉnh thoảng có đàn cá nhỏ nhỏ vòng vèo lượn tới. Mũi giày khẽ chạm nhẹ mặt nước đã nạy đủ lực để lướt đi tiếp một quãng xa, từ bờ hồ tới khu đất trồng cây bán kính khoảng 20 m, qua hai lần chạm mặt nước liền nhẹ nhàng đặt chân lên gốc Thanh Thiên Mộc.

Cây này để phát triển to lớn tới mức kinh hãi người nhìn hẳn tốn không ít thời gian, là mấy trăm năm trước được ai đó khuân từ nơi nào đó về trồng. Loại cây này vốn ưa khí hậu khô lạnh, hay chính xác hơn chịu được thời tiết khắc nghiệt, Mặc Vân từng nói qua, quê hương của nó ở Bắc kỳ, ở đây tộc người Ô Tơ Tạng coi nó là thần mộc mà thờ cúng.

Thiên Nguyên nhảy lên một cành gần mặt nước, chọn tư thế ngồi thoải mái thích hợp ngả lưng vào thân cây rồi nhắm mắt lại an tĩnh ngủ.

Gió xuân lành lạnh thổi mang theo hương thơm thanh lành làm lòng người vô thức thoải mái cùng an tĩnh rất nhiều, có điều không gian như buổi sớm mai đầu đông, còn vương rất nhiều hơi sương mù khiến cảnh vật không chân thực, mờ mờ ảo ảo như trong mộng bước.

Gió lạnh quét tới xua tan bớt sương giá lại kéo theo một trận hoa tung bay ngập trời. Những cánh hoa màu lam nhạt tung mình khỏi chùm hoa nở trĩu bông, mở ra một không gian trải rộng trước mắt, một hồ nước yên lặng mà tĩnh mịch như một mặt gương chết, không có sự sống ẩn chứa bên trong.

Thiên Nguyên đứng bên bờ hồ, nhìn gốc cây to đứng trước mắt, sương giá vẫn lẩn quẩn chưa chịu buông bỏ, ánh dương như còn chưa chịu thức giấc khiến không gian chìm trong hơi sắc làm lòng người vô cớ nổi nên bất an.

Giữa khung cảnh ảm đạm lại nổi lên một màu đỏ có chút nhức mắt, chàng đứng đến bản thân cả người, xa xa phía trước, dưới tầng cây thấp gần mặt nước một bóng áo đỏ như huyết ngồi dựa lưng vào thân cây, đầu ngẩng lên nhìn tán lá phía trên cao...

Khoảng cách rõ ràng không xa, dựa theo nhãn lực của bản thân thì dù cho có được một lớp sương mù che phủ thì hắc huyết nhân kia vẫn phải nhìn ra. Nhưng chàng hết mở to mắt lại nhắm mắt, nửa ngày sau vẫn chẳng tài nào thấu được dung mạo. Chỉ mơ hồ cảm thấy... đó là một nữ nhân...

Tiếng sáo véo von từ nơi nào vọng tới, ban đầu còn thấy thực xa xôi, thực mơ hồ, giờ thì càng lúc càng rõ ràng, chân thực như thể thổi kèn sát bên. Thiên Nguyên vô thức ngoảnh đầu, quả nhiên thấy bên cạnh có một nhân lệ đứng, không biết là xuất hiện từ khi nào.

Bản thân chàng không phải loại tự phụ cho rằng mình võ công thiên hạ đệ nhất rồi cao ngạo không xem ai vừa mắt. Để đạt được công lực như ngày hôm nay, ngay từ lúc 5 tuổi đã bắt đầu nếm trải quá trình tu luyện thiên tân vạn khổ, sau lại kinh qua vô số tử chiến lớn nhỏ, thật chẳng dễ dàng gì đạt được bản lĩnh khiến đám thuộc hạ nể trọng.

Người bên cạnh như thể đột ngột hiện lên, một chút cựa xát không khí khi dùng khinh công cũng chẳng phát ra, điều này sao có thể, phàm là vật hữu hình, một khi di chuyển trong không khí tức khắc sẽ tạo ra dư chấn ít nhiều, một chút khí tức cũng chẳng có thể này thật sự kinh ngạc không thôi, trừ phi, đây căn bản chính là vong hồn.

Thiên Nguyên bước lại gần, sương mù như vây kín lấy người đó, căn bản chàng vẫn không cách nào nhìn rõ, chỉ cảm thấy đó là một nam nhân... mà nam nhân này, kỳ thực vô cùng thân thiết.

- người là ai?

Chàng mở miệng hỏi rồi kiên nhẫn chờ đợi. Tiếng sáo vẫn réo rắt vọng tới, không biết là từ đâu không biết là do ai thổi.

Người này như bức tượng, cảm lạnh đăm đăm hướng về phía hồ nước, chàng dõi mắt theo liền thấy nữ nhân huyết y kia đang quay đầu lại... Thiên Nguyên vẫn chẳng thể thấy rõ ngũ quan người kia, nhưng chẳng hiểu sao cảm giác cực kỳ thương tâm mà lãnh tuyệt của người đó mang lại, khiến chàng khô sở không nói lên lời.

Thiên Nguyên nhìn một bên khuôn mặt của nam nhân, sương mù tan đi, hoa xanh lam tung bay tan tác như thể bão tố sắp kéo tới.

- người là ai?

Chàng lặp lại câu hỏi, khuôn mặt kia khi chân chính hiện ra làm chàng kinh hoàng giật mình thức dậy.

Tiếng sáo êm ả vọng tới, tựa như tiếng gió thoảng đi lại trong khu vườn xuân xào xạc lá vẫy gọi. Nắng hoàng hôn vương lên những tầng lá phía trên tạo ra mảng ánh sáng long lanh có chút chói mắt.

Sau khi chớp mắt mấy cái, nắng cũng thấy dịu đi rất nhiều, một cơn gió mát lịm đập vào mặt làm chàng hoàn toàn tỉnh táo. Thiên Nguyên đưa mắt nhìn quanh, thấy một nam nhân mặc y phục màu thiên thanh quen thuộc của bản giáo. Người ấy đứng bên kia bờ hồ, hai tay nâng một cây sáo ngọc phỉ thúy xanh biêng biếc, tiếng sáo du dương đặt lại trong veo là từ đó khuếch tán khắp mọi nơi, đánh thức chàng khỏi cơn mộng mị.

Mọi khi, tên Dạ Vũ kia xong việc sẽ tới đánh thức, hắc sẽ bò tới gần, cất cái chất giọng vốn lười biếng còn mỏng manh như sao sắc, uốn nó thành một âm vực vãn vẻo như u hồn nơi địa quỷ gọi với lên dương thế một cách thèm thuồng khát vọng.

Thế là chàng nổi hết da gà da vịt mà choàng tỉnh, đập vào mắt chính là gương mặt tinh mỹ phóng đại đang nhăn nhó cười. Thiên Nguyên âm thầm nhìn làm hắc cười ngưng ngừng gãi mũi mấy cái rồi phóng đi xa trở lại bên bờ hồ quý xuống.

Chàng day huyệt thái dương ần ần đau nhức rồi mới lại đưa mắt nhìn nam nhân thân quen kia. Sau khi thấy chủ nhân đã thức, Mặc Phong cũng thu hồi lại tiếng sáo, thông thả quỳ một chân xuống, lưng thẳng đầu hơi cúi, hành lễ.

Thiên Nguyên thờ dài một hơi, dạo gần đây tới chỗ này ngủ trưa liền thường xuyên nằm mộng lại là cùng giấc mơ. Vị trí chàng đang ngồi chính là vị trí nữ nhân huyết y kia vẫn ngồi, mà nơi Mặc Phong kia đang đứng cũng chính là nơi thanh y khuy nhiên kia đứng.

Phải, chính là đang nói về cùng một người mà thôi.

Thiên Nguyên nhẹ nhàng lướt chân trên mặt nước, qua vài giây ngắn ngủi đã yên ổn đứng bên cạnh vị mỹ nam tử kia. Chàng từ trên cao nhìn xuống, hàng lông mày khẽ nhíu rồi giãn ra.

-đứng lên.

Mặc phong ung dung đứng lên, khí chất thông dong điềm đạm lại lãnh ngạo cao xa, nụ cười bình thản bên khóe môi khẽ nhếch, ánh mắt trong trẻo mà lạnh nhạt nhìn chàng luôn ân chứa tia sáng ôn nhu hiếm hoi.

Mặc Phong này đối với ai cũng một bộ khách khí mà xa cách, giọng nói tuy trầm ấm ngữ điệu dễ nghe, cử chỉ nho nhã lại đúng mực nhưng luôn tạo một khoảng trống nhất định mà ai cũng không thân cận được.

-ngươi có điều gì quên nói với ta không?

-chủ nhân là muốn thuộc hạ nói gì?

-tất cả những gì ngươi biết lại định đầu điểm ta...

-tất cả những gì thuộc hạ biết...trước giờ chủ nhân chưa từng hỏi...hôm nay tại sao lại có hứng thú?

-đột nhiên nhận ra ngươi có một vị trí thật đặc biệt trong ta...

-đến giờ người mới nhận ra sao?

Thiên nguyên nhìn vị thuộc hạ này hồi lâu, gương mặt thanh khiết, khí chất ngạo cốt lãnh đời, cực kỳ quen thuộc như thể đã được nhìn ngắm hàng ngày, thường xuyên từ rất lâu rất lâu về trước, tính cách vừa ôn nhu vừa lạnh nhạt đó cũng thật phần thân thiết...cảm giác này rất khó diễn tả bằng lời.

Chàng nhìn ngôi nhà gỗ đen, tùy ý hỏi.

-nơi này...có ẩn tượng gì với ngươi không?

-một chút...

-quen biết sao?

-quả thật có nhận thức qua...

-bên trong có một pho tượng ngọc, đó là tạc ai? Bên trong có treo rất nhiều tranh, đó là họa ai?

Mặc phong nhìn nhìn Thiên Nguyên, chàng cũng thẳng thắn nghiêm nghị đối mắt lại.

Đôi mắt của Mặc Phong không phải chỉ dùng từ rất đẹp là có thể mường tượng ra, nó trong vắt phản chiếu lại hầu hết tia sáng khiến cặp mắt lúc nào trông cũng lấp lánh như sao trời. Thế nhưng ẩn sâu dưới làn nước thu thủy tuyệt đối không phải là sự đơn thuần giản dị đó. Về xinh đẹp lộng lẫy hoàn toàn che lấp đau thương bế tắc mà năm tháng thẳng trầm hồ hững lạnh nhạt trôi qua cũng không cách gì xóa bỏ nổi.

Đôi mắt của Thiên Nguyên lại tựa như tầng nước lạnh toát của hồ băng, càng xuống sâu càng tăm tối như không thấy điểm kết thúc, càng xoáy vào cổ nhìn lâu nhìn kỹ lại chỉ thấy một con đường nổi thẳng tới địa ngục khiến người ta nhói tim lạnh người.

-chủ nhân của ta...trước mắt đó chưa phải là việc khẩn...hơn nữa...chuyện lúc trước là một hồi ký ức rất lâu, lâu tới mức có một số việc buộc lòng phải lãng quên...

-vậy sao? Thế chuyện gì gấp hơn?

-đương nhiên là việc thành gia lập thất 5 ngày sau diễn ra của chủ công...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Ký Ức Bị Lãng Quên.

Khu điện thờ được bao bọc bởi lớp tường cao có mái che, chỉ có hai lính ngự lâm đứng gác theo ca hai bên cửa lớn, đi vào trong thêm một vòng cây gỗ lâu năm, cây bụi xen kẽ, hiện giờ đang đầu xuân, những chùm hoa đỗ quỳnh đủ chủng loại đã chím chím nụ xinh.

Phân ra hai khu chính một bên là nhà Thái Miếu một bên là nhà Thái Xả, nằm trên một diện tích rộng lớn phía nam hoàng cung, nơi này canh giữ cũng không tính sâm nghiêm, dù sao một năm mới mở cửa cúng tế được một lần, lúc đó lính ngự lâm sẽ được điều tới, còn thường ngày thì luôn đóng cửa, chẳng có mấy ai lui tới trừ những cung nhân có bổn phận quét dọn.

Bất quá gần đó chính là cơ quan cấm vệ nên cũng chưa từng để xảy ra bất cứ vấn đề gì, chỉ là dạo này đặc biệt có một khách nhân thường xuyên ghé thăm, hơn nữa còn ở lại khá lâu, lâu tới mức khi mặt trời đã ngã về tây có người lặng lẽ tới từ tốn đánh thức mới uể oải trở về.

Ai cũng chẳng dám tới làm phiền, chỉ có một đám ám vệ của Cảnh Đế lén lút theo dõi xa xa trên các nóc nhà nhất cử nhất động của nhân hồng y kia.

Nằm khuất giữa hai điện thờ cúng là khu nhà ở của cung nhân cao tuổi, hậu viện phía sau có một diện tích mặt nước tuyệt đẹp tên gọi Thái Dương hồ, chính giữa trồng một gốc đại thụ lâu năm tên là Thanh Thiên Mộc, dưới nước lại thả Lân Lam Ngư, xa xa có một tòa biệt viện cổ kính màu đen tọa trấn.

Tòa nhà này chỉ có một tầng lầu, từ xa nhìn lại trông không có gì là đẹp mắt, âm âm u u như xua đuổi người ta, phẳng phai như được phủ lớp màn thời gian khiến nét tịch mịch không cách gì che giấu nổi.

Khắp các cột chống to cỡ một người ôm không hết, xà đỡ, xà ngang đều là chạm trổ hình thần thú lưỡng kỳ tranh minh nguyệt, nét khắc sống động mà uy vũ thể hiện rõ tay nghề vượt bậc của thợ thủ công. Cửa sổ, lan can, cửa chính, hoa văn họa là cảnh sông nước uốn lượn bất tận, núi trùng điệp miên man, cỏ thụ vườn dài tán rộng trên đầu đầy yển đến, trên cao hạc bay hòa cùng mây trời.

Trong từng chi tiết nhỏ đều thấy rõ khối họa được điêu khắc sắc nét tinh xảo bậc nào, có điều tất cả đều bị lũ nhện coi là tổ mà giăng tơ khắp nơi, nền gạch đá xanh khối lớn vương đầy lá khô. Bên trong bụi bặm bám một tầng mỏng, không khí ẩm mốc mà âm hàn khiến tiếng hắt hơi của ai khẽ vang, rất rõ ràng.

Hiển nhiên nơi này bị bỏ bê lâu năm, những gian phòng nối tiếp liên tục, được ngăn cách bởi tầng tầng lớp lớp trường rù màn che từ trần cao xuống nền gạch.

Đồ đạc bày biện trong này rất ít, cũng rất đơn giản, có những bức bình phong khảm xà cừ lấp lánh họa mai lan cúc trúc, có những giá sách nhỏ nhỏ đặt tựa tựa mấy cuốn, có những bộ bàn ghế trên còn đặt ghiên đá đen mài mực, lọ ngọc xanh xám đựng bút lông sói, mấy thếp giấy trắng phủ bụi xếp gọn gàng được khối ngọc hồng nhạ đề lên.

Có những bức tranh treo dựa dựa vào bức tường lụa mỏng manh, tranh có tấm lớn tấm nhỏ, đều là họa phong cảnh. Nắng trong này theo các khe cửa lọt vào tạo ra từng luồng ánh sáng soi rõ những dải bụi bay bay nếu chúng lọt được vào, vẽ lên mặt nền nhà những cái bóng loang lổ không rõ hình thù.

Bức tranh phủ lớp bụi, đưa tay gạt đi liền lộ ra dung mạo người được họa.

Tranh treo rất nhiều hầu như ở khắp mọi nơi, xem ra chủ nhân cũ của nơi này là một người mê sưu tầm tranh hoặc là một nhân cuồng họa. Hẳn là một nhân ngày dài thảnh thơi ngắm họa các mỹ nữ của hoàng đế đi.

Vậy chẳng lẽ nơi này là chỗ ở của một họa sư trước kia rất được hoàng đế tin dùng cùng coi trọng?

Tranh vẽ chủ lực là phong cảnh, nhưng luôn có một nữ nhân ẩn hiện thấp thoáng dưới những tán lá hoặc trong những luống hoa. Nữ nhân luôn họa ở khoảng cách khá xa, hoặc trong tư thế nhìn nghiêng hay nhìn ngang, như cố tình không vẽ rõ chi tiết ngũ quan mỹ nhân, như cố tình không họa rõ dung nhan, cũng có thể do họa sư không được phép lại gần, hoặc vẽ bằng kí ức mơ hồ.

Dù là thế, cả trăm bức ở đây, dường như không phải họa của trăm người, chỉ một nữ nhân thôi, còn là một nữ nhân thích mặc huyết y, một nữ nhân tay phải luôn cầm một thanh trường kiếm, một thanh kiếm màu ngân bạc, như đúc từ hàn băng.

Dù đã đến đây được mấy lần nhưng lần nào cũng phải đưa mắt ngắm người trong tranh, khi lần đầu đặt chân tới, nơi này truyền đến cảm giác hoài niệm đau thương cùng tịch mịch, như sóng thủy triều đột ngột đánh úp tới không cách gì chống đỡ. Chấp niệm của cổ nhân được chôn vùi mấy trăm năm, giờ mới có người hữu duyên đặt chân vào, đánh thức và tiếp nhận.

Có bức tranh nữ nhân múa kiếm trong thung lũng núi tuyết, trên nền trời xanh nhàn nhạt, khắp nơi là màu trắng xen lẫn với đá xanh, tuyết bay lác đác giăng giăng lên không trung mà nữ nhân huyết y như đang nhập tâm luyện kiếm hoàn toàn bỏ bê xung quanh, hoàn toàn không nhận ra có người ẩn nơi xa xăm nhìn chăm chú tới.

Lại có bức nữ nhân tung người bay lộn ngược trên không, thanh Tuyệt Ảnh vung lên lóe ra hàn quang sắc lạnh vẽ một đường cong hoa mỹ, xung quanh ngồn ngồn trên mặt đất là xác người, tứ chi đứt lìa, máu tươi văng khắp nơi. Phía xa xăm mơ hồ còn có người đứng đó lặng lẽ nhìn lại.

Có bức nữ nhân này khụy một chân xuống đất, một tay chống trường kiếm, y phục rách nát lộ ra miệng vết thương, tóc dài rối bù để tung bay tùy ý, khuôn mặt dính đầy máu, ánh mắt hung hiểm, lãnh huyết tuyệt tình, xung quanh, xác binh lính chết không toàn thây, chất cao thành đống. . .

Có bức huyết nhân cầm thanh Tuyệt Ảnh giờ lên cao như thị uy, ánh mắt lãnh tuyệt vô tình nhìn thẳng phía trước, xung quanh là hồi khắc âm đảm như giăng sương mù, ẩn hiện hư ảo những toán lính đứng lặng lẽ xung quanh, họa sư vẽ đám lính với gương mặt tối om, chỉ có đôi mắt ánh lên âm hiểm như của dã thú. . .

Nữ nhân này rốt cuộc là ai? Tuyệt đối không phải là nữ nhân có lai lịch bình thường.

Gần trăm bức tranh ở đây, không bức nào lặp lại hành động hoặc khung cảnh, mỗi bức lại diễn tả trạng thái và không gian khác.

Trang phục cũng không giống người trung nguyên, lấy màu đỏ nóng bỏng làm chủ đạo sau đó xen vào sắc xanh lam, xanh lá, tím nhạt ở gấu váy, vạt áo,

viên cổ và viên tay, trang sức cài đầu, vòng cổ ,vòng tay ,phụ kiện y phục đều là thuần bạc trắng, ngoài ra không đính thêm bất cứ một chi tiết nhỏ vào vàng hay ngọc.

Đây là nét đặc trưng trang phục của hoàng tộc Ô Tư Tạng. .

Thêm một điều đặc biệt nữa là, dưới mỗi bức tranh, họa sư để ấn hiệu cặp chữ Thảo nhỏ xíu Long Trì Phụng Các xếp thành hình vòng tròn, bên trong có ngọn lửa đỏ.

Ngón tay thon dài vuốt ve nơi ấn hiệu, cảm giác như có dòng điện chạy vào tâm can sau đó lẫn tăn lan đi tứ phía, rồi lại chạm tới nơi họa kiếm, thanh kiếm này thực có tồn tại, hiện giờ nó đã có một chủ nhân mới .

Âm thanh nam tính thâm thì thốt ra.

-Tuyệt Ảnh quả thật thuộc về nữ nhân này? Chẳng lẽ đây chính là người sở hữu lúc trước khiến thanh kiếm phải ngậm mình mấy chục năm trong lòng Thái Dương hồ?

Lúc trước Dạ Vũ với Thiên Nguyên sáng nào cũng luyện kiếm trong vườn hoa thụ. Dao và kiếm vốn không thích hợp luyện cùng nhưng vì chiều thích của cả hai lại bắt nguồn từ một bộ pháp do ma đạo Vô Huyết Mặc Huyền chỉ dạy nên miễn cưỡng có thể cho qua.

Lại nói lúc đó Thiên Nguyên cũng chưa có thanh đao Hắc Long Nha bên cạnh cho nên đấu với Dạ vũ thường xuyên phải thay đao mới, điều này khiến chàng để ý tới lại lịch thanh Tuyệt Ảnh kia.

Hỏi chủ nhân được thừa hưởng, hẳn ta chỉ nói đó là thanh kiếm do thánh nữ ban cho sau khi thăng chức trưởng lão. “Lúc đó người vuốt ve và nhìn ngắm thanh kiếm với tâm tình không tốt lắm ,cặp lông mày thanh tú nhều lại dường như đắn đo suy tính rất lâu vẫn khó khăn đưa ra quyết định ,sau cùng cũng nhàn nhạt nói nó mới ốm dậy.”

Mới ốm dậy là sao chứ? Cho nên Dạ Vũ liền nổi hứng tò mò đi hỏi dò thêm, ánh mắt thánh nữ nhìn vào tán hoa thụ xôn xao trong gió lồng, mãi hồi lâu mới mở miệng, “nó từng bị người chủ lúc trước khiến cho thương thế nghiêm trọng...phải nằm ngủ gần trăm năm trong lòng Thái Dương hồ dưỡng bệnh...”

Thiên Nguyên nhớ sau đó có đi hỏi thánh nữ cho rõ ràng, chàng nhớ mình đã từng nghe thánh nữ kể cho rất nhiều chuyện, rất nhiều chuyện quan trọng có ý nghĩa, nhưng giờ thì, mọi thứ chỉ còn là mộng ảo...sau khi tỉnh lại...mọi thứ đều trở thành mây trôi nước chảy...không thể tìm lại.

Thiên Nguyên đi vào một căn phòng rộng lớn hơn cả, nơi này có rất nhiều cột được làm từ gỗ mun, trên thân đều chạm khắc cây ngô đồng có phượng khoảng đậu lên, màn lụa giăng khắp chốn, mỏng manh như cánh ve khe khẽ lay động, tầng tầng lớp lớp che dấu một bóng hình thấp thoáng.

Thiên Nguyên không còn dò dẫm mắt hồn nhìn như mấy lần đầu, cái bóng vẫn ẩn hiện sau những mảnh lụa được nắng rọi vào phát ra những tia sáng lấp lánh như dẹt từ chỉ bạc. Chàng vẫn chỉ từ từ lại gần, lúc đầu nghe Dạ Vũ nói phát hiện một nơi có vẽ tranh một nữ nhân cầm kiếm Tuyệt ảnh, nào bộ Xoẹt qua một tia sét, tâm vô cớ nổi lên sóng gió.

Sau khi để Dạ Vũ tiếp nhận công việc bồi cớ tề nhạ vô vị chán ngắt với Cảnh Đế, Thiên Nguyên chỉ là buồn chán không có việc gì làm liền tới khu điện thờ xem thực hư.

Nhưng sau khi tới nơi này rồi, lại không nỡ rời bỏ, khung cảnh ở đây vô cùng thân thuộc, từng gốc cây đồ quỳen mới hé nụ xanh, từng cột gỗ chạm kỳ lân còn bám đầy bụi bặm, từng tấm tranh vẽ mơ hồ, từng mảnh lụa trắng đã nhuộm màu tro xám...hết thấy như từng nhận thức qua.

Chàng lúc trước đích thực có sống trong cung, dù có sống trong cung cũng chưa từng được diện kiến chốn này, hơn nữa lúc 5 tuổi bị Thiên Địa Cung đuổi giết, sau đó bị huấn luyện hà khắc trở thành sát thủ, có khi nào lại trải qua một nơi như tòa viện vương giả ?

Là địa vị ai đủ cao quý sở hữu? Rồi vì sao lại trở thành bỏ hoang cho nhện ẩn cư? Vì sao trong kí ức chưa từng bước tới lại nổi lên tâm tư xao động?

Hết thấy khi nhìn đến bức tượng ngọc kia, một khắc đó, đầu óc chàng từ trạng thái trắng toát hoang mang thành đêm đen mù mịt, cảm giác như dưới chân có địa chấn dữ dội.

Trên đài cao hình tròn xây 5 bậc, chàng dạo một vòng quanh nó lại nhìn ngắm một hồi xung quanh thêm lúc lâu, nơi này, sao lại đặc biệt thân quen? Thiên Nguyên tiến tới cây cột có gắn giá đèn, tay vươn lên chạm tới, khe di chuyển sang bên, tức thì âm thanh chuyển động của cơ quan dưới chân nổi lên.

Thiên Nguyên hướng tới nơi phát ra âm thanh,phía trên đài cao, mặt nền mở ra, từ phía dưới dần dần nâng lên một bức tượng tạc người đứng trên một thân thú Bát Phúc thân rùa đầu rồng. Bụi thời gian đã phủ một lớp mỏng tuy nhiên dung mạo người đó vẫn không vì thế bị dấu đi.

Thiên Nguyên nhìn đến mê mẩn thất thần, mỗi ngày đều đến đây ngắm người nhìn một chút mà đầu óc vẫn mờ mịt trống rỗng.

Chàng bước lên lưng con Bát Phúc được tạc từ đá thuần màu vàng cam, một vải dài nắng rọi tới khiến chất đá hắt lên thứ màu hoàng kim .Khoảng cách rất gần, Thiên Nguyên vươn hai tay chạm nhẹ lên khuôn mặt xóa đi lớp bụi bẩn. Chất đá trắng xanh lạnh toát ẩn hiện hư ảo những đường vân đỏ như máu uốn lượn thành dải lụa tựa như sóng nước xô đẩy, lại tựa như bị lửa thiêu đốt.

Khuôn mặt hiện ra chân thực, rõ ràng sống động như người thật lại khiến chàng có ảo giác như bước vào khu rừng sương mù.

-Mặc Phong?

Hai tay tượng ngọc buông thõng, vò đao nằm ngang, mũi đao trúc xuống. . .Bên tay phải cầm thanh đao, chuôi đao hình đầu rồng, đầu rồng ngậm ngọc trai đen, tay trái cầm vò đao, vò đao khắc thân rồng uốn lượn ,năm móng bám vào mây.

Đây chẳng phải Hắc Long Nha?

Khuôn mặt càng nhìn đi nhìn lại nhiều lần, nhìn càng lâu càng càng thấy xa lạ ,trong xa lạ lại rất đối thân thiết. . .

Thiên Nguyên nhíu mày càng chặt, đầu ần ần đau nhức vô thức đưa tay lên day day huyết thái dương. . .

Cây đại thụ được trồng trên một gò đất nhô cao giữa lòng Thái Dương hồ, rễ mọc lan tràn một cách khoa trương, bò vắt vẻo như một đám trần vây lấy bọc đất. Thân cây bành trướng như một đám cây con mọc khít khịt vào nhau rồi vuron cao vuron cao từng tầng từng tầng cành lá thưa thớt những chùm hoa dom bông thành buồng trĩu nặng, đong đưa đong đưa theo nhịp gió xuân hây hây.

Nụ hoa còn chưa nở hết, lộ ra sắc xanh mát lạnh cùng một mùi thơm thoang thoang ,dễ chịu và không thể không thân quen hơn. Thanh Thiên Mộc này ở đây chỉ có một gốc, nhưng bản giáo ở Bạch Liên sơn lại được thánh nữ trồng thành vườn, hoa nở hầu như quanh năm, nhưng vào mùa chính là đầu xuân.

Thiên Nguyên đập lên mặt hồ trong veo, nước không sâu, nhìn rõ tầng lá mục chất thành thảm dày nơi đáy, thỉnh thoảng có đàn cá nhỏ nhỏ vòng vèo lượn tới. Mũi giày khẽ chạm nhẹ mặt nước đã mướt đủ lực để lướt đi tiếp một quãng xa, từ bờ hồ tới khu đất trồng cây bán kính khoảng 20 m,qua hai lần chạm mặt nước liền nhẹ nhàng đặt chân lên gốc Thanh Thiên Mộc.

Cây này để phát triển to lớn tới mức kinh hãi người nhìn hẳn tốn không ít thời gian, là mấy trăm năm trước được ai đó khuân từ nơi nào đó về trồng. Loại cây này vốn ưa khí hậu khô lạnh, hay chính xác hơn chịu được thời tiết khắc nghiệt, Mặc Vân từng nói qua, quê hương của nó ở Bắc kỳ, ở đây tộc người Ô Tư Tạng coi nó là thần mộc mà thờ cúng.

Thiên Nguyên nhảy lên một cành gần mặt nước, chọn tư thế ngồi thoải mái thích hợp ngả lưng vào thân cây rồi nhắm mắt lại an tĩnh ngủ.

Gió xuân lành lạnh thổi mang theo hương thơm thanh lãnh làm lòng người vô thức thoải mái cùng an tĩnh rất nhiều, có điều không gian như buổi sớm mai đầu đông, còn vương rất nhiều hơi sương mù khiến cảnh vật không chân thực, mờ mờ ảo ảo như trong mộng bước.

Gió lạnh quét tới xua tan bớt sương giá lại kéo theo một trận hoa tung bay ngập trời.Những cánh hoa màu lam nhạt tung mình khỏi chùm hoa nở trĩu bông, mở ra một không gian trải rộng trước mắt, một hồ nước yên lặng mà tĩnh mịch như một mặt gương chết, không có sự sống ẩn chứa bên trong.

Thiên Nguyên đứng bên bờ hồ, nhìn gốc cây to đứng trước mắt, sương giá vẫn luẩn quẩn chưa chịu buông bỏ, ánh dương như còn chưa chịu thức giấc khiến không gian chìm trong hơi sắc lạnh lòng người vô cớ nổi nên bất an.

Giữa khung cảnh âm đạm lại nổi lên một màu đỏ có chút nhức mắt, chàng đứng đến bản thân cả người, xa xa phía trước, dưới tầng cây thấp gần mặt nước một bóng áo đỏ như huyết ngồi dựa lưng vào thân cây,đầu ngẩng lên nhìn tán lá phía trên cao. . .

Khoảng cách rõ ràng không xa, dựa theo nhãn lực của bản thân thì dù cho có được một lớp sương mù che phủ thì hẳn huyết nhãn kia vẫn phải nhìn ra. Nhưng chàng hết mờ to mắt lại nheo mắt, nửa ngày sau vẫn chẳng tài nào thấu được dung mạo. Chỉ mơ hồ cảm thấy. . .đó là một nữ nhân. . .

Tiếng sáo véo von từ nơi nào vọng tới, ban đầu còn thấy thực xa xôi, thực mơ hồ, giờ thì càng lúc càng rõ ràng, chân thực như thể thổi kèn sát bên. Thiên Nguyên vô thức ngoảnh quanh,quả nhiên thấy bên cạnh có một nhân lệ đứng, không biết là xuất hiện từ khi nào.

Bản thân chàng không phải loại tự phụ cho rằng mình võ công thiên hạ đệ nhất rồi cao ngạo không xem ai vừa mắt. Để đạt được công lực như ngày hôm nay, ngay từ lúc 5 tuổi đã bắt đầu nếm trải quá trình tu luyện thiên tân vạn khổ ,sau lại kinh qua vô số tử chiến lớn nhỏ, thật chẳng dễ dàng gì đạt được bản lĩnh khiến đám thuộc hạ nể trọng.

Người bên cạnh như thể đột ngột hiện lên ,một chút cọ xát không khí khi dùng khinh công cũng chẳng phát ra, điều này sao có thể, phàm là vật hữu hình, một khi di chuyển trong không khí tức khắc sẽ tạo ra dư chấn ít nhiều, một chút khí tức cũng chẳng có thể này thật sự kinh ngạc không thôi, trừ phi, đây căn bản chính là vong hồn.

Thiên nguyên bước lại gần, sương mù như vậy kín lấy người đó, căn bản chàng vẫn không cách nào nhìn rõ, chỉ cảm thấy đó là một nam nhân. . .mà nam nhân này, kỳ thực vô cùng thân thiết.

-ngươi là ai?

Chàng mở miệng hỏi rồi kiên nhẫn chờ đợi. Tiếng sáo vẫn réo rắt vọng tới, không biết là từ đâu không biết là do ai thổi.

Người này như bức tượng, cầm lặng đăm đăm hướng về phía hồ nước, chàng dõi mắt theo liền thấy nữ nhân huyết y kia đang quay đầu lại. . .Thiên Nguyên vẫn chẳng thể thấy rõ ngũ quan người kia ,nhưng chẳng hiểu sao cảm giác cực kỳ thương tâm mà lãnh tuyệt của người đó mang lại ,khiến chàng khó sỡ không nói lên lời.

Thiên Nguyên nhìn một bên khuôn mặt của nam nhân, sương mù tan đi ,hoa xanh lam tung bay tan tác như thể bão tố sắp kéo tới.

-ngươi là ai?

Chàng lặp lại câu hỏi, khuôn mặt kia khi chân chính hiện ra làm chàng kinh hoàng giật mình thức dậy.

Tiếng sáo êm ả vọng tới, tựa như tiếng gió thoảng đi lại trong khu vườn xôn xao lá vẫy gọi. Nắng hoàng hôn vương lên những tầng lá phía trên tạo ra mảng ánh sáng lóng lánh có chút chói mắt.

Sau khi chớp mắt mấy cái, nắng cũng thấy dịu đi rất nhiều, một con gió mát lịm đập vào mặt làm chàng hoàn toàn tỉnh táo. Thiên Nguyên đưa mắt nhìn quanh, thấy một nam nhân mặc y phục màu thiên thanh quen thuộc của bản giáo. Người ấy đứng bên kia bờ hồ, hai tay nâng một cây sáo ngọc phẩy thổi xanh biêng biếc, tiếng sáo du dương đặt lại trong veo là từ đó khuất tán khắp mọi nơi, đánh thức chàng khỏi cơn mộng mị.

Mọi khi, tên Dạ Vũ kia xong việc sẽ tới đánh thức, hẳn sẽ bò tới gần, cất cái chất giọng vốn lười biếng còn mỏng manh như sao sắc, uốn nó thành một âm vực vụn vặt như u hồn nơi địa quỷ gọi với lên dương thế một cách thêm thường khát vọng.

Thế là chàng nổi hết da gà da vịt mà choàng tỉnh, đập vào mắt chính là gương mặt tinh mỹ phóng đại đang nhả nụ cười. Thiên Nguyên âm thầm nhìn làm hấn cười ngượng ngừng gãi mũi mấy cái rồi phóng đi xa trở lại bên bờ hồ quỳ xuống.

Chàng day huyệt thái dương ần ần đau nhức rồi mới lại đưa mắt nhìn nam nhân thân quen kia. Sau khi thấy chủ nhân đã thức, Mặc Phong cũng thu hồi lại tiếng sáo, thông thả quỳ một chân xuống, lưng thẳng đầu hơi cúi, hành lễ.

Thiên nguyên thờ dài một hơi, đạo gần đây tới chỗ này ngủ trưa liền thường xuyên nằm mộng lại là cùng giấc mơ. Vị trí chàng đang ngồi chính là vị trí nữ nhân huyết y kia vẫn ngồi, mà nơi Mặc Phong kia đang đứng cũng chính là nơi thanh y khuyh thành kia đứng.

Phải, chính là đang nói về cùng một người mà thôi.

Thiên nguyên nhẹ nhàng lướt chân trên mặt nước, qua vài giây ngắn ngủi đã yên ổn đứng bên cạnh vị mỹ nam tử kia. Chàng từ trên cao nhìn xuống, hàng lông mày khẽ nhũ rồi giãn ra.

- đứng lên.

Mặc phong ung dung đứng lên, khí chất thông dong điềm đạm lại lãnh ngạo cao xa, nụ cười bình thản bên khóe môi khẽ nhếch, ánh mắt trong trẻo mà lạnh nhạt nhìn chàng luôn ần chứa tia sáng ôn nhu hiếm hoi.

Mặc Phong này đối với ai cũng một bộ khách khí mà xa cách, giọng nói tuy trầm ấm ngữ điệu dễ nghe, cử chỉ nho nhã lại đúng mực nhưng luôn tạo một khoảng trống nhất định mà ai cũng không thân cận được.

-ngươi có điều gì quên nói với ta không?

-chủ nhân là muốn thuộc hạ nói gì?

-tất cả những gì ngươi biết lại định giấu diếm ta...

-tất cả những gì thuộc hạ biết...trước giờ chủ nhân chưa từng hỏi...hôm nay tại sao lại có hứng thú?

-đột nhiên nhận ra ngươi có một vị trí thật đặc biệt trong ta...

-đến giờ người mới nhận ra sao?

Thiên nguyên nhìn vị thuộc hạ này hồi lâu, gương mặt thanh khiết, khí chất ngạo cốt lạnh đời, cực kỳ quen thuộc như thể đã được nhìn ngắm hàng ngày, thường xuyên từ rất lâu rất lâu về trước, tính cách vừa ôn nhu vừa lạnh nhạt đó cũng thật phần thân thiết...cảm giác này rất khó diễn tả bằng lời.

Chàng nhìn ngôi nhà gỗ đen, tùy ý hỏi.

-nơi này...có ẩn tượng gì với ngươi không?

-một chút...

-quen biết sao?

-quả thật có nhận thức qua...

-bên trong có một pho tượng ngọc, đó là tạc ai? Bên trong có treo rất nhiều tranh, đó là họa ai?

Mặc phong nhìn Thiên Nguyên, chàng cũng thẳng thắn nghiêm nghị đối mắt lại.

Đôi mắt của Mặc Phong không phải chỉ dùng từ rất đẹp là có thể mường tượng ra, nó trong vắt phản chiếu lại hầu hết tia sáng khiến cặp mắt lúc nào trông cũng lấp lánh như sao trời. Thế nhưng ẩn sâu dưới làn nước thu thủy tuyệt đối không phải là sự đơn thuần giản dị đó. Về xinh đẹp lộng lẫy hoàn toàn che lấp đau thương bế tắc mà năm tháng thăng trầm hồ hững lạnh nhạt trôi qua cũng không cách gì xóa bỏ nổi.

Đôi mắt của Thiên Nguyên lại tựa như tầng nước lạnh toát của hồ băng, càng xuống sâu càng tăm tối như không thấy điểm kết thúc, càng xoáy vào cố nhìn lâu nhìn kỹ lại chỉ thấy một con đường nối thẳng tới địa ngục khiến người ta nhói tim lạnh người.

- chủ nhân của ta...trước mắt đó chưa phải là việc khẩn...hơn nữa...chuyện lúc trước là một hồi ký ức rất lâu, lâu tới mức có một số việc buộc lòng phải lãng quên...

- vậy sao? Thế chuyện gì gấp hơn?

- đương nhiên là việc thành gia lập thất 5 ngày sau diễn ra của chủ công...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hải Nguyên Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.